

Таблица на съдържанието

Съдържание

Страница

Времето на четвърти том 5

Свидетелство 26 (1876)

Библейски биографии	9
Единството на църквата	16
Вървете напред	20
Задоволяване на апетита	28
Християнското воюване	33
Избиране на земни съкровища	43
Истинска благотворителност	55
Христови съработници	67
Сензационни възстановявания	73
Задържане на средства	76
Процесът на изпитанието	83
Благоприятен за здравето труд	94
Самонадеяност и себелюбие	98
Влиянието на социалната обстановка	104
Разделен интерес	118
Себевъздигане	125
Мисионери у дома	134

Свидетелство 27 (1876)

Доброволно послушание	144
Дванадесетте съгледвачи	148
Завземането на Ерихон	156
Еремия укорява Израил	164
Урокът на Рихавовците	174

Предупреждения срещу отхвърлянето на Бога	176
Необходимост от вярно порицаване	186
Необходимост от семейна дисциплина	192
Критикуване на тези, които носят бремена	193
Злото на липсата на дисциплина	197
Пълно посвещение	213
Нуждата от хармония	221

2

Опозиция срещу верните предупреждения	227
Упоритост, а не независимост	235
Религия в семейството	240
Дългът на самоконтрола.....	244
Святостта на Божиите заповеди	247
Себелюбие в църквата и семейството	255
Призив към служителите	260

Свидетелство 28 (1879)

Опитност и работа	271
Въздържани събрания	274
Посещение в Индиана	276
Последствия от преумората	276
Лагерни събрания	278
Работите в Калифорния	283
Посещение в Орегон	286
Източната граница	296
Колорадо	297
Великденски събрания	298
В Батъл Крийк	301
Лагерни събрания в Канзас	303
Посещение в Тексас	305
Подготовка за Христовото идване	306
Обръщение към служителите	313
Съчувствие към грешащите	321
Делото в Тексас	330
Самоосигуряващи се служители	341
Почтеност в сделките	350

Религия в ежедневиия живот	360
Посвещение за служба	371

Свидетелство 29 (1880)

Съдът	384
Нашите издания	388
Христови посланици	393
Начинът на говорене	404
Годност за служене	405

3

Служители на Евангелието	407
Нашият колеж	418
Дългът на родителите към колежа	428
Делото в Айова	430
Студенти на колежа.....	430
Млади служители	437
Нашите издателства	449
Святостта на обетите	462
Воля и завет	476
Отношенията между църковните членове	485
Непочтеност в църквата	489
Важността на самоконтрола	495
Небиблейски бракове	503
Бедните на Господа	508
Делото в Батъл Крийк	511
Усъвършенстване на талантите	519

Свидетелство 30 (1881)

Божии слуги	523
Предупреждения и съвети	537
Морална и интелектуална култура	545
Дълг към бедните	550
Здраве и религия	552
Верни работници	554
Християнско влияние	565

Икономия и себеотрицание	571
Мястото и делото на санаториума	575
Влиянието на сътрудниците	587
Сдруженията за брошури	591
Любов към света	609
Простота в облеклото	628
Подходящо образование	648
Отговорност пред Бога	654

Времето на том 4

Седемгодишният период – от 1875 до 1881 г. – е обхванат от пет отделни книги, сега обединени от том 4 на „Свидетелства към църквата”. Това са последните седем години от живота на Джеймс Уайт. Делото на църквата е навлязло в период на бързо разрастване. Пастор Уайт и госпожа Уайт пътуват много и работят неуморно в общественото служене, в лични разговори и писания. Борят се с проблемите на нарастващата институционална работа.

Мисията в Европа бележи добър напредък . През 1876 г. Към пастор Андрюс се присъединяват и други работници. Обширното видение от 3 януари 1875 г., дадено в Батъл Крик (което служи за основа на първата половина от том 4), довежда до по-добро разбиране на всесветския характер на делото ни.

На Тихоокеанското крайбрежие църквата се развива бурно.

Основаното на скоро списание „Знамения на времето” се поставя на здрава бизнесоснова, а през 1875г. в Оукланд се открива второто Адвентно издателство - „Пасифик прес”. Скоро то се превръща в най-голямото и най-добре оборудвано издателство на Западния бряг. През 1878 г. близо до Сейнт Хелън в Северна Калифорния отваря врати и втория църковен санаториум.

С увеличаването на издателските институти бурно се развива и литературата. В края на периода са издадени настоящия том 4 – „Размисли върху Данаил и Откровение” от Юрая Смит, „История на съботата” от Джон Андрюс и редица други по-маловажни издания, касаещи здраве, християнство и въздържание, а също и детски издания. Слага се началото на по-систематично разпространение на литературата с редовно наети колпортьори, които продават нашите пълни с истини книги от врата на врата. Набира скорост и голямото движение за безплатно разпространение на литературата от миряни под ръководството на старейшина Хаскел вътре в самата организация и мисионерски общества.

Том 4 обхваща епохата на големите лагерни събирания на Адвентистите от седмия ден. Още от първото събрание през 1868 г. Тази идея е следвана с все по-нарастващ ентузиазъм. Само за едно десетилетие почти не остава щатска конференция, която да не провежда свои годишни лагерни събирания. Местата се подбират удачно и се дава голяма гласност. Именно във връзка с тези големи лагерни събирания започва отразяването на съгласуваните усилия на Адвентистите от седмия ден в пресата. Правят се много жертви, за да може събиранията да бъдат представителни, да се осигури добра храна и вестта да се проповядва със сила. Събирания, продължаващи пет, шест или седем дни, са посещавани от

неколкостотин адвентисти, а в края на седмицата привличат и до няколко хиляди заинтересовани неадвентисти.

Върховният момент на този интерес е през 1876 г., когато в Гроувлънд, щата Масачузетс – предградие на Бостън на 27 август (неделя), се събират двадесет хиляди души външни посетители.

Въздържателното дело също изпъква на преден план във времето на том 4. Адвентистите от седмия ден със сестра Уайт като един от водещите им говорители, се открояват с дейността си, често съвместно с въздържателни дружества. Практичният начин, по който те работят за възпиране прилива на невъздържанието, е описан от Елън Уайт в главата „Опит и работа” – част от настоящата книга.

В края на 70-те години, на XIX век. В главното седалище на църквата в Батъл Крик се развива бурна дейност. Новопостроената църковна сграда побира нарастналото членство. Тази нова сграда, устроена за да се провеждат там сесиите на Генералната конференция, е известна като „Скинията на Десетачетата”, защото всеки църковен члан в цялата страна е бил помолен да дари поне 10 цента за нейното изграждане. Издигната е между офиса на „Ревю енд Херълд” и санаториума, срещу красив парк. Построяват се и започват да действат нови много разширени сгради на санаториума. По същото време се затвърждава и здравното дело. Обучават се лекари специално за това направление на служенето.

Църковното здравно списание „Добро здраве” има най-голям тираж от всички здравни списания в Америка. Редакцията на „Ревю енд Херълд” става най-голямото и най-добре оборудвано издателство в щата Мичигън. Работата на новооткрития колеж Батъл Крик напредва стабилно и през 1881 г. там има около петстотин студенти.

През тези години брат и сестра Уайт живеят в Мичигън и Калифорния, но за няколко месеца отиват в Тексас. По-късно сестра Уайт прави дълго пътуване до северозападното крайбражие връща се в батъл Крик мичигън, когато брат Уайт умира през 1881 г.

Такива са някои от събитията случили се във времето на том 4. Целият том съдържа вести, съвети и наставления, засагящи всички тези бързоразвиващи се направления на делото. Но ударението в тези 657 страници е поставено върху личната опитност на служителите и църковните членове.

Наистина, разширяващата се работа на една бурно нарастваща църква, често се нуждае от ръководство и предупреждение, но проблемите на управлението на управлението стоят на второ място – след личната опитност на ръководителите и църковните членове. Управлението на такова църковно предприятие би могло да се превърне просто в един работещ механизъм, ако духовната опитност на Адвентистите от седмия ден спадне до нивото на обикновения формализъм. Църквата трябва да бъде пазена чиста, стандартите и високи, а членовете – живи и служещи с радост. С ежедневна опитност в Божите дела.

Следователно не е странно, че голяма част от том 4 се занимава с практични теми като: „Апетита”, „Семейната дисциплина”, „Почтенност в сделките”, „Святостта на обетите”, „Небиблейски бракове”, „Простота в облеклото”, „Любов към света”, „Подготовка за Христовото идване” и редица други жизненоважни теми. Това са някои от вестите, които служат за реформиране, поправление и почистване на църквата в онези ранни години. Тъй като Адвентистите от седмия ден трябва да се борят със същите изкушения и се изправят пред същите проблеми и опитности, днес тези боговдъхновени статии е необходимо да бъдат сериозно четени и препрочитани. Техните съвети и предупреждения трябва да

бъдат под внимание, за да може Божието намерение с изпращането им да въздигне и насърчи църквата – да се изпълни.

Свидетелства за църквата

Глава 1

Библейски биографии

Биографиите на различни хора, записани в Библията, са автентични истории на реални личности. Притежаваме прост, неподправен доклад за това, което действително се е случило, честно описание на реални герои – от Адам, през следващите поколения до времето на апостолите. Мнозина се чудят защо боговдъхновената история трябва да отразява живота на добри хора, без да пропуска фактите, които хвърлят сянка върху техния морал и характер. Невярващите се хващат за тези грехове с голямо задоволство и подлагат на присмех онези, които са ги извършили. Боговдъхновените писатели не дават фалшиво свидетелство, за да предпазят страниците на свещената история от помрачаване поради човешките слабости и грешки. Божиите писатели са работили под диктовката на Светия Дух, без да имат контрол върху собствените си трудове. Те са записвали буквалната истина и са разкривали и неприятните, отблъскващи факти по различни причини, които нашите ограничени умове не могат да схванат напълно.

Едно от най-добрите доказателства за автентичността на Писанията е това, че истината не е замазана, нито греховете на главните герои – потулени. Мнозина може да твърдят, че е лесно да разкажеш какво се е случило в един обикновен живот. Но е доказан факт, че е извън възможностите на човека безпристрастно да опише своето съвремие; и почти толкова трудно е да се разкаже – без отклонения от точната истина! – историята на който и да е човек или народ, чийто живот или развитие познаваме. Човешкият ум е така податлив на предразсъдъци, че е почти невъзможно да се отнесе безпристрастно към темата.

Дали грешките на един човек ще бъдат описани с очебийна наслада или добродетелите му ще блеснат с неподправен блясък, зависи единствено от това дали писателят е предубеден за или против него. Колкото и да се старае историкът да остане безпристрастен, всички критици ще се съгласят, че е много трудно той наистина да бъде такъв.

Но Божественото помазване компенсира слабостта на човека и открива простата, голата истина. Колко са биографиите на безупречни християни, които в домашното си ежедневие и църковни отношения са светили като пример за неопетнено благочестие. Никакво петънце да не замъглява красотата на тяхната святост, нито една тяхна грешка да не е записана, за да ни напомня, че са били все пак обикновена пръст и обект на обичайните за хората изкушения. Само че, ако техните истории бяха отразени от боговдъхновено перо, колко по-различни щяха да бъдат. Щяха да се открият човешката слабост, борбата със себелюбието, фанатизмът и гордостта, може би скрити грехове и непрестанната война между духа и плътта. Даже и личните дневници не разкриват обективно греховете на своя автор.

Понякога се споменават конфликти със злото, но обикновено само когато доброто е спечелило победата. От друга страна, те може да съдържат вярно описание на похвалните дела и благородните прояви; и това става, макар писателят искрено да възнамерява да остави точно описание на живота си. За човека е просто невъзможно да остави открити грешките си – за евентуален преглед от страна на приятелите му.

Ако нашата хубава Библия беше писана от небоговдъхновени хора, щеше да изглежда по-различно и щеше да представлява обезсърчително четиво за грешните смъртни същества, които се сражават със слабостите на естеството си и с изкушенията на лукавия неприятел. Но такава, каквато е, тя дава точен доклад за религиозната опитност на бележити герои от библейската история. Хора, които са имали Божието благоволение, на които са били поверени големи отговорности, понякога са били побеждавани от изкушението и са извършвали грехове, с които дори и днес ние се борим, които ни разколебават и в които пропадаме. Но за нашите унили сърца е насърчително да знаят, че чрез Божията благодат са получавали нови сили да се противопоставят на греховното си естество. Помнейки това, ние самите сме готови да подновим борбата.

Роптанията на древните израилтяни, бунтовното им недоволство, както и чудесата, извършени за тях, и наказанието за тяхното идолопоклонство и неблагодарност, са записани за нас. Примерът на древния Израил е даден като предупреждение към Божия народ – за да остави неверието и да избегне Божия гняв. Ако беззаконията на евреите бяха пропуснати в Свещения доклад и бяха отбелязани само добродетелите им, нямаше да можем да извлечем от тяхната история уроците, които извличаме сега.

Невярващите и любителите на греха извиняват своето злотворство, позовавайки се на нечестието на хора, на които Бог е дал власт в древните времена. Настояват, че щом тези святи личности са се поддавали на изкушенията и са вършили грехове, не бива да се чудим, че и те се провиняват в лоши дела, намеквайки по този начин, че в края на краищата не са чак толкова лоши, след като имат пред себе си такива бележити примери на неправда.

Принципите на справедливостта изискват вярно описание на фактите в полза на всеки, който някога би прочел Свещения доклад. Тук забелязваме доказателства за Божествена мъдрост. От нас се изисква послушание към Божия закон и ни е представено не само наказанието за непослушанието, но за поука и предупреждение е записана историята на Адам и Ева в рая, както и тъжните резултати от тяхното непокорство спрямо Божията заповед. Разказът е пълен и категоричен. Заповедта, дадена на човека в Едем, е записана заедно с наказанието, следващо непослушанието към нея. Следва описание на изкушението и грехопадението, както и на наказанието, наложено на съгрешилите ни родители. Техният пример ни е даден като предупреждение срещу непокорството, за да сме сигурни, че заплатата на греха е смърт, че Божията наказваща справедливост никога не отпада и че Той изисква от Своите творения стриктно послушание. Когато Законът бе прогласен от Синай, колко категорично бяха добавени санкциите, колко ясно беше какво наказание ще последва престъпването на този закон и колко просто са описани случаите, доказващи този факт!

Боговдъхновеното перо, вярно на своята задача, ни описва греховете, надвили Ной, Лот, Мойсей, Авраам, Давид и Соломон; описва дори как силният дух на Илия се е поддал на изкушението по време

на безстрашното му служене Непокорството на Йона и идолопоклонството на Израил са вярно докладвани. Отричането на Петър от Христос, острият конфликт между Павел и Варнава, паденията и слабостите на пророците и апостолите – всички те лежат голи пред Светия Дух, Който повдига завесата от човешкото сърце. **Пред нас е открит животът на вярващите с всичките им грешки и безразсъдства, за да стоят като поука за всички поколения след тях. Ако нямаха слаби места, те щяха да бъдат нещо повече от човешки същества и нашето грешно естество щеше да се откае, осъзнавайки невъзможността да се достигне такова ниво на благочестие. Но когато виждаме как те са се борили и са падали, как отново са ставали и с Божията благодат са продължавали борбата, се насърчаваме и опълчваме срещу обстоятелствата, изродили нашите естествени наклонности.**

Бог винаги вярно е наказвал престъплението. Изпращал е пророците Си да предупредят виновните, да изобличат греховете им и да произнесат присъда над тях. Тези, които задават въпроса защо Божието Слово излага греховете на Неговия народ така ясно – да им се присмиват безбожниците и да ги осъждат светиите, – би трябвало да помнят, че всичко е било записано за тяхна поука – за да могат да избягват записаните злини и да подражават само на праведните – на онези, които служат на Господа.

Нуждаем се точно от такива уроци, каквито ни дава Библията, защото едновременно с разкриването на греха, се описва и възмездието, което следва. Скръбта и разкаянието на виновния, риданията на болната от грях душа достигат до нас от миналото, разкривайки ни как и тогава, и сега човекът се нуждае от опрощащата Божия милост. Учат ни, че макар Той да наказва престъплението, Бог съжалява и прощава на каещия се грешник.

В Своето провидение Господ е промислил да учи и предупреждава народа Си по различни начини. Чрез директна заповед, чрез Свещените Писания и чрез Духа на пророчеството Той им открива Своята воля.

Моето дело е да говоря ясно за паденията и греховете на Божия народ. Това, че греховете на определени хора са били извадени на светло, не е доказателство, че те са по-лоши в очите на Господа от мнозина, чиито грехове не са докладвани. Но ми беше показано, че не ми се дава да избирам работата си, а смирено да се покорявам на Божията воля. Греховете и злите дела на верни християни са записани за поука на тези, които са в опасност да паднат в същите изкушения. Опитността на един служи като сигнален фар за друг – предупреждава за опасните подводни камъни.

По този начин се разкриват клопките и примките на Сатана, важноста от усъвършенстването на християнския характер и средствата, чрез които това може да се постигне. Така Бог посочва какво е необходимо, за да си осигурим Неговото благословение. Много хора имат предразположението да оставят бунтовните чувства да се надигнат в тях, когато бъдат порицани определени техни грехове. Духът на това поколение е: “Говорете ни приятни неща”. Но Духът на пророчеството казва само истината. Нечестието изобилства и любовта на мнозина, които изповядват, че следват Христос, охлажда. Те са слепи за нечестието на собствените си сърца и не усещат колко са слаби и безпомощни. В милостта Си Бог повдига завесата и им показва, че над всичко има едно Око, Което забелязва скритата вина и мотивите на техните действия.

Греховете на популярните църкви се прикриват. Много от техните членове задоволяват най-долните си страсти и затъват в поквара. Вавилон е паднал и се е превърнал в свърталище на всеки нечист дух и

на всякаква омразна птица! Най-гнусните грехове на епохата намират подслон под мантията на християнството. Мнозина прогласяват, че Божият закон е отменен и единственото, което трябва да правят в живота си, е да се държат за вярата. Ако няма Закон, тогава няма и беззаконие, следователно и грях, тъй като грехът е престъпване на Закона.

Плътският ум е враждебен на Бога и се бунтува срещу Неговата воля. Веднъж отхвърлил хомота на послушанието, той несъзнателно се плъзга към беззаконие и престъпление. Сред онези, които възвишено говорят за чистота и съвършена религиозна свобода, нечестието изобилства.

Поведението им е противно на Господа и те стават сътрудници на неприятеля на душите. Изгубват от поглед светлината на разкритата истина и прелестта на святостта за тях не е нищо повече от сянка.

Удивително е да видим на какви крехки основи градят мнозина своите надежди за небето! Те се надсмиват над Закона на безпределния Бог, сякаш Го предизвикват да отмени Словото Си. Дори Сатана с познанието, което има върху небесния закон, не си позволява да говори онова, което някои мразещи закона проповедници говорят от своите амвони, макар и да се радва на тяхното богохулстване.

Беше ми показано какво е човекът без познание на Божията воля. Зло и нечестие изпълват живота му. Но когато Божият Дух разкрие пред него пълното значение на Закона, каква промяна настъпва в сърцето му! Като Валтасар той интелигентно успява да разчете писанията на Всемогъщия и душата му бива убедена. Гръмотевиците на Божието слово го изтръгват от летаргията му и той вика за милост в името на Исус. А Бог винаги слуша такива смирени молби с благосклонно ухо. Никога не отказва утеха на каещия се грешник.

Господ счете за нужно да ми покаже нуждите и греховете на своя народ. Колкото и да беше болезнено за мен, аз вярно разкрих пред съгрешилите техните грехове и средството за тяхното поправяне, според внушенията на Светия Дух. В много случаи това възбуди клевети и злословия срещу мен от страна на онези, за които бях се трудила и страдала. Но това не ме отмести от пътя ми. Бог ми е дал моята работа и, подкрепяна от Неговата поддържаща сила, аз изпълнявам болезнените задължения, които Той ми възлага. Така Божият Дух произнася предупреждения и присъди, без обаче да отменя сладкото обещание на милостта.

Ако Божиите люде разберат Неговото отношение към тях и приемат поученията Му, ще намерят правата пътека за нозете си и светлина, която да ги води през тъмнината и обезсърчението. Давид се научи на мъдрост от Божието отношение към него и смирено прие наказанието от Всевишния.

Вярното описание на истинското му състояние от страна на пророк Натан отвори очите на Давид за неговите собствени грехове и му помогна да ги отстрани. Той смирено прие съвет и се покори пред Бога. "Законът Господен е съвършен! – възкликна той, - възвръща душата".

Каещите се грешници нямат причина да се отчайват, когато им напомнят греховете и ги предупреждават за опасностите. Тези усилия в тяхна полза само им показват колко много ги обича Бог и колко желае да ги спаси. Те само трябва да последват съвета Му и да вършат волята Му, за да наследят вечен живот. Бог поставя прегрешенията на Своя народ пред очите им, за да ги видят те във

всичката им чудовищност в светлината на Божествената истина. Затова е техен дълг да ги изоставят завинаги.

Бог е мощен да спасява от греха и+ днес, както беше във времето на патриарсите, на Давид, на пророците и апостолите. Множеството случаи, записани в свещената история, когато Бог е освобождавал Своя народ от собственото им нечестие, трябва да направи християните в днешно време жадни за небесно наставление и ревностни за съвършен характер, който да издържи проверката на съда.

Библейската история укрепва немощното сърце с надеждата за Божията милост. Не бива да се отчайваме, когато виждаме как другите се борят със същите обезсърчения като нас, пропадат в съвсем същите изкушения, но възстановяват предишното си състояние и са благословени от Бога.

Боговдъхновените думи утешават и ободряват грешната душа. Макар патриарсите и апостолите да са били податливи на същите човешки слабости, чрез вяра те са постигнали добър резултат, водили са своите битки с Божията сила и са победили славно. Така можем да се облегнем на заслугите на изкупителната жертва и да бъдем победители в името на Исус. Човешката природа си е човешка природа от Адам до днес, но любовта на Бога през всички векове няма подобна на себе си.

Глава 2

Единството на църквата

Скъпи братя, така, както отделните части на човешкия организъм са свързани, оформяйки едно тяло, и всяка от тях изпълнява своята служба в послушание към мозъка, който управлява всичко, така и членовете на Христовата църква би трябвало да се обединят в хармонично тяло като поданици на освещаващия всичко Разум.

Напредъкът на църквата се забавя поради неправилното поведение на нейните членове. Макар да е важен и необходим акт Присъединяването към църквата, не прави от човека християнин, нито му осигурява спасение. Не можем да придобием право за небето, като просто запишем имената си в църковния списък, докато сърцата ни остават далече от Христос. Трябва да бъдем Негови верни представители на земята и да работим в съгласие с Него. “Възлюбени, сега сме Божии синове.” Трябва винаги да помним тази свята връзка и да не правим нищо, което да безчести делото на нашия Отец.

Изповеданието ни е възвишено. Като пазещи съботата адвентисти ние изповядваме, че се покоряваме на всички Божии заповеди и очакваме завръщането на нашия Изкупител. На малцината Божии верни е поверена най-тържествената вест на предупреждение. Чрез думите и делата си трябва да покажем, че осъзнаваме великата отговорност, която ни е възложена. Светлината ни трябва да свети ясно, за да виждат другите, че прославяме Отец в ежедневието си живот; че сме свързани с Небето и сме сънаследници с Исус Христос; че когато Той се яви в сила и голяма слава, ще бъдем като Него.

Всички би трябвало да чувстваме лична отговорност като членове на видимата църква и работници на Господнето лозе. Не бива да чакаме нашите братя, които са толкова слаби, колкото и ние, да ни помагат, защото нашият скъп Спасител ни кани да се съединим с Него – да съединим нашата слабост с Неговата сила, нашето невежество с Неговата мъдрост, нашето недостойнство с Неговите заслуги. Никой от нас не може да заеме неутрална позиция – влиянието ни ще бъде или за, или против. Ние сме

активни служители или на Христос, или на неприятеля. Или събираме с Исус, или разпиляваме. Истинското обръщане представлява радикална промяна. Посоката на ума и склонностите на сърцето се обръщат и животът става нов в Христос. {4Т 16.4}

Бог извежда народ, който да стои в съвършено единство върху платформата на вечната истина. Христос се пожертва за света, за да “очисти за Себе Си свят народ, ревностен за добри дела”. Този процес на очистване е предназначен да премахне от църквата всяка неправда, всеки дух на разединение и съперничество, за да може тя да съгражда, а не да събаря и да концентрира своята енергия върху великото дело пред себе си. Бог е предвидил целият Му народ да достигне единство на вярата. Христовата молитва точно преди Неговото разпятие беше учениците Му да бъдат едно, както Той е едно с Отец, за да повярва светът, че Отец Го е изпратил. Тази затрогваща и чудна молитва достига през вековете до наши дни, тъй като думите Му са: “Не се моля само за тях, но и за онези, които ще повярват в Мен чрез тяхното слово”.

Колко сериозно би трябвало да търсят отговора на тази молитва в живота си онези, които изповядват, че са последователи на Христос! Мнозина не осъзнават светостта на църковните отношения и не им се иска да се подчинят на ограничения и дисциплина. Тяхното поведение показва, че издигат собствената си преценка над тази на единната църква и не внимават да не би да насърчат духа на опозиция. Онези, които заемат отговорни постове в църквата, може да допускат същите грешки като останалите хора и да вземат погрешни решения, но въпреки всичко Христовата църква на земята им е дала власт, която не може да бъде леко оценявана. След Своето възкресение Исус придаде на църквата власт с думите: “На когото опростите греховете, опростени ще му бъдат, а на когото ги оставите, оставени ще бъдат.” {4Т 17.2}

Църковните връзки не могат да бъдат отхвърляни с лека ръка; но когато пътеките на някои изповядващи, че са Христови последователи, се пресекат или мнението им няма онова контролиращо влияние, което според тях заслужава, те заплашват да напуснат църквата.

Но истината е, че напускайки я, те ще причинят най-голямо страдание на самите себе си, тъй като извън защитната ограда на нейното влияние се излагат изцяло на светските изкушения.

Всеки вярващ трябва да е свързан с църквата с цялото си сърце. Нейният напредък - да е неговият първостепенен интерес. Но ако не смята, че е негов свят дълг църквата да се възползва от тази връзка, преди да се възползва самият той, тя би могла да се справи далеч по-добре без него. По силите на всеки е да направи нещо за Божието дело. Има такива, които харчат огромни суми за ненужен лукс, угаждат на апетита си, а считат за много тежко бреме да дават средства за поддръжката на църквата. Те желаят да получат всички възможни облаги от привилегиите, които тя дава, но предпочитат да оставят другите да плащат сметките. Тези, които са наистина дълбоко заинтересувани от напредъка на делото, няма да се колебаят да влагат в него пари, където и когато е нужно. Освен това ще чувстват като свой тържествен дълг да представят Христовите учения с характера си, като са в мир помежду си и работят в съвършено съгласие като едно неделимо цяло. Те ще подчиняват своята лична преценка на преценката на църковното тяло. Мнозина живеят единствено за себе си. Оглеждат живота си с огромно задоволство, ласкаейки се, че се безукорни, докато всъщност не вършат нищо за Бога и живеят в директно противоречие с Неговото Слово. Съблюдаването на външните форми никога няма да задоволи

огромната нужда на човешката душа. Изповядването на Христос не е достатъчно, за да може човек да издържи изпита на съдния ден. Трябва да има свършено упование в Бога, детска зависимост от обещанията Му и пълно посвещение на волята Му.

Бог винаги е изпитвал Своя народ в пещта на страданията, за да ги направи твърди и истинни, да ги очисти от всяка неправда. След като Авраам и синът му преминаха през възможно най-тежкия изпит, на който можеха да бъдат подложени, Бог им каза чрез ангела Си: “Сега знам, че се боиш от Бога, тъй като не пожали за Мене сина си, единствения си син”.

Този велик акт на вяра направи характера на Авраам да свети с необикновен блясък. Той е убедителна илюстрация за свършеното му упование в Господа, на Когото не отказа нищо, даже и своя син на обещанието.

Няма нищо толкова скъпо, че да не го дадем на Исус. Ако Му върнем талантите и средствата, които ни е поверил да пазим, Той ще сложи в ръцете ни още повече. Всяко усилие, което правим за Христос, ще бъде възнаградено от Него и всяко задължение, което извършваме в Негово име, ще послужи за нашето собствено щастие. Бог предаде Своя скъп и възлюбен Син на агонията на разпятието, за да може всички, които повярват в Него, да станат едно чрез името на Исус. След като Христос направи такава огромна жертва, за да спаси хората и да ги доведе до единство помежду им както Той бе едно с Отеца, коя жертва от страна на Неговите последователи би била твърде голяма, за да опазят това единство?

Ако светът вижда свършената хармония, съществуваща в Божиата църква, това би било мощно доказателство в полза на християнската религия. Раздори, неразбиателство и дребни църковни ежби безчестят нашия Изкупител. Всичко това може да бъде избегнато, ако Аз-ът се предаде на Бога и последователите на Исус се покорят на гласа на църквата. Невярващите смятат, че личната независимост увеличава важността им, че е слабост да отстъпят от собствените си идеи за това кое е право и подходящо пред решението на църквата; но да се отдадем на такива чувства и възгледи не е безопасно и те ще ни доведат до анархия и бъркотия. Христос виждаше, че единството и християнското братство са необходими за Божието дело, затова го изискваше от Своите ученици. Историята на християнството оттогава досега решително доказва, че само в единството има сила. Нека личната преценка се подчини на авторитета на църквата.

Апостолите чувстваха нуждата от абсолютно единство и се трудеха сериозно за него. Апостол Павел увещава братята си със следните думи: “Умолявам ви, братя, в името на нашия Господ Исус Христос да говорите едно и да няма разделение между вас; но всички да бъдете свързани свършено в един ум и една съдба”.

Писа още на братята си във Филипи: “Ако има някоя утеха в Христа или някоя разтуха от любов, или някое общение на Духа, или някое милосърдие и състрадание, направете радостта ми пълна, като мислите все едно, като имате еднаква любов и бъдете единомислени, и единомислени. Не правете нищо от партизанство или от тщеславие, но със смиреномъдрие нека всеки счита другия по-горен от себе си. Не гледайте всеки само за своето, но всеки и за чуждото. Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса”.

На римляните писа: “Бъдете единомислени един към друг, не давайте ума си на високи неща, но предавайте се на скромни неща; не считайте себе си за мъдри”.

Петър писа до разпръснатите в чужбина църква: “А най-после, бъдете всички единомислени, съчувствителни, братолюбиви, милостиви, смиреномъдри. Не въздавайте зло за зло или хула за хула, а напротив – благославяйте; понеже на това бяхте призвани, за да наследите благословение”.

А Павел в посланието си до коринтяните казва: “Най-после, братя, здравейте. Усъвършенствайте се, утешавайте се, бъдете единомислени, живеете в мир. И Бог на любовта и на мира ще бъде с вас”.

-

Глава 3

Вървете напред

Огромните израилеви множества радостно и триумфално пътуваха, отдалечавайки се от Египет – мястото на тяхното дълго и жестоко робство. Египтяните не бяха съгласни да ги пуснат, макар да бяха мощно предупредени от Божиите съдби. Ангелът погубител бе посетил всеки египетски дом и бе поразил със смърт първородния на всяко семейство. Никой не бе успял да избегне това – от наследника на Фараона до първородния на в затворника.

Първородните от добитъка също бяха поразени според Господнето слово. Но ангелът на смъртта бе подминал домовете на израилевите чеда и не бе влязъл в тях.

Ужасен от язвите, паднали върху неговия народ, Фараонът повика при себе си Мойсей и Аарон през нощта и им нареди да напуснат Египет. Нямаше търпение да си тръгнат без забавяне, тъй като и той, и народът се страхуваха, че ако Божият гняв не се отвърне от тях, земята им ще се превърне в огромно гробище.

Израилтяните с радост приеха вестта за своето освобождение и побързаха да напуснат мястото на пленничеството. Но пътят беше тежък и постепенно куражът ги напусна. Тяхното пътшествие ги отведе до безплодни хълмове и пусти равнини. На третата нощ се оказаха притиснати от планински възвишения от едната страна и Червено море пред себе си. Бяха смутени и буйно оплакваха положението си. Обвиниха Мойсей, че ги е довел на това място, тъй като смятаха, че се поели в погрешна посока. “Със сигурност – казваха те – това не е пътят за Синайската пустиня, нито за Ханаанската земя, обещана на бащите ни. Не можем да продължим напред – или ще потънем във водите на Червено море, или ще се върнем обратно в Египет.”

Тогава, сякаш за да ескалира тяхното нещастие, ето, египетската войска беше по петите им! Внушителната армия бе предвождана от самия Фараон, който се бе разкажал, че е освободил евреите и се бе изплашил, че ще станат велик народ, който да враждува против него. Каква нощ на смут и страдание бе това за Израил! Какъв контраст с онази славна утрин, когато напуснаха египетския плен и с радостно ликуване поеха пътя към пустинята! Колко безсилни се чувстваха пред могъщия си противник!

Риданията и писъците на ужасените жени и деца, заедно с мученето на уплашения добитък и блеенето на овцете, увеличаваха мрачното обръкване.

Но беше ли Бог бе прекратил всяка грижа за Своя народ и щеше ли да ги подложи на изтребление? Не беше ли ги предупреждавал за опасностите и не беше ли ги избавял от враговете им? Бог не изпитва удоволствие да смуцава народа Си. Самият Той насочи Мойсей да направи лагер край Червено море и го информира: “Фараон ще рече за израилтяните.” Те са се впримчили в земята, пустинята ги е затворила. И Аз ще закоравя сърцето на Фараона, и той ще ги погне отдире. Но Аз ще се прославя над Фараона и над цялата му войска, и египтяните ще познаят, че Аз съм Господ”.

Исус стоеше начело на тази огромна армия. Облачният стълб през деня и огненият през нощта представляваха техния небесен Водач. Евреите обаче не понесоха с търпение изпита на Господа. Издигнаха глас на обвинение и осъждане срещу Мойсей – своя видим водач – затова, че ги бе въвлякъл в тази голяма беда. Не се довериха на закрилящата сила на Бога, нито разпознаха ръката Му, Която задържахше заобикалящото ги зло. В безумния си ужас забравиха жезъла, с който Мойсей бе превърнал водите на Нил в кръв, и язвите, които Бог бе нанесъл на египтяните за това, че преследваха Неговия избран народ. Забравиха всяка чудна намеса на Бога в тяхна полза.

“О – плачеха те, - колко по-добре за нас би било да си бяхме останали роби! По-добре да живееш като роб, отколкото да умреш от глад и изтощение в пустинята или да бъдеш убит във война с врага.” Обърнаха се към Мойсей с горчив упрек, че не ги е оставил там, където са си били, вместо да ги води да погинат в пустинята.

Мойсей се разтревожи много за това, че неговият народ имаше толкова малко вяра, особено след като толкова пъти бяха ставали свидетели на проявите на Божията сила в тяхна полза. Много се огорчи, че обвиняваха него за опасностите и трудностите на своето положение, след като той просто бе следвал явните Божии заповеди. Но имаше силна вяра, че Господ ще ги изведе на безопасно място; затова изслуша и успокои оплакванията и страховете или още преди самият той да бе прозрял плана за тяхното избавление.

Наистина, те се намираха на място, от което нямаше никаква възможност за избавление, освен ако самият Бог не се намеси да ги спаси; но бяха попаднали в това положение, покорявайки се на Неговите заповеди. Затова Мойсей не изпитваше страх за последствията. Той “каза на людете: “Не бойте се, стойте и гледайте избавлението, което Господ ще извърши за вас днес. Защото, колкото за египтяните, които видяхте днес, няма да ги видите вече до века. Господ ще воюва за вас, а вие ще останете мирни”.

Не беше лесно да бъдат накарани израилевите множества да чакат Господа. Бяха изплашени и изпълнени с ужас. Липсваха им дисциплина и самоконтрол. Под впечатлението на безизходното си положение те станаха агресивни и неразумни. Очакваха съвсем скоро да паднат в ръцете на своите потисници, затова риданията и взаимните им обвинения бяха силни и дълбоки. Чудният облачен стълб ги бе придружавал през цялото им странстване и ги бе защитавал от жарките слънчеви лъчи. През целия ден се бе движил величествено пред тях, неподвластен нито на слънцето, нито на бурите, а през нощта се бе превръщал в огнен стълб, който да осветява пътя им. Бяха го следвали като Божи знак, че трябва да вървят напред, а сега се питаха един друг дали това не бе белегът на някакво ужасно бедствие, което

ще ги нападне, и не беше ли ги довело то нарочно от погрешната страна на хълма до непроходим път? Така заблудените им умове виждаха в Божия ангел предвестник на беди. {4Т 23.2}

Но сега, когато египетското множество се приближи, очаквайки да ги превърне в лесна плячка, облачният стълб се издигна величествено към небето, мина над израилтяните и застана между тях и египетските армии. Тъмна стена препречи пътя на преследвачите. Египтяните не можеха вече да виждат лагера на евреите и бяха принудени да спрат. А когато нощният мрак се сгъсти, облачната стена се превърна в силна светлина за евреите и освети целия им лагер с блясъка на деня.

Тогава надежда, че може да бъдат избавени, се роди в сърцата на израилтяните. А Мойсей издигна глас към Господа. “Тогава рече Господ на Мойсей: “Защо викаш към Мене? Кажи на израилтяните да вървят напред. А ти вдигни жезъла си и прости ръката си над морето, та го раздели и израилтяните ще преминат през морето по сухо”.

Тогава Мойсей, послушен на небесната заповед, простря жезъла си и водите се разделиха, издигнаха се като стени от двете страни, оставяйки път през дъното на морето за израилевите чеда. Огненият стълб осветяваше огромните разпенени вълни и пътя, прорязан като могъща бразда през водите на Червено море, губеща се в мрака на отсрещния бряг.

През цялата нощ се чуваха стъпките на израилевите множества, пресичащи Червено море, но облакът ги скриваше от погледа на техните неприятели. Египтяните, изтощени от бързия поход, направиха лагер за през нощта близо до брега. Виждаха евреите на близко разстояние пред себе си и тъй като нямаше никаква възможност за бягство, решиха да си починат през нощта и на сутринта лесно да се справят с тях. Нощта беше особено тъмна, облаците, които ги обграждаха, бяха почти осезаеми. Дълбок сън нападна лагера, дори часовите задрямаха на поста си. {4Т 24.3}

Най-накрая звънлив звук събужда армията! Облакът се вдига! Евреите бягат! Гласове и шум от бягане идват откъм морето. Все още е толкова тъмно, че не могат да различат бягащите хора, но се дава команда да се приготвят за преследване. Чува се дрънкане на оръжия, трополене на колесници, заповеди на офицери и цвилене на коне. Оформя се походният строй и египетската армия се втурва през мъглата по посока на бягащото множество. {4Т 24.4}

В тъмнината и бъркотията се впускат в гонитба, без да знаят, че са навлезли в морето и от двете си страни са обградени от бушуващи водни стени.

25

Копнеят мъглата и мракът да се вдигнат, за да се разкрият както евреите, така и собсвеното им местоположение. Колелата на колесниците затъват дълбоко в мекия пясък, а конете се заплитат и буйстват. Настава паника, те са нетърпеливи, предчувстват сигурността на победата.

Накрая пред удивените им очи тайнственият облак се превръща в огнен стълб. Зарещават гръмотевици, бляскат светкавици, вълните се кълбят около тях и сърцата им са обладани от страх. Посред ужаса и объркването една зловеща светлина разкрива пред поразените египтяни страховитите водни маси от двете им страни. Виждат пътя, който Господ е направил за Своя народ през блестящия пясък на морето и съзират триумфиращите израилтяни, спасени на отсрещния бряг. {4Т 25.1}

Завладяват ги паника и смут. Сред грохота на стихииите чуват гласа на разгневения Бог, мъчат се да се върнат по стъпките си и да изплуват на брега, от който са се отдалечили. Но Мойсей простира жезъла

си и събраните води със свистене и фучене, нетърпеливи да погълнат плячката си, се сгромолясват върху египетските армии. Гордият Фараон и неговите легиони, позлатените колесници и блестящите оръжия, коне и ездачи са погълнати от бурното море. Могъщият израилев Бог избавя народа Си и техните песни на благодарност за това, че Той е воювал така чудно за тях, се издигат към небето. {4Т 25.2}

Историята на Израил е записана за поука и предупреждение на всички християни. Когато израилтяните бяха застигнати от опасности и трудности, и пътят им изглеждаше без изход, вярата ги напусна и те започнаха да роптаят срещу водача, когото Бог им бе поставил. Обвиняваха го, че ги е довел до гибел, макар че той единствено се бе покорявал единствено на Божия глас.

Божествената заповед бе: “Вървете напред!” Не трябваше да чакат, докато пътят се изравни и те проумеят цялостния план за своето избавление. Божието дело е напред и Той ще отвори път пред народа Си. Да се колебаем и да мърморим, означава да проявяваме недоверие в Святия Израилев.

В Своето провидение Бог доведе евреите до място с планина зад тях и Червено море пред тях, за да може мощно да осъществи спасението им и да ги избави завинаги от техните врагове. Той можеше да ги спаси по всякакви други начини, но избра този, за да изпита вярата им и да укрепи доверието им в Него.

Не можем да обвиняваме Мойсей за това, че народът роптаеше срещу неговото ръководство. Техните бунтовни, непокорни сърца ги караха да нападнат човека, когото Бог бе призовал да води народа Му. Докато той работеше в страх от Господа, в съгласие с Неговите указания и с пълна вяра в обещанията Му, онези, които трябваше да го укрепват, се обезсърчиха и не виждаха пред себе си нищо друго, освен бедствие, поражение и смърт.

И сега Господ работи със Своя народ, който вярва в настоящата истина. Той предвижда да постигне много важни резултати и в Своето провидение действа за тази цел. Затова казва: “Вървете напред”. Наистина, пътят все още не е отворен, но когато тръгнат със силна вяра и кураж, Бог ще направи пътя равен пред очите им. Ще има и такива, които ще се оплакват както древният Израил и ще обвиняват за трудното си положение онези, които Бог е издигнал със специалната цел да водят делото Му напред. Няма да разберат, че Бог ги изпитва, като ги води на тесни места, от които няма изход, освен чрез Неговата ръка.

Има моменти, когато християнският живот изглежда обкръжен от опасности и е трудно да останем верни на дълга. Въображението рисува неизбежна гибел отпред и робство или смърт отзад. Но Божият глас се издига ясно над всяко обезсърчение: “Вървете напред!”. Трябва да се покорим на тази заповед, да не мислим за резултата, дори и очите ни да не проникват през тъмнината и да чувстваме студените води около нозете си.

Евреите бяха изтощени и уплашени, но ако се бяха върнали назад, когато Мойсей им заповяда да вървят напред, ако бяха отказали да навлязат в Червено море, Бог никога нямаше да отвори път пред тях.

Достигайки самата вода, те показаха, че имат вяра в Божието слово, изговорено чрез Мойсей.

Направиха всичко, което беше по силите им, и тогава Могъщият Израилев извърши Своята част – раздели водите и направи път за нозете им.

Облаците, струпващи се над пътя ни, никога няма да изчезнат пред несигурния и колебаещ се дух. Невярващият казва: “Никога няма да преодолеем тези препятствия, нека почакаме, докато изчезнат и докато можем ясно да виждаме пътя пред себе си”. Но вярващият смело тръгва напред, надявайки се на всичко, вярвайки във всичко. Послушанието към Бога със сигурност ще донесе победа. Единствено чрез вяра можем да достигнем небето .

Между нашия живот и историята на Израил има голяма прилика. Бог отведе Своя народ от Египет в пустинята, където можеха да спазват Неговия закон и да се покоряват на Неговия глас. Египтяните, които изобщо не почитаха Бога, построиха лагера си близо до тях; над израилтяните се изливаше голяма светлина, осветяваше целия им лагер, както и пътя пред тях, а пред множествата на Фараона беше облачна стена, която правеше мрака на нощта още по-черен.

Така и днес има хора, на които Бог е поверил съхранението на Своя закон. За онези, които им се покоряват, Божиите заповеди са като огнен стълб, който осветява пътя пред тях и ги води към вечно спасение. Но за онези, които не ги почитат, те са като нощни облаци. “Страх от Господа е начало на мъдростта.” Разбирането на Божието Слово е по-добро от всяко друго знание. В спазването на Неговите заповеди има голяма награда и никаква земна примамка не може да накара християнина да се поклати дори и за миг в своята вяра. Богатства, почести и светски разкош не са нищо повече от смет, която ще погине в огъня на Божия гняв.

Божият глас, заповядващ на верните да “вървят напред”, често изпитва вярата им до предел. Но ако те отлагат своето покорство до мига, когато всяка сянка на несигурност бъде отстранена от разбирането им, и не остане никакъв риск за пропадане или поражение, никога няма да мръднат напред.

Онези, които смятат, че за тях е невъзможно да се предадат на Божията воля и да имат вяра в Неговите обещания, докато всичко не се проясни и изчисти пред тях, изобщо никога няма да се предадат. Вярата не е сигурно знание, тя е “неща, за които се надяваме, убеждение за неща, които не се виждат”.

Послушанието към заповедите на Бога е единственият начин да получим одобрението Му. “Вървете напред” – това трябва да бъде лозунгът на християните.

-

Глава 4

Задоволяване на апетита

Скъпи братя и сестри, показани ми бяха някои неща във връзка с църквата в ... Бяха ми представени частни случаи, които в много отношения илюстрират случаите на много други. Сред тях бяха тези на сестра А. и нейния съпруг. Господ го бе убедил в истината. Той бе очарован от единството между дух и истина и благословен от изповедта. Но Сатана дойде при него с изкушения в сферата на апетита.

Брат А. дълго време бе угаждал на апетита си с различни стимуланти, в резултат на които умът му бе замъглен, интелектът му - отслабен и моралните сили понижени. Неговият разум и преценка бяха хванати в капана на извращения и неестествен апетит и първородството - даденото му от Бога мъжество

- бяха пожертвани на олтара на невъздържанието. Ако брат А бе направил Божието Слово свой учебник и пътеводител, ако се бе доверил на Бога и се бе молил за благодат да победи, щеше да има сила в името на Исус да противостои на изкушителя.

Но брат А никога не бе почувствал високото призвание на Бога към него. Моралните му способности бяха омаломощени от навиците му на ядене и пиене, от неговата разпуснатост. Когато прегърна истината, той трябваше да оформи характер за небето. Бог щеше да го изпита и провери. Бе необходимо той да извърши за себе си дело, което никой друг не би могъл вместо него. Но чрез своя начин на живот той пропиля много години от скъпоценното благодатно време, в което можеше да преживее религиозни опитности, да спечели познание за живота на Христос и за неизразимата жертва, направена, за да може човекът да бъде освободен от веригите, с които бе го оковал Сатана, и да стане способен да прослави Божието име.

Христос плати скъпа цена за изкуплението на човека. В пустинята на изкушението той изпита най-остри пристъпи на глад. Когато беше изтощен от поста, Сатана стоеше до Него, засипвайки Го с разнообразните си изкушения, за да използва слабостта Му и да Го победи, като по този начин осуети спасителния план. Но Христос бе непоколебим. Той победи заради човешката раса, за да може да спаси хората от деградацията на грехопадението. Христовата опитност е заради нас. Неговата победа над апетита посочва пътя на онези, които ще бъдат Негови последователи и в края ще седнат с Него на престола Му.

Христос страдаше от възможно най-страшен глад. Като цяло хората имат всичко необходимо за поддържането на живота. Но – както нашите първи родители – те желаят онова, което Бог им е забранил като недобро за тях. Христос изпитваше глад за нужната храна и устоя на изкушението на Сатана в областта на апетита. Задоволяването на невъздържания апетит създава в падналия човек противоестествени желания за неща, които в края ще го доведат до гибел.

Човекът излезе от Божията ръка съвършен във всяка способност на ума и тялото, в пълно здраве и благополучие. Двете хиляди години в угаждане на апетита и на страстите на похотливостта доведоха до деградация жизнените сили на човешкия организъм. С всяко следващо поколение тази тенденция се засилваше все повече и повече в посока надолу. Комбинираното задоволяване на апетита и страстите доведе до жестокости и насилие; поквара и най-долни мерзости отслабиха енергията на човека и донесоха на расата всякакви болести, а жизнеността и славата на първите поколения изчезнаха. Още в третото поколение след Адам човекът започна да показва признаци на западане. Поколенията след потопа се израждаха още по-бързо.

Цялото бреме на тези беди и натрупаното страдание се дължат на задоволяването на апетита и страстите. Разкошът и себеугаждането, както и употребата на вино увреждат кръвта, възпламеняват страстите и причиняват всякакви болести. Но злото не спира дотук. Родители оставят заболявания като наследство на децата си. По правило всеки невъздържан човек, който отглежда деца, им предава своите наклонности и зли предразположения, както и заболявания от собствената си възпалена и увредена кръв. Безнравственост, болести и слабоумие се предават като скръбно наследство от баща на син, от

поколение на поколение; това донася мъки и страдания в света и не е друго, освен повторение на грехопадението.

Непрекъснатото престъпване на природните закони е непрекъснато престъпване на Божия закон. Днешното бреме от страдания и мъки, което виждаме навсякъде, уродливостта, немоцта, болестите и слабоумието, заливащи света, са го превърнали в лазарет в сравнение с онова, което би могъл да бъде и което Бог е планирал да бъде. Настоящото поколение има много слаби умствени, морални и физически сили. Цялото това нещастие се е натрупвало от поколение на поколение, тъй като падналият човек е нарушавал Божия закон. Грехове от най-голям мащаб се извършват поради задоволяване на извращения апетит.

Пристрастеността към отвратителната и гадна отрова тютюн води до желание за по-силни стимуланти като спиртните напитки, които се приемат при един или друг случай – заради въображаема отпадналост или за предпазване от евентуална болест. По този начин се създава неестествена склонност към подобни вредни и възбуждащи стимуланти, която се усилва, докато невъздържаността в това поколение нарастне обезпокоително. Любители на напитките и пиячи на алкохол могат да се видят навсякъде. Техният интелект е отслабен, моралните им сили са намалели, чувствителността им е притъпена. Те не осъзнават изискванията на Небесния Бог и не ценят вечните неща. Библията заявява, че никой пияница няма да наследи Божието царство.

Тютюнът и алкохолът омайват и оскверняват онзи, който ги употребява. Но злото не спира дотук. Той предава на своето потомство избухлив характер, замърсена кръв, отслабен интелект и нисък морал и ще носи отговорност за всички лоши последствия, които погрешният му и разпуснат начин на живот ще навлекат на семейството му и на обществото.

Създанието въздиша под бремето на мъките, натрупани поради греховете на предишните поколения. А днешните хора съвсем безгрижно и без замисляне задоволяват своята невъздържаност чрез преяждане и пиянство, като по този начин оставят на следващото поколение наследство от болести, отслабен интелект и опетнен морал.

Невъздържанието от всякакъв вид е най-лошият вид себелюбие. Онези, които истински се боят от Бога и пазят Неговите заповеди, ще разглеждат тези неща в светлината на разума и религията. Как би могъл някой – мъж или жена – да спазва Божия закон, изискващ да обичаме ближния като себе си, и в същото време да угажда на невъздържания си апетит, който притъпява ума, отслабва интелекта и пълни тялото с болести? Невъздържанието възпламенява страстите и отпуска юздите на похотта. А разумът и съвестта биват заслепени от низки похоти.

Ние питаме: Какво ще направи съпругът на сестра А. Ще продаде ли като Исав първородството си за паница леща? Ще продаде ли богоподобие си, за да угажда на извращения си апетит, което ще му донесе само нещастие и деградация? “Заплатата на греха е смърт.” Няма ли този брат моралната смелост да откаже на апетита? Неговите навици не са в съгласие с истината и със Свидетелствата, които Бог е счел за нужно да даде за порицание на Своя народ. Неговата съвест не е изцяло мъртва. Той знае, че не може да служи на Бога и едновременно да угажда на апетита си, но отстъпва пред изкушенията на Сатана, които са твърде силни за него, и той не може да им противостои със свои сили. Той е бил победен. Твърди, че липсата му на интерес към истината се дължи на други причини, а не на

истинската; и прикрива слабите си успехи в тази посока, премълчавайки истинската причина за отстъплението си от Бога – неконтролирания апетит.

Ето къде се препъват мнозина – колебаят се между отричането от апетита и неговото задоволяване; накрая биват надвити от неприятеля и отпадат от истината. Мнозина, които са отстъпили, посочват като причина това, че не вярват в Свидетелствата.

Но изследването разкрива факта, че имат някакъв греховен навик, който Бог е осъдил чрез свидетелствата. Сега въпросът е: ще се отрекат ли от своя идол, който Бог осъжда, или ще продължат в погрешното си поведение на себеугаждане и отхвърляне на светлината, която Бог е дал, и която осъжда същите неща, които те обичат? Въпросът, който трябва да им зададем, е: ще се отрекат ли от себе си и ще приемат ли свидетелствата, които изобличават техните грехове, като от Бога, или ще ги отхвърлят само защото се чувстват изобличени?

В много случаи свидетелствата напълно се приемат, грехът и себеугаждането се прекратяват и започва незабавна реформа в съгласие с дадената от Бога светлина. В други случаи греховните навици се подхранват, свидетелствата се отхвърлят и пред другите се представят много неистинни извинения, които обясняват защо са отхвърлени. Но истинската причина не се посочва. А тя е липсата на морална смелост – на воля, укрепена и контролирана от Божия Дух, да се откажат от вредните си навици.

Не е лесно да се победи един утвърден вкус към наркотици и стимуланти. Тази голяма победа може да бъде спечелена единствено в името на Христос. В дълъг пост от почти шест седмици в пустинята на изкушението Той победи заради човека. Господ съчувства на човешката слабост. Неговата любов към падналия човек е толкова голяма, че Той направи неизмерима жертва, за да го достигне в неговото падение и чрез Божествената Си сила в края да го въздигне до Своя престол. Но е във властта единствено на човека да реши дали Христос ще извърши лично за него делото, което е напълно способен да извърши.

Ще се хване ли за небесната сила и ще противостои ли на Сатана с решителност и постоянство според примера на Христос, който Той даде в Своя конфликт с неприятеля в пустинята на изкушението? Бог не може да спаси човека от силата на сатанинските измами против волята му. Човекът трябва да работи със своите човешки сили, подпомогнати от Божествената сила на Христос, за да устои и да победи на всяка цена.

С две думи, човекът трябва да победи, както победи Христос. И тогава, чрез победата, която е спечелил чрез всемощното име на Исус, ще може да стане наследник на Бога и сънаследник с Исус Христос. Това не би могло да се случи, ако единствено Христос спечелва цялата победа. Човекът трябва да извърши своята част, трябва да бъде победител самостоятелно, чрез силата и благодатта, които му дава Христос. Трябва да бъде Негов сътрудник в делото на победата и тогава ще стане и съучастник в славата Му.

Ангажирани сме в свещено дело. Апостол Павел увещава своите братя: “Като имаме тези обещания, скъпи вярващи, нека се очистваме от всяка нечистота на плътта и духа, в свършена святост и страх от Бога.” Наш свят дълг към Бога е да пазим духа си чист като храм на Светия Дух. Ако сърцето и умът са посветени на служба за Бога, ако човекът се покорява на всичките Му заповеди и Го обича с цялото си

сърце, мощ, ум и сила, и ближния като себе си, тогава ще се намерим верни и истинни пред изискванията на Небето.

Апостолът казва още: “Нека не царува грехът във вашите смъртни тела, нито се покорявайте на похотите му”. Освен това наставлява своите братя в сериозно прилежание и твърдо постоянство в стремежа им към чистота и святост на живота с думите: “Всеки, който се стреми към победа, се въздържа от всичко. Те правят това за тленен венец, а ние за нетленен”.

Християнското воюване

Апостол Павел представя пред нас духовното воюване и неговата награда в контраст с различните игри, постановени от езичниците в прослава на техните божества. Младежите, които тренирали за тези игри, практикували сериозно себеотрицание и най-сурова дисциплина. Всяко угаждане, което можело да доведе до отслабване на физическите сили, им било забранено. Онези, които се опосвещавали на тренировки, не си позволявали нито вино, нито богата храна, тъй като те щели да изтощят, вместо да увеличат тяхната жизненост, здравословна активност, сила на духа и твърдост.

На тези игри присъствали много зрители, царе и благородници. Считало се е за голяма чест да спечелиш обикновен венец, който увяхвал за няколко кратки часа. Но дори и след като състезателите за този нетраен венец упражнявали сурово въздържание и се подлагали на драстична дисциплина, за да увеличат жизнеността и силата си, надявайки се да станат победители, дори и тогава те не били сигурни в наградата. Можело да я присъдят и на друг. Можело някои да работят толкова усилено, колкото и други, и да напрягат силите си до крайност, за да спечелят венеца на честта, но когато протягали ръка да грабнат наградата, друг – миг преди тях – да грабне мечтаното съкровище.

Не е така при християнското воюване. Всички, които бягат по този път, могат да бъдат сигурни в победата и в безсмъртната чест, ако покрият условията. Павел казва: “И така бягайте, щото да спечелите”. След това обяснява кои са необходимите условия, с които трябва да се съобразяват, за да постигнат успех: “И всеки, който се бори за наградата, се въздържа от всичко”.

Ако езичници, които не са контролирани от просветена съвест и нямат страх от Бога в себе си, се подлагат на лишения и дисциплина в тренировките, отричат се от всяко изтощаващо угаждане за един обикновен венец, направен от тленна материя и за аплодисментите на множествата, колко повече би трябвало онези, които тичат по християнското поприще с надежда за безсмъртие и за одобрение свише, ще пожелаят да се отрекат от нездравословните стимуланти и удоволствия, които съсипват морала, отслабват интелекта и подчиняват най-висшите си сили на животински апетити и похоти.

Множествата на света наблюдават тази “игра на живота” – християнското воюване. И това не е всичко. Властелинът на всемира и мириадите небесни ангели също са зрители на това “надбягване”, които с нетърпение наблюдават кой ще бъде победител и ще спечели нетленния венец на славата. С дълбок интерес Бог и небесните ангели отбелязват себеотрицанието, саможертвата и мъчителните усилия на онези, които бягат в християнското поприще.

Наградата, която всеки човек ще получи, ще е в съответствие с неуморимата енергия и вярната сериозност, с които той е вършил своя дял във великото състезание.

На игрите всички бягат, но един получава наградата. А за християнското бягане апостолът казва: “И аз така бягам, не като че бия въздуха”. В края на състезанието няма да бъдем разочаровани. За всички, които напълно спазват условията на Божието Слово, които имат чувство за своята отговорност да съхранят физическата си жизненост и дейността на тялото, за да притежават уравновесен ум и здрав морал, бягането не е “биене на въздуха”. Всички ще спечелят наградата и ще носят венеца на безсмъртната слава, който не повяхва .

Апостол Павел казва, че ние “станахме зрелище на света, на ангели и на човечи”. Цял облак свидетели наблюдава нашето християнско поведение. “И тъй, като сме заобиколени от такъв голям облак свидетели, нека оставим всяка тегота и греха, който лесно ни сплита, и с търпение нека тичаме на предлежащото пред нас поприще, като гледаме на Исус – Начинателя и Усъвършителя на вярата ни, Който поради предстоящата Нему радост, претърпя кръст и като презря срама, седна отдясно на Величието нависоко.”

Светът не бива да бъде критерий за нас. Модерно е да се угажда на апетита с изобилна храна и противоестествени стимуланти, които усилват животинските наклонности, осакатяват израстването и развитието на моралните сили. Синовете и дъщерите на Адам по никакъв начин не са насърчавани, че ще станат победители в християнската борба, ако не решат да практикуват въздържание във всяко нещо. Ако го практикуват, няма да се борят, “като че бият въздуха”. {4Т 35.3}

Ако християните държат тялото си в подчинение и поставят всичките си апетити и страсти под контрола на осветена съвест, ако чувстват, че е техен дълг пред Бога и ближните им да се покоряват на законите, управляващи здравето и живота, ще получат благословение на физическата и умствената си жизненост.

Ще имат морална сила да се включат в битката срещу Сатана и в името на Този, Който победи апетита заради тях, ще станат повече от победители. Това воюване е за всеки, който се включи в него. {4Т 35.4}

Беше ми показан случаят на брат Б. – че е обкръжен от облак тъмнина. Небесната светлина не присъства в неговия дом. Макар да изповядва, че вярва в истината, неговото сърце не е илюстрация на освещаващото ѝ влияние в ежедневието. По естество той не притежава нито великодушие, нито любезност, нито нежен и любезен нрав. Неговият темперамент е много вреден както за него, така и за семейството му, и за църквата, където се чувства неговото влияние. Той сам трябва да извърши за себе си това, което никой друг не може да извърши вместо него. Има нужда от преобразяващото влияние на Божия Дух. Нашата изповед като Христови последователи ни задължава да изпитваме пътищата и действията си, като ги сравняваме с примера на Изкупителя. Духът и поведението ни трябва да съответстват на образа, който Спасителят ни е оставил. {4Т 36.1}

Брат Б. не притежава темперамент, който да внесе слънце в семейството му. За него това е едно добро място, откъдето да започне работата върху себе си. Той прилича повече на облак, отколкото на лъч светлина. Твърде е себелюбив, за да дава оценка на членовете на своето семейство, особено на онзи сред всички останали, който би трябвало да има неговата любов и нежно уважение. Той е мрачен,

надменен и властен; думите му често са язвителни и оставят рани, които той не се и опитва да изцели, като смекчи духа си, признае грешките си и изповяда злите си дела. Не полага усилия да “излезе на светло”. При него няма изследване на сърцето, на мотивите, характера, говора и поведението, за да провери дали животът му отговаря на образа. Не прилага Божия закон в живота и характера си като единствено ръководство за действие. Господ желае пред Него да застават честни и добросъвестни хора.

Сестра Б. има много изпитания и слабости на собственото си естество, с които да се бори. Нейният жребий не трябва да бъде утежняван повече от абсолютно необходимото. Брат Б трябва да се смекчи, да култивира финес и любезност. Необходимо е да бъде много нежен и внимателен със съпругата си, която е равна на него във всяко отношение; не бива да отронва и дума, която би хвърлила сянка върху сърцето ѝ.

Би трябвало да започне делото на реформацията от дома си, да култивира привързаност и да надвие грубите, жестоки, безчувствени и свидливи черти на характера си, тъй като те се развиват в него. Ако ние, бедните смъртни, искаме да достигнем небето, ще трябва да победим, както победи Христос. Нужно е да бъдем подобни на Него, характерът ни трябва да бъдат неопетнен.

Показано ми бе, че брат Б. не притежава висшия усет за съвършенство на характера, задължително за християнина. Не разбира правилно своя дълг към ближните. Той се намира в опасност – ако му се отдаде случай – да задоволява собствените си интереси, без да го е грижа дали неговият ближен ще претърпи печалба или загуба. Той счита своя си просперитет за изключително важен, но не се интересува от сполуките или несполуките на своите близки, както би трябвало да постъпва един Христов последовател. Сатана може да го съблазни да изневери на своята почтеност заради някаква съвсем дребна печалба. Това помрачава собствената му душа и донася мрак върху църквата. “Всичко това – казва Сатана – ще бъде ваше, ако се отклоните от стриктната честност. Ще ви дам всичко, ако само ме послушате за това и това или направите/кажете това и това.” А твърде често брат Б. е бил мамен от неприятеля за своя собствена вреда и за помрачаване на други умове.

В църквата има и други, които имат нужда да погледнат на нещата от по-висока гледна точка, преди да станат духовни хора и в положение да разбират Божието мислене и воля, и да разпръсват светлина, вместо да хвърлят сянка. Брат Б има нужда да му бъдат помазани очите, за да може ясно да отличава духовните неща от сатанинските измами. Християнският стандарт е висок и възвишен. Но уви, онези, които изповядват, че са Христови последователи, го снижават до самата пръст!

Ти, брат Б., се нуждаеш от постоянна бдителност, да не би да бъдеш надвит от изкушението на Сатана да живееш за себе си, да бъдеш ревнив и завистлив, подозрителен и търсец грешки. Ако продължаваш да недоволстваш, няма да напредваш нито крачка по небесния път. Ако спреш и за миг сериозните си старания и молитвени усилия да покориш и контролираш себе си, се намиращ в опасност да бъдеш победен от някое силно изкушение, да направиш необмислена стъпка, да покажеш нехристиянски дух, който не само ще донесе горчицина на самия теб, но и тъга в душите на другите.

Може да ги натовариш с бремето на смущението и тъгата, което ще изложи на опасност душите им, и ти ще си отговорен за това гибелно влияние. Брат Б., ако избягаш от развалата и покварата в света, ще бъдеш украшение за християнската вяра във всичко.

Ще кажеш: “Това е трудно, пътят е твърде тесен, не мога да ходя по него”. Нима пътят, описан в това писмо, е по-тесен от онзи, който е така ясно очертан от Божието Слово? Небето си заслужава доживотните ни постоянни и неуморни усилия. Ако сега се върнеш назад и се обезсърчиш, със сигурност ще изгубиш небето – ще изгубиш вечния живот и славния венец, който не повяхва. Онези, които имат запазено място до престола на Спасителя, са само такива, които са победили, както е победил Христос. Любовта към чистата и осветяваща истина и към скъпия Изкупител ще осветят делото на победата. Неговата сила с радост ще бъде дадена на всички, които истински жадуват за нея. Той ще увенчае с благодат и мир всяко постоянно усилие, положено в Негово име.

Ако вашето ежедневно занимание е да прославяте Бога и да смирявате себе си, Той ще направи силата Си съвършена във вашата слабост и ще можете да живеете така, че вашата съвест да не ви осъжда. Ще бъдете добре приети от външните. Един благоразумен живот не само ще донесе голяма полза на собствената ви душа, но и ще бъде ярка светлина, която да осветлява пътеката на другите, да им показва пътя към небето. {4Т 38.2}

Брат Б., как управляваш собствения си характер? Стараеш ли се да обуздаеш сприхавия си дух? С поведението и чувствата, които имаш сега, ще пропуснеш небето така сигурно, както е сигурно, че има небе. Заради собствената си душа и заради Христос, Който ти е дал безпогрешно доказателство за Своята безпределна любов, приближавай се към Него, за да бъдеш пропит от Неговия Дух. Култивирай дух на бдение и молитва, за да можеш да представяш правилно святата вяра, която изповядваш като последовател на нашия скъп Изкупител, оставил ни пример чрез собствения Си живот.

Подражавай на Спасителя. Учи се от Него. Стой твърдо като добър войник на Исус Христос, побеждавай изкушенията на Сатана, както Той ги побеждаваше и излез победител над всички недостатъци в характера си.

Христос беше съвършеният Победител; ние също трябва да бъдем съвършени и цялостни, без никакъв недостатък, без петно или сянка. Изкуплението, което Той постигна за човека, струваше на самия Него неизмерима цена. Победата, която ние печелим над собствените си зли сърца и над сатанинските изкушения, ще ни струва големи усилия, непрестанна бдителност и постоянна молитва; тогава ние не само ще пожънем наградата, която е дарът на вечния живот, но и нашето земно щастие ще се увеличи поради съзнанието за изпълнен дълг и поради по-голямото уважение и любов на околните.

Беше ми показано, че има една обща липса на посвещение, както и на искрени, сериозни усилия в църквата. Мнозина имат нужда от обръщане. Брат С. не е опора и сила за църквата. Той не напредва в небесния живот, както напредваше през годините. Изповядва истината от много години, но сега мудно възпрема и не се старае да живее според нейните принципи, затова не се осветява чрез нея. Поставя се сам в положение да бъде изкушаван от Сатана. Все още е дете в своята опитност. Наблюдава другите и отбелязва грешките им, когато би трябвало да изследва усърдно собственото си сърце. Тази готовност да разпитва, да вижда грешките на братята си и да ги обсъжда с другите бе порицана от Христовите думи към един човек, когото Той видя, че се интересува повече от поведението на своите братя, отколкото внимателно да бди и се моли, да не би Сатана да го победи. Христос му каза: “Теб що ти е? Ти ме следвай”.

Всичко, което брат С. може да направи в слабостта на своето естество, е да пази душата си и да затваря всеки път, през който Сатана може да промъкне в него съмнения към другите. Той е в голяма опасност да изгуби душата си, като не постигне свършен християнски характер през благодатното време.

Той е бавен в следването на Христос. Сякаш е обгърнат от облаци, почти е парализиран и не дава място на правилната преценка на святите неща. Но дори и сега може да поправи грешките си и да победи недостатъците си, ако работи в Божията сила.

В _____ църква има неколцина, чиито имена не мога да назова, които трябва да спечелят победа над апетита и страстите си. Някои говорят твърде много. Техният девиз е: “Разкажете ни... и ние ще ви разкажем”. Наистина жалък е този девиз! Ако всички клюкари съзнаваха, че ангел ги следва и записва думите им, щеше да има по-малко говорене и много повече молитва.

Има деца на пазители на съботата, които от младостта си са учени да я съблюдават. Някои от тях са много добри, верни на дълга си, що се отнася до временните неща, но нямат дълбоко убеждение за грях и не изпитват нужда да се покаят за него. Тяхното състояние е опасно. Те наблюдават поведението и усилията на лицемерните християни. Виждат как някои правят много висша изповед, но не са добросъвестни. Сравняват собствените си възгледи и действия с тези “препъни-камъни” и тъй като в живота им няма никакви разтърсващи грахове, се ласкаят, че са праведни.

На тези младежи съм упълномощена да кажа: Покайте се и обърнете се, за да се заличат греховете ви. Нямаме време за губене. Небето и вечният живот са скъпоценни съкровища, които не могат да бъдат спечелени без усилие от ваша страна. Няма значение колко безгрешен е бил животът ви, вие сте грешници и имате да извървите определени стъпки. От вас се изисква да се покаете, да повярвате и да се кръстите. Христос беше абсолютно праведен, но Той – Спасителят на света – лично даде на човека пример, извървявайки стъпките, които изисква от грешника, за да стане той Божие дете и наследник на небето.

Ако Христос – неопетненият и чист Изкупител на човека – благоволи да извърви стъпките, които грешникът трябва да измине в обръщането си, защо ние – благословения със светлината на истината, огряваща пътеката ни – бихме се поколебали да предадем сърцата си на Бога и със смирение да изповядаме, че сме грешници, да изявим вярата си в Христовото изкупление с думи и дела и да се причислим към онези, които изповядват, че са Негови последователи? Винаги ще има такива, които не живеят според своята вяра, чийто ежедневен живот показва, че са всичко друго, но не и християни. Но трябва ли това да е достатъчна причина да откажем да се посветим на Христос чрез кръщение като символ на вярата ни в Неговата смърт и възкресение?

Дори когато самият Христос беше на земята и ходеше със Своите ученици и ги поучаваше, сред дванадесетте се намери един, който бе дявол. Юда предаде Своя Господ. Христос познаваше напълно живота му. Знаеше, че не е победил алчността си и в Своите проповеди към другите му даваше много уроци по тази тема. Подхранвайки тази своя черта на характера, Юда й позволи да порасне и да пусне толкова дълбоки корени, че да заглуши доброто семе на истината, посято в сърцето му. Злото започна

да доминира в него, докато поради алчността си за пари той можа да продаде своя Господ за няколко сребърни монети.

Фактът, че Юда не беше праведен по сърце, че беше така разяден от егоизъм и алчност, щото стигна до престъпление, не е доказателство, че тогава е нямало истински християни, искрени ученици на Христос, които да обичат своя Спасител и да се стараят да подражават на Неговия живот и пример, и покорявайки се на ученията Му.

Показано ми бе, че причисляването на Юда към дванадесетте – с всичките му грешки и недостатъци на характера – е урок, от който християните трябва да извлекат поука. Когато бе избран от Господа, неговият случай не беше безнадежден. Той имаше и добри качества. Свързвайки се с Христос в работа и слушайки Неговите проповеди, той имаше благоприятната възможност, ако искрено би пожелал да бъде истински ученик, да види слабостите си и да опознае дефектите на характера си. Нашият Господ дори го постави в положение, където имаше избор – или да задълбочи своята алчност, или да я види и поправи. Той се грижеше за скромните средства, събирани за бедните и за нуждите на Христос и учениците в тяхното дело на проповядване.

Дребните суми бяха постоянно изкушение за Юда и от време на време, когато правеше малки услуги на Христос или посвещаваше време на религиозни занимания, той сам плащаше на себе си от оскъдните средства, събрани за разпространение светлината на благовестието. Накрая стана такъв скъперник, че протестира остро поради високата цена на мирото, което изляха върху главата на Исус. Той премисляше отново и отново, пресмятайки колко пари можеха да попаднат в ръцете му, ако мирото се беше продало. Егоизмът му ставаше все по-силен, докато не реши, че касата е претърпяла сериозна загуба от това, че в нея не е влязла стойността на мирото в пари. Накрая открито възропта срещу разточителството на толкова скъпо дарение за Христос. Спасителят го порица за неговото сребролюбие. Това започна да гложди сърцето му, докато се съгласи да предаде своя Господ за съвсем дребна сума. Сред пазителите на съботата ще има такива, които няма да са по-верни в сърцата си от Юда, но техният случай не бива да бъде извинение за останалите да не следват Христос.

Бог обича децата на брат Д., но те са в ужасна опасност, защото смятат, че са здрави и не чувстват нужда от лекар. Упованието в собствената им правда никога няма да ги спаси. Трябва да почувстват нуждата си от Спасител. Христос дойде да спаси грешниците. Той каза: “Не съм дошъл да призова праведните, но грешните на покаяние.” Фарисеите, които се смятаха за праведни и се уповаваха на добрите си дела, не чувстваха нужда от Спасител. Смятаха, че са достатъчно добри и без Христос. Скъпите деца на брат Д. би трябвало да умоляват Исус да им покаже тяхната греховност и след това да Го молят да им Се разкрие като техен прощаващ греха Спасител. Тези скъпи души не бива да бъдат измамани и да изгубят вечния живот. Ако не се обърнат, те не могат да влязат в небесното царство. Трябва да изперат дрехите на характера си в кръвта на Агнето. Исус ги кани да извървят стъпките, които грешниците трябва да изминат, за да станат Негови чеда. Дал им е пример в собствения Си живот, като е изпълнил наредбата за кръщението. Той е нашият пример във всичко.

Бог изисква от тези деца да Му предадат най-добрите и най-святите чувства на сърцето си. Той ги е изкупил със собствената Си кръв. Изисква тяхното служене. Те не принадлежат на себе си. Той е

направил неизмерима жертва за тях. Състрадателният, любящ Спасител ще ги приеме, ако дойдат при Него такива, каквито са, осланяйки се на Неговата правда, а не на собствените си заслуги.

Бог състрадава на младежите и ги обича. Желаете да намерят щастие в Исус. Той умря, за да ги изкупи. Ще ги благослови, ако дойдат при Него със смирение и искреност. Ще бъде намерен от тях, ако Го търсят с цялото си сърце.

-

Глава 5

Избиране на земни съкровища

Беше ми показано състоянието на Божия народ. Той е омаян от духа на света. Отрича се от своята вяра чрез делата си. Посочен ми бе древният Израил. Те имаха голяма светлина и възвишени привилегии, но не живееха според тази светлина, нито ценяха преимуществата си; и тяхната светлина стана тъмнина. Ходеха в светлината на собствените си очи, вместо да следват Божия път. Историята на израилтяните е записана за поука на онези, които живеят в последните дни – за да могат да избегнат техния пример на неверие.

Брат Е., ти ми бе показан обгърнат от тъмнина. Любовта към света е придобила контрол върху цялото ти същество. Най-доброто ти време е вече отминало. Твоята жизненост и издръжливост – що се отнася до физическата ти дейност – са намалели; и сега, когато погледнеш назад към живота си, и трябва да видиш благородни усилия за благословение на другите и за прослава на Бога, можеш единствено да съжаляваш и да признаваш липсата на щастие и мир. Не живееш живот, който би бил одобрен от Бога. Духовните, вечните ти интереси са поставени на второ място. Мозък, кости и мускули са изтощени до краен предел. Защо прахосваш така енергията си?

Защо натрупваш такива грижи и бремена върху семейството си? Каква е наградата ти? Задоволството от това да си събираш съкровища на земята – нещо, което Христос е забранил, – ще впримчи душата ти.

В Своята планинска проповед Христос е казал: “Недейте си събира съкровища на земята, където молец и ръжда ги изяждат, и където крадци подкопават и крадат. Но събирайте си съкровища на небето”. Ако си събираш съкровища на небето, го правиш за себе си, работиш за собствените си интереси. Твоето съкровище, скъпи братко, е събирано на земята, твоите интереси и привързаност са отправени към това съкровище. Ти си подхранвал любов към пари, към къщи и земи, докато това е погълнало силите на ума и личността ти: Любовта ти към светски притежания е била по-голяма от любовта ти към твоя Създател и към душите, за които Христос е умрял. Богът на този свят е заслепил очите ти така, че не цениш вечните неща. {4Т 44.1}

В пустинята Христос победи най-опасните изкушения, които могат да нападнат човека. Там Той се срещна напълно сам с лукавия и изкусен неприятел и го победи. Първото голямо изкушение беше

свързано с апетита, второто – със самонадеяността и третото – с любовта към света. Сатана е надвил милиони, изкушавайки ги да угаждат на апетита си. Когато на апетита се угажда, нервната система се възбужда, силата на мозъка отслабва и той не може да разсъждава спокойно и разумно. Умът е неуравновесен. Висшите и благородни способности на човека се извращават, за да служат на животинския похот. Святите и вечни интереси не се зачитат. Когато е спечелил в тази област, Сатана може да дойде с останалите си две главни изкушения и да намери открит достъп. Неговите многообразни изкушения произлизат от тези три големи и основни изкушения.

Самонадеяността е нещо обичайно и, предлагайки я на хората, Сатана постига победа в девет от десет случая. Онези, които изповядват, че са последователи на Христос и претендират, че се борят срещу всяко зло в естеството си чрез вяра, често, без да се замислят, пропадат в изкушения, от които могат да излязат неопетнени само чрез чудо.

Размишлението и молитвата са можели да ги предпазят и да им помогнат да заобикалят критичното и опасно място, на което по собствена воля са застанали, като са дали предимство на Сатана. Божиите обещания не са дадени, за да се уповаваме на тях, когато се втурваме безразсъдно в опасността, когато нарушаваме природните закони и не се съобразяваме с благоразумието и преценката, с които Бог ни е надарил. Това е очебийна самонадеяност.

Сатана предложи на Христос престолите и царствата на света, стига само да му се поклони. Никога никой човек няма да бъде подложен на толкова силни изкушения, както Божия Син. Сатана дойде със светските почести, с богатствата и удоволствията на живота. Представи Му ги в най-привлекателна светлина, за да Го съблазни и подмами. “Всичко това – каза той – ще Ти дам, ако паднеш и ми се поклониш.” Христос отблъсна лукавия неприятел и извоюва победа.

Но с човека Сатана постига по-голям успех. Всички тези пари, печалби, земи, власт, почести и богатства ще дам на теб – за какво? Условието му винаги са: отстъпване от честността, притъпяване на съвестта и угаждане на себелюбието. Когато се посветим на светски интереси, Сатана получава всичката почит, която желае. Оставяме му вратата отворена, за да влезе, когато поиска, влачейки след себе си цялата покварена върволица от раздразнителност, себелюбие, гордост, сребролюбие, измами и целия си „каталог” със зли духове. Човекът бива очарован и коварно подмамен към гибел. Ако се отдадем на светското в сърцата и живота си, Сатана е доволен.

Христовият пример е пред нас. Той победи Сатана, като ни показва как можем и ние да победим. Христос устоя на Сатана чрез Писанията. Сигурно е имал и някакъв друг начин – чрез собствената Си Божествена сила и собствените Си думи. Но каза: “Писано е: „не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста”. На второто изкушение отвърна: “Писано е още: „Да не изпитваш Господа, твоя Бог”. Христовият пример е пред нас. Ако изследвахме и следвахме Свещеното Писание, християните щяха да бъдат укрепени срещу лукавия неприятел, но Божието Слово се пренебрегва, затова следват гибел и поражение.

Скъпи братко, ти си бил небрежен и не си обърнал внимание на предупредителните свидетелства, дадени ти преди години, които ти показваха, че врагът е в твоя път, за да ти открива очарованието на

света, да те кара да избираш земните съкровища и да жертваш небесната награда. Брат Е., не можеш да си позволиш да постъпваш така - твърде много е заложено на карта. “Какво ще се ползва човек, ако спечели целия свят, а изгуби живота си? Или какво ще даде човек в замяна на живота си?” Ти продаваш душата си на евтино. Не можеш да си позволиш да направиш тази огромна жертва. Бог ти е поверил таланти като настойник. Това са твоите средства и влияние. Той желае да те провери и опита. Не би трябвало да губиш никакво време, а да започнеш незабавно да увеличаваш съкровището на своя Господар. Ако беше правил това, успехът щеше дойде в съответствие на твоето усърдие, постоянство и ревност в използването на капитала, поверен в ръцете ти. Твоите таланти или влияние – заделянето на средства, които би могъл да употребиш за себе си, – щяха да обърнат много души от греха към истината и правдата. Щяха да работят за други – така влиянието и средствата за делото на Господаря щяха да се увеличават и да нарастват постоянно. И заради вярното увеличаване на талантите си, щеше да чуеш от Учителя най-скъпоценните думи, достигали някога до човешко ухо: “Хубаво, добър и верен слуга, над малкото си бил верен, над многото ще те поставя. Влез в радостта на Господаря си”.

Брат Е., ако беше насочил силите на своя интелект в правилната посока – към служене на твоя Небесен Баща, – ти щеше да израснеш по-силен в истината, в дух и в мощ, и сега щеше да си стълб в църквата в _____. Чрез своя пример и чрез свидетелството си за вярата от Писанията, щеше да бъдеш успяващ учител на истината. Ако силите на ума, които ти употреби за придобиване на имущество, бяха използвани за извеждане на души от тъмнината в светлината, щеше да получиш Божието одобрение и да постигнеш големи успехи.

Онези, които имат малки възможности, но са осветени от Божията любов, могат да вършат добро за Учителя. Също и онези, които имат бърз и проникателен ум, могат да го използват с огромен успех в Неговото възвишено дело. Да увият талантите, които Бог им е поверил, в кърпа и да ги заровят в земята, като по този начин Го лишат от печалбата на тяхното нарастване, е голямо зло. Ние сме на изпитателен срок. Господарят идва, за да разследва живота ни и ще проучи каква печалба са донесли поверените ни таланти.

Брат Е., каква е ползата от талантите, които Бог е поверил на твоите грижи? Направил ли си всичко, което можеш, за да просветляваш умовете на хората относно истината или от грижи и проблеми около бизнеса си не си намерил време да се посветиш на това дело? Престъпление е Божиите дарове да се употребяват по начина, по който си ги употребявал ти – да гаснат физическите ти сили и да намалява любовта ти към Бога. “Не можете да служите на Бога и на Мамона.” Не можеш да обичаш едновременно и света, и Божията истина. “Или не знаете, че приятелството със света е вражда против Бога? Който иска да бъде приятел със света, става враг на Бога.” “Не любете света, нито каквото е на света. Ако люби някой света, любовта на Отца не е в него.” Ти не си щастлив човек. Семейството ти не е щастливо. Божиите ангели не влизат в дома ти и не обитават там. Когато Христовата религия управлява сърцето, съвестта е спокойна, царуват мир и щастие; може да те обкръжават смут и грижи, но в душата ти е светло.

Послушание, любов и благодарност към Бога запазват слънцето в сърцето ти дори и денят да е облачен. Себеотрицанието и Христовият кръст са пред теб. Ще вдигнеш ли кръста си? Твоите деца са били благословени чрез молитвите на майка си. Те обичат християнството. Стараят се да противостоят

на изкушенията и да имат добър молитвен живот. Понякога се стараят много сериозно, но твоят пример, който е пред очите им. Твоята любов и посвещение на света, както и твоята силна привързаност към бизнеса, откъсват умовете им от духовните неща и отново ги връщат към земните.

Сатана застава на пътя им, за да ги подтиква да обичат света и нещата на света. Те постепенно губят своето упование в Бога, пренебрегват тайната молитва и религиозните си задължения и интересът им към духовните неща избледнява.

Скъпи брат Е., правиш голяма грешка, посвещавайки амбициите си на този свят. Ти си взискателен, нетърпелив и понякога изискваш твърде много от сина си. Той се обезсърчава. В твоя дом има само работа, работа и работа – от ранно утро до през късна нощ. Голямата ти ферма е донесла допълнителни грижи на дома ти. Ти говориш само за бизнес, тъй като той е на първо място в ума ти, а “от препълването на сърцето говорят устата”. Дали примерът, който даваш в семейството си, издига Христос и Неговото спасение над фермерските ти интереси и стремежи към печалба? Ако децата ти изгубят вечния живот, кръвта на техните души със сигурност ще бъде открита върху дрехата на собствения им баща.

Майката е изпълнила вярно своя дълг. Когато се събуди в утрото на възкресението, тя ще чуе: “Хубаво, добър и верен слуга”. Първият ѝ въпрос ще бъде за децата, които са били предмет на нейните молитви до края на живота ѝ. Ще можеш ли да ги представиш с прекрасни характери, които ги правят морално годни за обществото на ангелите, или ще бъдат омърсени и опетнени от нечистотията на света? Ще станат ли “съучастници в Божественото естество, избягали от произлязлото от страстите разтление в света”? Ще бъдат ли като красиви стълбове в дворец или ще обикнат света, ще станат прокълнати от духа на сребролюбие, а блясъкът и благородните им качества ще изгорят в забравата? Твоето поведение има голямо значение за бъдещата съдба на децата ти. Ако продължаваш да давиш силите на ума си в светски грижи и планове, ще станеш камък за препъване пред тях. Те виждат как ти изповядваш християнството и едновременно с това не бележиш никакъв духовен напредък, а си оставаш духовно недоразвит. Това е истината. Умът ти се е съсредоточил върху земните неща и в резултат си развил своите сили извънредно много в тази посока. Ти несъмнено си светски бизнесмен, но Бог е предвидил да използваш своите способности и влияние за едно по-висше призвание.

Ти си омаян и заслепен от бога на този свят. О, какво безумие те е облядало! Може и да си събереш земни съкровища, но те ще изгорят в големия пожар. Ако сега се върнеш към Господа, използваш своите таланти, средства и влияние за Негова слава, и изпратиш своето съкровище пред себе си в небето, няма да преживееш пълна загуба.

Големите пожари, бедствията по море и суша, които сполетяха нашата страна, са предупреждение по специално Божие провидение за това какво идва на света. Бог показва на човека, че може да запали неговите идоли с огън, който водата не може да угаси. Големият последен пожар все още предстои – когато всичкият този напрасен труд на живота ще бъде пометен в една нощ и един ден. Само събраните в небето съкровища ще останат. Никакъв крадец няма достъп до тях, нито молец може да ги повреди.

Млад човек дойде при Христос и Го попита: “Учителю благи, какво добро да сторя, за да наследя вечен живот?” Исус му заръча да пази заповедите. Тогава той реагира: “Господи, всичко това съм опазил от младостта си. Какво още не ми достига?”. Исус го погледна с любов и честно му посочи какво не му достига в пазенето на заповедите. Той не обичаше ближния като себе си. Христос му показа неговия истински характер. Егоистичната му алчност за богатства беше недостатък, който – ако не бъде премахнат, – щеше да препречи пътя му към небето. “Ако искаш да бъдеш съвършен, иди, продай всичко, що имаш, раздай го на сиромасите и ще имаш съкровище на небесата; и дойди, та Ме следвай.” Христос искаше да го накара да разбере, че не изисква от него нищо в повече, отколкото изисква от самия Себе си. Всичкото, което го попита, бе дали ще следва Неговия пример.

Христос напусна Своите богатства и слава и стана беден, за да може човекът да се обогати чрез Неговата бедност. Сега изисква от него заради тези богатства да отхвърли земните неща и да си осигури небето. Христос знаеше, че докато сърцето е свързано със светските съкровища, ще е откъснато от Бога. Затова каза на законника:

“Иди, продай всичко, що имаш, раздай го на сиромасите и ще имаш съкровище на небесата; и ела, и Ме следвай.” Как прие този човек Христовите думи? Зарадва ли се, че може да си осигури небесното съкровище? Натъжи се много, защото имаше много имот. За него богатството означаваше почести и власт. Огромният му размер го караше да смята, че такава постъпка е невъзможна.

В това се състои опасността от богатството за алчния човек. Колкото повече печели, толкова по-трудно му е да бъде щедър. Да намали богатството си за него е като да се раздели с живота. Предпочита по-скоро да обърне гръб на безсмъртната награда, но да задържи и увеличи земните си притежания. И трупа, и трупа: Ако би спазвал заповедите, светските му притежания нямаше да са така големи. Как би могъл едновременно да заделя и да трупа за себе си, и да обича Бога с цялото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила, и ближния - както себе си? Ако отдели за нуждите на бедните и послужи на своите ближни чрез част от средствата си според нуждите им, той би бил много по-щастлив, би имал по-голямо съкровище на небето и по-малко на земята, което да привлича сърцето му.

Христос увери дошлия при Него младеж, че ако се покори на изискванията Му, ще има съкровище на небето. Но този обичащ света човек се натъжи много. Той искаше небето, но копнееше да запази и богатството си. Отказа се от безсмъртния живот заради любовта към парите и властта. О, каква жалка замяна! Но мнозина, които изповядват, че почитат всички Божии заповеди, правят същото. Ти, скъпи братко, си в опасност също да го направиш, но не осъзнаваш това. Не се обиждай, че излагам този въпрос така ясно пред теб. Бог те обича. Но колко оскъдно си се отблагодарил ти на Неговата любов!

Беше ми показано, че при първата ти опитност твоего сърце е горяло с истината, умът ти е бил пропит от изучаването на Писанията и си видял нова красота във всичко. После доброто семе, посято в сърцето ти, е поникнало и е донесло плод за Божия слава.

Но след известно време грижите на този живот и измамата на богатството са заглушили доброто семе на Божието Слово в сърцето ти и ти си престанал да даваш плодове. Истината се е борила за първото място в ума ти, но грижите на живота и любовта към други неща са спечелили победа. Сатана се е постарал

чрез привлекателните неща на този свят да те окове и да парализира моралните ти сили така, че да не осъзнаваш Божиите изисквания към себе си. И почти е успял.

Сега, скъпи братко, трябва да положиш най-сериозни, неуморни усилия, за да отблъснеш неприятеля и да отвоюваш свободата си, тъй като той те е направил роб на този свят и любовта към печалбата е станала твоя ръководна страст. Ти си давал лош пример на околните; доминирали са себелюбивите ти интереси. С думи си казал пред света: “Моето гражданство не е тук, а на небесата”, но делата ти решително са показвали, че си жител именно на този свят. Денят на съда ще дойде като крадец върху всички живеещи по лицето на земята. Твоята изповед не е друго, освен спънка пред душите. Ти нямаш съответстващи дела. “Зная делата ти” (не само думите ти) – казва Верният Свидетел. Сега Бог пресява Своя народ, изпитвайки целите и мотивите им. Мнозина ще се окажат само плява – никакво жито, никаква стойност.

Христос е поверил в ръцете ти таланти – средства и влияние – и ти е казал: “Увеличи ги, докато се върна”. Когато Господарят дойде и изиска най-точна сметка от слугите си, за това как са използвали поверените им таланти, как ще понесеш ти, мой скъпи братко, това разследване? Ще чакаш ли завръщането на Господаря с удвоени таланти и ще положиш ли пред Него както главницата, така и лихвите, показвайки, че си бил благоразумен, верен и неуморим работник в Негова служба? Брат Е., ако продължиш да вършиш това, което си вършил досега през годините, твоят случай ще бъде съвсем точно илюстриран от случая на слугата, който уви своя талант в кърпа и го зарови в земята, т.е. скри го в света. Тези, на които бяха поверени талантите, получиха за труда си награда в точно съответствие с верността, неуморимостта и сериозните усилия, положени в работата им с благата на техния Господар.

Бог те счита за длъжник към Него и към твоите близки, които нямат истината. Дал ти е светлината не за да я криеш под шиника, а да я сложиш на светилника, за да осветява цялата къща. Твоята светлина трябва да свети на другите, за да озарява душите, за които е умрял Христос. Ако Божията благодат управлява сърцето ти и доведе твоите ум и мисли до покорство пред Исус, ти ще станеш един силен мъж на страната на Бога и истината.

Павел казва: “Длъжник съм на гърци и на варвари, на учени и на прости”. Бог му е разкрил истината Си, като по този начин го е превърнал в длъжник към онези, които са в тъмнина – да ги просветли. Досега ти не си имал правилно разбиране за отговорността си пред Бога. Боравиш с талантите на своя Господ. Притежаваш сила на ума, която – ако заработи в правилната посока, – би те направила Негов съработник и на ангелите Му. Ако умът ти се промени и започнеш да правиш добро, да представяш истината пред хората, ще станеш способен и успешен работник за Бога; и твоята награда ще бъде да видиш много спасени души като звезди на короната на твоята радост.

Как би могла стойността на твоите къщи и земи да издържи сравнението със скъпоценните души, за които е умрял Христос? Чрез теб те могат да бъдат спасени в царството на славата, но там ти не би могъл да вземеш със себе си и трохичка от своите земни съкровища. Придобий, каквото можеш, съхрани го с цялата ревност, на която си способен. Но само по една заповед, изречена от Господа, след няколкото часа огън, който никоя сила не може да угаси, натрупаното през целия ти живот ще бъде унищожено и превърнато в купчина тлеещи руини. Такъв беше случаят в Чикаго. По Божието слово този град бе превърнат в развалини. И той не е единственият град, който ще усети видимите признаци

на Божието недоволство. Това е началото, не краят. Мечът на Неговия гняв виси над хората, които с гордостта и безчестието си провокират недоволството на справедливия Бог.

Бури, земетресения, вихрушки, пожари и меч ще причиняват гибел навсякъде, докато човешките сърца не прималаят от страх, гледайки всичко това, стоварващо се върху земята. Не знаеш колко малко е разстоянието между теб и вечността. Не знаеш колко скоро може да приключи благодатното ти време.

Пригответи се, братко мой, да отговаряш пред Господаря, когато изиска от теб твоите таланти – както главницата, така и лихвите! Спасяването на души трябва да бъде делото на живота за всеки, който изповядва Христос. Ние сме длъжници на света поради дадената ни от Бога благодат, поради светлината, която е изгряла върху нас и поради разкритата пред нас красота и сила на истината. Може да посветиш цялото си съществуване на трупане земни съкровища, но каква ще бъде ползата ти от тях, когато твоят живот тук приключи, или когато Христос се яви? Със себе си няма да можеш да вземеш и стотинка. И точно, колкото се е надигнало сърцето ти поради светските ти почести и богатства и колкото си пренебрегвал духовния си живот, точно толкова ще падне моралната ти цена пред великия трибунал на Божия съд.

За какво ще ти послужи това богатство, за което си продал душата си, когато внезапно бъде обявен краят на благодатното време и ти не можеш да направиш почеве нищо? Какво ще ползва човек, ако спечели целия свят, а изгуби душата си? Твоите средства нямат по-висока стойност от пясъка; освен тези, които служат за задоволяване на ежедневните ти нужди, за благословение на другите и за напредъка на Божието дело. Бог ти дава свидетелства на предупреждение и насърчение, но ти им обръщаш гръб. Съмняваш се в свидетелствата. Когато се върнеш назад и събереш лъчите светлина, когато заемеш становището, че свидетелствата са от Бога, тогава ще станеш твърд във вярата и няма да се луташ в тъмнина и слабост.

Ти можеш да бъдеш благословение за църквата в _____. Можеш да бъдеш стълб в нея дори и сега, ако дойдеш при светлината и ходиш в нея. Бог те призовава отново. Иска да те достигне такъв, какъвто си – обгърнат от твоето себелюбие и притиснат от грижите на живота.

Кани те да пренасочиш любовта си от света към небесните неща. За да познаеш Божията воля, трябва да я изучаваш, а не да следваш своите наклонности и естествените влечения на собствения си ум. “Какво искаш да направя?” – трябва да бъде най-сериозният и най-тревожен въпрос на сърцето ти.

Тежестта на Божия гняв ще се стовари върху онези, които са прахосвали времето си и са служили на мамона, вместо на своя Създател. Ако живееш за небесния Бог и посочваш пътя на живота на околните, ще вървиш напред и нагоре към по-висши и по-святи радости. Ще бъдеш възнаграден с “Хубаво, добър и верен слуга, (...) влез в радостта на Господаря си”. Радостта на Христос бе да вижда изкупени души, спасени за Неговото славно царство. “Заради предстоящата Нему радост понесе кръст и като издържа срама, седна отдясно на Божия престол.”

Печеленето на съкровища в този свят и използването им по начина, по който си ги използвал ти – умъртвявайки любовта си към Бога, – в края ще стане ужасно проклятие за теб. Ти не отделяш време за четене, за размишление и молитва; не си отделял време и да наставляваш децата си, да ги насочваш към вечните им интереси. Бог обича децата ти, но те са били твърде малко насърчавани към християнски

живот. Ако унищожих вратата им в свидетелствата, няма да можеш да ги достигнеш. Умовете на бедните грешни смъртни трябва да бъдат дисциплинирани и обучавани в духовните неща. Когато възпитанието е изцяло насочено към света, към това как по-успешно да придобиват имоти, как би могло да се постигне духовно израстване? Това е невъзможно. Ти, братко мой, и твоето семейство трябваше да сте израснали до пълния ръст на мъже и жени в Христос Исус и да чувствате влечение към усъвършенстването на християнския характер и към служенето за Господа - поне наполовина от влечението, което имате към служенето на света.

Бог не е доволен, когато Неговите служители пренебрегват волята Му, когато са джуджета в духовното разбиране, а мъдри в светската мъдрост и знания. Земните ти интереси не могат да се сравняват с твоето вечно благоденствие.

За теб Бог е приготвил по-висше дело от това да придобиваш богатства. Имаш нужда в теб да се извърши дълбока и цялостна промяна. Цялото ти семейство има нужда от това и дано Бог ви помогне да достигнете съвършенство на християнския характер. Децата ти могат и трябва да бъдат благословение за младежите във вашата църква. Чрез примера, чрез разговорите и действията си те могат да прославят своя небесен Баща и да красят делото на християнството.

-

Глава 6

Истинско великодушие

Скъпи брат и сестра Ф., няма да се опитвам да опиша това, което ми бе представено относно вас, тъй като смятам, че е време хората в тази църква да смирят сърцата си и да работят усърдно за вечността. И двамата обичате истината и искате да ѝ се покорявате, но нямате опит. Показано ми бе, че ще бъдете поставени в обстоятелства, където ще бъдете изпитани и проверени, и ще се разкрият черти на характера ви, за които не сте предполагали, че притежавате.

Мнозина, които никога не са били поставяни в положение на изпитания, изглеждат отлични християни, животът им изглежда безупречен, но Бог вижда, че в техния характер има черти, които трябва да им бъдат открити, за да ги забележат и поправят. Под вдъхновението на Светия Дух Симеон пророкува и каза на Мария относно Исус: “Ето, това Детенце е поставено за падане и ставане на мнозина в Израил, и за белег, против който ще се говори; да, и на самата теб меч ще пониже душата ти, за да се открият помислите на много сърца”. По Божие провидение ние сме поставяни в различни положения, за да се развият качествата на ума и характера при различни обстоятелства. “Който изпълни целия Закон, но наруши една заповед, виновен е във всичко.” Лицемерни християни могат да живеят безукорен живот, що се отнася до външния вид, но когато промяната в обстоятелствата ги запрати в напълно различно положение, се откриват силни страни на характера, които биха останали скрити, ако тяхната среда продължаваше да е същата.

Показано ми бе, че притежавате себелюбие, от което сериозно трябва да се пазите. Има опасност да се грижите за собствения си просперитет и удобства, без да се интересувате от просперитета на другите. Не притежавате онзи дух на себеотрицание, подобен на нашия велик Пример. Трябва да култивирате щедрост, която ще ви доведе до по-пълна хармония с Христовия Дух и с Неговото безкористно човеколюбие. Имате нужда от повече човешко съчувствие. Това качество на нашето естество ни е дадено от Бога, за да показваме великодушие и любезност към онези, с които влизаме в контакт. Откриваме го у мъже и жени, чиито сърца не са в съгласие с Христос и наистина е много тъжно, когато на хора, изповядващи, че са Негови последователи, им липсва тази основна християнска черта. Те не подражават на Образеца и за тях е невъзможно да отразяват образа на Исус в живота и поведението си.

Чисто човешкото съчувствие, примесено с любов и великодушие, и осветено от Духа на Исус, може да извърши голямо добро. Онези, които култивират великодушие, не само правят добри дела за другите и благославят ползващите се от добрината им, но принасят полза и на самите себе си, като отварят своето сърце за благото влияние на истинското великодушие. Всеки лъч светлина, отправен към другите, ще се отрази върху собствените ни души. Всяка любезна и съчувствена дума, изговорена към скърбящите, всеки акт на облекчаване потиснатите и всеки дар за задоволяване нуждите на нашите близки, дадени или направени с поглед към Божиата слава, ще имат за резултат благословение за дарителя. Които така се покоряват на небесния закон, ще получат Божието одобрение. Удоволствието от вършене доброто за другите придава на чувствата плам, който озарява нервите, засилва кръвообращението и донася умствено и физическо здраве.

Исус знаеше какво е влиянието на великодушието върху сърцето и живота на дарителя и затова се стараше да внуши в умовете на Своите ученици значението и ползата от упражняването на тази добродетел.

Той казва: “По-блажено е да даваш, отколкото да вземаш”. Илюстрира духа на жизнерадостно великодушие, който трябва да имаме спрямо нашите приятели, съседни и дори непознатите, чрез притчата за човека, пътуващ от Ерусалим към Ерихон и нападнат от разбойници. Те разкъсаха дрехите му, раниха го и го изоставиха полумъртъв. Макар че изповядваха най-висше благочестие, сърцата на свещеника и левита не бяха пропити от благочестива нежност към страдащия. Един самарянин, който нямаше такива високи претенции за праведност, мина оттам и като видя нуждите на странника, не започна да го оглежда с празно любопитство, но видя човешко същество в беда и неговото състрадание се събуди. Незабавно отиде при него, превърза раните му, изля върху тях масло и вино, качи го на собственото си добиче, заведе го в странноприемница и се погрижи за него. На следващия ден го остави на грижите на гостилничаря, уверявайки го, че ще му плати на връщане. Христос попита: “Какво ще кажете – кой от тези тримата се показва да е ближен на нападнатия от разбойниците? Рече Му:

„Този, който му показа милост”. Тогава му казва Исус: „Иди и ти прави така”.

С това Исус искаше да научи учениците си какви са моралните задължения на човека към неговия ближен. Който отказва да следва принципите, илюстрирани от тази притча, не е изпълнител на заповедите, а като левита нарушава Божия закон, който претендира, че почита. Има хора, които – подобно на самарянина – нямат претенции за изповед на висше благочестие, но имат силно развито чувство за своите задължения към ближните си и далеч повече благородство и любезност от някои, изповядващи голяма любов към Бога, но пропускащи да правят добро на Неговите творения.

Онези, които осъзнават своите отговорности спрямо страдащото човечество и които прилагат принципите на Божия закон в ежедневието си, имат истинска любов към ближния. “И ето, един законник застана пред Него и Го изпитваше, казвайки: „Учителю, какво да сторя, за да наследя вечен живот?”. А Той му рече: „Какво е записано в Закона?

Как четеш?”. И той в отговор Му рече: „Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила и с всичкия си ум; и ближния - както себе си”. И Той му рече: „Право си отговорил. Прави това и ще живееш”. Така Христос показа на законника, че любовта към Бога от цяло сърце и към ближния - като към себе си, е истинският плод на благочестието. “Прави това – каза Той (не просто вярвай, но прави) – и ще живееш.” Само изповедта на вярата в обвързващите изисквания на Божия закон не ни прави християни, но и прилагането на този Закон.

В притчата Христос издига самарянина над свещеника и левита, които много стриктно се придържаха към буквата на закона на Десетте заповеди. Той се покоряваше на духа на тези заповеди, докато те просто изповядваха възвишената си вяра в тях; но какво е вяра без дела? Когато защитниците на Божия закон са здраво вкоренени в неговите принципи и са верни не само на думи, но и в сърцето си; когато в ежедневието си показват духа на Божиите заповеди и практикуват великодушие към човека, тогава ще имат моралната сила да променят света. Не е невъзможно човек да изповядва вяроност към Божия закон и да представя правилно принципите на свещения Декалог, и в същото време да пренебрегва святите му наредби да обича ближния като себе си.

Най-убедителната проповед върху Десетте заповеди е тяхното спазване. Послушанието трябва да бъде личен дълг. Пренебрегването на този дълг е явен грях. Бог ни поставя под задължението не само да осигурим небето за себе си, но да чувстваме като свой обвързващ дълг да покажем пътя и на другите; чрез грижа и безкористна любов да водим при Христос онези, които попадат в нашата сфера на влияние. Странната липса на принципност, която характеризира живота на много лицемерни християни, е тревожна. Тяхното незачитане на Божия закон обезверява признаващите святостта на изискванията му и отклонява от истината тези, които иначе биха я приели.

За да опознаем истински себе си, е необходимо да се погледнем в огледалото и след като открием недостатъците си, да се възползваме от Христовата кръв – от извора, очистващ нашия грях и нечистота – да изперем „дрехата” на характера си и да премахнем петната на греха.

Само че, мнозина отказват да видят своите грешки и да ги поправят - те не желаят истински да познаят себе си.

Ако искаме да постигнем високо ниво на моралните си и духовни добродетели, трябва да живеем за това. Имаме личен дълг пред обществото да го правим, за да упражняваме влияние в полза на Божия

закон. Трябва да оставим светлината си да свети, за да могат всички да видят как свящото Благовестие променя сърцата и живота им, как живеем съобразно с неговите заповеди и не нарушаваме нито един от неговите принципи. Ние сме отговорни в много висока степен пред света за душите на околните. Нашите думи и дела непрестанно говорят за или против Христос и Закона, който Той дойде да утвърди. Нека светът види, че не сме егоисти, тясно обвързани единствено със собствените си интереси и религиозни преживявания, а сме щедри и желаем и той да сподели с нас благословенията и привилегиите чрез осветяващата истина. Нека хората видят, че религията, която изповядваме, не затваря, нито заледява пътищата към душата; не ни прави безчувствени и възискателни. Нека всички, които изповядват, че са намерили Христос, служат на хората като Него и ценят духа на разумното великодушие. Тогава ще видим как много души тръгват след светлината, идваща от нашия пример и наставление.

Всички трябва да култивираме любезно поведение и да се поставяме под контрола на съвестта. Духът на истината прави хората, които го приемат в сърцата си, по-добри. Работи като квас, докато цялото им същество бъде доведено в съгласие с неговите принципи. Отваря сърцето, досега вледенено от сребролюбие; отваря ръката, която винаги досега е била затворена за човешкото страдание; неговите плодове са щедрост и любезност.

Бог изисква всички да бъдем себепожертвувателни работници. Всеки аспект на истината има практично приложение в ежедневието ни. Блажени онези, които чуват Господното слово и го изпълняват.

Да чуем не е достатъчно; трябва да действваме, да вършим. В изпълнението на заповедите е голямата награда. Онези, които показват на практика своето великодушие чрез дела на съчувствие и състрадание към бедните, страдащите и нещастните, не само облекчават страданията им, но и много допринасят за собственото си щастие, осигуряват здраве на своята душа и тяло. Исаия ясно описва делата, които Бог приема и благославя: “Не това ли е постът, който Аз съм избрал – да развързваш несправедливите окови, да разслабваш връзките на ярема, да пускаш на свобода угнетените и да счупваш всеки хомот? Не е ли да разделяш хляба си с гладния и да въвеждаш в дома си сиромаси без покрив? Когато видиш голия, да го обличаш и да не се криеш от своите еднокръвни? Тогава твоята светлина ще изгрее като зората и здравето ти скоро ще процъфне, правдата ти ще върви пред теб и славата Господня ще ти бъде задна стража. Тогава ще зовеш и Господ ще отговаря! Ще извикаш и Той ще рече: „Ето ме”! Ако махнеш изсред себе си хомота, соченето с пръст и нечестивите думи; ако даруваш на гладния желаното от душата ти и насищаш наскърбената душа – тогава светлината ти ще изгрява в тъмнината и мракът ти ще бъде като пладне. Господ ще те води всякога, ще насища душата ти в бездъждие и ще дава сила на костите ти; и ти ще бъдеш като напоявана градина и като воден извор, чиито води не пресъхват”.

Връзката, съществуваща между ума и тялото, е много силна. Когато едното е увредено, това се отразява на другото. Състоянието на ума има много общо със здравето на физическата система. Ако умът е свободен и щастлив, със съзнанието за извършено добро и с чувството на удовлетворение от това, че сме дарили щастие на другите, той ще придаде бодрост, която ще се отрази на цялата ни система, ще накара кръвта да циркулира по-свободно и ще тонизира цялото ни тяло. Божието

благословение е целебно и хората, които служат за изобилното благословение на другите, ще забележат чудно благословение върху собствените си сърца и живот.

Ако вашите мисли, братко и сестро, бяха повече насочени към грижа за другите, собствените ви души щяха да получават по-големи благословения. И двамата проявявате твърде малко човешко състрадание. Не ангажирате чувствата си с нуждите на другите. Държите се сурово и безчувствено. Станали сте непреклонни, взискателни и надменни. Има опасност да превърнете себе си в съвест за другите. Имате собствени виждания относно християнските задължения и благоприличие, и преценявате другите според тях; това надхвърля границите на правото.

Другите хора имат свои мнения и характерни черти, които вашите частни виждания не могат да приемат. Вие също имате недостатъци и грешки, подобно на вашите братя и сестри, и е добре да помните това, когато възникнат различия. Вашето погрешно поведение е точно толкова мъчително за тях, колкото и тяхното за вас. И вие трябва да бъдете толкова снизходителни към тях, колкото желаете те да бъдат към вас. И двамата се нуждаете от по-голяма любов и разбиране спрямо другите – от любов и състрадание, наподобяващи Исусовата топлота. В дома си трябва да практикувате любезност, да говорите нежно на детето си, да се отнасяте към него с любов и да се въздържате от укоряване на всяка негова малка грешка, да не би то да се закорави от непрестанната критика.

Необходимо е да култивирате великодушието и дълготърпението на Христос. Вашият зорък, подозрителен дух относно мотивите и поведението на другите често обезсмисля доброто, което вършите. Подхранвате чувства, които влияят смразяващо и отблъскват, а не привличат, нито печелят. Трябва да се стремите да станете отстъпчиви и въздържани в отношенията си, както изисквате това от другите. Вашата егоистична любов към собствените ви мнения и начини на действие до голяма степен ще унищожи силата ви да вършите доброто, което жадувате да постигнете.

Сестра Ф., ти имаш твърде голямо желание да управляваш. Много си обидчива; ако волята ти се прекърши, се чувстваш страшно наранена. Аз-ът ти се бунтува, тъй като не притежаваш смирен и възприемчив дух.

Имаш нужда да бдиш внимателно за това; с две думи, нуждаеш се от цялостно обръщане, преди влиянието ти да стане онова, което би трябвало. Духът, който проявяваш, ще те направи нещастна, ако продължаваш да го подхранваш. Ще виждаш грешките на другите и ще бъдеш така нетърпелива да ги поправяш, че ще подминеш собствените си пропуски и ще действаш усърдно да премахнеш съчицата от окото на брат си, докато цяла греда ще закрива собствения ти поглед. Бог не желае да превръщаш своята съвест в критерий за другите. Имаш да изпълняваш дълг – да станеш жизнерадостна и да култивираш несебелюбие, докато най-голямото удоволствие за теб стане да правиш всички наоколо щастливи.

И двамата имате нужда да смирите сърцата си и да бъдете пропити от Христовия Дух, за да можете, живеейки в атмосфера на жизнерадост и великодушие, да помагате и на другите също да бъдат здрави и щастливи. Въобразили сте си, че жизнерадостта не е в съгласие с Христовата религия. Това е грешка! Можем да притежаваме истинско християнско достойнство и в същото време да бъдем радостни и приятни в държанието си. Радост без лекомислие е една от християнските добродетели. Трябва да се

пазите от възприемането на тесногръди религиозни възгледи; в противен случай ще ограничите влиянието си и ще станете неверни настойници на Бога.

Въздържайте се от порицаване и критикуване. Не сте способни за това. Вашите думи единствено нараняват и натъжават, а не лекуват, нито реформират. Трябва да победите навика да поправяте дреболиите, които според вас не са както трябва. Бъдете толерантни, щедри и великодушни в преценките си за хората и нещата. Отворете сърцата си за светлината. Помнете, че дългът има сестра-близначка – Любовта; те двамата заедно могат да постигнат почти всичко, но отделени един от друг, нито единият от двамата не е способен да върши добро.

Правилно е да държите на своята почтеност и да бъдете верни на чувството си за право. Трябва доброволно да изберете правия път на дълга. Любовта към притежанията, удоволствията и приятелствата никога не бива да ви повлиява да пожертвата принципите на правото. Бъдете твърди в следване повелята на осветената съвест и убеждението за дълг, но се пазете от тесногръдие и предразсъдъци. Не се поддавайте на фарисейския дух.

В момента сеете в голямото поле на живота и каквото посеете сега, това ще пожънете един ден. Всяка мисъл на ума ви, всяко чувство на душата ви, всяка дума на езика ви, всяко ваше дело е семе, което ще даде плод за добро или за зло. Времето на жетвата не е много далеч. Всички наши дела минават на преглед пред Бога. Всичките ни действия, както и мотивите, които са ги подбудили, ще бъдат открити за проверката на ангелите и Бога.

Трябва да дойдете в съгласие със своите братя и сестри, колкото е възможно по-бързо. Предайте се на Бога и престанете да демонстрирате суровост и стремеж към откриване на грешки. Откажете се от този дух и на негово място вложете духа на скъпия Спасител. Протегнете се към Неговата ръка и я хванете, за да може това докосване да ви наелектризира и зареди със сладките черти на Неговия несравним характер. Отворете сърцата си за Неговата любов и нека Божията сила ви преобрази – благодатта Му да бъде ваша сила. Тогава ще имате мощно влияние за добро. Моралната ви сила ще издържи и най-строгия изпит на характера. Почтеността ви ще бъде чиста и осветена. Светлината ви ще изгрее като зората.

И двамата трябва да станете по-отзивчиви към другите. Христос е нашият пример; Той се уеднакви със страдащото човечество, превърна нуждите на другите в Своя грижа. Когато братята Му страдаха, Той страдаше заедно с тях. Затова казва: “Гладен бях и не Ме нахранихте, жаден бях и не Ме напоихте”.

Скъпи братко и сестро, трябва да се стремите към по-хармонични характери. Липсата на едно необходимо качество може да направи останалите почти безполезни. Принципите, които изповядвате, трябва да се внесат във всяка мисъл, дума и дело. Аз-ът трябва да бъде разпнат и цялото същество да се подчини на Господа.

В църквата има остър недостиг на любов и човечност.

Някои поддържат студена, смразяваща резервираност, желязно достойнство, което отблъсква попадащите под тяхното влияние. Този дух е заразен, създава атмосфера, която попарва добрите импулси и намерения; задушават естествените прояви на човешко състрадание, топлина и любов. Под

такова влияние хората стават сковани, техните приятелски и благородни способности се разрушават поради това, че не се упражняват. От това неестествено потискане страда не само духовното здраве, но и физическото. Мракът и студенината на тази неприятна атмосфера се отразяват на изражението. Лицата на тези, които са великодушни и състрадателни, светят с блясъка на истинската доброта, докато лицата на хората, не подхранващи любезни мисли и несебелюбиви мотиви, изразяват чувствата на сърцето им.

Сестра Ф., чувствата ти към твоята сестра не са точно според Божиите изисквания. Тя се нуждае повече от твоята сестринска любов и по-малко от нареждания, и критикуване. Отношението ти към нея ѝ е причинило депресия на духа и тревожност на ума, които разрушават нейното здраве. Внимавай, да не би да угнетяваш и обезсърчаваш собствената си сестра. Не понасяш нищо, което тя прави, възмущаваш се от всяка нейна дума, с която ти се струва, че ти протворечи.

Твоята сестра има силен характер. В това отношение тя има да работи над себе си. Трябва да бъде по-отстъпчива, но не очаквай да имаш благотворно влияние върху нея, докато си толкова взискателна и ти липсват любов и съчувствие към човек в такава тясна родствена връзка с теб като родната ти сестра която впрочем е съединена с теб и чрез общата ви вяра. И двете грешите! И двете сте дали място на неприятеля и аз-ът силно е повлиял на вашите чувства и действия една сплямо друга.

Сестра Ф., имаш склонност да командваш съпруга си, сестра си и всички около себе си. Сестра ти много страда вътрешно. Тя ще може да понесе това, ако се предаде на Бога и Му се довери, но Бог е недоволен от твоето отношение към нея.

То е неестествено и изцяло погрешно. Тя не е по-упорита в поведението си от теб. Когато два толкова силни характера влязат в контакт, става много лошо и за двата. И двете трябва да се обърнете отново и да се преобразите по подобие на Божественото естество. Ако грешите, по-добре да грешите на страната на милостта и снизхождението, отколкото на страната на нетолерантността.

Умерени критерии, меки отговори и приятни думи подхождат много повече на реформата и спасението от суровостта и грубостта. Малко нелюбезност в повече може да направи хората недостъпни за теб, а примирителният дух може да стане средство да ги привържеш към себе си, да ги утвърдиш в правия път. Освен това, трябва да бъдеш подбуждана от прощателен дух, да отдаваш дължимото на всяко добро намерение и действие на околните. Изговаряй похвални думи към своя съпруг, дете, сестра и към всички, с които си свързана. Непрестанната критика разбива и помрачава живота на всеки.

Не опетнявай Христовата религия с мнителност и нетолерантност към другите. Това трудно ще препоръча вярата ти пред тях. Никой никога не е бил отвърнат от погрешната си позиция чрез критика и мъмрене; напротив, мнозина са били отвратени от истината и са закоравили сърцата си срещу убеждението. Нежният дух, внимателното и печелившо поведение могат да спасят грешниците и да покрият множество грехове. Бог изисква да имаме великодушие, което “дълго търпи и е милостиво”.

Христовата религия не изисква от нас да изгубим своята идентичност, а просто да се нагодим до известна степен към чувствата и методите на другите. Много хора, чиито мнения, навици и вкусове относно временните неща не са в хармония помежду си, могат да бъдат доведени до единство на религиозната вяра; ако Христовата любов сгръва сърцата им и те с нетърпение очакват едно и също

небе и един и същи вечен дом, могат да имат най-сладкото и интелигентно общение заедно и най-прекрасното единство. Едва ли има и двама души, чиято опитност да е еднаква във всяка подробност.

Изпитанията на един може да не са изпитания за друг, но сърцата ни трябва винаги да бъдат отворени за любезно съчувствие, пламтящи от любовта, която Исус има към всички Свои братя.

Надвий своята склонност да бъдеш взискателна към сина си, да не би честите ти укори да направят присъствието ти неприятно за него, а съветите ти - омразни. Привържи го към сърцето си, но не чрез задоволяването на неразумни желаниа, а с копринените нишки на любовта. Можеш да бъдеш едновременно и твърда, и любезна. Христос да бъде твой Помощник. Тогава любовта ще е средството, привързващо сърцата на другите към твоето и влиянието ти ще ги утвърждава в добрия и правия път.

Вече те предупредих срещу критикарския дух и ще те предупредя отново. Понякога Христос укоряваше строго; в някои случаи може да е необходимо и ние да постъпим така. Но не бива да забравяме, че Христос познаваше точното състояние на онези, които изобличаваше, а също и точното количество мъмрене, което могат да понесат; колко е необходимо за поправлението на погрешното им поведение, как да състрадава на грешните, как да утешава нещастните и да насърчава слабите. Знаеше как точно да предпази душите от униние и да ги вдъхнови с надежда, тъй като познаваше точните мотиви и специфичните изпитания за всеки ум. Той не можеше да направи грешка.

Но ние може да преценим мотивите погрешно, може да бъдем измамени от външното, може да смятаме, че вършим добро, като изобличаваме злото, но да отидем твърде далеч, да порицаем твърде сурово и така да нараним вместо да изцелим; или да покажем неразумно съчувствие и в невежеството си да осуетим навременно и заслужено порицание. Преценката ни може да е погрешна, но Исус бе твърде мъдър, за да греши. Той укоряваше с милост и обичаше с божествена любов онези, които изобличаваше.

Господ изисква от нас да бъдем покорни на Неговата воля, пропити от Неговия Дух и осветени от Неговата служба. Трябва да премахнем себелюбието и да победим всеки недостатък в характера си, както победи Христос. За да извършим това, трябва да умираме всеки ден за аз-а. Павел каза: "Всеки ден умирам." Той преживяваше всеки ден едно ново обръщане, правеше още една стъпка към небето.

Да печелим ежедневни победи в небесния живот – това е единственото поведение, което Бог одобрява. Бог е благ, с нежно състрадание и изобилен в милост. Той познава нашите нужди и слабости, и ще ни помогне в нашите немощи, стига само да Му се доверим и да повярваме, че ще ни благослови и извърши велики неща за нас.

Глава 7

Христови съработници

Периодът по време на лагерното събрание през 1874 г. и след това беше важно време за _____. Ако там имаше приятен и удобен молитвен дом, хората, спечелени за истината, щяха да бъдат двойно повече. Бог работи чрез нашите усилия. Със своето нехайство и егоизъм може да затворим пътя на грешниците. Трябваше да влагаме повече старание в стремежа да бъдат спасени онези, които са още в грях, но се интересуват от истината. В служенето за Христос са нужни същите стратегически умения, както в армейските щабове, за да бъдат запазени животът и свободата на хората. Не всеки може да работи благоразумно за спасението на душите. Трябва да има много по-прецизно обмисляне. Не можем да се заемаме с Господното дело как да е и да очакваме успех. Господ се нуждае от хора на ума, от хора на мисълта. Призовава съработници, а не непохватни хора. Желает великото дело за спасяване на душите да се извършва от правилно мислещи и интелигентни личности.

Техници, юристи, търговци, хора с всякакви занаяти и професии се обучават, за да станат майстори в своята работа. Нима Христовите последователи трябва да бъдат по-малко интелигентни, и макар явно ангажирани в службата за Него, да са нехайни относно начините и средствата, които могат да използват? Делото за спечелване на вечния живот стои над всяко земно съображение. За да водим души при Исус, трябва да познаваме човешката природа и да изучаваме човешкия ум. Изискват се внимателно обмисляне и пламенни молитви, за да знаем как да подхождаме към мъжете и жените с великата тема на истината.

Някои припрени, импулсивни, макар и искрени души, след като чуят няколко беседи, започват да се държат към инакомислещите по един много груб начин и правят истината, която желаем да приемат, отворителна за тях. “Чедата на този свят са по-мъдри от чедата на светлината в своето поколение.” Бизнесмените и политиците се учат на учтивост. Стремят се да бъдат колкото е възможно по-атрактивни. Обучават се как да шлифоват своето общуване и маниери, за да влияят възможно най-силно върху умовете на околните. Използват знанията и способностите си възможно най-умело, за да печелят обществото за своята кауза.

Огромно количество смет се хвърля от изповядащите вярата в Христос и тя блокира пътя към кръста. Независимо от това, има хора, които са така дълбоко убедени, че биха преминали през всяко обезсърчение и биха преодолели всяка пречка, за да спечелят истината. Но ако вярващите в нея биха преочистили умовете си чрез послушание към нея, щяха да почувстват важността на знанието и шлифоването на маниерите в Христовото дело; и там, където сега има само една спасена душа, щеше да има двадесет.

Освен това, след като бъдат обърнати към истината, хората трябва да бъдат обгрижвани. Сякаш ревността на много служители спада веднага, след като усилията им бъдат увенчани с успех. Те не осъзнават, че новообърнатите имат нужда от нежни грижи – от бдително внимание, помощ и насърчение. Те не бива да бъдат оставяни сами като плячка на най-мощните сатанински изкушения, а да бъдат наставлявани относно задълженията си, да получават любезно отношение, да бъдат водени, посещавани и да участват в съвместни молитви. Тези души се нуждаят от „определената им храна на времето й”.

Не е чудно, че някои са се обезсърчили, забавили са се по пътя и са били оставени да бъдат разкъсани от вълците. Сатана застава на пътя на всеки. Изпраща своите служители да върнат в редиците му онези души, които е загубил. Би трябвало да има повече майки и бащи, които да всаждат истината в сърцата на тези духовни бебета, да ги насърчават и да се молят за тях да не бъде объркана вярата им.

Проповядването е само малка част от работата, която трябва да бъде извършена за спасяване на душите. Божият Дух убеждава грешниците в истината и ги поставя в ръцете на църквата. Проповедниците може да извършат своето, но никога не могат да направят това, което трябва да извърши църквата. Бог изисква от нея да се грижи нежно за младите във вяра и опитност, да отива при тях не за да си клюкарства с тях, а да се моли, да им говори думи, които са като “златни ябълки в сребърни съдове”.

Всички се нуждаем от обучение на характера и маниерите, за да знаем как да се отнасяме благоразумно с различните умове и да влагаме най-добрите си усилия, за да им помогнем правилно да разберат Божието Слово и стандартите на истинския християнски живот. Трябва да четем Библията заедно с тях и да отправяме умовете им далеч от временните неща към вечните им интереси. Дълг на Божиите деца е да бъдат мисионери за Него, да опознават нуждаещите се от помощ. Ако някой се колебае под натиска на изкушение, неговият случай трябва да бъде внимателно разгледан и мъдро разрешен, тъй като вечната му съдба е поставена на карта и думите, и действията на тези, които работят с него, могат да бъдат ухане на живот за живот или на смърт за смърт.

Понякога се появява случай, който трябва да бъде разрешен с молитва. На личността трябва да се изясни нейният действителен характер, да разбере особеностите на собственото си поведение и темперамент, да осъзнае слабостите си. Към човека трябва да се отнесем благоразумно. Ако успеем да го достигнем, ако сърцето му бъде докоснато чрез тази мъдра и търпелива работа, той ще бъде свързан с Христос със здрави връзки и доведена до упование в Бога. О, когато се извърши нещо такова, всички небесни дворове гледат и ликуват, защото една скъпоценна душа е била спасена от клопката на Сатана и от смъртта! О, не си ли струва да се работи интелигентно за спасението на души? Христос е платил за тях с цената на собствения Си живот; Неговите последователи ще задават ли въпроса: “Страж ли съм аз на брата си”? Няма ли да работим в съгласие с Учителя? Няма ли да оценим стойността на душите, за които е умрял Спасителят?

Положени са известни усилия децата да бъдат заинтересувани от делото, но не достатъчно. Нашите Съботни училища трябва да станат по-интересни. През последните години светските училища много усъвършенстваха своите методи на преподаване.

Използват се нагледни уроци, картинки и черни дъски, за да може трудните уроци да станат ясни за младите умове. Точно по същия начин настоящата истина може да бъде опростена и направена изключително интересна за активните умове на децата. {4Т 69.4}

Родители, до които не бихме могли да получим достъп по никакъв друг начин, често биват достигани чрез децата си. Учителите в съботното училище могат да наставляват децата в истината, а те от своя страна ще я отнесат в домашния кръг. Но, изглежда, малко учители разбират важността на този клон от

делото. Методите на преподаване, възприети от светските училища с такъв успех, би могло да бъдат използвани с подобни резултати в съботното училище и да станат средство за довеждане на децата при Исус, за тяхното обучение в библейската истина. Това ще принесе далеч по-голяма полза от религиозното вълнение от само емоционален характер, което си отива така бързо, както е дошло.

Христовата любов трябва да бъде подхранвана. За делото, което смятаме, че трябва да се извърши преди идването на Христос, е нужна повече вяра. Необходимо е повече себеотрицание, повече себепожертвувателна работа в правилната посока. Трябва да има разумно, молитвено обучение как да работим за най-добри резултати. Нужно е внимателно да се разработват планове. Сред нас има хора, които могат да ги измислят и провеждат, стига само да ги използваме. Големи резултати ще последват целенасочените и интелигентни усилия.

Молитвените събрания би трябвало да бъдат най-интересни от всички, само че често са лошо водени. Мнозина посещават проповедите, а пренебрегват молитвените събрания. И тук отново се изисква обмисляне. Трябва да се търси мъдрост от Бога и да се съставят планове за провеждането на събранията така, че те да бъдат интересни и привлекателни. Хората гладуват за хляба на живота. Ако го намират на молитвените събрания, ще ходят там, за да го получават.

Дългото, отегчително говорене и молитви не са подходящи където и да било, особено на социални срещи. На онези, които са нахални и винаги готови да говорят, им се позволява да обсебят времето за свидетелстване на по-стеснителните и затворени личности. Обикновено най-повърхностните хора имат да кажат най-много.

Техните молитви са дълги и механични. Те отегчават ангелите и хората, които ги слушат. Нашите молитви трябва да са кратки и право към целта. Ако някой има да отправя дълги, уморителни прошения, нека ги остави за тайната стаичка. Пуснете Божия Дух в сърцата си и Той ще помете всяка суха формалност.

Музиката може да бъде голяма сила за добро, само че ние не правим всичко възможно за тази част от богослужението. Обикновено пеенето е спонтанно или по определен повод, а друг път онези, които пеят, се оставят да бъркат и така музиката губи правилния си ефект върху умовете на присъстващите. В музиката трябва да има красота, патос и сила. Нека гласовете се издигат в песни на хваление и посвещение. Ако е приложимо, извикайте на помощ инструменталисти и нека величествената хармония се въздигне към Бога като благоугодна жертва.

Но понякога да се възпитат певците и да се държат в работен ред е по-трудно, отколкото да се подобрят навиците за молитва и поучение. Мнозина искат да правят нещата според собствения си вкус, възразяват на съветите и не могат да понасят ръководство. В службата за Господа са нужни добре обмислени планове. Съвместната преценка е нещо отлично в поклонението пред Него. Мисловните сили трябва да се концентрират върху Христос, да се измислят начини и средства да Му се служи най-добре. Ако членовете на Божията църква, които се стараят да вършат добро, живеейки истината и търсейки души за спасение, бъдат възпитани от Господния Дух, могат да станат сила в света. Не трябва да смятат, че могат да работят за вечността лекомислено.

Като народ губим много поради липсата на състрадание и общение един с друг. Който говори за независимост и се затваря в себе си, не изпълнява задачата, поставена му от Бога. Ние сме Божии деца и

щастieto ни зависи един от друг. Пред нас са поставени изискванията на Бога и на хората. Всеки трябва да играе своята роля в живота. Чрез правилно култивиране на социалните умения на нашето естество, ние се научаваме на състрадание към ближните си и изпитваме щастие от усилията си да бъдем благословение за другите. Небесната радост се заключава в чистото общение със святи същества, в хармоничния социален живот с благословените ангели и с изкупените, които са изпразнили дрехите си, и са ги избелили в кръвта на Агнето.

Не можем да бъдем щастливи, докато сме обсебени от собствените си интереси. Живеем в този свят, за да печелим души за Спасителя. Ако нараняваме другите, нараняваме и себе си. Ако благославяме другите, благославяме и себе си, тъй като влиянието на всяко добро дело се отразява върху собствените ни сърца.

Възложен ни е дългът да си помагаме един на друг. Невинаги контактуваме с братя християни, които са дружелюбни и меки. Мнозина не са получили подходящо възпитание, характерите им са дефектни, корави и загрубели. Сякаш са неприятни отвсякъде. Докато им помагаме да видят и да поправят недостатъците си, трябва да бъдем внимателни да не станем нетърпеливи и раздразнителни спрямо грешките на ближния. Има неприветливи хора, които изповядват Христос, но красотата на Христовата благодат ще ги преобрази, ако усърдно се посветят на придобиването на Неговата кротост и благост – на Този, Когото са последвали, помнейки че “никой не живее за себе си”. Съработници на Христос! Какъв висш пост! Къде могат да се открият самопожертвувателни мисионери в тези големи градове? Господ търси работници за лозето Си. Трябва да се боим, да не би да ограбим времето, което Той изисква от нас, да не го прахосаме в безделие или в украсяване на тялото, посвещавайки на глупави цели скъпоценните часове, които Бог ни е дал да за молитва, за запознаване с Библията и работа за доброто на нашите ближни, като подготвяме себе си и тях за великото дело, което ни е възложено.

Майки полагат излишен труд върху дрехи, с които да украсят себе си и своите деца. Наш дълг е да обличаме и себе си, и тях просто и спретнато, без излишни украшения и бродерии или стремеж към показ, за да не поощряваме в тях суетност, която със сигурност ще ги съсипе. А по-скоро да култивираме християнските им добродетели.

Никой не може да бъде извинен, ако не изпълнява отговорностите си и никой не може да застане чист пред Божия престол, ако не върши делото, което Господарят ни е възложил.

Търсят се мисионери за Бога – верни мъже и жени, които няма да се измъкват от отговорност. Смысленият труд ще даде добри резултати. Има да се върши реална работа. Истината трябва да се носи на хората по един внимателен начин от християни, съчетаващи кротост и мъдрост. Не бива да страним от нашите ближни, а да се приближаваме към тях, тъй като техните души са толкова скъпоценни, колкото и нашите. Можем да носим светлината в домовете им, с кротък и мек дух да ги умоляваме да приемат върховната привилегия, която им се предлага, да се молим с тях, когато е подходящо, да им показваме, че има по-висши придобивки, към които да се стремят, и след това предпазливо да им говорим върху свещените истини за последните дни.

Сред нашия народ има повече събрания за пеене, отколкото за молитва, но дори и те могат да бъдат провеждани по един благоговееен и същевременно жизнерадостен начин, и да упражнят добро влияние.

Само че има твърде много закачки, празни разговори и клюкарстване, които пречат на тези събрания да станат благотворни, да издигат мислите и да усъвършенстват маниерите.

Сензационни възстановявания

Интересите на църковните членове в _____ са твърде разпилени. Когато се появи ново вълнение, има такива, които прехвърлят влиянието си на погрешната страна. Всеки трябва да бди, тъй като се появяват измами, създадени умишлено да отклоняват от истината. Има и личности, винаги готови да видят и чуят нещо ново и странно, а в тези големи градове неприятелят на душите разполага с изобилни средства да възпламенява любопитството и да държи умовете далеч от великите и осветяващи истини за последното време.

Ако всяко променливо религиозно вълнение кара някои чрез своето присъствие и влияние да разколебават вяращите в непопулярната истина, в църквата ще има много слабост там, където би трябвало да има сила.

Сатана използва различни средства, чрез които да постига целите си. И ако под маската на популярната религия успее да отклони колебливите и лековерните от пътя на истината, е постигнал много за намаляване силата на Божия народ. Този променлив реформаторски ентузиазъм, който се появява и изчезва на приливи и отливи, е с фалшива външност, която подмамва искрените хора да вярват, че това е действие на истинския Господен Дух. Той умножава обръщанията. Онези, които имат лесно възбудим темперамент – слабите и податливите – се обединяват около неговите стандарти. Но когато вълната отmine, се оказват заседнали на подводни скали. Да не ви мамят фалшивите учители, не се подвеждайте по техните празни думи. Неприятелят на душите винаги разполага с достатъчно приятни басни, апетитни за всеки вкус.

Винаги ще има ярки, проблясващи метеори, но тяхната светла диря води право в тъмнината, която става още по-гъста от преди. Тези сензационни религиозни вълнения са прояви на ексцентричност и чудатост във всичко видимо; и онези наши братя и сестри, които се увличат по такива проблясъци светлина, никога няма да допринесат за съграждането на Божието дело. Те са готови да отклонят вниманието си към всеки дребен случай и да придумват и другите да посещават събирания, където ще слушат неща, отслабващи душата и объркващи ума. Именно това разпокъсване на интересите прави Божието дело да линее. Ние трябва да бъдем твърди във вярата, да не се поклащаме. Очаква ни работа за вършене – да накараме светлината на истината, разкрита в Божия закон, да освети умовете на другите и да ги изведе от тъмнината. За да успее, това дело изисква решителна, постоянна енергия и целенасоченост.

В църквата има хора, които трябва да прегърнат стълбовете на нашата вяра, да потърсят и стъпят върху скална основа, вместо да се носят по повърхността на вълнението и да бъдат движени от импулса. В църквата има духовно кисели хора. Те сами са направили себе си недъгави. Духовната им немощ е резултат от собственото им непостоянно поведение. Мятат се насам натам от променливи течения в доктрината, често се объркват и биват обхващани от несигурност, тъй като са движени изцяло от чувствата.

Те са чувствени християни, вечно гладни за нещо ново и различно; вярата им се обърква от странни доктрини и те са безполезни за делото на истината.

Бог призовава стабилни мъже и жени с твърди намерения, на които може да се разчита във време на опасност и изпитания, здраво вкоренени и основани в истината като вечните хълмове, които не могат да се поклатят нито наляво, нито надясно, а винаги гледат напред и винаги стоят на правата страна. Има хора, които във време на религиозна опасност почти винаги застават в редовете на неприятеля и ако имат някакво влияние, то е за зло. Такива хора ще почувстват морално задължение да отдадат всички сили на истината, която изповядват. Те ще получат награда според делата си.

Тези, които малко работят за Спасителя като спасяват души и опазват себе си прави пред Бога, ще натрупат малко духовни “мускули”. Необходимо е непрестанно да използваме силата, която имаме, за да може тя да се развива и нараства. Както резултатът от престъпване на природните закони е болест, така и продължителното нарушаване на Божия закон има за резултат духовен упадък, макар и самите нарушители да изповядват, че спазват всички Божии заповеди.

Трябва да се приближаваме към Бога, да се поставяме в по-тясна връзка с Небето, да следваме принципите на Закона и в най-незначителните действия от ежедневието си, за да бъдем духовно цялостни. Бог е дал на Своите служители способности и таланти, които те да използват за Негова слава, а не да лежат бездейни или да прахосват силите си. Дал им е светлина и познание на волята Си, за да я споделят с другите и по този начин да се превръщат в живи нейни проводници. Ако не упражняваме духовните си сили, ще станем слабовати, както крайниците на тялото стават безсилни, ако принудително бездействат поради инвалидност. Упражнението е това, което дава силата.

Нищо не дава по-големи духовни сили и не допринася повече за задълбочаване сериозността на чувствата от посещението и служенето на болните и отчаяните, от това да им помагаме да видят светлината и да привържат вярата си здраво за Исус.

Има неприятни задължения, които някой трябва да изпълни, или нашите души ще погинат.

Християните ще получат благословение от изпълнението на тези задължения, колкото и неприятни да са. Христос се натовари с неприятната задача да напусне своето обиталище на чистота и ненадмината слава, за да дойде сред хората в този агонизиращ в престъпления, насилие и беззаконие свят. Направи това, за да спаси душите; нима обектът на тази удивителна любов и несравнимо снизхождение ще оправдава своя живот на егоистично охолство? Ще предпочете ли собственото си удоволствие, ще последва ли собствените си наклонности и ще остави ли душите да погиват в тъмнина, понеже се сблъсква с разочарование и отхвърляне, докато работи за тяхното спасение? Христос плати безпределна цена за нашето изкупление. Ще кажем ли: „Господи, няма да работя на лозето Ти, моля Те да ме извиниш”?

Бог казва на тези, които са в Сион, да бъдат уверени и да работят. Няма ли да послушат гласа на своя Господар? Той желае молещи се, верни работници, които сеят „при всяка вода”. Онези, които работят по този начин, ще се изненадат да видят как изпитанията, понесени непоколебимо в името и силата на Исус, придават твърдост на вярата им и подновяват смелостта им. В пътя на смиреното послушание има безопасност и сила, утеха и надежда; а онези, които не правят нищо за Исус, в края ще изгубят

наградата си. Слабите ръце не ще могат да се вкопчат във Всемогъщия, отслабналите колене не ще могат да укрепнат в ден на напаст. Онези, които четат Библията и работят за Христос, ще получат славна награда и ще чуят: „Хубаво, добър и верен слуга... влез в радостта на Господаря си”.

Задържане на средства

Божиите благословения ще почиват върху братят в _____, които са взели присърце Божието дело. Техните доброволни дарения, дадени с вяра и любов към разпнатия Изкупител, ще върнат благословенията върху тях, защото Бог отбелязва и помни всеки акт на щедрост от страна на Своите светии.

При построяването на молитвен дом трябва да се упражнява голяма вяра и упование в Бога. В бизнеса, който рискува малко, не постига почни никакъв напредък; защо не проявяваме вяра и в Божието предприятие, защо не инвестираме в Неговото дело?

Има бедни хора, готови да дават щедро от малкото, което имат. Но когато се сдобият с богатство, стават скъперници. Причината, поради която имат толкова малко вяра, е, че не правят нищо, за да напреднат в успеха си и считат, че даването за Божието дело е голяма жертва.

Юдейската система изискваше даренията да бъдат представяни първо пред Господа. При жетвата и гроздобера първите плодове от полето – зърно, вино и масло – бяха посвещавани като дар за Господа. Баберките и краищата на полето бяха оставяни за бедните. Нашият щедър Небесен Баща не забравя нуждите на бедните. Първата вълна след стригането на овцете или житото след вършитбата се представяха пред Господа и трябваше бедните, вдовиците, сирачетата и чужденците да бъдат поканени на угощение. В края на всяка година целият народ полагаше тържествена клетва дали са извършили или не всичко според Божията заповед.

Бог даде тези нареждания, за да внуши на народа, че Той трябва да е на първо място във всичко. Чрез тази система на благотворителност те не забравяха, че техният щедър Господар е истинският Собственик на полетата, стадата и добитъка им, че Небесният Бог е Този, Който им изпраща слънце и дъжд при сеитба и жетва; че всичко, което притежават, е Негово още от сътворението. Всичко е на Господа и Той ги е направил настойници на Своите блага.

Щедростта на евреите при построяването на скинията и издигането на храма е проява на един дух на благотворителност, несравним с нищо друго в християнската история по-късно. Те току-що бяха освободени от дългото робство в Египет и бяха скитници в пустинята; току-що се бяха измъкнали на косъм от египетските армии, които ги преследваха в припряното им бягство, когато Божието Слово дойде към Мойсей и каза:

„Говори на израилтяните да ми принесат дарове – ще приема дара на всеки, който даде драговошно, от сърце”.

Израйлевиет народ притежаваше малко неща и никакъв благоприятен изглед да ги увеличи, но пред тях имаше поставена цел – да построят скиния за Бога. Всевишният бе говорил и те трябваше да

послушат гласа Му. Не задържаха нищо. Всички даваха щедро – не само определена част от приходите си, но и голяма част от съществуващите им притежания. С радосни сърца го посветиха на Господа и Той се зарадва много. Не беше ли всичко Негово? Не беше ли им дал Той всичко, което притежаваха? Ако изискваше от тях, не беше ли техен дълг да върнат обратно на Дарителя Неговото?

Нямаше нужда от подканване. Хората донасяха дори повече от нужното и им се каза да престанат, защото се събра повече, отколкото можеше да бъде употребено. При строежа на храма призивът за средства също срещна сърдечен отклик. Хората не даваха насила. Те се радваха на плана да се издигне сграда за поклонение пред Бога и даряваха за тази цел повече от достатъчно. Давид благослови Господа пред цялото събрание с думите: „Но кой съм аз и кой е народът ми, за да можем да принесем доброволно принос като този? Защото всичко е от Теб и от Твоето даваме на Теб”. По-надолу в молитвата си благодари със следните думи: „Господи, Боже наш, целият този куп, който сме приготвили, за да Ти построим дом за Твоето свято име, идва от Твоята ръка и всичко е Твое”.

Давид добре разбираше от кого идват всичките му блага. Няма ли живеещите в тези дни, които се радват на любовта на Спасителя, да осъзнаят, че среброто и златото им са Господни и че трябва да ги използват за Негова слава, а не да ги задържат, за да се обогатяват и да угаждат на себе си? Той има безспорни права върху всичко, което е дал на Своите творения. Всичко, което притежават, е Негово.

Има висши и святи цели, които изискват средства, и вложените в тях пари ще донесат на дарителя си по-висша и постоянна радост, отколкото, ако би ги похарчил за лично удоволствие или егоистично си ги запази, за да насити алчността си.

Когато Бог иска същровището ни, колкото и да е голямо то, доброволният отклик е този, който превръща дарението в посветен принос пред Него и трупа в небето за дарителя си съкровище, което не се разваля, не може да бъде изгорено с огън, нито разбойник може да го унищожи или открадне. Инвестицията е на сигурно място. Парите са поставени в кесия без дупки, запазени са.

Могат ли християните, които се хвалят, че имат по-голяма светлина от евреите, да дават по-малко от тях? Могат ли живеещите толкова близо до времето на края да са доволни от даренията, които дават, когато не дават и на половина колкото евреите? Тяхната щедрост благодетелства само народа им; докато делото в тези последни дни се простира до края на света. Вестта на истината трябва да стигне до всички народи, езици и хора; Писанията – отпечатани на много езици - да бъдат разпръснати по света като есенни листа.

Писано е: „И тъй като Христос пострада за нас в плът, въоръжете се с Христовия ум”. И още: „Който казва, че пребъдва в Него, сам е длъжен да ходи, както е ходил Христос”. Нека се запитаме: „Как би постъпил Спасителят на наше място? Какви усилия би положил за спасението на душите?” На този въпрос Той отговори с примера Си. Остави царското Си достойнство, отказа се от славата Си, пожертва богатствата Си и облече Своята Божественост в човешко естество, за да достигне хората там, където бяха. Примерът Му показва, че Той положи живота Си за грешниците.

Сатана каза на Ева, че тя може да достигне най-висше блаженство, ако задоволи неестествения си апетит, само че Божите обещания достигат до човека чрез себеотрицание. Когато Христос агонизираше на позорния кръст за изкуплението на човека, човешкото естество бе въздигнато. Единствено чрез

кръста човешкото семейство може да се издигне и свърже с Небето. Със себеотрицанието и с кръста се сблъскваме на всяка крачка по пътя си към вечността.

Духът на щедростта е духът на небето; духът на себелюбието е духът на Сатана.

Христовата себепожертвувателна любов се разкрива на кръста. Той даде всичко, което имаше. Даде Себе Си, за да можем ние да бъдем спасени. Христовият кръст призовава към щедрост всеки последовател на блажения Спасител. Илюстрираният от Него принцип е: даване, даване, даване. Това – изразено чрез действителна щедрост и добри дела – е истинският плод на християнския живот. Принципът на света е: вземане, вземане, вземане. Така човеците очакват да спечелят щастие, но – изразен във всичките им трудове – неговият плод е нещастие и смърт.

Да занесат светлината на земните жители, да ги спасят от тяхната вина и безразличие – това е мисията на Христовите последователи. Хората трябва да имат истината, за да могат да бъдат осветени чрез нея. Ние сме проводници на Божията светлина. Нашите таланти, средства и знания не са само за наша полза, а за да се използват за спасяването на души, да издигат човека над неговия греховен живот и да го представят чрез Христос пред безпределния Бог.

Трябва да бъдем ревностни работници в това дело, да търсим и водим грешниците към покаяние и вяра при Божествения Изкупител, да им внушаваме възвишен усет за Божията любов към човека. „Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот.” Каква несравнима любов! Тема за най-дълбоко размишление! Удивителната Божия любов към свят, който не Го обичаше! Тази мисъл има смекчаващо влияние върху душата и пленява ума с Божията воля. Лудите за печалби хора, които са разочаровани и нещастни в своята надпревара със света, се нуждаят от познание на истината, за да успокоят неутолимия глад на душите си.

Във вашия голям град се търсят мисионери за Бога, които да занесат светлината на стоящите в смъртна сянка. Необходими са опитни ръце със смирена мъдрост и силна вяра, които да издигат обременените души до лоното на състрадателния Изкупител. О, себелюбие! Какво проклетие! То ни пречи да се заемем със службата за Бога! Пречи ни да осъзнаем изискванията на дълга, който трябва да възпламени сърцата ни с гореща ревност.

Всичките ни сили трябва да бъдат впрегнати в послушание към Христос. Да раздвояваме вниманието си между Него и водачите на греха, означава да застанем на погрешната страна и да работим за успеха на неприятеля. Божията истина не познава компромис с греха, не прави никакъв съюз с измамата, нито с беззаконието. Търсят се войници, които винаги ще откликват на Божия призив и ще бъдат готови за незабавни действия; няма да бъдат от тези, които – като ги потърсим – се оказват от страната на неприятеля.

Нашето дело е велико. Има мнозина, които изповядват, че вярват в тези свещени истини, но са парализирани от извъртанятия на Сатана и не правят нищо друго, освен да спъват Божието дело. Кога ще започнат да работят като хора, които чакат Господа? Кога ще покажат ревност според вярата си? Много хора егоистично задържат средствата си и успокояват съвестта си с планове да извършат нещо велико за Божието дело след своята смърт. Завещават големи суми на църквата и многобройните ѝ служби и след това се успокояват с мисълта, че са направили всичко, което се изисква от тях. Какво

себеотрицание са проявили чрез този акт? Напротив, показали са самата същност на себелюбието. Когато вече няма да имат нужда от парите си, предлагат да ги дадат на Бога. Но ще ги задържат, докато бъдат принудени да ги отстъпят от един „вестител”, когото никой досега не е могъл да върне.

Такова завещание често е доказателство за истинско скъперничество. Бог е направил всички нас Свои настойници и не ни е дал право да пренебрегваме дълга си или да оставяме на други да го изпълнят. Призивът за средства за напредъка на делото на истината никога няма да е по-навременен от сега. Нашите пари никога не биха могли да принесат по-голямо добро, отколкото в настоящия момент. Всеки ден на забавяне за тяхната правилна употреба скъсява периода, през който ще могат да послужат за добро и за спасението на души. Ако оставим други да извършат онова, което Бог е оставил на нас, ощетяваме и себе си, и Него, Който ни е дал всичко. Как биха могли други да извършат нашите дела на щедрост по-добре от нас самите? Бог изисква от всеки човек, докато е жив, да бъде изпълнител на Неговата воля. Злополуки, бедствия и интриги могат завинаги да осуетят замисления акт на щедрост, когато онзи, който е натрупал богатството, вече го няма, за да го брани.

Тъжно е, че толкова много хора пренебрегват сегашната златна възможност да вършат добро и чакат, докато настойничеството им бъде отнето, за да върнат на Господа средствата, които Той им е дал да употребят за Негова слава.

Една от отличителните особености на Христовото учение е честотата и сериозността, с които Той изобличава греха на сребролюбието и посочва опасността от светските придобивки и чрезмерната алчност за печалба. В домовете на богатите, в храма и по улиците Той предупреждаваше всички, които търсеха спасение: „Слушайте Ме и пазете се от сребролюбието”. „Не можете да служите и на Бога, и на Мамона.”

Това увеличаващо се посвещение на парите, този егоизъм, който поражда алчност, оттеглят Божието одобрение от църквата и умъртвяват нейната духовност. Когато главата и ръцете са непрестанно ангажирани с планове и тежък труд за трупане на богатства, изискванията на Бога и хората се забравят. Ако Бог ни е благословил с успех, то не е за да може времето и вниманието ни да бъдат отвърнати от Него и отдадени на онова, което ни е поверил. Дарителят е по-голям от дара. Ние не сме свои си, а сме с цена купени. Забравяме ли тази безпределна цена, платена за изкуплението ни? Мъртва ли е признателността в сърцата ни? Не засрамва ли Христовият кръст всеки живот на егоистично удобство и себеугаждане?

Какво щеше да стане, ако Христос – отегчен от неблагодарността и подигравките, които Го обграждаха отвсякъде – бе изоставил делото Си? Какво щеше да стане, ако никога не бе стигнал до думите „Свърши се”? Какво щеше да стане, ако се бе върнал в небето, обезсърчен от приема на хората? Какво щеше да сетне, ако никога не бе преминал през онази душевна агония в Гетсиманската градина, от която по кожата Му избиха едри капки кръв?!

В своето дело за изкуплението на човешката раса Христос бе вдъхновяван от любов, неподлежаща на сравнение, и от посвещение на волята на Своя Отец. Той се труди за доброто на човека до самия час на унижението Си.

Прекара живота Си в бедност и себеотрицание в полза на деградирания грешник. В света, който Му принадлежеше, нямаше място, където дори да подслони главата Си. Ние берем плодовете на тази безпределна саможертва. Но когато има да се върши работа, когато има нужда от парите ни, за да се довърши делото на Изкупителя за спасението на душите, бягаме от дълга си и молим да бъдем извинени. Позорна леност, нехайно безразличие и греховно себелюбие заключват усета ни към Божиите изисквания!

О, трябва ли Христос – Величието на небето, Царят на славата – да носи тежкия кръст, трънения венец и да пие от горчивата чаша, докато ние се изтягаме в удобства, величаем себе си и забравяме душите, за които Той е умрял и е изкупил със собствената Си кръв? Не, нека даваме, докато имаме сили! Нека вършим, докато имаме мощ! Нека работим, докато е ден! Нека посвещаваме времето и средствата си за служба на Бога, докато сме под благодат и нека получим Неговата награда!

-

Глава 8

Процесът на изпитанието

Скъпи брат Г., много съм обезпокоена дали ще приемеш светлината и ще излезеш ли от тъмнината. Ти си бил силно изкушаван от Сатана. Той те е използвал като инструмент да спъваш Божието дело. И е постигнал голям успех чрез теб. Но това не означава, че трябва да продължиш в пътеката на греха. Наблюдавам твоя случай с голям трепет. Знам, че Бог ти е дал голяма светлина. По време на боледуването ти миналата есен Божието провидение постъпи с теб така, че да береш плодове за Негова слава.

Неверието заемаше място в сърцето ти и Бог те порази, за да спечелиш нужната опитност. Той благослови нашите молитви за теб; а отговаряйки на тях, благослови и теб. Господ предвиди да обедини сърцата ни в любов и доверие. Светият Дух свидетелстваше заедно с твоя дух. В отговор на молитвите Божията сила слезе на теб, но и Сатана дойде със своите изкушения, а ти не му затвори вратата.

Той влезе в теб и свърши много работа. Планът на злия е първо да работи върху ума на един човек, а след това – чрез него – и върху други. Така той препречва пътя ни и осуetyа труда ни точно там, където нашето влияние трябва да се почувства най-силно за напредъка на делото.

Господ те постави във връзка с делото Си в _____ с една мъдра цел – да откриеш недостатъците на характера си и да ги преодолееш. Знаеш колко бързо духът ти губи търпение, когато нещата не стават според твоите идеи. Ти или ще осъзнаеш, че цялото това нетърпение и раздражителност трябва да да бъдат победени, или животът ти ще претърпи провал, ще изгубиш небето и за теб ще бъде по-добре, ако изобщо не беше се раждал.

Нашите случаи в небесния съд все още не са решени. Ние попълваме сметките си там ден след ден. Всеки ще получи награда според делата си. В древни времена Бог не приемаше всеизгаряния и жертви, докато духът, с който те се принасяха, не стане прав пред Него. Самуил казва: „Всеизгарянията и

жертвите по същия начин ли са угодни на Господа, както послушанието на Господния глас? Ето, послушанието е по-приемливо от жертвата и покорността от тлъстината на овни”. Всичките пари на света не могат да купят Божието благословение, нито да ви осигурят и една-единствена победа.

Мнозина са готови да направят всякакви жертви, с изключение на онази, която би трябвало – да се предадат и да смират волята си пред Божията воля. Христос казва на Своите ученици: „Ако не станете като дечицата, няма да влезете в небесното царство”. Това е урок по смирение. Всички трябва да станем смирени като малки деца, за да наследим царството.

Нашият Небесен Баща вижда човешките сърца и познава характеристиките им по-добре, отколкото те самите се познават. Вижда, че някои притежават възприемчивост и сили, които – ако се направляват в правилната посока, – могат да се използват за Негова слава и за напредъка на делото Му. Поставя Своите на изпитание и в мъдрото Си провидение ги довежда в различни положения и при най-различни обстоятелства, за да ги провери и да се открие какво има в сърцата им. И по този начин да ги накара да осъзнаят кои са слабите страни на характера им.

Дава им възможности да поправят тези слабости, да изгладят „грапавите ъгли” на естеството си и да станат годни за Негова служба, за да може, когато Той ги призове към действие, да бъдат готови; за да може небесните ангели да съединят труда си с техните усилия в полза на делото, което трябва да се извърши на земята. В Своята милост Той разкрива скритите дефекти у хората, които е предвидил да заемат отговорни постове, за да могат те да погледнат навътре в себе си, да изпитат критично сложните емоции и опитности на собствените си сърца, да открият грешките си, да коригират поведението си и да усъвършенстват маниерите си. В Своето провидение Господ довежда хората дотам, където ще могат да изпитат своите морални сили и да се разкрият мотивите на техните действия, за да усъвършенстват всичко добро и да се премахне от тях всичко зло. Бог желае Неговите служители да се запознаят с моралния механизъм на собствените си сърца. За да постигне това, Той често допуска огънят на бедствието да ги нападне – за да излязат пречистени. „Кой може да издържи деня на Неговото явление? И кой ще устои, когато Той се яви? Защото Той е като пречистващ огън и като сапуна на тепавичаря; ще седне и ще очисти среброто, ще очисти Левиевите потомци, ще ги очисти като злато и сребро, за да могат да принасят Господу жертви на правда”.

Очишването на Божия народ не може да се извърши без страдание. Бог позволява на огъня на бедствието да погълне шлаката, да отдели безполезното от ценното, за да може да блесне истинският метал. Превежда ни от един огън в друг, изявайки истинската ни стойност. Ако не можем да понесем тези изпитания, какво ще правим в ден на бедствие? Ако благополучието и злополуката разкрият фалш, гордост или себелюбие в сърцата ни, какво ще правим, когато Бог изпита делата на всеки чрез огън и открие пред всички тайните на всяко сърце?

Истинското благочестие желае да бъде опитано; ако не изпитваме желание да бъдем проверени от Господа, състоянието ни наистина е сериозно. Бог е този, Който чисти и освещава душите; в пламъка на пещта шлаката завинаги се отделя от истинското сребро и злато на християнския характер. Исус наблюдава изпита. Той знае какво е нужно, за да се очисти скъпоценният метал и да може да отразява лъчите на Неговата Божествена любов.

Бог довежда Своя народ по-близо до Себе Си чрез изпитания, като им показва собствената им слабост и неспособност, учейки ги да се облягат на Него като тяхна единствена помощ и сигурност. Тогава е постигнал целта Си. Те са готови да бъдат използвани във всеки непредвиден случай да заемат важни доверени постове и да изпълнят големите цели, за които са им били дадени сили. Бог подлага хората на изпитания, проверява ги отляво и отдясно, и така ги възпитава, обучава и дисциплинира. Исус, нашият Изкупител – като Представител и Глава на човека – сам е преминал през този процес на изпитания. Страдал е повече, отколкото ние някога ще трябва да страдаме. Понесъл е нашите немощи и е бил изкушен във всичко като нас. И всичко това - не заради Себе Си, а поради нашите грехове; и сега, облягайки се на заслугите на този Победител, ние можем да станем победители в Негово име.

Божие дело на очистване трябва да продължи, докато Неговите служители така се смирят, така умрат за себе си, че когато бъдат призвани за действена служба, очите им да бъдат отправени единствено към Неговата слава. Тогава Той ще приеме усилията им. Те няма да действат необмислено, движени от импулси, няма да прибързват и да застрашават Господното дело като роби на изкушенията и страстите, последователи на собствените си похотливи умове, запалени от Сатана. О, колко ужасно се обезобразява Божие дело от извратената воля на човека и неговия непокорен нрав! Колко страдания си нанасяме, следвайки вироглаво собствените си страсти! Бог събаря хората на земята отново и отново, усилвайки натиска, докато съвършеното смирение и преобразеният характер ги доведат в хармония с Христос и с духа на Небето, и те победят себе си.

Бог призовава хора от различни държави, проверява ги и ги изпитва, за да видят какви характери ще развият, дали може да им се има доверие да удържат крепостта в _____; дали ще се нагодят към слабостите на хората там, дали, виждайки техните пропуски, ще отбягват примера на тези, които не са подготвени да се заемат с най-святото дело на Бога.

Той е изпращал непрестанни предупреждения, изобличения и съвети на хората в _____. Излял е голяма светлина върху онези, които управляват делото там, за да може пътят пред тях да е ясен. Но ако те предпочетат да последват собствената си мъдрост и презрат светлината като Саул, със сигурност ще се заблудят и ще доведат делото до смущение. Пред тях са поставени светлината и тъмнината, само че те твърде често избират тъмнината.

Вестта до Лаодикия се отнася до Божия народ, който вярва в настоящата истина. По-голямата част от него са хладки теоретици, които имат име, но не и ревност. Бог е посочил, че търси хора с горещо желание да работят за поправяне настоящото състояние и да стоят като верни стражи на своя пост на дълга. Той им е дал светлина по всяка точка – да ги наставлява, насърчава и утвърждава – според нуждите на делото. Но въпреки всичко, онези, които би трябвало да бъдат верни и истинни, да горят с Христовата ревност, с благочестив характер и сериозно да опознават и обичат Исус, позволяват на неприятеля да изтощава и обезсърчава онези, които Бог използва за съграждане на делото. Понятието „хладък“ подхожда на тази група. Те изповядват, че обичат истината, но не им достигат християнски плам и посвещение. Позволяват си да не се отдадат изцяло и поемат риска на неверието. Не желаят да умрат за себе си и да последват истински принципите на своята вяра .

Единствената надежда за лаодикийците е в ясният поглед върху положението им пред Бога, познание за естеството на тяхното заболяване. Те не са нито топли, нито студени, заемат неутрална позиция, а в

същото време се ласкаят, че нямат нужда от нищо. Верният Свидетел ненавижда тяхната хладкост. Ненавижда равнодушието на тази категория хора. Казва: „Да беше ти студен или топъл!“. Като хладка вода те са отвратителни за вкуса Му. Не са нито вярващи, нито невярващи, но себелюбиво непреклонни.

Не се включват пълно и сърдечно в Божието дело, уеднаквявайки се с неговите интереси. Те стоят отстрани, готови да напуснат поста си, ако светските им интереси го изискват. В сърцата им липсва вътрешното дело на благодатта и за тях се казва: „Казваш: „Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо“, а не знаеш, че си окаян, нещастен, сиромах, сляп и гол“.

Вярата и любовта са истинските богатства – чистото злато, което Верният Свидетел съветва хладките да си купят. Колкото и да сме богати откъм земни притежания, всички те не могат да ни купят онова скъпоценно лекарство, което да изцели болестта на душата, наречена „хладкост“. Интелектът и земните богатства са безсилни да премахнат дефектите на Лаодикийската църква и да изцелят окаяното ѝ състояние. Тя е сляпа, но се чувства добре. Божият Дух не осветява сърцата на лаодикийците и те не осъзнават своята греховност, затова не чувстват нужда от помощ.

Да не притежаваме благодатта на Божия Дух наистина е тъжно. Но състоянието ни е още по-ужасно, когато сме лишени от духовност и от Исус Христос, а се опитваме да се оправдаваме, казвайки на онези, които се тревожат за нас, че нямаме нужда от техните притеснения и съжаления. Силата на самоизмамата в човешкия ум е страшна! Каква слепота! Да наричаш тъмнината светлина и светлината тъмнина! Верният Свидетел ни съветва да си купим от Него злато, пречистено през огън, бяла дреха и колурий. Златото „пречистено през огън“ са вярата и любовта. То обогатява сърцето; то е било претопявано, докато е излязло чисто. И колкото повече е било изпитвано, толкова по-силен е ставал блясъкът му. Бялата дреха е чистотата на характера – Христовата правда, придадена на грешника. Това наистина е дреха от небесен плат, която може да бъде купена единствено от Христос чрез живот на доброволно послушание. Колурият е онази мъдрост и благодат, която ни прави способни да различаваме между добро и зло, да разпознаваме греха под всяка маска. Бог е дал на църквата Си очи, които изисква да бъдат помазани с мъдрост, за да виждат ясно. Само че мнозина по-скоро биха извадили очите на църквата, ако можеха, защото не искат делата им да излязат на светло, да не би да бъдат изпитани.

Небесният колурий донася яснота на разбирането. Христос е пазителят на всяка благодат. Той казва: „Купи си от Мене“.

Някои твърдят, че да очакваме Божието одобрение чрез добрите си дела, е издигане на собствените заслуги. Наистина, не можем да си купим победата чрез добрите си дела, но не можем да победим и без тях. Покупката, която Христос ни препоръчва, е просто едно съгласяване с условията, които Той е поставил. Истинската благодат, която е с неизмерима цена и която ще устои във всеки изпит, всяко изпитание и бедствие, се добива единствено чрез вяра и смирение, молитвено послушание. Благодетство, което издържа проверката на страданието и преследването, доказва своята твърдост и искреност, е злато, проверено чрез огън и намерено чисто. Христос предлага да продаде това скъпоценно съкровище на човека: „Купи си от Мен злато, пречистено през огън“. Мъртвото и безжизнено изпълнение на дълга

не ни прави християни. Трябва да излезем от хладкото си състояние и да преживеем истинско обръщане, или ще изгубим небето.

Беше ми показано Божието намерение с Неговия народ. Показано ми бе, че всеки очистващ и избелващ процес над изповядващите християнството, доказва, че някои са шлак. Не винаги излизат чисто злато. При всяка религиозна криза някои падат в изкушение. Божието разтърсване отнася цели множества като сухи листа. Благополучието произвежда маси от теоретици. Бедствията ги премахват от църквата. Духът на тази класа не е твърдо с Бога. Те ни напускат, защото не са от нас; защото при изпитания и преследване заради Словото мнозина отпадат.

Нека такива се върнат няколко месеца назад, когато самите те са заемали позицията на хората, чието състояние е подобно на тяхното в момента. Нека си припомнят какво са мислили за изкушаваните. Ако някой им беше казал, че независимо от ревността и работата си по поправяне на другите, в края и те ще се намерят в същото състояние на тъмнина, биха казали като Азаил на пророка: „Но що е слугата ти, кучето, та да извърши това голямо нещо?“.

Самоизмамата е върху тях. Каква твърдост проявяват във време на спокойствие! Какви храбри мореплаватели са! Но когато връхлетят свирепите бури на изпитанията и изкушенията, душите им, уви, претърпяват корабкрушение. Хората може да имат отлични дарби, добри способности, великолепни качества, но само един дефект, един тайно подхранван грях ще причини на характера им това, което причинява на кораба една проядена от червей греда – бедствие и разруха!

Скъпи братко, Бог в провидение то Си те изведе от твоята ферма и те заведе в _____, за да понесеш проверки и изпитания, каквито не би могъл да имаш там, където бе. Даде ти някои свидетелства на изобличение, които ти на думи прие, но духът ти не преставаше да се бунтува срещу укора. Приличаш на онези, които напуснаха Исус, след като Той ги натовари по-сериозно с практичните истини. Не си се заел с вяра да поправиш недостатъците на характера си. Не си смирил гордия си дух пред Бога. Воюваш срещу Божия Дух, когато те укорява. Твоето плътско и непокорно сърце не подлежи на контрол. Ти не се поправяш. Отново и отново неконтролируемият ти нрав и духът на неподчинение печелят голяма власт над теб. Как би могла такава импулсивна, непокорна душа да живее сред чистите ангели? Тя не може да бъде приета в небето, както и ти самият знаеш. Ако е така, никак не е рано да започнеш да поправяш злото в своето естество. Обърни се и стани като малко дете.

Братко, ти си с горделив и надменен дух и с високо мнение за себе си. Всичко това трябва да се премахне. Твоите роднини се боят от избухванията на характера ти. Твоята нежна, бояща се от Бога майка е дала най-доброто от себе си, за да те успокоява и да ти угажда, опитвала се е да премахва всеки повод, който би предизвикал това себевъзвеличаващо и неконтролируемо поведение на сина ѝ. Но убеждаването, умоляването и умиротворяването са те накарали да смяташ, че този импулсивен характер е непоправим и е дълг на твоите приятели да го понасят.

Всичкото това омаловажаване и извиняване не лекуват злото, но по-скоро го узаконяват.

Ти не се бориш с този нечестив дух и не си го победил. Когато някой ти се противопостави, считаш това за достатъчна причина да забравиш човечността и факта, че си създаден по Божи образ и подобие. За съжаление ти си обезобразил и замъглил този образ. Не се контролираш и нямаш власт над

собствената си воля. Упорит си и си се предал под властта на Сатана. Всеки път когато се поддаваш на страстта и импулсите си, когато позволяваш на чувствата да управляват преценката ти, това укрепва още повече тази безконтролна воля. Господ вижда, че не се познаваш и ако не видиш себе си и своето поведение в истинската им светлина; ако не видиш колко отвратителни са за Бога твоите избухвания, които се засилват всеки следващ път, със сигурност ще изгубиш мястото си до Човека от Голгота.

Брат Г., Бог те призовава да се покаеш и обърнеш, да станеш като малко дете. Ако истината не упражни осветяващото си влияние върху живота ти и не смекчи характера ти, ще изгубиш наследството си в Божието царство. В Своето провидение Господ те е избрал да бъдеш по-пряко свързан с Неговата кауза и дело. Взел те е като един недисциплиниран войник, като новобранец в армията и те е поставил под правила, ограничения, отговорности и „строева подготовка“. В началото ти се справяше благородно и се опитваше да бъдеш верен на поста си. Понасяше изпитанията по-добре от всякога в живота си. Но Сатана дойде със своите специални изкушения и ти падна като плячка в мрежите му. Господ те съжали и положи ръката Си върху теб да те спаси. Даде ти богата опитност, от която ти не се възползва както трябва. Подобно на древните израилтяни скоро забрави Божиите дела и големите Му милости. Брат Г., ти беше привдигнат в отговор на молитви и Бог те съживи отново, но ти остави завистта и злобата в душата си и така много Го огорчи. Той възнамеряваше да ти помогне да развиеш характера си, да видиш и поправиш недостатъците си.

В детството и младостта ти е имало решителни пропуски в твоето възпитание и дисциплина. Сега учиш уроците на самоконтрола, които е трябвало да ти бъдат преподадени по-рано. Бог направи така, че да се промени заобикалящата те среда и ти да бъдеш дисциплиниран чрез Неговия Свети Дух, за да придобиеш онези морални сили и самоконтрол, които да те направят победител. Ще се изискват най-големи усилия, най-постоянна и неотслабваща решителност и най-силна енергия, за да контролираш себе си. Твоят дух често се дразни от ограниченията и ти започваш да вилнеееш като лъв в клетка, когато някой ти се противопостави. Възпитанието, което е трябвало да ти бъде дадено от родителите, сега ще трябва да постигнеш сам. Когато е малка и млада, клонката може да бъде огъната много лесно, но сега, когато е израснала чепата, изкривена и силна, колко по-трудна е задачата ти! Родителите ти са допуснали да бъдеш така деформиран и само чрез Божиата благодат, съединена с твоите постоянни усилия, можеш да станеш победител над собствената си воля. Чрез заслугите на Христос можеш да се разделиш с всичко, което обезобразява душата ти и прави характера ти уродлив. Отхвърли стария човек с неговите грешки и приеми новия – Исус Христос. Приеми Неговия живот като ръководство и тогава твоите таланти, интелект и воля ще бъдат посветени на Бога.

О, нека майките да работят с мъдрост, с търпение и решителност, за да обучат и смекчат плътските характери на своите деца! Колко много грях тогава би бил задушен още в зародиш, каква голяма част от изпитанията на Божия народ биха били спестени! Колко много семейства – нещастни сега – биха били щастливи! Много души ще бъдат винаги изгубени поради това, че родителите им са били небрежни в правилното им дисциплине и не са ги учили да се покоряват на властта в младостта им. Галенето на грешките и глезенето на избухванията не поставя бравдата при корена на дървото, а причинява разруха на хиляди души. О, как ще отговарят човеците пред Бога за това страшно пренебрегване на своя дълг!

Брат Г., ти искаш да стоиш начело и да командваш другите, но не можеш да командваш дори себе си.

В мигове на изпитание твоята гордост се възпламенява. Себелюбието и високомерният дух са твои черти на характера, които спъват духовния ти напредък. Онези, които ги притежават, трябва да се заемат ревностно за работа и да умрат за себе си, иначе ще изгубят небето. Бог не прави компромиси с това, както правят отстъпчивите и грешащи родители.

Във видение ми бе показано, че ако отхвърлиш изобличението и поправлението, ако избереш собствените си пътища и не се подложиш на дисциплина, Бог няма повече да те използва в свящото Си дело. Ако бе започнал да работиш за да бъде собствената ти душа права пред Господа, щеше да видиш колко много работа имаш да вършиш върху себе си и нямаше да хабиш толкова време с предполагаемите грешки на брат Х., които той несъзнателно върши. Работата му през последните тридесет години би трябвало да ти вдъхне увереност в почтеността му. „Отдавайте(...)комуто почит – почитта.”

Хората на отговорни постове трябва непрекъснато да се усъвършенстват. Не бива да се закотвят за старата си опитност и да смятат, че не е необходимо да стават още по-опитни. Човекът – макар и най-безпомощното от Божиите творения, когато се появява на света, и най-извратеното по природа – все пак е способен на непрекъснат напредък. Той може – просветлен от науката и облагороден от добродетелта – да напредва в умствено и морално достойнство, докато достигне съвършенство на ума и чистота на характера малко по-долу от съвършенството и чистотата на ангелите. Дори не можем да си представим какви могат да станат хората и каква велика работа могат да извършат с помощта на светлината на истината, осветяваща умовете им, и с Божията любов заливаща техните сърца.

Знам, че човешкото сърце е сляпо за собственото си състояние, но не мога да те оставя, без да положа усилие да те спася. Ние те обичаме и искаме да видим, че се стремиш към победа. Исус те обича! Той е умрял и за теб и иска да бъдеш спасен. Нямаме намерение да те държим в _____, но наистина искаме да работиш пълноценно върху душата си, да поправиш всичко грешно и да положиш всяко усилие да се владееш, за да не изгубиш небето.

Не можеш да си позволиш това! Заради Христос, съпротиви се на дявола и той ще бяга от теб!

-

Глава 9

Благоприятен за здравето труд

Скъпи братко и сестро И., показано ми бе, че грешите при възпитанието на вашите деца. Получили сте идеите си в _____ от д-р Дж., с когото сте говорили пред пациенти и пред децата си. Тези идеи не трябва да бъдат приложени. От гледна точка на д-р Дж. може да не изглеждат толкова осъдителни, но от християнска гледна точка положително са опасни. Наставленията на д-р Дж. относно избягването на физическия труд са нанесли голяма вреда на мнозина. Системата “не-прави-нищо” е опасна. Необходимостта от забавления – както учи и налага той на пациентите си – е заблуда. Заемайки времето

и ангажирайки ума, те се превръщат в заместител на полезните, здравословни упражнения и физическия труд. Забавления като тези, които препоръчва д-р Дж., възбуждат мозъка повече от полезните занимания.

Комбинирани заедно, физическите упражнения и труд имат благотворно влияние върху ума, укрепват мускулите, подобряват кръвообращението и дават на болните удовлетворение от съзнанието за собствената им издръжливост; но здравословните упражнения и физическият труд им се забранят, те обръщат своето внимание към себе си. Намират се в непрестанна опасност да считат, че са в по-лошо състояние, отколкото са в действителност, и развиват болнаво въображение, което ги кара непрекъснато да се страхуват, че се претоварват и изтощават. Като цяло, ако се заемат с добре целенасочен труд и използват силите си без да злоупотребяват с тях, ще открият, че физическите упражнения са по-мощно и ефикасно средство за тяхното възстановяване дори от водолечението, с което ги лекуват.

Именно бездействието на умствените и физически сили, свързани с полезен труд, докарват много болни до немощ, която те са безсилни да преодолеят. Освен това то им дава възможност да се отдават на поквареното си въображение – отдаване, което е довело мнозина от тях до това състояние на немощ. Казва им се, че са похабили твърде много жизнеността си в тежък труд, докато в девет от десет случая трудът, който са извършвали, е бил единственото полезно нещо в живота им и средството, способно да ги спаси от пълна разруха. Ангажирайки ума си с подобни неща, те няма да имат по-благоприятна възможност да унижават тялото си и да рушат себе си. Да накараме всички тези хора да се откажат от труда с ума и мускулите си, означава да им се дадат изобилни възможности да бъдат пленени от изкушенията на Сатана.

Д-р Дж. препоръчва такива хора от здравна гледна точка да прекарват много време в компанията на противоположния пол. Учи, че умственото и физическо здраве изискват по-близка връзка между тях. Такова учение е нанасяло и нанася големи поражения на неопитните младежи и деца и доставя голямо удовлетворение на мъже и жени със съмнителен характер, чиито страсти никога не са били под контрол и поради тази причина винаги са страдали от изтощителни смущения. По този начин пред тях се отваря вратата на изкушението, в сърцата им страстите се събуждат като лъв, всякакви съображения се потъпкват и всичко възвишено и благородно се принася в жертва на похотта. Това е епоха, в която развратът се шири в света. Ако умовете и телата на мъже и жени бяха в здраво състояние, ако животинските страсти бяха подчинени на по-висшите интелектуални сили, би било сравнително безопасно момчета и момичета, както и младежи в по-зряла възраст да се радват един на друг в едно смесено общество.

Ако умовете на младежите днес бяха чисти и непокварени, момичетата биха могли да имат омекотяващо влияние върху умовете и маниерите им, а момчетата със своето по-силно и по-твърдо естество биха били склонни да облагородяват и укрепват характера на момичетата.

Но тъжен факт е, че сред сто момичета няма и едно с чист ум, и сред сто момчета няма и едно, чийто морал да е неопетнен. Мнозина от по-големите толкова са се отдавали на удоволствия, че са омърсили както душата, така и тялото си, и покварата е обхванала една огромна маса хора, минаваща за „учтиви

господа и красиви дами”. Сега не е време да се препоръчва като полезно смесването на млади хора от различен пол – да живеят колкото е възможно повече в обществото на другите. Проклятието на тази покварена епоха е в липсата на истински добродетели и благоприличие.

Д-р И., ти даваш гласност на тези идеи в своя приеман салон. Младежите те слушат и твоите бележки правят огромно впечатление както на собствените ти деца, така и на другите. По-добре би било, ако бе оставил тези идеи в _____. Прекомерното отдаване на тежък труд е пагубно за подрастващия организъм на младия човек. Но там, където има стотици, увредили телата си чрез прекомерна работа, има хиляди у които пасивността, преяждането и изтънченото безделие са посели семето на болестите и те бързо и сигурно западат.

Причината, поради която младежите са с толкова отслабени умствени и физически сили, е в това, че се занимават твърде малко с полезен труд. “Ето в що е нечестието на сестра ти Содом – гордост, изобилие от хляб и изобилие от леност има в нея и дъщерите й; не дават в ръката на бедните и нуждаещите се. И са надменни, и вършат мерзости пред Мен, затова ще ги отмахна, което видях за добро.”

Сред младежите на този изроден век твърде малко биха могли да понесат необходимото за придобиване на общо образование обучение. Защо е така? Защо децата се оплакват от замайване, главоболие, кървене от носа, сърцебиене, отпадналост и обща слабост? Трябва ли това да се отдава главно на тяхното наситено обучение? Отстъпчивите и угаждащи родители съчувстват на децата си, въобразявайки си, че уроците им са твърде тежка задача и че сериозното отдаване на обучението ще подкопае здравето им.

Наистина, не е препоръчително умовете на младите да се претоварват с твърде много и с твърде тежки науки. Но, родители, защо не обсъдите този въпрос по-задълбочено, вместо просто да прегръщате разсъжденията на вашите деца? Не сте ли приемали твърде на доверие очевидните причини за тяхното неразположение? Родители и настойници трябва да търсят под повърхността причината за това зло.

В деветдесет и девет от сто случая – ако ги бяхте изследвали – щяха да ви разкрият , че не само натоварването с учене е това, което уврежда децата ви, но техните собствени лоши навици изсмукват жизнената енергия както на ума им, така и на цялото им тяло. Нервната им система се е увредила поради честото превъзбуждане и по този начин е поставена основата на преждевременен и сигурен упадък. Един едничък порок убива хиляди.

Децата трябва да бъдат заети според времето си. Подходящ умствен труд и физически упражнения на открито няма да увредят телата на момчетата ви. Полезен труд и запознаване с тайните на домакинството ще бъдат от полза за вашите момичета, а някои занимания на открито са решително необходими за организма и здравето им. Децата трябва да бъдат приучвани на труд. Трудолюбието е най-голямото благословение, което мъже, жени и деца могат да имат.

Вие грешите при възпитанието на своите деца. Твърде много им угаждате. Не сте взискателни към тях и ги освобождавате от работа, след когато за някои от тях тя е изключително неприятна. Бездействието, липсата на правилно дозиран труд ги уврежда в голяма степен. Изкушенията са

навсякъде, готови да погубят децата ви за този свят и за бъдещия. Пътят на послушанието е единственият безопасен.

Вие сте слепи за властта, която неприятелят има над децата ви. Домашният труд - дори до изтощение - няма да им навреди и за разлика от навика да мързелуват.

Те биха избегнали много опасности, ако в по-ранната си възраст бяха наставяни да запълват времето си с полезен труд. Нямахте да придобият такова нервно поведение, такова желание за промяна и излизане в света. Щяха да избегнат много от изкушенията на суетата, участието в безполезни забавления, леките четива, празните разговори и глупостите. Времето им щеше да премине по-удовлетворяващо за тях самите, без да бъдат така изкушавани да търсят компанията на другия пол и да извиняват себе си по пагубен начин. Суетност и превземки, безполезност и явен грях са резултатът от тази леност. Родителите и особено вие, бащите, ласкаете и глезите децата за тяхна собствена вреда.

Самонадеяност и себелюбие

Скъпи братко, правиш тъжна грешка, заставайки пред пациентите си в приемната, както често постъпваш, и величаейки себе си и твоята съпруга. От тези бележки собствените ти деца са научили уроци, които са допринесли за оформянето на характерите им. Сега ще разбереш, че не е лесно да поправиш впечатленията, които си създал. Те са горди и самонадеяни. Смятат, че като твои потомци превъзхождат всички останали деца. Изпитваш безпокойство, да не би хората да не отдадат дължимото уважение на твоето положение като лекар в здравния институт. Това показва жилка на слабост, която спъва духовния ти напредък. Освен това те кара да завиждаш на другите, да се боиш, че ще те изместят или че няма да оценят правилно твоето положение и стойност. Величаеш също и съпругата си, представяйки я на пациентите като по-висше същество. Ти си като слепец - доверяваш й се за квалификации, които тя не притежава.

Би трябвало да помниш, че твоята морална стойност се оценява според думите, действията и делата ти. Те никога не могат да бъдат скрити, но те поставят на истинското ти място пред пациентите. Ако проявяваш интерес към тях, ако посветено работиш за тях, те ще го разберат и ти ще получиш тяхното доверие и любов.

Но приказките никога няма да ги накарат да повярват, че енергичната ти работа за тях е претоварила и изтощила жизнеността ти, след като знаят, че не са получили специалното внимание и грижа от твоя страна. Пациентите изпитват доверие и любов към онези, които искрено се интересуват от тях и се трудят за тяхното възстановяване. Ако вършиш всичко онова, което не може да бъде оставено несвършено (за което пациентите ти плащат с парите си!), тогава няма нужда да търсиш признание и уважение чрез приказки, а със сигурност ще ги получаваши заради работата си.

Не си се освободил от себелюбието и затова нямаш благословието, което Бог дава на несебелюбивите си работници. Вниманието ти е раздвоено. Ти така специално се грижиш за себе си и за своите, че Господ не е имал причина да работи за теб и да се грижи за теб по особен начин. Твоето поведение в това отношение те прави негоден за този пост. Преди година забелязах, че се чувстваш

компетентен да управляваш института съвсем сам. Ако той беше твой и ти беше единственият, който би спечелил или загубил от неговите печалби и загуби, тогава щеше да считаш за свой дълг да се погрижиш много старателно да няма загуби и пациентите, които са там по милост, да не изчезват средствата на Института. Щеше да проверяваш и нямаше да ги оставяш и седмица повече от абсолютно необходимото. Щеше да намираш много начини да намаляваш разходите и да опазваш собствеността на института. Но ти си просто наемен работник и нямаш нито ревността, нито интереса, нито способностите, които смяташ, че имаш, за да се грижиш за такъв институт. Пациентите не получават от теб вниманието, за което са си платили и имат право да очакват.

Беше ми показано, че често обръщаш гръб болни, които се нуждаят от твоя съвет и напътствие. Беше ми представен като очевидно безразличен, по-скоро нетърпелив, докато едва-едва изслушваш онова, което ти говорят и което е много важно за тях. Винаги изглеждаш така, сякаш страшно бързаш и ги отлагаш за друго време в бъдещето, а само няколко подходящи думи на съчувствие и насърчение биха заглушили хиляди страхове и биха донесли мир и увереност на мястото на тревогата и страданието.

Изглеждаш така, сякаш се страхуваш да говориш с пациентите. Не се интересуваш от техните чувства, а се държиш надменно, докато би трябвало да проявяваш повече топлота и близост. Твърде си дистанциран и недостъпен. Те гледат на теб като деца на своя родител и имат право да очакват от теб внимание, което, обаче, не получават. “Аз и моето” застават между теб и работата, която постът ти изисква да вършиш. Пациентите и помощниците ти често се нуждаят от твоя съвет, но изпитват нежелание да дойдат при теб и не могат да разговарят с теб свободно.

Ти търсиш прекомерна почит. Въпреки усилията си не го постигаш, а изгубваш доверието и любовта, които би спечелил, ако беше па-непретенциозен, ако притежаваше кротост и смирен на ум. Истинското посвещение и отдаване на Бога ще ти направят място в сърцата на всички и ще те обгърнат с достойнство – не изкуствено, а истинско. Възгордял си се от думите на одобрение, които си получавал. Христовият живот трябва да бъде твоят пример, да те учи как да правиш добро на всеки заеман пост. Ако се грижиш за другите, и Бог ще се грижи за теб. Величието на небето не бягаше от умората. Пътуваше пеш от място на място, за да облекчава страдащите и нуждаещите се. Макар да притежаваш известни познания, да разбираш донякъде човешкия организъм и да си способен да проследиш пътя на болестта до нейната първопричина – дори да говориш човешки и ангелски езици – необходима ти е и друга квалификация, иначе всичките ти дарби няма да имат особена стойност. Трябва да притежаваш сила от Бога, която може да бъде получена само от хора, положили доверието си в Него и посветени на възложеното им дело. Христос трябва да бъде част от твоето знание. Трябва да слагаш Неговата мъдрост пред своята. Тогава ще разбереш как да бъдеш светлина за болните. Липсват ти свобода на духа, сила и вяра. Вярата ти е отслабнала, защото не я упражняваш – няма как да бъде жизнена и здрава. Усилията ти за сърцата и телата на болните няма да са така успешни, както биха могли да бъдат, и пациентите няма да получават физическите и духовни сили, които биха могли да получат, ако по време на своите посещения не водиш със себе си Исус.

Неговите думи и дела трябва да те придружават. Тогава ще почувстваш как онези, които твоите молитви и съчувствени думи са благославяли, от своя страна те благославят.

Не се чувстваш изцяло зависим от Бога, нито разбираш своята недостатъчност и слабост без Неговата специална мъдрост и благодат. Ти се притесняваш, страхуваш и съмняваш, защото работиш твърде много със собствени сили. Само в Бога можеш да преуспяваш. В смирението и светостта на ума ще намериш много мир и сила. Те огряват по-силно онзи, който чувства собствената си слабост, и затова е направил Христос своя правда. Силата ти трябва да идва от твоето единение с Него. Не се изтощавай с добродетелност.

Величието на небето отправи към обременените поканата: “Дойдете при Мен всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху си и научете се от Мен, защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си”. Причината, поради която понякога бремето изглежда толкова тежко и игото - толкова дразнещо, е, че се издигаш над смирението и кротостта на нашия небесен Господ. Престани да се опитваш да задоволиш и издигнеш себе си, а се остави да бъдеш скрит в Исус и се научи от Него, Който те кани и ти обещава почивка.

Видях, че здравният институт никога няма да преуспява, докато онези, които заемат отговорни постове, се интересуват повече от себе си, отколкото от него. Бог желае за работници в делото Си несебелюбиви мъже и жени; и онези, на които е възложена работа в здравния институт, да имат поглед върху всяко отделение в него, да практикуват икономия, да се грижат и за малките неща, да бдят срещу загуби. Накратко, трябва да бъдат внимателни и благоразумни в своето управление, сякаш те са истинските собственици.

Притесняваш се от мисълта, че това или онова не е твоя работа. Всичко, свързано с института, е твоя работа. Ако в полезрението ти попаднат определени неща, на които не можеш да обърнеш нужното внимание, тъй като в момента си зает с друго, помоли за помощ някого, който незабавно да свърши необходимото.

Ако тази работа е твърде трудна за теб, твоето място трябва да бъде заето от друг, който изцяло ще се справя със задълженията на твоя пост.

С разговорите в приемната си твърде често натоварваш своите пациентите и помощници с ненужно бреме и с грижи около себе си, докато в същото време не изпълняваш и половината от задълженията си като лекар. Не обръщаш необходимото внимание на случаите на болните под твои грижи. Пациентите не са слепи, те долавят пренебрежението ти. Далеч са от домовете си и правят разходи, за да получат грижи и лечение, които не биха могли да получат у дома. Всичкото това хокане в приемната е вредно за института и оскърбява Бога. }

Вярно е, че имаш да носиш тежко бреме, но в много случаи обвиняваш пациентите и помощниците си, когато проблемът е в собственото ти семейство. Те непрестанно изискват твоята помощ, без да ти отвърщат със същото. В твоя дом няма нито един, който да подкрепя ръцете ти и да те насърчава. Ако нямаше натоварване извън института, щеше да се справяш много по-добре и да губиш по-малко сили и твърдост. Твой дълг е да се грижиш за семейството си, но изобщо не е необходимо те да бъдат толкова безпомощни и такъв голям товар за теб. Биха могли да ти помагат, ако искат.

Твой дълг е също да пазиш здравето си и, ако грижите около семейството ти са така големи, че работата, в която си ангажиран, те претоварва и ставаш неспособен да отделяш време и внимание на пациентите и института (което всъщност е твоят дълг!), трябва да се оттеглиш от поста си и да

потърсиш за себе си място, където ще можеш да бъдеш справедлив към семейството си, към себе си и към отговорностите, които са ти възложени. Поста, който заемаш в момента, е важен. Той изисква ясен ум, сила на мозъка, нервите и мускулите. Сериозното посвещение на работата е необходимо за нейния напредък и нищо по-малко от това няма да направи института успяващ. За да съществува, той трябва да има живот, да бъде ръководен от безкористни работници.

Сестра И., ти не си подходящият помощник на своя съпруг, каквато би трябвало да бъдеш. Вниманието ти е ангажирано повече с теб самата. Не осъзнаваш колко е необходимо да събудиш спящата си енергия, за да насърчаваш и укрепваш своя съпруг в работата му и да благославяш децата си с добро влияние. Ако усърдно се посветиш на дълга, който Бог ти е възложил, ако помагаш на своя другар да носи бремето си и се обединиш с него за правилното възпитаване на децата ви, нещата във вашето семейство ще се променят.

Но ти си се отдала на чувства като меланхолия и тъга, и това е донесло на дома ти облаци вместо слънце. Не насърчаваш надеждата и жизнерадостта, влиянието ти е потискащо върху онези, на които би трябвало да помагаш чрез любезни думи и дела. Всичко това е резултат от твоето себелюбие. Ти изискваш от своя съпруг и деца внимание и съчувствие, но все още не си разбрала, че е твой дълг да отклониш мислите си от себе си и да се трудиш за тяхното щастие и благополучие. Дала си място на нетърпението и грубо ги укоряваш. Това само ги закоравява в лошите им пътища и къса нишките на привързаността, които би трябвало да свързват в едно родители и деца.

Липсва ти самоконтрол и остро критикуваш съпруга си в присъствието на децата – това намалява пред тях неговия авторитет, както и твоя. Много си слаба – когато децата идват при теб с оплаквания от някой друг, незабавно решаваш в тяхна полза, неразумно критикуваш и обвиняваш онези, от които са се оплакали. Това подхранва в умовете им склонност да мърморят срещу всички, които не им отдават онази почит, която те си въобразяват, че заслужават. Ти индиректно насърчаваш този дух, вместо да го потискаш. Не се отнасяш с децата си така разумно и справедливо, както би трябвало.

Имаш изпитания. Умът ти е угнетен. Обезсърчена си, но несправедливо обвиняваш другите за нещастията си. Главната причина обаче се намира в теб самата. Пропуснала си да направиш дома си, какъвто трябва и може да бъде. В твоя власт е да поправиш грешките в него. Излез от тази студена скована резервираност. Раздавай повече любов, отколкото да я изискваш, практикувай жизнерадост, пусни слънцето в сърцето си и то ще освети всички около теб, бъди по-общителна в маниерите си, старай се да спечелиш доверието на децата си, за да те търсят за съвет и наставление, насърчавай ги в смирение и несебелюбие, давай им правилен пример.

Събудете се, скъпи мои братко и сестро, за нуждите на своето семейство. Не бъдете слепи, но се заемете с работата си единно, спокойно, с молитва и вяра. Въведете ред в дома си и Бог ще благослови вашите усилия.

На 10 декември 1872 г. ми бе показана ситуацията в семейството на брат К. Той е искрено вярващ и обича истината, но е пропит от духа на света. Христос казва: “Където е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти”. Брат К., твоето земно съкровище обсебва интересите и вниманието ти до такава степен, че не можеш да отделиш време да служиш на Бога, макар твоята съпруга да е недоволна, че Му даваш и оскъдните трохи, които все пак даваш. Нейното сърце е обладано от светско безумие. Никой от двамата ви не отделя достатъчно време за размишление и молитва. Ограбвате Бога ежедневно в работата си, а вие самите търпите по-голяма загуба от загубата на всяко земно съкровище. {4Т 104.3}

Сестра К., ти си по-далеч от Бога даже и от своя съпруг. Твоето съобразяване със света е прогонило Спасителя от сърцето ти; сред нещата, които обичаш, няма място за Него. Имаш твърде слабо желание за молитва и изследване на сърцето.

Доброволно се покоряваш на княза на мрака. “На когото предавате себе си като послушни слуги, слугите на този, на когото се покорявате – на греха, който докарва смърт, или на послушанието, което докарва правда”.

Сестра К., ти не знаеш какво правиш, не осъзнаваш, че воюваш срещу своя Създател, откъсвайки и съпруга си далеч от истината. Вниманието ти е привлечено от печалбите, които светът дава. Не култивираш любов към посвещението. По-голямо удоволствие ти доставят суетнята и оживлението в труда за придобиване на богатство. Погълната си от желанието да бъдеш като хората в света, да получиш щастието, което светът дава. Земните ти амбиции и интереси са по-големи от желанието ти за правда и участие в Божието царство.

Използваш скъпоценното си благодатно време в труд за земно благополучие, за дрехи, ядене и пиене според обичаите на света. О, колко незадоволителна, колко оскъдна е наградата за това! Твоите светски желания и стремежи ти носят по-тежко бреме от онова, което Спасителят някога е възнамерявал да ти възложи. Твоят Изкупител те кани: “Елате при Мен всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху си и научете се от Мен, защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бреме е леко”. Сестро моя, Христос иска да положиш в нозете Му своя тежък товар и Той да положи на непокорния ти врат Своето благо иго.

Какво ще стане, ако благодатното ти време свърши сега? Как ще издържиш разследването на Господаря? Как си употребявала талантите, средствата и влиянието, дадени ти от Бога, за да ги използваш мъдро за Негова слава? Бог ти е дал живота с неговите благословения не за да го посветиш изцяло на собствените си себелюбиви удоволствия, но за да принасяш полза за другите и да вършиш добро. Господарят ти е поверил таланти, които да дадеш на bankerите, та когато си ги изиска обратно, да получи Своето с печалба!

Влиянието и средствата са ти поверени, за да бъдеш изпитана - да се разкрие какво има в сърцето ти. Трябва да ги използваш за печелене на души за Христос и така да подпомагаш делото на своя Изкупител. Ако пренебрегнеш това, правиш ужасна грешка. С всеки ден, който посвещаваш на себе си и за удоволствието на приятелите си, се поддаваш на влиянието им в любовта към света и пренебрегваш своя най-добър Приятел, Който е умрял, за да живееш ти, и губиш много.

Сестра К., ти смяташ, че не е добре да се различаваш от околните. Живееш в общност, която е била изпитана чрез истината и я е отхвърлила, а си свързала интересите и любовта си с техните, докато си станала едно с тях във всичките им намерения. Харесва ти тяхната компания; само че не си щастлива, макар и да се ласкаеш, че си. Казваш на сърцето си: “Напразно съм служил на Бога; каква е ползата, че съм спазвал всичките Му заповеди и съм ходил смирено пред Всевишния?”.

Не е малко нещо за членове на едно семейство да стоят като представители на Исус и да пазят Божия закон в невярващо общество. От нас се изисква да бъдем живи писма – „узнавани и прочитани от всички човеци”. Това положение включва страшна отговорност. За да живееш на светло, трябва да отидеш там, където светлината грее. Брат К., на всяка цена трябва да чувстваш тържествения дълг да посещаваш заедно със семейството си поне годишните събрания на тези, които обичат истината. Това ще укрепи както теб, така и тях, и ще ги подготви за изпитанията и задълженията им. Не е добре за тях да губят привилегиите на общуването с едновярци, тъй като истината губи своята важност в умовете им, сърцата им отказват да бъдат осветлявани и оживотворявани от нейното освещаващо влияние, и те губят своята духовност. Не са укрепвани от думите на един жив проповедник. Светски мисли и светски занимания непрекъснато занимават умовете им дотам, че изцяло изключват духовните теми.

Вярата на повечето християни започва да се клати, ако системно пренебрегват събранията за разисквания и молитви. Ако им е невъзможно да се радват на тази религиозна привилегия, тогава Бог ще им изпрати светлина директно от небето чрез ангелите си, за да оживи, освежи и благослови Своя разпръснат народ.

Но Той не възнамерява да прави чудеса, за да поддържа вярата на Своите светии. От тях се изисква да обичат истината дотолкова, че да изтърпят някои малки неудобства, за да си осигурят привилегиите и благословенията, с които Бог ги удостоява. Най-малкото, което могат да направят, е да посветят няколко дни в годината на обединените си усилия да подпомогнат Христовото дело и да си разменят приятелски съвети и съчувствие.

Мнозина посвещават почти цялото си време на собствените си земни интереси и удоволствия, а им се свиди да прекарат няколко дни и да похарчат средства, за да се откъснат от домовете си и да се срещнат с хора, събрани заедно в името на Господа. Господното слово счита алчността за идолопоклонство, а колко много идолопоклонници има дори и сред тези, които изповядват, че са Христови последователи!

От нас се изисква да се събираме заедно и да споделяме свидетелства за истината. Божият ангел казва: “Тогава боящите се от Господа говореха един на друг и Господ внимаваше и слушаше. И написа се възпоменателна книга пред Него за ония, които се бояха от Господа и които мислеха за името Му. Те ще бъдат Мои – казва Господ на силите – Да! Избрана скъпоценност в деня, който определям. И ще бъде благосклонен към тях, както е благосклонен човек към сина, който му работи”.

Следователно си струва да се възползваме от привилегиите, дадени на наше разположение, и дори с цената на известни жертви да се събираме заедно с тези, които се боят от Бога и говорят за Него, тъй като Той присъства и слуша техните свидетелства, а ангелите ги записват в книгата. Бог ще си спомни за хората, които са се събирали и са мислили за името Му, и ще ги запази от пояждащия огън. Те ще бъдат избрани скъпоценности пред очите Му, а Неговият гняв ще падне върху незащитените глави на грешниците. Да се служи на Бога никога не е напразно. За онези, които посветят живота си на Него, има безценна награда. Скъпи братко и сестро, вие сте навлизали в тъмнината постепенно, докато тя е започнала да ви изглежда като светлина. Отвреме-навреме някой слаб проблясък е пробивал мрака и е събуждал ума ви. Но заобикалящите ви влияния са помрачавали светлия лъч и тъмнината а ставала още по-гъста отпреди.

За духовното ви благополучие щеше да е по-добре, ако преди няколко години бяхте сменили местоживеенето си. Светлината на истината е изпитала общността, в която живеете. Неколцина приеха вестта на милост и предупреждение, но повечето я отхвърлиха. Други не я приеха, тъй като имаше кръст за носене. Те заеха неутрална позиция и смятаха, че след като не воюват против истината, ще се справят съвсем добре. Но светлината, която пропуснаха да приемат и съхранят, се превърна в тъмнина. Те се стараеха да смълчат съвестта си, казвайки на Божия Дух: “Сега си иди; когато имам време ще те повикам”. Това време обаче никога не дойде. Те пропуснаха златната възможност и тя никога повече не се върна при тях, тъй като светът погълна светлината, която те отхвърлиха. Интересите на този живот и очарованието на вълнуващи удоволствия погълнаха умовете и сърцата им, докато техният най-добър Приятел – верният Спасител – бе отхвърлен и забравен.

Сестра К., макар да притежаваш отлични природни качества, ти си била отвлечена далеч от Бога чрез невярващите си приятели и роднини, които не обичат истината и не желаят да практикуват жертви и себеотрицание заради нея. Все още не си разбрала колко е важно да се отделиш от света, както повелява Божията заповед. Гледането на очите ти и слушането на ушите ти е покварило твоето сърце.

Йоан Кръстител бе човек, изпълнен със Светия Дух още от раждането си и ако има човек, който би могъл да остане незасегнат от покваряващото влияние на света, в който живее, това със сигурност бе той. Но дори и той не рискува да се довери на собствените си сили; отдели се от своите приятели и роднини, които естествените му наклонности можеха да превърнат в примка пред него. Не заставаше ненужно в пътя на изкушението, нито там, където разкошът и дори удобствата на живота можеха да го доведат до желание за охолство или угаждане на апетита, и така да отслабят неговите физически и умствени сили. Такова поведение би опропастило изпълнението на важната мисия, за която бе дошъл на света.

Той се подложи на лишения и уединение в пустинята, където можеше да запази свящото усещане за величието на Бога чрез изучаване на Неговия велик „учебник” – природата и до запознаване с характера Му, разкрит чрез прекрасните Божии дела. Това беше атмосфера, планирана да усъвършенства моралната култура и да поддържа страха от Господа у него непрестанно. Йоан – предтечата на Христос – не се

изложи на греховните разговори и покваряващото влияние на света. Боеше се за ефекта върху своята съвест – че грехът може да започне да му изглежда не толкова грешен. Предпочете домът му да е в пустинята, където неговите чувства нямаше да се покварят под влияние на заобикалящата го среда. Няма ли да се поучим от примера на онзи, когото Христос почете и за когото каза: “Между родените от жени не се е въздигнал по-голям от Йоан Кръстител”?

Първите тридесет години от живота на Христос преминаха в усамотение. Ангели служители чакаха, докато Господарят на живота крачеше рамо до рамо със селяни и работници по хълмовете на Назарет – неизвестен и непочетен. Този благороден пример ни учи да избягваме вредните влияния и компанията на онези, които не живеят праведно. Не бива да се ласкаем, че сме достатъчно силни, за да ни навредят такива влияния, а смирено да се предпазваме от опасности.

Древният Израил беше специално направляван от Бога да бъде и да остане народ, отделен от всички народи. Не им беше наложено да свидетелстват на идолопоклонниците около себе си, да не би техните собствени сърца да се покварят и близкото познанство с безбожните практики да ги накара да ги смятат за по-малко нечестиви. Малцина осъзнават собствената си слабост и това, че греховната природа на човешкото сърце твърде често парализира най-благородните им старания.

Гибелното влияние на греха отравя живота на душата. Единствената ни сигурност е в отделянето от онези, които живеят в неговата тъмнина. Господ ни е призовал да излезем изсред тях, да се отделим и да не се допираме до нечисто – и Той ще ни приеме, ще бъде наш Баща, а ние ще бъдем Негови синове и дъщери.

Ако желаем да бъдем осиновени в Божието семейство, да станем деца на Небесния Цар, трябва да се съгласим с Неговите условия – да излезем от света и да стоим като особен народ пред Господа, да се покоряваме на Неговите наредби и да Му служим.

Лот избра Содом за свой дом, защото видя, че там може да спечели блага от светска гледна точка. Но след като се устрои и забогатя със земни богатства, се убеди, че е направил грешка, като не е взел под внимание моралното състояние на обществото, което би пожелал да направи свой дом. }

Содомските жители бяха покварени, гнусни думи влизаха ежедневно в ушите им и неговата праведна душа се оскърбяваше от насилието и престъпленията, които бе безсилен да предотврати. Децата му започнаха да се уподобяват на тези нечестиви хора, тъй като връзките им с тях бяха развратили техния морал. Като взе всичко това предвид, светските богатства, които бе спечелил, му се видяха нищожни и не заслужаващи цената, която бе платил за тях. Семейните му връзки с грешниците около него се разшириха – децата му се ожениха за содомити.

Накрая Господният гняв пламна срещу нечестивите жители на града и Божии ангели посетиха Содом, за да изведат Лот – да не погине заедно с него. Заповядаха му да вземе семейството си – жена си и дъщерите, омъжени в нечестивия град – и да им каже да напуснат това място. “Защото – казаха – ние ще съсипем мястото, понеже силен стана викът им пред Господа, и Господ ни изпрати да го съсипем.”

Лот излезе и умоляваше децата си. Повтаряше думите на ангела: “Станете, излезте оттова място, защото Господ ще съсипе града.” Но на зетовите му им се стори, че се шегува. Те тъй дълго бяха живели в Содом, че бяха се срастнали с греховете на жителите му. А дъщерите бяха повлияни от съпрузите си да повярват, че баща им се е побъркал.

Чувстваха се много добре там, където си бяха. Притежаваха много неща и не можеха да повярват, че е възможно този красив Содом – тази богата и плодородна земя – да бъде унищожена от гнева на отмъщаващия за греха Бог.

Изпълнен с тъга, Лот се върна при ангелите и им повтори историята на своя провал. Тогава те му заповядаха да стане, да вземе жена си и двете си дъщери, които още бяха в неговия дом, и да напусне града. Но Лот беше тъжен; мисълта, че ще трябва да изостави децата и съпругата си, тъй като те отказаха да дойдат с него, почти съкруши сърцето му. Всички щяха да погинат с ужасната гибел на Содом, ако Господ във великата Си милост, не бе изпратил ангелите си да ги избавят.

Лот беше парализиран от надвисналото голямо бедствие, беше вцепенен от скръб поради мисълта, че ще трябва да изостави всичко, което бе считал за скъпо на този свят. Но докато се бавеше, Божиите ангели хванаха за ръцете него, съпругата и дъщерите му, изведоха ги от града и им заповядаха да бягат за живота си, да не поглеждат назад, нито да се спират в цялата равнина, а да се спасят в планините.

Колко неохотно се покори Лот на ангела да избяга възможно най-далеч от покварения Содом, определен за окончателно унищожение! Не се довери на Бога и Го молеше да остане. Животът в нечестивия град бе отслабил вярата и увереността му в справедливостта на Господа. Молеше да не прави това, което се изисква от него, да не би да го постигне някакво зло и да умре. Ангелите бяха изпратени на специална мисия – да спасят живота на Лот и неговото семейство – но той толкова дълго бе заобиколен от покварено влияние, че чувствителността му бе притъпена и не можеше да различава Божиите дела и намерения, не можеше да се отпусне в ръцете Му и да се покори на заповедта Му. Непрекъснато се молеше за себе си и това неверие коства живота на жена му. Тя погледна назад към Содом, и роптаейки срещу Божиите съдби, се превърна в стълб от сол, за да остане като предупреждение за всички, които пренебрегват специалните милости на небесното провидение.

След това ужасно възмездие Лот не си позволи повече да се бави по пътя, но побягна към планините, според указанията на ангелите. Греховното поведение на дъщерите му след напускането на Содом бе резултат от нечестивите им връзки, докато бяха живели там. Чувството за правилно и погрешно беше объркано в техните умове и грехът не им изглеждаше грешен.

Случаят на Лот трябва да бъде предупреждение за всички, които желаят да живеят богоугоден живот – да се отделят от всякакви влияния, предназначени да ги отдалечат от Бога. Лот толкова дълго бе останал сред нечестивите, че успя да спаси единствено себе си и две дъщери; но дори и техният морал бе покварен от пребиваването им в Содом.

Бог е много сериозен, когато говори, и с Него не може да се отнасяме нехайно. О, колко много късогледни, грешни смъртни същества умоляват и придумват Бога да се съгласи с техните условия, когато трябва единствено да се оставят безрезервно в ръцете Му, за да може Той да направлява спасението им и да им даде скъпоценни победи!

Сестра К., има опасност да вземеш решения, които ще бъдат много вредни за теб. Бог ти е приготвил работа, която никой друг не би могъл да извърши вместо теб; и ако я занемариш, душата ти не може да бъде спасена. Бог те обича и не желае да погинеш в общата разруха. Кани те да изоставиш нещата, които спъват духовния ти напредък, и да намериш в Него онези сила и утеха, от които се нуждаеш. В

семейството си имаш да носиш грижи и товари, които често те притесняват. Но ако правиш само онова, което е наистина необходимо за временното ти удобство и щастие, ще намираш време да четеш Библията с молитвен интерес и да усъвършенстваш християнския си характер.

Брат К., преживял си много обезсърчения, но трябва да бъдеш сериозен, твърд и решителен в изпълнението на своя дълг към семейството си – да ги вземеш със себе си, ако е възможно. Не бива да пестиш никакви усилия да ги убеждаваш да те придружат в твоя път към небето. Но ако майката и децата изберат да не дойдат с теб и по-скоро се опитват да те откъснат от твоите задължения и религиозни привилегии, трябва да продължиш напред - дори и сам. Трябва да живееш в страх от Бога; да използваш всички възможности да посещаваш събранията и да трупаш колкото може повече духовни сили, защото те ще ти трябват през идващите дни.

Всички притежания на Лот бяха съсипани. Ако се сблъскаш със загуби, не се обезсърчавай; и ако можеш да спасиш само част от семейството си, това е по-добре, отколкото да изгубиш всички.

Скъпи братко и сестро, като родители сте до голяма степен отговорни за душите на децата си. Вие сте ги довели в съществуване и вие сте тези, които – чрез поучение и пример – трябва да ги доведете при Господа и небесните дворове. Трябва да им втъпявате, че техните земни интереси нямат голямо значение, когато се сравняват с вечното им благополучие.

Тези скъпи деца живеят сред светски хора и попиват любов към суетата на живота. Синът ви Л. е добросърдечно момче с деликатен дух, но се нуждае от бдителни грижи от страна на майката, чията ежедневна опитност в християнския живот ще я подготви да го съветва и наставлява. Той е точно във възрастта, когато една нежна и благоразумна майка може да го моделира чрез влиянието си. Но аз се боя, сестра К, че ти повече се стараеш да моделираш децата си според модата на този свят и си необходимостта да ги научиш, че най-важното нещо в живота е да оформят характери, които да им осигурят безсмъртие.

Ако Л. пренебрегва запознаването с религиозните теми и с практичното християнство, неговият живот ще бъде една грешка. Той трябва да осъзнае, че се нуждае от образование в духовните неща, за да използва способностите си изцяло за Бога. Господ призовава младите хора да работят в Неговото лозе. Те не бива да пренебрегват най-важните клонове на образованието. Но ако обърнат цялото си внимание към светското обучение, ако пропуснат да станат интелигентни по великия предмет на религията и не придобият християнска опитност, ще останат негодни за Божието дело. Колкото и полезно предимство да е образованието, за да може душата да бъде спасена и да води други до покаяние, е необходимо нещо повече от книжовно знание. Посвещаването на определен брой години за придобиване единствено на научно познание не е подготовка за успешна работа и служба за Бога.

Младите хора трябва да посвещават на учене много време, но също така трябва да съчетават физическия труд с умствения и да прилагат на практика познанието, което са придобили; тъй като чрез полезни упражнения всички качества на ума и сили на тялото ще се развиват хармонично. Не бива да пренебрегват необходимите за спасението неща, нито да ги поставят на второ място след което и да било друго нещо в този живот.

Скъпи братко и сестро, Бог обича вашето семейство и желае да излее специалните Си благословения върху вас, за да станете инструменти на правда във водене другите към небето. Ако напълно се посвети на Бога, брат К. може да принесе огромно добро в общност, където неговите съвети и влияние ще бъдат по-добре приети и оценени. Силно се надяваме и двамата да поправите грешките на живота си, да подновите вярата и послушанието си към Бога и да приемете нови сили от Този, Който е обещал да помага на молещите в Негово име.

Млади братко Л., в своя живот си направил грешка. Отдавайки се изцяло на образованието си, пренебрегваш развитието на останалите си умения. Моралното израстване никога не трябва да бъде потискано в усилията да се сдобием с образование, а да се култивира в много по-висока степен, отколкото обикновено се счита за необходимо. Мой скъпи млади братко, ти си много амбициозен в придобиването на знания. Тази амбиция е достойна за похвала! Но за да я удовлетвориш, си пренебрегнал своите вечни интереси и си ги поставил на второ място след образованието. Бог и небето заемат второстепенно място в твоите интереси. В ежедневието си живот не пазиш с трепет изискванията на Божия свят закон. Оскверняваш съботата, занимавайки се със своето учене в това свято време, което не е твое, за да го използваш по собствено усмотрение. Бог е казал: “А на седмия ден(...) да не вършиш никаква работа”.

“Ако отдръпнеш ногата си в събота, за да не вършиш своята воля в святия Ми ден и наречеш съботата наслада, свята на Господа и почитаема; и Го почиташ, като не следваш в нея своите си пътища и не търсиш своето си удоволствие, и не говориш своите си думи, тогава ще се наслаждаваш в Господа; и Аз ще те направя да яздиш по високите места на земята, и ще те храня в наследството на баща ти Якова; защото устата Господни изговориха това.”

Ти се предаваш повече на наклонностите си, отколкото на дълга, и отреждаш на своето образование по-висше място от изявената заповед на Всевишния.

Нашите лагерни събрания се уреждат и провеждат с цената на големи разходи. Божите служители, които защитават една непопулярна истина, се трудят изключително много на тези големи събирания, за да занесат вестта на милост от разпнатия Изкупител до бедните паднали грешници. Да пренебрегнеш или се отнесеш с безразличие към тези вести, означава не зачетеш Божията милост и Неговия глас на предупреждение и умоляване. Отсъствието ти от тези събрания е много пагубно за твоето духовно благополучие. Губиш силата, която би получил чрез слушане на проповядваното Божие Слово и чрез общение с вярващите в истината. Умът ти е приспан във фатална апатия относно благополучието на душата ти. Издигнал си светското си образование над знанието, придобивано в училището на Христос. За да се оформи един приемлив от Бога характер и да се добият чисти добродетели, които носят небесна светлина, е необходима опитност в истинския религиозен живот.

Каква загриженост проявяваш в дисциплинирането на ума си чрез учене, за да се запознаеш както трябва с учебниците си и за да получиш похвала от преподаватели, приятели и любопитни зрители на изпита! Колко си амбициозен да докажеш, че си бил прилежен ученик и вярно си употребил времето си, запълвайки своя ум с полезни знания! Справедливо си спечелил уважение, получавайки стипендия. Но как обучаващ ума си в религията? Не си ли поставил, без да се замисляш, Божието царство и Неговата правда след напредването си в науките? Наистина, някои от човешките способности са дадени

специално с цел да се употребяват за временни неща, но висшите сили на ума трябва изцяло да се посветят на Бога. Това, което контролира човека, това ще оформя и неговия живот и характер.

И макар да не би трявало да пренебрегваш светското си образование, нямаш право да му отдаваш всичкото си внимание, а да имаш специално време да се посветиш на моралните и духовни изисквания на своя Небесен Баща.

Колко малко загриженост проявяваш за религиозния си напредък според силите си, за да придобиеш цялостно знание върху Божия закон и решителност да го съблюдаваш! Положил си твърде малко усилия да станеш верен и интелигентен християнин. Как тогава ще се подготвиш да минеш през големия изпит, където всичките ти дела, думи и интимни мисли на сърцето ще застанат открити пред великия Съдия, пред събраните светии и ангели? Имаш малко амбиция да станеш духовно годин, за да преминеш през този последен изпит в присъствието на висшите множества. Какво ще бъде окончателното ти решение относно твоите морални и религиозни постижения – решение, за което няма поправка? Какви почести ще получиш за своята вяност в съблюдаване на равновесието между религията и изучаването на науките? Ще застанеш ли като един, който притежава непоколебима морална смелост, в когото е изявено превъзходството на човешкото знание, обединено със свята ревност за Бога и послушание към Неговия закон?

Братко мой, необходимо е да търсиш Божията мъдрост във всичко и над всичко. Религията трябва да върви ръка за ръка с науката, за да може твоето образование да се превърне в осветено средство за вършене на добро и за обръщане други към истината. Колкото повече се учим в училището на Христос, толкова повече ще жадуваме за напредък в това знание. Всичките ни постижения струват малко, ако характерът не бъде облагороден от религията. Бог е възложил на всекиго специален дълг и всеки случай трябва да се разрешава с вяност, а дългът - да се изпълнява.

Господ често ни поставя в затруднено положение, за да стимулира по-големи усилия от наша страна. В Своето провидение Той допуска да бъдем особено раздразнени от нещо, за да изпита търпението и вярата ни. Дава ни уроци по доверие. Учи ни откъде да търсим помощ и сила във време на нужда.

Така придобиваме практическо познание за Неговата Божествена воля, от която толкова много се нуждаем в житейската си опитност. Вярата става силна в сериозни конфликти, съмнения и страхове. Братко, можеш да бъдеш победител, ако внимаваш на своите пътища! Трябва да посветиш младия си живот на Божието дело и да се молиш за успех. Не бива да затваряш очите си за опасността, а непоколебимо да се приготвяш за всяка трудност в своя християнски път. Отделяй време за размишление и за смирена, сериозна молитва. Талантите ти са забележителни и даваш големи надежди за бъдещи успехи. Но докато не осъзнаеш слабостите на плътското си сърце, ще бъдеш разочарован.

Ти току-що започваш живота си, достигнал си възраст, в която сам да поемеш отговорност за себе си. Това е критичен период от живота ти. Сега – в твоята младост – сееш в полето на живота. Каквото посееш, това и ще пожънеш – каквото е семето, такава е и жетвата. Ако си небрежен и безразличен относно вечните неща, ще претърпиш голяма загуба и чрез влиянието си ще попречиш и на други да изпълнят задълженията си към Бога.

Пред теб са два свята. Кой от тях ще избереш? Бъди мъдър и заложил на вечния живот. Не се отклонявай от своята почтеност, колкото и неприятни да изглеждат задълженията ти в сегашния критичен момент. Може да ти се струва, че правиш големи жертви, за да опазиш чистотата на душата си, но не се колебай – напредвай в страх Божии и Той ще благослови твоите усилия, ще те възнагради хилядократно. Не отхвърляй своите религиозни задължения и привилегии, за да удовлетвориш желанията на непосветените ти приятели и роднини. Призован си да заемеш позиция за истината дори и тя да е в директно противоречие с най-близките ти хора. Да не даде Бог да бъдеш изправен пред това последно изпитание, за да бъде опитана твоята лоялност към правдата.

Положи основата на своя християнски характер върху вечната Скала на спасението и нека тя бъде твърда и здрава!

Надяваме се твоята майка да подкрепи теб, както и твоите братя и сестри в усилията ви да усъвършенствате истински характери по образа на Христос, за да бъдете духовно подготвени за обществото на святите ангели в царството на славата.

-

Глава 11

Разделен интерес

Скъпи братя М., във видението, което ми бе дадено миналия януари, ми бяха показани някои неща, свързани с вас двамата. Беше ми показано, че не израствате духовно в съответствие с вашия дълг и привилегия. Величието на делото и на откритото Божие провидение би трябвало да раздвижи сърцата ви. Христос е предвидил Неговите вярващи деца да бъдат светлина на света, сол на земята. Светият живот, християнският пример на един добър човек в обществото разпръсква светлина, която се отразява върху останалите. Колко велико, тогава, би било влиянието на група от вярващи – всички ходещи в Божиите заповеди. {4Т 118.1}

Проповядването на Словото е наредено от Бога, за да събужда и убеждава грешниците. И когато живият проповедник в своя собствен живот практикува себеотрицанието и жертвоготовността на Христос, когато думите и делата му са в хармония с Божествения Образец, тогава ще има мощно влияние върху онези, които слушат гласа му. Но не всички могат да бъдат проповедници на Словото от амвона. Задълженията на хората са различни и за всеки има работа. Всички могат да подпомагат делото, дарявайки несебелюбиво от средствата си, за да помогнат на различните му клонове за публикуване на брошури и списания, за разпространението им сред хората и разнасянето на истината. Тези, които дават пари в помощ на делото, носят част от бремето му и те са Христови съработници, тъй като Бог снабдява хората със средства на доверие – да ги използват за святи и мъдри цели. Те са инструмент, който Небето е предвидило за вършене на добро и хората трябва да поставят тези таланти в ръцете на Бога.

Скъпи братя, винаги помнете, че сте Божии настойници и че Той ще търси сметка за земните таланти, които ви е поверил – дали ги използвате мъдро за Негова слава.

Няма ли старателно да изследвате сърцата си и да прецените мотивите, които ви подтикват към действие? Беше ми показано, че за вас опасността е в любовта към притежанията ви. Вашите уши не са бързи да слушат призива на Господаря в лицето на Неговите светии и в нуждата от средства за Неговото дело. Не влагате съкровищата си с радост за каузата на християнството. Ако се чувствате по-сигурни да влагате средствата си в трупане на земни съкровища и да дарявате оскъдно за Божието дело, тогава би трябвало да сте доволни да получите небесно съкровище, съответно на инвестициите ви в небесни капитали.

Желаете да видите как напредва Божието дело, но полагате твърде малко лични усилия за тази цел. Ако вие и останалите, които изповядват нашата свята вяра, можехте да видите истинското си положение и осъзнаете отговорността си пред Бога, щяхте да станете по-сериозни съработници на Исус. “Да възлюбиш Господа, твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила.” Интересът не може да бъде раздвойван, тъй като цялото сърце, ум и сили обхващат целия човек.

Апостолът казва: “Вие не сте свои си, защото сте били с цена купени”. Когато бедният, осъден грешник лежеше под проклятието на Божия закон. Исус го обикна така, че пожертва Себе Си за него. Изкупи го с цената на собствената Си кръв. Ние не можем да схванем колко скъп е откупът, платен за живота падналия човек. Най-нежните и най-святи чувства на сърцето трябва да бъдат дадени в отговор на тази удивителна любов. Земните блага, на които се радвате, са ви дадени просто за да подпомагате напредъка на Божето царство.

Говоря за десетъчната система – колко ощетена ми се вижда! Колко ниско се цени! Колко напразни са усилията да я измерваме с математически правила, време, пари и любов, докато тя е любов и саможертва – безпределна и неизчислима! Десетък за Христос! О, каква оскъдна отплата, каква неприлично малка компенсация за онова, което струва толкова много!

120

От Голготския кръст Христос ни призовава към безусловно себепредаване. Той обеща на младия законник, че ако продаде всичко, което има, и го раздаде на бедните, ако вдигне кръста си и Го последва, ще има съкровище на небесата. Всички ние би трябвало да се посветим на Бога. Величието на небето дойде на света да умре като жертва за греховете на човека. А колко студено и себелюбиво е човешкото сърце в отговор на тази несравнима любов и колко е привързано към суетните неща на света.

Когато себелюбието се бори да спечели победа над теб, спомни си за Онзи, Който напусна славните дворове на небето, съблече кралската Си мантия заради теб и стана беден, та чрез Неговата бедност ти да можеш да се обогатиш. Ще пренебрегнеш ли тази велика любов и безгранична милост, ще откажеш ли да загърбиш удобствата и ще се отречеш ли от себе си заради Него? Дали ще се привържеш към съкровищата на този живот и дали ще пропуснеш да подпомогнеш напредъка на великото дело на истината?

На израилтяните в древността беше заповядано да принасят жертва за цялото общество, за да се очисти то от церемониалната нечистота. Тази жертва беше червена юница - символ по-съвършената жертва, която може да ни изкупи от омърсяването на греха. Това беше извънредна жертва за очистване

на всички, които по необходимост или случайно се бяха докосвали до мъртви. Всеки, който влизаше в контакт със смъртта по какъвто и да е начин, се считаше за церемониално нечист. Това трябваше здраво да запечата в умовете на евреите факта, че смъртта е последица от греха и затова е негов представител. Една юница, един ковчег, една медна змия впечатляващо напомняха за великия принос – за жертвата на Христос.

Юницата трябваше да е червена, тъй като червеното е символ на кръвта. Трябваше да е без петно или недостатък, и никога да не е била впрягана в хомот. Това отново символизираше Христос. Божият Син дойде доброволно, за да извърши делото на изкуплението. Не Му беше наложен хомотът на задължението, тъй като бе независим, над всеки закон. Ангелите, като Божии интелигентни вестители бяха под хомота на задължението – тяхната лична жертва не можеше да изкупи вината на падналия човек.

Единствено Христос бе свободен от изискванията на Закона. Той се натовари с изкуплението на грешната раса. Имаше власт да положи живота Си и отново да Си го вземе. “Като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенството с Бога.”

И това славно Същество обикна бедния грешник. Взе на Себе Си образ на слуга, за да страда и да умре вместо него. Исус можеше да остане отдясно на Своя Отец, да продължи да носи царската Си корона и мантия. Но избра да замени всички тези богатства, почести и славата на небето за бедността на хората; своето положение на главнокомандващ с ужаса на Гетсимания, унижаването и агонията на Голгота. Стана Човек на скърби и навикнал на печал, за да може чрез Своето кръщение в страдания и кръв да очисти и изкупи виновния свят. “Ето, ида – беше радостното Му съгласие – да изпълня Твоята воля, о Боже!”.

Жертвената юница беше извеждана извън лагера и заколвана най-тържествено. По същия начин и Христос пострада извън портите на Ерусалим, тъй като Голгота се намираше извън стените на града. Това показваше, че Той не е умрял само за евреите, но за цялото човечество. Прогласил е на падналия свят, че е дошъл да бъде техен Изкупител и ги умолява да приемат спасението, което им предлага. Юницата биваше заколвана най-тържествено. Първосвещеникът, облечен в чисто бяла мантия, вземаше в ръцете си от кръвта, изтичаща от жертвата и я пръскаше към храма седем пъти. А ние, “като имаме велик Свещеник над Божия дом, нека пристъпваме с искрено сърце, в пълна вяра, съсъ сърца очистени от лукава съвест, и с тяло, измито в чиста вода”.

Тялото на юницата се изгаряше до пепел, което символизираше цялостната и вседостатъчна жертва. След това пепелта се събираше от чист човек – неомърсен от контакт с мъртви – и се слагаше в съд с вода от течащ поток. След това този чист и свят човек вземаше кедров клон с червен плат и клонка от исоп, и разпръскваше съдържанието на съда над шатъра и събраните хора.

Тази церемония се повтаряше няколко пъти, за да бъде пълна, и служеше за очистване от греха.

Така и Христос, със собствената Си неопетнена правда, след като проля Своята скъпоценна кръв, влезе в свящото място да очисти светилището. И там пурпурната струя започна да служи на помирението между Бога и човека. Някой може да гледа на заколването на юницата като на безсмислена

церемония, но тя се извършваше по заповед от Бога и носеше дълбок смисъл, който не е изгубил приложението си и днес.

Свещеникът използваше кедър и исоп, потапяше ги в очистващата вода и поръсваше нечистото. Това символизираше Христовата кръв, пролята за очистването ни от моралната нечистота. Повтарянето на поръсванията символизираше цялостността на делото, което трябва да се извърши за каещия се грешник. Всичко, което той има, трябва да бъде посветено. Не само неговата душа трябва да бъде измита и очистена, но е необходимо той да се стреми да посвети на Бога семейството си, домашните си задължения, притежанията си и цялото си същество.

След като шатърът биваше поръсен с исоп, над вратата му се изписваше: “Аз не съм свой си, Господи, аз съм Твой”. Така би трябвало да бъде и с онези, които изповядват, че са очистени чрез Христовата кръв. Днес Бог не е по-малко взискателен, отколкото в древните времена. В своята молитва псалмистът напомня за тази символична церемония с думите: “Поръси ме с исоп и ще бъда чист, измий ме и ще стана по-бял от сняг”. “Сърце чисто сътвори в мен, Боже, и дух постоянен обновявай вътре в мен.” “Върни ми радостта на спасението Си и освобождаващият Дух нека ме подкрепи.”

Христовата кръв е ефикасна, но е нужно постоянно да ни покрива. Бог желае неговите слуги не само да използват средствата, които им е поверил, за Негова слава, но и те да посветят самите себе си на Неговото дело. Ако вие, братя мои, сте станали себелюбиви и задържате от Господа онова, което би трябвало да давате с радост за Неговата служба, тогава се нуждаете да бъдете изцяло покрити от поръсващата кръв, да посветите себе си и всичките си притежания на Бога.

Многоуважаеми мои братя, вие не притежавате онова сериозно и несебелюбиво посвещение на делото, което Бог изисква от вас. Отдавате вниманието си на временните неща. Обучавате умовете си за бизнес, за да може по този начин да облагодетелствате себе си. Но Бог ви призовава да влезете в потясно единство с Него, за да може да ви оформи и обучи за Своето дело. Пред древния Израил беше направено тържественото изявление, че човек, който остане нечист и отказва да се очисти, трябва да бъде отлъчен от събранието. Това има специално значение за нас. Ако в древните времена беше необходимо нечистият да бъде очистен чрез поръсване с кръв, колко жизненоважно е за живеещите сред опасностите на последните дни и изложени на изкушенията на Сатана, ежедневно да покриват сърцата си с Христовата кръв. “Ако кръвта от козли и от юнци, и пепелта от юница, с които се поръсваха осквернените, освещава за очистването на тялото, то колко повече кръвта на Христос, Който чрез вечния Дух принесе Себе Си без недостатък на Бога, ще очисти съвестта ви от мъртвите дела, за да служите на живия Бог!”

И двамата трябва да правите много повече, отколкото сте правили досега, по отношение носенето на грижата за Господното дело. Заклевам ви да се събудите от летаргията си, да изоставите суетното идолослужение на светски неща и да бъдете сериозни към осигуряването на безсмъртното си наследство. Работете, докато е ден. Не излагайте на опасност душите си, като пропускате сегашните възможности. Не поставяйте вечните си интереси на второ място. Не поставяйте света пред религията и не се хвърляйте в непосилен труд ден след ден, за да се сдобие с неговите богатства, докато над вас тегне заплахата от вечен банкрут. Всеки ден ви приближава до последната разплата. Пригответе се да донесете поверените ви таланти заедно с печалбата, придобита от мъдрата им употреба.

Не можете да си позволите да пожертвате небето или да рискувате своята безопасност. Не позволявайте измамата на богатството да ви доведе до пренебрегване на безсмъртното съкровище. Сатана е лукав неприятел и винаги е на пътя ви, търсейки да ви впримчи, за да постигне вашата гибел. Намираме се във времето на чакането; нека кръстът ви бъде препасан и светилниците ви запалени, за да дочакате Господаря, когато се завърне от сватбата; та когато дойде и похлопа, да можете да Му отворите незабавно.

Бдете, братя, срещу първото замъгляване на светлината си, срещу първата пренебрегната молитва, срещу първия симптом на духовна дрямка. “Който устои докрай, той ще бъде спасен.” Само чрез непрестанно упражняване на вярата и любовта вярващите ще могат да светят като светила на света. Ако изповядвате, че служите на Бога, а същевременно служите на мамона, това не е подготовка за идването на Господаря. Когато се яви, ще трябва да Му представите талантите, които сте заровили в земята - своите пренебрегнати, обезчестени и погрешно употребени таланти – своята разделена любов.

И двамата изповядвате, че сте Христови служители. Колко необходимо е тогава, да се покорявате на указанията на Господаря си и да бъдете верни на задълженията си. “Вижте каква любов е дал нам Отец – да се наречем Божи чедра.” Тази любов няма аналог. Тя осигурява на хората положението на Божи синове. Следователно Отец очаква послушание от Своите деца; следователно - изисква правилно отношение към притежанията, които е поставил в ръцете им. Те не са тяхна собственост, за да ги използват за лично удоволствие, но са Господен капитал, за когото отговарят пред Него.

Деца на Господа – какво скъпоценно обещание! Колко пълно е изкуплението на Спасителя за нашата вина! Изкупителят – със сърце изпълнено с непроменима любов – все още пледира в полза на грешника чрез Своята свята кръв. Наранените ръце, прободените ребра, обезобразените нозе красноречиво пледират за падналия човек, чието изкупление е постигнато на такава безпределна цена. О, какво безподобно снизхождение! Нито времето, нито събитията могат да намалят ефикасността на изкупителната жртва. Както ароматният облак на тамяна се издигаше, за да бъде приет в небето, и Аарон поръсваше кръвта върху умилостивилището на древния Израил, очиствайки народа от греховете му, така и днес заслугите на закланото Агне ни очистват от осквернението на греха.

“Бдете и молете се да не паднете в изкушение.” Имате да водите сурови битки. Ще трябва да се облечете в цялото всеоръжие на правдата, за да докажете, че сте силни и верни в службата за вашия Изкупител.

Бог не желае ленивци на нивата си, но съработници на Христос, бдящи на своя пост стражи, будни войници на кръста, готови и дръзнорени да вършат всичко за делото, в което са се включили.

Нито богатството, нито интелектът дават щастие, а истинската морална стойност и чувството за изпълнен дълг. Можете да имате наградата на победители, да стоите пред престола на Христос и да пеете хваления в деня, когато Той събере Своите светии. Но дрехите ви трябва да бъдат изпрани в кръвта на Агнето и милосърдието да ви покрива като дреха, за да бъдете намерени неопетнени и без порок.

Йоан пише: “След това видях, и ето, голямо множество, което никой не можеше да изброи, от всеки народ, от всичките племена, люде и езици, стоящи пред престола и пред Агнето, облечени в бели дрехи,

с палмови клони в ръцете си; и викаха с висок глас, казвайки: „Спасение на нашия Бог, Който седи на престола, и на Агнето!” “Това са онези, които идат от голямата скръб и са опрали дрехите си, и са ги избелили в кръвта на Агнето. Затова са пред престола на Бога и Му служат денем и нощем в Неговия храм; и Седящият на престола ще разпростре скинията Си върху тях. Няма да огладнеят вече, нито да ожаднеят вече, нито ще ги удари слънцето, нито някой пек, защото Агнето, Коего е пред средата на престола, ще им бъде Пастир и ще ги заведе при извори с текущи води; и Бог ще обърше всяка сълза от очите им.”

Глава 12

Себевъздигане

Скъпи брат Н., в последното ми видение пред мен бе представен твоят случай. Беше ми показано, че в християнския ти характер има недостатъци, които трябва да победиш, преди да станеш съвършен в святост и страх от Господа. Ти обичаш истината, но имаш нужда да бъдеш осветен от нея.

126

Не си себелюбив, нито скъперник в гостоприемството или в подкрепата за делото на истината, но в сърцето ти съществува един особен вид себелюбие. Ти твърдо държиш на собственото си мнение и въздигаш собствената си преценка над тази на останалите. Намираш се в опасност да се себевъзвеличаваш над братята си. Много си придирчив и имаш склонност да прокаралия собсвените си идеи, независимо от своите братя, тъй като считааш, че твоят интелект и опит превъзхождат техните. Правейки това, пропускаш да последваш апостолското предписание: “Не правете нищо от пратизанство или от тщеславие, но със смиреномъдрие нека всеки счита другия по-горен от себе си.” Ти си имаш свои възгледи, цели и планове и си въобразяваш, че те никога не могат да бъдат погрешни. {4Т 125.3}

В твоя дом винаги си се натоварвал с твърде голяма част от ръководството. Когато на мненията и плановете ти се противоречи, вместо да се съ согласиш или да направиш компромис с тези, които ти се противопоставят, отчитайки, че и те имат право на собствена независима преценка, ти се чувстваш раздразнен и наранен. Не можеш да понасяш семейството ти да поставя под въпрос твоите планове или да дава по-различни предложения. В резултат членовете на твоето семейство съобразяват желанията си с твоите и ти позволяват да правиш всичко по твоя начин, за да се запази мирът в дома. Така твоите прищевки ги принуждават семейството ти да проявяват голямо дълготърпение. На теб ти се струва, че това е достойно зачитане на законния ти авторитет; смяташ, че управлението ти е твърдо и правилно. Когато твоята решимост да наложиш преценката си на всяка цена кара приятелите ти сериозно да ти се противопоставят, тъй като се чувстват оскърбени от твоя тираничен дух, ти смяташ и дори намекваш, че това противопоставяне е подбуждано от изкушенията на неприятеля. Последното те прави още по-упорит в прокараването на идеите ти, независимо от желанията на другите.

Има опасност да си навлечеш проблеми поради нежеланието си да оставиш свобода на преценката и мнението на всички, свързани с теб.

Добре е да помниш, че техните пътища и мнения може да са им точно толкова скъпи, колкото и твоите на теб. Ние сме твърде склонни да губим от поглед този факт, когато остро критикуваме другите, че не се съгласяват с нас. Управляваш членовете на семейството си твърде сурово. Много си педантичен, даваш им „правило след правило и заповед след заповед“; и ако дръзнат да не се съгласят с теб, това те кара да действаш още по-решително по своя си ум, за да им покажеш, че ти си господарят на своя дом и че те не могат да ти се бъркат.

Изглежда, смяташ, че е достатъчно да кажеш нещо да бъде свършено, за да бъде свършено точно по начина, който посочваш. Чрез този тираничен метод често поставяш своя ум и преценка между семейството си и тяхното собствено добро чувство за правилно и погрешно при дадените обстоятелства. Правиш тъжна грешка, пречупвайки волята и преценката на съпругата си, изиквайки от нея без въпроси да приема „превъзходната ти мъдрост“, или в дома ви настава несъгласие.

Не би трябвало да се стремиш да ръководиш действията на съпругата си или да я третираш като зависим роб. Никога не се издигай над нея и не извинявай себе си с мисълта: “Тя е по-неопитна и по-низша от мен.” Никога не огъвай безпричинно волята ѝ според своята, тъй като тя има собствена индивидуалност, която никога не може да се слее с твоята. Виждала съм много разбити семейства поради авторитарноръководство от страна на техния глава, докато чрез обсъждане и съгласие всичко би могло да бъде хармонично и злото избегнато.

Братко мой, имаш твърде високо мнение за себе си. Излизаш извън твоята сфера, за да упражняваш авторитета си. Въобразяваш си, че знаеш кой е най-добрият начин да се върши всичко и в кухнята. Имаш свои особени идеи за това как трябва да се работи в работилницата и очакваш всички да се приспособят като машини към тези идеи, съблюдавайки специалния ред, който те удовлетворява.

Тези усилия да доведеш приятелите си до положение смирено да отстъпват пред всяко желание и склонност на твоята воля, са суетни и напразни.

Не всички умове са оформени еднакво. И добре, че е така, тъй като, ако бяха съвсем еднакви, щеше да има по-малко хармония и природна приспособимост, отколкото сега. Напротив, ние сме представени като части от едно тяло, обединени в Христос. В него има различни органи и нито един от тях не може да изпълнява съвсем същите дейности като другите. Очите са създадени за гледане и по никой начин не могат да вършат работата на ушите, която е слушане; ушите, от своя страна, не могат да заемат мястото на устата, нито устата да изпълнява службата на нос. И все пак, тези органи трябва да работят в съвършено единство и в прекрасна хармония помежду си. Ръцете си имат своя функция, краката – своя. Едните не казват на другите: “Вие сте по-низши от нас”; ръцете не казват на краката: “Нямаме нужда от вас”, но всички са части от тялото, за да вършат своята специфична работа и трябва да бъдат уважавани еднакво, тъй като допринасят за удобството и ползата на съвършеното цяло.

Не можем всички да мислим еднакво и да харесваме едни и същи идеи, но всеки трябва да бъде полезен и за благословение на другите, така че ако някой липсва, друг да запълни потребността. Ти притежаваш определени недостатъци на характера и лоши естествени предразположения; и за теб би било полезно да контактуваш с умове, различно организирани от твоя, за да можеш правилно да го уравниши. Вместо да я надзираваш така старателно, би трябвало да се съветваш със съпругата си и да вземате съвместни решения. Ти не насърчаваш независимите усилия от страна на семейството си, а

ако специалните ти указания не се изпълняват педантично, твърде често обявяваш нарушителя за виновен.

Ако твоята съпруга и останалите членове на семейството не притежаваха такт и умения, щеше да бъдеш по-извинен да поемеш така изцяло управлението в свои ръце; но случаят не е такъв. Поведението ти е напълно недопустимо. Следа като любезно ги информираш относно собствените си възгледи за готвенето и управлението на домакинството и им дадеш да разберат какви са твоите желания в това отношение, не отивай по-нататък, а ги остави да използват предложенията ти, както решат. Тогава е вероятно да бъдат подтикнати да ти угодят отколкото, ако прибъгваш до деспотични мерки.

А дори и те да не приемат твоето мнение, не настоявай да доминиращ и всичко да се извършва по твоя начин. Трябва да помниш, че естествената независимост на другите трябва да се уважава. Ако съпругата ти върши работата си по начин, удобен за нея, нямаш право да се месиш в делата ѝ, да я тормозиш и да я обременяваш с многобройните си предложения и коментари за това как се справя.

Имаш много добри и великодушни черти на характера си. Като цяло си приветлив и любезен с онези, които са извън твоето семейство. Вероятно това може да бъде обяснено до известна степен с факта, че не си позволяваш да показваш природата си на когото и да било, освен на онези, които считааш за много по-долни от теб. Ако твоето „превъзходство” не се признава достатъчно в обществото, твърдо си решил това да става в дома ти, където смяташ, че никой не може да си позволява да го оспорва.

Трябва усърдно да се стремиш към промяна на самия себе си. Ако пожелаеш да пожертваш своето себелюбие, своята педантичност, своите любими възгледи и идеи, ще имаш спокоен и щастлив дом, в който ангелите с удоволствие ще присъстват. По-сладко ли е да държиш на своето, отколкото да виждаш истинска свобода на действията и духа в дома си? Той не винаги е това, което би трябвало да бъде, и ти си главната причина за това разединение. Ако стоиш като представител на Христос в него, недей – умолявам те – да представяш погрешно своя свят Изкупител, Който беше смирен и кротък, нежен и прощаващ.

Факт е, че за хора с твърд ум и собствени идеи е много трудно да се нагодят към мисълта, че друг може да решава вместо тях. Затова нямаш моралното право да притесняваш съпругата и семейството си с твоите прищевки и капризни мнения относно задълженията им. Ще ти е трудно изведнъж да промениш начина си на действие, но вземи твърдо решение да не влизаш в кухнята, освен за да насърчиш усилията и да похвалиш труда на онези, които работят там. Нека одобрението заеме мястото на критиката.

Култивирай у себе си черти на характера, обратни на онези, които бяха изобличени тук! Старай се да развиваш доброта, търпение, любов и всички добродетели, които ще упражнят преобразяващо влияние върху твоя дом и ще освежат живота на семейството и приятелите ти. Изповядай, че си постъпвал зле, след това категорично се обърни в обратна посока и се старай да бъдеш честен и справедлив. Не се стреми да превърнеш съпругата си в роб на твоята воля, а чрез любезност и несебелюбиво желание ѝ давай утеха и щастие – и това ще я доведе по-близо до с теб. Давай ѝ възможност да упражнява своите

способности, не се опитвай да изкривяваш мисленето ѝ и да оформяш преценката ѝ, докато накрая тя загуби своята душевна идентичност.

Тя е Божие дете и жена с изтънчени способности и добър вкус; има скромно мнение за себе си. А ти така дълго си ѝ нареждал и си обезсърчавал независимото ѝ мислене, че това я е накарало да се затвори в себе си и да престане да развива своята благородна женственост, която е нейна по право. Когато се съветваш с нея по въпроси, засягащи нейните интереси наравно с твоите, много добре знаеш, че ако тя изрази мнение обратно на твоето, усещаш как в сърцето ти се надига чувство за оскърбление, аз-ът те завладява и умъртвява онова чувство на почит и уважение, което естествено би трябвало да подхранваш към своята спътница в живота.

Същия дух, който упражняваш в дома си, повече или по-малко проявяваш и в църковните си взаимоотношения. Решителната ти воля и непреклонните ти становища биват налагани и превръщани в ръководна сила, доколкото е възможно. Никога не бива да постъпваш така; трябва да чувстваш необходимост от време-навреме да отстъпваш пред преценката на другите и да не настояваш на своето до степен, често достигаща инат. Ако копнееш за ежедневните Божии благословения, би трябвало да промениш властното си поведение и да го направиш подобно на Божествения Образец.

Често несъзнателно оскърбяваш съпругата си, тъй като не обличаш думите и делата си с онази нежност, която би трябвало. Така намаляваш любовта ѝ към теб и благоприятстваш студенината незабелязано да пропълзва в дома ти.

Ако по-малко мислиш за себе си и повече - за реалните ценности на дома си, отдавайки дължимото признание на членовете на семейството си и позволявайки им да упражняват както трябва правото си на лична преценка, ще бъдеш благословение както за себе си, така и за тях. И уважението, което изпитват към теб, ще нарасне.

Имаш склонност да гледаш с известно презрение на братята, които са се провинили и на които – поради природния им темперамент – е трудно да победят заобикалящото ги зло. Но Исус ги съжалява, обича ги и и понася недостатъците им точно както понася и твоите. Постъпваш погрешно, като въздигаш себе си над онези, които не са така силни като теб. Постъпваш погрешно, като се затваряш в своя себеправеден дух, благодарейки на Бога, че не си като другите човеци, но че твоята вяра и ревност превъзхождат онази на бедните, колебаещи се грешници, които се мъчат се да вършат правото сред обезсърчения и тъмнина.

Ангели от чистото и свято небе идват в този омърсен свят, за да съчувстват на най-слабите, най-безпомощните и нуждаещите се, а самият Христос слезе от Своя трон, за да помага точно на такива като тях. Нямах право да страниш от тези колебливи хора, нито да демонстрираш забележителното си превъзходство над тях. Действуй повече в съгласие с Христос, съжалявай грешащите, повдигай отслабналите ръце, укрепвай треперещите колене и умолявай уплашените сърца да станат силни. Съжалявай и помагай така, както Христос е съжалил теб.

Желаеш да работиш за Господаря. Ето ти работа, която ще бъде приета от Него – същата работа, с която е възложена и на ангелите. Можеш да бъдеш техен съработник. Но никога няма да бъдеш призован да проповядваш словото на хората. Може като цяло да имаш правилно познание на нашата

вяра, но ти липсват качествата на учител. Не притежаваш способността да се приспособяваш към нуждите и пътищата на другите. Нямах достатъчно сила на гласа. Даже и на църковни събрания говориш твърде тихо, за да бъдеш чул от всички. Освен това, скъпи братко мой, често има опасност да бъдеш скучен. Даже и на малки събрания забележките ти са твърде дълги. Всяка дума, която казваш, може да е истина, но за да може тя да намери своя път до душата, трябва да бъде придружена от пламъка на духовна сила.

Всичко, което казваме, трябва да е право към целта и не толкова дълго, че да отегчи слушателите, иначе смисълът на въпроса няма да се укрепи в сърцето им.

За всички има достатъчно работа. Ти, скъпи братко мой, със сигурност можеш да изпълняваш добра служба за Господа, помагайки на онези, които най-много се нуждаят. Може би смяташ, че работата ти в това направление не се оценява правилно, но помни, че работата на нашия Спасител също беше слабо призната от онези, в чиято полза бе извършена. Той дойде да спаси изгубените, но точно онези, които търсеше да спаси, отблъснаха помощта Му и накрая Го убиха.

Ако се провалиш в деветдесет и девет от сто случая, но успееш да спасиш една душа от гибел, си извършил благородно дело за каузата на Господаря. Но за да бъдеш Христов съработник, трябва да имаш търпение към всички, за които работиш, да не презираш простотата на работата, а да търсиш благословения резултат. Когато онези, за които се трудиш, не отговарят точно на представите ти, често казваш в сърцето си: “Да се махат, не си струва да бъдат спасявани”. Какво щеше да стане, ако Христос се отнасяше с бедните и отхвърлените по подобен начин? Той умря, за да спаси нещастните грешници и ако ти работиш със същия дух и по същия начин, подобно на Онзи, Чийто пример следваш, остави резултатите на Бога; никога няма да можеш в този живот да измериш доброто, което си извършил.

Имаш склонност да се стремиш към по-висша работа от онази, която ти се представя естествено. Стараеш се да влияеш само на интелигентните и издигнатите хора. Но тази група със сигурност ще разочарова очакванията ти. Ако дълго са оставали в беззаконието, те рядко чувстват изгубеното си и безнадеждно положение. Трябва да работиш като Христос – с пълно смирение – и няма да изгубиш своята награда. Чест е да работиш сред скромните и низшите, да ги водиш при Спасителя, колкото е чест да работиш и сред богатите и великите. И най-вече, не се нагърбвай с отговорности, които нямаш способност да носиш.

Трябва да се направи всичко възможно събранията на нашия народ да бъдат интересни.

Ти можеш да помогнеш много в това, ако придобиеш подходящо поведение. Особено социалните ни събирания трябва да се ръководят както трябва. Няколко точни думи във връзка с напредъка в небесния живот, изговорени с ясен и силен глас, със сериозност и без усилие в говора, ще бъдат поучителни за другите и благословение за собствената ти душа.

Нуждаеш се от смекчаващото и облагородяващо влияние на Божия Дух в сърцето си. Никой не трябва да приема становището, че правилното познание на истината е достатъчно, за да се отговори на Божиите изисквания. Любов и добра воля, които съществуват само когато приятелите ни признават нашите пътища за прави, нямат истинска стойност, тъй като са естествени за непокаяното сърце. Онези,

които изповядват, че са Божии чеда и живеят съобразно със светлината, не трябва да се дразнят или гневят, когато им се противоречи.

Ти обичаш истината и си загрижен за нейния напредък. Ще бъдеш поставен при различни обстоятелства, за да бъдеш изпитан и проверен. Ще развиеш истински християнски характер, ако се поддаеш на дисциплина. Жизнените ти интереси са заложили на карта. Това, от което най-много се нуждаеш, е истинска святост и дух на саможертва. Може да притежаваме познание за истината и да разчитаме най-скритите ѝ тайни, може дори да предадем тялото си на изгаряне, но ако нямаме любов и великодушие, ние сме мед, що звънти и кимвал, що дрънка.

Подхранвай разположение на духа, в което да цениш другите по-високо от себе си. Не бъди така самодоволен и самоуверен; подхранвай търпение, въздържание и братска любов. Бъди готов да помагаш на грешащите; изпитвай съжаление и нежно съчувствие към слабите. Няма нужда да изоставяш работата си, за да прославиш Господа, но можеш ден след ден, във всяко дело и дума, докато следваш обичайните си занимания, да почиташ Този, на Когото служиш, и така да влияеш за добро на онези, с които си свързан.

Бъди любезен, състрадателен и прощаващ към другите. Нека аз-ът потъне в любовта на Исус, за да можеш да почиташ своя Изкупител и да вършиш делото, което Той ти е възложил. Колко малко знаеш за сърдечните изпитания на бедните души, които са вързани с оковите на мрака, на които им липсва решителност и морална сила!

Старай се да разбираш слабостите на другите. Помагай на нуждаещите се, разпъвай себе си и остави Исус да владее душата ти, за да можеш да прилагаш принципите на истината в ежедневието си живот. Тогава ще бъдеш, както никога досега, благословение за църквата и за всички, с които влизаш в контакт.

-

Глава 13

Мисионери у дома

Скъпа сестро, беше ми показано, че имаш определени недостатъци и трябва да разбереш колко е важно да ги поправиш, за да можеш да се радваш на Божиите благословения. Ти сама си навлякла на себе си много от своите изпитания със свободата на говора си. Смяташ, че е добродетел да говориш ясно и да казваш на хората точно какво мислиш за тях и за техните действия. Наричаш това “откровеност”, но то е откровена неучтивост и подтиква към свадливост онези, с които контактуваш. Ако друг се държи по този начин с теб, няма да можеш да го понесеш. Тези, които са свикнали да говорят ясно и грубо с другите, не обичат към тях да се отнасят по същия начин.

Докарала си на себе си много болки, които е можело да избегнеш, ако притежаваше смирен и тих дух. Ти провокираш раздори, тъй като, когато ти се противоречи, духът ти пламва за конфликт. Желанието ти да командваш е непрестанен източник на проблеми за теб самата. Естеството ти е станало

завистливо и недоверчиво. Ти си надменна и забъркваш кавги, като намираш грешки и осъждаш необмислено. Толкова дълго си подхранвала дух на отмъщение, че непрестанно се нуждаеш от Божиата благодат, за да смекчава и облагородява природата ти. Скъпият Спасител казва: “Благославяйте тия, които ви кълнат, молете се за тия, които ви правят пакост.”

Скъпа сестро, беше ми показано, че ти докарваш мрак на собствената си душа, като непрестанно мислиш за грешките и несъвършенствата на другите. Никога няма да отговаряш за техните грехове, но имаш да вършиш за собствената си душа и за собственото си семейство работа, която никой друг не може да извърши вместо теб. Трябва да разпнеш аз-а си, да спреш да преувеличаваш грешките на ближните си и да говориш необмислено. Има теми, по които да разговаряш с най-добри резултати. Винаги е безопасно да се говори за Исус, за християнската надежда и за това колко е прекрасна нашата вяра. Нека езикът ти бъде осветен от Бога, за да може говорът ти да бъде винаги подправен с благодат. “Най-после, братя, всичко, що е истинно, що е честно, що е праведно, що е любезно, що е благодатно – ако има нещо добродетелно и ако има нещо похвално – това зачитайте.”

Призивът на апостола трябва да бъде твърдо следван. Често сме силно изкушени да говорим за неща, които не носят полза нито на говорителя, нито на слушателя, а само зло и безполезнаост за двамата. Благодатното ти време е твърде кратко, за да се прахосва за обсъждане недостатъците на другите. Пред нас има работа, която изисква най-сериозно усърдие и строга бдителност, обединени с непрестанна молитва, иначе няма да бъдем способни да победим дефектите на характера си и да подражаваме на Божествения Образец. Би трябвало всички да се учим да подражаваме на Христовия живот. Тогава ще имаме осветяващо влияние върху онези, с които сме свързани. Прекрасно е да бъдеш християнин, истински христоводобен, миролюбив, чист, неопетнен. Скъпа сестро, Бог трябва да е с нас във всичките ни усилия или те ще са напълно безполезна. Добрите ни дела ще ни доведат до себеправедност.

В твоето семейство има твърде много за поправка. Пропуснала си да дадеш на децата си вниманието и насърчението, от което се нуждаят. Не си ги привързала към сърцето си с нежните нишки на любовта. Бизнесът ти е голямо бремене, отнема времето и силите ти, и те кара да пренебрегваш домашните си задължения. Ти си привикнала към това бремене и ти се струва голяма жертва да го захвърлиш, но ако го направиш, това ще е в твой духовен интерес, както и за щастието и нравствеността на децата ти.

За теб ще е добре да оставиш тежките си грижи и да се оттеглиш на село, където покваряващото влияние върху техния морал не е така силно.

Наистина и на село няма да бъдеш изцяло свободна от неприятности и тежки грижи, но ще можеш да избегнеш много злини, да затвориш вратата срещу вълната от изкушения, които заплашват да завладеят умовете на децата ти. Те се нуждаят от занимание и разнообразие. Еднообразието на дома ги прави тревожни и неспокойни. Те придобиват навика да общуват с покварените момчета от града и така да придобиват улично възпитание.

Посвещавааш толкова много време на мисионска работа, която няма връзка с нашата вяра, и така си притисната от грижи и отговорности, че не вървиш в крак с Божието дело за това време. Имаш и малко свободно време да направиш тесните предели на своя дом привлекателни за децата си. Не изучавааш

нуждите им, не разбираш техните активни, развиващи се умове и затова ги лишаваш от протичките привилегии, които биха ги задоволили без вреда. За теб би било дребно нещо да им отдаваш повече внимание, а за тях то би имало най-голяма стойност.

Да живеят на село би било много полезно за тях –активният живот на открито би подобрил здравето както на тялото, така и на ума им. Те трябва да имат градина, която да обработват – това ще бъде за тях както забавно, така и полезно занимание. Отглеждането на растения и цветя ще усъвършенства способността им да правят преценки, а опознаването на Божиите полезни и красиви творения ще има пречистващо и облагородяващо влияние върху ума им, насочвайки го към Създателя и Господаря на всичко.

Бащата на твоите деца беше един груб, безмилостен и безчувствен човек - студен и неумолим в отношението си към тях, суров в дисциплинирането и неразумен в изискванията си. Беше мъж със странен темперамент, затворен в себе си, мислещ единствено за собсвеното си удоволствие и търсец начини да угажда на себе си и да си осигурява одобрението на другите.

Неговият мързел и безпътните му навици заедно с липсата на съчувствие и любов към теб и децата отблъсна обичта ти от него още в началото. Животът ти бе изпълнен с тежки и особени изпитания, докато той беше съвършено безразличен към твоите грижи и товари.

Тези неща оставиха отпечатък върху теб и децата. И особено послужиха за изкривяването на характера ти. Ти почти несъзнателно си развила дух на независимост. Когато откри, че не можеш да разчиташ на съпруга си, възприе поведение, което смяташе, че е най-доброто. Когато най-големите ти старания не бяха оценявани, ти мислено се втурна напред според собствената си преценка, независимо от критиката или одобрението. Съзнателно обиждана и неправилно оценявана от съпруга си, ти подхранваше в себе си чувство на горчивина към него. И когато те критикуваха, ти си отмъщаваше на онези, които оспорваха поведението ти.

Но докато напълно осъзнаваше грешките на съпруга си, ти пропускаше да отбележиш своите собствени. Грешеше, разказвайки за греховете му на други, като по този начин подхранваше любов към размишление по неприятни теми и непрекъснато държеше пред очите си своите разочарования и изпитания. Така придоби лошия навик да се занимаваш със собствените си болки и трудности, много от които ти бе създала сама чрез преувеличения и говорене пред другите.

Ако отклониш вниманието си от външните дразнения и го насочиш към семейството си, ще бъдеш по-щастлива и ще станеш средство за вършене на добро. Самият факт, че на децата ти им липсва подходящия съвет и пример на бащата, ти възлага още по-сериозно задължението да бъдеш нежна и посветена майка. Дългът ти е повече към твоя дом и семейство. Тук трябва да извършиш истинското мисионерско дело. Тази отговорност не може да бъде прехвърлена върху друг – това е делото на живота ти, посочено от Бога.

Посвещавайки се така пълно на подробностите от бизнеса си, ти сама ограбваш времето си за размишление и молитва, ограбваш и децата си от търпеливата грижа и внимание, които имат право да изискват от своята майка.

Намираш, че е по-лесно и по-бързо да натовариш себе си с много задачи, отколкото търпеливо да научиш децата си те да ги поемат. А е много по-добре да им възлагаш определени отговорности и да ги обучаваш да бъдат полезни. Това ще ги насърчава и ангажира, а и ще облекчава твоя дял. {4Т 137.4}

Отделяш значително време на хора, които нямат специални права над теб, и така пренебрегваш свещения си дълг на майка. Много от задълженията, с които си се натоварила, не са ти възложени от Бога. Посещаваш и помагаш на хора, които и наполовина не се нуждаят от твоето време и грижи, колкото собствените ти деца – в момента оформящи характери за небето или за гибел. Бог не те подкрепя в служенето ти за мнозина, които наистина страдат под Неговото проклятие и поради собствения си разпуснат и нечестив живот.

Първата ти голяма задача в живота е да бъдеш мисионер у дома. Облечи се със смирение и търпение, въздържание и любов и започни да вършиш делото, което Бог ти е възложил и което никой не може да извърши вместо теб. Това е работа, за която ще ти се потърси отговорност в деня на разплатата. Божиите благословения не могат да почиват върху един зле уреден дом. За да бъде щастлив, той трябва да бъде управляван с любезност и търпение.

От светска гледна точка парите са сила, но от християнска - любовта е сила. Тя е принцип и включва както интелектуална, така и духовна мощ. Чистата любов има особена способност да върши добро и не може да върши нищо друго, освен добро. Тя предотвратява раздорите и нещастията, донася най-истинско щастие. Богатството често е източник на развала и разруха, сила за причиняване на голяма болка, а истината и добротата са част от чистата любов.

Сестро моя, ако можеше да се видиш така, както те вижда Бог, щеше да ти стане ясно, че без пълно обръщане никак няма да влезеш в Божието царство. Ако винаги помниш, че с каквато мярка мериш другите, с такава ще те премерят и теб, ще бъдеш по-внимателна в говора си, по-блага и прощаваща в отношенията си.

Христос дойде на света да понесе всичката му съпротива и власт, но никога не изискваше послушание чрез силата на аргументите или чрез заповеди, а вършеше добро и учеше Своите последователи на онова, което ще им донесе мир. Не предизвикваше спорове, не негодуваше срещу личните обиди, а посрещаше оскърбленията, фалшивите обвинения и жестокото бичуване на онези, които Го мразеха и осъдиха на смърт, с кротко себеотрицание. Христос е нашият пример. Неговият живот е практическа илюстрация на Божествените Му учения. Характерът Му е жив израз на начина за вършене на добро и за побеждаване на злото.

Ти си подхранвала в душата си негодувание срещу своя съпруг и останалите, които са се отнасяли зле с теб, но не си забелязвала къде грешиш ти самата и даже си влошавала нещата с погрешното си поведение. Духът ти е огорчен срещу тези, които са се отнасяли несправедливо с теб и чувствата ти намират отдушник в натякването и критиката. Това донася моментно облекчение на обремененото ти сърце, но оставя дълготраен белег върху душата ти. Езикът е малък орган, но ти си упорствала в неправилната му употреба, докато се е превърнал в пояждащ огън.

Всички тези неща застрашават духовния ти напредък. Но Бог вижда колко е трудно за теб да бъдеш търпелива и прощаваща, знае как да съжалява и помага. Изисква от теб да реформираш живота си и да поправиш недостатъците си. Желает твоят твърд и неотстъпчив дух да бъде пропит от Неговата

благодат. Трябва да търсиш помощ от Бога, защото имаш нужда от мир и тишина вместо бури и раздори. Христовата религия изисква да бъдеш движена по-малко от импулси и повече от осветен разум и спокойна преценка.

Позволяваш на заобикалящата те среда твърде много да ти влияе. Нека твоят страж бъдат ежедневното бдение и молитва. Тогава Божиите ангели ще бъдат около теб, за да разпръскват ясна и скъпоценна светлина върху твоя ум и да те привдигат с небесна сила. Твоето влияние върху децата ти и поведението ти спрямо тях трябва да бъдат такива, че да привличат тези святи посетители към вашия дом и те да ти помагат в усилията да направиш своето семейство такова, каквото Бог желае то да бъде.

Когато се опитваш да водиш независима битка по твоя си начин, отпъждаш небесните ангели и те се оттеглят, наскърбени, от теб, оставяйки те да се бориш сама.

Твоите деца имат върху характера си такъв отпечатък, какъвто са им сложили техните родители. Колко внимателно тогава би следвало да бъде отношението ти към тях, колко нежно трябва да укоряваш и поправяш грешките им. Ти си твърде сурова и педантична, често се разправяш с тях, докато си развълнувана и гневна. Това почти е протрило златната нишка на любовта, която свързва сърцата им с твоето. Непрекъснато трябва да внушаваш на децата си, че ги обичаш, че работиш в техен интерес, че тяхното щастие е скъпо за теб и възнамеряваш да правиш само онова, което е за тяхно добро.

Трябва да задоволяваш дребните им желання, когато е разумно. Настоящото ви местоживеене осигурява оскъдно разнообразие за младите им неспокойни умове и с всяка изминала година трудностите се увеличават. В страх от Бога, първата ти грижа трябва да бъдат твоите деца. Като християнска майка, твоят дълг към тях не е нито лек, нито малък; и за да го изпълниш правилно, ще трябва да изоставиш някои от задълженията си, за да посветиш време и сили на това дело. Домът трябва да бъде най-желаното и щастливо място на света за децата ти, а присъствието на майка им – най-приятното нещо.

Властта на Сатана над младите в този век е страшна. Ако умовете им не бъдат стабилно уравновесени чрез религиозните принципи, моралът им ще се разврати под влияние на покварените деца, с които контактуват. Смяташ, че разбираш тези неща, но не проумяваш напълно съблазнителната сила на злото върху младите умове. Най-голямата опасност идва от липсата на правилно обучение и дисциплина. Прекомерно снизходителните родители не учат децата си на себеотрицание. Самата храна, която поставят пред тях дразни нежната обвивка на стомаха. Това дразнение се предава на мозъка чрез нервите и в резултат се пораждат животниски страсти, които контролират моралните сили.

Така разумът става слуга на по-низшите страни на личността. Всичко, което влезе в стомаха и се превърне в кръв, става част от цялото същество. На децата не бива да се позволява да ядат нечисти храни като свинско, наденици, подправки, мазни сладкиши и торти, тъй като по този начин кръвта им става трескава, нервната им система се възбужда прекомерно и има опасност моралът им да деградира. Не е възможно някой да живее невъздържано по отношение на храната и да запази търпението си във висша степен. Нашият Небесен Баща изпрати светлина за здравната реформа, за да ни предпази от злото в резултат от изродения апетит - за да може тези, които обичат чистотата и светостта да използват

благоразумно добрите неща, предвидени за тях, и упражнявайки въздържание в ежедневието си, да бъдат осветени чрез истината.

Не си постоянна в отношението си към своите деца. Понякога им угаждаш в тяхна вреда, а друг път отказваш да удовлетвориш невинни желания, които биха ги направили много щастливи. Нетърпеливо им обръщаш гръб и се присмиваш на простичките им молби, забравяйки, че те се радват на неща, които на теб ти изглеждат глупави и детински. Не слизаш от по-високото стъпало на своята възраст и положение, за да разбереш и удовлетвориш желанията на децата си. По този начин не подражаваш на Христос. Той се уеднаквяваше с низшите, с нуждаещите се и поразените. Вземаше малките деца в ръцете Си и се снижаваше до нивото на младежите. Огромното Му любящо сърце можеше да разбира на техните изпитания и нужди и да се радва на тяхното щастие им. Неговият дух – обременен от кипежа и объркването на пренаселения град, уморен от общуването с коварни и лицемерни хора – намираще спокойствие и мир в обществото на невинните деца. Неговото присъствие никога не ги отблъскваше. Величието на небето се снижаваше, за да отговаря на техните въпроси и да опростява Своите важни уроци, за да бъдат достъпни за тяхното детско разбиране. Той засаждаше в техните млади и развиващи се умове семената на истината, които щяха да пораснат и да дадат изобилна жетва в по-зрелите им години.

В децата, които Му довеждаха, за да ги благослови, Той виждаше бъдещи мъже и жени, наследници на Неговата благодат и поданици на Неговото царство, а в някои от тях – и мъченици за името Му. Някои коравосърдечни ученици наредиха децата да бъдат отведени, тъй като не трябвало да безпокоят Учителя. Но когато те тъжно си тръгнаха, Христос изобличи последователите Си с думите: „Оставете дечицата и не ги възпирайте да дойдат при Мен, защото на такива е небесното царство”.

Той знаеше, че тези дечица щяха да са по-готови да се вслушат в съветите Му и да Го приемат като свой Изкупител от притежаващите светска мъдрост и твърди сърца; за тях бе по-малко вероятно бе да намерят място в Неговото царство. Когато тези – малките - идваха при Христос и приемаха Неговия съвет и благословение, образът и благодатните Му думи се отпечатваха в гъвкавите им умове, за да не бъдат изличени никога. Би трябвало да се поучим от тези действия на Христос – че сърцата на младите са най-възприемчиви към християнските учения, че тяхното благочестие и добродетели могат да бъдат по-лесно повлияни и че те здраво ще съхраняват получените впечатления. Но тези нежни, малки деца трябва да бъдат достигнати с любезност и обучавани с любов и търпение.

Сестро моя, привържи децата си към своето сърце чрез любов. Отдавай им необходимите грижи и внимание във всичко. Обличай ги подходящо, за да не се чувстват унижени от външния си вид, тъй като това би наранило самоуважението им. Ти виждаш, че светът се е посветил на модата и облеклото, пренебрегвайки ума и морала като украшение за човека, но стараяйки се да избегнеш това зло, ти отиваш в другата крайност и не отделяш достатъчно внимание на собственото си облекло, нито на това на децата си. Правилно е винаги да бъдем спретнати и подходящо облечени съобразно с възрастта и житейското си положение.

издигне над обезсърченятия, които биха накарали сърцето му да отпадне в един по-късен етап от живота, когато стъпките залитат към гроба.

Но в Своето провидение Бог бе запазил Своя последен, и най-тежък изпит за Авраам, когато бремето на годините щеше да тежи силно върху него и той щеше да копнее за почивка от тревогите и мъките. Бог му говори, казвайки: „Вземи сега единствения си син, когото обичаш(...) и принеси го там във всеизгаряне”. Сърцето на стария човек примря от ужас. Загубата на този син поради болест би разбила сърцето на любящия баща, би привела побелялата му глава от скръб. Но сега му се заповядваше да пролее неговата скъпоценна кръв със собствените си ръце. Това му изглеждаше ужасяващо и невъзможно.

Но Бог бе говорил и на словото Му той трябваше да се подчини. Годините на Авраам бяха напреднали. Това обаче не би го извинило да не се подчини на своя дълг. Той се вкопчи в жезъла на вярата и в безмълвна агония поведе детето си за ръка – така красиво в руменото здраве на младостта – и тръгна да се покори на Божието слово. Великият стар патриарх беше човек; неговите страсти и привързаност бяха също като нашите; той обичаше своето момче, което беше утеха на старостта му и му бе дадено по обещание от Господа.

Но не спираше да си задава въпроса как щеше да се изпълни това обещание, ако Исаак бъде убит. Не се остави, обаче, да бъде убеден от кървящото си сърце, а излезе, за да изпълни Божествената заповед до последната буква. И едва когато ножът щеше да се вреже в трептящата плът на детето, дойде словото: „Да не вдигнеш ръката си срещу момчето(...) защото сега зная, че ти се боиш от Бога, понеже не пожали за Мене и сина си – единствения си син”.

Този велик акт на вяра е записан върху страниците на свещената история, за да озарява света като знатен пример до края на времето. Авраам не се позова на напредналата си възраст, за да се извини за непокорство към Бога. Не каза: „Косите ми са побелели, жизнеността на моето мъжество я няма, кой ще ме утешава в изнурения ми живот, ако Исаак си отиде? И как може един стар баща да пролее кръвта на единствения си син?” Не! Бог бе говорил и човекът трябваше да се покори без въпроси, мърморене или боязън.

Днес в нашите църкви има нужда от вярата на Авраам, за да пробие тъмнината, сгъстяваща се около тях със сладката слънчева светлина на Божията любов и да подтикне слабия им духовен растеж. Възрастта никога не може да бъде извинение за неподчинение спрямо Бога. Нашата вяра трябва да има за последица добри дела, защото вяра без дела е мъртва. Всеки изпълнен дълг, всяка жертва, направена в името на Исус, носи огромна награда. При самото изпълнение на задължението Бог говори и дава Своето благословение. Но изисква от нас напълно да Му посветим Своите способности. Умът и сърцето - цялото ни същество - трябва да бъде отдадено на Него, или нещо няма да ни достига, за да бъдем истински християни.

Бог не е задържал от човека нищо, което може да му осигури вечните богатства. Облякъл е земята в красота и я е снабдил с всичко полезно и удобно за него във временния живот. Дал е Сина Си да умре за изкуплението на света, пропаднал в грях и безумие. Такава несравнима любов, такава безпределна жертва изискват нашето най-стриктно послушание, най-святата любов и безгранична вяра.

Но дори всички тези добродетели, упражнявани до краен предел, никога не могат да бъдат съизмерими с великата жертва, дадена за нас.

Бог изисква незабавно и безусловно подчинение на Своя закон. Но хората спят или са парализирани от измамите на Сатана, който им предлага извинения и увъртания и побеждава угризенията им, повтаряйки им думите, казани на Ева: „Никак няма да умрете”. Непослушанието не само закоравява сърцето и съвестта на виновния, но развъртава и вярата на другите. Онова, което в началото им е изглеждало много лошо, постепенно престава да им изглежда такава. И тъй като постоянно е пред очите им, накрая те започват да се питат дали това е истински грях и несъзнателно се провалят в него.

Чрез Самуил Бог заповяда на Саул да отиде и порази амаличаните, напълно да унищожи всичките им притежания. Но нечестивият цар само частично се подчини на тази заповед – унищожи по-лошия добитък, а по-добрия запази и пощади. На следващия ден посрещна пророк Самуил с ласкателни поздрави. Каза: „Благословен да си ти от Господа! Изпълних Господнята заповед!” Пророкът обаче незабавно му отговори: „Що значи тогава това блеење на овце в ушите ми и тоя рев на говеда, що слушам?”.

Саул се обърка и се помъчи да се измъкне от отговорност с думите: „От амаличаните ги докараха; защото людете пощадиха по-добрите от овцете и от говедата, за да пожертват на Господа, твоя Бог, а другите обрекохме на изстребление.” Тогава Самуил изобличи царя и му напомни каква беше изричната заповед на Бога – да унищожи всичките притежания на Амалик. Посочи греха му и заяви, че е бил непокорен на Господа. Саул обаче отказа да признае, че е извършил грях и отново се извини, аргументирайки се с това, че е оставил по-добрия добитък, за да бъде пожертван на Господа {4Т 146.3}

Самуил се наскърби в сърцето си от упористостта, с която царят отказваше да види и да признае греха си. С тъга го попита: „Всеизгарянията и жертвите угодни ли са тъй Господу, както слушането на Господния глас? Ето, послушанието е по-приемливо от жертвата, и покорността – от тлъстината на овни. Защото непокорността е като греха на чародейството, и упорството като нечестието и идолопоклонството. Понеже ти отхвърли словото на Господа, то и Той отхвърли тебе да не си цар”.

Не би трябвало, знаейки какъв е нашият дълг, да се бавим да го изпълним. Това бавене дава време за съмнения, неверието ни сграбчва, преценката ни се изопачава и разбирането ни се помрачава. Накрая укоряването на Божия Дух престава да достига сърцето на заблудения, който бива заслепен дотолкова, щото започва да смята, че това укоряване не се отнася за него или за неговия случай.

Скъпоценното благодатно време отминава, но малцина осъзнават, че то им е дадено, за да се подготвят за вечността. Златните часове се прахосват в светски занимания, в удоволствия и в откровен грях. Божият закон се пренебрегва и забравя, макар всяка негова заповед да е задължителна. Всяко беззаконие носи и своето наказание. Любовта към светска печалба води до оскверняване на съботата, макар изискванията към този свят ден да не са нито отменени, нито занижени. Божията заповед е ясна и неоспорима по този въпрос; Той безапелационно е забранил труда в седмия ден. Отделил го е като осветен за Себе Си.

Много са препятствията, лежащи по пътя на онези, които живеят в послушание към Божиите заповеди. Има силни и неуловими влияния, които ги свързват с пътищата на света, но силата на Господа

може да строши тези вериги. Той ще премахне всяка пречка от пред нозете на Своите верни или ще им даде сила и смелост да надвият всяка трудност, ако те сериозно търсят помощта Му. Всички препятствия ще изчезнат пред сериозното желание и непрестанното усилие да се върши Божията воля, каквото и да струва това на личността, дори и да трябва да пожертва живота си. Небесна светлина ще разпръсква тъмнината около онези, които в изпитания и смущения вървят напред, гледайки на Исус – Начинателя и Усъвършителя на тяхната вяра.

В древните времена Бог е говорил на хората чрез устата на пророци и апостоли.

В наши дни им говори чрез свидетелствата на Своя Дух. Никога не е имало време, когато Бог да е наставлявал Своя народ относно волята Си и поведението, което трябва да следват, по-сериозно от сега. Но ще се възползват ли те от Неговите поучения? Ще приемат ли укорите Му и ще обърнат ли внимание на предупрежденията Му? Бог не приема никакво частично послушание; Той няма да направи компромис със Себе Си.

-

Глава 15

Дванадесетте съгледвачи

Господ заповяда на Мойсей да изпрати мъже да съгледат Ханаанската земя, която щеше да даде на Израил. За тази цел трябваше да бъде избран по един водач от всяко племе. Те заминаха и след четиридесет дни се върнаха от своето разузнаване, застанаха пред Мойсей, Аарон и цялото събрание на Израил и им показаха плодовете на земята. Всички бяха единодушни, че това е добра земя и като доказателство показаха пред всички богатите плодове, които тя ражда. Един грозд бе толкова голям, че трябваше да бъде носен от двама мъже на кол. Донесли бяха и смокини и нарове, които растяха там в изобилие. След като говориха за плодородието на земята, всички с изключение на двама, започнаха да говорят много обезсърчително относно възможността Израил да я притежава. Казаха, че жителите на тази земя са много силни, че градовете им са заобиколени от високи и здрави стени и нещо повече – видели са синовете на великана Енак. След това описаха разположението на народите из Ханаан и изразиха опасението си, че никога няма да могат да притежават тази земя.

Слушайки този доклад, народът даде воля на разочарованието си с горчиви укори и ридания. Не изчакаха да разсъдят и да проумеят, че Бог, Който ги бе довел толкова далеч, със сигурност щеше им даде обещаната земя. Изключиха Го от сметките си. Действаха така, сякаш при превземането на град Ерихон – ключовия град на Ханаанската земя – ще трябва да разчитат изцяло на силите на собствената си армия.

Бог бе заявил, че ще им даде страната и те трябваше напълно да Му се доверят, че ще изпълни обещанието Си. Но техните непокорни сърца не бяха в съгласие с Неговия план. Не разсъждаваха върху това колко чудно бе воювал досега в тяхна полза, как ги бе избавил от египетското робство, как им бе

проправил път през водите на морето и как бе погубил преследващите ги армии на фараона. В неверието си ограничаваха Божието дело и не се доверяваха на Ръката, Която ги бе водила безопасно досега. В този момент повториха предишната си грешка да роптаят срещу Мойсей и Аарон. „Това е краят на всичките ни надежди – казваха те. – Това е земята, заради която изминахме всичкия път от Египет, за да я притежаваме.” Обвиниха водачите си за това, че са нанесли смут върху Израил, че са ги мамили и са ги заблуждавали.

Мойсей и Аарон паднаха пред Бога с лица върху пръстта. Халев и Исус Навин – единствените от дванадесетте съгледвачи, които бяха се доверили на Божието слово – разкъсаха дрехите си, когато разбраха, че този неблагоприятен доклад е обезсърчил целия стан. Помъчиха се да спорят с тях, но събранието бе обхванато от лудост и разочарование и отказа да ги слуша. Накрая Халев излезе напред и ясният му, силен глас успя да се извиси над шума на множеството. Противопостави се на малодушието на своите колеги, което бе отслабило вярата и куража на целия Израил. Прикова вниманието на народа и те смълчаха за момент оплакванията си, за да го изслушат. Тогава заговори за земята, която бе посетил. Каза: „Да вървим напред незабавно и да я завладеем, защото можем да я превземем”. Но още докато говореше, неверните съгледвачи го прекъснаха, викайки: „Не можем да излезем против ония люде, защото са по-силни от нас”.

Тези мъже поеха в погрешна посока, опълчиха сърцата си срещу Бога, срещу Мойсей и Аарон, срещу Халев и Исус Навин.

Всяка следваща стъпка в тази погрешна посока ги закоравяваше все повече в намерението им да обезсърчат всеки опит за превземане на Ханаанската земя. Изопачаваха истината, за да постигнат пагубната си цел. Представяха климата като нездравословен и всички жители - като великани. Казаха: „Там видяхме исполините, Енаковите синове, от исполинския род; и пред тях нам се виждаше, че сме като скакалци; такива се виждахме и на тях.”

Това беше не просто лош доклад – той беше и лъжлив. Имаше противоречие – ако земята беше нездравословна и пояждаше жителите си, как така жителите ѝ бяха достигнали такива исполински размери? Когато хората на отговорни постове предадат сърцата си на неверието, няма граници за затъването им в злото. Малцина осъзнаваха – когато стъпиха на този опасен път – колко далеч щеше да ги отведе Сатана.

Лошият доклад имаше ужасяващ ефект върху народа. Те горчиво започнаха да укоряват Мойсей и Аарон. Някои стенеха и ридаеха, казвайки: „Да бяхме измрели в египетската земя! Или в тая пустиня да бяхме измрели!”. След това чувствата им се надигнаха срещу Господа и те се оплакваха и жалееха, казвайки: „И защо ни води Господ в тая земя да паднем от нож и жените ни и децата ни да бъдат разграбени? Не щеше ли да ни е по-добре да се върнем в Египет? И рекоха си един на друг: „Да си поставим началник и да се върнем в Египет”.

Така изявиха своето неуважение към Бога и към водачите, които Той бе посочил да ги управляват. Не Го попитаха какво да правят, а казаха: „Да си поставим началник.” Поеха нещата в собствените си ръце, смятайки се за компетентни да управляват делата си без Божествена помощ. Не само обвиниха Мойсей в измама, но и Бога за това, че им бе обещал земя, която не могат да завладеят. Фактически,

стигнаха дотам – да си посочат водач изсред своите редове да ги отведе обратно в земята на тяхното страдание и робство, от която Бог ги бе избавил със силната Си и всемогъща ръка.

Мойсей и Аарон все още лежаха пред Бога в присъствието на цялото събрание и мълчаливо се молеха за Божествена милост над бунтовния Израил. Мъката им бе твърде дълбока, за да бъде изразена с думи. Халев и Исус Навин пак излязоха напред и гласът на Халев още веднъж се издигна със скръбна сериозност над оплакванията на събранието: „Земята, през която минахме, за да я съгледаме, е много добра земя. Ако бъде благоволенieto на Господа към нас, тогава Той ще ни въведе в тая земя и ще ни я даде – земя, гдето текат мляко и мед. Само недейте въстава против Господа, нито се бойте от хората на земята, защото те са ястие за нас; защитата им се оттегли от върху тях; а Господ е с нас; не бойте се от тях.”.

Ханаанците бяха изпълнили мярката на своето нечестие и Господ нямаше да ги търпи повече. След като оттеглеше защитата си от тях, те щяха да станат лесна плячка за евреите. Не бяха готови за битка, тъй като се чувстваха така силни, щото мамеха себе си с мисълта, че нито една армия не е способна да ги победи.

Халев напомни на народа, че според завета с Бога тази земя беше обещана на Израил, но сърцата им бяха пълни с безумие и не искаха да слушат повече. Ако само двама бяха дали лош доклад, а останалите десет ги бяха насърчили да завземат земята в името на Господа, израилтяните пак щяха да предпочетат съвета на двамината пред този на десетте поради нечестивото си неверие. Но сега само двама защитаваха правото, а десет бяха в открит бунт срещу своите водачи и срещу Бога. {4Т 151.3}

Сега сред народа за бушува огромно вълнение. Започнаха да се надигат най-лошите им страсти и те отказаха да слушат гласа на разума. Десетте неверни съгледвачи се присъединиха към тях в отхвърлянето на Халев и Исус Навин. Надигна се вик да ги убият с камъни. Обезумялата тълпа награби камъни, за да убие тези верни хора. Втурнаха се напред с крясъци на лудост, когато - уви! – камъните паднаха от ръцете им. Смълчаха се и се разтрепераха от ужас. Бог се намеси, за да спре безумните им намерения. Славата на НЕГОВОТО ПРИСЪСТВИЕ, КАТО ОГНЕН ПЛАМЪК ОСВЕТИ СКИНИЯТА И ЦЯЛОТО СЪБРАНИЕ СЪЗРЯ ЗНАКА НА ГОСПОДА.

Пред очите им се разкри Един по-могъщ тях и те не си позволиха да продължат съпротивата си. Всяко роптание спихна и съгледвачите, представили лошия доклад, паднаха сковани от ужас, със затаен дъх .

Мойсей се изправи от смирената си поза и влезе в скинията да говори с Бога. Тогава Господ му предложи незабавно да унищожи този бунтовен народ. Поиска да въздигне от него друг народ – по-велик от Израил, но смиреният водач не се съгласи с това предложение. „Тогава египтяните ще чуят; защото Ти със силата Си си извел тия люде изсред тях; и ще кажат това на жителите на тая земя, които са чули, че Ти, Господи, си между тия люде, че Ти, Господи, се явяваш лице в лице и че облакът Ти стои над тях, и че Ти вървиш пред тях денем в облачен стълб, а нощем в огнен стълб. И ако изтребииш тия люде като един човек, тогава народите, които са чули за Теб, ще говорят казвайки: „Понеже не можа Йехова да въведе тия люде в земята, за която им се кле, затова ги погуби в пустинята”.

Отново отказа да се съгласи с унищожението на Израил и от него да произлезе народ – по-велик от Израил. Този възлюбен Божи служител изяви любовта си към Израил и показа ревност за славата на своя Господар и за честта на Неговия народ. – „Ти си прощавал на Своя народ от Египет досега; бил си дълготърпелив и много милостив към този неблагодарен народ; и колкото да не заслужаат, милостта Ти към тях е неизменна”. Умоляваше: „Няма ли да ги пощадиш и няма ли още веднъж да покажеш Своето Божествено търпение, както много пъти досега?”

Мойсей убеди Бога да пощади народа, но поради дързостта и неверието им Той нямаше да може да продължи да върви с тях и да работи по чуден начин в тяхна полза. Затова в Божествената Си милост им заповяда да направят най-безопасното – да се върнат в пустинята към Червено море. Освен това постанови, че като наказание за техния бунт, всички, които напуснаха Египет като възрастни – с изключение на Халев и Исус Навин – щяха бъдат завинаги изключени от Ханаан.

Те напълно бяха се провалили в изпълнението на своето обещание да се покоряват на Бога и така Го освободиха от завета, който Толкова пъти бяха нарушавали. Той им обеща, че децата им ще завладеят добрата земя, но техните тела ще бъдат погребани в пустинята. А десетте неверни съгледвачи, чийто лош доклад накара Израил да роптае и се бунтува, бяха унищожени от Божията сила пред очите на народа.

Когато Мойсей изяви на Израил Божията воля за тях, те изглеждаха искрени в своето разкаяние за греховното си поведение. Но Господ знаеше, че скърбят поради последиците от лошото си държание, а не поради дълбоко разбиране на своята непризнателност, бунт и непокорство. Разкаянието им обаче дойде твърде късно. Справедливият Божи гняв се бе надигнал и неотменимата им присъда бе произнесена. Когато разбраха, че Бог няма да отстъпи от постановлението Си, бунтовната им воля отново взе връх и те заявиха, че няма да се върнат в пустинята.

Като им заповяда да се оттеглят от земята на своите неприятели, Бог изпита тяхното привидно покорство и се откри, че то не е истинско. Те знаеха, че са съгрешили тежко, позволявайки на безразсъдните си чувства да ги контролират и пожелавайки да убият двамата съгледвачи, които ги умоляваха да се подчинят на Бога; но бяха ужасени единствено от факта, че са направили страшна грешка, чиито последици ще са катастрофални за тях. Сърцата им не бяха се променили. Те търсеха само да извинят проявата на друг подобен бунт. Това стана ясно, когато Мойсей по заповед от Бога им заповяда да се върнат в пустинята.

Те се бяха разбунтували срещу заповедите Му, когато им бе наредил да тръгнат и да завладеят обещаната земя, а сега, когато им каза да се оттеглят от нея, те останаха все така непокорни и заявиха, че ще отидат да се бият с враговете си. Облякоха военните си доспехи и оръжия и се представиха пред Мойсей – според собствената им преценка - готови за бой, - но тъжно недостатъчни в Божиите очи и в очите на наскърбения Му служител.

Отказаха да се вслушат в тържествените предупреждения на водачите си, че последиците от тяхната дързост ще бъдат само бедствие и смърт.

Когато им бе заповядал да отидат и да завладеят Ерихон, Бог им бе обещал да бъде с тях. Ковчегът с Неговия закон бе символ на самия Него. Мойсей и Аарон – посочените от Него водачи – щяха да

ръководят военния поход под внимателните Божии указания. С такова ръководство нямаше да им бъде нанесена никаква вреда. Но сега те тръгнаха на бой срещу вражеските армии в разрез с Божията заповед и въпреки тържествената забрана на водачите си, без Божия ковчег и без Мойсей.

Във времето, което израилтяните прахосаха в нечестиво непокорство, амаличаните и ханаанците се подготвиха за битка. Израилтяните самонадеяно предизвикаха неприятеля, че нямало да посмее да ги нападне. Но едва навлезли в неговата територия, амаличаните и хананците ги посрещнаха със сила и жестоко ги отблъснаха, принуждавайки ги да се върнат с големи загуби. Полето на сечта бе червено от кръвта им и мъртвите им тела се стелеха по земята. Те бяха напълно разгромени и победени. Резултатът от техния бунтовен експеримент бе разруха и смърт. Но вярата на Халев и Исус Навин бе богато възнаградена. Според обещанието Си Бог въведе тези верни хора в земята, която им бе обещал. Страхливците и бунтовниците погинаха в пустинята.

Историята за доклада на дванадесетте съгледвачи има приложение върху нас като народ. Сцените на малодушно оплакване и оттегляне от действие, когато има риск от противопоставяне, съществуват и днес. Проявява се същото нежелание да се следва верния доклад и истинския съвет както в дните на Халев и Исус Навин. Служителите на Бога, които носят бремето на Неговото дело, които упражняват стриктно себеотрицание и търпят лишения, за да помагат на народа Му, рядко биват оценени по-добре от тях.

Древният Израил непрекъснато бе изпитван и намиран недостатъчен. Малцина приемаха верните предупреждения, давани от Бога. Колкото повече приближава времето на Второто пришествие на Христос, мракът и неверието не намаляват. Истината става все по-малко приятна за плътския ум, сърцата стават бавни във вярване и мудни на покаяние. Божиите служители биха могли лесно да се обезсърчат, ако техният Господар не им даваше непрестанни доказателства за Своята мъдрост и помощ. Дълго време Господ носи Своя народ. Прощава отклоненията им и ги чака да Му направят място в сърцата си; само че фалшиви идеи, завист и недоверие са Го изтласкали извън тях. {4Т 155.1}

Малцина от онези, които изповядват, че принадлежат към Израил и чиито умове са били просветлени от откровенията на небесната мъдрост, се осмеляват като Халев дръзко да излязат напред и да застанат твърдо за Бога и за правото. Тъй като хората, които Господ е избрал да ръководят делото Му, не се отказват от почтеното си държание, за да угодят на себелюбивите и непосветените, се превръщат в мишени на омраза и злонамерени лъжи. Сатана е с широко отворени очи и работи предпазливо в тези последни дни, но Бог призовава хора с духовно самообладание и издръжливост, които да устоят на неговите хитрости.

Сред онези, които изповядват, че вярват в истината, е необходимо цялостно обръщане, за да могат да следват Исус и да се покоряват на Божията воля – обръщане, не под натиска на обстоятелствата, както при ужасените израилтяни, когато силата на Безпределния им се откри, – но дълбоко, сърдечно покаяние и изоставяне на греха. Които са само наполовина обърнати, са като дърво, чиито клони се спускат над истината, но чиито корени са здраво вкопани в земята, в неплодородната почва на света. Исус напразно търси плодове сред листата му, но не намира нищо.

Хиляди биха приели истината, ако можеха да го направят, без да се отричат от себе си; но тази група никога няма да съгради Божието дело, никога няма да марширува храбро срещу неприятеля – света, себелюбието и похотите на плътта, – уповавайки се на Божествения Водач да ги води към победа.

156

Църквата има нужда от верни Халевци и Исус Навиновци, готови да приемат вечния живот при Божието просто условие за послушание. Църквите ни жадуват за работници. Светът е нашето поле. Търсят се мисионери за градовете и селата, които са по-сигурно свързани с езичеството от езичниците на Изтока, никога не познали светлината на истината. Истинският мисионски дух е напуснал църквите, направили такава висша изповед; сърцата им вече не горят от любов към душите и от желание да ги водят при нозете на Христос. Търсят се сериозни работници. Никой ли няма да откликне на вика, издигащ се от всеки квартал: „Ела(...) и ни помогни”?

Могат ли онези, които изповядват, че са пазители на Божия закон и че очакват скорошното завръщане на Исус в небесните облаци, да се чувстват свободни от отговорност за кръвта на душите, ако ушите им са глухи за крещящите нужди на хората, живеещи в мрак? Трябва да се подготвят и разпространяват книги, да се изнасят уроци, жертвоготовно да се изпълнява дългът! Кой ще дойде на спасителна мисия? Кой – заради Христос – ще се отрече от себе си и ще разнася светлината на седящите в тъмнина?

-

Глава 16

Завземането на Ерихон

След смъртта на Мойсей Исус Навин бе посочен за водач на Израил, който да ги заведе в Обещаната земя. Той бе добре подготвен за това важно дело. Служи като пръв помощник на Мойсей през голяма част от времето, в което израилтяните странстваха из пустинята. Бе видял чудните Божии дела, извършени чрез Мойсей, и добре разбираше разположението на народа. Бе един от дванадесетте съгледвачи, изпратени да разузнаят Обещаната земя и един от двамата, който даде верен доклад за нейните богатства и насърчи народа да отиде и я завладее чрез Божията сила. {4Т 156.2}

Господ обеща на Исус Навин, че ще бъде с него, както е бил с Мойсей, и той ще завладее Ханаан, стига да е верен и да съблюдава заповедите Му.

Исус Навин се тревожеше относно изпълнението на своята задача да заведе народа в Ханаанската земя, но това уверение премахна страховете му. Заповяда на израилтяните да се подготвят за тридневна пътуване и всички войни да се подготвят за битка. „И те в отговор казаха на Исус: „Всичко, що ни заповядаваш, ще извършим, и където и да ни пращаш, ще идем. Както слушахме във всичко Моисей, така ще слушаме и теб; само Господ, твоят Бог, да е с теб, както беше с Моисей. Всеки, който би се възпротивил на твоите заповеди и не би послушал думите ти във всичко, що му заповядаваш, ще се умъртви. Само ти бъди силен и смел” .

Божията воля бе преминаването на израилтяните през Йордан да бъде чудно. Исус Навин заповяда на хората да се осветят, тъй като на следващия ден Господ щеше да извърши чудеса сред тях. В посоченото време заповяда на свещениците да вдигнат ковчега с Божия закон и да го понесат пред народа. „И Господ рече на Исус: „Днес започвам да те възвеличавам пред целия Израил, за да познаят, че както бях с Моисей, така ще бъда и с теб”.

Свещениците се покориха на заповедите на своя водач и тръгнаха пред народа, носейки ковчега на завета. Еврейската армия се подреди в боен ред и последва този символ на Божественото присъствие. Широката колона се разтегли по брега на Йордан и щом стъпалата на свещениците се потопиха във водите на реката, те се разделиха на две отгоре, останалите изтекоха надолу и оставиха коритото сухо. Свещениците преминаха, носейки Божия ковчег, а израилтяните ги следваха отзад. На половината път на свещениците се заповяда да останат в реката, докато еврейските армии преминат. Това трябваше да запечата в умовете им още по-здраво факта, че силата, която задържаше водите на Йордан, бе същата, която бе помогнала на бащите им преди четиридесет години да пресекат Червено море.

Мнозина, които бяха пресекли Червено море като деца, сега чрез подобно чудо пресичаха Йордан като военни мъже, готови за бой. След като цялата израилска армия премина оттатък, Исус заповяда на свещениците да излязат от реката. Когато те, носейки ковчега на Завета, стъпиха в безопасност на отсрещния бряг, Бог оттегли мощната Си ръка и събраните води се втурнаха надолу като стремителен водопад по естественото корито на реката. Йордан продължи да тече – един непреодолим поток, заливащ своите брегове.

Но преди свещениците да бяха излезли от реката – за да не бъде никога забравено това велико чудо – Господ заповяда на Исус да избере благородни мъже от всяко племе, които да вземат камъни от мястото, където бяха застанали свещениците, да ги отнесат на раменете си до Галгал и там да издигнат възпоменателен паметник на факта, че Бог бе направил Израил да премине Йордан по сухо. Това щеше непрестанно да им напомня чудото, което Господ бе извършил за тях. След години техните деца щяха да ги разпитват за паметника и те отново и отново щяха да си припомнят тази чудна история, докато тя се превърнеше в неизличим спомен чак до последното поколение.

Когато всички царе на амаличаните и царете на ханаанците чуха как Господ е спрял водите на Йордан пред израилевите чада, сърцата им се стопиха от страх. Евреите бяха убили двама от моавските царе, а чудното им преминаване през буйния и стремителен Йордан изпълни враговете им с голям ужас. Тогава Исус обряза всички, които се бяха родили в пустинята. След тази церемония отпразнуваха Пасхата в равнините на Ерихон. „Тогава Господ рече на Исус: „Днес отнех от вас египетския позор”.

Езическите народи се бяха присмели на Господа и Неговия народ, защото евреите не бяха успели да завладеят Ханаан, който очакваха да получат в наследство скоро след напускането на Египет. Враговете им триумфираха, поради това, че израилтяните трябваше така дълго да бродят из пустинята и с гордост се надигнаха против Бога, заявявайки, че Той не е способен да ги въведе в Ханаанската земя.

Сега Господ по забележителен начин прояви Своята сила и благосклонност, превеждайки народа Си през Йордан по сухо. И техните неприятели повече не можеха да им се присмиват. Манната, давана до

този момент, сега престана, тъй като Израил щеше да завладее Ханаан, щеше да яде от плодовете на тази добра земя и нямаше да има нужда от нея.

Когато Исус Навин се оттегли от израилевите армии, за да размишлява и да се моли за Божието специално присъствие, видя един Мъж с благородна осанка, облечен в бойни доспехи, с изваден меч в ръка. Не Го разпозна като един от израилевите войници, но по вид не приличаше и на враговете им. Пламенно Го заговори с думите: „Наш ли си, или от неприятелите ни?“. А той рече: „Не, но за Военачалник на Господното войнство сега дойдох аз“. И Исус падна с лицето си на земята и се поклони; и рече Му: „Що заповядва Господарят ми на слугата Си?“. А Военачалникът на Господното войнство рече на Исус: „Изуй обувката си от нозете, защото мястото, на което стоиш, е свято“. И Исус стори така“.

Божията слава осветяваше светилището и по тази причина свещениците никога не влизаха в мястото, осветено от Божието присъствие, с обувки на нозете си. По тях можеше да са полепнали пращинки, които биха осквернили святото място; затова се изискваше да оставят обувката си в двора, преди да влязат в светилището. В двора, от едната страна на входа на скинията, стоеше меден умивалник, в който свещениците умиваха ръцете и нозете си преди влизане в скинията – за да премахнат всяка нечистота. От всички, които служеха в светилището, Бог изискваше специална подготовка, преди да влязат в мястото, където се разкриваше Неговата слава.

Божият Син беше Този, Който стоеше като въоръжен войник пред израилевия водач. Той беше Онзи, Който бе водил евреите през пустинята, загърнат в облачен стълб през деня и в огнен стълб през нощта. За да внуши на Исус Навин, че не е никой друг, освен Христос, Всевишният, Той каза: „Изуй обувката си от нозете“.

След това обясни на Исус какво трябва да прави, за да завземе Ерихон. Трябваше да заповядва на всички войници да обикалят града по веднъж в продължение на шест дни, а на седмия да го обиколят седем пъти.

Исус съответно предаде заповедите, които Господ му бе дал, на свещениците и народа. Строи израилевата армия в свършен ред. Най-отпред вървеше група от подбрани въоръжени мъже, облечени с бойните си доспехи; но не за да упражняват уменията си с оръжията, а само да вярват и да се покоряват на даваните им заповеди. Следваха ги седем свещеници с тръби. След това идваше Божият ковчег, блестящ от злато и с ореол от слава, който го покриваше, носен от свещеници в богати специални одежди, обозначаващи святата им служба. Огромната израилева армия ги следваше в свършен ред, всяко племе на съответното му място. Така те обикаляха града с Божия ковчег. Не се чуваше нито звук, но шумът от стъпките на това огромно множество и тържественият екот на тръбите, отекваха из хълмовете и оттам по улиците на Ерихон.

С почуда и тревога стражите на осъдения град отбелязваха всяко движение и докладваха на властите. Те не можеха да си представят какво означава всичко това. Когато наблюдаваха огромното множество, маршируващо около града им всеки ден, с цялата пищност и величие на войската, с великолепието на свещения ковчег и освен това с придружаващите го свещеници, внушителната тайнственост на тази сцената пораждаше ужас в сърцата и на князете, и на народа. Тогава отново правеха преглед на силната си отбрана и се чувстваха по-сигурни, че успешно могат да отблъснат и най-

мощната атака. Мнозина се присмиваха на идеята, че само тези демонстрации от страна на враговете им биха могли да им навредят; но други благоговееха пред величието и великолепието на процесията, която обикаляше града всеки ден. Те помнеха как преди четиридесет години Червено море се бе разтворило пред тези хора и съвсем наскоро им бе отворен път през река Йордан. Не знаеха още какви чудеса може да извърши техният Бог за тях, но държаха вратите си здраво залостени и ги охраняваха с яки стражи.

В продължение на шест дни израилевата армия правеше своята обиколка на града. Доиде седмият ден и още при първата светлина на зората Исус поведе Господнята вийска. Сега им бе заповядано да обиколят Ерихон седем пъти и по мощния знак на тръбите да извикат със силен глас, тъй като Бог тогава бе обещал, че ще им е предаде града. Внушителната армия тържествено обикаляше обречените стени. Блестящият Божий ковчег осветяваше здрача на утрото, свещениците със своите лъскави нагръдници и украсени знаци, както и войниците с проблясващите си оръжия представляваха величествено шествие. Мълчаха като мъртви, с изключение на отмерения шум от много нозе и пронизителното свирене на тръбите от време-навреме, които прорязваха дълбоката тишина на ранното утро. Масивните стени от солиден камък мрачно тъмнееха, сякаш предизвиквайки обсаждащите ги мъже.

Внезапно огромната армия спря. Тръбите издадоха звук, от който потрепери самата земя. Обединените гласове на целия Израил раздраха въздуха с могъщ вик. Солидните каменни стени с техните яки кули и бойници се заклатиха, изместиха се от основите си и с трясък като от хиляди гръмове, рухнаха в безформени развалини на земята. Жителите на Ерихон и вражеската армия, парализирани от ужас и удивление, не оказаха никаква съпротива. Израил навлезе и завладя могъщия град.

Колко лесно небесните армии събориха стените, които изглеждаха така страховити на съгледвачите, донесли лъжливия доклад! Божието слово бе единственото използвано оръжие. Могъщият Израилев бе казал: „Предадох Ерихон в ръката ти”. Ако и един-единствен войник се бе бил със своята сила срещу стените, Божията слава би била помрачена и волята Му - осуетена. Но делото бе оставено на Всемогъщия и дори основите на крепостта да бяха положени в центъра на земята, а върховете ѝ да достигаха небесния свод, резултатът би бил същият, когато Военачалникът на Господнето воинство поведе в атака Своите легиони от ангели.

Дълго бе копнял Бог да предаде град Ерихон на Своя избран народ и да прослави името Си сред народите на земята. Преди четиридесет години, когато бе извел Израил от робство, Той бе предложил да им даде Ханаанската земя. Но със своето нечестиво роптание и завист те предизвикаха гнева Му и Той ги принуди да обикалят пустинята дълги години, докато всички, които Го бяха оскърбили с неверието си, измряха. Чрез завземането на Ерихон Бог изяви на евреите, че бащите им са можели да притежават този град още преди четиридесет години, ако бяха Му се доверили, както Му се довериха децата им. {4Т 162.1}

Историята на древния Израил е записана за наша поука. Павел казва: „Пак в повечето от тях Бог не благоволи; затова ги измори в пустинята. А в тия неща те ни станаха примери, та да не похотстваме за злото, както и те похотстваха”. „А всичко това им се случи за пример и се написа за поука нам, върху които са стигнали последните времена. Така щото, който мисли, че стои, нека внимава да не падне.”

Мнозина, които – като древния Израил – изповядват, че пазят Божиите заповеди, имат невярващи сърца, дори външно да спазват Божиите изисквания. Макар и благословени с голяма светлина и със скъпоценни привилегии, те въпреки всичко ще изгубят небесния Ханаан така, както бунтовните израилтяни не можаха да влязат в земния Ханаан, който Бог им бе обещал като награда за тяхното послушание.

Като народ и на нас не ни достига вяра. Днес малцина следват указанията, дадени чрез Божия избран служител, така покорно, както израилевите армии, завзели Ерихон. Военачалникът на Господнето воинство не се откри на цялото събрание. Той общуваше само с Исус, който предаде съдържанието на техния разговор на евреите. На тях бе оставено правото или да повярват, или да се усъмнят в думите му; дали да последват заповедите, дадени чрез него от Военачалника на Господнето воинство, или да се разбунтуват срещу указанията Му и да отхвърлят Неговия авторитет.

Те не видяха ангелските множества, командвани от Божия Син като техен авангард, и можеха да кажат: „Какви са тези безсмислени обиколки, колко е смешно да обикаляме всеки ден около стените на града и да надуваме тръби от овчи рогове! Това не може да причини нищо на тези яки укрепления и кули.”

Но планът тази церемония да продължи толкова дълго преди самото падане на стените даде възможност вярата сред израилтяните да нарасне.

Те трябваше напълно да проумеят, че силата им не е нито в човешка мъдрост, нито в тяхната собствена мощ, но спасението им е единствено в Бога. По този начин щяха да свикнат да не се съмняват и да се облягат изцяло на своя Божествен Водач. {4Т 163.2}

Дали тези, които днес изповядват, че са Божи народ, ще се държат по същия начин при подобни обстоятелства? Несъмнено, мнозина ще пожелаят да последват собствените си планове и да предложат други начини и средства за постигане на желаната цел. Няма да са склонни да се покорят на толкова просто указание, и то такова, което няма да донесе на тях самите никаква слава, освен добродетелта на послушанието. Ще поставят под въпрос и възможността толкова силен град да бъде завладян по такъв начин. Само че законът на дълга е над всичко. Той трябва да владее над всеки човешки разум. Вярата е живата сила, която преодолява всяка бариера, прегазва всяко препятствие и забива знамето си в самото сърце на вражеския лагер.

Бог ще извърши чудни неща за хората, които Му се доверят. Именно защото онези, които изповядват, че са Негов народ, се доверяват толкова много на собствената си мъдрост и не дават на Господа възможност да разкрие мощта Си в тяхна полза, затова нямат вече сила. Той ще помага на Своите вярващи деца при всеки спешен случай, когато положат пълното си упование в Него и Му се покоряват безпрекословно.

В Божието слово има дълбоки тайни; необясними мистерии - в провидението Му; в спасителния план също има тайни, в които не можем да проникнем.

Но ограниченият ум със своето силно желание да задоволи любопитството си и да разреши проблемите на безкрая, пренебрегва следването на ясните указания на изявената Божия воля и наднича в тайните, скрити още от създаването на света. Човекът си изгражда свои теории, губи простотата на истинската вяра и започва да се чувства твърде важен, за да вярва в изявленията на Господа, ограждайки се със собствената си самонадеяност.

Мнозина, изповядващи нашата вяра, се намират в същото положение. Те са слаби и безсилни, защото се доверяват на собствените си сили. Бог работи мощно за вярващите хора, които се покоряват на словото Му без съмнения и колебания. Величието на небето със Своята ангелска армия срива стените на Ерихон без човешка помощ. Въоръжените войници на Израил нямаха основания да се похвалят с постиженията си. Всичко бе извършено чрез Божията сила. Нека хората се откажат от себе си и от желанието си да следват своите собствени планове, нека смирено се предадат на Божествената воля и Бог ще възроди силите им, ще даде свобода и победа на чедата Си.

-

Глава 17

Еремия укорява Израил

Господ даде на Еремия вест на изобличение, която да занесе на своя народ за това, че непрестанно отхвърляха Божия съвет: „И Господ прати до вас всичките Си слуги пророците, като ставаше рано и ги пращаше (но не послушахте, нито приклонихте ухо да послушате; и те казваха: Върнете се сега всеки от лошия си път и от злите си дела, и населявайте земята, която Господ даде на вас и на бащите ви от века и довека”.

Бог ги умоляваше да не предизвикват гнева Му с делата на ръцете си и със сърцата си, „но не послушахте”. Тогава Еремия предсказа плена на юдеите като наказание за отхвърлянето на Господното слово. Халдеите щяха да бъдат използвани като инструмент, чрез който Бог да накаже Своя непокорен народ.

Наказанието щеше да бъде пропорционално на знанията и на предупрежденията, които бяха презирали. Той дълго бе бавил съдбите Си поради нежеланието да унижава Своя избран народ, но сега щеше да излее недоволството Си върху тях като последно усилие да промени злите им пътища.

В наши дни не е постановен никакъв нов план за запазване чистотата на Божия народ. Както едно време Той умолява грешниците, изповядващи Неговото име, да се покаят и да се върнат от злите си пътища. И сега, както и тогава, им сочи опасностите пред тях чрез устата на избраните Си служители. Издига глас на предупреждение и изобличава греха така вярно, както в дните на Еремия. Но днешният Израил е изкушен по същия начин да презре укора и да намрази съвета, както и древният Израил. Твърде често той запушва ушите си за думите, които Бог дава на слугите Си в полза на изповядващите

истината. Макар в Своята милост да задържа възмездието за техния грях за известно време, както в дните на Еремия, Господ няма винаги да оттегля ръката Си, а ще посети нечестивите с праведни съдби.

Господ заповяда на Еремия да застане в двора на Господния дом и да говори на всички в Юда, които идваха на поклонение, онова, което Той ще даде да говори, без да смекчава и дума, за да могат израилтяните да чуят и да се обърнат от злите си пътища. Тогава Бог би задържал за наказанието, което бе възнамерявал да им нанесе поради тяхното нечестие.

Тук ясно се вижда нежеланието на Бога да наказва своя грешащ народ. Той задържаше съдбите Си, умоляваше ги да се върнат към верността си. Бе ги освободил от ярема, за да служат вярно на Него - истинския жив Бог, – но те се впуснаха в идолопоклонство, пренебрегнаха предупрежденията, които им даваше чрез пророците Си. И ето, сега още веднъж отсрочваше Своето наказание, за да им даде още една възможност да се покаят и да предотвратят възмездието за своя грях. Чрез избрания Си пророк им изпращаше ясно и недвусмислено предупреждение и им показваше единствения път, по който можеха да избегнат наказанието, което заслужават. Това бе пълното покаяние за греха и отвръщането от лошите им пътища.

Господ заповяда на Еремия да каже на народа: „Така казва Господ: „Ако не Ме послушате да ходите в Закона Ми, който поставих пред вас, да слушате думите на слугите Ми пророците, които пращам при вас, като ставам рано и ги пращам (но вие не послушахте), тогава ще направя този дом като Сило и ще направя този град предмет, с който всичките народи на света ще кълнат”. Те разбраха намека за Сило – за времето, когато филистимците надвиха Израил и Господният ковчег бе взет.

Грехът на Илий бе в това, че гледаше леко на нечестие на своите синове, заемащи святи служби. Небрежността на този баща да изобличава и ограничава синовете си докара на Израил страшно бедствие. Синовете на Илий бяха убити, самият той изгуби живота си, а Господният ковчег бе отнет от Израил. Тридесет хиляди души от народа бяха избити. И всичко това стана, защото на греха се гледаше леко и се позволяваше да вирее между тях. Какъв урок е това за хората на отговорни постове в Божията църква! Той ги задължава с вяност да премахват грешките, които безчестят делото на истината.

В дните на Самуил Израил смяташе, че присъствието на ковчеза с Божиите заповеди ще им спечели победа над филистимците, независимо дали ще се покаят за нечестивите си дела, или не. Точно по същия начин и в дните на Еремия юдеите вярваха, че стриктното съблюдаване на наредените от небето церемонии в храма ще ги предпази от справедливото наказание за лошото им поведение. {4Т 166.3}

И днес същата опасност съществува сред народа, който изповядва, че е пазител на Божия закон. Те са твърде склонни да ласкаят себе си, че спазването на заповедите ще ги предпази от силата на небесната справедливост. Отказват да се покаят за злото и обвиняват Божиите служители, че са твърде фанатични, изхвърляйки греха извън стана. Мразещият греха Бог призовава онези, които изповядват, че пазят Неговия закон, да се отделят от всяка нечистота; да се покаят и да бъдат послушни.

Божие Слово ще донесе на народа Му днес същите сериозни последици, както на древния Израил. Разрушението на Ерусалим е тържествен апел пред очите на съвременния Израил, че коригиращото предупреждение, дадено чрез Неговите избрани инструменти, не може да се пребрегва безнаказано.

Когато свещениците и народът чуха вестта, предадена им от Еремия в името на Господа, много се разгневиха и заявиха, че той трябва да умре. Разпалено го осъждаха, викайки: „Ти защо пророкува в Господното име, като рече: „Тоя дом ще стане като Сило, и тоя град ще се запустят, та да няма жител?“ И всичките люде се събраха около Еремия в Господния дом”. Така вестта от Бога бе презряна, а служителят, на когото бе поверена – заплашен със смърт. Свещениците, неверните пророци и целият народ се разгневиха на човека, който не им говореше приятни неща и лъжливи пророчества.

Непоколебимите Божии служители често са подложени на най-жестоко преследване от страна на фалшивите религиозни учители. Но истинските пророци винаги ще предпочитат укора и дори смъртта пред неверността към Бога. Безграничното Око е над инструментите за Божествено изобличение, защото те носят тежка отговорност. И Бог счита всяко посегателство върху тях чрез невярно представяне, лъжа или насилие за посегателство върху самия Себе Си; и това ще бъде наказано подобаващо.

Князете на Юда чуха какво е говорил Еремия, излязоха от царския палат и седнаха при входа на Господния дом. „Тогава свещениците и пророците говориха на първенците и на всичките люде, казвайки: „Този човек заслужава да бъде умъртвен, защото пророкува против тоя град, както чухте с ушите си”. Но Еремия дръзко се изправи пред князете и народа и заявява: „Господ ме изпрати да пророкувам против този дом и против този град всичките думи, които чухте. Затова сега оправете постъпките си и делата си, и послушайте гласа на Господа вашия Бог; и Господ ще се разкае за злото, което е изговорил против вас.

А за мее, ето, аз съм в ръката ви; направете ми каквото ви се вижда за добро и угодно. Но добре да знаете, че ако ме умъртвите, то ще докарате невинна кръв върху себе си, върху тоя град и върху жителите му; защото наистина Господ ме прати при вас да говоря в ушите ви всички тия думи”.

Ако пророкът се бе уплашил от заканите на високопоставените и от крясъците на тълпата, вестта му нямаше да има ефект и той щеше да изгуби живота си. Но смелостта, с която изпълни болезненото си задължение, предизвика уважението на народа и обърна израилевите князе на негова страна. Така Бог въздигна защитници на Своя служител. Те започнаха да спорят със свещениците и с фалшивите пророци, сочейки им колко неразумни биха били екстремните мерки, за които те настояваха. Влиянието на тези силни хора предизвика реакция в народа. Тогава старейшините се обединиха в протест срещу решението на свещениците относно съдбата на Еремия. Позоваха се на случая на Михей, който бе пророкувал за съдбата на Ерусалим с думите: „Сион ще се изоре като нива, Ерусалим ще стане грамади от развалини и хълмът на дома - като високи места на лес.” Зададоха им въпроса: „Умъртвиха ли го юдовия цар Езекия и целия Юда? Не убоя ли се той от Господа и не умилостиви ли Господа, та Господ се разкае за злото, което беше изрекъл против тях? Ние прочее бихме причинили голямо зло на своите души”.

Така, поради застъпничеството на Ахикам и другите, животът на пророк Еремия бе спасен, въпреки че много от свещениците и фалшивите пророци щяха да бъдат доволни, ако той би бил екзекутиран под

предлог, че е размирник; защото не можеха да понасят истините, които той говореше и които излагаха на показ тяхното нечестие.

Но Израил не се покая и Господ видя, че трябва да ги накаже за греха им. Затова каза на Еремия да си направи хомот и ремъци, да ги сложи на врата си и да ги разпрати до царете на Едом, Моав и амонците, до Тир и Сидон, като заповяда на вестителите да им кажат, че Бог е предал всички тези земи на Навуходоносор – вавилонския цар – и всички тези народи ще слугуват на него и наследниците му за известно време, докато Бог не ги избави.

Трябваше да им заявят, че ако тези народи откажат да служат на вавилонския цар, ще бъдат наказвани с глад, меч и мор, докато изчезнат. Господ каза: „А вие недейте слуша пророците си, нито чародеите си, нито предвещателите си, нито омаятелите си, които, като ви говорят, казват: „Няма да слугувате на вавилонския цар“; защото те ви пророкуват лъжа, та да ви отдалечат от земята ви, и Аз да ви изпъдя, та да загинете. А онзи народ, който подложи врата си под хомота на вавилонския цар и му слугува, него ще оставя да пребивава в земята си, казва Господ, и ще я работи, и ще я населяв”.

Еремия заяви, че ще носят хомота на робството седемдесет години. Пленниците, които вече бяха в ръцете на вавилонския цар, и съдовете от Господния дом, които бяха взети, също щяха да останат във Вавилон, докато измине това време. Но в края на седемдесетте години Бог щеше да ги избави от пленничеството, да накаже потисниците им и да подчини гордия вавилонски монарх.

Посланици на различни народи идваха да се съветват с юдейския цар относно въпроса дали да се съюзят в битка срещу царя на Вавилон. Но Божият пророк, носещ знаците на робството, предаде на тези народи вест от Господа, заповядвайки им да я занесат на царете си. Това бе най-лекото наказание, което милостивият Бог можеше да нанесе на толкова бунтовни народи, но ако те въстанеха срещу заповедта за робство, щяха да изпитат пълната мярка на Неговото наказание. Бяха честно предупредени да не слушат фалшивите си учители, които им пророкуваха лъжи.

Удивлението на събраните съветници от народите беше безгранично, когато Еремия, носещ робски хомот на врата си, им извести Божията воля. Но Анания – един от фалшивите пророци, срещу които Бог предупреди народа Си чрез Еремия – издигна глас на опозиция срещу обявеното пророчество.

Желаейки да спечели благоразположението на царя и двора, той прогласи, че Бог му е дал думи на насърчение за Юда. И каза: „Вътре в две цели години ще върна в това място всичките съдове на Господния дом, които вавилонският цар Навуходоносор взе от това място и занесе във Вавилон; и в това място ще върна, казва Господ, Юдовия цар Йехония, Йоакимовия син, и всичките Юдови пленници, които отидоха във Вавилон; защото ще строша хомота на вавилонския цар”.

В присъствието на всички свещеници и на народа Еремия каза, че това е най-искреното желание и на неговото сърце – Бог да благоволи в Своя народ, съдовете от Господния дом да бъдат върнати и пленниците да се върнат от Вавилон. Но това можеше да стане единствено при условие, че народът се покае и остави от лошите си пътища в послушание на Божия закон. Еремия обичаше своята страна и горещо желаше чрез смирение народът да избегне пророкуваното бедствие. Но знаеше, че желанието

му е напусто. Надяваше се наказанието на Израил да е колкото може по-леко, затова сериозно ги умоляваше да се покорят на вавилонския цар за определеното от Господа време.

Умоляваше ги да се вслушат в думите, които им говори. Цитираше им пророчествата на Осия, Авакум, Софония и други, чиито вести на изобличение и предупреждение бяха подобни на неговата. Напомняше им известни събития от тяхната история – изпълнени пророчества за възмездие срещу непокаяние за грехове. Понякога, както в този случай, хората се бяха надигали срещу Божиите вести и бяха предсказвали мир и благоденствие, за да смълчат страховете на народа и да спечелят благоразположението на високопоставените. Но при всеки случай Божията присъда падаше върху Израил точно както бяха предсказали пророците.

Каза им: „Пророкът, който пророкува за мир – когато се изпълни думата му, тогава ще се познае, че той е пророк, когото Господ наистина е пратил”. Ако Израил избере да поеме риска, бъдещите събития щяха да покажат наистина кой е фалшивият пророк.

Поласкан от това, Анания взе хомота от врата на Еремия и го строши. „И Анания говори пред всичките люде, думайки: „Така казва Господ: „По този начин ще строша хомота на вавилонския цар Навуходоносор от врата на всичките народи вътре в две цели години”. И пророк Еремия отиде по пътя си.” Той бе изпълнил своя дълг. Бе предупредил народа за опасността, беше им посочил единствения начин, по който могат отново да спечелят Божието благоволение. И макар единственото му престъпление да бе, че вярно е предал Божията вест на този невярващ народ, те се присмяха на думите му, а мъже на отговорни постове го отхвърлиха и опитаха да подбудят народа да го убие. {4Т 171.1}

На Еремия бе дадена още една вест: „Иди та говори на Анания, като речеш: „Така казва Господ: „Ти строши дървените хомоти; но вместо тях ще направиш железни хомоти. Защото така казва Господ на Силите, Израилевият Бог: Железен хомот турих на врата на всички тия народи, за да слугуват на вавилонския цар Навуходоносора; и ще му слугуват; дадох му още и полските зверове”. Тогава рече пророк Еремия на пророка Анания: „Слушай сега, Анание, Господ не те е пратил; но ти правиш тия люде да се уповават на лъжа. Затова, така казва Господ: Ето, аз ще те отпратя от лицето на земята! Тая година ще умреш, защото си проповядвал бунт против Господа. И така, пророк Анания умря същата година, в седмия месец”.

Този фалшив пророк бе затвърдил неверието на народа в Еремия и в неговата вест. Нечестиво бе обявил себе си за Господен весител и бе наказан със смърт като последица от ужасното си престъпление. Еремия пророкува смъртта на Анания в петия месец, а в седмия смъртта му доказва, че думите на пророка са истинни.

Бог бе казал, че Неговият народ ще бъде избавен; че хомотът, който ще им наложи, ще бъде лек, ако се покорят безропотно на Неговия план. Робството им бе представено чрез дървен хомот, който се носи лесно; но на упорството им щеше бъде отговорено със съответната суровост, представена чрез железния хомот. Бог възнамеряваше да държи сметка на вавилонския цар – да няма погубен живот, нито прекалено потисничество. Но присмивайки се на Неговото предупреждение и заповеди, израилтяните си навлякоха най-тежката мярка на робството. Много по-приятно беше за народа да приеме вестта на фалшивия пророк, който им предсказваше благоденствие, и затова я приеха. Техните грехове да бъдат

постоянно пред очите им – това нанаряваше гордостта им – и затова предпочетоха да ги отблъснат настрана. Намираха се в такава морална тъмнина, че не осъзнаваха колко огромна е вината им, нито оценяваха вестта на изобличение и предупреждение, дадена от Бога. Ако имаха правилно разбиране за своето непослушание, щяха да признаят справедливостта на Господнята присъда и да признаят авторитета на Неговия пророк. Бог ги умоляваше да се покаят, за да може да им спести унижението и народът, призован в Негово име, да не бъде васал на един езически народ. Но те се подиграха на съвета Му и послеваха фалшивите си пророци.

Тогава Господ заповяда на Еремия да напише писма до военачалниците, старейшините, свещениците, пророците и всички хора, взети като пленници във Вавилон, умолявайки ги да не се заблуждават, вярвайки, че избавлението им е близо, а мълчаливо да се покоряват на своите господари, да изпълняват задълженията си и да си построят мирни домове сред владетелите си. Господ им заповяда да не позволяват на пророците или на гадателите си да ги мамят с фалшиви очаквания, но чрез думите на Еремия ги увери, че след седемдесет години пленничество ще бъдат избавени и върнати в Ерусалим. Той щеше да послуша молитвите им и да им даде благоволенieto Си, когато се обърнат към Него с цялото си сърце:

173

„И вие ще Ме намерите, казва Господ; и ще ви върна от плен, и ще ви събера от всичките народи и от всичките места, където ви бях изпъдил, казва Господ; и ще ви върна на мястото, от където ви направих да бъдете закарани пленници.“

С какво нежно състрадание информира Бог Своя пленен народ относно плановете Си за Израил. Знаеше какво страдание и мъка ще преживеят, ако бъдат накарани да вярват, че скоро ще се освободят от робството и ще се върнат в Ерусалим според предсказанията на фалшивите пророци. Знаеше, че тази вяра ще направи положението им много тежко. Всяка проява на бунт от тяхна страна щеше да събуди бдителността и строгостта на царя, и вследствие на това свободите им щяха да бъдат ограничени. Желаше мълчаливо да приемат съдбата си и да направят робството си колкото е възможно по-леко.

Имаше още двама фалшиви пророци – Ахав и Седекия, – които пророкуваха лъжи в името на Господа. Те претендираха, че са святи учители, но животът им бе покварен и бяха роби на греховните удоволствия. Божият пророк осъди нечестивото поведение на тези мъже и ги предупреди за опасността, в която се намират. Но вместо да се покаят и реформират, те се разгневиха на верния изобличител на греховете им и търсеха как да попречат на делото му, подбуждайки народа да не вярва на думите му и да отхвърля Божия съвет по въпроса за покоряването на вавилонския цар. Господ предсказа чрез Еремия, че тези фалшиви пророци ще бъдат предадени в ръцете на вавилонския цар и убити пред очите му; и в уреченото време това пророчество се изпълни.

Издигнаха се и други фалшиви пророци, които сееха объркване сред народа, отклонявайки го от послушание към Божествените заповеди, дадени чрез Еремия. Но Божията присъда над тях бе произнесена като последица от тежкия им грях да подбуждат бунт срещу Него.

Точно такива хора се надигат и в наши дни – за да подклаждат объркване и бунт сред народа, който изповядва, че се покорява на Божия закон. Но точно както небесната присъда се стовари сигурно върху тези фалшиви пророци, така сигурно и тези зли работници ще получат своето възмездие в пълна мярка, защото Господ не се изменя.

Онези, които пророкуват лъжи, насърчават хората да гледат на греховете си като на дребно нещо. Когато станат явни ужасните резултати от престъпленията им, те се мъчат, ако е възможно, да прехвърлят отговорността за своите трудности върху онзи, който вярно ги е предупредил – така, както направиха юдеите с Еремия по повод злочестата си съдба.

Хора, които поддържат бунтовно поведение спрямо Господа, винаги ще си намерят фалшиви пророци, които да оправдаят действията им и да ги ласкаят за тяхна погибел. Често лъжливите думи печелят много приятели, както в случая с Ахав и Седекия. Тези фалшиви пророци – с престорената си ревност за Бога – имаха много повече „вярващи” и последователи от истинския пророк, който просто предаваше вестта от Господа.

Урокът на Рихавовците

Бог заповяда на Еремия да събере Рихавовците в Господния дом, в една от стаите, да сложи пред тях вино и да ги покани да пият. „А те рекоха: „Не щем да прием вино, защото Йонадав, син на праотеца ни Рихав, ни заповяда, казвайки: „Да не пиете вино, нито вие, нито потомците ви, довека.”

„Тогава дойде Господното слово към Еремия и рече: „Така казва Господ на Силите, Израилевият Бог: Иди та речи на Юдовите мъже и на ерусалимските жители: Господ казва: Няма ли да приемете поука, та да слушате Моите думи? Думите на Йонадава, Рихавовия син, който заповяда на потомците си да не пият вино, се изпълняват; те и до днес не пият, защото слушат заповедта на праотеца си.”

Тук Бог противопоставя послушанието на Рихавовците на непослушането и бунта на Своя народ, който не приемаше Неговите думи на изобличение и предупреждение. Рихавовците се покоряваха на заповедта на своя праотец и отказваха да бъдат подмамани към отстъпване от неговите изисквания. А Израил отказваше да слуша Господа.

Той каза: „Аз, обаче, говорих на вас, като ставах рано и говорех; но вие не Ме послушахте. Пратих при вас и всичките Си слуги, пророците, като ставах рано и ги пращах да казват: „Върнете се сега всеки от лошия си път, поправете делата си и не отивайте след други богове да им служите и ще живеете в земята, която дадох на вас и на бащите ви. Но вие не приклонихте ухото си и не Ме послушахте. Понеже синовете на Йонадав, Рихавовия син, изпълняват заповедта, която праотец им заповяда, а тия люде не слушат Мен, затова така казва Господ, Бог на Силите, Израилевият Бог: Ето, ще докарам върху Юда и върху всичките ерусалимски жители всичкото зло, което произнесох против тях; защото говорих им, но те не чува, и виках им, но те не отговориха”.

„А на дома на Рихавовците Еремия рече: „Така казва Господ на Силите, Израилевият Бог: Понеже послушахте заповедта на праотеца си Ионадава, опазихте всичките му заръки и изпълнихте всичко, що ви заповяда, затова така казва Господ на Силите, Израилевият Бог: От Ионадав, Рихавовия син, няма да липсва човек, който да стои пред Мен завинаги.”

Рихавовците бяха похвалени за тяхната готовност и доброволно послушание, докато Божият народ отказваше да бъде изобличаван от пророците си. Тъй като Той им бе говорил, а те не слушаха; бе ги викал, а те не отговаряха, затова Бог произнесе срещу тях присъда. Еремия повтори одобрителните

думи на Бога към верните Рихавовци и произнесе благословение над тях в Неговото име. Така Господ поучи народа Си, че верността и послушанието към Неговите изисквания ще се върнат обратно при тях като благословения, както Рихавовците бяха благословени поради послушанието си към заповедта на техния праотец.

Наставленията на един добър и мъдър баща, който търсеше най-добрите и ефикасни средства, за да подсигури потомството си срещу злото на невъздържанието, трябваше да бъдат стриктно спазвани; колко повече трябва да се зачита авторитетът на Бога, и колко повече трябва да се благоговее пред Него, след като Той е по-свят от който и да било човек.

Той е нашият Създател и Военачалник, безкраен по сила и ужасен в съдбите си. В Своята милост използва най-различни средства, за да накара човеците да видят греховете си и да се покаят за тях. Но, ако продължават да не зачитат изобличенията, които им изпраща, и действат противно на изявената Му воля, ще последва разруха, тъй като благоденствието на Божия народ се поддържа единствено по Неговата милост, чрез грижата на небесните Му вестители. Той няма да издига и да пази хора, които пренебрегват съвета Му и презират изобличенията Му.

Божиите предупреждения са отхвърлени

Свободата на Еремия вече бе отнета, тъй като се покори на Бога и предаде на царя и на другите заемащи отговорни постове в Израил думите на предупреждение, които бе получил от Божиите уста. Израилтяните не приеха тези укори, нито позволиха да се коментира поведението им. С голям гняв и презрение приеха изобличителните думи и съдби, които бе предсказано, че ще дойдат върху тях, ако продължават да се бунтуват срещу Господа. Но макар Израил да не се вслуша в думите на Божествения съвет, това не направи словото по-малко валидно, нито Бог се отказа да смъмри и да заплаши със Своето неодобрение и съдби онези, които отказваха да се покорят на изискванията Му.

Господ даде указания на Еремия: „Вземи си един свитък книга, та напиши в него всичките думи, които ти говорих против Израила, против Юда и против всичките народи от деня, когато почнах да ти говоря, от дните на Йосия, дори до днес. Дано чуе Юдовият дом всичкото зло, което Аз мисля да им направя, тъй щото да се върнат всеки от лошия си път и Аз да простя беззаконието им и греха им”.

Тук ясно се вижда Божието нежелание да се откаже от Своя грешащ народ. И докато Израил не стигнеше дотам – да пренебрегва Неговите изобличения и предупреждения до степен дори да ги изличи от паметта си – Той забавяше Своите съдби над тях и им даде пълен списък с непослушанията и тежките им грехове от дните на Йосия до тяхното време, както и на съдбите, които бе произнасял като последица от беззаконията им.

Така те получиха още една възможност да видят нечистотата си и да се покаят. Оттук разбираме, че Бог не намира удоволствие в това да наказва Своя народ, но с грижа, превишаваща тази на състрадателния баща към капризното му дете, го умоляваше да се върне към предишната си вяроност.

Послушен на Божията заповед, пророк Еремия издиктува думите, дадени му от Господа, на Варух – своя секретар – който ги записа на свитък. (Виж Еремия 36:4.) Тази вест бе изобличение за множеството

грехове на Израил и за последиците, които ще дойдат, ако те продължават с лошото си поведение. Това беше сериозен апел към тях да престанат с греховете си. След като всичко бе написано, Еремия (който бе затворник) изпрати секретаря си да прочете свитъка пред всички хора, събрани „в ден на пост”. Пророкът каза: „Дано принесат молба пред Господа и се върнат всеки от лошия си път; защото големи са гневът и яростта, които Господ е произнесъл против тия люде”.

Секретарят послуша пророка и свитъкът бе прочетен пред целия юдейски народ. Но това не бе всичко; извикаха го да го прочете и пред първенците. Те го изслушаха с голям интерес и на лицата им бе изписан страх, докато го разпитваха относно тайнственото писание. Обещаха да кажат на царя всичко, което са чули относно него и народа, но посъветваха секретаря да се скрие, тъй като се опасяваха, че царят ще отхвърли Божието свидетелство, дадено му чрез Еремия, и ще поиска да убие не само пророка, но и неговия секретар.

Когато първенците казаха на царя какво е прочел Варух, той нареди незабавно да му донесат свитъка и да го прочетат. Но вместо да последва предупрежденията и да потрепери пред опасността, надвиснала над него и народа му, обезумял от гняв, той хвърли свитъка в огъня, макар определени високопоставени хора от обкръжението му да го умоляваха да не прави това.

Когато яростта на този нечестив монарх отново пламна срещу Еремия и неговите писания, незабавно прати да му го доведат, но „Господ ги скри”. След като царят изгори свещения свитък, Божието Слово дойде към Еремия, казвайки: „Взemi си пак друг свитък, та напиши в него всичките предишни думи, които бяха в първия свитък, който Юдовият цар Йоаким изгори; а на Юдовия цар Йоаким да кажеш: „Така казва Господ: „Ти изгори тоя свитък и каза: „Защо си написал в него, че вавилонският цар непременно ще дойде и ще разори тая земя и ще направи да няма в нея ни човек, ни животно?”

Милостивият Бог снизходително предупреди народа за тяхно добро. „Дано чуе Юдовият дом – каза състрадателният Творец – всичкото зло, което Аз мисля да им направя, тъй щото да се върнат всеки от лошия си път и Аз да простя беззаконието им, и греха им.” Бог състрадава на слепотата и покварата на човека, изпраща светлина на помраченото му разбиране чрез изобличения и заплахи, които да ги убедят във най-висша степен в неговото безразличие, и той да се разкае за грешките си. Кара самодоволните да почувстват неудовлетворение от своите постижения и да търсят по-големи благословения чрез по-тясна връзка с Небето.

Божият план не е да изпраща вестители, които да гаят и ласкаят грешниците; не разпраща вести на мир, за да приспива неосветените в плътската им сигурност. Но поставя върху съвестта на грешника тежко бреме и пробужда душата му с острите стрели на осъждението. Служебните духове – ангели те му представят страшните Божии съдби, за да задълбочат усещането му за огромна нужда и да изтръгнат агонизиращия вик: „Какво да направя, за да бъда спасен?” Ръката, която смирява в праха, изобличава греха, посрамва гордостта и амбициите, Същата тя издига каещия се, поразен грешник и го пита с най-дълбоко състрадание: „Какво искаш да ти сторя?”

Когато човекът съгреша срещу святия и милостив Бог, не може да направи нищо по-благородно от това, искрено да се покае и да изповяда греховете си със сълзи и горест в душата. Това изисква Бог от него и няма да приеме нищо по-малко от съкрушено сърце и разкаян дух.

Но в своята самонадеяност и гордост царят и неговите първенци отхвърлиха Божията покана за обръщане, не последваха предупреждението Му и не се покаяха. Тази милостива възможност бе последна за тях. Бог бе заявил, че ако откажат да слушат гласа Му, ще им нанесе страшно наказание. Те отказаха да слушат и Той произнесе присъдата си срещу Израил; изля специалния Си гняв върху човека, който гордо се беше надигнал срещу Всевишния.

„Затова, така казва Господ за Юдовия цар Йоаким: Не ще има от него кой да седи на Давидовия престол. И трупът му ще бъде изхвърлен денем на пека, а нощем на сланата. Аз ще накажа него, потомството му и слугите му за беззаконието им; и ще докарам на тях, на ерусалимските жители и на Юдовите мъже всичкото зло, което изрекох против тях; а те не послушаха.”

Изгарянето на свитъка не приключи въпроса. По-лесно бе да се отърве от написаните думи, отколкото от изобличението и предупреждението, което съдържаха, и от бързо приближаващото се наказание, което Бог бе произнесъл срещу бунтовния Израил. Но дори и написаният свитък бе възстановен по Божия заповед. Думите на Безграничния не можеха да бъдат унищожени. „И тъй, Еремия взе друг свитък и го даде на писача Варух Нириевия син, който написа в него от устата на Еремия всичките думи на книгата, която Юдовият цар Йоаким беше изгорил в огъня; а при тях се притуриха и още много подобни думи.”

Бог не изпраща съдби върху народа Си, без първо да го предупреди да се покае. Използва всяко средство да ги върне към послушанието и не наказва престъпленията им, преди да им е дал достатъчно възможности за покаяние. Човешкият гняв се помъчи да осуети труда на Божия пророк, отнемайки свободата му, но Бог може да говори на хората и през затворническите стени и дори да увеличи силата на Своите служители чрез същите средства, чрез които техните преследвачи се мъчат да я намалят.

Сега мнозина презират вярното изобличение, дадено от Бога в свидетелство. Беше ми показано, че в наши дни някои дори отиват толкова далеч, че все едно са изгорили писаното слово на укор и предупреждение, както направи нечестивият израилев цар. Но противопоставянето на Божиите заплахи няма да осуети тяхното изпълнение. Отхвърлянето на Господните думи, изговорени чрез Неговите избрани инструменти, единствено ще предизвика гнева Му и в крайна сметка ще нанесе погубел на беззаконника. Често в сърцето на грешника пламва негодувание срещу инструмента, когото Бог е избрал да занесе изобличенията Му. Винаги е било така; и днес съществува същият дух, който преследваше Еремия и го хвърли в затвор заради това, че се покоряваше на Господното слово. Хората не обръщат внимание на повтарящите се предупреждения, а обичат фалшивите учители, които ласкаят суетата им и засилват нечестията им, но те няма да могат да им помогнат в деня на бедствието. Божиите избрани инструменти трябва да посрещат със смелост и търпение всякакви изпитания и страдания, които биха ги сполетели чрез укори, пренебрежение или неправилно разбиране, когато вярно изпълняват възложения им от Бога дълг. Трябва да помнят, че древните пророци и Спасителят на света също понасяха насилие и преследване заради Словото. Нека очакват да се натъкнат на съвсем същото противопоставяне, като онова, проявено от царя, когато изгори свитъка, написан под диктовката на Бога.

Господ подготвя хората за небето. Недостатъците на характера, упоритата воля, егоистичното идолопоклонство, удоволствието от намиране на чужди грешки, омразата и раздорите предизвикват Божия гняв и трябва да бъдат премахнати изсред неговия пазещ заповедите народ. Които живеят в такива грехове, са измамани и заслепени от хитрините на Сатана. Мислят, че са в светлината, но всъщност вървят пиппешком в тъмнина. И днес сред нас има мърморковци точно както имаше и сред древния Израил. Онези, които поради неразумно състрадание насърчават бунтуващите, в момент когато себелюбието им страда поради заслужено изобличение, не са приятели на Бога – Великия Изобличител. Бог докрай ще изпраща изобличения и предупреждения на народа Си.

Онези, които доблестно застават на страната на правото, които насърчават другите да се предадат на Божията открита воля и ги укрепват в усилията им да премахнат погрешните си дела, са истинските приятели на Господа, които с любов се опитват да поправят грешките на Неговия народ, за да може Той да ги умие, да ги очисти от всяка нечистота и да ги приготви за Своето свято царство.

Седекия наследил Йоаким на ерусалимския престол. Но нито новият цар, нито неговите приближени, нито народът на цялата земя се вслушаха в Господните думи, изговорени чрез Еремия. Халдейците започнаха обсада на Ерусалим, но за известно време отклониха армиите си срещу египтяните. Седекия изпрати вестител до Еремия с молба да се застъпи за тях пред Израилевия Бог; но страшният отговор на пророка бе, че халдейските армии ще се върнат и ще унищожат града. Така Господ им показа колко невъзможно е за човека да отмени Божествената присъда. “Така казва Господ: Недейте се мами да казвате: Халдейците непременно ще се оттеглят от нас; понеже те няма да се оттеглят. Защото даже ако поразите цялата войска на халдейците, които воюват против вас, и оцелеят от тях само някои ранени, пак те ще станат всеки от шатъра си и ще изгорят тоя град с огън.”

Еремия счел работата си за завършена и се опита да напусне града, но беше възпрян от сина на един от фалшивите пророци, който докладва, че пророкът смята да се присъедини към врага. Еремия отхвърлил лъжливото обвинение, но въпреки това бе върнат. Първенците бяха готови да повярват на сина на фалшивия пророк, тъй като мразеха Еремия. Сякаш смятаха, че той им е нанесъл бедствието, което бе предсказал. В гнева си го биха и го хвърлиха в тъмница.

След като пророкът прекара много дни в тъмницата, цар Седекия изпрати да го повикат и тайно го попита дали има някакво слово от Господа. Еремия отново му повтори предупреждението си, че народът ще бъде предаден в ръката на вавилонския цар.

“Що съм съгрешил на тебе или на слугите ти, или на тия люде, та ме туриха в тъмница? Къде са сега вашите пророци, които пророкуваха, казвайки: Вавилонският цар няма да дойде против вас или против тая земя”? Затова слушай, сега, моля, господарю мой царю, нека бъде приета, моля, молбата ми пред теб, щото да не ме накараш да се върна в къщата на писача Йонатан, за да не умра там. Тогава цар Седекия заповяда и предадоха Еремия да бъде пазен в двора на стражата, и даваха му всеки ден по един хляб от улицата на хлебарите, докдето се свърши всичкият хляб на града. И така Еремия седеше в двора на стражата.”

Нечестивият цар не се осмели открито да покаже някаква вяра в Еремия, но страхът го накара да потърси информация от него. Беше твърде слаб, за да предизвика неодобрението на своите първенци и на народа, като се покори на Божията воля, изявена чрез Неговия пророк. Накрая влиятелните мъже, вбесени от това, че Еремия продължава да пророкува зло, отидоха при царя и му казаха, че докато пророкът е жив, няма да престане да предсказва бедствия. Настояваха, че е враг на народа, че думите му отслабват ръцете на хората и им носят нещастие затова искат да го убият.

Малодушният цар знаеше, че тези обвинения са лъжливи. Но за да умилюва онези, които заемаха висши и влиятелни постове в царството, се престори, че вярва на лъжите им и предаде Еремия в техните ръце, за да сторят с него, каквото им е угодно. Съответно пророкът бе хванат и хвърлен в “ямата на царския син Мелхия, която бе в двора на стражата; и спуснаха Еремия с въжета. И в ямата нямаше вода, но тиня; и Еремия затъна в тинята”. Но Бог му въздигна приятели, които пледираха в негова полза пред царя и отново го преместиха в двора на затвора.

Още веднъж изпрати царят тайно да повикат Еремия и му заповяда вярно да обясни какво е Божието намерение за Ерусалим.

“А Еремия рече на Седекия: „Ако ти го явя, не е ли така, че непременно ще ме умъртвиш? И ако те съветвам, не ще ме послушаш”. Затова цар Седекия се закле скришно на Еремия, казвайки: „Заклевам ти се в живота на Господа, Който е създал душите ни, че няма да те умъртвя, нито ще те предам в ръката на тия човеци, които искат живота ти.” Тогава Еремия отново изговори в ушите на царя предупредителните думи от Господа: “Така казва Господ, Бог на Силите, Израилевият Бог: Ако излезеш при първенците на вавилонския цар, тогава ще се опази животът ти и тоя град няма да се изгори с огън; а и ти ще останеш жив, и домът ти. Но ако не излезеш при първенците на вавилонския цар, тогава този град ще бъде предаден в ръката на халдейците, които ще го изгорят с огън; и ти няма да избегнеш от ръката им”. И цар Седекия рече на Еремия: „Аз се боя от юдеите, които прибягнаха при халдейците, да не би да ме предадат в ръката им, и те да се поругаят с мене”. А Еремия рече: „Няма да те предадат! Послушай, моля, Господния глас относно това, което ти говоря! Така ще ти бъде добре и животът ти ще се опази!”.

Тук отново е проявена дълготърпеливата милост на Бога. Дори в този късен час, ако имаше налице покоряване на Неговите изисквания, животът на хората щеше да бъде пощаден и градът - спасен от унищожение. Но царят смяташе, че е отишъл твърде далеч, за да се върне. Боеше се от юдеите, боеше се да не стане обект на подигравки, боеше се за живота си. Твърде унищожително бе толкова късно да каже на народа: “Приемам Господното слово, изговорено чрез Неговия пророк Еремия. Не смея да рискувам с една война срещу неприятеля при наличието на всички тези предупреждения!”.

Със сълзи на очи Еремия умоляваше царя да спаси себе си и своя народ. С изтерзан дух го уверяваше, че не може да избегне всичко това, че животът и всичките му притежания ще паднат във властта на вавилонския цар. А можеше да спаси града, ако искаше. Но той бе тръгнал по погрешния път и нямаше да се върне обратно.

Реши да последва съвета на фалшивите пророци и на хората, които наистина го презираха и се присмиваха на неговия слаб характер - затова, че с такава готовност отстъпваше пред желанията им.

Той предаде своята благородна свобода и позволи да бъде превърнат в раболепен слуга на общественото мнение. Макар да не бе взел определено решение да върши зло, той не бе решил и да стои дръзно за правото. Беше убеден в истините, изговорени чрез Еремия, но не притежаваше моралната сила да послуша съвета му, а твърдо напредваше в погрешната посока.

Беше твърде слаб дори да пожелае неговите придворни и народът да узнаят, че е имал разговор с пророка, тъй като страхът от човеци вече бе обладал душата му. Ако този малодушен управник бе застанал смело пред своя народ и бе заявил, че вярва в думите на пророка – вече наполовина изпълнени – какво запустение щеше да бъде избегнато! Трябваше да каже: “Ще послушам Господа и ще спася този град от пълно разрушение. Не смея да пренебрегна Божиите заповеди заради страха или благоволенieto на човеци. Обичам истината, мразя греха и ще последвам съвета на Мощния Израилев”. Тогава хората щяха да уважат смелия му дух и онези, които се колебаеха между вяра и неверие, щяха твърдо да застанат на страната на правото. Безстрашието и честността в държанието му щяха да вдъхнат възторг и вяроност у неговите поданици. Щеше да получи достатъчно подкрепа и на Израил щяха да бъдат спестени неизразимите страдания на огъня, кланетата и глада.

Но слабостта на Седекия бе престъпление, за което той заплати със страшно възмездие. Неприятелят се втурна като неударжима лавина и опустоши града. Еврейските армии бяха обърнати в бяг и смут. Страната бе завладяна. Седекия бе хвърлен в затвора, а синовете му – убити пред неговите очи. След това бе отведен далеч от Ерусалим като пленник, чувайки писъците на отчаяните хора и грохота на пламъците, поглъщащи техните домове. Очите му бяха извадени и когато пристигна във Вавилон, погина в окаянство.

Това бе наказанието за неверието и следването на безбожни съвети.

В наши дни също има много фалшиви пророци, в чиито очи грехът не им изглежда толкова отвратителен. Те се оплакват, че спокойствието на хората ненужно се нарушава от изобличенията и предупрежденията на Божиите вестители. А те самите с ласкателните си и измамни учения, приспиват душите на грешниците във фатална дрямка. По същия начин и древният Израил бе омагьосан от ласкателните вести на покварените свещеници. Техните предсказания за благоденствие бяха по-приятни от вестта на истинския пророк, който съветваше да се покаят и обърнат.

Божии служители трябва да проявяват нежен и състрадателен дух, да показват на всички, че не са движени от никакви лични подбуди в отношенията си с хората и не изпитват удоволствие от предаването на гневни вести в името на Господа. Но те никога не бива да се колебаят да посочват греховете, покваряващи Божия народ, нито да преустановяват старанията си да ги подтикват към изоставяне на греховете и послушание спрямо Господа.

Тези, които се мъчат да покрийт греха и да го направят да изглежда не така тежък, вършат делото на фалшивите пророци и могат да очакват, че гневът на Божието възмездие ще бъде естествената последица от това. Господ никога няма да нагласи пътищата Си според желанията на покварените човеци. Фалшивият пророк обвиняваше Еремия, че травмира народа със своите сурови изобличения и се стараше отново и отново да ги успокоява, обещавайки им благоденствие и смятайки, че на горките хора не би трябвало непрекъснато да бъдат припомняни техните грехове, нито да бъдат заплашвани с

наказание. Такова поведение кара хората още повече да се противопоставят на съвета на истинския пророк и засилва враждебността им към него.

Бог не изпитва никакво състрадание към злотворците. На никого не е дал правото да замазва греховете на хората и да вика “Мир, мир!”, когато Той е заявил, че „няма мир за нечестивите”. Тези, които подклаждат бунт срещу служителите, от Бога изпратени да предадат Неговите вести, се бунтуват срещу Словото на Господа.

Глава 18

Необходимостта от верни изобличения

Това свидетелство, дадено ми в последното видение на 5 януари 1875 г., записах в палатката си между службите на лагерното събрание във Вермонт през август 1875 г. То излага състоянието на нещата в _____ през януари 1875 г. Тяхното развитие през лятото напълно оправда очевидната строгост на свидетелството. През септември прочетох части от него пред тази църква и беше положено началото на голямо дело сред нашите работници. В полза на същата църква, както и на други, предавам свидетелството чрез този скромен труд.

Там, където би трябвало да владее единствено Божият Дух, тъмнината има пълен контрол. Само малцина, ангажирани в делото, осъзнават необходимостта от лични усилия и отговорност, независимо в кой отдел служат. Малцина имат чувство за светостта на делото, с което са се заели. Слагат го на едно и също ниво с обичайните си занимания.

Себелюбието доминира у мнозина, които би трябвало да знаят, че животът на себепожертвувателна любов е живот на мир и свобода. Онези, които търсят щастие, угаждайки на себе си и удовлетворявайки главно собствените си интереси, са тръгнали да си осигуряват дори и само земното щастие по погрешен път. Който е неверен и в най-малкото си задължение, е неверен и в по-големите. Ако е небрежен към върното изпълнение на малките задачи, които му се възлагат, човекът е неспособен да носи и по-тежките. Това показва, че той не е посветен на делото с цялото си сърце и пред очите му не стои непрекъснато Божията слава.

Някои са готови да определят какви са задълженията на другите и имат ясно разбиране за техните отговорности, но пропускат с готовност да поемат своите. Личната върност и отговорност са особено необходими в здравния институт (сега санаториум), в администрацията, в църквата и в училището. Ако всички свързани с тези институции, очакваха с нетърпение да чуят какво им показва Исус иска те да направят, вместо да се обръщат и питат какво трябва да направят този или онзи, щяхме да бъдем свидетели на голяма промяна във всеки отдел на това служене.

Ако мисълта на всяко сърце беше: “Трябва да слушам Христовите учения и да се покорявам на Неговия глас; никой не може да свърши моята работа; вниманието на другите никога не може да компенсира собственото ми нехайство”, тогава щяхме да видим как Божието дело напредва както никога преди.

Това, което донася духовна слабост, е бездействието в очакването другите да работят. Да пази някой силите си, е най-сигурният начин да ги намали. Исус изисква от всичките Си служители безрезервно послушание и доброволно себепредаване. В службата за Христос не трябва да има никакъв

застой или самодоволство. Не може да има съгласие между Христос и Велиал. Каква липса на посвещение към Божието дело, какъв недостиг на загриженост има в _____.

Сърцето на А не е посветено на Бога. Той притежава способности и дарби, за които ще трябва да дава сметка пред Великия Дарител на всичко. Сърцето му е неосветено и животът му - недостоеен за призиването. Въпреки това той е тясно свързан със священото Божие дело повече от двадесет години. Каква светлина е имал, какви привилегии! Радвал се е на редки възможности да развие истински християнски характер. Думите, които Христос изплака над Ерусалим, са приложими за него: “Да беше знаел ти – да, ти - поне в този твой ден това, което служи за мира ти! Но сега е скрито от очите ти”. А. Божието въздаяние тегне над теб, “защото ти не позна времето, когато беше посетен”.

Б. има същия начин на мислене, но не е така напълно себелюбив. И двамата са повече сластолюбиви, а не боголюбиви. Поведението им е изцяло в разрез с християнския живот. Липсва им стабилност, здравомислие и посвещение на Бога. При Б. делото на благодатта е съвсем повърхностно. Той желае да бъде християнин, но не се стареа да удържи победа над себе си и да действа според убеждението си за право и погрешно. Делата, а не лекомислените думи и празните намерения, са приемливи пред Бога.

А., ти си чул Божието слово в изобличения, съвети и предпрудения, както и в настойчивите умолявания на любовта. Но чуването не е достатъчно, А.

“Бъдете изпълнители на Словото, а не само слушатели, да мамите себе си.” Лесно е да се носиш по течението и да викаш “Осанна” заедно с множеството, но в рутината на ежедневието, когато няма специално вълнение и приповдигнатост, тогава се изпитва истинското християнство. Тогава сърцето ти изстива, ревността ти отслабва и проявите на религиозност ти стават неприятни.

Със сигурност пренебрегваш изпълняването на Божията воля. Христос казва: “Вие сте Ми приятели, ако вършите онова, което ви заповядвам.” Това е задължителното условие, това е изпитът, който проверява характера на човека. Чувствата често са измамни, емоциите са несигурна защита, защото са непостоянни и се влияят от външни обстоятелства. Мнозина се заблуждават, разчитайки на сензационни впечатления. Проверката е: Какво правиш за Христос? Каква жертва даваш? Какви победи печелиш? Победата над себелюбия дух, устояването срещу изкушението да пренебрегнеш дълга, потушаването на страстите и доброволното, радостно послушание спрямо Христовата воля са далеч по-голямо доказателство, че си Божие дете от спорадичната набожност и емоционалната религия.

И двамата не обичате изобличението. То винаги пробужда неприязън и роптание в сърцата ви срещу вашия най-добър Приятел, Който винаги се е старал да ви прави добро и Когото имате всички причини да почитате. Отделили сте се от Него и сте оскърбили Божия Дух, надигайки се срещу думите, осъждащи вашето поведение, които Той е дал на Своите служители да ви кажат. Не се вслушвате в тези предупреждения и така отхвърляте Божия Дух, закоравявате сърцата си и ставате небрежни и безразлични към поведението си.

Брат А., през дългите години, когато си бил благословен с голяма светлина от Бога, осветявала пътеката ти, трябваше да придобиеш скъпоценна опитност. Чух глас, който ми каза за теб следното: “Това е безплодно дърво! Защо безплодните му клони да засенчват мястото, което може да бъде заето от плодоносно дърво? Отрежете го! Защо да обременява земята!”. Тогава чух умоляващия сладък глас на

Милостта, който казваше: “Оставете го още малко! Ще разкопая около корените му, ще го подрежа. Дайте му още един шанс; ако и тогава не даде плод, можете да го отрежете”.

Така на „безплодното дърво” се даде още малко благодатно време – още малко време за безплодния живот да разцъфти и да даде плод. Ще се възползваш ли от дадената ти възможност? Ще вземеш ли под внимание предупрежденията на Божия Дух? Думите, които Исус изрече към Ерусалим, след като той бе пренебрегнал милостиво предложеното му от Изкупителя спасение, в известен смисъл са изговорени и за теб: “Ерусалим, Ерусалиме(...) колко пъти Съм искал да събера чедата ти, както квачка събира пиленцата си под крилата си, но не искахте!”. Христос умоляваше, канеше, но любовта Му остана несподелена от хората, които бе дошъл да спаси. Вие се справяте във вашето време не по-добре от бедните, самозаблуждаващи се и слепи юдеи - в тяхното. Можехте да усъвършенствате благословените си привилегии и възможности, както й християнския си характер. Но сърцето ви е бунтовно и вие “не искахте” да смириш себе си, за да се обърнете истински и да заживеете в послушание към Божиите изисквания.

Бунтовните чувства и роптания, изразявани от някои, са гноили и в твоята душа, макар да не си си позволявал открито и ясно да говориш по този въпрос. За администрацията щеше да бъде по-добре, ако беше откъснат от нея още преди години. Колкото повече светлина си имал и на колкото повече привилегии си се радвал, толкова по-малко искреност и праведност си проявявал. Сърцето ти е плътско и ти пренебрегваш изявеното Божие слово. Въпреки че си бил обграден от предупреждения и съвети и макар да си имал най-мощни доказателства, че Бог е в това дело и Неговият глас ти говори, това си пренебрегнал и отхвърлил тържествените изобличения и си упорствал в себелюбивите си и корави пътища.

Понякога в сърцето ти се надига страх, но все още не си осъзнал окаяното си духовно състояние и абсолютната опасност, в която се намиращ. Постоянно се връщаш отново и отново към същото състояние на безразличие и себелюбие. Покаянието ти никога не е отивало достатъчно дълбоко, за да осъществиш цялостна реформа. Всичко е ставало повърхностно, без цялостното преобразяване, необходимо, за да бъдеш напълно приет от Бога.

“Който Ме следва – казва Христос – няма да ходи в тъмнина.” Но през по-голямата част от своя живот, през която си изповядвал Христос, си ходил в тъмнина, защото не си успял да се свържеш с Небето и да получиш чистата светлина от Божия Дух. {4Т 189.2}

Ако беше във всекидневен общение с Господа и ако подхранваше любов към душите, щеше да се издигнеш над себе си и да станеш сериозен работник в Господнето лозе. Щеше да усетиш как вярното изпълнение на житейските задължения те предпазва от себелюбието и самодоволството. Не си усърден и не се стараеш да печелиш все по-добра опитност всеки ден. Досега би трябвало да си станал достоен за доверие мъж на какъвто и да е отговорен пост. Но твоето себелюбие е белязало изпълнението на всяко нещо, което ръката ти е захващала да върши. Ти си мъдър в собствените си очи, но си пропуснал да придобиеш мъдрост от опита на многото си години.

Б. е суетен. Може и да се е придвижвал стабилно напред, израствайки в благодатта, но външният вид му се е струвал по-важен от вътрешната украса – от мантията на кроткия и тих дух, който Бог счита за

много ценен. Невярващите, наети в администрацията, които не са имали светлината на настоящата истина, дадена на вас, все пак са били много по-верни и на съвестни и от вас двамата, към които се обръщам. Ако усърдно се бяхте придържали към Христос, някои от тях сега щяха да са с нас в истината. Но вашият живот е бил камък за препъване пред тях. Бог гледа на тези невярващи с много по-голямо съжаление и благосклонност, отколкото на такива, които вярват в истината, но се отричат от Него с делата си. Вяра, оставяна настрана, когато е удобно, обличана и събличана като дреха, не е Христовата религия, а нещо фалшиво, което няма да издържи проверките дори и на този свят.

Истинската религия винаги е ясно видима в нашите думи и поведение, във всяко действие от живота. При Христовите последователи религията никога не е нещо отделно от бизнеса. Те вървят ръка за ръка и Божиите заповеди стриктно се спазват във всичките си подробности на светските им дела.

Съзнанието, че сме Божии деца би трябвало да придава възвишен характер дори и на ежедневните ни житейски задължения и да не ни прави мързеливи в работата, а будни по дух. Такава религия издържа критичния оглед „под лупа” на света с високото си чувство за почтеност.

Всеки служител в администрацията трябва да счита себе си за Божи настойник и да върши работата си с точност и с вярна бдителност. Непрестанно трябва да си задава въпроса: “Това в съгласие ли е с Божията воля? Ще зарадва ли моя Изкупител?” Библейската религия издига разума, докато Христос влезе във всичките ни мисли. Всяко действие, всяка дума и всеки миг от нашия живот трябва да носят отпечатъка на святата ни вяра. Краят на всичко е наближил и нямаме време да бъдем лениви или да живеем в удоволствия в разрез с Божиите намерения.

Не можем да си играем с Бога. Които пренебрегват Неговите милости и благословения в този ден на възможности, ще си навлекат непрогледен мрак, и ставайки кандидати за Божия гняв. Содом и Гомор бяха застигнати от проклятието на Всемогъщия заради греховете и пороците си. И в наши дни има хора, които по същия начин злоупотребяват с Божиите милости и пренебрегват предупрежденията Му. В деня на съда ще има повече милост към Содом и Гомор, отколкото за онези, които носят Христовото име, но Го безчестят с неосветения си живот. Тази група си навлича страшно възмездие, когато Бог ги посети в Своя гняв със съдбите Си.

Грешниците, които не са имали светлината и привилегиите, на които се радват адвентистите от седмия ден, ще бъдат в своето невежество в много по-изгодно положение пред Бога от онези, които са били неверни, намирайки се в тясна връзка с Неговото дело и изповядвали, че Го обичат и Му служат. Сълзите на Христос на хълма извираха от едно страдащо, съкрушено сърце поради несподелената любов и неблагодарността на Неговия избран народ. Той бе работил неуморно, за да ги спаси от съдбата, която те, изглежда, бяха решени да си навлекат, но те отхвърлиха милостта Му и не познаха времето на своето посещение.

Денят на техните привилегии бе към края си, но те бяха така заслепени от греха, че не разбираха това.

Исус погледна напред през столетията до края на времето и, виждайки всички онези, които щяха да отвърнат на любовта и предупрежденията Му със себелюбие и пренебрежение, които щяха да Му се отплатят по същия начин, изрече към тях тържествените думи, че не са познали времето на своето посещение. Юдеите трупаха около себе си тъмните облаци на възмездието, а днес мнозина по същия

начин си навличат Божия гняв с неизползваните възможности, с отхвърлените съвети и любов на Исус, с презрението и омразата си към Неговите служители, говорещи истината.

По лицето на земята няма място, на което да се е изляла толкова светлина, колкото в _____. Дори древният Ерусалим не е бил по-благословен с лъчите на небесната светлина, осветяваща пътя, който трябва да следва Неговият народ. И въпреки това, те не ходиха във вярно послушание, напълно в сиянието на светлината, служейки на Бога денем и нощем. Резултатът от небрежното следване на откритата от Господния Дух светлина е болнава и закърняла религия. Енергията и любовта се увеличават, когато ги упражняваме; християнските добродетели също могат да се развиват единствено чрез внимателно подхранване.

Необходимост от семейна дисциплина

Състоянието на мнозина в _____ е наистина тревожно; особено на повечето младежи. На това място са се заселили семейства с разбирането, че не бива да бъдат бремене за църквата, а в нейна помощ. При значителна част от тях се е получило точно обратното. Пренебрегването на подходящата дисциплина от страна на родителите е плодотворен източник на зло в много семейства. Младежите не са ограничавани както би трябвало. Родителите пренебрегват и не следват указанията в Божието Слово по този въпрос и децата поемат управлението в своите ръце. Последницата е, че общо взето успяват да командват своите родители, вместо да им се подчиняват.

Родителите са слепи относно истинското състояние на своите деца, които са успели да ги заблудят напълно. Но изгубилият контрол над децата си не обичат, когато други се опитват да ги контролират или да посочват недостатъците им с цел да ги поправят. В _____ Божието дело се спъва от родители, довели своите непокорни и недисциплинирани деца в тази голяма църква. Много от тях постоянно пренебрегват своя дълг да подложат децата си на възпитание и съвет Господен, но същите тези хора имат най-много какво да кажат относно нечестието на младежите в _____, макар лошият пример и злото влияние на техните собствени деца да са деморализирали младежите, с които те са в контакт.

Такива семейства са натоварили църквата с най-тежко бремене. Те идват с погрешни представи. Изглежда, очакват църквата да е непогрешима и да поеме отговорността да направи християни от същите деца, които те като родители са неспособни да контролират или да дисциплинират. Така хвърлят върху църквата ужасен, смазващ товар. Те могат да помогнат, ако се откажат от себелюбието си и се стремят да почитат Бога, поправяйки грешките си. Но те не вършат нищо подобно – стоят настрана, готови да критикуват липсата на духовност в църквата, чиято най-голяма беда е в това, че в редиците ѝ има твърде много като тях – мъртви души, личности с неосветени сърца и живот и с напълно погрешно поведение. Институциите в _____ носят на гърба си твърде много болни и безжизнени тела, грижейки се техният напредък и духовна жизненост.

Критика към онези, които обременяват църквата

Църквата страда от недостиг на несебелюбиви християнски работници. Ако всички, които по принцип не могат да устояват на изкушенията и са твърде слаби, за да стоят сами, се махнат от _____, там ще има много по-чиста духовна атмосфера.

Онези, които се хранят с „отпадъците“ от грешките и недостатъците на другите и се ограждат с непоносимата смрад на пропуските и слабостите на своите ближни, превръщайки се в църковни лешояди, не са полезни за обществото, от което са част, а са истинско бремене за общността, на която се натрапват.

Църквата се нуждае не от бремена, а от сериозни работници; не от търсачи на грешки, а от строители на Сион. Наистина има нужда от мисионери в самото сърце на делото – хора, които държат крепостта, които ще бъдат твърди като стомана, за да опазят честта на онези, които Бог е поставил начело на Своето дело и които ще направят всичко по силите си, за да подкрепят делото във всичките му направления, дори да пожертват собствените си интереси и даже живота си, ако има нужда. Но ми беше показано, че само малцина са онези, върху чиито души е гравирана истината, които могат да издържат изпитващата проверка на Бога. Много са хората, които са се затвърдили в истината, но истината не се е затвърдила в тях, за да преобрази сърцата им и да ги очисти от всяко себелюбие. Има такива, които идват в _____, за да помагат в делото (както и доста от старите членове), които имат да отчитат страшна сметка пред Бога за препятствието, което са били за делото Му чрез егоизма си и чрез неосветения си живот.

Религията няма спасяваща сила, ако характеристиките на онези, които я изповядват, не са в съответствие с тази изповед. Бог милостиво е дал на хората в _____ голяма светлина, но и Сатана извършва своето и използва силата си, за да се намесва мощно в самото сърце на делото. Хваща себелюбиви и неосветени мъже и жени и ги кара ревностно да наблюдават верните Божии служители, за да поставят под съмнение думите, делата и подбудите им, да намират грешки и да роптаят срещу техните изобличения и предупреждения. Чрез тях поражда подозрения и завист, мъчи се да отслаби вярата на верните, да угоди на неосветените и да съсипе труда на Божиите служители.

Сатана придобива огромна власт над умовете на родителите чрез недисциплинираните им деца. Грехът на родителската небрежност е отбелязан срещу имената на много пазещи съботата родители. Духът на клюкарстване и сплетничене е едно от специалните средства на Сатана да сее несъгласия и раздори, да разделя приятели и да подкопава вярата на мнозина във верността на нашите становища. Братя и сестри са твърде готови да разговарят за грешките и пропуските, които смятат, че съществуват у другите, и особено у тези, които непоколебимо носят вести на изобличение и предупреждение от Бога.

Децата на тези мърморковци слушат с отворени уши и попиват отровата на недоволството. По този начин родителите в слепотата си затварят пътищата, по които могат да бъдат достигнати сърцата на техните деца. Колко много семейства подправят ежедневната си храна със съмнения и въпроси. Те подлагат на дисекция характеристиките на своите приятели и ги сервират като изтънчен десерт. Около масата се пускат да обикалят скъпи „хапки“ клевета, които се коментират не само от възрастните, но и от децата. Така Бог бива обезславян. Исус казва: “Понеже сте направили това на един от тези най-скромни

Мои братя, на Мен сте го направили”. Затова тези, които злословят срещу Неговите служители, пренебрегват и оскърбяват Христос.

Имената на Божиите избрани служители се споменават с неуважение, а в някои случаи с абсолютно презрение от личности, чийто дълг е да ги подкрепят. Децата не пропускат да чуят неуважителните забележки на родителите си спрямо тържествените изобличения и предупреждения на Божиите служители. Разбират презрителните шеги и пренебрежителните думи, които от време на време достигат до ушите им, и придобиват склонност да поставят в умовете си светите, вечни интереси на едно ниво с обикновените светски неща. Какво дело извършват тези родители, превръщайки децата си в неверници още в детството им! Това е начинът, по който се научават на непочтителност и бунт срещу Божественото изобличение за грях. Там, където това зло съществува, духовният упадък може да вземе връх. Същите тези майки и бащи, заслепени от неприятеля, се чудят защо децата им са така склонни към недоверие и съмнение в Библията; защо е толкова трудно да бъдат докоснати от морални и религиозни влияния. Ако имаха духовен поглед, щяха изведнъж да открият, че споменатото плачевно състояние на нещата е резултат от влиянията в собствения им дом, последица от собствената им завист и неверие.

По този начин в семейния кръг на изповядващите християнството могат да бъдат възпитавани неверници.

Мнозина намират особено удоволствие в беседването и задълбочаването в недостатъците – истински или въображаеми – на онези, които носят тежки отговорности в институтите, свързани с Божието дело. Те си затварят очите за доброто, което тези хора са извършили, за ползата, която са допринесли усиленият им труд и непоколебимото им посвещение на делото, и концентрират вниманието си върху някои очевидни грешки, върху неща, които вече са станали и са се появили неблагоприятни последици. Тогава започват да си въобразяват, че те биха се справили по-добре, с по-задоволителни резултати. Но истината е, че ако работата бе възложена на тях, те или щяха изобщо да откажат да помръднат поради обезкуражаващите прогнози на случая, или щяха да се справят още по-зле от тези, които са свършили работата, следвайки открито Божието провидение.

Но тези недисциплинирани бърборковци се прилепват здраво към слабостите на делото, както лишеите се прилепват към грапавините на скалата. Те са останали духовно недоразвити от непрекъснатото занимаване с пропуските и грешките на другите. Те са морално неспособни да забелязват добрите и благородните дела, несебелюбивите старания, истинския героизъм и саможертва. Животът и надеждата им не стават по-благородни и по-възвишени, а схващанията и планове им – повеликодушни и по-толерантни. Не подхранват онова милосърдие, които би трябвало да характеризира живота на християнина. Всеки ден деградират, техните предразсъдъци и възгледи стават все по-тесногръди. Дребнавостта е тяхната стихия и атмосферата, която ги обгражда, е отрова за мира и щастието.

Големият грях на _____ е занемаряване грижата за светлината, която Бог им е дал чрез Своите служители. Христос казва на апостолите: “Който приеме онзи, когото Аз пращам, Мен приема; и който приема Мен, приема Този, Който Ме е изпратил”. Оттук става ясно, че онези, които отхвърлят вестите на Божиите служители, отхвърлят не само Сина, но и Отец.

Казва още: “А като влезете в някой град и те не ви приемат, излезте на улиците му и речете: „И праха, който е полепнал по нозете ни от вашия град, ви отърсваме; но това да знаете, че Божието царство е приближило. Казвам ви: по-леко ще бъде наказанието на Содом в съдния ден, отколкото на този град. Горко ти, Хоразине! Горко ти, Витсаидо! Защото, ако бяха се извършили в Тир и Сидон великите дела, които се извършиха у вас, отдавна те биха се покаяли, седящи във вретиче и пепел. Обаче на Тир и Сидон ще бъде по-леко в съда, отколкото на вас. И ти, Капернауме, до небесата ли ще се издигнеш? До ада ще се смъкнеш. Който слуша вас, Мен слуша; и който отхвърля вас, Мен отхвърля; а който отхвърля Мене, отхвърля Онзи, Който Ме е изпратил.”

Колко страховито тържествени са тези думи! Колко е важно да не отхвърляме предупрежденията и съветите, които Бог ни изпраща чрез смирените Си инструменти! Защото, пренебрегвайки светлината, дадена чрез Неговите вестители, ние пренебрегваме Спасителя на света, Царя на славата. Мнозина поемат този ужасен риск и така си навличат Божието осъждане. С Всемогъщия шега не бива, нито можем да си позволим безнаказано да не обръщаме внимание на Неговия глас.

Злото на хлабавата дисциплина

Братята Ц. и Д. не оказаха на делото в _____ онази подкрепа, която трябваше. Ако и двамата работеха смирено в страх от Бога и постоянстваха във вършенето на добро както в църквата, така и в администрацията, щяха да бъдат голямо благословение за Божието дело. Ако чувстваха своята отговорност пред Бога да възпитават и дисциплинират децата си, щяха да бъдат ценен пример за другите. Тези деца имат нужда не само от образованието, давано им в училище, но и от такова обучение, което ще развие в правилно съотношение техните умствени и морални сили чрез необходимото упражняване. Физическите, умствените и духовните способности трябва да бъдат развивани, за да оформят правилен и уравновесен характер.

За да се постигне успех в това, децата трябва да бъдат наблюдавани, пазени и дисциплинирани. Това изисква умения и търпеливи усилия, за да може младите да бъдат правилно оформени. Определени лоши наклонности трябва да бъдат внимателно обуздавани и нежно изобличавани; умът трябва да бъде насочван към доброто. Детето трябва да се насърчава в опитите му да се контролира, но това да става благоразумно, иначе желаната цел няма да бъде постигната.

Родителите трябва добре да се запитат: “Кой е достатъчно способен за това?” Единствено Бог е вседостатъчен и ако те Го оставят на заден план, ако не търсят Неговото намерение и съвет, тогава задачата им е наистина безнадеждна. Но чрез молитва, изучаване на Библията и сериозна ревност те могат да постигнат благороден успех в този важен дълг и да получат стократна отплата за всичкото инвестирановреме и грижи. Само че клюкарстването и безпокойството за външния вид отнемат скъпоценно време, което би трябвало да бъде посветено на молитва за мъдрост и сила от Бога – за да се изпълнят най-свещените им надежди. Родителите, които мъдро търсят спасение, ще подредят заобикалящата ги среда така, че да е благоприятна за формирането на правилен характер у децата им.

Почти винаги това е по техните сили. Източникът на мъдростта, от който могат да черпят всяко необходимо знание в тази насока, е открит.

Библията – Книга богата на наставления – трябва да бъде техен учебник. Ако те възпитават децата си в съгласие с нейните предписания, не само ще поставят младите им нозе на правия път, но ще обучат и самите себе си в своя най-свят дълг. Впечатленията, запечатани в умовете на младите, много трудно могат да бъдат изличени. Колко е важно тогава тези впечатления да са правилни, да насочват гъвките им способности в правилната посока.

Някои родители са дошли в _____ с децата си и са ги захвърлили в църквата, сякаш отсега нататък прехвърлят цялата отговорност за тяхното морално и религиозно възпитание върху нея. Брат и сестра Ц., и брат и сестра Д. определено имат пропуски във възпитанието на децата си, както и в правилното контролиране на самите себе си.

Децата им се перчат със свободата си да правят каквото искат. Освободени са от домашни задължения и се държат презрително. Полезният живот им изглежда като робия. Липсата на ръководство в дома ги е направило негодни за каквото и да е пост и като естествена последица от това те се бунтуват срещу училищната дисциплина. Техните родители изслушват и се доверяват на оплакванията им, съчувстват на въображаемите им проблеми и ги насърчават във вършенето на зло. Тези родители в много случаи вярват на недвусмислени лъжи, пробутани им от техните лъжливи деца. Няколко такива случая на недисциплинирани и притворни деца могат да направят много за сиването на всеки авторитет в училище и за деморализиране на младежите в църквата.

В небето има съвършен ред, съвършена хармония и съгласие. Ако родителите пропуснат да научат децата си на правилно отношение към авторитетите тук, как могат да се надяват, че те ще бъдат приети като подходящи другари на светите ангели в един свят на мир и хармония? Снизходителните родители, оправдаващи децата си, когато те вършат зло, създават стихия, която ще внася разединение в обществото и ще погубва авторитета както на училището, така и на църквата.

Децата се нуждаят от бдителна грижа и ръководство както никога досега, тъй като Сатана се бори да спечели контрол над умовете и сърцата им и да пропъди Божия Дух. Страшното състояние на младежите от тази епоха е един от най-мощните белези за това, че живеем в последните дни. Но разрухата на много от тях се дължи директно на лошото възпитание от страна на родителите. Духът на роптание срещу изобличението е пуснал корени и принася своите плодове на непослушание. Макар родителите да не са доволни от характерите, които развиват децата им, не виждат грешките направили ги такива, каквито са.

Илий увещаваеше синовете си, но не подежда незабавно, за да ги обуздае. Обичащият спокойствието и любящ баща бе предупреден от Бога, че неговата небрежност ще предизвика възмездие. Но дори и тогава той не почувства колко е важно да реагира веднага и да премахне отвратителното зло от Израил.

Трябваше лично да предприеме незабавни мерки, а вместо това каза със забележително смирение: “Господ е; нека стори каквото Му е угодно”. Ако бе прозрял напълно вината за своята небрежност,

може би Израил щеше да бъде спасен от унижението на погрома и Божият ковчег нямаше да падне в ръцете на неприятеля

Бог осъжда нехайството, което флиртува с греха и престъплението, както и безразличието, което лениво отбелязва гибелното им присъствие в семействата на изповядващите християнството. Той държи родителите отговорни в много висока степен за пропуските и безумията на тяхното поколение. Бог посети с проклятието Си не само синовете на Илий, но и самия Илий; неговият страшен пример трябва да бъде предупреждение към родителите в днешно време.

Докато разсъждавах над опасното положение на нашите младежи и ми бе показано колко равнодушни са родителите към тяхното благополучие, сърцето ме болеше и прималяваше; ангелите бяха угрижени и плачеха от скръб. Младежите преминават в света и в ръцете на Сатана. Стават по-малко податливи на сладкото влияние на Божията благодат, по-дръзки и предизвикателни и проявяват нарастващо незачитане спрямо вечните интереси. Видях Сатана да забива своето знаме в домовете на онези, които изповядват, че са Божии избрани. Само че ходещите в светлина би трябвало да са способни да направят разлика между черното знаме на противника и попръскания с кръв флаг на Христос. Необходимо е децата да бъдат възпитавани чрез поучение и пример. Родителите трябва да изпълняват сериозните си отговорности със страх и трепет; да издигат горещи молитви за небесна сила и ръководство в тази задача. В много семейства семената на суетата и егоизма се сеят в сърцата на децата почти от бебешка възраст. Дребните им думи и действия се коментират и хвалят в тяхно присъствие, повтарят се и се преувеличават пред другите. Малките отбелязват това и се надуват от важност, позволяват си да прекъсват разговори, да стават нахални и безочливи. Ласкателството и угаждането подхранват тяхната суетност и твърдоглавие, докато се стигне дотам, че най-малките нерядко командват цялото семейство, включително майката и бащата.

От оформения чрез такова възпитание характер детето не може да се освободи дори и щом съзрее за по-сериозна преценка. Характерът се развива заедно с него и онова, което може да е изглеждало симпатично в едно бебе, е долно и нечестиво у един мъж или жена. Тази личност иска да владее над близките си и ако те откажат да угодят на желанията ѝ, счита, че я обиждат и оскърбяват. Причината е в това, че им е било угаждано в тяхна вреда, когато са били малки, вместо да бъдат научени на себеотрицанието, необходимо за понасяне трудностите и клопките на живота.

Често родителите глежат и угаждат на децата си, защото им се струва, че така по-лесно ще се справят с тях. Много по-леко е да ги оставиш да следват собствените си пътища, отколкото да обуздаваш склонността им към непокорство, която така мощно се надига в гърдите им. Такова поведение е малодушно. Нечестие е да се бяга от отговорност по този начин, защото ще дойде време, когато тези деца, чиито необуздани наклонности са се закоравили до абсолютни пороци, ще нанесат укор и позор на себе си и на своите семейства. Те излизат в забързания живот, неподготвени за изкушенията, недостатъчно силни да устоят на смущенията и проблемите, избухливи, надменни, недисциплинирани, стремящи се да подчинят другите на волята си; и когато това не стане, започват да смятат, че светът злоупотребява с тях и всички са срещу тях.

Уроците на детството – добри или лоши – не са научени напразно. За добро или зло характерът се оформя през младостта. У дома може да има похвали и фалшиво ласкателство, но навън всеки стои

според собствените си заслуги. Разглезените, на които е била преотстъпвана цялата власт в дома, всеки ден биват подлагани на огорчение и заставяни да се покоряват на другите. Мнозина едва тогава - чрез тези практични уроци на живота, научават къде е истинското им място. Чрез отхвърляне, разочарования и ясен език от страна на техните началници често разбират какво е истинското им ниво и биват смирявани, за да проумеят и да приемат полагащото им се за тях място. Но това жестоко и ненужно мъчение, през което преминават, би могло да бъде избегнато чрез подходящо възпитание в младостта им.

Болшинството от тези лошо възпитани млади хора минават през живота сърдити на целия свят, проваляйки се там, където би трябвало да успяват. Израстват с чувството, че светът е злобен към тях, защото не ги ласкае и гали; и затова си отмъщават, проявявайки също злоба от своя страна и държейки се предизвикателно. Понякога обстоятелствата ги заставят да имитират смирение, което не изпитват, но това не е тяхна естествена добродетел и истинският им характер рано или късно излиза наяве.

Ако такива хора създадат собствени семейства, стават деспотични управници в дома си и там проявяват онова себелюбиво и безразсъдно поведение, което са принудени частично да прикриват от външния свят. Намиращите се под тяхна власт понасят в пълна мярка на собствения си гръб грешките от ранното им възпитание. Защо родителите възпитават децата си така, че един ден те да бъдат във война с всички, с които общуват?

Тяхната религиозна опитност се формира от възпитанието, получено в детството. Нерадостните изпитания, оказали се така опасни за напредъка на църквата, които карат невярващите да се препъват и да отвръщат със съмнение и недоволство, обикновено произтичат от един необлагороден, бунтовен дух – плод на родителско глезене в ранното детство. Животът на колко много хора е разбит, колко много престъпления се извършват под влиянието на бързо надигаща се ярост, която е можело да бъде обуздана в детството. Когато умът е податлив, сърцето може лесно да бъде повлияно от правото и е под властта на нежната майчина воля. Недостатъчното възпитание на децата стои в основата на огромен брой злочестини .

Децата, на които се позволява да постъпват според собствената си воля, не са щастливи. Непокорното сърце не притежава от само себе си качества като спокойствие и задоволство. Умът и сърцето трябва да бъдат дисциплинирани и обучени на подходящо самообладание, за да може характерът да е в хармония с мъдрите закони, управляващи човешкото съществуване. Безпокойството и негодуванието са плодове на угаждането и себелюбието. Почвата на сърцето – като тази на градината – ражда бурени и плевели, докато в нея не бъдат засети семената на скъпоценни цветя и докато за тях не се положат необходимите грижи.

Както е с видимата природа, така е и с човешката душа.

Младежите в _____ са в потресаващо състояние. Докато някои хора в църквата се занимават с проблемите на заемащите отговорни постове, намират грешки, роптаят срещу изобличенията, пробутват съмненията си и клюкарстват върху делата на другите, собствените им души са обгърнати с мрак и техните деца са заквасени с духа, действащ в родителите им. Такова поведение е предназначено да

събори всяка задръжка и авторитет. Бог държи тези родители отговорни за злонамереността и бунта на младежите, вамиращи се под тяхната опека.

Сатана осъществява плановете си с прекрасен успех. Опитни мъже – бащи на семейства – които твърдоглаво се бунтуват, когато някой се противопоставя на волята им, показват ясно, че не могат, нито контролират себе си. Как тогава ще успеят да контролират децата си, които вървят по техните стъпки, бунтуват се както срещу авторитета им, така и срещу всякакви ограничения, след като те самите се бунтуват срещу авторитета на църквата и институциите, с които са свързани? Някои тъй наречени християни са се предали в ръцете на Сатана и са станали негови инструменти. Те влияят на душите срещу истината, проявявайки неподчинение и нервно негодувание. Макар и изповядващи правдата, те си присвояват мястото на Всемогъщия и преди да осъзнаят колко чудовищен е грехът им, започват да изпълняват намеренията на неприятеля. Внушението е направено, мрачната сянка е хвърлена, стрелите на Сатана са попаднали в целта. Наистина, малко квас заквасва цялото тесто. Неверието се промъква и оплита умовете, които е трябвало да приемат истината напълно.

Междувременно, тези непостоянни работници на Сатана невинно поглеждат хората, които те са подтикнали към скептицизъм и които не се трогват от изобличение или умоляване. И когато тези, – на които те са повлияли, отидат още по-далеч в неверието си, отколкото те самите биха дръзнали, започват да се ласкаят, че в сравнение с тях са непорочни и праведни.

Не разбират, че тези скръбни случаи са резултат на техния собствен необуздан език и нечестив бунт; че изкушаваните са паднали поради тяхното зло влияние. Те са дали начало на проблема, те са посели семената на анархия и неверие.

Нито едно семейство няма оправдание да доведе в _____ деца, които не са под контрола на родителите си. Ако тези родители са пренебрегнали Божието слово по въпроса за наставлението и възпитанието, то _____ не е място за тях. Те ще бъдат само средство за деморализиране на младежите и за внасяне на дисхармония там, където би трябвало да царуват мир и благоденствие. Нека тази родители се заемат с пренебрегнатата си работа по обуздаване и дисциплиниране на собствените си деца, преди да си позволят да ги стоварват на църквата в_____.

Мнозина са виновни в пренебрегване на децата си Илий и Божието наказание ще ги сполети така сигурно, както сполетя него. Случайт на брат Е. е забележителен. Божията ръка се простря в гнева на възмездието не само върху децата му, но и върху него самия. Божието слово е ясно, но той е потъпкал неговите съвети под нозете си; отправяни са му предупреждения, давани са му изобличения, но той не е обърнал внимание на нито едно от тях и проклятието е паднало върху него. Ужасно е да се пренебрегва възпитанието на децата. Впоследствие ще бъдат изгубени не само те, но и самите родители, които така са се отдалечили от Бога, че са изгубили всякакво чувство за свещената си отговорност. Такива заемат много опасно положение по отношение на вечния живот.

Слабохарактерни и глезещи родители, нека ви представя за ваше наставление указанията, които Библията дава за отношението към бунтовния син: “Ако има някой упорит и непокорен син, който не слуша думите на баща си или думите на майка си, и при все, че те го наказват, пак той не ще да ги слуша, тогава баща му и майка му да го хванат и да го заведат при старейшините на града му и при портата на местожителството му, и да кажат на старейшините на града му: Тоя наш син е упорит и

непокорен; не слуша думите ни, разблуден е и пияница. Тогава всичките мъже от града му да го убият с камъни, та да умре; така да отмахнеш злото отсред себе си; и целият Израил ще чуе и ще се убои”.

Както младите, така и старите, свързани с администрацията, трябва да бъдат наглеждани отблизо, да не би да оказват влияние, противоположно на набелязаната цел. Ако има наети хора, чието влияние е от такъв характер, че отдалечава другите от Бога и от истината, и за миг не трябва да си задаваме въпроса за приключването на техния случай. Те веднага би трябвало да бъдат отстранени, защото разпиляват, вместо да събират с Христос. На практика те са служители на Сатана.

Ако с администрацията има свързани младежи, които не уважават авторитета на родителите си и са разпуснати в дома, презират съвети и ограничения, Божието проклятие ще падне върху тях; и не само върху тях, но и върху администрацията; затова би трябвало на службата им да се сложи край, за да нямам повече възможност да развърщават младежите, с които влизат в контакт. Заемащите отговорни постове в администрацията носят отговорност за преобладаващото влияние там и ако са безразлични към поведението на непокорните и непокаяните сред своите служители, стават съучастници в греха им.

В _____ беззаконието се прикрива. Бог призовава към друг ред. Младежите, свързани с Неговото дело, трябва да се подбират. Нужни са такива, които ще се усъвършенстват, ще се пречистват и облагородяват от връзката си с Божията работа. Верни войници са необходими на всеки пост, особено в голямото сърце на делото. Изповядващите истината трябва да бранят интересите Му като бдящи стражи и свято да пазят себе си и всеки брата си от духовна зараза.

Тези, които са пропити от духа на независимостта и идват в _____ като ученици в нашето училище, смятайки да правят каквото им харесва във всяко отношение, бързо трябва да бъдат извадени от това заблуждение и поставени под правилна дисциплина. Но младежите, живеещи в _____, трябва особено да бъдат приучени към най-стриктни правила, за да се опази тяхната почтеност и морал.

Ако отказват да се подчинят на тези наредби, трябва да бъдат изключвани от училището и отстранявани от обществото на онези, които те деморализират с лошия си пример.

Родителите, живеещи далеч, които са изпратили децата си в _____, за да получат образование, се чувстват напълно уверени, че там те ще получат правилно морално обучение и няма да бъдат изложени на лоши влияния. Дълг на настоятелите на нашето училище е моралната атмосфера в него да бъде очистена. Сред определена група млади мъже и жени в _____ се шири липсата на благоприличие и незачитане на абсолютното целомъдрие. При някои от тях моралът е на много ниско ниво и те влияят на малките ученици, изпратени там отдалеч, които не се радват на привилегията да бъдат съветвани и закриляни от родителите си. На това трябва да се обърне внимание незабавно, тъй като е въпрос от тържествена важност.

Влиянието на някои младежи в _____ е деморализиращо. Те сякаш смятат, че е достойно за похвала да изглеждат независими и да показват неуважение към авторитета на своите родители. Павел дава вярно описание на тази категория младежи с думите: “А това да знаеш, че в последните дни ще настанат усилни времена. Защото човечите ще бъдат себелюбиви, сребролюбиви, надменни, горделиви, хулители, непокорни на родителите, неблагодарни, нечестиви, без семейна обич, непримирими,

клеветници, невъздържани, свирепи, неприятели на доброто, предатели, буйни, надуты, повече сластолюбиви, а не боголюбиви.”

Влиянието на тази група върху младежите в _____ нанася много вреда. Разговорите и примерът им са презрителни и долни. Младежи, чиито морални устои са твърди и чиито умове са възвишени, няма да се чувстват привлечени от тяхната компания и ще стоят извън обсега на тяхното влияние. Но има млади момчета и момичета, които намират удоволствие в обществото на такива хора. Сатана е отбелязал успех и, като е притъпявал духовната чувствителност на някои, вярващи в истината и е замъглявал техните умове с фалшиви представи, докато са станали неспособни да различават правилно от погрешно.

Тогава им внушава неща, които подкопават увереността им в избраните Божии служители и те биват доведени до пълно неверие.

Ако младежите избират компанията на такива, чийто живот прави чест на изповедта им, ще избегнат много сериозни опасности. Сатана непрестанно се старае да погуби хората, невежи относно неговите измами, но не чувстващи особена нужда да се молят и да търсят съвета на опитни и набожни приятели. Много младежи, идващи в _____ с доброто намерение да живеят християнски живот, попадат в групата на такива, които ги вземат за ръка и под маската на приятелството ги водят директно към сатанинските капани. Неприятелят невинаги идва като рикаещ лъв; често се явява като ангел на светлината, приемайки най-приятелски вид, и представя специални изкушения, на които за неопитните е трудно да устоят. Понякога постига целта си да заблуди лековерните, предизвиквайки състраданието на милостивото им естество, като им се представя за праведно същество, преследвано без причина. {4Т 207.1}

Сатана си намира инструменти, които охотно вършат делото му. В тази насока прилага умения, усъвършенствани с натрупания през хилядолетията опит. Използва знанието на вековете, за да изпълни злокобните си намерения. Невежи младежи се поставят в негова услуга и той ги използва като инструменти, за да въвежда души в погубел. Тези, които се поддават на сатанинската власт, не получават щастие от това. Те никога не са доволни и спокойни, но неудовлетворени, раздразнителни и кисели, неблагодарни и бунтовни. Точно за такъв младеж говоря в момента. Но Бог ще прояви милост към него, ако искрено се покае и обърне. Греховете му могат да бъдат отмити с изкупителната кръв на Исус.

Спасителят на света предлага на грешниците дара на вечния живот. Очаква отклик на Своята любов и прощение с по-нежно състрадание, отколкото онова, което трогва сърцето на земния родител, за да прости на своя непокорен, каещ се, страдащ син.

Той вика след блудния син: “Върни се при Мен и Аз ще се върна при теб”! Ако грешникът отказва да последва гласа на милостта, който го призовава с нежна и съчувствителна любов, душата му ще бъде оставена в тъмнината. Ако пренебрегне предоставената му възможност и продължи с лошото си поведение, в неочакван момент Божият гняв ще се стовари върху него. “Човек, който - често е избличаван - закоравява врата си; внезапно ще се съкруши, и то без поправление.” Този млад човек гледа с пренебрежение авторитета на баща си и презира ограниченията. Страх от Господа е начало на мъдростта. Той стои в основата на правилното възпитание. Онези, които са имали благоприятни

възможности, но са пропуснали да научат този първи голям урок, не само са негодни да служат в Божието дело, но са направо вредни за обществото, в което живеят.

Соломон увещава младите: “Сине мой, слушай поуката на баща си и не отхвърляй наставлението на майка си, защото те ще бъдат благодатен венец за главата ти и огърлица около шията ти. Сине мой, ако грешните те прилъгват, да се не съгласиш(...) Превъзходната мъдрост възгласява по улиците, издига гласа си по площадите, вика по главните места на пазарите, при входовете на портите, възвестява из града думите си: „Глупави, докога ще обичате глупостта? Присмивачите докога ще се наслаждават на присмивките си и безумните ще мразят знанието? Обърнете се при изобличението ми. Ето, аз ще изляя духа си на вас, Ще ви направя да разберете словата ми!”

“Понеже Аз виках, а вие отказахте да слушате; понеже простирах ръката Си, а никой не внимаваше, но отхвърлихте съвета Ми и не приехте изобличението Ми, то и Аз ще се смея на вашето бедствие, ще се присмея, когато ви нападне страхът като опустошителна буря и бедствието ви се устреми като вихрушка; когато скръб и мъка ви нападнат. Тогава те ще призват, но Аз няма да отговоря, ревностно ще Ме търсят, но няма да Ме намерят. Понеже намразиха знанието и не разбраха страха от Господа, не приеха съвета Ми и презряха всичкото Ми изобличение, затова ще ядат от плодовете на своя си път и ще се наситят от своите си измислици. Защото глупавите ще бъдат умъртвени от своето си отстъпване и безумните ще бъдат погубени от своето си безгрижие. Но всеки, който Ме слуша, ще живее в безопасност и ще бъде спокоен, без да се бои от зло.”

В различните ни институции в _____ трябва да се поддържа ред. Неподчинението трябва да бъде преодоляно. В администрацията не бива да бъде задържан никой, който е бил наставляван от пазещи съботата родители и има привилегиата да слуша истината, но въпреки това се бунтува срещу нейните учения. Със свящото Божие дело не бива да бъде свързан никой, който се държи пренебрежително към него или се отнася с неуважение към нашата свята вяра. Също такива, които са свързани с администрацията от дълго време и са имали възможност да се запознаят с нашата вяра, но се противопоставят на истината, не бива да бъдат задържани повече. Тяхното влияние ще е срещу истината, ако продължават да пренебрегват светлината и да отхвърлят спасението. Такова влияние има смразяващ ефект върху вярата на другите и ги отдалечава от Бога. Тези непокаяни и безчувствени хора не трябва да заемат постове, които могат да бъдат дадени на личности, уважаващи истината, поддаващи се на влиянието на Божия Дух и силно привързани към Неговото свято дело.

Влиянието на нашите младежи в администрацията не е такова, каквото би трябвало. А. и Б. на практика работят срещу делото. Влиянието на техните говор и поведение са такива, че отвращават невярващите и ги отблъскват от нашата вяра и от Христос. Младеж, който не се вслушва в предупрежденията на Божието Слово и пренебрегва свидетелствата на Неговия Дух, е само живо проклятие за администрацията и трябва да бъде отстранен от нея.

Младежите с деморализиращо влияние не трябва да имат връзка с нашия колеж. На онези, които са обладани от болезнена сантименталност и гледат на посещението си в училището като на възможност за флиртуване и размяна на неподходящи любезности, трябва да се наложат най-строги ограничения. Авторитетът трябва да се укрепва. Правдата и милостта са близначки, вървящи ръка за ръка.

Ако не се положат усилия да се поправи настоящото състояние на нещата в _____, той скоро ще се превърне в място, където се насърчават неморалността и разпуснатостта. Родителите и отговорните в нашите институции ще спят ли, докато Сатана забладява умовете на децата? Бог се отвращава от греховете, които се поощряват и прикриват от църквата, подхранват се в администрацията и се покровителстват от бащите. Нека родителите и отговорните служители сериозно да се заемат с това дело и да очистят греха.

Живеем в последните дни. Йоан възкликва: “Горко на вас, земя и море, защото дяволът слезе у вас много разярен, понеже знае, че му остава малко време”. Христос е единственото убежище в тези опасни времена. Сатана действа в тайна и мрак. Коварно отвлича Христовите последователи от кръста и ги въвлича в себеугаждане и нечестие.

В _____ са съсредоточени жизненоважни интереси и Сатана се противопоставя на всичко, което може да укрепи Христовото дело, а да отслаби неговата собствена власт. Старателно съставя планове, за да подкопае Божието дело. Никога не почива и за миг, когато вижда че правдата печели надмощие. Разпраща легиони зли ангели до всяка точка, където небесна светлина огрява хората. Разполага постове си, за да ограби всеки незащитен мъж, жена или дете, и да го прибави към своите служители. {4Т 210.3}

Голямото сърце на делото е в _____. И както човешкото сърце разпраща живителна кръв до всички части на тялото, така и ръководството на това място – главното седалище на църквата – влияе на цялото тяло от вярвачи. Ако физическото сърце е здраво, кръвта, която разпраща до всички органи, също е здрава; но ако изворът е нечист, целият организъм се поболява. Така е и с нас. Ако сърцето на делото се поквари, цялата църква с всичките ѝ клонове и отдели, разпръснати по лицето на земята, ще страда.

Главното дело на Сатана е в ръководството на църквата. Той не пести усилията си да поквари хората на отговорни постове и да ги убеди да бъдат неверни към възложеното им доверие.

211

Крадешком предизвиква подозрения и завист в умовете на онези, чиято задача е вярно да вършат Божието дело. Докато Бог изпитва и проверява тези помощници, подготвяйки ги за техните постове, Сатана дава всичко от себе си, за да ги подмами и съблазни, така че те не само да погубят себе си, но да повлияят и на други да вършат зло и да навредят на великото дело. С всички средства на властта си се старае да разклати доверието на Божия народ в гласа на предупреждението и изобличението, чрез който Бог възнамерява да очисти църквата и да подпомогне делото Си.

Сатанински план е да отслаби вярата на Божия народ в свидетелствата. Следва скептицизъм по жизненоважните точки на вярата – нашите стълбове, – след това съмнения в Свещеното Писание и накрая непрестанен марш надолу към гибелта. Когато се усъмнят и откажат от свидетелствата, в които някога са повярвали, Сатана знае, че измамените няма да спрат дотук и затова удвоява усилията си, докато ги доведе до открит бунт, за който няма лек и чийто край е унищожение.

Сатана е спечелил определено предимство в _____, защото Божият народ не е пазил своите предни постове. Именно хората, чиято работа Бог е заявил, че ще приеме, ако Му се посветят напълно, са измамените, които са се провалили в задълженията си и са се оказали ужасно бреме и обезсърчение, вместо помощ и благословение, както би трябвало. Тези хора, на които е била поверена крепостта, са

готови да я предадат в ръцете на неприятеля. Отворили са портите пред лукавия враг, който иска да ги унищожи.

Опитни хора виждат как тайнствени ръце разхлабват ключалката, за да влезе Сатана, но си стоят спокойно, очевидно безразлични за последиците. Някои се радват да видят това, сякаш то е извинение за някогашната им небрежност, която е създала необходимостта да бъдат призовани други да заемат отговорните постове, с които те са злоупотребили или са пренебрегнали. Тази липса на бдителност от страна на по-новите служители сякаш оправдава бившите за собствената им липса на вяра, след като е станало явно, че те напълно нехаят за дълга си.

Тези хора не осъзнават, че Бог ги държи отговорни за всяка победа, спечелена от неприятеля, допуснат до крепостта. Опустошението и разрухата лежат при вратата на неверните войници, които поради небрежността си са станали инструменти в ръцете на противника за печелене души за погибел. Отговорните служители би трябвало да търсят мъдрост и ръководство от Бога, и да не се доверяват на собствените си преценка и знания. Като Соломон сериозно да се молят за вяра и светлина и Бог ще им даде безвъзмездно от изобилните Си средства.

Бог желае делото Му да се върши интелигентно, с вяра и грижлива точност, а не как да е, за да може да постави Своя печат на одобрение върху него. Тези, които Го обичат и живеят в страх и смирение пред Него, ще бъдат благословени, водени и свързани с Небето. Ако работниците се облягат на Него, Той ще им даде мъдрост и ще коригира недостатъците им, за да бъдат способни съвършено да вършат делото на Господа.

Трябва да облечем всеоръжието и да бъдем готови успешно да устояваме на Сатанинските атаки. Неговата злоба и жестока сила не се оценяват достатъчно. Когато не успее да победи в нещо, той започва отначало и прилага нова тактика, опитва отново, вършейки чудеса, за да мами и унищожава човешките чеда. Младежите трябва да бъдат внимателно предупреждавани за неговата сила. Необходимо е търпеливо и с молитва да бъдат направлявани как да устояват на изпитанията, които със сигурност ще ги сполетят в живота, и да бъдат учени да се държат здраво за Божието слово и да се вслушват в съвети и наставления.

Живата вяра в заслугите на разпнатия Изкупител ще ги преведе през огнената пещ на страданията и изпитанията. „Четвъртият“ ще бъде с тях в пламъците и няма да позволи дори дрехите им да замиришат на изгоряло. Насърчавайте децата си да станат ученици на Библията и да имат здрави религиозни принципи, издържащи изпита на опасностите, през който със сигурност ще преминат всички живеещи по земята в последните дни от историята на света.

Това свидетелство е записано през януари, 1875 г. и неговата истинност бе осъзната от брат Ц., който каза, че то му е дало светлина и надежда.

Брат Ц., ти си отстъпил от Бога. Възгледите ти относно Божиите изисквания никога не са били нито твърде ясни, нито точни. Нямах извинение да станеш небрежен и по-малко бдителен, поради това, че поведението на много от изповядващите Христос е погрешно. Не си се посветил на Бога. Не си почувствал как зависимостта ти от Него те пази. Затова си бил победен и си станал роб на съмнението, веригите на неверието са оковали душата ти. Ти не прославяш Бога в живота си. Понякога нашата вяра ти изглежда много съмнителна. Причината за това е в теб самия. В света истината и лъжата са така смесени, че не винаги са ясно разграничими една от друга. Но защо човек, който изповядва истината, има толкова малко сила? Защото не осъзнава собственото си невежество и собствената си слабост. Ако ги осъзнаваше, ако не се доверяваше на себе си, щеше да проумее колко е важна Божествената помощ, за да го пази от хитростите на неприятеля. Имаме нужда да бъдем активни, работещи християни – несебелюбиви в сърце и живот, с очи, отправени към Божията слава. О, с какво опустошение се сблъскваме навсякъде! С колко мълчаливи устни и колко неплоден живот! “Това – каза ангелът – е, защото се поддавате на изкушението. Нищо не помрачава мира на душата така, както греховното неверие.”

Не трябва да се отдаваш на отчаянието, мислейки, че ще живееш и ще умреш, окован от съмнение и неверие. В Господа имаме правда и сила. Облегни се на Него и с Неговата сила ще успееш да угасиш всички огнени стрели на противника и да станеш повече от победител.

Можеш да бъдеш осветен от истината или – ако предпочетеш – да ходиш в тъмнината на неверието, да изгубиш небето, да изгубиш всичко. Ако живееш съобразно светлината и изпълняваш Божията воля, можеш да победиш себелюбивото си естество.

Ти си готов да даваш от средствата си, но не и от самия себе си. Не се чувстваш призован да правиш жертви, включващи грижа; нямаш желание да работиш каквото и да било за Христос, нито да се смириш за каквото и да било. Бог ще те свежда до земята отново и отново, докато смири сърцето ти и смекчи ума ти, за да издържиш наложения ти изпит, и бъдеш напълно осветен за Негова служба и дело. Тогава ще можеш да спечелиш вечния живот. Ти можеш да бъдеш напълно развит човек в Исус Христос или да останеш духовно джудже, не спечелило нито една победа. Братко мой, какво ще избереш? Ще заживееш ли живот на себеотрицание и саможертва, ще вършиш ли делото си с радост и бодрост, ще усъвършенстваш ли християнския си характер и ще се стремиш ли към безсмъртната награда? Или ще живееш за себе си и ще изгубиш небето? Бог не е за поругаване – Христос не приема разделена служба. Иска всичко. Не можеш да задържиш нищо. Той те е изкупил на безпределна цена и изсква от теб да Му предадеш всичко, което имаш, като доброволен принос. Ако си напълно посветен на Него в сърце и живот, вярата ще заеме мястото на съмненията и увереността – на недоверието и неверието.

Братко мой, намираш се в сериозна опасност, пренебрегвайки по-стриктното провеждане на здравната реформа както в собствения си живот, така и в семейството си. Кръвта ти е нечиста и ти продължаваш да я разваляш и възпламеняваш, угаждайки на вкуса си. Никога не се мами да се отдадеш на употребата на стимуланти, защото в резултат на това не само ще намалее физическата ти сила, но и

умът ти ще стане безчувствен. Точно умерените навици в ядене и пиене ще укрепят доверието в Бога, ще подобрят физическото, умственото и моралното ти здраве. Имаш силно възбудим темперамент. Самоконтролът ти е много слаб и в развълнувано състояние често казваш и правиш неща, за които после съжаляваш.

Трябва да призовеш на помощ решителната си воля в борбата срещу собствените ти наклонности и предразположения. Необходимо е да държиш пътеките на душата си отворени към светлината и истината. Когато обаче стане нещо, което да те провери и опита, често се надигат предразсъдъци и ти веднага скачаш срещу това, което смяташ за ограничение на твоята свобода или за посегателство върху правата ти.

Божие слово ясно представя пред нас тази истина – че физическото ни естество ще влезе в борба с духовното. Апостолът ни заповядва да се въздържаме от плътските похоти, които воюват срещу душата. Всеки извратен апетит се превръща в непобедима похот. Задоволяването му в ущърб на физическите сили причинява заболяване на душата. Похотта, която споменава апостолът, не се ограничава само до нарушаване на седмата заповед, но всяко угаждане на вкуса, което намалява физическата жизненост, е една непобедима похот. Апостолът заявява, че всеки, който иска да спечели особени победи и да достигне по-висши постижения в праведността, трябва да бъде “въздържан във всичко”. Умереността в ядене и пиене на нашите трапези, както и упражняването на въздържание във всяко друго отношение, са жизнено важни, ако искаме да победим, както победи Христос. Бог ни е дал светлина не за да се отнасяме към нея с безразличие, но за да бъде наш водач и помощник.

Трябва да култивираш самоконтрол. Урока, който е трябвало да научиш в младостта си, ще усвоиш сега. Дисциплинирай се да умираш за себе си, да предаваш волята си под волята на Христос. Необходимо е дълбоко и цялостно обръщане, в противен случай, мой скъпи братко, ще изгубиш вечния живот. Службата ти в Божието дело трябва да бъде по-сърдечна, по-пълна и цялостна. Не можеш да усъвършенстваш християнски характер, като служиш на Бога, когато се чувстваш склонен за това, и да го пренебрегваш, когато ти харесва. В живота ти трябва да настъпи решителна. Необходима ти е опитност, различна от всяка досега, или службата ти няма да бъде приета от Бога.

Нашият Небесен Баща е бил много милостив към теб. Отнасял се е нежно с теб. Сполетяха те болест и страдание, когато не беше готов да умреш, защото не бе усъвършенствал християнския си характер и нямаше морална годност за небето.

Сатана стоеше до страната ти, за да те порази и унищожи; за да бъдеш причислен към беззаконниците. Горещите и силни молитви в твоя защита надвиха. Бяха изпратени ангели, които да те чакат и да бдят над теб, да те пазят и закрилят от сатанинската сила, и да опазят живота ти. В своята несравнима любов Бог ти подари още едно изпитание. Не поради някаква твоя добрина или благочестие, но поради Своята милост Той отговори на молитвите с вяра. Благодатното ти време беше удължено, за да получиш още една възможност да изкупиш миналото, да победиш недостатъците на характера си и да покажеш в живота си онова посвещение на Бога, което Той изисква от теб. У теб имаше чувство на благодарност, но ти не преживя онази съкрушаваща сърцето признателност и дълбокото смирение, които трябваше да запали у теб Божията несравнима любов.

Не осъзнаваш достатъчно дълга си към Бога за това, че Той съхрани живота ти. Поради някакви твои емоционални причини отново и отново отказваш да изпълняваш религиозния си дълг, който ни е възложен за всяко време и при всякакви обстоятелства. Чувството на обезсърчение не е извинение пред Бога за пренебрегването и на едно-едничко задължение. Ти не си свой си, а си бил изкупен с Христовата кръв. Той изисква от теб всичко, което си способен да направиш; времето и силите ти също не са твои.

Бог показа, че ти можеш да бъдеш обучен да заемеш своето място в Неговото дело, но е необходимо умът ти да бъде приучен и дисциплиниран да работи в съгласие с Божия план. Ако искаш, можеш да спечелиш изисквания опит; представена ти е привилегията да се отречеш от своите наклонности, както ти е дал пример твоят Спасител чрез живота Си. Но ти не си се поставил в положение да научиш всичко, което можеш и което е важно, за да станеш верен работник в Божието дело. Има някои неща, които трябва да реформираш у себе си, преди Господ да може да те използва действително като Свой инструмент.

Брат Ц., за теб бе жертва да напуснаш фермата си; ти харесваше живота си там. Не дойде в _____ по свой избор.

Нямаше познания във връзка с издателската дейност. Но беше решен да дадеш най-доброто от себе си и в много отношения се справи добре. На пътя ти обаче се явиха много камъни за препъване. Поведението на брат Ф. беше неправилно в много неща, но ти не запази посвещението си спрямо Бога. Обедини се с него по дух и не остана свободен. Огорчи Спасителя по много начини и отдели душата си от Него. Сатана притежаваше голяма власт над теб, стъпките ти почти се подхлъзнаха, ти почти отиде в неверие, когато болестта възпря намеренията ти. Голяма милост е това, че Бог те опази и ти даде нов срок на живот. Но ти не си Му се предал напълно; упоритата ти воля не е покорена и смекчена, нуждаеш се от ново обръщане. Лесно се вълнуваш и дразниш; амбицираш се да противостоиш на всичко, за което смяташ, че те засяга; чувствата ти избухват като светкавица, когато нещо докосне гордостта ти. Е, скъпи мой братко, всичко това е погрешно. Трябва да бъде победено или неприятелят ще спечели победа над теб.

Чувстваш в сърцето си болка, защото не обичаше работата си в _____. Гледаше назад към _____, тъй като сърцето ти беше там, а тялото ти трябва да е там, където е сърцето. Бог те изпитваше и поверяваше. Как издържа изпита? Имаше нужда да бъдеш огладен и излъскан, грубите и грапави страни на характера ти да бъдат премахнати, за да бъдеш пречистен за небесното царство. Колко тежко е за човешкото естество да се откаже от наклонностите си; колко трудно е за човека да напусне ласкателните светски примамки и от любов към своя Спасител и към своите ближни да се откаже от собствените си удоволствия, за да се ангажира по-пряко със служене за Бога.

Брат Ц., ти не влагаш сърце и душа в работата си. Никога не си я смятал за нещо в свой личен, пряк интерес и тя е неприемлива за теб. След като мислиш така, трябваше да обучаващ ума си да я разбира по-добре. Но ти си се държал до известна степен настрана от нея; не си се обвързал тясно с нея и не си се опитал да се запознаеш с разнообразните ѝ разклонения.

Не си толкова общителен и любезен, колкото би трябвало, и твоите неприветливи, студени маниери не радват Бога. Позволяваш на чувствата си да се възбуждат лесно. Никой човек, който е контролиран от чувствата и движен от импулси, не може да изпълнява както трябва задълженията си в каквато и да е връзка с Божието дело. Умът ти трябва да дойде в по-тясна връзка с Бога и да се идентифицираш по-близко с останалите, заети в Неговото дело; или от теб няма да има полза за напредъка на работата в _____. Ти си твърде независим и затворен; имаш нужда да смекчиш и съобразиш поведението си с мислите и чувствата на другите. Като бизнесмен и християнин можеш да вършиш много ценна работа за Бога, стига само да предадеш волята и пътищата си на Него. Имаш нужда да бъдеш осветен от истината, да издигнеш милите си над всяка лична подбуда и над всеки себелюбив интерес.

Посочвам ти живота на Исус като съвършен образец. Неговият живот беше белязан от безкористно човеколюбие. Скъпият Спасител! Какви жертви направи за нас – за да не погинем, но да имаме вечен живот! Небето е твърде евтино, щом трябва да се откажем само от всеки себелюбив интерес, за да го спечелим. Можем ли да си позволим да следваме собствените си пътища и да пуснем Божиата ръка, защото така повече се харесва на плътското ни сърце? Бог изисква съвършено предаване и съвършено послушание. Вечният живот ще ни струва всичко. Можеш да дойдеш в тясна връзка с Бога, ако изстрадаш влизането през тясната врата.

Никога няма да осъзнаеш недостатъците си, ако не бъдат проявени при определени обстоятелства. Не се чувстваш както трябва, откакто си дошъл в _____. Не си се включил свободно и сърдечно в делото и не си го направил своя главна задача. Браниш своята независимост, която не може да бъде поддържана, ако осъзнаеш истинското си положение – на чирак, който се учи как най-добре да работи за Божието дело; на ученик, стараещ се да придобие знания относно всичко, което не е познавал досега.

Можеш да отбележиш много по-голям напредък, ако сериозно се стараеш да служиш на Бога като верен работник.

Твърде си резервиран. Не си създал близки взаимоотношения с хората, работещи в различните отдели на делото, не се съветваш с тях достатъчно сърдечно, за да бъдеш разбран. Ако го правеше, щеше да бъдеш по-полезен помощник. Твърде много се ръководиш от собствената си преценка и прокарваш собствените си идеи и планове. Между работниците липсва хармонична връзка. Тези, които биха могли да ти помогнат, не са склонни да споделят знанията си с теб при наличието на такава студенина от твоя страна. И поради това, че толкова често биваш движен от импулси и чувства, те се страхуват да се приближат.

Спасителят на света бе обожаван от ангелите, беше княз в царските дворове на небето, но остави славата Си и облече своята Божественост с човешко естество. Стана смиреният и кротък Исус. Остави Своите богатства и слава в небето и стана беден, за да можем ние да се обогатим чрез Неговата бедност. Три години пътуваше от място на място – бездомен скитник. А себелюбивите човеци роптаят и мърморят, ако бъдат призвани да изоставят малките си земни съкровища заради Христос или да работят за спасяването на душите, за които Той е дал скъпоценния Си живот. О, каква неблагодарност! Никой не може да оцени благословенията на изкуплението, ако не почувства, че може с радост да направи каквато и да е жертва от любов към Христос. Всяка жертва за Него обогатява този, който я прави; всяко страдание и лишение, понесени заради Него, увеличават радостта на победителя в небето.

Твърде малко знаеш какво е истинска жертва и искрено себеотрицание. Твърде малко си преживявал трудности и изтощение на силите. Бремето ти е леко, докато други са били натоварени със сериозни отговорности. На младежа, който Го запитва какво трябва да прави, за да има вечен живот, Исус отговори: “Пази заповедите”.

Уверено и гордо той Му отговори: “Всичко това съм опазил от младостта си. Какво още не ми достига?”. Исус го погледна със съжаление. Той го обичаше и знаеше, че думите, които ще каже, ще отделят завинаги младежа от Него. Въпреки това докосна точно язвата в душата му. Каза: “Иди, продай всичко, що имаш, раздай го на сиромасите и ще имаш съкровище на небесата; и дойди и Ме следвай”. Младежът искаше небето, но не достатъчно силно, за да откъсне любовта си от земните съкровища. Отказа да се подчини на Божиите условия за влизане в живота. Много се наскърби, защото имаше голям имот, за който смяташе, че е твърде ценен, за да бъде разменен за вечната награда. Бе попитал какво да направи, за да бъде спасен, и получи отговор. Но светското му сърце не можа да пожертва богатството, за да стане Христов ученик. Реши да се откаже от небето и да се прилепи към земното си съкровище. Колко хора днес вземат съвсем същото решение, определило съдбата на този младеж?

Ако някой от нас има възможност да направи нещо за Христос, колко нетърпеливо ще сграбчи тази възможност и с най-голяма сериозност ще направи всичко възможно, за да бъде Негов съработник? Същите изпитания, които проверяват вярата ни по най-суров начин и ни карат да смятаме, че Бог ни е изоставил, са предназначени да ни доведат по-близо до Христос, за да оставим всичките си товари в Неговите нозе и да преживем мира, който Той ще ни даде в замяна. Имаш нужда от ново обръщане; имаш нужда да бъдеш осветен от истината и да станеш по дух като малко дете – смирен и кротък, разчитащ изцяло на Христос като твой Изкупител. Твоята гордост и независимост затварят сърцето ти за благословеното влияние на Божия Дух и го правят невъзприемчиво като здраво утъпкан път. Трябва да научиш големия урок на вярата. Когато изцяло се предадеш на Бога, когато паднеш напълно съкрушен върху Исус, ще бъдеш възнаграден с такива победа и радост, каквито никога досега не си изпитвал. Ако направиш преглед на миналото си с бистър ум, ще видиш, че точно моментите, в които животът ти е изглеждал само объркване и бreme, самият Исус е бил близо до теб, търсейки да те изведе в светлината.

Твоят Баща е бил до теб, навеждал се е над теб с неизразима любов, допускал ти е страдания за твое добро, както работникът пречиства скъпоценната руда. Когато си се смятал за изоставен, Той е бил до теб да те утешава и подкрепя. Ние рядко виждаме Исус такъв, какъвто е, и никога не сме достатъчно готови да приемем помощта Му, когато Той иска да ни помогне.

Каква победа ще спечелиш, когато се научиш да следваш откритото Божие провидение с благодарно сърце и решимост да живееш с поглед, вперен в Неговата слава - в болест и в здраве, в богатство и в бедност. Аз-ът е жив и се гърчи при всяко докосване. Той трябва да бъде разпнат, преди да можеш да победиш в името на Исус и да приемеш наградата на верните.

Божият Дух няма да обитава там, където между вярващите в истината има разединение и препирни. Дори и да не се проявяват открито, тези чувства владеят сърцето, пропъждат мира и любовта, които трябва да характеризират християнската църква. Те са резултат от себелюбие в най-пълния му смисъл. Това зло може да се прояви под формата на прекалено самочувствие или в неоправдан стремеж към одобрението на другите, дори и незаслужено. Онези, които изповядват любов към Бога и спазват Неговите заповеди, трябва да изоставят себевъздигането; в противен случай не могат да очакват да бъдат благословени чрез Неговата Божествена закрила.

Моралното и религиозното влияние на Здравния институт трябва да бъдат въздигнати, за да може той да получи одобрението на Небето. Задоволяването на себелюбието със сигурност ще пропъди Божия Дух от това място. Лекарите, управители и помощници трябва да работят в съгласие, в духа на Христос, като всеки цени другия повече от себе си.

Апостол Юда казва: “Към други показвайте милост”. Тази милост не бива да се проявява в дух на фаворизиране.

Не трябва да се допускат и никакви внушения като: “Ако ти помогнеш на мен, аз ще помогна на теб.” Това е неосветена, светска политика, която не е угодна на Бога. Това означава да се правят услуги и да се оказва уважение заради печалба. Това е демонстрация на пристрастие към определени хора с цел да си осигурим някакво предимство чрез тях. Това е търсене на тяхното благоразположение чрез угодничество, за да бъдем по-високо оценени от други, които са точно толкова ценни, колкото нас. Трудно е човек да види собствените си грешки, но всеки трябва да осъзнае колко жесток е духът на завист, съперничество, недоверие, намиране на грешки и раздори.

Ние наричаме Бога наш Баща; твърдим, че сме деца на едно семейство и когато проявяваме склонност към намаляване уважението и влиянието на друг, за да издигнем себе си, радваме неприятеля и оскърбяваме Онзи, Когото изповядваме, че следваме. Нежността и милостта, които Исус изявяваше в скъпоценния Си живот, трябва да ни бъдат пример за начина, по който да се отнасяме към своите близки и особено към братята си в Христос.

Бог постоянно ни благославя, но ние сме безразлични към Неговата помощ. Възлюбени сме с безпределна нежност, а у мнозина от нас има твърде малко любов към ближния. Твърде сурови сме с онези, за които подозираме, че са в грешка, а сме много чувствителни и към най-малкото обвинение или съмнение относно собственото ни поведение.

Подхвърляме намеци или остри критики един срещу друг, но в същото време точно тези, които ги подхвърлят, са слепи за собствените си пропуски. Други пък може да видят техните грешки, но не могат да видят своите собствени. Ние ежедневно получаваме небесните дарове и от нашите сърца трябва да извира любяща благодарност към Бога, която да ни кара да съчувстваме на своите близки и да направим техните интереси свои. Размишляването върху добротата на Бога към нас ще затвори пътеките на душата пред Сатанинските внушения.

Бог всеки ден доказва любовта си към нас, но ние нехаем за Неговата подкрепа и сме безразлични към умоляванията Му. Той се старае да ни запечата със Своя Дух на нежност, със Своята любов и дълготърпение, а ние почти не забелязваме знаците на Неговата любезност и слабо разбираме урока по любов, който Той желае да ни предаде.

Някои, подобно на Аман, забравят Божиите добрини, защото пред тях е Мардохей, когото те не понасят; защото сърцата им са пълни с вражда и омраза, вместо с любов и с Духа на скъпия Изкупител, Който даде скъпоценния Си живот за Своите врагове. Ние изповядваме, че имаме един Баща, че пътуваме към един и същи нетленен дом, че се радваме на една и съща тържествена вяра и вярваме в една и съща изпитваща вест; и все пак мнозина се боричкат помежду си като свадливи деца. Някои, работещи в един и същи клон на делото, са в несъгласие един с друг и, следователно, в несъгласие с Христовия Дух. Любовта към похвалата е покварила много сърца. Свързаните със здравния институт понякога проявяват склонност към намиране на грешки в съставените планове. И Сатана им дава власт над умовете на другите, които са приели тези хора като непорочни, та невинни да бъдат обременявани с обвинения. Намирането на удоволствие в суетата на собствените ни дела, хваленето с превъзходните ни качества, старанието да представим другите по-долни, за да издигнем себе с и, изискването на повече прослава, отколкото студеното сърце желае да отдаде на Бога – това е нечестива гордост. Христовите ученици ще се вслушват в наставленията на Своя Учител. Той е заповядал да се обичаме един друг така, както Той ни е възлюбил. Религията се основава на любовта към Бога, която води до любов един към друг. Тя е пълна с благодарност, смирение и дълготърпение. Тя е себепожертвувателна, снизходителна, милостива и прощаваща. Освещава целия живот и разпростира влиянието си върху другите.

Хора, които обичат Бога, не могат да таят чувства на омраза и завист. Когато небесният принцип на вечната любов изпълни сърцето, тя потича към другите не поради облагите, които може да извлече от тях, а защото е принцип на действие, който определя характера, управлява импулсите, контролира страстите, усмирява враждата, въздига и облагородява чувствата. Тази любов не се ограничава просто до “мен и моето”, а е широка като света и висока като небето и е в хармония с тази на ангелите -служители.

Подхранването на такава любов в душата изпълва с благоухание целия живот и разпръсква освежаващо влияние навсякъде около себе си. Ако я притежаваме, не можем да не бъдем щастливи, независимо дали успехът ни се усмихва или мръщи. Ако обичаме Бога с цялото си сърце, не можем да не обичаме и Неговите деца. Тази любов е Божият Дух. Тя е небесното украшение, което придава истинско благородство и достойнство на душата и уподобява живота ни на този на Учителя. Няма значение колко добри качества притежаваме, за колко почитаеми и изисквани се смятаме, ако душата не е кръстена с небесната благодат на любовта към Бога и един към друг. В такъв случай не ни достига истинска доброта и сме негодни за небето, където всичко е любов и единство.

Такива, които някога са обичали Бога и са живели в ежедневната радост на Неговата благодат, сега са в постоянно безпокойство. Бродят в тъмнина и отчайващ мрак, защото подхранват аз-а си. Така старателно се мъчат да угодят на себе си, че всички останали съображения биват погълнати от това. В Своето провидение Бог е пожелал никой да не може да си осигури щастие, живеейки само за себе си.

Радостта на нашия Господ се състоеше в понасяне на мъки и срам заради другите – за да могат те да се облагодетелстват от това. Ние сме способни да изпитаем щастие, следвайки Неговия пример и живеейки за благословение на ближните си.

Нашият Господ ни кани да вземем Неговото иго и да понесем Неговото бреме. Ако го направим, можем да бъдем щастливи. Носейки самоналоженого си иго и мъкнейки собственото си бреме, ние не намираме покой. Но именно в носенето на Христовото иго има почивка за душата. Които искат да извършат велико дело за Учителя, могат да го извършат там, където се намират – като правят добро, забравяйки себе си, като се жертват за другите и носят светлина, където и да отидат.

Има огромна нужда състрадателната нежност на Христос да бъде проявявана навсякъде и по всяко време – не някакво сляпо съчувствие, което замазва греха и позволява върху Божието дело да се хвърля укор поради греховни дела – а любов, която е контролиращ принцип на живота, която тече естествено към другите в добри дела и помни Христовите думи:

“Това, което сте сторили на един от тези най-малки мои братя, на Мен сте го сторили”.

Работещите в здравния институт са заети с велико дело. По време на Христовото служене болните и страдащите бяха обект на Неговата специална грижа. Когато разпрати Своите ученици, Той ги упълномощи да изцеляват болни, както и да проповядват Благовестието. Когато изпрати седемдесетте, най-напред им заповяда да изцеляват болни и след това да проповядват приближаващото Божие царство. Най-напред трябваше да се погрижат за физическото здраве на хората, за да може да се подготви пътят към техните умове – да бъдат достигнати от истините, проповядвани от апостолите.

Спасителят на света посвещаваше повече време и труд на изцеляване страдащите от техните болести, отколкото на проповядване. Последната Му заповед към апостолите – Неговите представители на земята – да полагат ръце на болните, за да оздравеят. Когато Господарят се завърне, ще похвали онези, които са посещавали болни и са облекчавали нуждите на страдащите.

Много бавно проумяваме могъщото влияние, което дребните неща имат върху спасението на душите. Онези, които желаят да бъдат мисионери, имат голямо поле за действие в здравния институт. Бог не възнамерява които и да било от нас да съставят някакво привилегировано малцинство, третирано много по-различно, отколкото останалите пренебрегнати хора. Исус бе Величието на небето, но все пак се сниши да служи на най-нищожните, без да се впечатлява от личности или постове.

Онези, които са вложили цялото си сърце в делото, ще намерят в Здравния институт достатъчно работа, която да вършат за Господаря чрез облекчаване на страдащите, поставени под тяхна грижа. След като извърши най-смириващия обред за Своите ученици, Господ им заповяда да следват Неговия пример. Това означава непрестанно да си напомнят, че не трябва да чувстват някакво превъзходство и дори над най-скромните светии.

Онези, които изповядват нашата възвишена вяра, които спазват Божиите заповеди и очакват скорошното завръщане на Господа, нека се отличават и отделят от света около тях като особен народ, ревностен за добри дела.

Сред характеристиките, които трябва да отличават Божия народ от света в тези последни дни, са тяхното смирение и кротост. “Научете се от Мен - казва Христос, – защото съм кротък и смирен по

сърце; и ще намерите покой на душите си.” Това е покоят, за който толкова много хора копнеят и напразно прехосват време и пари, за да го придобият. Вместо да бъдем амбициозни да се изравним с другите в почит и положение или дори да ги надминем, трябва да се стараем да бъдем смирени, верни Христови служители. Този дух на себевъзвеличаване внасяше разделение сред апостолите още когато Христос бе с тях. Те спореха кой е най-великият от тях. Исус седна, повика дванадесетте и им каза: “Ако някой желае да бъде пръв, трябва да стане последен от всички и слуга на всички”.

Когато майката на Йоан и Яков синове отправи молба двамата ѝ синове да бъдат специално почетени – единият да седи отдясно, а другият отляво на Исус в Неговото царство, – Той им напомни, че почитта и славата в небето са точно противоположни на почитта и славата в този свят. Който иска да бъде велик, трябва да стане смирен и да служи на другите. А който иска да стане началник, трябва да стане слуга – така, както Божият Син беше служител и слуга на човешките чедра.

Спасителят отново посъветва учениците Си да не се безпокоят за положение и име: “Но вие недейте се нарича учители(...) Недейте се нарича нито наставници(...) А по-големият между вас нека ви бъде служител. Но който възвишава себе си ще се смири”. Цитира на законника свещения Закон, даден на Синай: “Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила, и с всичкия си ум; и ближния си - както себе си”. Каза му, че ако прави това, ще влезе в живота.

“Ближния си както - себе си”. Възниква въпросът: “Кой е моят ближен?” Неговият отговор бе притчата за Добрия самарянин, която ни учи, че всяко човешко същество, което се нуждае от нашето съчувствие и нежна грижа, е наш ближен. Страдащите и бедстващите от всяка класа са наши близни и когато научим за техните нужди, наш дълг е да ги облекчим, колкото е възможно по-бързо.

От тази притча извличаме принцип, който е добре да бъде възприет от всички последователи на Христос. Първо посрещнете временните нужди на нуждаещите се и облекчете физическите им страдания и недостиг и тогава ще намерите отворени пътеки към сърцата, където да посадите добрите семена на добродетелта и религията.

За да бъдем щастливи, трябва да се стремим към изработването на характер, който изобразява Христос. Отличителна черта на Христос бе Неговото себеотрицание и човеколюбие. Той не дойде да търси Своего Си. Обикаляше да прави добро – това беше Неговата „храна” и „питие”. Ние можем – следвайки примера на Спасителя – да бъдем в свято общение с Него и чрез ежедневно старание да се уподобяваме на Неговия характер и да следваме Неговия пример, да бъдем благословение за света, да постигнем за себе си доволство тук и вечна награда после.

-

Глава 21

Опозиция срещу верните предупреждения

На 3 януари 1875 г. ми бе показано, че с изповядващите вярата в Калифорния трябва да се извърши велико дело, преди Бог да може да работи за тях. Мнозина се ласкаят, че са прави пред Него, но нямат

принципите на истината в сърцата си. Тази група може да бъде приведена в работен ред, ако следва съвета на Верния Свидетел с прилежание, постоянство и сериозност. Тяхното състояние е: студенина, формалност и отпадналост. Към тях са отправени думите на Верния Свидетел: “Зная делата ти, че не си студен, нито топъл. Дано да беше ти студен, или топъл. Така, понеже си хладък – нито топъл, нито студен, – ще те повърна из устата Си. Понеже казваш: „Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо”, а не знаеш, че ти си окаеният, нещастен, сиромаш, сляп и гол, то съветвам те да си купиш от Мен злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, та да се не яви срамотата на твоята голота, и колурий, за да помажеш очите си, та да виждаш. Онези, които любя, Аз ги изобличавам и наказвам; затова бъди ревностен да се покаеш”.

Брат Г., Бог има към теб изисквания, на които ти не отговаряш. Твоята духовна сила и израстване в благодатта трябва да са пропорционални на делото на любовта и добрите дела, които с радост вършиш за своя Спасител, Който не е задържал от теб нищо – дори собствения Си живот – за да те спаси. Имаш и наставлението на апостола: “Един другиму теготите си носете и така изпълнявайте Христовия закон”. Не е достатъчно само да изповядваш вярата си в Божиите заповеди, а да бъдеш техен изпълнител. Ти си престъпник спрямо Неговия закон. Не обичаш Бога с цялото си сърце, душа, ум и сила; нито живееш в послушание към последните шест заповеди – да обичаш ближния като себе си. Обичаш себе си повече от Бога и от своя ближен. Пазенето на Божиите заповеди изисква от нас повече от това, което ти желаш да вършиш. Бог изисква от теб добри дела, себеотрицание, саможертва и посвещение на доброто на другите, за да бъдеш инструмент за довеждане на души при Истината

Само добрите ни дела няма да спасят никого от нас, но ние не можем да бъдем спасени без добри дела. И след като сме извършили всичко, което можем, в името и силата на Исус, трябва да кажем: “Ние сме безполезни слуги”. Не бива да смятаме, че сме направили големи жертви и че трябва да получим голяма награда за посредствената си служба.

Твоята себеправедност и плътска самоувереност са те стегнали като железни обръчи. Имаш нужда да проявиш ревност да се покаеш. Имаш нещастieto да съчувстваш на непокорните, чието поведение е в противоречие с делото, което Господ върши на този бряг чрез служителите Си. Лошите хора се радват на твоите симпатии. Тъй като сърцето ти не е било право пред Бога, не си възприел светлината, която Той ти е изпратил. Упоритата ти воля се е съпротивлявала на укора, който Господ ти е изпращал в любовта Си. Знаел си, че всичко е истина, но си се опитвал да си затваряш очите за реалното си състояние.

Дали ще се вслушаш в предупреждението и изобличението, които Бог ти изпраща, или не; дали ще се реформираш, или ще запазиш дефектите на характера си – един ден ще осъзнаеш какво си изгубил чрез своето непокорство и бунтовен дух срещу Божиите служители. Горчивината на чувствата ти срещу старейшина Х. е поразителна. Той е устоявал, жертвал е и се е трудил за Божието дело на този бряг. Но в своята слепота, с неосветеното си сърце и живот ти си дръзнал – заедно с И. и Дж. да се отнасяш жестоко с този Божи служител. “Да не се допирате до помазаните Ми – предупреждава Бог – и да не сторите зло на пророците Ми!” Не е дребно нещо да се опълчиш (както си направил) срещу хората,

които Бог е изпратил със светлина и истина. Внимавай как твоето влияние отклонява души от истината, която Бог е изпратил да бъде прогласена чрез Неговите служители, защото над теб надвисва тежко проклятие. {4Т 228.3}

Сатана те използва като свой инструмент, за да сееш и повтаряш многократно съмнения и фалшиви тълкувания, произлизащи от неосветено сърце, което Бог иска да очисти. Но ти отказваш да бъдеш наставляван, отказваш поправление, отхвърляш изобличението и следваш собствената си воля и пътища. Чрез този горчив корен са били опетнени души. Поради съмненията те са станали роптатели и свидетелството на изобличение, което Бог им изпраща, не ги докосва. Кръвта на тези души ще се вмени на твоята сметка и на духовете, с които си в съгласие.

Бог е възложил своето дело на нас – Неговите служители. Дал ни е вест, която да занесем на Неговия народ. В продължение на тридесет години приемаме Божиите думи и ги говорим на народа Му. Треперим пред тази отговорност, която сме приели с много молитва и размишление. Стоим като Божи посланици заради Христос, умолявайки душите да се примирят с Бога. Предупредени сме за опасността, която Бог ни е представил за Своя народ. това дело ни е възложено от Него. Какво е в такъв случай състоянието на онези, които отказват да слушат изпратените до тях думи от Бога, защото не са по волята им или защото изобличават греховете им?

Ако си напълно убеден, че Бог не говори чрез нас, защо не действаш според вярата си и не откажеш да имаш нещо общо с хора, които са в такава голяма заблуда, в каквата е нашият народ? Ако си движен от Божия Дух, тогава ти си прав, а ние грешим. Бог или поучава Своята църква, изобличава греховете ѝ и укрепва вярата ѝ, или не го прави. Това дело или е Божие, или не е. Бог не прави нищо в партньорство със Сатана. Моето дело през последните тридесет години носи печата или на Бога, или на неприятеля. По този въпрос няма среден път. Свидетелствата или са от Божия Дух, или от дяволския. “По плодовете им ще ги познаете.” Какъв печат носи твоето дело? Струва си да се подложат на анализ резултатите от твоето поведение.

Не е нещо ново човекът да бъде подмамен от архиизмамника и да започне война срещу Бога. Критично анализирай поведението си, преди да дръзнеш да продължиш в същия път, по който си вървял досега. Юдеите се самоизмавиха. Отхвърлиха Христовите учения, защото Той разкри тайните на сърцата им и изобличи греховете им. Не излязоха на светло, защото се бояха, че делата им ще бъдат порицани. Избраха тъмнината пред светлината. “И ето що е осъждението – каза Исус, – светлината дойде на света, и хората обикнаха тъмнината повече от светлината, защото делата им бяха зли.” Юдеите упорито продължаваха да отхвърлят Христос, докато в самоизмамата и заблудата си решиха, че ако Го разпнат, ще принесат служба на Бога. Това е резултатът от отхвърляне на светлината. При теб има опасност от подобна измама. Ще бъде полезно за душата ти, брат Г, да помислиш къде свършва пътят, по който сега вървиш. Бог може да се справи без теб, но ти не можеш да се справиш без Него. Той не принуждава никого да вярва. Представя пред хората светлината, а Сатана им представя тъмнината. Докато измамникът непрекъснато крещи: “Тука е светлината, тука е истината!”, Исус казва: “Аз съм истината. Аз имам думи на вечен живот. Който Ме следва, няма да ходи в тъмнина”.

Бог ни е дал всяко достатъчно доказателство, за да стабилизира нашата вяра на страната на истината. Ако се предадем на Бога, избираме светлината и отхвърляме тъмнината. Ако желаем да поддържаме независимостта на плътското си сърце и отхвърляме поправление от Бога, тогава – като юдеите – упорито ще преследваме собствените си намерения и представи пред лицето на най-ясни доказателства и ще сме в същата опасност от голяма измама, в каквата бяха те. В сляпото си безумие може да стигнем толкова далеч, колкото и те – да ласкаем себе си, че вършим Божието дело. {4Т 230.1}

Брат Г., няма да стоиш дълго там, където си сега. Пътят, по който си тръгнал, се отклонява от истинския и те отделя от хората, които Бог изпитва, за да ги очисти за последната победа. Ти или ще дойдеш в единство с това тяло и ще работиш сериозно, за да откликнеш на Христовата молитва, или ще става все по-невярващ и по-невярващ. Ще подлагаш на съмнение една след друга точките от утвърдената вяра на тялото Христово, все повече ще се закоравяваш в мнението си и ще изпадаш във все по-голяма тъмнина относно Божието дело за това време, докато започнеш да смяташ светлината за тъмнина, а тъмнината за светлина.

Сатана има голяма сила да впримчва душите, като обърква умовете на онези, които не ценят светлината и привилегиите, изпратени им от Провидението. Умовете, предадени под контрола на Сатана, непрекъснато се отдалечават от светлината на истината към греха и тъмнината. Ако дадете на Сатана и най-малко преимущество, той ще изисква все повече и ще бди здраво, за да използва обстоятелствата за напредъка на своето дело и за погубването на душата ви.

Брат и сестра Г., никой от вас не е в безопасност. Вие презирате изобличението. Ако ви се говореха приятни думи вместо изобличения, ако ви хвалеха и ласкаеха, сега щяхте да сте на съвсем различно мнение относно вярата си в свидетелствата. В тези последни дни има хора, които викат: “Говорете ни приятни неща, лъжливи пророчества”. Но не това е моята задача. Бог ме е поставил като порицател на Неговия народ и е съвсем сигурно, че както държи мен отговорна за това тежко бреме, така ще държи отговорни и получаващите го за начина, по който се отнасят с него.

Бог поругаем не бива и на тези, които презират делото Му, ще бъде въздадено според техните дела. Аз не съм си избрала сама тази неприятна работа. Това не е работа, която ще ми донесе полза или похвалата на хората. Това е служене, което малцина биха оценили. А тези, които се мъчат да направят труда ми двойно по-тежък с фалшивите си тълкувания, завистливи подозрения и неверие, като създават предразсъдъци срещу свидетелствата, дадени ми от Бога, и ограничават моето дело, ще трябва да се разправят с Бога, а аз ще продължавам напред, докато Провидението и моите братя отварят пътя пред мен. В името и силата на моя Изкупител ще правя, каквото мога. Ще предупреждавам, ще съветвам, ще изобличавам и ще насърчавам, както ми диктува Божият Дух, независимо дали хората ще слушат или ще обръщат гръб. Моят дълг е не да угаждам на себе си, а да върша волята на Небесния ни Отец, Който ми е възложил това дело.

Христос предупреждава учениците Си: “Пазете се от лъжливите пророци, които идват при вас с овчи дрехи, а отвътре са вълци грабители. По плодовете им ще ги познаете. Бере ли се грозде от тръни или смокини - от репей? Също така, всяко добро дърво дава добри плодове, а лошото дърво дава лоши плодове. Не може добро дърво да дава лоши плодове или лошо дърво да дава добри плодове. Всяко дърво, което не дава добър плод, отсича се и се хвърля в огън. И тъй, от плодовете им ще ги познаете.”

Ето ти един изпит, брат Г., и ако искаш, можеш да се явиш на него. Няма нужда да се колебаеш в несигурност и съмнения. Сатана е готов да ти предложи много, но ако отвориш очите на вратата си, ще откриеш достатъчно доказателства за вяра. Бог никога няма да премахне всички причини за съмнение пред когото и да било. Онези, които обичат да живеят в атмосфера на съмнения и подозрително неверие, имат незавидна привилегия. Бог дава достатъчно доказателства на искрения ум да повярва, но който отхвърля тежестта на доказателствата, защото има някои неща, които не може да си изясни в пълнота, ще остане в студената, смразяваща атмосфера на неверието и съмненията и ще преживее крах във вратата си.

Изглежда, смяташ, че е добродетел да стоиш на страната на съмнението, вместо на страната на вярата. Исус никого не е похвалил за неверието му, никого не е поздравил за съмнението му. Дал е на Своите сънародници доказателства за Своето месианство чрез чудесата, които е вършил, но сред тях тези хора е имало такива, които са считали за добродетел да се съмняват, да отхвърлят доказателствата и във всяко добро дело да откриват по нещо, което да поставят под въпрос и да критикуват.

Стотникът, който пожела Исус да дойде и да изцели слугата му, се чувстваше недостоеен да Го приеме под своя покрива. Неговата вяра в силата на Христос бе така голяма, че го помоли само да каже една дума и делото ще бъде извършено. “Исус, като чу това, почуди се, и рече на ония, които идеха изподире: Истина ви казвам, нито в Израил съм намерил толкова вяра! Но казвам ви, че мнозина ще дойдат от изток и запад, и ще насядат с Авраам, Исаак и Яков в небесното царство; а чедата на царството ще бъдат изхвърлени във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби”. Тогава Исус рече на стотника: Иди си; както си повярвал, така нека ти бъде”. И слугата оздравя в същия час.”

Тук Исус издигна вярата, а не съмнението. Показа, че израилевите чедата ще се препънат поради неверието си, което ще ги доведе до отхвърляне на голямата светлина и в крайна сметка до тяхното осъждане и проваляне. Тома заяви, че няма да повярва, докато не сложи пръста си в белезите от гвоздеите и не пипне раната в ребрата на Господа. Христос му даде доказателството, което желаше, и след това укори неверието му: “Понеже Ме видя, ти повярва; блажени онези, които, без да видят, са повярвали”.

В този век на мрак и грях, изглежда, хората, изповядващи, че са последователи на Христос, смятат, че е тяхно право да приемат или отхвърлят Господните служители според желанието си и няма да дават сметка за това.

Неверието и мракът ги водят дотам. Неверието е притъпило чувствителността им. Те насилват съвестта си, стават неверни към собствените си убеждения и моралната им сила отслабва. Разглеждат другите в същата светлина както себе си.

Когато изпрати дванадесетте, Христос им заповяда: “И в който да било град или село, като влезете, разпитвайте кой в него е достоен и там оставайте, докле си отидете. А когато влизате в дома, поздравявайте го. И ако домът бъде достоен, нека дойде на него вашият мир; но ако не бъде достоен, мирът ви нека се върне към вас. И ако някой не ви приеме, нито послуша думите ви, когато излизате от дома му или от онзи град, отърсете праха от нозете си. Истина ви казвам, по-леко ще бъде наказанието

на содомската и гоморската земя в съдния ден, отколкото на онзи град”. Предупреди ги да се пазят от хората, защото ще ги водят пред събрания и ще ги бичуват в синагогите.

Днес сърцата на хората не са по-меки от времето, когато Христос беше на земята. Те правят всичко според силите си, за да помагат на големия измамник да утежнява делото на Христовите служители колкото може повече. Бичуват ги с езика на клеветите и лъжите. Критикуват и обръщат срещу Божия служител точно усилията, които той полага за тях. Със зли догадки сеят измама и нечестие там, където всичко е добро и където съществува съвършено единство. Приписват на Божиите служители себелюбиви мотиви, когато ги води самият Бог и когато са готови да отдадат дори живота си, ако Той поиска това и ако така ще допринесат за напредъка на делото Му. Тези, които са направили най-малко и са вложили най-малко за каузата на истината, са най-нетърпеливи да изявят липса на вяра и единство с Божиите служители, заемащи постове с финансова отговорност във великото дело. Когато някой е уверен в Божието дело и пожелае да рискува нещо за неговия напредък, както и за собственото си духовно благополучие, това ще съответства на неговите дела на вяра.

Нашият стандарт е Божието Слово, но колко малко са онези, които го следват! Религията ни ще има съвсем ниска стойност за ближния, ако е само теоретична, а не практическа. Мнозина, които изповядват, че следват Библията, носят влиянието на света и на себелюбието. Те са като облак, смразяващ атмосферата, в която живеят останалите.

Твърдоглавието не е независимост

Брат Г., за теб ще е трудно да развиеш чиста и неогоистична любов, както и безкористно великодушие. Нямах много опит в отстъпването от собствените мнения и идеи, нито в необходимостта понякога да променяш преценката си и да се оставяш да бъдеш воден от съвета на други. Брат и сестра Г., и двамата се нуждаете от по-малко “аз” и повече от Божията благодат. И двамата се нуждаете да придобиете навика на себевладението и да покорявате мислите си на Христовия Дух. Това, от което се нуждаете, за да могат мислите ви да се дисциплинират и да текат в правилната посока, е Божията благодат, за да може думите, които произнасяте, да са правилни. Страстите и апетитът ви трябва да са под контрола на разума и езикът ви да бъде обуздан срещу лекомислените и нечестиви критици и търсенето на грешки. “Който не греши в говорене, той е съвършен човек, способен да обуздае и цялото тяло.” Най-голямата победа, която Христовата религия ни подарява, е контролът над нас самите. Естествените ни наклонности трябва да бъдат контролирани или никога няма да бъдем такива победители, какъвто беше Христос.

Сред онези, които изповядват, че са Христови последователи, има духовно кисели хора. Те сами са осакатили себе си и духовната им немощ е пряк резултат от собствените им недостатъци. Не се покоряват на Божиите закони, нито изпълняват принципите на Неговите заповеди. Лениви са в делото Му и работят, без да завършат нищо сами. Но когато сметнат, че виждат нещо, в което могат да намерят пропуск, стават много активни и ревностни. Християнин, който не работи, не може да е здрав. Духовната болест е резултат от пренебрегнат дълг.

За да може вярата на един човек да е силна, той трябва да прекарва много време в тайна молитва пред Бога. Как може добротата на човека да бъде благословение за него, ако никога не я прилага? Как можем да молим Бог да ни помага в обръщането на души, ако не правим всичко, което е по силите ни, за да ги доведем до познание на истината? Докарал си си немощ, която те е направила безполезен за теб самия и за църквата. Лекарството за нея е покаяние, изповед и реформа. Имаш нужда от морална сила и от истинско хранене с Божията благодат. Нищо няма да придаде „кости” и „мускули” на твоята набожност така, както работата за напредъка на делото, което изповядваш, че обичаш, а не неговото възпрепятстване. Няма друго лекарство срещу духовната леност, освен работата – работа за душите, нуждаещи се от помощта ти. Вместо да ги укрепваш, ти ги обезсърчаваш и отслабваш сърцата и ръцете на онези, които искат да видят напредъка на Божието дело.

Бог ти е дал способности, които можеш или да използваш за добро, или да злоупотребиш с тях в своя собствена вреда и във вреда на другите. Не осъзнаваш Божиите изисквания към теб. Трябва да проумееш, че ние живеем в този свят, за да оформим характер за следващия. И всичките ни контакти с нашите смъртни ближни трябва да бъдат с мисълта за техните вечни интереси, както и за нашите; но ако разговорите ни с тях са посветени единствено на собственото ни удоволствие и угода, ако сме лекомислени и несериозни, ако си угаждаме чрез нечестиви дела, не сме Божии съработници, а решително работим против Него. Скъпоценният живот, който Бог ни е подарил, не бива да бъде оформян от невярващи роднини по начин, приятен за плътския ум, а изживян по начин, който Бог може да одобри.

Ако брат Дж. се наслаждаваше на Божията любов, щеше да бъде проводник на светлината. Той има твърде малко морална сила и твърде голяма склонност към неверие. Небесните ангели изпитват състрадание към него, защото е заобиколен от тъмнина. Неговите уши почти непрестанно слушат думи на неверие и тъмнина. Изпитва съмнения и колебания, които постоянно са представяни пред него. Езикът е цял свят от нечестие. “Езика никой човек не може да укроти; буйно зло е, пълен е със смъртоносна отрова.”

Ако брат Дж. се прилепи по-здраво към Бога и почувства, че трябва да съхрани своята непорочност пред Него дори и с цената на земния си живот, ще получи сила отгоре. Но ако позволи вярата му да бъде засегната от тъмнината и неверието, което го заобикаля – съмнения, колебания и твърде много клюки, – скоро целият ще бъде тъмнина, съмнения и неверие и няма да има нито светлина, нито сила в истината.

Не бива да мисли, че търсейки компромис със своите приятели, които са озлобени срещу нашата вяра, ще направи живота си по-лесен. Ако застане с едничката цел да се покорява на Бога на всяка цена, ще получи помощ и сила. Бог обича и съжалява брат Дж. Познава всеки негов смут, всяко обезсърчение и горчива дума. Запознат е с всичко това. Ако братът изостави неверието си и застане непоклатимо в Бога, вярата му ще укрепне чрез упражняване. “А праведният ще живее чрез вярата си.”

Видях, че братята Дж. и Г. са в особена опасност да изгубят вечния живот. Те не виждат, че директно са препречили пътя за напредъка на Божието дело в _____. По време на лагерното събрание, което проведохме за пръв път на този бряг, стотици бяха осъдени от истината, но Бог познаваше материала, от който е съставена църквата. Ако душите се отвърнеха от истината, нямаше да има кой да ги храни и да

се грижи за тях, да ги води към по-възвишен живот. Брат И. притежава завистлив, дребнав и ревнив дух. Ако не е пръв, не върши нищо. Оценява себе си далеч по-високо, отколкото го оценява Бог. Човек с неговия темперамент не може да бъде в съгласие с друг човек за дълго време, защото му е присъщо да спори и да се противопоставя на всичко, което не пасва на представите му. Господ го остави да следва собственото си поведение, за да покаже какъв дух го владее. Той внесе в църквата и се помъчи да утвърди в нея същия дух, който проявява и в семейството си. Неговата язвителност и жестоки думи срещу Божиите служители са записани в книгата. Те ще му бъдат напомнени.

Той ни напусна, защото не беше от нас. И църквата не трябва в никакъв случай да го насърчава отново да се присъедини към нея, защото с духа, който има, той би се скарал дори с Божиите ангели. Ще пожелае да ги управлява и да им нарежда. Подобен дух никога не може да влезе в небето. И. и Дж., на които Бог гледа с неодобрение, си позволяват да се опълчват срещу Божиите служители, да ги клеветят и да им приписват лоши подбуди. Опитват се да разрушат доверието на братята в тези работници, както и в свидетелствата. Но ако делото е Божие, те не могат да го повалят. Усилията им ще бъдат напразни. Брат Г., ти се намираш в такава тъмнина, че смяташ тези хора за прави. Повтаряш думите им и говориш с еднолична власт. О, колко малко знаеш какво говориш!

Някои са готови да кажат всичко, да повдигнат всякакво обвинение срещу Божиите служители, да завиждат и да намират грешки. И ако открият случай, за който да решат, че в своята ревност за Божието дело служителите са говори решително и дори сурово, те с желание преиначават по-голямата част от думите им и се чувстват напълно свободни да подхранват най-горчив и нечестив дух, да приписват на Господните слуги зли подбуди. Нека тези търсачи на грешки се запитат какво биха направили при подобни обстоятелства, ако бяха натоварени със същото бреме. Нека огледат, изследват и осъдят собственото си погрешно и арогантно държание, собственото си нетърпение и раздражителност и когато открият, че нямат никакъв грях, нека хвърлят първия камък на критиката по братята, които се опитват да ги включат в работа. Светият Бог няма да довежда души до истината, за да попаднат под такова влияние, каквото съществува в църквата. Нашият Небесен Баща е твърде мъдър, за да довежда души при истината, та те да бъдат оформяни под влиянието на тези хора с неосветено сърце и живот. Те не са в съгласие с истината. Не са в единство с тялото, а отблъскват хората от църквата. Те работят срещу намеренията на онези, които Бог използва, за да довежда души при истината.

Кой ще подкрепи онези, които застават твърдо зад послушанието към Божиите заповеди?

Кой ще бъде грижовен баща и грижовна майка за нужещите се от помощ и сила? Знаят ли тези братя какво правят? Направо препречват пътя на грешниците. Блокират го чрез своето погрешно поведение. Кръвта на душите ще бъде върху дрехите им, ако не се покаят и изцяло не променят поведението си. Смятат ли тези недоволници, че са прави, а тялото от пазители на съботата се заблуждава? “По плодовете им ще ги познаете.” Кого благославя Бог? Кого води? Кой работи за Него? Кой върши добро и се труди, за да представи истината пред умовете ни? Мислят ли тези хора, че църковното тяло ще дойде при тях и ще се откаже от своите опитности и възгледи, за да последва преценката на неосветени хора като тях? Или те ще трябва да дойдат в съгласие с църковното тяло?

Брат Г. се хвали със своята независимост на ума и преценката, а препречва пътя на грешниците чрез неосветения си живот и чрезопозицията си срещу делото в своята сляпа битка срещу Христос в лицето на Неговите служители. Но той се заблуждава относно качествата на истинската независимост. Независимостта не означава твърдоглавие, макар твърдоглавието често да се бърка с независимостта. Когато брат Г. оформи някакво свое мнение и го изкаже пред семейството си или пред църквата със забележителна самонадеяност и малко реклама, след това е склонен да прави така, че да изглежда, сякаш е прав във всеки аргумент, който може да приведе. Той е в опасност, голяма опасност да затвори очите си и да насили съвестта си чрез своето упорство, защото изкушението на неприятеля е силно за него. Трудно му е да отстъпи от горделивото си мнение дори и пред лицето на светлината и доказателствата, достатъчни да го убедят, ако желаше да бъде убеден. Смята, че ако трябва да признае, че бърка, това ще хвърли сянка върху преценката и проницателността му.

Брат Г., намираш се в голяма опасност да изгубиш душата си. Искаш да имаш превъзходство. Понякога се чувстваш дълбоко засегнат, ако сметнеш, че са те пренебрегнали. Не си щастлив човек. Няма да си щастлив и ако напуснеш Божия народ, обиден на ясните думи и факти, както направиха много последователи на Христос, защото изговорената истина била твърде ограничена според тях.

240

Няма да бъдеш щастлив, защото си самият ти. Не си прав, сам си създаваш проблеми. Твоят темперамент е твоят враг и, където и да отидеш, ще носиш със себе си бремето на своето нещастие. Чест е да изповядаш всичко лошо веднага щом го осъзнаеш.

Има много неща във връзка с Божието дело, в които намираш грешки, защото за теб е естествено да ги търсиш. След като си отвърнал лицето си от светлината, която Бог ти е дал относно теб самия, започваш бързо да губиш своята прозорливост и си по-готов отвсякога да намираш грешки във всичко. Изказваш мнението си с диктаторска увереност и считааш съмненията на другите в него за лична обида. Истинската, точната независимост никога не счита под достойнството си да търси съвет от по-опитните и по-мъдрите, и се отнася към него с уважение.

Религия в семейството

Брат Г, трябва да се обърнеш или ще изгубиш вечния живот. Не можеш да бъдеш щастлив, докато не придобиеш смирението на мъдростта. Ти и съпругата ти твърде дълго сте работили “срещу”. Трябва да изоставиш това търсене на грешки, тези подозрения, зависти и нещастни препирни. Този дух, развит в твоето семейство, ти си пренесъл и в религиозната си опитност. Внимавай как говориш за грешките на другите в присъствието на децата си и внимавай как оставяш духа си да те контролира. Виждаш само лошото и злото в най-големия си син, не признаваш добрите му качества, а за да ги признаеш, той би трябвало да умре. Никой от вас не е последователен със сина ви. Ти обсъждаш грешките му в присъствието на други и показваш, че нямаш доверие в добрите черти на характера му.

И у двама ви има склонност да виждате грешките на другия и на всички останали, но и двамата сте слепи за собствените си пропуски и множество грехове. И двамата сте нервни, лесно възбудими и раздразнителни.

Имате нужда от смирението на мъдростта. Здраво сте се прилепили към своите слабости, страсти и предразсъдъци, сякаш ако ги изоставите, няма да имате повече щастие в този живот, докато те са тръни – бодливи и причиняващи болка тръни. Исус ви кани да оставите хомота, който носите – който протрива вратовете ви, – и да вземете Неговия хомот, който е лесен за носене, и Неговото бреме, което е леко. Колко тежък е товарът на любовта към себе си, на алчността, гордостта, страстта, завистта и злите догадки. А колко здраво прегръщат хората тези проклетия и колко неприятно им е да ги изоставят. Христос разбира колко мъчителни са тези самоналожени товари и ги кани да ги оставят. Кани отрудените и обременени души да дойдат при Него, да вземат Неговото бреме, което е леко, в замяна на своите бремена, с които са се натоварили. Казва: “... Ще намерите покой на душите си, защото Моето иго е благо и Моето бреме е леко”. Изискванията на Спасителя са последователни и хармонични и ако се изпълняват с радост, ще донесат мир и спокойствие на душата.

Когато брат Г. веднъж е заел становище на погрешната страна, не му е лесно да изповяда, че е сгрешил. Но ако може да накара ума си да забрави погрешното поведение, да накара и умовете на другите хора да направят същото и да направи промени към добро без ясното съзнание, че е сбъркал, нека го направи. Всички тези грешки и неизповядани грехове обаче остават регистрирани в небето и няма да бъдат изличени, докато той не се съобрази с указанието, дадено в Божието слово: “Изповядайте един на друг греховете си и молете се един за друг, за да оздравеете”. Ако брат Г. открие друг план – различен от този, който ни е дал нашият Господ, – той не е безопасен и ще доведе в края до неговата гибел. Този друг план е гибелен и за църквата, и за благополучието и щастията на неговото семейство. Той има нужда да смекчи сърцето си и да допусне в душата си нежността, смирението и любовта. Има нужда да подхранва качества на несебелюбие. Брат и сестра Г., трябва да развивате качества на ума, които ще ви направят чисти, себеотрицателни и по-заинтересовани за другите, с които контактувате. У вас има склонност към себелюбие и грижа за себе си, която не увеличава щастията ви, а ви носи скръб и болка.

242

Вие сте в конфликт със себе си, в който само вие можете да вземете участие. И двамата трябва да контролирате езика си и да премълчавате много неща, на които давате гласност. Първото зло са грешните мисли, след това идват и грешните думи. Вие оставяте неизвършено делото на подхранване любов, почит и уважение един към друг. Бъдете любезни и зачитайте един на друг чувствата си, старайте се свято да пазите щастията на другия. Можете да правите това единствено в силата и името на Исус.

Сестра Г. полага искрени усилия да печели победи, но не получава достатъчно насърчение от съпруга си. Вместо да търсят Бога в сериозна молитва за сила да победят недостатъците на характера си, всеки наблюдава поведението на другия и се обезсилват един друг, като всеки намира грешките на другия. Градината на сърцето не получава внимание.

Ако брат Г. бе приел светлината, която Господ му изпрати още преди месеци, и ако беше поговорил откровено със съпругата си; ако и двамата бяха съкрушили твърдите си сърца пред Господа, колко различено щеше да е сегашното им състояние. И двамата пренебрегнаха думите на изобличение и умоляване от Божия Дух и не реформираха живота си. Но затварянето на очите им пред светлината, която Бог им изпрати, не направи нито един от греховете им по-малко тежък в Божиите очи, нито

намали тяхната отговорност. Те мразят изобличението, което Господ им изпраща със състрадателна нежност. По естество брат Г. има любящо и нежно сърце, но то е закостеняло от любовта към себе си, от суетата и злите догадки. Не е безчувствен, но му липсва морална сила. Проявява малодушие веднага щом му бъде представена нуждата от себеотрицание и саможертва, тъй като обича себе си. Да контролира себе си, да поставя стража на думите си, да признае, че е постъпил или говорил погрешно – това е кръст, за който смята, че е твърде унизително да носи. Но ако изобщо желае да бъде спасен, този кръст трябва да бъде вдигнат.

Брат и сестра Г., и двамата имате нужда да бдите за думите си, защото, ако над мислите и действията ви не бъде поставен страж, ще се обезсърчавате един друг и със сигурност никой от вас няма да бъде спасен.

И двамата трябва да се пазите от сприхавия дух, който ви подтиква към необмислени думи и действия. Негодуванието, което се надига във вас, защото смятате, че са ви използвали, е духът на Сатана, който ви води към голямо морално зло. Когато сте контролирани от сприхав дух, се лишавате от разума си за известно време, както и от силата да регулирате думите и поведението си, но носите отговорност за всички лоши последици. Извършеното при раздражение и гняв не е извинимо. Действието е лошо. Една - единствена дума, изговорена необмислено и прибързано, може да остави в сърцата на вашите приятели остра болка, която никога да не забравят. Ако не упражнявате самоконтрол, ще бъдете най-нещастната двойка. Всеки от вас приписва нещастния си живот на грешките на другия. Но не правете повече така! Създайте си правило никога да не изговаряте и една критична дума един към друг, а да се поздравявате и хвалите един-друг винаги когато можете.

Някои считат за добродетел да бъдат невъздържани и възхваляват своя навик да говорят открито и да изказват всяка неприятна мисъл, дошла им на ума. Оставят гневния си дух да се излее в потоци от укори и търсене на грешки. Колкото повече говорят, колкова повече се вълнуват, а Сатана стои до тях да им помага в това дело, тъй като то е в негова полза. Думите раздрават онзи, към когото са отправени, и се връщат, давайки повод за още по-тежки думи, докато малкият проблем се възпламени до голям пожар. И двамата смятате, че са ви постигнали всички изпитания, които бихте могли да понесете, и животът ви е най-нещастен. Решително сложете начало на делото по контролиране на мислите, думите и действията си. Когато някой от вас почувства, че негодуванието му се надига, нека си създаде правило да се усамотява и смирено да се моли на Бога, Който не слуша молитви, излезли от лицемерни устни.

Всяка страст трябва да бъде под контрола на една осветена съвест. “И тъй, като Божии избрани, свети и възлюбени, облечете се с милосърдие, благодет, смирение, кротост, дълготърпение. Претърпявайте си един друг, и един на друг си прощавайте; ако някой има оплакване против някого, както и Господ е простил вам, така прощавайте и вие. А над всичко това облечете се в любовта, която свързва всичко в съвършенството. И нека царува в сърцата ви Христовият мир, за който бяхте и призвани в едно тяло; и бъдете благодарни.”

Ако живеете по схемата на прибавянето – прибавяйки благодат върху благодат – Бог ще преумножи на вас Своята благодат. Докато вие прибавяте, Бог преумножава. Ако стане ваш навик да помните, че Бог вижда и чува всичко, което вършите и казвате, и пази точен запис на всичките ви думи и действия, и

че вие ще трябва отново да се срещнете с тях, тогава във всичко, което говорите и правите, ще следвате указанията на осветената си и будна съвест. Ще използвате езика си за слава на Бога и той ще бъде източник на благословение както за вас самите, така и за другите. Но ако се отделите от Бога, както сте правили и правите в момента, внимавайте да не би езикът ви да се окаже един цял свят от нечестие и да ви донесе страшно осъждане, защото заради вас са били изгубени души.

Дългът на самоконтрола

Апетитите на нашето животинско естество трябва да бъдат държани в твърдо подчинение. Тези апетити са ни дадени с важна цел, за добро, а не да се превръщат в инструменти на смъртта, като се извращават и превръщат в необузdana похот. Апетитът ти към тютюна, който ти, брат Г, засилваш чрез угаждане, се превръща в необузdana похот за душата ти. Невъздържаният човек не може да бъде търпелив. Почти незабележимото угаждане на вкуса ще доведе до апетит за по-силни стимуланти. Ако мислите страстите и апетитите се държат в дължимото подчинение, езикът ще бъде под контрол. Призови на помощ всичките си морални сили и завинаги се откажи от употребата на тютюн. Опитвал си се да скриеш от другите факта, че го употребяваш, но не си го скрил от Бога. “Измивайте ръцете си, вие грешни, и очиствайте сърцата си, вие колебливи. Тъжете, ридайте и плачете; смехът ви нека се обърне на плач, и радостта ви в тъга. Смирявайте се пред Господа, и Той ще ви възвишава.” Предавам ти тези думи в името на Исус, Който ме е упълномощил. Не ги отхвърляй.

Ти никога нямаше да отхвърлиш свидетелствата, както сега, ако грешните ти дела не бяха изобличени. Смяташе, че ще ти е по-лесно да пожертваш свидетелствата и да затвориш очите си за дадената от Бога светлина, отколкото да се откажеш от тютюна и да преустановиш лекомисления и шеговит живот с невярващите. Процесът на очистване включва отказване и въздържание, които ти нямаш моралната сила да издържиш; затова извиняваш своите грехове с неверието си в светлината, която Бог ти изпраща. Помни, че ще бъдеш изправен пред тези неща отново, тъй като те са записани в книгата заедно с всички предупреждения и изобличения, които Бог ме упълномощи да ти дам. Брат Дж. е достоен за съжаление. Надеждата му е слаба. Неверието и съмненията контролират преценката му. В природата му е да застава на страната на съмненията и колебанията. Единственият начин да победи това голямо зло е да подхранва позитивните черти на характера си. Трябва да потиска неверието си и да не го подхранва. Не бива да дава израз на съмненията си. Няма право да натрапва недостатъците на характера си на другите, да им причинява мъка и обезсърчение. Ако е поразен от това тъжно зло, не трябва да вгорчава щастието на другите, занимавайки ги с неверието и смразявайки вярата на своите братя. Той има склонност във всяка проповед и поучение да подминава почти всичко, от което би могъл да извлече утеха и насърчение, и да събира всичко, за което смята, че му позволява и извинява съмненията и критиките си. Пътеките на душата му са оставени отворени и неохранявани и Сатана идва, за да оформи ума му според своите намерения.

Беше ми показано, че интересът към вашите събрания изчезва, защото Божият Дух не ги посещава. Братята и сестрите са напълно оковани от тези двама мъже. Те не смеят да упражняват свободата си и да

изразяват вярата си с простотата на душите си, защото там е брат Дж. с неговия студен, суров и критичен поглед, който ги наблюдава, готов да се хване за всяка дума, която би му дала възможност да упражни способностите на своя невярващ ум. Благодарение на тези двамата Божият Дух е прокуден далеч от събранията. Когато някой проявява духа на змея, обявявайки война на онези, които вярват, че Бог им е пратил светлина и утеха чрез свидетелствата, е дошло време братята и сестрите да отстояват съвършената свобода на съвестта си.

Бог им е дал светлина и е тяхна привилегия да ѝ се радват и да разговарят за нея, за да се укрепват и насърчават един друг. Брат Дж. се опитва да обърка умовете им, старайки се да им внуши, че светлината, която Бог е дал чрез свидетелствата, е допълнение към Божието Слово. Но така само представя въпроса във фалшива светлина. Бог е счел за подходящо да доведе умовете на Своя народ до Словото Си, да им даде по-ясно разбиране за него по този начин.

Църквата в _____ става все по-слаба и по-слаба поради влиянието, упражнявано върху нея – влияние, което не ѝ помага да израства, но слага прът в колелото ѝ. Брат Дж. има привилегията да отхвърли неверието и да напредва в светлината, ако иска. Ако откаже да го направи, Божието дело ще продължи да напредва и без неговата помощ. Но Бог е планирал в църквата в _____ да настъпи промяна. Те или ще напредват, или ще вървят назад. Бог може да направи повече с шест души, които са единни в мисъл и преценка, отколкото с десетки мъже, които действат като братята Дж. и Г. Те довеждат със себе си на събранието не ангелите на светлината, а ангелите на мрака. Тези събрания са безполезни, а понякога решително вредни. Бог призовава тези мъже да застанат на Негова страна и да се присъединят към тялото, или да престанат да пречат на онези, които желаят да бъдат едно в Господа.

Голямата причина, поради която мнозина, изповядващи, че са Христови ученици, падат в печални изкушения и правят неща, достойни за покаяние, е че не познават достатъчно себе си. Именно тук Ап. Петър бе напълно „пресят“ от неприятеля. Именно тук вярата на хиляди претърпява крах. Не вземате присърце своите пропуски и грешки и те поразяват душите ви. Умолявам ви да очистите душите си чрез послушание към истината. Свържете се с Небето! И нека Господ ви избави от самоизмамата!

Глава 22

Светостта на Божиите заповеди

До многоуважавания брат К.: През януари 1875 г. ми беше показано, че на пътя на духовното благополучие на църквата стоят много препятствия. Божият Дух се оскърбява, защото мнозина не са прави в сърце и живот; вярата, която изповядват, не е в съгласие с делата им. Святият почивен ден на Йехова не се съблюдава както трябва. Всяка седмица Бог бива ограбван чрез нарушаване границите на това свято време и часовете, които би трябвало да се посветят на молитва и размишление, се посвещават на светски занимания.

Бог ни е дал Своите заповеди не само за да вярваме в тях, но и да им се покоряваме. Когато положи основите на земята великият Йехова, облече целия свят с одежди на красота и го изпълни с полезни за човека неща; когато сътвори всички чудеса на сушата и в морето, постанови и съботния ден, и го направи свят. Бог благослови и освети седмия ден, защото в него си почива от всичките Си чудесни

дела. Съботата бе направена за човека и Бог желае той да остави настрана всичките си трудове в този ден така, както самият Той Си почина след шестдневния труд по сътворението. {4Т 247.2}

Тези, които почитат заповедите на Йехова, след като им е била дадена светлина относно четвъртата от Декалога, ще ѝ се покоряват, без да задават въпроси относно възможността или смисъла на това покорство. Бог е създал човека по Свой образ и след това му е дал пример в спазването на седмия ден, който е осветил и отделил. Предвидил е в този ден човекът да Му се покланя и да не се ангажира с никакви светски дела. Никой, който не зачита четвъртата заповед, след като е бил просветен относно изискванията за съботата, не може да бъде считан за невинен в Божиите очи.

Брат К., ти съзнаваш Божиите изисквания за спазването на съботата, но твоите дела не са в хармония с изповедта на вярата ти. След като престъпваш Божия закон, ти пръскаш влияние на страната на невярващите.

Когато временните обстоятелства сякаш го изискват, ти нарушаваш четвъртата заповед без угризения. Превръщаш спазването на Божия закон във въпрос на удобство – покоряваш се или не според своите бизнесинтереси или наклонности. Това не е почитане на съботата като свещена институция. Следвайки това дръзко поведение, ти оскърбяваш Светия Дух и опозоряваш своя Изкупител.

Господ не приема частичното съблюдаване на съботната заповед; то оказва по-лошо въздействие върху умовете на грешниците, отколкото, ако изобщо не изповядваш, че си пазител на съботата. Те долавят, че твоят живот и твоята вяра са в противоречие и губят вяра в християнството. Господ е напълно сериозен, когато казва нещо, и човекът не може безнаказано да отхвърля заповедите Му. Примерът на Адам и Ева в градината би трябвало да е за нас достатъчно предупреждение срещу непослушанието спрямо Божествения Закон. Грехът на нашите първи родители, които послушаха измамно привлекателните изкушения на неприятеля, донесе на света вина и скръб и накара Божия Син да напусне царските дворове в небето, и да заеме скромно място на земята. Той бе подложен на оскърбления, на отхвърляне и разпятие точно от онези, които бе дошъл да благослови. Каква безпределна цена костваше това непослушание в Едемската градина! Величието на небето бе пожертвано, за да спаси човека от възмездието на неговото престъпление.

Днес Бог няма да подмине никакво престъпване на Неговия закон с по-голяма лекота, отколкото в деня, когато е произнесъл присъдата над Адам. Спасителят на света издига Своя глас на протест срещу онези, които се отнасят нехайно и с безразличие към Божиите заповеди. Той казва: “Който наруши една от тези най-малки заповеди, и научи така човеците, най-малък ще се нарече в небесното царство; а който ги изпълни и научи така човеците, той ще се нарече велик в небесното царство”. Влиянието на нашия живот е изцяло за или против истината. Ако делата ти сякаш оправдават беззаконника в неговия грях, ако влиянието ти оправдава омаловажаването и нарушаването на Божиите заповеди, тогава не само ти си виновен, но в определена степен си отговорен и за последващите грехове на другите.

В самото начало на четвъртата заповед Бог казва : “Помни”, защото знае, че в многото си грижи и смущения човекът ще бъде изкушен да извини себе си за това, че не изпълнява стриктно изискванията на Закона; или притиснат от светските си дела, ще забрави нейната свята важност. “Шест дни да не

вършиш никаква работа” – обичайните си бизнесдела за светска печалба или удоволствие. Тези думи са много ясни – не може да има никаква грешка. Брат К., как се осмеляваш и дръзваш да нарушиш заповед от такава тържествена важност? Направил ли е Господ изключение, което да те освобождава от Закона, който е дал на света? Нима беззаконията ти ще бъдат пропуснати в небесните книги? Дали Бог ще се съгласи да извини твоето непослушание, когато народите застанат пред Него на съд? И за миг не се мами с мисълта, че грехът ти няма да получи заслужено наказание. Беззаконията ти ще бъдат посрещнати с бич, защото си имал светлината, но си се опълчил директно срещу нея. “Онзи слуга, като е знаел волята на Господаря си, но не е приготвил нито постъпил по волята му, ще бъде много бит.”

Бог е дал на човека шест дни, в които да върши своите си дела и да се грижи за обичайните неща от живота, но е постановил един ден, който е отделил и осветил. Дал го е на хората, за да си починат от труда си и да се посветят на поклонение и усъвършенстване на духовното си състояние. Какво крещящо престъпление от страна на човека е да открадне единствения свят ден на Йехова и да си го присвои - за собствените си себелюбиви намерения!

Най-нагла дързост от страна на смъртния човек е да се осмелява да прави компромис с Всемогъщия, за да угоди на собствените си маловажни, временни интереси. Използването на съботата за светски дела от време на време е еднакво безскрупулно нарушение на закона, както и цялостното ѝ отхвърляне, защото това означава Господните заповеди да се превръщат във въпрос на удобство. “Аз, Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив” – прогърмя от Синай. Никакво частично послушание, никакви разделени интереси не са приети от Онзи, Който заявява, че нечестието на бащите ще падне върху чедата до третото и четвъртото поколение на онези, които Го мразят; но ще покаже милост до хиляди поколения към онези, които Го обичат и пазят Неговите заповеди.

Не е малко нещо да ограбиш ближния си и голямо е клеймото, което се лепва на онзи, който се е провинил в такова нещо; но същият този, който с презрение отхвърля измамата срещу ближния, без свян ограбва своя Небесен Баща от времето, което Той е благословил и отделил за специална цел.

Скъпи мой братко, твоите дела не съответстват на изповедта на вярата ти и единственото ти извинение е жалкият предлог на удобството. В миналото Божиите служители са били призовани да положат живота си като доказателство за своята вяра. Твоето поведение зле хармонира с тези християнски мъченици, предпочитали да понесат глад и жажда, мъчения и смърт, отколкото да се отрекат от своята религия или да отстъпят от принципите на истината.

Писано е: “Каква полза, братя мои, ако някой казва, че има вяра, а няма дела? Може ли такава вяра да го спаси?” Всеки път, когато ръцете ти се заемат с работа в съботния ден, ти на практика се отричаш от вярата си. Свещените Писания ни учат, че вяра без дела е мъртва и свидетелството, което дава животът на човека, заявява на света дали той е истинен към вярата, която изповядва. Твоето поведение омаловажава Божия закон в очите на светските ти приятели. То им казва: “Можете да се покорявате, но можете и да не се покорявате на заповедите. Аз вярвам, че Божият закон в известен смисъл обвързва човека, но че все пак Господ не е твърде придирчив към стриктното послушание на Неговите предписания и не гледа много строго на престъпването им от време на време”.

Мнозина се оправдават за престъпването на съботата, позовавайки се на твоя пример. Те настояват, че ако такъв добър човек, вярващ, че седмият ден е събота, може да върши светски работи в него, когато

обстоятелствата го изискват, то и те със сигурност могат да правят същото без осъждане. Много души, за които твоето влияние е станало извинение за непослушанието им към Божия закон, ще се срещнат с теб в съда. И макар че това няма да оправдае тях, ще обвини ужасно много теб.

Бог е казал и е наистина напълно сериозен, че човекът трябва да се покорява.

Не се интересува дали това му е удобно, или не. Господарят на живота и славата не се поинтересува и от Своето удобство или удоволствие, когато напусна поста си на Главнокомандващ, за да стане Човек на скърби и навикнал на печал, да приеме позор и смърт, за да избави човека от последиците на неговото непослушание. Исус умря не за да спаси човека *във* греховете му, а *от* греховете му. А човекът трябва да напусне грешните си пътища, да последва Христовия пример, да вдигне кръста си и да Го последва, отричайки се от себе си и покорявайки се на Бога, каквото и да му струва това.

Исус казва: “Никой не може да слугува на двама господари, защото или ще намрази единия, а ще обикне другия, или към единия ще се привърже, а другия ще презира. Не можете да слугувате на Бога и на мамона”. Ако сме истински Божии служители, в ума ни няма да възникват въпроси дали да се покоряваме на Неговите заповеди, или да се съобразяваме със земните си интереси. Ако вярващите в истината не устояват във вярата в тези сравнително спокойни дни, какво ще ги държи, когато дойде големият изпит и се издаде закон против всички, които не се покланят на образа на звяра и не приемат белега му върху челото или ръката си? Този тържествен момент не е много далеч в бъдещето. Вместо да отслабва и да се колебае, Божият народ трябва да събира сила и кураж за времето на трудностите.

Исус – нашият велик Образец – чрез Своя живот и смърт ни учи на стриктно послушание. Той е умрял – Праведният за несправедните, Невинният за виновните, – за да бъде съхранена честта на Божия закон и в същото време нито един човек да не погине. Грехът е беззаконие. Ако грехът на Адам е докарал такова неопишуемо окаянство, което изисква жертвата на скъпия Божий Син, то какво ще бъде наказанието за онези, които, имайки светлината на истината, считат за нищо четвъртата Господня заповед?

Обстоятелствата няма да оправдаят никого за работа в събота заради светска печалба. Ако Бог извини един човек, може да извини всички. Защо брат Л., който е беден човек, да не може да работи в събота, за да спечели средства за жизненонеобходими неща, след като, ако го прави, би могъл по-добре да издържа семейството си?

Защо други братя или всички ние да не можем да пазим съботата само когато ни е удобно? Отговор ни дава гласът от Синай: “Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; а седмият ден, е събота на Господа, твоя Бог”.

Греховете, извършвани от вярващите в истината, нанасят голяма слабост върху църквата. Те са камъни за препъване по пътя на грешниците и им пречат да дойдат при светлината. Братко, Бог те призовава да застанеш изцяло на Негова страна и да оставиш делата си да покажат, че зачиташ Неговите заповеди и пазиш свято съботата. Заповядва ти да осъзнаеш дълга си и да бъдеш верен на възложените ти отговорности. Към теб са отправени следните тържествени думи: “Ако отдръпнеш ногата си в събота, за да не вършиш своята воля в святия Ми ден, и наречеш събота насада, свята на Господа, почитаема, и Го почиташ, като не следваш в нея своите си пътища, и не търсиш своето си

удоволствие, и не говориш своите си думи, тогава ще се наслаждаваш в Господа; и Аз ще те направя да яздиш по високите места на земята, и ще те храня в наследството на баща ти Якова; защото устата Господни изговориха това”.

Както много други наши братя, и ти си се оплел с нарушителите на Божия закон, започнал си да гледаш на нещата от тяхна гледна точка и да се провиняваш в техните грехове. Бог ще посети със съдбите Си онези, които изповядват, че служат на Него, а всъщност служат на мамона. Които пренебрегват ясната Господня заповед за тяхното собствено благополучие, си трупат за в бъдеще много скръб. Църквата в _____ трябва да изследва себе си дали като юдеите не е превърнала Божия храм в място за търговия. Христос казва: “Писано е: "Домът ми ще се нарече молитвен дом", а вие го правите разбойнически вертеп.”

Не се ли провиняват мнозина от нашия народ в греха да жертват своята религия заради светска печалба, да спазват формата на благочестие, докато в същото време отдават целия си ум на земните придобивки? Божият закон трябва да бъде почитан над всичко и да му се покоряваме и по дух, и по буква. Ако на Божието Слово, изговорено със страшна тържественост от святата планина, се гледа леко, как тогава ще бъдат приети свидетелствата на Неговия Дух?

Умове, които са така помрачени, че не признават авторитета на Господните заповеди, дадени директно на човека, ще извлекат съвсем малко добро от слабия инструмент, който Той е избрал да наставлява Неговия народ.

Твоята възраст не те извинява за непослушание към Божествените заповеди. Авраам бе тежко изпитан на стари години. Господните думи изглеждаха ужасни и напълно неуместни за уплашения старец, но той изобщо не се усъмни в тяхната справедливост, нито се поколеба да им се покори. Можеше да се позове на това, че е стар и немощен и не може да пожертва сина, който беше радостта на живота му. Можеше да напомни на Господа, че Неговата заповед противоречи на обещанията, които Той му бе дал относно това момче. Но Авраам се подчини без роптание или укор. Неговото доверие в Бога беше абсолютно. {4Т 253.1}

Вярата на Авраам трябва да бъде пример за нас и все пак колко малко са онези, които търпеливо понасят и най-простия изпит на изобличение за греховете им и така застрашават вечното си благополучие. Колко малко са онези, които приемат изобличението със смирение и извличат полза от него. Трябва да откликнем с радост на Божиите изисквания към нашите вяра, служене и привързаност. Имаме огромен дълг към Господа и трябва без колебание да се покорим и на най-дребните Му изисквания. За да станем нарушители на Закона не е необходимо да погазим целия морален Кодекс. Ако не зачетем и една заповед, ставаме престъпници на светия Закон. Но ако искаме да бъдем истински пазители на закона, стриктно ще съблюдаваме всяко изискване, което Бог има към нас.

Бог допусна Неговият единствен Син да бъде изложен на смърт, за да поеме наказанието за нарушението на Закона. Как тогава ще се отнесе към онези, които пред лицето на всички доказателства, си позволяват да вървят по пътя на непослушанието, след като са получили изобилна светлина върху истината? По този въпрос човекът няма право да се позовава на своето удобство или желания. Бог ще промисли! Този, Който хранеше Илия при потока, превръщайки гарваните в Свои посланици, няма да допусне Неговите верни да страдат от липса на храна.

Спасителят попита Своите ученици, които бяха притиснати от бедността, защо се тревожат и притесняват какво ще ядат или какво ще облекат. Каза им: “Погледнете небесните птици, че не сеят, нито жънат, нито в житници събират – и пак небесният ви Отец ги храни. Вие не сте ли много по-скъпи от тях?” Посочи им прекрасните цветя, оформени и оцветени от Божествена ръка, с думите: “И за облекло защо се безпокоите? Разгледайте полските кремове как растат – не се трудят, нито предат, – но казвам ви, че нито Соломон във всичката си слава не се е обличал като един от тях. Но ако Бог така облича полската трева, която днес я има, а утре я хвърлят в пещ, не ще ли много повече да облича вас маловерци?”.

Къде е вярата на Божия народ? Защо са така невярващи и недоверчиви към Онзи, Който промисля за техните нужди и поддържа силата им? Господ ще изпита вярата на им – ще изпрати укор, който ще бъде последван от бедствие, ако не се вслушат в тези предупреждения. На всяка цена ще разтърси онези, които са се отделили от верността към Него в тяхната фатална летаргия на греха. Ще събуди тяхното чувство за дълг.

Братко мой, душата ти трябва да се съживи и вярата ти да израсне. Ти толкова дълго си оправдавал своето непослушание с едно или друго извинение, че съвестта ти е приспана и е престанала да ти напомня твоите грехове. Толко дълго си се съобразявал със собственото си удобство по отношение спазването на съботата, че твоето непослушание е спряло да те вълнува. Но това, че си стигнал до такова състояние, не намалява отговорността ти. Веднага се коригирай, покори се на Божите заповеди и се довери на Бога. Не предизвиквай гнева Му, да не би да те посети с ужасни наказания. Върни се при Него, преди да е станало твърде късно, и потърси прощение за беззаконията си. Той е богат и изобилен в милости. Ще ти даде Своя мир и благодат, ако дойдеш при Него със смирена вяра.

Глава 23

Себелюбие в църквата и семейството

Скъпи брат М., във видение ми бе показано, че имаш недостатъци на характера, които трябва да бъдат поправени. Не си прав във възгледите и чувствата си относно своята съпруга. Не я цениш. Тя не получава от теб думите на съчувствие и любов, които ѝ дължиш. Те не биха намалили достойнството на твоята мъжественост – ако я хвалиш за грижите, които полага и за товарите на семейството, които носи.

Ти си себелюбив и взискателен. Отбелязваш дребните неща и обсъждаш малките грешки на съпругата и децата си. С две думи, мъчиш се да измерваш тяхната съвест според своята собствена, опитваш се да бъдеш тяхна съвест. Съпругата ти има своя собствена идентичност, която никога не би могла да се прелее в тази на нейния съпруг. Има своя индивидуалност, която трябва да съхрани, тъй като лично ще отговаря пред Бога за себе си. Не можеш, братко М, да носиш отговорност пред Бога за характера, който оформя съпругата ти. Единствено тя носи тази отговорност. Той желае да влияе на съвестта на твоята бояща се от Бога съпруга точно както влияе и на твоята.

Очакваш твърде много от съпругата и децата си. Критикуваш твърде много. Ако подхранваше жизнерадостен, щастлив характер и говореше любезно и нежно с тях, щеше да внасяш в своя дом

слънце, вместо облаци, скръб и нещастие. Твърде много разсъждаваш над собственото си мнение, заемаш крайни становища и не желаеш мнението на съпругата ти да има тежестта, която му се полага в семейството. Ти самият не насърчаваш уважението си към нея, нито учиш децата си да уважават преценката ѝ. Не си я направил равна на себе си, а по-скоро изцяло си поел поводите на управлението и контрола в свои ръце и ги стискаш здраво. Нямах любящо и състрадателно отношение. А именно такава трябва да подхранваш, ако искаш да бъдеш победител и Божие благословение за семейството си.

Много си упорит и непреклонен в мненията си, което е много тежко за семейството ти. Сърцето ти има нужда да бъде смекчено от Божията благодат. Имаш нужда от онази любов в сърцето, която характеризираше делата на Христос. Любовта произхожда от Бога. Тя е растение с небесен произход и не може да расте, нито да цъфти в плътското сърце. Там, където се намира, има истина, живот и сила. Но тя не може да живее в бездействие, а щом се упражнява, нараства и се разширява. Не държи сметка за малките грешки, нито бърза да отбелязва дребните пропуски. Побеждава всеки аргумент, всеки поток от суетни и безполезни думи. Най-добрият начин да реформираш характера си и да направляваш поведението на семейството си е чрез принципа на любовта. Той наистина е сила и ще извърши онова, което нито пари, нито мощ биха могли да извършат някога.

Братко мой, твоите груби и безчувствени думи режат и раняват. Много ти е лесно да критикуваш и да намиращ грешки, но това води единствено до нещастие. Бързо би се обидил на думите, които отправяш към другите, ако се кажат на теб. Смяташ за слабост да бъдеш любезен, внимателен и състрадателен; мислиш, че е под достойнството ти да говориш мило, нежно и с любов на съпругата си. Много грешиш какво представлява истинското мъжество и достойнство. Склонността да оставяш делата на любезност неизвършени, е проява на слабост и дефект на характера. Това, което считаш за слабост, Бог счита за истинско християнско възпитание, което трябва да бъде проявявано от всеки християнин, тъй като това е духът, проявяван от самия Христос.

Много си себелюбив и поставяш себе си по-високо, отколкото трябва. Често заемаш странни и чудати становища относно Писанията и се прилепваш към тях така ревностно, както юдеите към своите традиции. Тъй като не притежаваш възприемчив дух, ти си в непрестанна опасност да създаваш проблеми на църквата, ако не се заемеш с поправянето на тези грешки в силата на могъщия Победител. Това, което прави твоя случай тревожен, е фактът, че се смяташ за по-знаещ в тези неща от братята си и е много трудно да се разговаря с теб.

Притежаваш себеправеден фарисейски дух, който казва: “Стойте далеч, не ме доближавайте, защото съм по-свят от вас”.

Не виждаш покварата на собственото си сърце и това, че почти си провалил живота си. Твоите становища не могат, нито трябва да управляват Божията църква. Имаш нужда да култивираш всички християнски добродетели и особено великодушие, което дълго търпи и е милостиво, не завижда, не се превъзнася, не се надува, “не безобразничи, не търси своето, не се дразни, не държи сметка за зло, не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината, всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи”. “И тъй, като Божии избрани, святи и възлюбени, облечете се с милосърдие,

благост, смирение, кротост, дълготърпение. Претърпявайте си един на друг, и един на друг си прощавайте, ако някой има оплакване против някого; както и Господ е простил вам, така прощавайте и вие. А над всичко това облечете се в любовта, която свързва всичко в съвършенство. И нека царува в сърцата ви Христовият мир, за който бяхте и призвани в едно тяло; и бъдете благодарни.”

Отбелязваш малките отклонения от онова, което смяташ за право, и неумолимо се мъчиш да ги поправяш. Докато си толкова надменен, властен и бърз в откриването грешките на братята си, няма да изследваш дълбоко сърцето си и да видиш злото в собствения си живот. Показваш голяма морална слабост в угаждането на апетита и страстите си. Робството ти пред тютюна има такъв контрол над теб, че макар да решаваш отново и отново да победиш този навик, не успяваш. Той е покварил сетивата ти. Братко мой, къде е твоето себеотрицание? Къде е моралната ти сила да побеждаваш? Христос победи силата на апетита в пустинята на изкушението заради теб, като направи възможно и ти да я победиш заради себе си. Сега битката е твоя. В името на Победителя имаш възможност да се отречеш от апетита и да спечелиш победа за себе си.

Изискваш от другите много; но какво ще пожелаеш да направиш, за да спечелиш победа над отвратителното, разрушаващо здравето ти и омърсяващо душата ти себеугаждане? Битката е твоя. Никой не може да се бори вместо теб. Другите може да се молят за теб, но работата е изцяло твоя. {4Т 257.2}

Бог те призовава повече да не си играеш с изкусителя, но да очистиш себе си от всяка нечистота на тялото и духа, да се усъвършенстваш в святост и страх от Него. Трябва да работиш бързо, за да отстраниш недостатъците на характера си. Ти си в Божията работилница. Ако се отдадеш на процеса на оглаждане така, че грапавите ръбове да се премахнат от острия нож на Бога, тогава ще бъдеш подготвен от Неговата благодат за небесната сграда. Но ако все така угаждаш на себе си и не пожелаеш да понесеш изпитващия процес на подготовката, за теб няма да се намери място в тази сграда, която ще се издигне без шум от брадва или чук. Ако естеството ти не бъде преобразено, ако не бъдеш очистен и въздигнат чрез осветяващата истина за тези последни дни, ще бъдеш оценен като недостоеен за място сред чистите и святи ангели.

Можеш ли да си позволиш да си останеш със своите оскверняващи навици и в края да се намериш между невярващите и неосветените? Можеш ли да си позволиш да поемеш какъвто и да е риск по този въпрос? Твърде много е заложено на карта за теб, за да дръзнеш да продължаваш линията на поведение, която си следвал досега. Много си нетърпелив да проповядваш истината на невярващите по един категоричен, нетърпящ възражения начин, който оказва изключително зло влияние върху умовете им. Сатана използва особено успешно непоследователния защитник на истината, за да отвращава онези, които биха били благоприятно повлияни от подходящо влияние. Необходимо е да смекчиш маниерите си и когато защитаваш истината, нека това става с дух на кротост.

“Бъдете винаги готови да отговаряте (но с кротост и страхопочитание) на всекиго, който ви пита за вашата надежда.” Страхопочитанието, за което се говори тук, не означава недоверие или нерешителност, а дължимо внимание и бдителност за всяко нещо – да не би да се изговори необмислена дума или чувственото вълнение да вземе надмощие и по този начин умовете да останат с неблагоприятни впечатления и да бъдат отклонени в погрешната посока.

Страх от Бога, смирение и кротост са изключително нужни на всички, за да може Божията истина да бъде представяна правилно.

Една от най-големите опасности за теб е духът на самонадеяност и гордост. Голямото нещастие, в което живееш и ти, и семейството ти, е пряк резултат от въздействието на гордостта. Ползотворност на човек с такава гордост е силно ограничена, защото любовта му към себе си го държи в много тясна сфера. Духът му не е щедър. Усилията му не са обширни, а ограничени. Ако тази гордост съществува, тя се открива в разговорите и поведението му.

Скъпи братко, влиянието, под което се е формирал твоят характер, ти е донесло високомерен и надменен дух. Този дух проявяваш и в семейството си, сред ближните си и сред всички, с които контактуваш. За да победиш тези лоши навици, трябва да бдиш и да се молиш. Би трябвало да бъдеш напълно сериозен, защото имаш малко време за работа. Не смятай, че твоите собствени сили са достатъчни. Единствено в името и силата на Победителя можеш да спечелиш победа. В разговорите си с другите наблягай върху милостта, добротата и любовта на Бога, а не на Неговата строги присъди и справедливост. Здравно се хвани за обещанията Му. Не можеш да постигнеш нищо със собствени сили, но в силата на Исус можеш да направиш всичко това. Ако си в Христос и Той е в теб, ще бъдеш преобразен, обновен и осветен. “Ако пребъдете в Мен и думите Ми пребъдат във вас, искайте каквото и да желаете, и ще ви бъде.” Увери се, че Христос е в теб, че сърцето ти е съкрушено, покорно и смирено. Бог ще приеме само смирените и разкаяните. Небето си струва едно доживотно и постоянно усилие! Да, струва си всичко! Бог ще ти помогне в твоите усилия, ако се стремиш единствено към Него. В семейството ти има да се извърши дело, което Бог ще ти помогне да осъществиш, ако се заемеш вярно с него. Умолявам те да поставиш сърцето си в ред и да заработиш за спасението на семейството си, за да могат Божиите ангели да влязат в дома ти и да останат да живеят в него.

Глава 24

Призив към служителите

Живеем в най-тържествено време. Всеки има да върши работа, изискваща усърдие. Това важи с особена сила за пастора, който трябва да се грижи за Божието стадо и да го храни. Онзи, чиято специална задача е да води човеци в пътя на истината, е необходимо да бъде способен да тълкува Словото и да приспособява неговите учения към нуждите на хората. Трябва да бъде така тясно свързан с Небето, че да е жив проводник на светлина, Божия уста.

Пасторът трябва правилно да разбира както Словото, така и човешката природа. Нашата вяра е непопулярна. Хората не желаят да бъдат убеждавани, че са дълбоко затънали в грях. Има да се извърши велико дело, а в момента има твърде малко хора, готови за това. Обикновено един човек върши

работата, която би трябвало да бъде разделена между двама; делото на евангелизатора и пастора по необходимост се съчетават и натоварват работника с двойно бреме.

Христовият служител би трябвало да е ученик на Библията, умът му да бъде изпълнен с библейски доказателства, защото той е силен единствено когато е укрепен с истините на Писанието. Споровете имат своето място, но чрез простичко обясняване на Божието Слово може да се постигне далеч повече. Христос илюстрираше Своите уроци така ясно, че дори хората с най-скромни и най-ниски умствени възможности ги разбираха с лекота. Той не използваше дълги и трудни думи в проповедите си, а си служеше със семпъл език, пригоден към мисленето на обикновения човек. Не си позволяваше да навлезе в тълкуваната тема по-дълбоко, отколкото те бяха готови да приемат.

Мнозина имат силен ум, интелигентни са относно Писанията, но ефективността им силно е намалена поради погрешните им методи на работа. Някои служители, ангажирани в делото за спасяване на души, не успяват да постигнат най-добри резултати, защото не довършват изцяло започнатото с такъв ентузиазъм.

Работата на други е неприемлива, защото здраво се прилепват към предварително създадени представи, издигат ги в култ и така се провалят в опита си да пригледат ученията си към реалните нужди на хората. Мнозина изобщо нямат представа, че е необходимо да се приспособяват към обстоятелствата и да отиват при хората там, където са. Не се идентифицират с онези, на които желаят да помогнат и да издигнат до истинския библейски стандарт за християнство.

За да бъде наистина успяващ, служителят трябва изцяло да се посвети на делото за спасяване на души. Жизненоважно е да бъде тясно свързан с Христос, непрестанно да търси съвет от Него и да се осланя на Неговата помощ. Някои се провалят, тъй като се доверяват единствено на силата на аргументите и не викат сериозно към Бога за мъдрост да ги направлява и за благодат да осветява усилията им. Дълги проповеди и скучни молитви със сигурност осуетяват религиозния интерес и не успяват да убедят съвестта на хората. Тази склонност към много говорене често задушават интереса към религията, който иначе би могъл да доведе до големи резултати.

Истинският Христов посланик е в свършено единство с Този, Когото представя, и целта, която го увлича, е спасението на души. Земните богатства се превръщат в нещо незначително, когато бъдат сравнени с богатството на една-единствена душа, за която нашият Господ и Учител е умрял. Този, който претегля хълмовете на везна и планините - на теглилка, счита за безкрайно ценна една човешка душа.

В делото на служенето имаме да водим битки и да печелим победи. “Да не мислите, че дойдох да поставя мир на земята – каза Христос. – Не дойдох да поставя мир, а нож.” Първите стъпки на християнската църква бяха белязани от трудности и горчива скръб, а днес наследниците на ранните апостоли откриват, че и те трябва да се сблъскват с подобни на техните изпитания – лишения, лъжливи обвинения и всякакво противопоставяне на делото им.

Трябва да притежават непоколебим морален кураж и духовни „мускули”.

Господства голяма морална тъмнина и единствено силата на истината може да разпръсне сенките от ума на човека. Борим се с огромни грехове и с възможно най-силни предразсъдъци; без специална помощ от Божия страна нашите усилия да обръщаме души или да въздигаме собственото си морално

естество ще пропаднат. Уменията на човека, както и най-добрите му природни способности и завоевания, са безсилни да помогнат на душата да разбере колко чудовищен е грехът и да го изгони от сърцето.

Служителите трябва да внимават да не очакват твърде много от хората, които все още вървят пипнешком в мрака на греха. Трябва да вършат работата си добре, разчитайки на Бога да постави търсещите души под тайнственото оживотворяващо влияние на Своя Свят Дух, като знаят че без Него мисията им би претърпяла неуспех. Трябва да бъдат търпеливи и мъдри в отношенията си с тях и да помнят, че толкова различните характерни черти у хората са се формирали при най-разнообразни обстоятелства. Трябва ревностно да се пазят, да не би да отдадат предимството на себе си, а Исус да бъде избутан встрани.

Някои служители не постигат успех, защото не отдават на делото неразделен интерес, когато от постоянния правилно насочен труд зависи много. Мнозина не са трудолюбиви, не си изпълняват задълженията извън амвона. Избягват дълга на обикаляне от дом на дом и мъдрата работа в домашния кръг. Имат нужда да култивират онази рядка християнска любезност, която ще ги направи кротки и внимателни към душите и към техните грижи, ще ги накара да работят за тях с истинска сериозност и вяра и да ги учат на пътищата на живота.

Служителите могат да направят много за формиране характерите на онези, с които общуват. Ако са остри, критични и взискателни, със сигурност ще се сблъскат със същите зли черти и у хората, върху които имат най-силно влияние. И макар че резултатите може да не са онова, което те са очаквали, все пак ще бъдат плод на техния пример.

Не може да се очаква хората да се радват на мир и съгласие, ако техните религиозни учители, чиито стъпки следват, не са развили напълно тези принципи и не ги проявяват в живота си.

Христовият служител има да носи големи отговорности, ако иска да бъде пример за своя народ и правилно да представя ученията на Господа. Хората благоговееха пред чистотата и моралната възвишеност на Спасителя; Неговата неегоистична любов и нежна добросърдечност печелеха сърцата им. Той бе въплъщение на съвършенството. Ако Неговите представители искат трудът им да дава плодове, подобни на онези, които увенчаваха Христовата служба, трябва сериозно да се стараят да подражават и на добродетелите Му, да култивират онези черти на характера, които ще ги направят подобни на Него.

Успешната работа за спасението на грешниците изисква много предварително обмисляне и мъдрост от Бога. Ако душата на работника е пълна с Божията благодат, поученията му няма да дразнят слушателите, но ще проправят пътя към сърцата и ще ги отворят да приемат истината.

Служителите в полето не бива да си позволяват обезсърчение, но каквото и да ги заобикаля, да упражняват надежда и вяра. Когато служителят представи истината от амвона, това е само началото на делото му. След това трябва да се запознае със слушателите си. Мнозина преживяват голям провал, защото не се стараят да разбират отблизо онези, които най-много се нуждаят от помощта им. С Библия в ръка трябва да търсят добър начин да изучат възраженията в умовете на хората, които започват своето търсене: “Що е истина?”

Нежно и внимателно трябва да ги водят и да ги учат като ученици в училище. Мнозина ще трябва да се отказват от теории, дълго насаждани, в живота им. Когато бъдат убедени, че са разбрали погрешно библейските учения, те са хвърлени в смут и съмнения. Нуждаят от най-нежно съчувствие и от разумна помощ, от внимателно наставление, от молитви за тях и с тях, от наблюдение и най-нежна загриженост. Хората, които са се поддали на изкушение и са отстъпили от Бога, се нуждаят от помощ. Тази група е представена в Христовата притча за изгубената овца.

Пастирът оставя деветдесет и деветте в пустинята и тръгва да търси едната изгубена овца, докато не я намира; след това се връща с радост, носейки я на ръце. Същата е илюстрацията и на жената, която търси изгубената си монета. Намира я и повиква своите приятелки, за да се радват заедно с нея, че изгубеното се е намерило. Оттук виждаме съвсем ясно връзката на небесните ангели с Христовото дело. В тяхното присъствие в небето има повече радост за един каещ се грешник, отколкото за деветдесет и девет души, които не се нуждаят от покаяние. Отец се радва и Христос се радва. Цялото небе се интересува от спасението на човека. Този, който служи като инструмент за спасяване на души, има пълно право да се радва, защото Божиите ангели следят неговите усилия с най-голям интерес и се радват заедно с него на успеха му. {4Т 263.3}

Следователно, колко неуморен трябва да е трудът и колко дълбоко - съчувствието на човека към неговия ближен. Да бъдем съработници на Христос в спасението на души е велика привилегия. Той се старае да достигне човека в неговото паднало състояние и да го спаси от последиците на греха с търпеливи, несебелюбиви усилия. Неговите ученици, които поучават другите на Словото Му, трябва да подражават отблизо на своя велик Пример.

За да вършат това велико и трудно дело, Христовите служители се нуждаят от физическо здраве. А за да го имат, е неолходимо да бъдат умерени в навиците си и да възприемат здравословен стил на живот. Мнозина непрестанно се оплакват и страдат от най-различни неразположения. Почти винаги причината е в това, че не работят мъдро и не съблюдают законите на здравето. Често стоят твърде дълго в затворени помещения, живеят в преотоплени стаи, пълни с мръсен въздух. Там се отдават изцяло на писане и четене, правят малко физически упражнения и рядко сменят заниманието си. Вследствие на това кръвта им става мудна и силите на ума отслабват.

Целият организъм се нуждае от ободряващото въздействие на движението на открито. Няколко часа физически труд на ден ще обновят жизнеността на тялото, ще донесат почивка и покой на ума.

Така ще се подобри общото здравословно състояние и ще може да се извърши много по-голямо количество работа. Непрестанното четене и писане прави много служители негодни за пасторска работа. Те прахосват скъпоценно време за абстрактни проучвания, а то трябва да бъде използвано за помагане на нуждаещи се в подходящия момент.

Някои служители се отдават на писане в момент, когато има жив религиозен интерес и често се получава така, че техните писания нямат особена връзка с належащата им работа. Това е очебийна грешка, тъй като в подобни мигове дълг на служителя е да използва всичките си сили за напредъка на Божието дело. Умът му трябва да е ясен и концентриран върху целта – спасяване на души. Ако мислите му са прекалено заети с други теми, мнозина, които биха могли да бъдат спасени чрез навременно

поучение, могат да бъдат изгубени. Някои служители лесно се отклоняват от работата си. Обезсърчават се или биват прекалено привлечени към домовете си, като оставят нарастващия интерес да замре поради липса на внимание. Пораженията, нанесени на делото по този начин, едва ли богат да бъдат измерени. Когато бъде поставено началото на усилията за разпространяване на истината, отговорният за това служител трябва да чувства своя дълг и отговорност да ги доведе до успешен край. Ако изглежда, че трудът му е безрезултатен, трябва в сериозна молитва да търси разбиране дали е такъв, какъвто би трябвало. Нужно е да смири душата си пред Бога в себеизпитване, чрез вяра да се хване за Неговите обещания и смирено да продължи с усилията си, докато не бъде удовлетворен, че вярно е изпълнил дълга си и е направил всичко според силите си за постигане на желанния резултат.

Служителите често казват, че пазят най-добрите си сили за момента, когато ще навлязат в ново поле. Това е погрешно; те са длъжни да довършат онова, което са започнали, защото оставяйки го недовършено, принасят повече вреда, отколкото добро за труда на следващия работник. Никое поле не е така необещаващо, както онова, което е било разработвано само колкото да осигури по-богата почва за плевелите.

Новите полета се нуждаят от много молитва и мъдра работа. Търсят се Божии човеци – не просто хора, които могат да говорят, а такива, които познават от опит тайната на богоподобие и могат да посрещат спешните нужди на хората; които осъзнават тържествената важност на положението си на Исусови служители и с радост носят кръста, който Той ги е научил да носят.

Ако бъдат нападнати от изкушението да се усамотят в четене и писане по време, когато други задължения изискват незабавното им внимание, те трябва да бъдат достатъчно силни да се отрекат от себе си и да се посветят на делото, лежало непосредствено пред тях. Без съмнение, това е един от най-тежките изпити, на които може да бъде подложен един ученолюбив ум.

Често пасторът срамно пренебрегва задълженията си, защото му липсва сила да пожертва личната си склонност към усамотение и четене. Той би трябвало да посещава своето стадо от дом на дом, да ги обучава и обръща; да се моли с всяко семейство и да търси благополучието на душите им. Онези, които проявяват желание да се запознаят с принципите на нашата вяра, не трябва да бъдат пренебрегвани, а цялостно наставлявани в истината. Бдителният и ревностен Божи служител не бива да пропуска нито една възможност за вършене на добро.

Определени служители, поканени в някой дом от главата на семейството, прекарват няколко часа от посещението си усамотени в някоя стая, за да задоволят своята склонност към четене и писане. Семейството, което ги е поканило, не извлича никаква полза от такова посещение. Тези служители приемат гостоприемството, без да му се отплатят по съответния начин чрез така необходима работа.

Хората лесно биват достигани по пътя на социалната работа и общуване. Но много служители се страхуват от задачата на посещенията, защото не са придобили социални умения и не притежават онзи сърдечен дух, който печели сърцата на хората. Изключително важно е пасторът да се сближи със своите хора, за да опознае различните аспекти на човекото естество, да проумее делата на ума, да приспособи поученията си към интелекта им и да придобие онова голямо великодушие, присъщо единствено на онези, които отблизо изучават естеството и нуждите на хората.

Които се усамотяват и странят от хората, не са в състояние да им помагат. Един способен лекар е длъжен да познава както различните заболявания, така и човешкия организъм като цяло. Нужно е да обръща незабавно внимание на пациентите си, като знае, че забавянето е опасно. Когато положи опитната си ръка върху пулса на страдащия и внимателно отбележи специфичните симптоми на болестта, натрупаното познание му дава възможност да определи същността на заболяването, както и необходимото за неговото лечение. Както лекарят се отнася към физическите заболявания, така трябва да се отнася и пасторът служител към болната от греха душа. При това неговата работа е много по-важна от тази на лекаря, тъй като вечният живот е много по-ценен от временното съществуване. Той се сблъсква с безкрайно разнообразие от темпераменти и негов дълг е да опознае членовете на всяко семейство, слушащо неговите поучения, за да може да определи кои средства биха им повлияли най-добре в правилната посока.

Пред лицето на такива важни отговорности възниква въпросът: “Кой може да отговори на всички тези изисквания?”. Сърцето на работника почти отпада, когато осъзнае многото трудни задължения, тежащи върху него. Но Христовите думи укрепват душата му с утеха и увереност: “И ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на света”. Трудностите и опасностите, които заплашват сигурността на онези, които обича, трябва да го направят бдителен и предпазлив в отношенията му с тях, да бди над душите им като един, който ще дава сметка. Трябва благоразумно да упражнява влиянието си за печелене на души за Христос и да запечатва истината в търсещите умове. Необходимо е да се грижи светът със своята измамна привлекателност да не ги откъсне от Бога и да не ограби сърцата им от влиянието на Неговата благодат.

Служителят не бива да управлява стадото, поверено на грижите му, с високомерие, но да бъде техен пример и да им посочва пътя към небето.

Следвайки Христовия пример, трябва да се застъпва пред Бога за своя народ, докато види, че на молитвите му се отговаря. Исус практикуваше човешко и Божествено състрадание към човека. Той е нашият образец във всичко. Бог е нашият Баща и Владетел, а християнският служител е представител на Неговия Син на земята. Принципите, които управляват в небето, трябва да управляват и на земята. Същата любов, която вдъхновява ангелите, същата чистота и святост, които царуват в небесата, би трябвало – доколкото е възможно – да се възпроизвеждат и на земята. Бог държи отговорен служителя за властта, която упражнява, и не го оправдава, ако извращава тази власт в деспотизъм над повереното му стадо.

Бог е дал на слугите Си скъпоценно познание върху Своята истина и желае те да имат тясна връзка с Исус; чрез съчувствие да се приближават към братята си, за да могат да вършат всяко добро, което е според силите им. Изкупителят на света не взе предвид собственото Си удоволствие, а се занимаваше само с вършене на добро. Бе тясно свързан с Отец, за да е способен да се грижи за човешките души и да ги спасява от вечна погибел. По подобен начин и Неговите служители би трябвало да подхранват своята духовност, ако искат да постигнат успех в работата си.

Исус толкова много жалеше бедните грешници, че напусна небесните дворове, съблече царската Си мантия, смири Себе Си и взе човешко естество, за да може да изпита нуждите на човека и да му помогне да се издигне над позора на грехопадението. След като ни е дал такова безспорно доказателство за Своята любов и нежно съчувствие, колко важно е тогава Неговите представители да подражават на примера Му и да се сближават със своите съчовеци, да им помагат да оформят християнски характери. Само че някои с твърде голяма готовност се включват в църковните борби и дават жестоко свидетелство на бузчувственост пред грешниците. По този начин те се отдават на естествените си склонности, които би трябвало да държат в строго подчинение.

Това не е кротката правда на истинския християнин, а жестоката критика на един сприхав темперамент.

Църквите имат по-голяма нужда от възпитание, отколкото от критика. Вместо да ги обвинява сурово за това, че им липсва духовност и пренебрегват дълга си, служителят трябва чрез слово и пример да ги поучава как да израстват в благодатта и в познанието на истината. "... на която аз станах служител по Божията наредба, която ми бе възложена заради вас – да проповядвам напълно Словото на Бога, т.е тайната, която е била скрита за векове и поколения, а сега се откри на Неговите светии; на които Божията воля беше да яви какво е между езичниците богатството на славата на тая тайна, сиреч, Христос между вас, надеждата на славата. Него ние възгласяваме, като съветваме всеки човек и поучаваме всеки човек с пълна мъдрост, за да представим всеки човек съвършен в Христа. Затова се и трудя, като се подвизавам според Неговата сила, която действа в мене мощно." {4Т 269.1}

Нашите служители, които са достигнали четиридесет или петдесетгодишна възраст, не трябва да смятат, че трудът им е по-малко успешен отпреди. Точно хората с години и опит са тези, които трябва да полагат най-големи и целенасочени усилия. В това време имаме особена нужда от тях. Църквите не могат да си позволят да се лишат от тях. Те не бива да говорят за физическа или умствена слабост, нито да считат, че времето, в което са принасяли полза, е свършило.

Много от тях страдат от тежка умствена умора, която не облекчават чрез физически упражнения. В резултат на това силите им отпадат и те проявяват склонност да бягат от отговорност. Това, от което се нуждаят, е по-активен труд. Същото се отнася не само за онези, чиито глави са побелели от снега на времето, но и за младите, които изпадат в същото състояние и отслабват умствено. Те имат списъци с изнесени проповеди, но ако излязат извън техните рамки, изведнъж губят увереността си. {4Т 269.3}

Старомодният пастор, който пътуваше на кон и изразходваше много време да посещава стадото си, независимо от трудностите и опасностите, се радваше на много по-добро здраве от днешните служители, които избягват, доколкото могат, всякакви физическо усилие и се затварят само с книгите си.

Възрастните и опитни служители трябва да чувстват за свой дълг като Божии слуги, да напредват всеки ден, непрестанно да усъвършенстват работата си и да събират свеж материал, който да представят пред хората. Всяко разясняване на Благовестието би трябвало да е по-добро от предишното. С всяка изминала година трябва да развиват все по-дълбоко състрадание, по-нежен дух, по-голяма духовност и

по-пълно познание на библейската истина. Колкото повече напредват във възраст и опит, толкова по-близо трябва да могат да стигат до сърцата на хората и да ги опознават все по-съвършено.

За това време са нужни хора, които не се страхуват да издигнат глас за правото, независимо кой им се противопоставя; личности с абсолютна честност и изпитан кураж. Църквата ги призовава и Бог ще работи заедно с техните усилия за издигането на всеки клон от службата на Благовестието.

Номер двадесет и осем

Свидетелства към църквата

-

Глава 25

Преживелици и работа

Причината да разпратя още едно свидетелство до моите скъпи братя и сестри в това време е, че Господ милостиво ми се откри и отново ми разясни въпроси от изключителна важност за онези, които изповядват, че пазят Божиите заповеди и очакват завръщането на Човешкия Син. Между видението, дадено ми на 3 януари 1875 г., и настоящата проява на Божията любов и сила изминаха повече от три години. Преди да навляза във виденията, които сега ми бяха открити, накратко ще опиша преживяванията си през изминалите една-две години.

На 11 май 1877 г. тръгнахме от Оуклънд, Калифорния за Батъл Крик, Мичиган. От няколко месеца страдах от сърдечни болки и по време на цялото ни пътуване през равнините ме мъчеше задух. Болестта не ме остави и след пристигането ни в Мичиган. Сега в нашия дом в Батъл Крик живееха други хора, а ние нямахме роднини, които да се погрижат за нас – всичките ни деца бяха в Калифорния. Все пак, любезни приятели направиха каквото можаха за мен, но аз не се чувствах удобно да ги обременявам, тъй като те си имаха своите грижи около семействата си.

Изпратиха телеграма до моя съпруг да дойде в Батъл Крик и да обърне внимание на работи, свързани с делото, но най-вече, за да надзирава планирането на голямата сграда за новия санаториум. Откликвайки на този призив, той дойде и се зае сериозно с проповядване, писане и провеждане на заседания на съвета в канцеларията на „Ривю”, в колежа и санаториума, работейки почти винаги и през нощта.

Това ужасно го натовари. Той чувстваше важността на тези институции и собено на сградата на санаториума, в която бяха инвестирани повече от петдесет хиляди долара. Непрестанните умствени тревоги подготвиха пътя за внезапен срив. И двамата усещяхме опасността и решихме да отидем в Колорадо и да посветим известно време на отпих и почивка. Докато планирахме пътуването си, един глас сякаш ми каза: „Облечи всеоръжието си. За теб има работа в Батъл Крик.” Гласът беше толкова ясен, че неволно се обърнах да видя кой говори. Не видях никого, а от чувството за Божието присъствие, сърцето ми се съкруши пред Него. Когато съпругът ми влезе в стаята, му описах

преживяното. Плакахме и се молихме заедно. Уговорката ни беше да тръгнем след три дни, но сега всичките ни планове се промениха.

На 30 май пациентите и персоналят планираха да прекарат деня на около две мили от Батъл Крик, в една прекрасна долина, граничеща с езерото Гогуак и аз бях подбудена да се присъединя към тях и да говоря пред пациентите. Ако бях се посъветвала с чувствата си, нямаше да посмея да го направя, но си помислих, че вероятно това е част от делото, което трябва да извърша в Батъл Крик. В обичайния час трапезите бяха наредени със здравословна храна, която беше възприета с огромно задоволство. В три часа с песен и молитва се постави началото на заниманията. Съвсем свободно говорих пред хората. Всички слушаха с най-дълбок интерес. След като приключих, съдията Греъм от Уисконсин – пациент на санаториума – се изправи и предложи тази лекция да бъде отпечатана и разпространена сред пациентите и останалите хора за тяхна морална и физическа полза, така че думите, изговорени в този ден, никога да не бъдат забравени и пренебрегвани. Предложението бе одобрено с единодушно гласуване и лекцията бе публикувана като малка брошура със заглавие „Пациентите на санаториума край езерото Гогуак”.

Съвсем скоро предстоеше краят на учебната година в Колежа Батъл Крик. Аз бях много разтревожена за студентите, много от които или не бяха обърнати към Бога, или се бяха отдалечили от Него.

Имах желание да говоря пред тях и да положа усилия за тяхното спасение, преди да се пръснат по домовете си, но бях твърде слаба, за да работя. След преживяната опитност обаче имах всички доказателства, че Бог ще ме направи способна да работя за спасението на студентите.

В църквата бяха организирани събрания за доброто на студентите. Прекарах цяла седмица, работейки за тях и провеждайки събрания всяка вечер, в събота и в първия ден. Сърцето ми се трогна, когато видях молитвения дом почти пълен със студенти от нашето училище. Опитах се да им внуша, че животът на чистота и молитва не може да бъде пречка за придобиване на цялостно познание в науката, а по-скоро ще премахне всички пречки пред тях в това отношение. Като се свържат със Спасителя, те влизат в Христовото училище и ако бъдат прилежни ученици в него, покварата и неморалността ще изчезнат от техните среди. А ако изчезнат те, ще нарасне познанието им. Всички, които стават ученици в Христовото училище, се отличават както с качествата си, така и с широтата на своето образование. Представих пред тях Христос като Великия Учител, като Източника на всяка мъдрост, като най-големия Възпитател, Когото светът някога е познавал.

„Страх от Господа е начало на мъдростта.” Познаването на Бога и на изискванията Му ще отвори ума на студента да осъзнае своите отговорности пред Него и света. И като си постави тази цел, ще развива талантите си така, че да постигне най-добри резултати. Това не може да стане, докато всички предписания и принципи на религията не се свържат с училищното му образование. В никакъв случай не бива да откъсва Бога от обучението си. Търсейки знание, той търси истината, а цялата истина идва от Бога – нейния Източник. Студентите, които са добродетелни и пропити от Христовия Дух, ще грабнат това познание с всички сили.

Колежът в Батъл Крийк бе основан с цел образование в науките и същевременно довеждане на студентите до Спасителя, от Когото идва всяко истинско познание. Образование, бишено от библейската религия, е ограбено от истинския си блясък и слава. Постарах се да обясня на студентите факта, че нашето училище трябва да стои по-високо в образователно отношение от всяка друга образователна институция и да открива пред младите хора по-благородни възгледи, цели и стремежи в живота; да ги учи на правилно познание върху дълга и вечните човешки интереси. Великата цел, която си поставихме с основаването на колежа, бе да даваме правилен поглед, да показваме хармонията между науката и библейската религия.

Бог ме укрепи и благослови нашите усилия. Голям брой младежи излязоха напред за молитва. Някои от тях – поради липса на бдителност и молитва – бяха изгубили вярата си и доказателствата за своята връзка с Бога. Мнозина засвидетелстваха, че правейки тази крачка, приемат Божието благословение. В резултат на събранията голям брой от тях пожелаха да бъдат кръстени.

Тъй като последните занятия от учебната година на колежа щяха да бъдат проведени край езерото Гогуак, се взе решение кръщението да се извърши там. Богослуженията по този случай бяха възприети с дълбок интерес от страна на цялата църква, бяха проведени с дължимата тържественост и приключиха много подходящо със свещения обред. Аз говорих в началото и в края на занятията. Моят съпруг отведе четиринадесет скъпи младежи до водата на красивото езеро и ги кръсти. Неколцина от онези, които решиха да приемат кръщението, избраха да изпълнят този обред по домовете си. Така приключи тази паметна учебна година в обичното ни училище.

Въздържателни събрания

Моето дело в Батъл Крийк все още не бе завършено. Още по време на завръщането ни от езерото бяхме сериозно замолени да вземем участие в масово въздържателно събрание – много ценно движение с традиции сред най-добрите жители на Батъл Крийк.

Това движение обхващаше Реформаторския клуб на Батъл Крийк с около шестстотин души и Женското християнско въздържателно дружество – около двеста и шестдесет души. Бог, Христос, Светият Дух и Библията бяха познати думи за тези сериозни работници. Вече бе извършено много добро, а дейността на служителите, системата, по която работеха, и духът на събранията им обещаваха още по-добри резултати в бъдеще.

Дамите от Женското християнско въздържателно дружество използваха случая с посещението на менажерията на Барнъм в града на 28-и юни в полза на въздържанието и реформата, като организираха огромен въздържателски ресторант, в който да посрещнат тълпите от хора, идващи в града, за да посетят менажерията, и така ги предпазиха от посещение в салоните и пивниците, където биха били изложени на изкушение. Гигантската шатра, побираща пет хиляди души, използвана от Конференцията в Мичиган за палаткови събрания, бе опъната за случая. Под това грамадно платнище бяха издигнати петнадесет или двадесет маси за обслужването на гостите.

В центъра на просторния павилион санаториумът бе поканен да разположи голяма маса, изобилно отрупана с вкусни плодове, ядки и зеленчуци. Тази маса бе главната атракция и бе много по-посещавана

от всяка друга. Макар да бе дълга повече от десет метра, около нея бе така претъпкано, че стана нужда да се опъне още една с около две трети от дължината на тази, която също бе плътно наобиколена от хора.

По покана на организационния комитет – кмета Остин, У.Х. Скинър (касиер в Първа национална банка) и К.К. Пийви – аз говорих в голямата шатра в неделя вечерта, на 1 юли, по темата за християнското въздържание. Бог ми помогна и въпреки че говорих деветдесет минути, множеството от пет хиляди души слушаше с почти затаен дъх.

Посещение в Индиана

От 9 до 14 август посетих лагерното събрание в Индиана, придружена от **дъщеря**????????????????? си Мери К. Уайт. Съпругът ми нямаше възможност да напусне Батъл Крик. На това събрание Бог ме укрепи да работя най-усилено. Даде ми яснота и сила да апелирам към хората. Като гледах събраните там мъже и жени – благородни на вид и с внушително влияние – и ги сравнявах с малката групичка, която се събра преди шест години – повечето бедни и необразовани – можах само да възкликна: „Какво е направил Господ!“

В понеделник бях настинала жестоко, но отправих молитва към Господа да ме укрепи, за да положа още едно усилие за спасяването на души. Бях издигната над немоцта си и благословена с голяма лекота и сила. Апелирах към хората да предадат сърцата си на Бога. Около петдесет души излязоха напред за молитва. Бе проявен най-дълбок интерес. Петнадесет от тях приеха Христос чрез кръщение в резултат на тези събрания.

Бяхме планирали да посетим Охайо и лагерното събрание на Изток, но приятелите ни решиха, че при моето здравословно състояние това би било самонадеяно, затова решихме да останем в Батъл Крик. Гърлото и дробовете ме боляха много, а и сърцето ми все още бе болно. След като бях страдала дълго време, остана да бъда лекувана в санаториума.

Последствия от претоварването

Съпругът ми работеше непрестанно за напредъка на Божието дело в различните отдели, съсредоточени в Батъл Крик. Приятелите му бяха удивени от количеството работа, която извършваше. В събота сутринта, на 18 август той говори в нашия молитвен дом. След обяд умът му бе плътно и критично ангажиран в продължение на четири часа без прекъсване, докато слушаше четенето на ръкописа за Духа на Пророчеството, том 3. Темата бе изключително интересна и предназначена да разтърси душата възможно най-дълбоко – свързана с процеса, разпятието, възкресението и възнесението на Христос.

Преди да осъзнаем това, той се преумори много. Започна работа в неделя, в пет часа сутринта, и продължи да работи до дванадесет през нощта.

На следващата сутрин, около шест и половина, получи световъртеж и го застраши парализа. Той много се уплаши от тази страшна болест, но Господ бе милостив и ни спести нещастieto. Въпреки това, кризата бе последвана от силно физическо и умствено изтощение и сега, изглежда, наистина за нас ще бъде невъзможно да посетим лагерните събрания на изток; или пък аз трябваше да отида сама и да оставя съпруга си с угнетен дух и отслабено здраве.

След като той бе изтощен по този начин, си казах: „Това е дело на неприятеля. Не трябва да се предаваме под неговата власт. Бог ще работи за нас”. В сряда проведохме специално молитвено събрание – Божиите благословения да почиват над него и да възстановят здравето му. Молихме се и за мъдрост, за да знаем какъв е нашият дълг относно посещението на тези лагерни събрания. Господ много пъти укрепваше вярата ни да вървим напред и да работим за Него въпреки обезсърченията и немощите; в такива моменти Той по чуден начин ни запазваше и подкрепяше. Но нашите приятели ни умоляваха, че трябва да си починем и че би било нелогично и неразумно да опитваме такова пътешествие и после да се подлагаме на умората и неудобствата на лагерния живот. Ние самите се опитвахме да мислим, че Божието дело ще продължава напред по същия начин и ако ние бъдем отстранени, без да играем никаква роля повече в него. Бог щеше да издигне други да вършат работата Му.

Въпреки това, аз не можех да намеря покой в мисълта да се оттегля от работното поле. Струваше ми се, че Сатана се бори да препречи пътя ми, за да не разнасям свидетелствата и да не върша работата, която Бог ми е дал. Почти бях решила да тръгна сама и да извърша своя дял с упованието, че Бог ще ми даде нужната сила, когато получихме писмо от брат Хаскел, в което той изразяваше благодарността си към Бога, че брат и сестра Уайт ще посетят лагерното събрание в Ню Ингълънд. Старейшина Кенрайт пишеше, че няма да може да присъства, той като не може да изостави интересите на Данвърс и никой от групата не може да си позволи остъствие от шатрата. В писмото си старейшина Хаскел твърдеше, че са направени всички приготовления за голямо лагерно събрание в Гроувланд и той е решил с Божиата помощ да го проведе, дори и ако трябва да направи това сам.

Отново представихме проблема в молитва пред Господа. Знаехме, че Великият Лечител може да възстанови здравето както на съпруга ми, така и моето, ако това ще бъде за Негова слава. Изглеждаше ни трудно да тръгнем преуморени, болни и обезсърчени, но аз чувствах, че Бог ще превърне това пътуване в голямо благословение и за двамата ни, ако тръгнем с упование в Него. Мисълта, която често изникваше в ума ми, бе: „Къде е вярата ти? Бог е обещал: Силите ти няма да отслабнат”.

Постарах се да насърча съпруга си. Той смяташе, че ако мога да понеса умората и работата в лагерното събрание, е най-добре да отида. Но не можеше да понесе мисълта да ме придружи в своето състояние на немощ, неспособен да работи, със замъглен от безнадеждност ум, самият той обект на съжаление от страна на братята си. Той можеше да сяда, но малко след внезапната му криза, изглеждаше, че няма да се възстанови повече от това. Отново и отново се обръщаме към Господа, надявайки се облаците да се разкъсат, но не идваше никаква специална светлина. Докато каретата чакаше да ни отведе на гарата, отново се изправихме пред Господа в молитва и Го помолихме да ни подкрепя в нашето пътуване. И двамата решихме да вървим с вяра и дръзновено да се облегнем на Божиите обещания. Това изпълнение на нашата част изискваше значителна вяра, но след като заехме

местата си, почувствахме, че сме поели по пътя на дълга. По време на пътуването си почивахме и спяхме добре през нощта.

Лагерни събрания

Около осем и половина в петък вечерта пристигнахме в Бостън. На следващата сутрин взехме първия влак за Гроувланд. Когато пристигнахме в лагера, буквално се лееше дъжд като из ведро.

До този момент старейшина Хаскел бе работил непрекъснато и бяха проведени прекрасни събрания. Бяха разпънати четиридесет и седем палатки, освен три големи шатри – едната за събрания с размери 25 на 50 м. Към съботните събрания имаше най-дълбок интерес. Църквата бе съживена и укрепена, а грешниците и отстъпилите бяха пробудени да почувстват в каква опасност се намират.

В неделя сутринта времето все още бе облачно, но преди да дойде време за първото събиране, слънцето се показва. Кораби и влакове изсипваха своя жив товар в лагера с хиляди. Сутринта старейшина Смит говори върху източния въпрос. Темата беше изключително интересна и хората слушаха с най-голямо внимание. Следобед ми беше трудно да се добера до амвона през насядалите хора. Докато вървах към него, пред мен имаше море от глави. Огромната шатра беше пълна, а отвън стояха още хиляди, които образуваха жива стена, широка няколко фута. Дробовете и гърлото много ме боляха, но все пак вярвах, че Бог ще ми помогне в този изключително важен случай. Докато говорех, забравих слабостта и болката си и осъзнавах, че говоря на хора, които не считат думите ми за празни приказки. Проповедта продължи повече от час и се радваше на огромно внимание открай докрай. Докато се пееше заключителната песен, служители от Въздържателния реформаторски клуб в Хавърхил ме помолиха както миналата година да говоря пред тяхната организация в понеделник вечерта. Но тъй като бях обещала да говоря в Данвърс, бях длъжна да отклоня поканата.

В понеделник сутринта в нашата палатка се проведе молитвен час за моя съпруг. Представихме случая му пред Великия Лекар. Това бяха скъпоценни моменти – небесният мир почиваше върху нас. В ума ми със сила се появиха следните думи: „Тая победа, която е победила света е спечелила нашата вяра.” Всички почувствахме как Божият мир почива върху нас. След това се събрахме в голямата шатра; моят съпруг се срещна с нас и разговаряхме за кратко, изговаряйки скъпоценни думи, извиращи от смекчено сърце и горящи от дълбокото усещане за Божията милост и доброта.

Той се постара да накара вярващите в истината да осъзнаят, че е тяхна привилегия да приемат увереността в Божията благодат в сърцата си, и че великите истини, в които вярваме, трябва да осветят живота ни, да облагородят характера ни и да упражняват спасяващо влияние върху света. Пълните със сълзи очи на хората показваха, че сърцата им са били докоснати и смекчени от тези думи.

След това продължихме работата оттам, където я бяхме оставили в събота и прекарахме сутринта в специална работа с грешниците и отстъпилите, двеста от които излязоха напред за молитва – от десетгодишни деца до побелели мъже и жени. Повече от двадесет от тях стъпиха с нозете си в пътя на живота за първи път. Следобед бяха кръстени тридесет и осем души, а един голям брой отложиха кръщението си до завръщането по своите домове.

В понеделник вечерта, придружена от старейшина Кенрайт и още неколцина, заминах за Данвърс. Съпругът ми не можеше да дойде с нас. Когато се освободих от непосредствените си задължения около лагерното събрание, усетих, че съм болна и имам съвсем малко сили, но колите вече бързо ни носеха към уговорената среща в Данвърс. Там трябваше да се изправя пред напълно непознати хора, чиито умове бяха пълни с предразсъдъци поради лъжливи слухове и нечестиво злословие. Мислех, че ако дробовете ми имат достатъчно сила, гласът ми е достатъчно ясен и не чувствам болката в сърцето, ще бъда много благодарна на Бога. Запазих тези мисли и чувства за себе си и много обезпокоена, се помолих на Бога наум, като Му казах, че съм твърде изтощена, за да подредя мислите си в свързани изречения, но усещам, че ми е нужна помощ и я поисках с цялото си сърце. Трябваше да имам физически и умствени сили, ако исках да говоря същата вечер. Отново и отново повтарях наум молитвата си: „Поверявам безпомощната си душа на Тебе, о, Боже, Избавителю мой. Не ме изоставяй в часа на нуждата ми”.

Докато времето за събранието приближаваше, духът ми се бореше в агонията на молитвата за сила и мощ от Бога. Докато пееха последната песен, опитах да се изправя. Заставах много слаба, с пълното съзнание, че ако работата ми постигне какъвто и да е успех, това ще бъде чрез силата на Всемогъщия.

Духът на Господа почиваше на мен, когато се опитах да говоря. Почувствах нещо като електрически удар върху сърцето си и цялата ми болка изчезна изведнъж. Изпитвах силна болка в нервите, концентрирани в мозъка, но и тя бе премахната напълно. Раздразненото ми гърло и възпалените ми дробове бяха облекчени. Лявата ми ръка бе станала почти безпомощна поради болката в сърцето, но сега бе възстановена естествената ѝ чувствителност. Умът ми се проясни, душата ми бе пълна със светлина и любов от Бога. Сякаш Божии ангели ме бяха обиколили отвсякъде като огнена стена. Шатрата бе пълна и още около двеста души стояха отвън, защото нямаше свободни места. Говорих върху думите на Христос, които Той е изрекъл в отговор на въпроса на законника коя е най-голямата заповед от Закона: „Да възлюбиш Господа, твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум” (Матей 22:37). Божието благословение почиваше върху мен, болката и немощта ме напуснаха. Пред мен бяха хора, които може би, нямаше да видя повече до деня на съда и копнежът за тяхното спасение ме подтикваше да говоря сериозно и в страх от Бога, за да бъда чиста от кръвта им. Усилията ми, продължили час и десет минути, бяха възнаградени с голяма лекота. Исус бе моят Помощник и всичката слава е за Неговото име! Публиката бе много внимателна.

Във вторник се върнахме в Гроувланд, за да видим разформирането на лагера и събирането на палатките. Братята си казваха сбогом, приготвиха се да се качат по колите и да се разотидат по домовете си. Това бе едно от най-добрите лагерни събрания, които някога съм посещавала. Преди да си тръгнем, старейшините Кенрайт и Хаскел, моят съпруг, сестра Ингс и аз потърсихме уединено място в долината и се обединихме в молитва за благословение над здравето ни и за Божията благодат, която да почива още по-изобилно над съпруга ми. Всички дълбоко усещаме, че той се нуждае от помощ, тъй като отвсякъде идваха спешни призиви за проповядване. Това молитвено събрание бе особено скъпоценно и над нас се спуснаха мир и радост, като уверение, че Бог е чул молбите ни.

След обяд старейшина Хаскел ни качи в своята карета и се отправихме към Южен Ланкастър, за да отпочинем за известно време в неговия дом. Предпочетохме да пътуваме по този начин, защото смятахме, че е по-добре за здравето ни.

Имахме ежедневни кофликти със силите на тъмнината, но не отстъпихме от вярата си, нито се обезсърчихме. Поради болестта си моят съпруг отпадна духом и, изглежда, изкушенията на Сатана силно разстройваха ума му. Но дори и не помисляхме, че неприятелят може да ни надвие. Не по-малко от три пъти на ден представяхме неговия случай пред Великия Лекар, Който може да лекува както тялото, така и душата. Всяко молитвено събрание бе много скъпоценно за нас. При всеки случай получавахме специално проявление на Божията светлина и любов. Докато една вечер се застъпвахме пред Бога за моя съпруг в дома на брат Хаскел, сякаш Бог действително застана сред нас. Това бе събрание, което никога няма да забравя. Стаята сякаш се освети от присъствието на ангели. Възхвалихме Бога със сърце и глас. Една сляпа сестра, която присъстваше, каза: „Това видение ли е? Или е небето?“. Сърцата ни бяха в такова близко общение с Бога, че считахме тези часове за твърде свещени, за да бъдат прекарани в сън. Оттеглихме се за почивка, но прекарахме почти цялата нощ в разговори и размишления върху добротата и любовта на Бога, прославяйки Го и ликувайки.

Решихме да изменим част от пътя до лагерното събрание във Върмонт с частна кола, той като смятахме, че така ще е по-добре за съпруга ми. На обяд спряхме край пътя, накладохме огън, приготвихме обяд и проведохме молитвено събрание. Тези скъпоценни часове прекарахме заедно с брат и сестра Хаскел, сестра Инг и сестра Хънтли, които никога няма да забравя. Нашите молитви се издигаха към Бога по целия път от Южен Ланкастър до Върмонт. След три дни път взехме обществен транспорт и така завърши нашето пътуване.

Това събрание беше от особена полза за делото във Върмонт. Господ ми даде сила да говоря пред хората веднъж на ден. Прилагам част от доклада за лагера на старейшина Юрая Смит, публикуван в „Ривю енд Херълд“:

„За голяма радост на братята на този лагер присъстваха брат и сестра Уайт, както и брат Хаскел. 8 септември, събота, бе определен за ден на пост поради здравословното състояние на брат Уайт и целият лагер взе участие в поста. Това бе един добър ден. Имаше спонтанни молитви и добри знаци, че тези молитви не са напразни. Благословието на Господа почиваше върху народа Му в голяма мярка. Събота следобед сестра Уайт говори с голяма лекота и сила. Около сто души излязоха напред за молитви, проявявайки дълбоко чувство и сериозно немерение да следват Господа.“

От Върмонт отидохме направо на лагерното събрание в Ню Йорк. Господ ми подари голяма лекота в говоренето пред хората. Но някои не бяха подготвени да се възползват от събранието. Не успяха да осъзнаят в какво състояние са и не потърсиха Господа сериозно, не изповядаха отстъплението си, нито изоставиха греховете си. Една от големите цели, които си поставяме с лагерните събрания, е нашите братя да почувстват колко е опасно да се претоварват с грижите на този живот. Когато тези привилегии не се оползотворяват, се претърпяват големи загуби.

Върнахме се в Мичиган и след няколко дни отпътувахме за Лансинг, за да посетим лагерното събрание, което продължи две седмици. Там се трудих много сериозно и бях подкрепяна от Господния

Дух. Бях много благословена в разговорите си със студентите и в работата си за тяхното спасение. Това бе един забележителен лагер. Божият Дух присъстваше от началото до края. В резултат се кръстиха сто и тридесет души. Голяма част от тях бяха студенти в нашия колеж. Ние ликувахме в Божието спасение на този лагер. След като прекарахме няколко седмици в Батъл Крик, решихме да прекосим равнините до Калифорния.

Работите в Калифорния

Моят съпруг работи съвсем малко в Калифорния. Изглежда, възстановяването му се проточваше. Молитвите ни се издигаха към небето не по-малко от три, а понякога и по пет пъти на ден, и често Божият мир почиваше върху нас. Не бях обезсърчена ни най-малко.

Тъй като не можех да спя много през нощта, голяма част от времето си прекарвах в молитви и благодарствени хваления към Бога за Неговите милости. Усещах как непрекъснато Божият мир владее сърцето ми и наистина можех да кажа, че мирът ми бе като река. Нападнаха ме непредвидени и неочаквани изпитания, които, добавени към болестта на съпруга ми, почти ме смазаха. Но доверието и увереността ми в Бога останаха непоклатими. Той наистина ми бе навременна помощ във време на нужда. {4Т 283.4}

Посетихме Хелдсбърг, Сейнт Хелън, Вакавил и Пачеко. Когато времето позволяваше, моят съпруг ме придружаваше. Зимата, която прекарахме, бе по-сторо тежка и щом той получи малко подобрене, и времето в Мичиган омекна, той се върна, за да го лекуват в санаториума. Това бе много полезно за него и той поднови писането за нашите вестници с обичайната си яснота и сила.

Не посмях да го придружа през равнините, тъй като непрестанните грижи, тревоги и невъзможност да спя опасно бяха обременили сърцето ми. Остро чувствахме, че часът на раздялата приближава. Невъзможно бе да спрем сълзите си, защото не знаехме дали ще можем да се срещнем отново в този свят. Съпругът ми се връщаше в Мичиган и решихме, че е добре аз да отида до Орегън, за да занеса своето свидетелство на онези, които никога не бяха ме чували.

На 7-и юни тръгнахме от Хелдсбърг за Оуклънд и се срещнахме с църквите от Оуклънд и Сан Франциско в голямата шатра в Сан Франциско, където работеше брат Хийли. Усещах бремето на свидетелството и огромната нужда от неуморни усилия от страна на тези църкви за разнасяне познанието за истината. Показано ми бе, че Сан Франциско и Оуклънд са мисионски полета и завинаги ще останат такива. Нарастването на числеността им ще бъде бавно, но ако са съставени от живи членове и те правят каквото могат, за да носят светлината на хората, мнозина ще бъдат прибавени към редиците им и ще се покорят на истината. Сегашните вярващи в истината не се интересуваха от спасението на другите както трябва.

Бездействието и леността в Божието дело довеждат до откъсване от Бога, а примерът на такива хора пречи и на останалите да вървят напред. Това, което ще даде най-добри резултати, са несебелюбивите, постоянни и активни усилия. Опитах се да им внуша това, което ми представи Господ – че Той ще изяви истината пред другите чрез сериозни и активни работници, а не чрез такива, които само изповядват, че

вярват в нея. Те трябва да я представят не само с думи, но и чрез балгоразумен живот, бидейки нейни представители.

Беше ми показано, че членовете на тези църкви трябва да станат библейски ученици, да изследват Божията воля най-сериозно, за да се научат как да бъдат работници в Божието дело. Трябва да сеят семената на истината, където и да се намират – у дома, в работилницата, на пазара, както и в молитвения дом. За да опознаят добре Библията, трябва да я четат внимателно и с молитва. А за да предадат себе си и своето бреме на Христос, веднага трябва да започнат да се учат как да оценяват стойността на Христовия кръст и как да го носят. Ако живееха свят живот, сега страхът от Бога щеше да върви пред тях.

Изпитанията са тези, които ни помагат да се видим такива, каквито сме. Изкушението става причина да се открие истинският характер на човека, както и необходимостта от култивиране на добри черти. Ако се уповава на Божието благословение, християнинът навсякъде е в безопасност. Няма да бъде покварен в големия град. В кантората ще познават абсолютно честните му навици. В работилницата всяка част от работата му ще бъде извършена с точност, с поглед, отправен към Божията слава. Когато всеки църковен член следва тази линия на поведение, църквата ще успява. Напредъкът никога няма да посети църквите, докато техните членове не се свържат по-тясно с Бога и не проявяват безкористен интерес към спасението на своите ближни. Служителите може да изнасят приятни и завладяващи проповеди; много труд може да се влага в съграждането им и в работата за напредък им, но докато отделните членове не извършат своята част като служители на Исус Христос, църквата винаги ще бъде в тъмнина и без сила.

Влиянието на един наистина постоянен пример върху този труден и тъмен свят ще бъде сила за добро.

Колкото един човек може да очаква жетва, без да е сял и знание, без никога да го е търсил, толкова може да очаква и да бъде спасен в леността си. Един ленив и мързелив човек никога няма да постигне успех в пречупването на гордостта си или победа над изкусителната сила на греховните удоволствия, които го държат далеч от Спасителя. Който приеме осветяващата живота светлина на истината, ще открие греховните страсти на сърцето си, които се стремят да го завладеят, и ще разбере, че е абсолютно наложително да напрегне всеки нерв и да вложи всички сили, за да устои на Сатана и да победи чрез заслугите на Христос. Когато е заобиколен от влияния, предназначени да го отдалечат от Бога, трябва да отправя неуморни молитви за помощ и сила от Исус, за да победи измамите на Сатана.

В тези църкви има хора, намиращи се в постоянна опасност, тъй като грижите на този живот и светските мисли така са превзели умовете им, че не мислят за небесния Бог, нито за нуждите на собствените си души. Отвреме навреме се отърсват от вцепенението си, но отново пропадат в още по-дълбока дрямка. Ако не се събудят напълно, Бог ще отнеме светлината и благословенията, които им е дал. В гнева Си ще махне светилника им от мястото му. Той е назначил тези църкви за пазители на Неговия закон. Ако те отхвърлят греха и чрез активно, сериозно благочестие покажат стабилност и вярност в изпълнението на своя религиозен дълг, ще помогнат да остане светилникът им на мястото си и ще получат доказателство, че Началникът на множеството е с тях и Якововият Бог е тяхно прибежище.

Посещение в Орегън

На 10 юни, неделя – денят, в който трябваше да тръгнем за Орегън – бях повалена от сърдечна болест. Приятелите ми смятаха, че е почти самонадеяно от моя страна да се кача на парахода, но аз реших, че бих могла да си почина на борда му. Бях намислила да извърша значителна писателска работа по време на пътуването.

На 10-ти вечерта напуснах Сан Франциско на борда на парахода “Орегън”, придружена от една приятелка и от старейшина Дж. Н. Лафбъроу. Капитан Конър, който командваше този блестящ параход, бе много внимателен със своите пътници. Докато прекосяхме Голдън Гейт, за да излезем в открития океан, времето беше бурно. Вятърът беше срещу нас и параходът страховито се мяташе, докато поривите бясно шибаха океана. Гледах облачното небе, прииждащите вълни, високи колкото планини, и капките, отразяващи цветовете на дъгата. Гледката бе страшно величествена и аз се изпълних с благоговение, докато размишлявах върху тайните на дълбините. Техният гняв може да бъде ужасен. Има нещо плашещо красиво в издигането на гордите вълни с рев и след това спускането им надолу със скръбен стон. В движението на неспокойните води, стенещи под въздействието на безмилостни ветрове, които ги издигат нависоко, сякаш в агонизиращи конвулсии, аз виждах проява на Божията сила.

Намирахме се в прекрасен кораб, оставени на милостта на вечно неспокойните вълни. Но там присъстваше и една невидима сила, която държеше водите в здрава хватка. Единствено Бог има силата да ги обуздава в определените им граници. Може да държи водите в шепата Си. Дълбините се покоряват на гласа на своя Създател: “Дотук ще дохождаш, но не по-нататък, и тук ще се спират гордите ти вълни”.

Каква тема за размисъл бе обширният и величествен Тихи океан! На вид той изобщо не бе тих, напротив, беше яростен и бесен. Като гледахме повърхността на водата, нищо не ни изглеждаше по-необуздано, по-неподчинено на всякакъв закон и ред от големите дълбини. Но и океанът се покорява на Божия закон. Той уравновесява водите и бележи територията им. Докато гледах небето над нас и водите под нас, се запитах: “Къде съм? Къде отивам? Около мен няма нищо, освен безкрайни води. Колко много хора са предприемали пътуване по море и никога повече не са виждали зелените поля на своя щастлив дом!

А са били захвърлени в дълбините като песъчинки и така са приключвали живота си”.

Докато гледах разпенените и ревящи талази, си спомних онази сцена от живота на Христос, когато учениците, покорявайки се на заповедта на своя Учител, тръгнаха с лодките си към другия край на езерото. И тогава ги връхлетя ужасна буря. Лодките не им се подчиняваха, водата ги подмяташе насам-натам, докато накрая, напълно отчаяни, отпуснаха веслата. Очакваха да загинат, но докато бурята и вълните разговаряха със смъртта, Христос, Когото бяха оставили на брега, се яви пред тях, ходейки спокойно по развълнуваните пенещи се вълни. Бяха обезкуражени от безсмислието на своите усилия и от очевидно безнадеждното си положение. Вече бяха счели всичко за изгубено. Когато видяха пред себе

си Исус върху водата, това увеличи ужаса им. Разтълкуваха появата Му като сигурно предзнаменование за незабавната си смърт. Извикаха, ужасно уплашени. Но вместо да извести присъствието на смъртта, Неговото появяване стана вестител на живота. Чуха гласа Му над рева на стихииите: “Аз съм, не бойте се!”. Колко бързо в присъствието на любимия Учител сцената се промени от ужас и отчаяние към радостна вяра и надежда! Повече не се тревожеха, нито се страхуваха от смъртта, защото Христос бе с тях.

Ще откажем ли да се покоряваме пред Източника на всяка сила, на Чиито закони дори морето и вълните се покоряват? Ще се побоя ли да се доверя на закрилата на Онзи, Който казва, че дори едно врабче не пада на земята без знанието на нашия Небесен Отец?

Почти всички се оттеглиха в каютите си, но аз останах на палубата. Капитанът ми бе осигурил камъшитен стол с облегалки и одеяла, които да ми служат като защита от мразовития въздух. Знаех, че ако си отида в каютата, ще ми прилошее. Нощта се спузна, мрак покри морето, а издигащите се и спускащи се вълни страшно подмятаха кораба ни. Този голям плавателен съд беше като тресчица пред безмилостните вълни, но аз бях пазена и закриляна от небесни ангели по своя път, и бях оставила на Бога да изпълни Своята заповед.

Ако не бе така, можехме да бъдем погълнати за миг, без да остане и следа от този великолепен кораб. Но Бог, Който храни гарваните, Който преброява космите върху главите ни, няма да ни забрави.

Капитанът смяташе, че е твърде студено, за да остана на палубата. Но аз му казах, че с оглед на своята безопасност предпочитам да остана през цялата нощ там, отколкото да сляза в каютата си, където две жени бяха болни от морска болест и където нямаше да ми достига чист въздух. Той ми отговори: “Няма нужда да се връщате във Вашата каюта. Ще ви намеря добро място за спане.” Две стюардеси ме придружиха до долния салон и на пода ми сложиха дюшек, пълнен с влакна. Макар всичко да бе извършено възможно най-бързо, на мен много ми прилоша. Легнах на леглото и не станах оттам до четвъртък сутринта. През това време ядох само веднъж – няколко лъжици говежди бульон и бисквити.

По време на това четириднешно пътуване само неколцина се осмеляваха от време на време да напускат каютите си и да се отправят към палубата - бледи, немощни и залитащи. На всяко лице бе изписано окаянство. Дори животът не изглеждаше желан. Всички копнеехме за почивка, но не намирахме; копнеехме да видим нещо, което стои неподвижно. Отделните личности не се считаха за особено важни. Тук научихме урока за нищожността на човека.

Пътешествието ни бе много трудно, докато пресякохме устието и навлязохме в река Колумбия, която бе гладка като огледало. Помогнаха ми отново да се кача на палубата. Беше прекрасно утро и пасажерите се изсипваха на палубата като рояк пчели. В началото изглеждаха много жалка група, но ободряващият въздух и приятното слънце след вятъра и бурята бързо възвърнаха бодростта и веселието им.

През тази последна нощ, която прекарахме на кораба, аз изпитах най-голяма благодарност към своя Небесен Баща. Там научих урока, който няма да забравя никога. Бог бе говорил на сърцето ми от бурята, от вълните и от последвалото спокойствие. Няма ли да Му се поклоним?

Ще опълчи ли човек своята воля срещу Неговата? Ще бъдем ли непокорни на заповедите на такъв могъщ Владетел? Ще се борим ли с Всевишния, Който е източник на всяка сила и от Чието сърце извира безпределна любов и благословения към Неговите творения? {4Т 289.4}

Посещението ми в Орегън бе изключително важно. След четиригодишна раздяла тук срещнах мои скъпи приятели – брат и сестра ван Хорн, – които възприемаме като свои деца. Брат ван Хорн не бе представял достатъчно пълни и благоприятни доклади за своята работа, както би могъл да постъпи съвсем справедливо. Затова малко се изненадах и много се зарадвах да открия, че Божието дело в Орегън напредваше толкова добре. Благодарение на неуморните усилия на тези верни мисионери бе издигната Конференция на адвентистите от седмия ден. В това обширно поле вече се трудеха няколко служители.

На 18 юни, четвъртък, вечерта се срещнах с голям брой пазители на съботата от този щат. Сърцето ми бе смекчено от Божия Дух. Предадох своето свидетелство за Исус и изразих задоволството си от сладката ни привилегия да се уповаваме на Неговата любов и да изискваме Неговата сила за спасяване на грешниците от погибел. Ако искаме да видим как Божието дело напредва, Христос трябва да обитава в нас; с две думи, трябва да вършим Христовите дела. Накъдето и да се обърнем, виждаме побелелите за жетва ниви, но работниците са малко. Почувствах как сърцето ми се изпълни с Божия мир и бе привлечено с любов към тези скъпи хора, с които Му се покланях за първи път.

На 23 юни, неделя, говорих в Методистката църква в Салем върху темата за въздържанието. Посещаемостта бе необичайно добра и аз имах свободата да разработя тази своя любима тема. Помолиха ме в неделята след лагерното събрание отново да говоря на това място, но пресипване на гласа ми попречи. Все пак следващия вторник вечерта пак говорих в тази църква. Отправиха ми много покани да говоря върху въздържанието в различни малки и големи градове на Орегън, но моето здравословно състояние ми попречи да откликна на тези молби. Непрестанното говорене и промените на климата накараха гласа ми, макар и временно, силно да пресипне.

Отидохме на лагерното събрание, дълбоко заинтересовани. Господ ми даде сила и благодат, когато застанах пред хората. Докато гледах тази интелигентна аудитория, сърцето ми се съкруши пред Бога. Това бе първото лагерно събрание, което нашите хора провеждаха в този щат. Опитвах се да говоря, но думите ми бяха задавени от плач. Чувствах се много разтревожена за съпруга си поради лошото му здраве. Докато говорех, в ума си живо видях богослужение в църквата в Батъл Крийк; в средата бе той, мека светлина от Господа почиваше върху него и го заобикаляше отвсякъде. Лицето му носеше белезите на здравето и той очевидно бе много щастлив.

Опитвах се да покажа на хората колко благодарни трябва да бъдем за нежното състрадание и голямата любов на Бога. Неговата доброта и слава впечатлиха ума ми по забележителен начин. Бях поразена от усещането за Неговата несравнима милост и за делото, което Той вършеше не само в Орегън, но и в Калифорния, и в Мичиган, където се намираха важните ни институции; както и в чужди страни. Никога не бих могла да опиша пред другите картината, която така живо се появи в ума ми в този случай. За миг ми бе представен обхватът на делото и аз повече не виждах обстановката около себе си. Случаят и хората, на които говорех, изчезнаха от ума ми. Светлина, скъпоценна светлина от небето огря с ярък

блясък тези институции, ангажирани в тържественото и възвишено дело да отразяват лъчите небесна светлина, които ги огряват.

През цялото лагерно събрание ми се струваше, че Господ е много близо до мен. Когато приключи, бях изключително изтощена, но свободна в Господа. Това бяха дни на ползотворен труд за насърчаване на църквата да продължава своето воюване за истината. Точно преди откриването на лагера, през нощта, ми се откриха много неща във видение; но ми бе наложено мълчание – да не споменавам тогава неговата тема пред никого. След края на лагера в нощно видение видях още една забележителна проява на Божията сила.

В неделя следобед, след лагерното събрание, говорих на градския площад. В сърцето ми бе Божията любов и аз се спрях върху простотата на евангелската религия. Моето собствено сърце бе смекчено и преизпълнено с любовта на Исус и копнеех да Го представя по такъв начин, че всички да бъдат очаровани от красотата на Неговия характер.

По време на престоя си в Орегън посетих затвора в Салем, придружена от брат и сестра Картър, и сестра Джордан. Когато дойде време за службата, ни заведоха в параклиса, който бе направен много приятен, с изобилие от светлина и чист, свеж въздух. След сигнал, даден с камбана, двама мъже отвориха големите железни порти и затворниците започнаха да се тълпят. Вратите бяха здраво залостени зад тях и за пръв път в живота си аз бях зад затворнически стени.

Очаквах да видя множество отблъскващи мъже, но бях изненадана; мнозина от тях изглеждаха интелигентни, а някои и много способни. Бяха облечени в груби, но спретнати затворнически униформи, косите им бяха пригладени, а ботушите излъскани. Докато гледах най-различните физиономии пред себе си, помислих: “На всеки от тези мъже са дадени специални дарби и таланти, които да бъдат използвани за Божия слава и в полза на света, но те са презрели небесните дарби, злоупотребили са с тях или са ги приложили погрешно.” Докато гледах младежи на по осемнадесет, двадесет до тридесет години, си мислех за нещастните им майки, за скръбта и разкаянието, което бе тяхната най-горчива участ. На много от тях сърцето е съкрушено от безбожното поведение на детето им. Но дали те са изпълнили своя дълг към него? Не са ли угаждали на собствената си воля и пътища, не са ли пренебрегвали задължението си да ги възпитат в Божиите постановления и изисквания към тях?

Когато всички се събраха, брат Картър изпя един химн. Всички имаха песнарки и се присъединиха към пеенето с цяло сърце. Един, който бе изкусен музикант, свири на орган. След това открих събранието с молитва и после отново всички заедно пяхме. Говорих върху думите на Йоан: “Вижте каква любов е дал нам Отец – да се наречем Божии чеда, а такива и сме. Затова светът не познава нас, защото Него не позна. Възлюбени, сега сме Божии чеда, и още не е станало явно какво ще бъдем, но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим както е”.

Издигнах пред тях безпределната жертва, направена от Отец, когато даде Своя любим Син за падналите хора, за да могат те чрез вяра, която води към послушание, да бъдат преобразени и признати

за Божии синове. Църквата и светът са призвани да гледат и да се възхищават на тази любов, чийто израз достига отвъд човешкото разбиране и удивлява дори небесните ангели. Тя е така дълбока, така широка и така висока, че боговдъхновеният апостол, неспособен да намери думи, с които да я опише, призовава църквата и света да я съзерцават – да я превърнат в обект на размисъл и възхищение.

Представих пред слушателите си греха на Адам и престъпването на ясно изразените заповеди на Отец. Бог създаде човека праведен, съвършено свят и щастлив, но той изгуби тази Божествена привилегия и разруши собственото си щастие чрез непослушание към Закона на Отец. Грехът на Адам потопа расата в безнадеждно нещастие и отчаяние. Но Бог, в Своята чудна, състрадателна любов не остави човека да загине в безнадеждното си паднало състояние. Даде Своя възлюбен Син за неговото спасение. Христос дойде на света.

Облече си Божествеността в човешко естество, устоя там, където човека се провали, издържа там, където той не успя, победи всяко изкушение на Сатана и така изкупи наследниците на Адам от позорния провал и падение.

След това се спрях на дългия пост на Христос в пустинята. Грехът на угаждането на апетита и неговата власт над човешката природа никога няма да бъдат осъзнати напълно, ако не се изследва и разбере този дълъг пост на Христос, когато съвсем самичък се сражаваше срещу княза на силите на мрака. Спасението на човека бе заложено на карта. Сатана ли или Изкупителят на света щеше да излезе победител? За нас е невъзможно да си представим с какъв напрегнат интерес Божиите ангели наблюдаваха изпитанието на своя любим Водител.

Исус бе изкушен във всичко като нас, за да знае как да подкрепя онези, които ще бъдат изкушавани. Неговият живот е наш образец. Чрез Своето доброволно послушание Той показа, че човекът може да спазва Божия закон; и че неговото престъпване, непослушанието към него заробва. Спасителят бе изпълнен със състрадание и любов. Никога не отблъсна нито един каещ се грешник, независимо колко голяма бе вината му. Но сурово изобличаваше лицемерието от всякакъв вид. Той познаваше греховете на хората, познаваше всичките им деяния и четеше тайните им подбуди; но никога не се отвърна от тях в тяхната греховност. Той умолява и убеждава грешника и с един замах – понасяйки върху Себе Си слабостта на човечеството – се поставя на едно ниво с него. “Елате сега, та да разискваме, казва Господ; ако са греховете ви като мораво, ще станат бели като сняг; ако са румени като червено, ще станат като бяла вълна.”

Човекът, който е развалил Божия образ в своята душа чрез покварен живот, не може с обикновените си човешки усилия да предизвика радикална промяна в себе си. Трябва да приеме средствата на Евангелието, да се помири с Бога чрез послушание към Неговия закон и с вяра в Исус Христос. От този момент нататък животът му трябва да бъде управляван от нов принцип. Чрез покаяние, вяра и добри дела може да постигне праведен характер и чрез заслугите на Христос да поиска за себе си привилегията на Божи син. Чрез принципите на Божествената истина – приети и подхравани в сърцето – ще постигнем такива възвишени морални добродетели, каквито не сме и помисляли, че е възможно да постигнем. “Още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни

Нему, защото ще Го видим, както е. И всеки, който има тая надежда на Него, очиства себе си, както е Той чист.” {4Т 294.2}

Това е работа за човека. Той трябва да се изправи пред огледалото – Божия закон, – да открие недостатъците на своя характер, да премахне греховете си, да изпере „дрехата” на своя характер в кръвта на Агнето. Завист, гордост, злоба, измама, съперничество и престъпления ще бъдат изчистени от сърцето, което е приело Христовата любов и подхранва надеждата да бъде подобно Нему, когато Го види както е.

Христовата религия очиства и облагородява човека, който я изповядва, независимо какво е състоянието му. Онези, които станат просветени християни, се издигат над нивото на предишния си характер в по-голяма умствена и морална сила. Падналите и унизени от греха и престъпленията могат – чрез заслугите на Спасителя – да бъдат издигнати до положение, малко по-долу от това на ангелите.

Но влиянието на евангелската надежда няма да накара грешника да гледа на Христовото спасение като на безвъзмездна благодат, докато продължава да живее в престъпване на Божия закон. Когато светлината на истината озари ума му, когато напълно разбере Божиите изисквания и осъзнае размера на своите престъпления, ще реформира пътищата си, ще стане верен на Бога чрез сила, придобита от Спасителя, и ще започне нов, по-чист живот.

Докато бях в Салем, се запознах с брат и сестра Доналдсън, които искаха тяхната дъщеря да се върне заедно с нас в Батъл Крийк и да посещава колежа. Здравето ѝ бе лошо и за тях беше много тежко да се разделят с нея – единствената си дъщеря, – но духовните привилегии, които тя щеше да получи, ги подтикнаха да направят тази жертва. Сега сме щастливи да заявим, че на последното лагерно събрание в Батъл Крийк това скъпо дете прие Христос чрез кръщение. Ето още едно доказателство за това колко е важно адвентистите от седмия ден да изпращат децата си в наше училище, където могат да попаднат под непосредствено спасително влияние.

Пътуването ни обратно от Орегън бе тежко, но не ми прилошаваше така, както при предишното пътуване. Този кораб – “Айдахо” – не клатеше така. На борда с нас се отнасяха много любезно. Осъществихме няколко приятни запознанства и раздадохме от нашите издания на различни хора, което предизвика много полезни разговори. Когато пристигнахме в Оуклънд, видяхме, че там е опъната шатрата и известен брой хора са прегърнали истината благодарение труда на брат Хийли. Няколко пъти говорихме в тази шатра. В събота и в първия ден църквите от Сан Франциско и Оуклънд се събраха заедно и проведохме интересни и ползотворни събрания.

Бях много загрижена да посетя лагерно събрание в Калифорния, но няколко спешни призова ме накараха да отида на лагерните събрания на изток. След като ми бе представено състоянието на нещата там, знаех, че имам да занеса специално свидетелство на нашите братя от Конференцията в Ню Ингълънд, и не можех повече да се чувствам свободна да остана в Калифорния.

На изток

На 28 юли, придружена от – г-жа Ема Уайт и Едит Доналдсън, тръгнах от Оуклънд на изток. Същия ден пристигнахме в Сакраменто и бяхме посрещнати много сърдечно от брат и сестра Уилкинсън, които ни отведоха в своя дом и през целия си престой там прекарахме чудесно. Според уговорката ни аз говорих в неделя. Къщата бе много пълна с внимателно слушащи вярващи и Господ ми даде с лекота да им говоря от Неговото Слово. В понеделник отново се качихме по колите и спряхме в Рино, Невада, където имах уговорка във вторник вечерта да говоря в шатрата, в която старейшина Лафбъроу изнасяше серия от лекции. Пред около четиристотин внимателни слушатели говорих с лекота върху думите на Йоан: “Вижте каква любов е дал нам Отец – да се наречем Божии чеда”.

Докато пресичахме голямата американска пустиня сред горещ и солен прах, много се отегчихме от безплодната гледка, макар да бяхме снабдени с всякакви удобства и да се носехме гладко и бързо по релсите, теглени от нашия железен кон. Спомних си за древните евреи, които са пътували през скали и сухи пустини в продължение на четиридесет години. Горещината, прахът и изнурителният път са предизвикали роптания и въздишки наумора у мнозина. Мислех си, че ако бяхме заставени да пътуваме пеша през безплодна пустиня и често да страдаме от жажда, горещина и умора, мнозина от нас биха мърморили повече от израилтяните.

Някои особени места от планинския пейзаж често бяха скицирани с мастило и молив.

Всички, които се наслаждават на величието и красотата на природата, ще почувстват радостен трепет, наблюдавайки тези величествени стари планини, красиви хълмове, диви и скалисти каньони. Това важи с особена сила за християните. В гранитните канари и бълбукащите потоци те виждат делото на всемогъщата Божия ръка. Копнеят да се изкатерят по високите хълмове, защото им се струва, че там сякаш са по-близо до небето, макар да знаят, че Бог чува молитвите на Своите деца и в ниската долина така добре, както и от върха на планината.

Колорадо

На път от Денвър за Уолингс Милс – планинското убежище, където съпругът ми прекарваше летните месеци – спряхме в Боулдър Сити и с радост съзряхме платницето на нашия молитвен дом, където старейшина Корнъл провеждаше серия от събрания. В удобния дом на сестра Дарт намерихме тиха почивка. Шатрата бе опъната за провеждането на лекции върху въздържанието и аз бях специално поканена да говоря, когато бе пълна с внимателни слушатели. Макар и изморена от пътуването, Господ ми помогна успешно да представя пред хората необходимостта от упражняването на стриктно въздържание във всичко.

На 8 август, понеделник, се видях със съпруга си и го намерих в много по-добро здраве, бодър и активен, което ме накара да изпитам благодарност към Бога. Старейшина Кенрайт, който бе прекарал известно време с него в планината, бе повикан у дома при болната си съпруга; в неделя съпругът ми и аз го придружихме до Боулдър Сити. Вечерта говорих в шатрата, а на сутринта се завърнах във временния ни дом в Уолингс Милс. Следващата събота отново говорих на събраните в шатрата. Следвайки моите бележки, проведохме събрание на конференцията. Бяха представени някои прекрасни свидетелства. Неколцина за първи път освещаваха съботата. Аз говорих на хората в събота вечерта и в неделя вечерта.

В планината се събраха всички членове на нашето семейство с изключение на сина ни Едсън.

Съпругът ми и децата считаха, че съм твърде уморена, тъй като бях работила почти непрекъснато от лагерното събрание в Орегън насам, и е мое право да си почина. Но в ума ми се втълпи мисълта, че трябва да посетя лагерните събрания на изток и особено това в Масачузетс. Молитвата ми бе, ако е Божията воля да ги посетя, съпругът ми да се съгласи да отида.

Като се върнахме от Боулдър Сити, намерих писмо от брат Хаскел, в което Той настойчиво умоляваше и двамата ни да посетим лагерното събрание, а ако съпругът ми не може да дойде, желаше да отида аз, ако е възможно. Прочетох писмото на съпруга си и зачаках какво ще каже. След няколко мига мълчание той каза: “Елън, ще трябва да посетиш лагерното събрание в Ню Ингленд”. На следващия ден сандъците ни бяха опаковани. Около два часа през нощта, огрявани от луната, се натоварихме по колите и в шест и половина се качихме на влака. Пътуването не беше никак приятно, тъй като бе извънредно горещо и много се изтосих.

Събрания на Изток

При пристигането ни в Батъл Крик разбрахме, че е уредено да говоря в неделя вечерта в огромната шатра, разпъната в територията на колежа. Тя бе препълнена до пръсване и аз излях сърцето си в най-сериозни апели към слушаштите хора.

Останах у дома за съвсем кратко време и след това, придружена от сестра Мери Смит Аби и брат Фарнсуърт, отново бях в движение, пътувайки се на изток. Като пристигнахме в Бостън, бях много изтощена. Братята Ууд и Хаскел ни посрещнаха на гарата и ни придружиха до Балард Вейл – там, където щеше да се проведе лагерното събрание. Наши стари приятели ни посрещнаха с такава топлина, че в този момент тя ми се стори като почивка. Времето бе изключително топло и след свежия климат на Колорадо потискащата жегата на Масачузетс изглеждаше почти непоносима. Опитах се да говоря пред хората, независимо от голямата си умора, и бях укрепена, за да поднеса своето свидетелство. Сякаш думите ми направо попиваха в сърцата на хората.

На това събрание имаше много работа. От последното ни лагерно събрание насам бяха издигнати нови църкви. Скъпоценни души бяха приели истината и имаха нужда да бъдат водени към по-дълбоко и по цялостно познание на практическата набожност. Господ ми даде лекота в поднасянето на моето свидетелство.

При определен случай на този лагер направих някои бележки относно необходимостта от икономии в облеклото и изразходването на средства. Има опасност да станем нехайни и безразсъдни в използването на Господните пари. Младежите, ангажирани с работа около шатрата, трябва да бъдат внимателни да не правят ненужни разходи. Когато шатрите навлязат в нови полета и мисионската работа се разрасне, нуждите на делото ще се умножават и ако сега не бъдем пестеливи, тогава ще ни се наложи да правим най-сурови икономии. По-лесно е да натрупаш дълг, отколкото да го изплатиш. Има много неща, които са може би удобни и приятни, но не са нужни и можем да се освободим от тях, без да пострадаме в действителност. Лесно е да се трупат хотелски сметки и железопътни билети – разходи, които могат да

бъдат избегнати или силно занижени. Пътувахме от и до Калифорния дванадесет пъти, но не похарчихме нито долар за храна по ресторанти или във вагон-ресторанта. Хранехме се от своите собствени запаси в кошниците. След като престояваше три дни, храната се спарваше, но малко мляко или топла овесена каша запълваха липсата.

При друг случай говорих за искреното осветление, което не е нищо друго, освен ежедневно умиране за себе си и ежедневно покоряване на Божията воля. Докато бях в Орегън, ми бе показано, че някои от новите църкви в конференцията на Ню Ингленд бяха застрашени от пагубното влияние на нещо, което те наричаха “освещение”. Някои са подлъгани от тази доктрина, но други познаваха измамното ѝ влияние, знаеха колко е опасна и бягаха от нея. Според ап. Павел осветението е в непрестанна борба с Аз-а. Той казва: “Всеки ден умирам”. Всеки ден неговата воля и желания влизат в конфликт с дълга и с Божията воля. Вместо да следва наклонностите си, той изпълняваше Божията воля, макар да бе неприятна за естеството му и да го разпъваше.

Призовахме онези, които желаят да бъдат кръстени, и онези, които за първи път осветяват съботата, да излязат напред. Откликнаха двадесет и пет души. Те споделиха прекрасни свидетелства и преди закриването на лагера двадесет и двама приеха кръщение.

Бяхме много радостни да срещнем тук наши стари приятели от делото, с които се бяхме запознали преди тридесет години. Нашият многоуважаван брат Хейстингс бе все така дълбоко заинтересован от истината, както и тогава. Приятно ни бе да срещнем сестра Темпъл, сестра Колинс от Дартмаут, Масачузетс, както и брат и сестра Уилкинсън, в чийто дом бяхме приети преди повече от тридесет години. Земният път на някои от тези скъпи за нас хора може да приключи не след дълго, но ако останат верни докрай, ще получат венеца на живота.

Заинтересувахме се от брат Кимбъл, който е ням и е мисионер сред глухонемите. Благодарение на постоянната му работа една малка групичка е приела истината. Срещаме този верен брат на годишните ни лагерни събрания, заобиколен от няколко от своите неми новообърнати. Един от тях, който чува, записва колкото може от проповедта, след това сяда, заобиколен от своите глухонемни приятели, чете я и я изнася повторно с езика на знаците. Той с лекота използва това средство за напредъка на мисионското дело и така почита Бога с наличните си средства.

Напуснахме Балард Вейл на 3 септември, вторник, сутринта и тръгнахме да посетим лагерното събрание в Мейн. Насладихме се на кратка почивка в дома на младия брат Мортън, близо до Портланд. Той и добрата му съпруга направиха престоя ни у тях много приятен. Пристигнахме на лагера в Мейн преди съботата и се зарадвахме да срещнем там някои от изпитаните приятели на делото. Има такива, които винаги са на своя пост, независимо дали грее слънце или има буря. Има и други “сезонни” - християни. Когато всичко върви добре и е в съответствие с чувствата им, са пламенни и ревностни, но когато се сбъскат с облаци и неприемливи неща, не знаят нито какво да кажат, нито какво да направят. Божиите благословения почиваха върху активните работници, а тези, които не правеха нищо, не извлякоха полза от лагера, макар и да присъстваха там.

Господ бе със Своите служители, които се трудиха вярно в представянето както на доктриналните, така и на практичните теми. Ние силно желяехме да да видим мнозина, които да извлекат полза от този лагер, но те не даваха доказателства, че са били благословени от Бога. Копнея да видя как тези скъпи души осъзнават своите възвишени привилегии.

В понеделник много изтощени напуснахме територията на лагера. Планирахме да посетим лагерните събрания в Айова и Канзас. Моят съпруг ми писа, че ще се срещнем в Айова. Тъй като нямахме възможност да посетим събранията във Вермонт, от Мейн заминахме направо за Южен Ланкастър. Имах затруднения с дишането и сърцето непрекъснато ме болеше. Отдъхнах си в тихия дом на сестра Харис, която направи всичко според силите си, за да ми помогне. В четвъртък вечерта се осмелихме да продължим пътуването си към Батъл Крик. Не посмях да се оставя на колите за дълго време в моето здравословно състояние, затова спряхме в Рим (щата Ню Йорк) и там говорих пред нашите хора в събота. Имаше добра посещаемост.

В понеделник сутринта посетих брат и сестра Айра Аби в Брукфийлд. Проведохме изключително полезен разговор с това семейство. Бяхме заинтересовани и разтревожени относно победата в тяхната християнска битка и спечелването на вечния живот. Дълбоко се разтревожихме дали брат Аби би могъл да победи своите обезсърчения и да се повери безрезервно на заслугите на Христос; да постигне победа и в края да носи венета на триумфа.

Във вторник потеглихме с колите към Батъл Крик и на следващия ден пристигнахме у дома, където с радост си починах още веднъж и се полекувах в санаториума. Чувствах, че наистина съм била полезна за напредъка на този институт. Служителите бяха мили и внимателни, готови по всяко време на деня и нощта да дадат всичко от себе си, за да облекчат немощите ми.

В Батъл Крик

От 2 до 14 октомври се проведе лагерно събрание в Батъл Крик. Това бе най-голямото събиране на адвентисти от седмия ден, организирано някога. Присъстваха повече от четиридесет служители.

Всички бяхме много щастливи да срещнем тук старейшина Ендрюс, представители от Европа, както и старейшина Лафбъроу от Калифорния. На това събрание бе представено делото в Европа, Калифорния, Тексас, Алабама, Вирджиния, Дакота, Колорадо и всички северни щати от Мейн до Небраска. {4Т 301.4}

Радвах се, че тук мога да се присъединя към работата на своя съпруг. И въпреки многото понесени неща, както и страданието от сърдечна слабост, Господ ми даде сила да говоря пред хората почти всеки ден, а понякога и по два пъти на ден. Съпругът ми се трудеше много усилено. Присъстваше на почти всяко бизнессъбрание и проповядваше почти всеки ден в своя обичаен ясен и точен стил. Не мислех, че за цялото събрание ще ми е нужна сила, за да проповядвам повече от два-три пъти, но колкото повече напредваше срещата, толкова повече укрепвах силите ми. В няколко случая стоях права по четири часа, канейки хората да излязат напред за молитва. Никога не бях чувствала специалната Божия помощ по-осезателно, както по времена тези събрания. Въпреки всичкия си труд, силите ми непрестанно

нарастваха. И сега свидетелствам, че за хвала на Бога в края на събранията здравето ми бе далеч по-добро от това, което бе през последните шест месеца.

През втората седмица, в сряда, неколцина от нас се съединиха в молитва за сестра, която бе завладяна от безнадеждност. Докато се молехме, аз бях много благословена. Господ ми изглеждаше много близо. Във видение бях отнесена в Божията слава и ми бяха показани много неща. Тогава отидох в събранието и с тържествено чувство за състоянието на нашия народ накратко описах онова, което ми бе показано. Оттогава съм записала някои от тези свидетелства към отделни хора, апели към служители и отделни статии, включени в тази книга.

Това бяха събрания с тържествена мощ и най-дълбок интерес. Неколцина свързани с нашето издателство бяха убедени, обърнати към истината и изнесоха ясни, интелигентни свидетелства. Невярващи бяха убедени и заеха своята позиция под знамето на Княз Емануил. Това събрание бе решителна победа. Преди края бяха кръстени сто и дванадесет души.

През седмицата след събранието моята работа в говорене, молитви и писане на свидетелства бе по-ангажираща, отколкото по време на събранието.

Всеки ден се провеждаха по две-три събрания в полза на нашите служители. Те бяха много важни и се радвах на изключителен интерес. Онези, които носят тази вест на света, трябва да имат ежедневна опитност с Божиите неща и да бъдат обърнати във всяко отношение, да са осветени чрез истината, която благовестват на другите, представяйки Исус Христос в живота си. Тогава и само тогава тяхната работа ще бъде успешна. Положени бяха най-сериозни усилия да се приближим към Бога в изповед, смирение и молитва. Мнозина казаха, че виждат и чувстват важността на своята работа като Христови служители така, както не я чувствали никога преди. Някои дълбоко усещаха величието на делото и своята отговорност пред Бога, но ние копнеехме да видим още по-велика изява на Божия Дух. Аз знаех, че когато пътят се проясни, Божият Дух ще дойде както в деня на Петдесетница. Но имаше толкова много, които бяха така отдалечени от Бога, че, изглежда, не знаеха какво значи да упражняват вяра.

Апелите към служители, записани на други места в тази книга, по-пълно изразяват онова, което Бог ми показва във връзка с тяхното тъжно състояние и висши привилегии.

Лагерни събрания в Канзас

На 23 октомври тръгнах от Батъл Крийк за лагерното събрание в Канзас, придружена от Ема. В Топека, Канзас, слязохме от каретите и продължихме дванадесет мили с частни превозни средства до Ричмънд – мястото на събранието. Открихме разпънатите палатки в една горичка. Бе краят на сезона, подходящ за лагерни събрания, и бяха направени всякакви приготовления за студено време. Около голямата шатра бяха опънати седемнадесет палатки, приспособени за няколко семейства и в тях имаше печки.

В събота сутринта започна да вали сняг, но не бе отменено нито едно събрание. Паднаха около три сантиметра сняг, а въздухът бе хапливо студен. Жените с малки деца се тълпяха около печките. Затрогващо бе да се види как сто и петдесет души, се събират за богослужение при такива обстоятелства.

Някои бяха дошли от около триста километра на коне. Всички изглеждаха гладни за хляба на живота и жадни за водата на спасението.

Старейшина Хаскел говори в петък следобяд и вечерта. В събота сутрин почувствах призив да говоря насърчителни думи на към хората, положили толкова големи усилия да посетят събранието. В неделя следобяд имаше доста сериозно посещение от външни хора, като се има предвид, че събранието се провеждаше твърде далеч от оживени пътища.

В понеделник сутринта говорих пред братята върху третата глава на пророк Малахия. След това отправихме призив към онези, които искаха да бъдат християни, но нямаха доказателства за това, че са приети от Бога, да излязат напред. Откликнаха около тридесет души. Някои търсеха Господа за пръв път, а други бяха членове на други църкви и заеха своя позиция за съботата. На всички дадохме възможност да говорят и свободният дух на Господа бе над нашето събрание. След като бе представена молитва за онези, които излязоха напред, бяха изпитани кандидатите за кръщение. Кръстиха се шест души.

Радвах се да чуя как старейшина Хаскел представи пред хората необходимостта от четене на Словото в семействата, особено на трите тома от Духа на пророчеството и четирите тома на Свидетелствата. Те могат да бъдат четени на глас в дългите зимни вечери от някой член на семейството така, че цялото семейство да се наставлява. След това аз говорих за необходимостта родителите правилно да възпитават и дисциплинират своите деца. Най-голямото доказателство за силата на християнството, което може да бъде представено пред света, е едно добре уредено и правилно дисциплинирано семейство. То ще препоръча истината така, както нищо друго не би могло, тъй като е жив свидетел за нейната практическа мощ върху сърцето.

Събранието приключи във вторник сутринта и с Ема, старейшина Хаскел и брат Стоувър отидохме в Топека и взехме коли за Шърман, Канзас, където бе насрочено друго лагерно събрание. То бе интересно и полезно. Изглеждаше малко, сравнено с лагерните ни събрания в други щати, тъй като присъстваха само около стотина братя и сестри.

То бе предназначено за общо събиране на разпръснатите. Бяха дошли хора от Южен Канзас, Арканзас, Кентъки, Мисури, Небраска и Тенеси. На това събрание съпругът ми се присъедини към мен и оттам със старейшина Хаскел и дъщеря ни отпътувахме за Далас, Тексас.

Посещение в Тексас

В четвъртък отидохме у брат Макдиърман в Гранд Прерия. Тук снаха ни се срещна със своите родители, брат и сестра, които бяха почти прага на смъртта от треска, обхванала този щат през изминалия сезон. За нас бе голямо удоволствие да послужим на нуждите на това измъчено семейство, което през изминалите години ни бе помагало в нашите страдания.

Когато укрепнаха здравословно, ги оставихме и посетихме лагерното събрание в Плано. То се проведе от 12 до 19 ноември. В началото времето бе добро, но скоро започна да вали дъжд и той, заедно с бурните ветрове, попречи на по-голямото посещение от страна на околните градове. Тук бяхме

щастливи да се срещнем с нашите стари приятели старейшина Р. М. Килгоър и неговата съпруга. И бе голямо удоволствие да открием едно голямо и интелигентно тяло от вярващи. Каквито и предразсъдъци да е имало срещу северняците, нищо подобно не се прояви сред тези скъпи братя и сестри.

Никой никога не е приемал с по-голяма готовност и сърдечност моите свидетелства от тези хора. Аз дълбоко се заинтересувах от делото в големия щат Тексас. Сатана винаги е целял да превземе всяко важно поле и вероятно никога не е бил по-ангажиран с възпрепятстване на истината както в Тексас. За мен това е най-голямото доказателство, че там има да се извърши едно велико дело. {4Т 305.3}

Глава 26

Подготовка за Христовото идване

При последното видение, дадено ми в Батъл Крик по време на общото лагерно събрание, ми бе показана опасността като народ да бъдем асимилирани от света, вместо да бъдем образ на Христос. Намираме се на самата граница на вечния свят, но целта на неприятеля на душите е да ни накара да смятаме края на времето за много далечен. По всеки възможен начин Сатана ще се нахвърля върху онези, които изповядват, че са част от пазещия заповедите Божи народ и очакват Второто идване на Спасителя в небесните облаци със сила и голяма слава. Ще кара колкото е възможно повече хора да отлагат деня на злото и да заприличват по дух на света, подражавайки на неговите обичаи. Почувствах тревога, когато гледах как духът на света управлява сърцата и умовете на мнозина, направили висшата изповед на истината. Сред тях се ширят себелюбие и себеугаждане, а не истинско богоподобие и пълна почтеност.

Божият ангел посочи изповядващите истината и с тържествен глас повтори думите: “Но внимавайте на себе си, да не би да натегнат сърцата ви от преяждане, пиянство и житейски грижи и ви постигне онзи ден внезапно като примка; защото така ще дойде върху всички, които живеят по лицето на цялата земя. Но бдете всякога и молете се, за да сполучите да избегнете всичко, което предстои да стане, и да стоите пред Човешкия Син.”

Имайки предвид краткостта на времето, нашият народ трябва да бди и да се моли и в никакъв случай да не допуска да бъде отклонен от тържественото дело на подготовка за предстоящото велико събитие. Тъй като времето очевидно се удължава, мнозина стават нехайни и безразлични в думите и действията си. Не осъзнават опасността, в която се намират, в удължаването на тяхното благодатно време. Не виждат, нито разбират милостта на Бога – за да имат време да оформят характери за бъдещия безсмъртен живот. Всеки миг е от най-висока стойност.

Времето ни е поверено не за да го инвестираме в увеличаване на собствените си удобства и да се превръщаме в жители на света, а да го използваме за работа по побеждаване на всеки недостатък в характера си и за помагане на другите с пример и лични усилия - да видят красотата на светостта. Бог има на земята народ, който с вяра и свята надежда следи развитието на бързо изпълняващите се пророчества и се старае да очисти душите си, покорявайки се на истината, да не би при Христовото идване да се окаже без „сватбарска дреха”.

Мнозина, които наричат себе си адвентисти, обичат да определят дати. Определят дата след дата за Христовото идване, но резултатът е неизменен провал. Заявено е, че определеното време за завръщането на Господа е извън знанието на смъртните. Дори ангелите, служещи на онези, които ще наследят спасението, не знаят нито деня, нито часа. “А за онзи ден и час никой не знае - нито небесните ангели, нито Синът, а само Отец.” Тъй като постоянно посочваните дати отминават, светът все повече и повече се затвърждава в неверието си относно скорошното пришествие на Христос. Гледа с отвращение на неуспешно определяните дати и, чувствайки се мамен, обръща гръб на истината, потвърдена от Божието Слово, че краят на всичко е наближил.

Онези, които самонадеяно определят дати, радват единствено неприятеля на душите, тъй като подпомагат неверието, а не християнството. Те изваждат Писанието и чрез фалшиви тълкувания представят верига от аргументи, които очевидно подкрепят техните становища. Но неуспехите им доказват, че са фалшиви пророци, че не тълкуват правилно езика на вдъхновението. Божието Слово е истининно и вярно, но хората изопачават неговото значение. Такива грешки са компрометирали и Божията истина за последното време. Служители от всички деноминации осмиват адвентистите, но Божиите слуги не бива да губят своя мир. Знаменията, предсказани в пророчествата, бързо се изпълняват около нас. Това би трябвало да пробуди всеки истински Христов последовател за ревностни действия.

Тези, които смятат, че трябва да проповядват определена дата, за да направят впечатление на хората, не работят от правилна позиция. Чувствата на хората може да се развълнуват, да се пробудят страховете им, но те няма да бъдат мотивирани от принципа. Създава се възбуда, но когато датата отmine и това се повтаря постоянно, онези, които са били стреснати от нея, се връщат обратно към студенината, тъмнината и греха, и вече е почти невъзможно съвестта им да бъде пробудена без помощта на някакво голямо вълнение.

В Ноевите дни жителите на стария свят с презрение се надсмиваха над онова, което обявяваха за суеверни страхове и поличби на проповедника на правдата. Той бе наречен склонен към фантазии човек, фанатик и паникьор. “И както стана в Ноевите дни, така ще бъде и в дните на Човешкия Син.” Хората ще отхвърлят тържествената вест на предупреждение в наши дни така, както го правеха и в дните на Ной. Ще се позовават на онези фалшиви учители, които предсказват събитието, свързвайки го с определени дати, и ще казват, че не вярват на нашите предупреждения повече, отколкото на техните. Такова е отношението на света днес. Шири се неверие и проповядването на Христовото завръщане се осмива и презира. Това още повече задължава вярващите в настоящата истина да изявяват своята вяра чрез делата си. Те трябва да бъдат осветени чрез истината, в която изповядват, че вярват, защото могат да бъдат както ухание от живот за живот, така и – от смърт за смърт.

Ной проповядваше на своите съвременници, че Бог ще им даде сто и двадесет години, за да се покаят от греховете си и да намерят убежище в ковчега, но те отхвърлиха милостивата покана. Беше им дадено изобилно време да оставят греховете си, да победят своите лоши навици и да изработят праведен характер. Но склонността към грях – макар и съвсем слаба у мнозина в началото – се укрепи чрез постоянното себеугаждане и ги тласна към безвъзвратна погибел. Милостивите предупреждения на

Бога бяха отблъснати с подигравки, присмехи и презрение и грешниците бяха оставени в тъмнина – да следват пътищата, които нечистите им сърца бяха избрали. Само че тяхното неверие не спря предсказаното събитие. То настана и голям бе Божият гняв, изявен в тоталното им унищожение.

В сърцата на всички, които вярват в настоящата истина, трябва да попият думите на Христос: “Но внимавайте на себе си, да не би да натегнат сърцата ви от преяждане, пианство и житейски грижи и ви постигне онзи ден внезапно като примка”. Опасността ни е представена лично от Христос. Той знаеше с какви бедствия ще се сблъскаме в последните дни и искаше да сме подготвени за тях. “И както стана в Ноевите дни, така ще бъде и в дните на Човешкия Син. Ядяха, пиеха, женеха се и се омъжваха до деня, когато Ной влезе в ковчега, и дойде потопът, и ги погуби всички.” Божият ден ще заvari хората погълнати по подобен начин от бизнеса и удоволствията на света, от пиршества и лакомия, от угаждане на извращения си апетит, от оскверняващата употреба на алкохол и наркотик. Светът вече се намира в това състояние и такова себеугаждане се наблюдава дори сред изповядващия Бога народ, тъй като някои от него следват обичаите и вземат участие в греховете на света. Юристи, техници, фермери, търговци и дори служители от амвона викат: “Мир и безопасност”, когато унищожението бърза към тях.

Вярата в скорошното завръщане на Човешкия Син няма да кара истинските християни да стават небрежни и нехайни към обичайните дела на живота. Очакващите пришествието на Христос няма да бъдат лениви, а прилежни и усърдни. Онези, които ласкят себе си, че небрежното им отношение към нещата от този живот е доказателство за тяхната духовност и за отделянето им от света, се намират в голяма заблуда. Тяхната правдивост, вяност и почтеност са изпитвани и проверявани чрез временните неща. Ако са верни в малкото, ще бъдат верни и в многото.

Беше ми показано, че именно тук мнозина не издържат изпита. Истински характер се развива при справянето с временните неща. Те проявяват невярност, нечестие и непочтеност в делата си със своите близки. Не вземат предвид, че поведението им в бъдещия безсмъртен живот зависи от това как ще се отнасят към този живот и че най-стриктната почтеност е задължителна при формирането на праведен характер.

На всички нива сред нас се практикува нечестност и причина за това е хладкостта на мнозина, изповядващи истината. Те не са свързани с Христос и мамят собствените си души. Боли ме, че трябва да заявя: дори сред пазителите на съботата има тревожна липса на честност.

Вниманието ми бе насочено към Христовата проповед на планината. Ето го наставлението на Великия Учител: “Всяко нещо, което желаете да правят човеците на вас, така и вие правете на тях; защото това е същината на Закона и пророците”. Тази Христова заповед е от най-сериозна важност и трябва да бъде стриктно спазвана. Тя е като златни ябълки в сребърни съдове. Колко от нас прилагат в живота си принципа, който разкрива тук Христос, и се отнасят към другите така, както биха искали те да се отнасят към тях при подобни обстоятелства? Читателю, моля те, отговори на този въпрос!

Един честен човек – честен според Христовата мярка – ще проявява непоколебима почтеност. Измамните мерки и фалшивите теглилки, които мнозина използват, за да постигнат онова, което желая в света, са мерзост в Божиите очи. Само че мнозина, които изповядват, че пазят Божиите заповеди,

също си служат с фалшиви мерки и теглилки. Когато човек наистина е свързан с Бога и спазва Закона Му в истина, неговият живот ще отразява този факт; всичките му действия ще бъдат в съгласие с Христовите учения. Няма да продава честта си за печалба. Принципите му ще бъдат положени на сигурна основа и поведението му по светските въпроси ще бъде отражение на тези принципи. Непокколебимата честност блести като злато сред шлаката и сметта на света. Измама, фалш и невярност могат да бъдат замаскирани и скрити от човешките очи, но не и от Божиите. Ангели Божии, които наблюдават развитието на характера и претеглят моралната стойност, записват в небесните книги всички дребни сделки, разкриващи характера. Ако в ежедневните си дела един работник е неверен и пренебрегва работата си, светът няма да сбърка в преценката си, ако сравни стандарта на неговата религия със стандарта на бизнеса му.

“Верният в най-малкото и в многото е верен, а неверният в най-малкото и в многото е неверен.” Това, което ни прави верни или неверни, не е размерът на проблема. Така, както един човек се отнася към своите ближни, така ще се отнася и към Бога. Който се е показал неверен и е показал неправдата на мамона, никога няма да му бъдат поверени истински богатства. Божиите деца няма да забравят, че във всичките си бизнес сделки са изпитвани и претегляни на везните на светилището.

Христос казва: “Не може добро дърво да дава лоши плодове или лошо дърво да дава добри плодове”. “И така, по плодовете им ще ги познаете”. Делата в живота на един човек са „плодовете”, които той принася. Ако е неверен и нечестен във временните неща и принася тръни и бодили, ще бъде неверен и в религиозния си живот, ще ограбва Бога в десетъците и приносите.

Библията осъжда със силни думи всяка лъжа, нечестие и измама. Правото и погрешното са ясно разграничени. Бе ми показано, че Божият народ е стъпил на вражеска територия; поддава се на неговите изкушения и следва измамите му, докато чувствителността му страшно се притъпи. Леко отклонение от истината, леко отстъпление от Божиите изисквания, не се счита за много грешно, когато става въпрос за материална печалба или загуба. Но грехът си е грях, независимо дали е извършен от притежателя на милиони, или от просяка на улицата. Онези, които си осигуряват благополучие чрез лъжливи постъпки, нанасят осъждане на душите си. Всичко, придобито чрез лъжа и измама, ще донесе само проклетие на получателя.

Адам и Ева изстрадаха ужасните последици от непослушанието си спрямо ясната Божия заповед. Те може и да са мислели: “Това е твърде малък грях и никога няма да бъде взет под внимание”. Но Бог го счете за сташно зло и проклятието на тяхното беззаконие ще върлува до края на света.

Във времето, в което живеем, грехове от много по-голяма величина често са извършвани от хора, които твърдят, че са Божии деца. Изповядващите, че са Божии народ говорят и вършат измами в бизнес-сделките си. Така си навличат Божия гняв и нанасят укор върху делото Му. И най-малкото отдалечаване от истинността и честността е нарушение на Божия закон. Постоянното отдаване на греховни навици кара човека да свикне с вършенето на зло, но не смекчава отвратителното естество на греха. Бог е постановил неотменими принципи, които не може да промени, без да промени самото Си естество. Ако Божиите думи се изследваха вярно от всички, които изповядват, че вярват в истината, няма да има

духовни джудета. Онези, които не зачитат Божиите изисквания в този живот, няма да зачитат авторитета Му и когато отидат в небето.

Всеки вид неморалност е ясно описан в Божието Слово и резултатите му са изложени пред нас. Задоволяването на низките страсти е показано в най-противния му вид. Никой – колкото и слаби да са познанията му – не трябва да греши. Но ми беше показано, че този грях се подхранва от мнозина, които изповядват, че живеят съобразно с всички Божии заповеди. Бог ще съди всеки човек според Словото Си.

Христос казва: “Вие изследвате Писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мен”. Библията е непогрешим водач. Тя изисква съвършена чистота в думи, мисли и дела. Само добродетелният и неопетнен характер ще получи разрешение да влезе в присъствието на чистия и свят Бог. Божието Слово – ако го изследваме и му се покоряваме, – ще води човешките чедра, както израилтяните бяха водени от огнения стълб през нощта и от облачния стълб през деня. Библията е изявената Божия воля към човека. Тя е единственият съвършен стандарт за характера и набеязва задълженията ни при всякакви житейски обстоятелства. В този живот върху нас лежат много отговорности, чието пренебрегване би могло да ни донесе само страдания, а други имат за резултат и вечна загуба.

Мъже и жени, изповядващи, че почитат Библията и следват ученията ѝ, се провалят по много начини в прилагането на нейните изисквания. При възпитанието на децата си те слушат собственото си извратено естество, а не откритата Божия воля. Това пренебрегване на дълга води до загубата на хиляди души. Библията е постановила правила за разумното възпитание на децата. Ако родителите ги спазваха, днес щяхме да виждаме съвсем различни младежи. Но бащи и майки, които твърдят, че четат и се покоряват на Библията, вървят директно срещу нейните учения. Чуваме плача от страданието от родители, които окайват поведението на своите деца, но слабо осъзнават, че сами са си нанесли тази болка и са погубили децата си чрез погрешна привързаност. Не осъзнават възложената им от Бога отговорност да възпитават у тях правилни навици още от бебешка възраст.

Родители, вие сте отговорни в най-висша степен за душите на децата си! Мнозина пренебрегват своя дълг през първите години от живота на децата си, смятайки че ги възпитават в правото. Но истинското време да вършенето на това е, когато децата са още бебета в ръцете им. Не е правилно родителите да гледят и да угаждат на децата си; нито пък - да ги насилват. Твърдят, решителен и ясен курс на поведение ще донесе възможно най-добри резултати.

-

Глава 27

Обръщение към служителите

Поверена ни е велика и тържествена истина, за която носим отговорност. Твърде често тя се представя като студена теория. В проповед след проповед пред хората се излагат доктрини; а тези души

идват и си отиват, като някои от тях няма да имат друга благоприятна възможност да бъдат убедени и обърнати към Христос. Чрез изнасяне на претенциозни проповеди, които служат за показ, но не прославят Христос, се пропускат златни възможности.

Теорията на истината без живо богоподобие не може да разкъса моралната тъмнина, обгръщаща душата.

Най-скъпоценните камъни на истината често губят силата си поради “мъдростта” на думите, в които са облечени, докато им липсва Божият Дух. Христос представляше истината в нейната простота и достигаше не само издигнатите, но и най-скромните хора на земята. Служителят, който е Божи посланик и Христов представител на земята, който смирява себе си, за да бъде прославен Бог, ще притежава неподправено красноречие. Истинското смирение, тясната връзка с Бога и ежедневната, жива опитност в познанието на Христос ще направят красноречив и най-тежкоезичния човек.

Като гледам лишенията на новите църкви, като виждам и осъзнавам голямата им нужда от живо богоподобие и тяхната недостатъчност в религиозната опитност, сърцето ми се натъжава. Знам, че онези, които им занасят вестта на истината, не ги наставяват правилно по всички точки, важни за усъвършенстването на един уравновесен характер в Христос Исус. Тези неща твърде дълго се пренебрегват от учителите на истината. Говорейки за благовестието, Павел казва: “... на която аз станах служител, по Божията наредба, която ми бе възложена заради вас, да проповядвам напълно Словото на Бога, сиреч тайната, която е била скрита за векове и поколения, а сега се откри на Неговите свети; на които Божията воля беше да яви, какво е между езичниците богатството на славата на тая тайна, сиреч, Христос между вас, надеждата на славата. Него ние възгласяваме, като съветваме всеки човек и поучаваме всеки човек с пълна мъдрост, за да представим всеки човек съвършен в Христа. Затова се и трудя, като се подвизавам според Неговата сила, която действа в мене мощно.”

Тук ясно са определени работата и качествата на Христовите служители, както и силата на Божията благодат, действаща в тях. Бог съвсем ясно ни показва колко много не достига на мнозина, изповядващи, че са представители на Христос. Накратко, ако не им достигат вяра и познание в живото богоподобие, те не само мамят собствените си души, но се провалят и в делото да представят всеки човек съвършен в Христос.

На мнозина от онези, които те са довели до истината, им липсва истинско богоподобие. Те познават теорията на истината, но не са напълно обърнати. Сърцата им са плътски, не пребъдват в Христос, нито Той в тях. Задължение на служител е да представя теорията на истината, но не бива да спира дотук. Трябва да възприемем езика на Павел: “Затова се и трудя, като се подвизавам според Неговата сила, която действа в мен мощно”.

Живата връзка с Добрия Пастир ще направи подчинените му пастири живи представители на Христос, истинска светлина на света. Разбирането на всички доктрини от нашата вяра наистина е много важно, но още по-важно е служителят да бъде осветен чрез истината, която представя, за да просвещава умовете на своите слушатели. При провеждане на серия от срещи, не бива да бъде изнасяна нито една проповед, която да съдържа единствено теория, нито да се произнася и една дълга, скучна молитва. Бог не чува такива молитви. Слушала съм твърде много отегчителни и нравоучителни молитви, напълно

ненужни за присъстващите. Една молитва, съставена от наполовина по-малко думи, но представена с трепет и вяра, ще смекчи сърцата на слушателите; но вместо това гледам как те стават неспокойни, сякаш очакват с нетърпение всяка следваща дума на молитвата да е последна. Ако служителят се е борил с Бога в своята вътрешна стаичка, докато почувства как вярата му се хваща за вечното обещание “Искайте и ще ви се даде”, той незабавно би постигнал целта си, стига да търси нужното със сериозност и вяра.

Нуждаем се от посветени служители; в противен случай църквите, основани чрез тяхната работа, няма да имат собствени корени и няма да могат да устояват сами. Верният Христов служител ще носи бремето за собствената си душа. Няма да жадува за популярност. Никога няма да излиза на амвона, преди първо да е потърсил Бога в скришната си стаичка и да се е свързал тясно с Него; преди със смирение да е издигнал жадната си душа към Бога, за да бъде освежен от росата на благодатта, преди да говори на хората. С помазването на Светия Дух върху себе си, със съзнанието за отговорността си за душите той никога няма да излиза от църквата преди да им е представил Исус Христос – единственото Прибежище за грешника – и без да е отправил най-сериозни апели, които да достигнат сърцата им.

Той трябва да съзнава, че може никога повече да не срещне тези слушатели до великия ден Господен.

Бог, Който го е избрал, Който познава сърцата на всички хора, ще му даде език и мисъл, за да изговори със сила правилните думи в правилното време. А онези, които наистина бъдат убедени за грях, и очаровани от Пътя, Истината и Живота, няма да считат за необходимо да възхваляват и величат способностите на проповедника. Христос и Неговата любов ще бъдат издигнати над всеки човешки инструмент. Човекът ще бъде изгубен от поглед, тъй като Христос ще бъде прославен и ще бъде основна тема на мислите. Мнозина слушат проповедите на служители, които не са истински обърнати към Христос. Възхищават се на апатията, притъпяваща духовната чувствителност. Липсва им жизнена сила. Издигат безжизнени молитви и изнасят свидетелства, които нито назидават, нито укрепват слушателите. Всеки Христов служител трябва да е загрижен за това.

Павел пише на колосяните: “... както сте я и научили от нашия възлюбен съработник Епафрас, който е за нас верен Христов служител; който ни и извести за вашата любов в Духа. [Не някаква неосветена любов към интелекта, способностите или ораторското майсторство на проповедника, а любов, родена от Божия Дух, която Неговият сулжител представя чрез думите и характера си.] Затова и ние, от деня, когато чухме за това, не преставаме да се молим за вас и да искаме от Бога да се изпълните с познанието на Неговата воля чрез пълна духовна мъдрост и проумяване, за да се обхождате достойно за Господа, да Му угаждате във всичко, като принасяте плод във всяко добро дело и като растете в познаването на Бога; подкрепяни с пълна сила, според Неговото славно могъщество, за да издържите и дълготърпите всичко с радост; като благодарите на Отца, Който ни удостои да участвуваме в наследството на светиите в светлината”.

За да представят истината, служителите, работещи в малки и големи градове, не трябва да се чувстват спокойни, нито да считат делото си за завършено, докато хората, приели истината на теория, не осъзнаят реалната ѝ освещаваща сила и не се обърнат истински към Бога. Много повече би Го

зарадвал резултатът на техния труд, ако има шест истински приели към истината, отколкото шестдесет, направили фиктивна изповед и ненапълно обърнати. Тези служители трябва да прекарват по-малко време в изнасяне на проповеди, а да запазват част от силата си да посещават и да се молят с хората, които се интересуват; да им предават наставленията от Бога до момента, когато ще могат да ги “представят съвършени в Христос Исус”.

Божията любов трябва да живее в сърцето на поучаващия в истината. Неговото собствено сърце трябва да бъде пропито от онази дълбока и трепетна любов, която имаше Христос. Тогава тя ще може да потече и към другите. Необходимо е служителите да проповядват, че всеки, който приеме истината, трябва да принася плодове за Божия слава; че саможертвата трябва да бъде практикувана ежедневно; че много неща, които сме подхранвали, ще трябва да бъдат отхвърлени, а ще е нужно да се изпълняват задължения, които може да ни изглеждат неприятни. Бизнесинтереси, социални връзки, улеснения, почести, репутация – с две думи, всичко – трябва да бъде подчинено на по-висшите и по-важни изисквания на Христос. Служители, които не са хора на истинското благочестие, които предизвикват интереса на обществото, но изоставят работата си недовършена, оставят на другите християни една изключително трудна задача – да завършат онова, което те са пропуснали. Тези хора ще бъдат изпитани и ако не започнат да вършат работата си по-вярно, след още няколко изпита ще бъдат отхвърлени като ненужен товар, като неверни стражи.

Бог няма да позволи на личности, които не учат прилежно уроците си и не продължават да работят над себе си, за да могат да представят всяка точка от настоящата истина по интелигентен и приемлив начин, да напредват като учители. Чрез познаване на теорията те трябва непрестанно да придобиват и по-пълно познание за Исус Христос. Правилата и изследванията са необходими, но служителят трябва да ги съчетава със сериозна молитва, за да бъдат верни, а не основани на „дърво, слама или сено”, които ще бъдат погълнати от пламъците на последния ден.

Молитвата и изследването трябва да вървят ръка за ръка. Фактът, че един проповедник е аплодиран и хвален, не е доказателство, че говори под влиянието на Светия Дух.

Често се случва новообърнати хора, ако не бъдат предпазени, да отправят всичките си чувства повече към проповедника, отколкото към своя Изкупител. Те считат, че са получили голямата благодат чрез труда на своя проповедник. Въобразяват си, че той притежава по-възвишени дарби и способности и никой не може да се мери с него; придават незаслужена важност на човека и на неговата работа. Тази убеденост ги предразполага да започнат да се прекланят повече пред човека, отколкото пред Бога, а това не радва Господа, нито им помага да израстват в благодатта. Те нанасят голяма вреда на проповедника, особено ако е млад и обещаващ евангелски работник.

Учителите – ако са истински Божии хора – получават словото си от Бога. Начинът им на общуване може да е погрешен и да се нуждат от усъвършенстване, но ако Бог изговаря чрез тях думи на вдъхновеине, силата не е човешка, а Божия. Славата и любовта на сърцата ни трябва да бъде отдадена на Дарителя, докато служителят трябва да бъде ценен, обичан и уважаван за работата си, защото е Божи слуга, който носи вест на милост до грешниците. Божият Син често бива засенчен от човека, стоящ между Него и хората. Човекът е възхваляван, обичан и въздиган, а на Исус, Който чрез славата Си засенчва всичко наоколо, почти не се обръща внимание.

Христовият служител, който е пропит от любов към своя Учител, ще работи така, че характерът на Бога и на Неговия възлюбен Син да бъдат изявени най-пълно и ясно. Ще се стараете да помагате на слушателите си да добият интелигентен възглед за Божия характер. Човек не е обърнат, докато в сърцето му не се породи желание да разкаже на другите какъв скъпоценен Приятел е намерил в лицето на Исус. Спасителната и осветяваща истина не може да бъде заключена в сърцето му.

Христовият Дух, осветляващ душата, е представен чрез светлината, която разпръсква тъмнината; сравнен е със сол поради способността си да запазва; с квас, който тайно работи чрез преобразяващата си сила.

Онези, които Христос е свързал със Себе Си, ще работят, доколкото е по силите им, усърдно и неуморно, както Той работеше за спасението на погиващите души. Ще достигат хората чрез молитви – сериозни, горещи молитви – и с лични усилия. Не е възможно тези, които напълно са се обърнали към Бога и се наслаждават на общението си с Него, да не обръщат внимание на вечните интереси на погиващите въвн от Христос.

Не е нужно проповедникът да върши всичко сам, но да съединява усилията си с тези на хората, приели истината. Така ще ги обучи да работят, след като той си замине. Работещата църква винаги е нарастваща църква. Тя винаги ще намира стимул и средства да помагате на другите, а вършейки това, самата тя ще укрепва и ще се насърчава.

Четох за един човек, който един зимен ден вървял през дълбоки снежни преспи, почти вкочанен от студа, неусетно изцеждащ силите му. И когато бил презмръзнал почти до смърт от мразовитата преградка на вилицата и почти се бил отказал да се бори за живота си, чул стенанията на друг пътник, който умираше от студ като него самия. Човечността го заставила да се опита да го спаси. Разтрил премръзналите крайници на нещастника и с невероятни усилия го изправил на крака; но след като разбрал, че той няма да може да върви, го понесъл през същите тези преспи, през които смятал, че никога няма да може да мине дори и сам. И когато успял да го отнесе на безопасно място, изведнъж го поразила истината, че спасявайки своя ближен, е спасил и себе си. Сериозните усилия да спаси друг човек, раздвижили замръзващата във вените му кръв и донесла живителна топлина на крайниците му.

Тези уроци трябва да бъдат преподавани на младежите непрестанно – не само с поучение, но и пример – че в собствената си християнска опитност могат да постигнат подобни резултати. Нека отчаяните, свикналите да смятат, че житейският път е много тежък и труден, да отидат да работят за другите. Чрез такива усилия, съчетани с молитва за небесно просветление, собствените им сърца ще затуптят по-бързо под влиянието на Божията благодат; чувствата им ще потекат с небесна жар и целият им християнски живот ще стане по-истински, по-сериозен и изпълнен с молитва.

Христовият служител трябва да е човек на молитвата, човек на благочестието; жизнерадостен, но никога груб и недодялан, насмешлив или лекомислен. Шеговитият дух трябва да бъде запазен за клоуните и театралните актьори, но е изцяло под достойнството на човека, избран да застане между живите и мъртвите като Божия уста.

Ежедневната работа се записва вярно в Божиите книги. Като хора, претендиращи за духовно просветление, вие ще внесете морална атмосфера в характера на онези, с които общувате. Като верни

служители на Благовестието, ще впрегнете всички сили на ума си и всички възможности на живота си, за да бъде делото ви напълно успешно, да представите всеки човек свършен в Христос Исус. За да направите това, трябва усърдно да се молите. Служителите на благовестието трябва да притежават онази сила, чрез която скромните рибари от Галилея извършиха такива чудеса.

Нужни са морални и умствени сили, за да изпълните вярно важния дълг, който ви е възложен; но е възможно да ги притежавате и все пак много да ви липсва богоподобие. Дарът на Светия Дух е абсолютно задължителен за успеха на вашето велико дело. Христос казва: “Без Мен не можете да сторите нищо”. Но чрез Христос, Който ви укрепява, можете да направите всичко.

Глава 28

Състрадание към грешащите

Скъпи брат А., станах рано, за да ти пиша. Неотдавна ми бе дадена допълнителна светлина, за която нося отговорност. Господ ми се откри на два пъти, откакто съм в този щат. Докато отправях молитва към Него в нощните часове, във видение ми бяха показани много неща, свързани с Божието дело. Бе ми представено състоянието на нещата в църквата, в колежа, в санаториума и издателството в Батъл Крик, както и за делото в Европа и Англия, Орегън, Тексас и други полета. По Божествено внушение ми бе показана директно най-голямата нужда на новите полета. Много от тях са в опасност да приемат истината и да се съгласяват с нея, но да не са преживели истинско сърдечно обръщане. Когато бъдат изпитани от бурята и вихрушката, ще се открие, че „къщата им не е построена на скала”, а на плъзгащи се пясъци. Служителят трябва да притежава практично благочестие и да го развива в ежедневния си живот и характер. Проповедите му не бива да бъдат изключително теоретични.

Бяха ми показани неща, които не са от полза за напредъка на делото на истината в Тексас. Братята Б. и техните семейства до този момент не са били в помощ, нито за благословение на нито едно място. Бе ми показано, че тяхното влияние не е сладко благоухание. Те не могат да съграждат Божието дело, защото не притежават в себе си чертите, които да ги направят способни да упражняват благотворно влияние за Бога и истината. Ако ти беше имал Божия ум, нямаше така да ти липсва проникателност, особено след като си бил вярно предупреден от онези, на които си длъжен да имаш доверие. Ласкателните думи и красивата реч са те измамили. Тези братя не са напълно еднакви, но всички имат дефектни характери. Ако непрестанно бдят над себе си, ако усърдно се молят на Бога с вяра, може да успеят да се опазят на подходящо място. Чрез Исус Христос могат да бъдат преобразени по характер и да станат морално годни да посрещнат Господа, когато дойде. Но Бог няма да им възложи нито една важна отговорност, защото така ще погинат души.

322

Тези хора са негодни да водят Божието стадо. В момент, когато думите им трябва да бъдат малко и добре подбрани, умерени и скромни, естественият им характер е обсебен единствено от това, което те самите казват и вършат, а Божието дело угасва.

Ти и брат Ц. не притежавате истинска проникателност. Имате твърде голямо доверие в способностите на тези мъже. Корабът може да бъде здрав в почти всяко отношение, но ако има дори само един дефект – една малка дъсчица, проядена от червеи – животът на всички на борда е застрашен. Може почти

всички брънки на веригата да са здрави, но само една дефектна унищожавя стойността на цялата верига. Хора, притежаващи отлични качества, може да имат само някои черти на характера, които ги правят негодни да им се повери тържественото и свещено Божие дело. А тези хора са намерени като недостатъчни почти във всичко, което има връзка с християнския характер. Не си струва да се следва примерът им.

Трябва да направиш много за себе си, братко мой, преди делата ти да станат това, което трябва. Познанието ти е помрачено. Съчувствието и съединяването с онези, чиито характери са били намерени за недостатъчни, няма да те издигне, нито ще те облагороди, но ще разяде и ще увреди духа ти, ще унищожи полезността ти и ще те откъсне от Бога. Ти си импулсивна натура. Товарите на семейния живот и на делото не ти тежат много и ако не се оставиш непрестанно под пречистващото влияние на Божия Дух, има опасност да придобиеш груби обноски. За да представяш правилно Христовия характер, трябва да бъдеш пречистен и да влезеш в по-тясна връзка с Бога във връзка с делото, с което си натоварен. Твоите собствени мисли трябва да бъдат издигнати, собственото ти сърце - осветено, за да станеш съработник на Исус Христос. Бъди чист съд за свята употреба от Господа.

Днес Божието дело в Тексас щеше да бъде по-напред, ако братята Б. не бяха свързани с него.

Бих могла да спомена по-конкретни причини защо това е така, но този път няма да го направя. Достатъчно е да кажа, че тези хора не са прави пред Бога. Те се чувстват себедостатъчни и компетентни за почти всяка служба, но не полагат усилия да поправят осъдителните черти на характера си. Те са им били предадени още порождение, но биха могли да бъдат победени чрез възпитание, култура и обучение. Постигнали са някакъв напредък в това отношение, но ако бъдат претеглени на везните, все още ще бъдат намерени недостатъчни.

Божие Слово изобилства с общи принципи за формиране на правилни навици за живота, както и със свидетелства – общи и лични – предназначени да привлекат вниманието специално върху тези принципи. Но всички те не са направили достатъчно силно впечатление върху ума им и не са ги накарали да осъзнаят необходимостта от решителна реформа. Ако виждаха себе си в правилна светлина и се сравняваха със съвършения Пример, щяха да подхранват онази вяра, която действа чрез любов и очиства душата. Тези братя – А. и Б. – по естество са деспотични, авторитарни и самодоволни. Не считат другите за по-достойни от себе си. Завиждат и ревнуват всеки църковен член, за когото смятат, че би могъл да бъде оценен по-високо от самите тях. Претендират за добросъвестност, но „прецеждат комара и поглъщат камилата” в отношенията си със своите братя, страхувайки се, че те биха могли да бъдат сметени за нещо повече от тях. Хващат се за дребните неща и обсъждат подробностите, налагайки собствените си възгледи върху думи и дела. Това важи с особена сила за тези двама братя.

Те, особено А., са добри и сладкодумни говорители. Гладкият им начин на говорене сякаш показва честен и искрен интерес към Божето дело, затова има опасност да измамат и да замъглят умовете на слушателите си. Докато пиша, сърцето ме боли от мъка, тъй като знам какво влияние има това семейство, където и да отиде. Не възнамерявах отново да говоря за тези личности, но тържественото откриване на тези въпроси ме принуждава да пиша още веднъж.

Ако служителите на Словото, които изповядват, че са свързани с Бога, не могат да проумеят влиянието на такива хора, те са негодни да стоят като учители за Божията истина. Ако тези братя заемаха подходящо място и никога не се опитваха да поучават или да водят, щях да замълча. Но виждайки каква опасност грози Божието дело, не мога повече да пазя спокойствие.

На тези хора изобщо не бива да се позволява да се установят на едно място и да бъдат водещ елемент в църквата. Липсва им естествената човешка обич. Не показват съчувствие, любов и нежни чувства един към друг, а се препират злобно и завистливо и си съперничат един на друг. Съвестта им е нечувствителна. Любовта, кротостта и смирението на Христос по никакъв начин не заемат място в тяхната опитност. Бог забранява такива сили да съществуват в църквата. Ако тези хора не се обърнат, няма да видят небесното царство. За тях е много по-присъщо да събарят, да рушат, да търсят петна и недостатъци у другите, отколкото да изперат дрехите на своя собствен характер от оскверняването на греха, и да ги избелят в кръвта на Агнето.

Сега стигам до най-болезнената част от тази история. Брат Д., Господ ме накара да прегледам едно разследване, в което ти и брат Ц. вземате активно участие. Бог е оскърбен и от двамата ви. Видях и чух неща, които ми причиниха голяма болка и съжаление. Безразсъдното и безбожно поведение, мотивирало това разследване, може и да е естествено братята Б., но моята на-голяма изненада и болка бе, че и хора като брат Ц. и като теб самия, биха могли да вземат активно участие в такова срамно и едностранчиво разследване.

На брат Ц., който играеше ролята на адвокат, който задаваше въпроси и представяше дреболиите в най-ярка светлина, бих казала: Не бих изоставила възложеното ми дело за богатствата на този свят. Ти просто си бил подмамен и заблуден от чужд дух, в който няма и помен от почтеност и нито зрънце уважение.

Зли, завистливи и злобни догадки, както и съмнителни разисквания съставляват целия маскарад в този случай.

Може би смяташ, че съм твърде сурова, но не мога да бъда толкова сурова, колкото заслужава случаят. Нима всички вие смятахте, когато обвинявахте невинните, че Бог изцяло прилича на вас? Последвалото състояние на брат Д. е резултат от позицията, заета от вас по случая. Ако бяхте пороявили честност и състрадание, днес той щеше да е там, където влиянието му щеше да работи в полза на истината със сила, произтичаща от смирен и кротък дух. Брат Д. не беше подготвен говорител. Затова гладките думи и искрените речи на А., произнесени с хладнокръвие и прямота, имаха ефект. Горкият заслепен човек е бил мотивиран от съжаление и състрадание, а вместо това беше представен във възможно най-лоша светлина. Бог видя това и няма да счита никого от вас, които взехте участие в това нечестно разследване, за невинен. Брат А., няма да ти изглеждам толкова забавна, както, когато стоеше в съда срещу слепия брат. От това преживяване трябва да научиш един урок, а именно – да затваряш ушите си за онези, които ще те изпълнят с предразсъдъци срещу същите хора, които Бог те е поставил да подкрепяш, разбираш и укрепваш.

Брат Ц. и ти нито можете да видите недостатъците на братята Б., нито да различите точно противоположните черти у брат Д. Но неговото влияние, осветено от Божия Дух, ще бъде благотворно за Божието дело многократно повече от това на братята Б. Толкова много сте навредили на брат Д., че

ви съветвам да се покаете от това зло така сърдечно, както сте го извършили. В името на Учителя ви умолявам да се отърсите от човешките влияния и да затворите ушите си за клюкарски доклади. Нека никой не влага свидетелство в устата ви и нека Бог, а не човеци – непосветени у дома и навън, – да ви възложи с делото Си.

Брат Ц. има нужда от смекчаващия и пречистващ Божия Дух в сърцето. Има нужда да го практикува в дома си. “Нека любовта бъде непритворна.” Нека деспотичният, диктаторски и критикарски дух изчезне от дома му заедно с всичката злоба.

326

Същият надменен и осъдителен дух ще се пренесе и в църквата. Ако чувствата му бъдат смекчени по някакъв начин сега, той би се държал по-любезно. Но ако стане обратното, ще действа в съответствие с със сегашното си състояние. Той не упражнява самоконтрол и самодисциплина. Там, където брат Д. има един недостатък, неговите съдии и обвинители имат десет.

Брат А., защо не зае изцяло страната на угнетените? Защо не направи компромис по този въпрос? Защо не издигна гласа си като твоя Спасител и не каза: “Който от вас е без грях, нека пръв да хвърли камък”? Направи ужасна грешка, в резултат на която може да бъде погубена не една душа, независимо че си я направил несъзнателно. Ако беше произнесъл поне една нежна, искрена дума на съчувствие към брат Д., това щеше да бъде записано в твоята небесна сметка. Но ти не разбираше какво правиш за настоящето и за вечността. Повече от онези, които обвиниха Христос; ти си осъдил и обвинил своя Спасител в лицето на Неговите светици. “Понеже сте направили това на един от тези най-скромни Мои братя, на Мен сте го направили.” Лицемерието винаги е било най-сурово порицавано от Исус, докато и най-големите грешници, които са идвали при Него в искрено покаяние, са били приемани, опрощавани и утешавани.

Смяташе ли, че можете да накарате брат Д. да повярва, че погрешното е право и правото - погрешно само защото неговите братя искат това от него? Той беше болен и изнервен. Всичко му изглеждаше мрачно и несигурно. Доверието му в теб и брат Ц. е изчезнало и той е объркан, разстроен и отчаян. Онези, които го докараха до това състояние, са извършили по-голям грях.

Къде беше вашето състрадание, основано макар и на обикновената човечност? Светските хора като цяло не биха проявили такова безразличие! Не биха били така лишени от милост и любезност и биха проявили повече състрадание към човека поради неговата слабост. Биха го счели достоен за най-нежна загриженост и братска любов. А тук имаше един заслепен човек, един брат в Христос и неколцина от неговите братя като съдии обсъждаха случая му.

Неведнъж в течение на процеса, докато братът беше преследван като заек към смъртта си, вие избухвахте във висок смях. Там седеше брат Ц. – по естество така „мил и състрадателен”, че обвиняваше в жестокост своите братя, които убиваха животни, за да се прехранват. Седеше и бедният сляп човек, който – като човешко същество, създадено по Божия образ – бе много по-ценен от безсловесните твари. Но “прецеждане на комара и поглъщане на камилата” бе присъдата над онзи, който би говорил, както не е говорил нито един човек, ако гласът му можеше да бъде чул във вашето събрание.

Този, който така нежно състрадаваше на птичките, би могъл да прояви похвално състрадание и любов към Христос в лицето на неговия поразен светия. Само че, вие бяхте като слепци. Брат Б произнесе една гладка и умела реч. Брат Д. не е добре подготвен оратор. Не би могъл да облече мислите си в думи, които биха направили впечатление. А и като цяло беше твърде изненадан, за да реагира по най-добрия начин. Неговите остри, критикуващи братя влязоха в ролята на съдии и поставиха заслепения човек в много неизгодно положение. Бог видя и отбеляза всички дела в онзи ден. Тези личности – вещи в хвърлянето на прах и в извъртането на случаи – очевидно постигнаха триумф, докато заслепеният брат – чувстващ се използван, манипулиран и насилен – усещаше как всичко потъва под нозете му. Доверието му в онези, за които вярваше, че са Христови представители, бе страшно разклатено. Моралният удар, който понесе, го докара почти до духовна и физическа разруха. Всеки, който е взел участие в това дело, трябва да чувства най-дълбоки угризения и да се покае пред Бога.

Брат Д. направи грешката да потъне под товара на тези укори и незаслужена критика, които би трябвало да паднат върху друга глава, а не върху неговата. Той обича Божието дело с цялата си душа. Бог показва Своята грижа към слепия, като му дава успех. Но дори и това бе обърнато срещу него от завистливите му братя. Бог е вложил в сърцата на невярващите да бъдат любезни и съчувствителни към него, защото е сляп. Брат Д. е християнин и джентълмен и дори светските му неприятели живеят в мир с него. Бог е като нежен баща към него и изглажда пътеките му. Той трябва да бъде верен на своето познание на истината и да служи на Бога с неразделено сърце, независимо от критиката, завистта и фалшивите обвинения.

Това бе позицията, която ти зае, брат А., и това бе последният удар върху брат Д. Но той не трябваше да пуска Божията ръка, въпреки че служители и хора се държаха към него без всякаква справедливост. Прикован към вечната Скала, той трябваше да стои твърдо за принципа и да носи вярата и истината, независимо от риска. О, колко е нужно на брат Д. да се хване още по-здраво за Ръката, Която е мощна да спасява.

Всичката стойност и величие на този живот произтичат от връзката му с Небето и от бъдещия вечен живот. Божията вечна ръка обгръща душата, която се обръща към Него за помощ, независимо колко е слаба. Скъпоценните неща по земята ще изчезнат, но душата, която живее за Бога, непоклатима пред критиките и непоковарена от аплодисментите, ще пребъдва завинаги с Него. Божият град ще отвори златните си порти да приеме този, който още на земята се е научил да разчита на Бога за ръководство и мъдрост, за утеха и надежда сред загуби и поражения. Песните на ангелите ще го приветстват с добре дошъл и дървото на живота ще му даде от плодовете си.

Брат Д. се провали там, където трябваше да спечели победа. Но състрадателното око на Бога е върху него. Макар човешкото съчувствие да изчезва, Бог продължава да обича и да състрадава, да достига с помагачата Си ръка. Ако само бъде скромен, кротък и смирен по сърце, Той ще издигне главата му и ще постави нозете му твърдо върху Вечната Скала. “Дори и да изчезнат планините и да се поместят хълмовете, пак Моята благост няма да се оттегли от теб и заветът Ми на мир няма да се помести, казва Господ, Който ти показва милост.”

Никой от нас не е извинен, независимо на какво е подложен, да остави връзката му с Бога да се разпадне. Той е източникът на нашата сила, нашата опора във всяко изпитание. Когато викаме към Него за помощ, Той ще протегне ръка – мощна да спасява.

Брат Д. трябваше да разбере това и с Бога като свой Баща, да се надява и да ликува, макар всеки човешки приятел да го изоставя. Умолявам го да не ограбва Бога от службата си, поради това, че тленни човеди са го осъдили несправедливо, но да побърза и да се посвети на Бога, да Му служи с всичките си сили. Бог го обича и той обича Бога. Делата му трябва да бъдат съответни на неговата вяра, независимо как го третира хората. Неговите неприятели могат да сочат настоящото му положение като доказателство, че са били прави в присъдата си над него. Поведението на брат Д. е прибързано и необмислено. Душата му е отвратена и той смята, че е бил дотолкова наранен, щото не подлежи на възстановяване. Онези, които така безмилостно са го обвинявали, далеч не притежават неопетнен живот и характер. Ако Бог се отнесе към кривите им пътища и към несъвършените им характери така, както те се отнесоха с брат Д., отдавна щяха да са погинали. Но дълготърпеливият Бог ги е понасял и не им е въздал според греховете им.

Бог е бил верен към брат Д. и той трябва да откликне на милостта Му, независимо че хората показват толкова малко милост и чисто човешко съчувствие. Негова привилегия е да се скрие в Христос от бича на човешките езици и да усети как неизчерпаемите източници на благодарност, задоволство и мир се отварят пред него, достъпни всеки миг. Дори да имаше неограничени земни съкровища, пак не би бил толкова богат, както е богат в привилегията си да бъде на страната на правото и да пие до насита от потоците на спасението.

Какво още би могъл да направи Бог за брат Д., след като е дал Своя Син да умре за него? И няма ли заедно с това да му даде и всичко останало? Защо да бъде неверен на Бога поради човеди, които са били неверни към него? Макар любовта на майката към болното ѝ дете да е по-силна от смъртта, то Бог е обещал, че дори и тя да забрави, Той няма да те забрави. Не! Нито една душа, която полага доверието си в Него, няма да бъде забравена! Бог мисли за Своите деца с най-нежна загриженост и води книга на възпоменанието пред Себе Си – че никога няма да лиши децата Си от Своята грижа.

Всяка човешка връзка ще се скъса,
приятел към приятел невярност ще покаже,
майки ще оставят собствената си плът да погине,
небето и земята ще преминат,
но нищо няма да промени Божията любов!

Брат и сестра Д. можеха да окажат скъпоценна помощ на църквата, придобивайки все по-добро познание, ако тя бе приела техните усилия. Но завист, зли подозрения и ревности ги откъснаха от нея. Ако по-рано бяха напуснали мястото на своето изпитание, щеше да е по-добре за тях.

Салем, Орегън, 8 юли 1878г.

Глава 29

Делото в Тексас

Бог ми показва много относно делото на Сатана в Тексас и нехристиянското поведение на някои, които се преместиха там от Мичиган. Бе ми показано, че братята Б. не са приели в сърцето си даденото им свидетелство. Те се доверяват повече на себе си, отколкото на Духа на пророчеството. Смятат, че дадената светлина не е от небето, а е резултат от онова, което са ми докладвали. Това не е вярно. Нека попитам: Нямаха ли основание тези доклади? Историята на техния живот не осъжда ли поведението им?

Нито един член на това семейство няма религиозна опитност, която да го прави способен да заема каквото и да е водещ пост в проповядването на истината. “Очистете се вие, които носите съдовете Господни” – са думите на Божия ангел. Но те не са избрани съдове, годни да вършат каквото и да е в Неговото свещено дело. Те помрачават и развалят, а не очистват, нито благославят. Вие, братя Б., винаги сте имали много ниски християнски стандарти. За известно време, там, където не ви познават напълно, имате влияние.

Но след като го спечелите, ставате все по-невнимателни и действате според естествените склонности на сърцето си, докато обичащите истината осъзнаят, че сте голяма пречка за напредъка на Божието дело. В случая това не са злобни подозрения, а реални факти.

Ако винаги проявявате любезност, уважение, благородна любов и щедрост към всеки грешник, може да принесете ефективна служба за Христос. Ако Неговият дух обитава във вас, с думите, действията и дори с израза на лицето си вие ще представяте Него. Разговорите ви ще излъчват смирение, а не гордост и самохвалство. Няма да търсите как да издигнете и прославите себе си. Смирението е християнска добродетел, която вие не познавате. Домогвате се към първенство и се опитвате вашата власт и превъзходство да управляват и диктуват над другите. Това с особена сила важи за А. Той и съпругата му не допринасят за моралния и духовен напредък на Божието дело чрез влиянието си. Колкото по-ограничено е обвързването между тях и Божието дело, толкова по-добре е за делото. Техните думи и дела по отношение на сделките са неблагонадеждни. Това се отнася както за А., така и за братята му като цяло. Светът и църквата имат право да заявят, че религията им е без съдържание. Те са груби и сурови с хората, свързани с тях. Злобни са, завистливи и надути.

Онези, които представят истината по този начин, издигат мощна бариера пред спасението на другите. Ако не бъдат преобразени, по-добре би било, никога да не бяха я приемали. Умовете им са контролирани повече от Сатана, отколкото от Божия Дух. По естество съпругата на брат А. притежава меко сърце, но е била оформена от съпруга си. Тя говори твърде необмислено. Езикът ѝ често е запалван от адския огън и е неукротим. “В многото говорене – казва Соломон – грехът е неизбежен.” Това с пълна сила важи в нейния случай. Тя преувеличава и дава лъжливо свидетелство, а това е непрестанно нарушаване на Божиите заповеди; в същото време изповядва, че ги спазва.

Не върши злото нарочно, но сърцето ѝ не е осветено от истината.

Вие, братя Б., с нетърпение сте се впуснали в борба с другите относно въпроси на вярата. Но всички без изключение сте слепи по отношение на нещата, присъщи на християнството. Дори не можете да си представите в колко опасно положение се намирате. Това ви състояние се разпространява и върху църквата, и върху всички, които също като вас изповядват Христос, но се отричат от Него чрез делата си. Вие водите и другите в същия път на безразсъдство, в който сами ходите. Божието Слово заявява, че без святост нито един човек няма да види Бога. Исус умря, за да ни изкупи от всеки грях и да ни очисти за Себе Си като свят народ, ревностен за добри дела.

“Защото се яви Божията благодат – спасителна за всичките човеци – и ни учи да се отречем от нечестията и от световните страсти и да живеем разбирано, праведно и благочестиво в настоящия свят.” Христос казва: “Бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият Небесен Отец”. Колко струват молитвите ви, след като подхранвате нечестие в сърцата си? Ако не осъществите цялостна промяна, не е далеч времето, когато ще понесете бремето на осъждението както израилтяните, и също като тях ще отстъпите от Господа. На думи някои от вас приемат изобличение, но не и в сърцата си. Вие продължавате в същия път както преди и ставате все по-малко възприемчиви за влиянието на Божия Дух. Все повече и повече се ослепявате, притежавате все по-малко мъдрост и самоконтрол, все по-малко морални сили, ревност и склонност към истинска религиозност. И ако не се обърнете, в края напълно ще скъсате връзката си с Бога. Когато дойде изобличението, не правите решителна промяна в живота си, понеже не виждате и не осъзнавате недостатъците на характера си и огромния контраст между вашия живот и живота на Христос. Вашата политика е да се поставяте в положение, в което да не загубите изцяло доверието на братята си.

Беше ми показано, че състоянието на църквата в _____ е плачевно. Твоето влияние, брат А., както и това на съпругата ти, е довело – както можеш да видиш сам заедно с всички останали – до разединение и борби и ще докара църквата до пълна разруха, освен ако не се преместиш другаде или не се покаеш.

Ти рушиш и покваряваш всички около себе си. Имаш симпатизанти, защото не всички те виждат такъв, какъвто те вижда Бог. Тяхната преценка е извратена от изобилните ти думи и красиви речи. Това състояние на нещата е тъжно и обезсърчаващо.

Беше ми показано, че - що се отнася до говоренето – А. е способен да води събранията, но когато се претегли моралната му годност, е намерен недостатъчен. Сърцето му не е право пред Бога. Когато някой друг се издигне на ръководен пост, се изправя пред неговия и на съпругата му опониращ дух. Този неосветен дух не се проявява открито, но работи в тайно - да пречи, обърква и обезсърчава онези, които се опитват да дадат най-доброто от себе си. Бог вижда това и в определеното време ще въздаде справедлива отплата. Управлявай или руши – това е политиката на този брат. И съпругата му не е в подобро състояние. Чувствата ѝ са изкривени. Тя не е права пред Бога.

Брат А., в небето с пази докладът на тъжната история, която създаваш. Сърцето ти е в състояние на война със свидетелствата на изобличение. Семейство Е. са били и все още са измамани от теб. И други са повече или по-малко объркани, тъй като ти умееш да говориш добре върху настоящата истина. В църквата в _____ няма хармония и единство. Ти не приемаш и не действаш според дадената ти светлина. Ако не бе пренебрегнал думите на Соломон, днес нямаше да се намираш на толкова хлъзгав

път. Той казва: “Уповавай се на Господа от все сърце и не се облягай на своя разум”. Пълно предаване на Божията воля и пътища, едновременно с дълбоко недоверие към собствената ти мъдрост щяха да те изведат на по-безопасен път.

Твоята самоувереност е твърде голяма. Ако някой брат бъде предложен да води събранията или да заеме доверен пост и бъде предпочетен пред теб, ти веднага решаваеш, че той не може да успее без твоя помощ и благодарение на извратената ти воля твоят дух се противопоставя.

Отнасял си се насилнически с брат Д. Неговото сърце бе докоснато от най-дълбока симпатия към теб. Той ти бе приятел. Но фактът, че скъса с теб, беше достатъчен, за да събуди в тебе дух на ревност – жестока като смъртта.

334

И този дух се опълчи срещу един сляп човек – човек, който би трябвало да получи най-нежна грижа и най-дълбоко състрадание от всички. Именно твоят извратен и измамен дух накара другите да съчувстват повече на теб, отколкото на него. Когато видя, че пред братята не би могла да се хвърли ясна светлина върху случая, той бе твърдо убеден, че зло то триумфира над доброто; и духът му бе така наранен, че се отчая. Беше почти рухнал – умствено и физически. На църковните събрания изобщо не се обсъждаха сериозни въпроси – задълбочени и нужни за всички - и в умовете на присъстващите оставаше жестоко погрешно впечатление.

Да се причиняват такива страдания на такъв човек е голям грях; но подобно поведение срещу един сляп човек, към когото би трябвало да се отнасяме така, че да чувства колкото е възможно по-малко загубата на зрението си, е грях от много по-голяма величина. Ако имаше фини чувства и беше християнин, какъвто изповядваш, че си, ти нямаше да го насилваш така. Но брат Д. има в небето един Приятел, Който пледира в негова защита и го насърчава наново да се хване за Божиите обещания. Когато беше полудял от скръб заради отношението към себе си, той се държеше като безумен. Това бе използвано срещу него като доказателство, че има лош дух. Но виждащият всичко Съдия претегля мотивите и ще въздаде отплата за делата такива, каквито те са.

Ти, брат А., се надуваш с празна самонадеяност и се считаеш компетентен за всяка задача. Отблъскваш свидетелствата на Божия Дух и, ако имаш собствено мнение по един въпрос, отхвърляш всяко нещо, което ти внушава друго. Колко ти е тежко да видиш нещата в такава светлина, когато дългът те води в една посока, а склонностите ти към друга. Твоите представи за Христовия характер и необходимостта от подготовка за бъдещия живот са тесногръди и извратени.

Беше ми показано, че братята Б. и техните семейства се сричат все по-ниско и по-ниско. “Тия са(...) безводни облаци, носени от ветровете; есенни дървета, неплодни, двама умрели, изкоренени.” Облягайки се на собствените си разбирания, те са слезли до точката, в която вече нямат никакво практическо благочестие, нямат нито небето, нито Бога.

Ако всички членове на Божия народ бяха свързани със Спасителя, щяха да прозрат ограничените способности на тези хора, техните предразсъдъци, завист, ревност и самонадеяност. Възраженията, които техните нечестиви сърца биха повдигнали срещу свидетелствата на Божия Дух, по Божие провидение няма да бъдат премахнати. Те ще се препъват и ще падат по въпросите, които сами са

повдигнали. Но Божият народ би трябвало да разбере, че гордите им сърца никога няма да се смирят и високомерието им никога няма да се сниши. Библията е ясна по всички въпроси, свързани с християнския дълг. Всички, които изпълняват Божията воля, ще познават доктрините. Само че тези личности търсят светлина от собствените си светилничета, а не от Слънцето на правдата.

Нито един човек, който прикрива истинските чувства на сърцето си, не може да бъде наречен истинен човек. Всъщност фалшът е съставна част на намерението за измама и може да бъде проявяван чрез поглед или дума. Дори и фактите могат да се подредят и поставят така, че да представят една лъжа. Някои са експерти в тази област и се стараят да оправдаят себе си за това, че не се придържат към стриктната честност. Има и такива, които за да сринат или опетнят нечия репутация от чиста злоба фабрикуват лъжи за него. Лъжи в полза на личния интерес се произнасят при купуване и продаване на стоки, добитък и всякакъв вид търговия. А лъжи от суетност се произнасят от хора, които обичат да се представят за това, което не са. През ръцете им не може да мине и една история, без да бъде украсена. О, колко много неща се извършват в този свят, за които един ден извършителите им ще искат да не са извършвали! Но докладът на думите и делата в небесните книги ще разкаже тъжната история на изговорени и извършени лъжи.

Лъжа и измама от всякакъв вид са грях против Бога на истината и честността. Божието Слово е ясно по тези въпроси. “Не свидетелствай лъжливо против ближния си”. “Всичките лъжци – тяхната участ ще бъде в езерото, което гори с огън и жупел. Това е втората смърт.” Бог е Бог на правдивостта и на истината. Божието Слово е Книга на истината. Исус е верният и истинен Свидетел. Църквата е свидетел и основа на истината. Всички заповеди на Всевишния са истинни и без изключение справедливи. Как тогава ще застанат пред очите Му извъртанятия, преуваличенията и измамите? Поради това, че произнесе лъжа от алчност за даровете, които пророкът отказа, слугата на Елисей бе поразен от проказа, чийто единствен изход е смърт.

Дори самият живот не бива да бъде откупван с цената на лъжа. С дума или кимване мъчениците можеха да се отрекат от истината и да спасят живота си. Като се съгласят да хвърлят само едно зрънце тамян пред олтара на идола, можеха да се избавят от изтезания, ешафод или кръст. Но те отказаха да бъдат лъжливи в думи и дела, макар че подаръкът, който щяха да получат, ако го бяха направили, беше живот. Те с радост и ясно съзнание предпочетоха тъмница, мъчения и смърт, отколкото да получат освобождение с цената на измама, лъжа и отстъпление. Чрез вяност и вяра в Христос спечелиха неопетнени дрехи и обсипани със скъпоценности корони. Животът им бе благороден и възвишен в Божиите очи, защото устояха твърдо за истината и при най-тежки обстоятелства.

Хората са смъртни. Те могат да бъдат искрено набожни и все пак да допускат много грешки в разбирането си и да имат много недостатъци в характера. Но не могат да бъдат Христови последователи и в същото време да са в редиците на онези, които “обичат и изричат лъжа”. Такъв живот е измама, непрестанна лъжа, фатална заблуда. За хората е тежък изпит да застанат лице в лице със своите грехове и откровено да си ги признаят. Да се каже: “Тази грешка трябва да се запише за моя сметка” – изисква сила на вътрешния принцип, която и светът донякъде притежава, но в ограничена степен. Който обаче

има смелостта да каже това напълно искрено, определено печели победа над себе си и успешно затваря вратата пред неприятеля.

Най-стриктното придържане към принципите на истината често ще причинява неудобства в настоящето и дори може да причини временна загуба, но ще увеличи наградата на бъдещия живот. Религията не е само система от сухи доктрини, но практическа вяра, която освещава живота и коригира поведението както в семейния кръг, така и в църквата. Мнозина дават десятък от копъра и джоджена, а пренебрегват по-важните неща – милостта и Божията любов. Смиреното живеене с Бога е жизненоважно за усъвършенстването на християнския характер. Бог изисква непоколебима принципност и в най-малките подробности от житейските дела. Христос казва: “Верният в най-малкото и в многото е верен”.

Това, което прави сделката честна или нечестна, почтена или непочтена, не са нито нейните мащаби, нито привидната ѝ незначителност. И чрез най-малкото отстъпление от правдивостта стъпваме на територията на неприятеля и това може крачка след крачка да ни доведе до всякаква по размери несправедливост. Огромна част от християните по света разграничават религията от бизнеса си. Използват хиляди малки трикове и дребни нечестности в отношенията си със своите близки, което разкрива истинското състояние на сърцата им и тяхната поквареност .

Ти, братко А., не почиташ делото на истината. Изворът има нужда да бъде очистен, за да може водата му да бъде чиста. Твоята съпруга твърде много се занимава с търсене на петна и дефекти в характерите на братята и сестрите. В старанието си да „оплеви градините” на своите съседи, тя пренебрегва собствената си „градина”. Трябва да полага по-старателни усилия за изграждането на неопетнен характер. Има страшна опасност тук да се провали. Ако изгуби небето, тя губи всичко. И двамата трябва да изчистите храма на душите си, който е ужасно замърсен. Умовете ви са скръбно покварени. “Страх от Господа е начало на мъдростта.” Бъдете ревностни и не се доверявайте на себе си, никога не оставяйте езика си да дава израз на ревността в сърцето ви към другите.

И двамата имате да вършите много работа, за да се смирите пред Бога така, че Той да приеме покаянието ви. Досега сте били слушатели, но не и усърдни изпълнители на Словото. Отново и отново сте допускали, че грешите, но плътският ви ум е останал непроменен. Под въздействието на чувствата сте направили малка промяна, но това не е реформа на принципите. Видях, че е дошло времето делата да заговорят във вашия случай и в живота ви да се задейства пълна промяна. Божията църква не бива да прави компромис с лошите ви пътища и ниски християнски стандарти.

И един от вас двамата братя е достатъчен за едно място. Вие непрестанно се боричкате и воювате помежду си, изпитвате неприязън и се мразите. Но макар да сте се превърнали в поговорка за хората от света и за онези, с които общувате, все пак сте толкова далеч от Бога, Когото не можете да видите, и смятате себе си за праведни. И двамата се нуждаете от по-близък поглед върху Христовия характер, за да преценявате по-ясно какво означава да приличате на Него. Ако не промените поведението си изцяло и не победите напълно своето надуту, диктаторско и нелюбезно отношение към другите, ще безчестите делото, където и да се намирате; и за вас би било по-добре, ако никога не бяхте се раждали. Дошло е

времето да поемете или надясно, или наляво. “Йеова, ако е Бог, следвайте Го; но ако е Ваал, следвайте него.” Деформираният характер, който сте развили, е позор за името “християнин”. Нито една църква не би могла да напредне под вашето управление и ръководство, тъй като не сте свързани с Бога. Вие сте самохвални, горди, надути и бихте оформили околните по свой образ и подобие.

Божията църква твърде дълго е била обременявана от нехристиянските ви дела и поведение. Бог да ви помогне да видите и почувствате, че вашите вечни интереси изискват пълното ви преобразяване. Следвайки вашия пример, и други са се отдалечили от чистата, възвишена пътека на светостта. Истински великите хора са неизменно скромни. Смирението е добродетел, която ги обгръща естествено като дреха. Онези, които запълват умовете си с полезни знания и притежават истинска култура и изтънченост, най-охотно признават слабостта на собствените си разбирания. Те не са самоуверени и самохвални, но имайки предвид по-висшите постижения, към които се стремят и интелектуалното величие, в което могат да израснат, гледат на себе си като на такива, които току-що са тръгнали по пътя на издигането.

Само повърхностният мислител, притежаващ единствено начални и бегли познания, счита себе си за мъдър и вдишва отвратителната атмосфера на важността.

Днес можехте да бъдете почитани и доверени хора, но сте така самодоволни, че не се сте възползвали от светлината и привилегиите, които милостиво са ви били дадени. Умовете ви не са обогатени с християнски добродетели, нито чувствата ви са осветени от общуване с Животодателя. Една дребнавост, една суетност е белязала характера ви и разкрива недвусмислено, че ходите по пътя на собственото си сърце според гледането на собствените си очи - и сте изпълнени със собствените си планове.

Когато се свърже с Бога и искрено търси Неговото одобрение, човекът се възвисява, облагородява и освещава. Това дело той извършва чрез Исус Христос. Небето може да му даде всякакви предимства – както за земните, така и за духовните неща, – но всичко би било напразно, ако той не пожелае да усвои тези благословения и да си помогне сам. Собствените му сили трябва да влязат в употреба, иначе в края ще бъде претеглен на везните и намерен лек; земният му живот му ще бъде едни провал, а ще изгуби и вечния.

Всички, които с решителни усилия търсят помощ отгоре, смиряват се и разпъват себе си, ще успеят в този свят и ще могат да спечелят бъдещия вечен живот. Работното поле на човека е този свят. Подготовката му за бъдещия зависи от начина, по който изпълнява задълженията си тук. Той е създаден от Бога, за да бъде благословение за обществото, и не би трябвало да живее и умира за себе си. Бог ни е свързал помежду ни като членове на едно семейство и всеки е длъжен да цени тези връзки. Дължим на другите служене, която не можем да пренебрегнем. И в същото време трябва да пазим Божиите заповеди.

Да живеем, да мислим и да действаме само за себе си означава да се превърнем в безполезни Божии слуги. Високомерните титли и големите таланти не са най-важните качества на добрия поданик и образцов християнин.

В редиците ни има твърде много нервни, бърбиви и самодоволни хора, които смятат за нормално да се бутат напред без да зачитат възраст, опит или служба. Днес църквата остро се нуждае от помощници с точно противоположни качества – скромни, тихи и боящи са от Бога, които да носят всяко трудно или неприятно възложено им бреме не за слава, а за да послужат на своя Учител, Който е умрял за тях. Такива хора не считат, че достойнството им се накърнява, ако стават пред старите и почитат белите коси. Нашите църкви имат нужда от плевене. Сред членовете ни съществува твърде много себевъздигане и самодоволство.

Онези, които се боят от Бога и Го почитат, тях ще благоволи да почетете и Той. Човек може да бъде издигнат така, че да стане свързваща брънка между небето и земята. Той е излязъл от ръката на своя Създател със свършен характер, надарен е бил с такива способности, че, ако ги развие, обединявайки Божественото влияние с човешкото усилие, те биха го издигнали до ангелските сфери. Но дори и издигнат така, той не би съзнавал своята доброта и величие.

Бог е дал на човека интелектуални способности, подлежащи на най-висше култивиране. Ако братята Б. можеха да видят грубостта и недодялаността на своите характери, ако прилежно и грижливо упражняваха ума си, укрепваха слабите страни на характера си и побеждаваха очебийните си недостатъци, някои от тях биха могли да бъдат приети като Божии вестители. Но такива, каквито са, не могат да бъдат приети от Бога за Негови представители. Те не са осъзнали достатъчно нуждата си от усъвършенстване и не го търсят. Умовете им не са били възпитавани чрез учение, наблюдение и отразяване, нито чрез непрестанни усилия за пълна самодисциплина в задълженията на живота. Средствата за усъвършенстване са достъпни за всички. Никой не е толкова беден или толкова зает, че с помощта на Исус да не може да подобри своя живот и характер.

Глава 30

Загрижени за себе си служители

Брат и сестра Ф., беше ми показано каква голяма милост и безпределна любов е показал Бог към вас, като ви е дал още един шанс. Много е необходимо да се държите здраво за могъщия Лечител, за да имате както физически, така и духовни сили. Здравето ви е слабо, но има опасност да смятате, че състоянието ви е по-лошо, отколкото е всъщност. Нямайте сила да понасяте, защото не цените търпеливия, надяващ се и смел дух. Отстъпвайте пред немощите си, вместо да се издигате над тях. Изкушенията ви връхлитат и отляво, и отдясно, но чрез търпеливо постоянство във вършенето на добро можете да победите недостатъците на характера си. Беше ми показано, че нозете ви наистина са поели по пътя на гибелта, но Бог не е изоставил напълно нито един от двамата ви. Несравнимата Му милост ви дава още една възможност да докажете своята вярност към Него, призовава ви да ходите с голямо смирение и да бдите над себе си. Вие сте се глезили и сте си угаждали толкова много, че сега има нужда да поработите в обратна насока.

Ти, брат Ф., си твърде себелюбив, а това е отвратително в Божиите очи. Ти и съпругата ти отново и отново се препъвате в това зло. Силите ви са много отпаднали поради вашето себеугаждане. Нито един от двамата ви не притежава природна интелигентност и разумна преценка. Вие следвате собствените си склонности вместо да укрепвате слабите си морални сили.

Брат Ф., по природа ти си нетърпелив, капризен и взискателен в дома си, а след кратко запознство започваш да проявяваш тези качества и извън него. Често говориш раздражено и надменно. Трябва да се покаеш за всичко това. Необходимо е да започнеш отначало. В Своята безгранична милост Бог ти дава още един шанс. Твоята съпруга има в себе си много дефекти, с които да се бори и ти трябва да бдиш, да не би да я захвърлиш на сатанинска територия. Нужно е да се откажеш от раздражението, от търсенето на грешки и произнасянето на силни думи.

Колко време отделяш, за да спечелиш победа над извратената си воля и над дефектите в характера си? С напредъка, който осъществяваш в момента, благодатното ти време може да изтече, преди да си положил онези решителни усилия, така необходими за спечелване победа над себе си. По Божие провидение ще бъдеш поставен в положение, където твоите особености – ако ги има – ще бъдат изпитани и открити. Ти нито виждаш, нито осъзнаваш резултата от необмислените си и показващи липса на търпение думи на оплакване и хленч.

Ти и съпругата ти имате още една златна възможност да страдате за Христос. Ако го правите, оплаквайки се, няма да получите награда; ако го направите доброволно, с радост и със същия дух, който имаше апостол Петър след отричането си, ще бъдете победители. Той запази спомена за своето малодушно отричане през целия си живот. И когато бе призван да пострада мъченически за своята вяра, този унижителен факт все още беше пред очите му и той помоли, ако е възможно, да не бъде разпнат по същия начин, по който пострада и неговият Господ, опасявайки се, че това би било твърде голяма чест за човек, отрекъл се от Него. Молбата му бе да бъде разпнат с главата надолу. Колко остро усещаше той своя грях на отричане от Господа! Какво обръщане преживя! От този момент нататък неговият живот бе живот на покаяние и смирение.

Вие имате причина да треперите, виждайки Бога в Неговия Закон. Когато Мойсей видя Божието величие, възкликна: “Много се страхувам и треперя”. Законът осъжда престъпника на смърт, но пред Мойсей бе представена изкупителната жертва. Очистващата кръв на Христос измиваше грешника, страховете му се отнемаха така, както утринната мъгла се разнася под лъчите на изгряващото слънце. Той разбра какво става със съгрешилия. Чрез покаяние пред Бога и вяност към Господ Исус Христос се записва опрощение и Слънцето на правдата разпръсква светлината и изцелителните Си лъчи над него, пропъжда съмнението и страха, които обгръщат душата. Когато Мойсей слезе от планината, където бе разговарял с Бога, лицето му светеше с небесно сияние, хвърлящо отражение и върху народа.

Заприлича им на ангел, идващ от славата. Този Божествен блясък бе болезнен за грешниците; те побягнаха от Мойсей и го помолиха да покрие тази блестяща слава от очите им, да не би да бъдат погубени, ако се приближат.

В миналото Мойсей се бе получил високо образование. Беше добре запознат с всички египетски науки, но тази квалификация не бе достатъчна, за да се подготви за своето дело. По Божие провидение трябваше да се обучи на търпение и да обуздава страстите си. В училището на себеотрицанието и трудностите получи образование, което щеше да бъде от изключителна важност за него. Изпитанията щяха да го подготвят да упражнява бащинска грижа към всички нуждаещи се от помощ. Никакви знания, възпитание или красноречие не могат да заместят тази опитност за човека, който трябва да бди

над душите ще дава сметка за тях. Вършейки работата на смирен пастир, забравяйки себе си и интересувайки се от повереното на неговите грижи стадо, той трябваше да се подготви за най-възвишената работа, поверявана някога на смъртни – да бъде пастир на овцете в Господното стадо. Тези, които се боят от Бога, трябва да бъдат свързани с Него. Христос е най-съвършеният Учител, Когото светът някога е познавал. Да получи мъдрост и познание от Него за Мойсей бе по-ценно от всички науки на египтяните.

Брат и сестра Ф., умолявам ви да бъдете сериозни и да дойдете при Бога чрез Исус Христос. “Недейте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това и ще пожъне.” Който употребява талантите и средствата си за себеугаждане, за удовлетворяване на низките страсти, ще пожъне поквара. Неговата жетва е сигурна. Умът му ще изгуби своята възприемчивост и сила. Интелектът му ще бъде съсипан и животът му ще се съкрати. Бог изисква от вас да положите по-пълни усилия да подчините и контролирате себе си. Беше ми показано, че Бог и ангелите са готови и чакат да ви помагат в това важно дело. Ако се забавите, ако сте мудни, може да стане твърде късно. Благодатното ви време е удължено, в момента се оформя характерът ви и скоро, скъпи мои братко и сестро, той ще бъде запечатан завинаги. Половинчатата работа няма да ви приближи и с една крачка към небето.

Нерешителността скоро се превръща в решителност в погрешната посока. Мнозина решават да служат на себе си и на Сатана просто като не полагат решителни усилия да победят недостатъците в характера си. Мнозина подхранват греховни наклонности, очаквайки някой ден да ги победят, но всъщност вземат решение за своето погубление. Брат и сестра Ф, в името на Исус Христос можете да бъдете победители дори сега, в същия този ден. Не можете да бъдете изцяло Господни, докато насърчавате егоизма си в каквато и да е степен. Такава велика любов, каквато е показал към вас Изкупителят, трябва да бъде приета с голямо смирение и с непрестанна радост. За да бъдете щастливи, трябва да контролирате мислите и думите си. Това изисква от вас съвършени усилия и вие трябва да ги положите, за да бъдете признати за Божии чеда. До този момент не се стараете да полагате усилия. Сатана води битка срещу душите ви и трябва да го разочаровате.

Когато ти, брат Ф., за пръв път започваш работа на някое ново място, като цяло имаш доверието на хората, но след по-продължително общуване дефектите в характера ти стават така очевидни, че мнозина губят доверие в твоята набожност. Това хвърля отражение върху всички служители в деноминацията. Краткият престой на едно място не накърнява репутацията ти. Но когато се ангажираш със сериозна работа, когато бъдеш притиснат от противопоставящи се влияния, умът ти бива погълнат от работата, с която си се заел, и ти нямаш нито време, нито възможност да размишляваш и да анализираш себе си. А когато тя бъде завършена и започваш да размишляваш в себе си, както е привично за теб, ти се ласкаеш да разсъждаваш детински, проявяваш остър и буен нрав и така силно затормозяваш Божието дело. Проявяваш същия дух и в църквата. Така твоето влияние нанася голяма вреда на общността - понякога непоправима. Често спориш детински - даже когато работиш за обръщането на души към истината и тогава у всички присъстващи остават ужасни впечатления. Сега трябва да направиш едно от двете – или да бъдеш свят човек у дома, в семейството си, и в църквата - винаги нежен и търпелив, или не трябва да се задържаш дълго в една църква, тъй като недостатъците ти стават очевидни за всички и Изкупителят, Когото ти изповядваш, че обичаш и Му служиш, бива позорен.

Вратата на Мойсей му даде възможност да вижда невидимите, вечните неща. Той остави блясъка и привлекателността на дворцовия живот поради греха, който владееше там. Отказа се от земните, видимите блага, които водеха единствено към разруха и гибел. За него бяха ценни истинските, вечните неща. Жертвата, която той принесе, всъщност не беше жертва. Трябваше да изостави настоящите, видимите, приятните неща за едно сигурно, висше и нетленно благо.

Мойсей издържа укора заради Христос, виждайки наградата на богатства, по-големи от всички скъровища на Египет. Повярва в това, което е казал Бог, и не се подмама да се отклони от своята честност, както и да го укоряваше светът. Живя на света като свободен Божи човек. В душата си имаше любов към Христос в душата си, която не само го превърна във великан на вратата, но добави и блясъка на истинските християнски добродетели към достойнството на човека. Мойсей вървеше по трънлив и опасен път, но гледаше към невидимите неща и не се препъваше. Наградата бе привлекателна за него, както трябва да бъде привлекателна и за нас. Той бе близък с Бога.

Предстои ви работа по усъвършенстване на остатъка от вашия живот, по реформирането и възвисяване на характера. В обновената душа започва нов живот. Христос е живият Спасител. Трябва да изоставите онова, което сте считали твърде трудно за изоставяне. Нека надменните и заповеднически думи останат неизговорени; тогава ще спечелите скъпоценни победи. Истинското щастие е резултат от всяко себеотрицание, всяко разпъване на “аз”-а. Всяка спечелена победа прави следващата по-лесна. Ако Мойсей бе пренебрегнал възможностите и привилегиите, дадени му от Бога, ако беше пренебрегнал светлината от Небето, щеше да бъде един разочарован и нещастен човек. Грехът идва отдолу и когато му се отдаваме, Сатана запазва своето място и в душата, за да я запали със самия огън на пъкълта. Бог не е дал Закона Си, за да попречи на спасението на душите, но желае всички да бъдат спасени.

Човекът има светлина и възможности и ако ги употребява, ще бъде победител. Чрез своя живот вие можете да изявите силата на Божията благодат за постигане на победа. Сатана се опитва да постави своя престол в храма на душата. Когато той царува в нея, това може да се разбере и почувства в гневните страсти, в горчивите, оскърбителни и нараняващи думи. Но така, както светлината няма нищо общо с тъмнината, нито Христос с Велиал, така и човекът трябва да бъде изцяло на страната или на единия, или на другия. Предавайки се на себеугаждане, сребролюбие, лъжа, измама и всякакъв грях, той утвърждава господството на Сатана в душата си и сам затваря вратата на Небето пред себе си. Поради греха Сатана бе изхвърлен от небето. Затова нито един човек, обичащ и подхранващ грях, не може да отиде там, тъй като по този начин Сатана отново би спечелил място в него.

Когато човек сериозно се заеме ден след ден с преодоляване на недостатъците в характера си, той кани Христос в храма на своята душа. Божията светлина е в него. Под светлите лъчи на Христовото лице цялото му същество се възвисява и облагородява. Той носи небесен мир в душата си. Мнозина отпускат походите на страстите, на сребролюбието, егоизма и измамата, като през цялото време извиняват себе си и хвърлят обвинения върху обстоятелствата, които са ги заобиколили с изпитания. Вашият случай е точно такъв. Бог е допуснал заобикалящите ви обстоятелства, за да усъвършенствате характера си. Но много от тях сте си създали сами, тъй като чрез устояване на продължителни

изкушения обстоятелствата могат да бъдат контролирани чрез силата на волята в името на Исус. Това е победа, подобна на Христовата. “Тазипобеда, която е победила света е спечелила нашата вяра.”

Брат Ф., Бог е милостив към теб. Твоят живот е една грешка – нищо от това, което би могъл и би трябвало да бъде. В теб няма истинска мъжественост, възвишеност и чистота на чувствата. Липсва ти нужното самоуважение, затова не уважаваш и другите. Не възвеличаваш Христос, нито силата на Неговата благодат. През целия си живот си имал нужда от стражи. Същото лекомислие и непостоянство, същата прибързаност и липса на самоконтрол, същият егоизъм и нетърпение, които се наблюдаваха у теб през ранния период на живота ти, са се развили по забележителен начин сега, когато си преминал средата му.

Всичко това нямаше да е така, ако беше захвърлил детинските чувства и незрелия характер; ако беше станал твърд като мъж. Винаги си си угаждал за своя вреда. Преувеличавал си своите болки и немощи. Наблюдаваш ги и непрестанно се оплакваш от тях, но не поглеждаш към Исус. Помисли колко малко страдаш ти, колко малко устояваш в сравнение с Неговите страдания; а Той е безгрешен – Праведният е пострадал за несправедните.

Доброто дърво няма да дава лоши плодове. Добрите думи ще придружават добрите мисли така сигурно, както добрите плодове се раждат от добро дърво. Ако един човек е нелюбезен и груб към семейството си и към всички, с които е свързан, няма нужда да гадаем как ще се държи в църквата. Ще проявява същите капризи и надменност, които проявява и въкъщи. Никой не може да притежава духа и ума на Христос и те да не се изявяват във всичките му отношения и задължения на живота. Мърморенето, оплакването и раздражителността не са плод на добри принципи. Спешно се нуждаеш от молитва, тъй като не си укрепил висшите благородни морални черти на характера си. Това трябва да бъде извършено от теб - сега. Работата ще е трудна, но със сигурност е жизненоважна .

Докато беше в Тексас, ти беше без надежда, чувстваше се изоставен от Бога и от хората. Но сега започваш отначало; нека делото на реформата бъде цялостно, нека покаянието ти бъде такова, че да не трябва да се разкайваш за него. Най-хубавите ти дни, що се отнася до здравето и жизнеността ти, са в миналото. Но с подходящи навици, с бодър ум и ясно съзнание за настоящото си поведение можеш да превърнеш поражението си в победа. Нямах време за губене. Твоята съпруга може да ти помага във всички усилия в жетвеното поле. Ако е осветена от истината, може да бъде благословение за теб и за Божието дело, като разговаря с другите и бъде общителна.

Мнозина се препъват и падат, защото угаждат на извращения си характер. За Александър и Цезар е било по-лесно да покорят едно царство, отколкото да управляват собствения си дух. След като са завладявали целия свят, така наречените от света „велики мъже”, са падали – един поради угаждане на апетита, друг като жертва на невъздържанието, а трети поради самонадеяност и безумни амбиции.

Бог ви призовава да се откажете от гордостта и упоритостта си, да оставите Неговият мир да управлява сърцата ви. Трябва да цените кроткия и тих дух. Внасяйте Христовата кротост във всичките си дела. Раздражителният характер и острата критика няма да впечатлят хората, нито да спечелят симпатиите им. Ако имаме истината, можем да си позволим да бъдем спокойни и да не се дразним.

Езикът ни трябва да бъде умерен и възвишен. Духа, който сте подхранвали в себе си, се е отпечатал върху лицата ви. Христос – поставен на престола в храма на вашата душа – ще заличи този капризен, докачлив и нещастен израз; И когато облакът от свидетели наблюдава човека, отразяващ образа на Христос, ще види, че той е заобиколен от приятна атмосфера. Светът ще види, че той стои непоклатимо, като величествен кедър сред бурята на оскърбленията. Такъв човек е Божи герой. Той е победил себе си.

Най-голямата част от неприятностите на живота, от ежедневните му разяждащи грижи, от сърдечните болки и нерви е в резултат на неконтролирания темперамент. Хармонията в домашния кръг често се разрушава от необмислени думи и оскърбителен език. Колко по-добре би било те да останат неизказани. Една приятна усмивка, една умиротворителна, утвърждаваща дума, изговорена в дух на кротост, е сила за успокоение, утеха и благословение. Владичеството над себе си е най-доброто владичество в света. Ако бъдете закичени с украсението на кроткия и тих дух, деветдесет и девет на сто от грижите, които така ужасно вгорчават живота ви, могат да бъдат спестени. Мнозина извиняват прибързаните си думи и нетърпелив характер с думите: “Аз съм чувствителен. Припрян съм по характер”. Това никога няма да изцели раните, нанесени от прибързаните и лоши думи. Наистина, някои са по-темпераментни от други по природа, но този дух никога не е в хармония с Божия Дух. Естественият човек трябва да умре и новият човек да възкръсне в Христос Исус; Той да притежава душата му, така че Неговият последовател да каже вярно и истинно: “Сега вече не аз живея, но Христос живее в мен”.

Трудно е егото да бъде победено. Не е лесно човешката греховност от всякакъв вид да бъде покорена на Христовия Дух. Но всички би трябвало да запомнят, че ако тази победа не бъде спечелена чрез Христос, няма надежда за тях. Победата може да бъде спечелена, тъй като за Бога няма нищо невъзможно. Чрез подпомагащата Му благодат всеки лош характер, всяка човешка извратеност може да бъде победена. Всеки християнин трябва да се научи от Христос, “Който, бидейки охулван, хула не отвърщаше”.

Работата, която ви предстои, не лека, не е детска игра. Провалили сте се в напредъка към съвършенство. Но сега можете да започнете отначало. Чрез живота си имате възможност да покажете какво могат да направят Божията благодат и сила в Христос за преобразяването на плътския човек в духовен. В името на Христос можете да станете победители, ако пожелаете, и се заемете решително с тази работа.

Има едно тържествено твърдение, което бих желала да запиша в сърцата ви: Ако хората са се поддали на сатанинските измами и така са минали на негова територия, и ако след това са се избавили от примките му чрез Божията милост, трябва да влязат в тясна връзка с Бога, ежедневно да разпъват себе си и да се преобразят напълно, за да спечелят победа и вечен живот. И двамата сте се отдалечили твърде много от Бога. Нанесли сте голям укор на делото Му. Сега трябва да бъдете най-ревностни и усърдни да победите всеки недостатък в характера си и да водите живот на смирение, доверие и молитва; с вяра да молите Бога заради Христос да заличи миналото ви, така че семената на злото, които сте посели, да не поникнат и да не бъдат запазени за гняв в деня на гнева.

Ако сега продължите по същия начин – раздразнителни по дух, угаждащи на себе си, детински обсъждащи немощите си, задълбочаващи се върху чувствата си и обитаващи тъмната страна – ще станете слаби и бездушни. Именно тези неща са ви направили лесна плячка за сатанинските измами. Ако продължите както досега, нозете ви ще започнат да се подхлъзват и случаят ви ще стане безнадежден.

Ако скъсате с греховете си и в покаяние избегнете страшните последствия, намирайки убежище в застъпничеството на Спасителя, умолявайки Бога с усърдие за Неговия Дух – да ви води, поучава и оживява, – можете да пожънете вечен живот. Не се бавете да поверите напълно и със смирение своите безпомощни души на Христовите заслуги.

-

Глава 31

Почтеност в сделките

Брат Г., в последното ми видение беше ми показан твоят случай. Видях, че обичаш истината, която изповядваш, но не си осветен чрез нея. Чувствата ти са разделени между служенето на Бога и на мамона. Това разделение на чувствата застава като бариера на пътя ти като мисионер за Бога. Докато привидно служиш на Божието дело, себичните ти интереси вредят на твоята работа и силно намаляват влиянието ти. Бог не може да работи чрез теб, тъй като сърцето ти не е право пред Него.

Когато става въпрос само за думи, дълбоко се интересуваш от истината. Но когато се наложи да покажеш вярата си чрез дела, се открива голяма липса. Ти не представяш правилно нашата вяра. Навредил си на Божието дело, проявявайки алчност за печалба; Обаче любовта ти към търговията и препирните не е за твое добро, нито доприснася за духовното здраве на онези, с които влизаш в контакт. В търговията си непочтен и често хитруваш. Имаш специалната склонност да търсиш винаги най-изгодната сделка, гледайки повече за себе си, отколкото за другите. Ако някой е на път да ощети своя интерес и ти би спечелил от това, го оставяш да го направи. Това не е следване на златното правило да правиш за другите това, което би желал те да направят за теб.

Докато си зает с мисионска работа, в същото време проявяваш скритата си склонност към купуване и продаване. Това е лоша комбинация. Трябва да правиш или едното, или другото. “Йехова, ако е Бог, следвайте Го; но ако е Ваал, следвайте него.”

“Изберете днес кому искате да служите.” Бог няма да приема работата ти в полето, нито мисионирането ти, докато планираш как да обогатяваш себе си. Има опасност да започнеш да възприемаш печалбата си като набожност. Изкусителят ще представя пред теб ласкателни подбуди, за да те очарова и съблазнява да слушаш духа на комбинативност, който ще погуби твоята духовност.

Светът, ангелите и хората те възприемат като мошеник, като човек, който следва собствените си интереси и си подsigурява печалба, без да следи внимателно и съвестно за интересите на онези, с които

сключва сделки. В бизнеса ти има някаква нотка на нечестност, която опетнява душата, спъва религиозната опитност и израстването ти в благодатта. Ти зорко следиш с остро бизнесменско око всеки удобен случай, за да си осигуриш изгодна сделка. Тази комбинаторска склонност се е превърнала за теб във втора природа и ти не виждаш нищо лошо в това да я насърчаваш.

Ако имаш бизнес, в който действаш честно и почтено, обогатявайки и другите, и себе си, няма нищо лошо, що се отнася до честността. Но Господ щеше да приеме служенето ти и да използва силите и острата ти проникателност, ако бяха ангажирани в спасението на души, ако ти беше осветен чрез истината. Пожеланието на очите и ламтежа за печалба са във война с Духа. Навиците и културата на годините са оставили деформация си отпечатък върху твоя характер и са те направили негоден за Божието дело. В теб има непрестанен, силен копнеж към търгуване. Ако беше осветен за Божия служба, той щеше да те направи усърден и постоянен работник за Учителя. Но злоупотребявайки с него по този начин, ти си изложил на опасност собствената си душа, както и други, върху които имаш влияние.

Понякога разумът и съвестта ти протестират и се чувстваш изобличен за поведението си. Душата ти копнее за светостта и сигурността на Небето, светската глъч ти се струва отблъскваща, ти я оставяш настрана и копнееш за Божия Дух. След това твоите светски копнежи нахлуват в ума ти отново и завладяват всичко.

Със сигурност ще ти се наложи да се сблъскаш с атаките на Сатана и ще трябва да се подготвиш за тях чрез твърдо устояване срещу природните си склонности.

Докато беше затворен между зловонните и влажни тъмнични стени и страдаше поради болестите си, ап. Павел силно копнееше да види Тимотей – своя син в благовестието – и да му предаде душевния си заряд. Той не се надяваше да бъде освободен от пленничеството си, но знаеше, че животът му ще бъде отнет. Нечестивото сърце на Нерон бе изцяло сатанинско и само една негова дума или кимване можеха да погубят живота на апостола. Павел настояваше за незабавното пристигане на Тимотей и се опасяваше, че той няма да дойде достатъчно бързо, за да чуе последното свидетелство от устните му. Затова повтори думите, които искаше да му каже пред един от своите сътрудници, на когото бе разрешено да го придружава в оковите му. Този верен служител записа предсмъртния завет на Павел, малка част от който цитираме тук:

“Които ламтят за обогатяване, падат в изкушение, в примки и в много глупави и вредни страсти, които потопяват човеците в разорение и погибел. Сребролюбието е корен на всякакви злини, към което като се стремяха някои, се отстраниха от вярата и пронизаха себе си с много скърби. Но ти, човече Божи, бягай от тия неща и следвай правдата, благочестието, вярата, любовта, търпението, кротостта. Подвизавай се в доброто войнстване на вярата; хвани се за вечния живот, на който си бил призван, като си направил добрата изповед пред мнозина свидетели.” “На ония, които имат богатството на този свят, заръчвай да не високоумстват, нито да се надяват на непостоянното богатство, а на Бога, Който ни дава всичко изобилно да се наслаждаваме; да правят добро, да богатеят с добри дела, да бъдат щедри, състрадателни, да събират за себе си имот, който ще бъде добра основа за в бъдеще, за да се хванат за истинския живот.” “И каквото си чул от мен при много свидетели, това предай на верни човеци, които да са способни и други да научат. Съучаствай в страданията като добър войник Исус Христов. Никой

служещ като войник не се вплита в житейски работи, за да угоди на този, който го е записал за войник. И ако се подвизава някой в игрите, не се увенчава, ако не се е подвизавал законно.”

Човек може да бъде сребролюбив и в същото време да се оправдава с това, че работи за Божието дело. Но той няма да получи награда, тъй като Бог не желае пари, спечелени чрез хитрост или дори подобие на нечестност.

По-нататък Павел настоява пред Тимотей: “Постарай се да дойдеш скоро при мен; защото Димас ме остави, като обикна сегашния свят; той отиде в Солун”. Тези думи, продиктувани от Павел непосредствено преди смъртта му, са записани от Лука за наша полза и предупреждение.

Обучавайки учениците Си, Христос казва: “Аз съм Истинската лоза, и Отец Ми е Земеделецът. Всяка пръчка в Мен, която не дава плод, Той я отрязва; и всяка, що дава плод, очиства я, за да дава повече плод”. Който е едно с Христос, приемайки сок и храна от Лозата, ще върши Неговите дела. Христовата любов трябва да е в него, иначе той не може да пребъдва в Лозата. Върховна любов към Бога и любов към ближния, равна на тази към себе си, е основата на истинската религия.

Христос пита всеки, който изповядва Неговото име: “Обичаш ли Ме?”. Ако обичаш Исус, ще обичаш и душите, за които Той е умрял. Човек може да няма приятна външност, да е недостатъчен в много отношения, но ако има репутация на недвусмислено честен, ще спечели доверието на другите. Любовта към истината, упованието и доверието, което хората му възлагат, ще премахнат или ще надделеят над осъдителните черти на характера му. Ако си стабилен и непоколебим на своето място и своето призвание, ако доброволно се отричаш от себе си в полза на другите, ще получиш мир вдушата си и благоволенieto на Бога.

Онези, които следват отблизо стъпките на себепожертвувателния и отричащ се от Себе Си Изкупител, ще имат ума Христов, отразен в собственото си мислене. Чистота и Христова любов ще струят от живота и характера им, а кротостта и истината ще бъдат техни водачи всеки ден. Всяка плодonoсна клонка се очиства, за да принася повече плод. Дори и плодonoсните клонки може да показват твърде много листа и да изглеждат такива, каквито всъщност не са. Христовите последователи може да вършат нещо за Учителя и все пак да не правят и половината от това, на което са способни. Затова Той ги очиства – защото светският дух, себеугаждането и гордостта дават плод в техния живот. Земеделецът орязва излишните филизи на лозата, които се захващат за изметта на света, и така я прави по-плодonoсна. Всички пречки трябва да бъдат премахнати и растящите накриво - орязани, за да се даде пространство за изцелителните лъчи на Слънцето на правдата.

Бог предвидя чрез Христос падналият човек да има още един шанс. Мнозина разбират погрешно целта, за която са били създадени. Тя е да бъдат благословение за човечеството и прослава на Бога, а не да наслаждават и да прославят себе си. Бог непрестанно окастря Своя народ, орязвайки излишните разпрострели се клони, за да могат да принасят за Негова слава плод, а не само листа. Бог ни окастря със скърби, разочарования и болести, за да може разрасналите се силни и покварени черти на характера да бъдат отслабени и на добрите да се даде шанс да се развият. Идолите трябва да бъдат отхвърлени,

съвестта да стане по-чувствителна, размишленията на сърцето да станат духовни и целият характер да стане балансиран. Онези, които наистина копнеят да прославят Бога, ще бъдат благодарни при разобличаването на всеки идол и на всеки грях, за да могат да видят греховете си и да ги изоставят; а разделеното сърце обаче ще търси повече задоволяване, отколкото себеотричане.

Когато очевидно се свържат с Живата лоза сухи клонови, стават част от нея. Фибра по фибра, нишка по нишка те се срастват с Лозата, докато започнат да извличат живот и храна от основното стъбло. Присадката започва да пуска пъпки, да цъфти и да принася плодове. Душата, мъртва в своите престъпления и грях, трябва да преживее подобен процес, за да се помири с Бога и да стане съучастник в Христовия живот и радост.

Както присадката получава живот, когато се съедини с лозата, така и грешникът става участник в Божественото естество, когато се свърже с Христос. Ограниченият човек става едно с безпределния Бог. Съединени така, Христовото Слово ще пребъдва в нас и ние няма да бъдем движени от спорадични чувства, а от жив, пребъдващ принцип. Трябва да размишляваме върху Христовото Слово, да го ценим и съхраняваме свято в сърцето си. То не бива да бъде повтаряно папагалски, без да намира място в паметта ни и без да оказва влияние върху сърцето и живота ни. {4Т 354.3}

Както за клонката е нужно да пребъдва в лозата, за да получава от жизнените сокове, правещи я да процъфтява, така и онези, които обичат Бога и пазят всичките Му повеления, трябва да пребъдват в Неговата любов. Без Христос не можем да покорим и един едничък грях, нито да победим и най-дребното изкушение. Мнозина се нуждаят от Христовия Дух и от Неговата сила, за да стане разбирането им по-интелигентно, както слепият Вартимей се нуждаеше от плътското си зрение. “Както пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не остане на лозата, така и вие не можете, ако не пребъдете в Мен.” Всички, които са наистина в Христос, ще усетят ползата от това единство. Отец ще ги приеме в името на Своя възлюбен Син и те ще станат обект на Неговата милост и най-нежна, любяща грижа. Тази връзка с Христос ще доведе до очистване на сърцето до благоразумен живот и неопетнен характер. Плодът, който ражда „дървото” на християнина, е “любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, милост, милосърдие, вярност, кротост, себеобуздание”.

Братко мой, ти се нуждаеш от тясна връзка с Бога. Имаш черти в характера, за които носиш отговорност. Употребяваш погрешно силите си. Бог не може да одобри поведението ти. Твоят стандарт е като този на света, а не като този, който Христос ни даде чрез Своя живот. Ти гледаш през очите на света и съдиш според неговата неосветена преценка. Душата ти трябва да бъде очистена от омърсяващото му влияние. Многократно си се отклонявал от стриктната честност и си се ласкаел, че така печелиш. Но всъщност това е била истинска загуба. Всяко хитруване в сделките отнема от наградата ти в небето, от онзи дом, който трябва да да спечелиш. Всеки човек ще получи награда, според каквито са били делата му.

Нямаш време за губене, но трябва да положиш сериозни усилия, за да победиш определени черти на характера си, които – ако бъдат подхранвани – ще затворят пред теб портите на славата. Не можеш да си позволиш да изгубиш небето. Сега трябва да настъпи решителна промяна в думите и делата ти, да

победиш своя сребролюбив дух и да пренасочиш мислите си в пътя на осветената истина. С две думи, нуждаеш се от преобразяване. Тогава Бог ще приеме труда ти в спасителното дело. Трябва да бъдеш човек с такава непоколебима честност, че любовта към печалбата да не те съблазнява и никакво изкушение да не те надвива. Господ изисква от всички, които изповядват Неговото име, стриктно придържане към истината. Така те ще бъдат сол, която не губи вкуса си, светлина сред моралната тъмнина и измама в света.

“Вие сте светлината на света” – казва Христос. Истинските свързани с Бога ще отразяват небесната светлина и ще притежават спасяваща сила както в църквата, така и в света, тъй като благоуханието на техните добри дела и верни постъпки ще им създава добра репутация дори и сред хората, които не са от нашата вяра. Боещите се от Бога ще уважават и почитат такъв характер. Дори противниците на нашата вяра – виждайки духа и живота на Христос, изявен в ежедневните им дела – ще прославят Бога – Източника на тяхната сила и честност.

Ти, братко мой, трябваше докрай да си се обърнал към истината и да си се предал изцяло на Божието дело още преди много време. Изгубени са скъпоценни години, които трябваше да бъдат богати на опитности в Божиите неща и на работа за Неговото дело. Там, където трябваше вече да си способен да учиш другите, ти не си придобил пълно познание на истината дори за себе си. Сега трябваше да притежаваш познание върху нея от личен опит и да бъдеш способен да носиш вестта на предупреждение по света. Службата ти за Божието дело е почти изгубена поради това, че умът ти е бил разделен; ти си планирал и кроил, купувал и продавал за земната трапеза.

Светската плесен е замъглила възприятията ти и е покварила интелекта ти така, че немощните ти усилия не са приемлива жертва за Бога. Ако беше скъсал със склонността си към спекулации и беше работил в обратна посока, сега щеше да си богат с небесно знание и щеше да си спечелил богатата духовност. Но сега си изгубил духовните си сили и религиозната ти опитност е прекъсната. {4Т 357.1}

Общението с Отец и с Неговия Син Исус Христос облагородява и издига, прави ни съучастници в неизразима радост и в пълнота от слава. Храна, облекло, положение и богатство имат своята стойност. Но връзката с Бога и съучастието в Неговото Божествено естество са неопценими. Животът ни трябва да е скрит с Христос в Бога. И макар още да “не е станало явно какво ще бъдем”, когато Христос – нашият живот – се яви, “ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим както е”. Великолепието и възвишеността на християнския характер ще блести като слънцето и лъчите светлина, идваща от Христовото лице, ще бъдат отразявани от онези, които са се очистили както Той е чист. Привилегията да станем Божии синове се придобива твърде евтино дори ако трябва да жертваме всичко, което притежаваме – дори и самия си живот!

Скъпи мой братко, трябва да решиш твърдо да бъдеш човек по сърцето на Бога. Това, което другите си позволяват да направят или кажат и което не е в стриктно съгласие с християнските стандарти, не може да бъде извинение за теб. Ти ще трябва да застанеш пред Съдията на цялата земя и да отговаряш не за другите, а за себе си. Имаме лична отговорност и недостатъците в характера на който и да е човек не са и най-малко извинение за нашата вина, тъй като чрез Своя характер Христос ни е дал свършен пример на безгрешен живот.

Най-упоритите атаки на врага на човешките души са срещу истината, която изповядваме. И всяко отклонение от правото я безчести. Най-голямата опасност за нас е да отвърнем умовете си от Христос. Името Му има силата да отблъсква изкушенията на Сатана и да издига в нас стандарт срещу него. Докато душата стои с непоколебима увереност в добродетелта и силата на изкуплението, ще бъде твърда като скала за принципите; и всичките сили на Сатана и неговите ангели няма да могат да я отклонят от нейната честност.

Истината, каквато е в Исус, е като огнена стена около душата, която се е свързала с Него. Изкушенията ще ни заливат, тъй като именно чрез тях ще бъдем изпитани през благодатното време. Това е Божи изпит, разкриване на собствените ни сърца. Не е грях да бъдем изкушавани, но грехът влиза в нас, когато се поддадем на изкушението.

Ако ти беше упражнявал своята схватливост и умения в спасяването на души и за разпространяване на истината сред оставащите в тъмнина, както в гоненето на печалба, за да увеличаваш земните си притежания, щеше да имаш много звезди върху своята корона в царството на славата. Малцина са онези, които са така верни в служенето на Бога, както са верни на своите земни интереси. Ясната цел е много важна. Мнозина не чувстват, че е изключително важно да бъдат така вещи, умели и искусни в Божието дело, както в светския си бизнес. Умовете и сърцата на онези, които изповядват, че вярват в истината, трябва да бъдат възвишени, пречистени, облагородени и одухотворени. Обученето на ума по този велик и важен въпрос опасно се пренебрегва. Божието дело се върши небрежно, лениво и по най-нескопостния начин, тъй като често се оставя на капризите на чувствата, а не на осветените принципи и на святите намерения.

Много е нужно хората, имащи познания върху Божията воля, да се научат как да бъдат ефективни работници в Неговото дело. Те трябва да бъдат изискани, знаещи, без измамен външен блясък и превзета любов към светското; с онази изтънченост и истинска любезност, носещи аромата на Небето, които всеки християнин би трябвало да притежава, ако е участник в Божественото естество. Липсата на истинска възвишеност и християнска изтънченост в редовете на пазителите на съботата действа срещу нас като народ и прави истината, която изповядваме, неприятна. Работата по възпитанието на ума и маниерите трябва да бъде доведена до съвършенство.

Ако хората, които изповядват истината, не използват привилегиите и възможностите си за израстване до пълния ръст на мъже и жени в Христос Исус, няма да бъдат чест за делото на истината, нито за Господа.

Ако ти, братко мой, беше изучавал Свещените Писания така вярно, както си се старал да придобиеш печалба, сега щеше да си мъж, силен в Божието Слово, способен и други да научиш. Ти лично си виновен за това, че не си квалифициран да учиш другите на истината. Не си култивирал онзи набор от способности, които да те направят интелигентен, успешен, духовен работник за твоя Господар. Черти на характера като користолюбие и хитрост в светските дела са били подхранвани така дълго, че умът ти се е развил прекомерно в областта на купуването и продаването, в извличането на максимална изгода от сделките. Вместо да придобиваш уверено сред своите братя и сестри славата на човек с истинско благородство на характера, да се издигаш над дребните неща и алчността, ти ги караш да се страхуват

от теб. Използваш религиозната си вяра, за да си осигуриш доверието на своите братя, да практикуваш остро отношение и да трупаш притежания. Толкова дълго си правил това, че то се е превърнало в твоя втора природа и не осъзнаваш как изглеждаш в очите на другите. Бъдещият ти живот и поведение трябва да бъдат белязани от едно истинско богоподобие, за да неутрализираш влиянието, което си упражнявал - отблъскваш от Христос и от истината.

Отношението ти към Бога и към твоите ближни изисква промяна в твоя живот. В Своята планинска проповед Изкупителят на света заповяда: „Всяко нещо, което желаете да правят хората на вас, така и вие правете на тях; защото това е същината на Закона и пророците”. Тези думи имат най-висока стойност за нас. Те са златното правило, което ни е дадено, за да оценяваме поведението си. Те са истинското правило на честността. Много можем да разберем от тях. Те изискват да се отнасяме с ближните си, както бихме искали те да се отнасят към нас, ако сме на тяхно място.

Плано, Тексас, 24 ноември 1878г.

Глава 32

Религия в ежедневието

Брат Х., беше ми показано, че ти наистина обичаш истината, но не си осветен чрез нея. Имаш да извършиш важно дело. „И всеки, който има тази надежда на Него, очисти себе си, както е Той чист.” Трябва да направиш това. Нямаш време за губене! Беше ми показано, че животът ти е бил бурен. Не са те преценявали правилно, но дълбоко неправилно и мотивите ти са били погрешно тълкувани. Но по Божие провидение разочарованията и материалните ти загуби са били направлявани за твое добро.

Трудно ти е да усещаш, че твоят Небесен Баща продължава да бъде твой нежен благодетел. Грижите и смущенията ти те водят към обезсърчение и смяташ, че смъртта е за предпочитане пред живота. Но, ако в един определен момент очите ти можеха да се отворят, щеше да видиш Божии ангели, които те спасяват от самия теб. Водят те натам, където можеш да приемеш истината, и вкореняват нозете ти в основа, по-твърда от вечните хълмове. Ти си видял светлината и си я обикнал. Нова вяра, нов живот са изблизнали на пътеката ти. В Своето провидение Бог, те е свързал със делото в офиса на Пасифик Прес. Той е работил за теб и е трябвало да виждаш Неговата водеща ръка. Делът ти е скърби, но много от тях ти си навлякъл сам на себе си поради липса на самоконтрол. Понякога си много груб. Имаш необуздан характер, който трябва да бъде укротен. Има опасност или да започнеш да угаждаш на своето его, или да се отчаеш и обезвериш. Непрестанното упование в Божието Слово и провидение ще те направи годен да употребяваш силите си изцяло за своя Изкупител, който те е призовал: „Следвай Ме”. Трябва да подхранваш дух на пълно себепредаване на Божията воля; на сериозно, смилено изследване на Неговите пътища и да следваш указанията на Неговия Дух.

Не бива да се упоаваш на собствените си разбирания. Трябва да изпитваш дълбоко недоверие към своята мъдрост и и предполагаемо благоразумие. Състоянието ти изисква да внимаваш за това. Не е безопасно за човека да се доверява на личната си преценка. В най добрия случай способностите му са ограничени и мнозина са придобили още с раждането си както силни, така и слаби черти на характера, които са несъмнени недостатъци. Тези особености обаяват целия им живот.

Мъдростта, която дава Бог, води хората към себеизпитване. Истината ги убеждава в техните грешки и съществуващи слабости. Сърцето трябва да е отворено, за да види, осъзнае и признае тези слабости, и след това – с помощта на Исус – сериозно да се заеме с тяхното отстраняване. Знанието, което светската мъдрост дава – колкото и старателно да е придобивано, – в крайна сметка е ограничено и сравнително нисше. Но малцина проникват в пътищата и делата на Бога, в тайните на Неговото провидение. Те напредват с няколко стъпки, но са неспособни да достигнат дъното или брега. Само повърхностния мислител счита себе си за мъдър. Най-стойностните мъже, с най-висши постижения са най-готови да признаят недостатъчността на своите знания. Бог желае всеки, който твърди, че е Негов ученик, наистина да се учи - да изпитва все по-голямо желание да се учи, отколкото да поучава.

Колко много хора от тази епоха пропускат да се задълбочат достатъчно, а само се плъзгат по повърхността. Не разсъждават достатъчно задълбочено, за да видят трудностите и да се преборят с тях; не изследват с молитва всяка важна тема, която се изпречва пред тях, и не отделят достатъчно внимание и интерес, за да стигнат до истинското ѝ значение. Говорят за неща, които не са преценили пълно и внимателно. Често разумни и искрени хора изказват мнения, които трябва да бъдат твърдо отстоявани, в противен случай онези с по-слаби умствени сили ще бъдат въведени в заблуждение. Предразположенията на ума формират навици, обичаи и чувства, а желанията имат по-силно или по-слабо влияние. Понякога определен курс на поведение се следва ежедневно и в него се упорства, тъй като се е превърнал в навик, а не защото е нещо добро.

В такъв случай властта е на чувствата, а не на дълга.

Ако можехме да проумеем собствената си слабост и да видим острите черти на характера си, които се нуждаят от заглаждане, щяхме да разберем колко много имаме да работим върху себе си и да смирим сърцата си под могъщата Божия ръка. Като закотвим безпомощните си души в Христос, ще допълним своето невежество с Неговата мъдрост, своята слабост - с Неговата сила, своята немощ с Неговата вечна мощ и, свързани с Бога, наистина щяхме да бъдем светила на света.

Скъпи братко, Бог те обича и е много търпелив към теб, независимо от множество ти грешки и слабости. Пред погледа на нежната и състрадателна Божия любов, действаща в твоя полза, няма ли да станеш по-любезен, по-въздържан, по-търпелив и прощаващ към децата си? Твоята грубост и строгост откъсва сърцата им от теб. Не можеш да им предадеш уроци по търпение, въздържание, състрадание и нежност, след като си надменен и се отнасяш жестоко с тях. Техните характери ще носят отпечатъка, който са им поставили техните родители. И ако желаеш да ги съветваш и направляваш, да ги отвърнеш от всеки лош път, не можеш да постигнеш това със суровост, която им изглежда като тирания. Когато започнеш да ги съветваш и наставляваш в страх Божи, с цялата загриженост и нежна любов, които един баща трябва да проявява към грешащото си дете, тогава ще успееш да им покажеш, че истината притежава сила да преобразява онзи, който я приеме. Когато децата не постъпват според твоите виждания, вместо да показваш съжаление за грешките им, да ги умоляваш и да се молиш за тях, ти реагираш бурно и се отнасяш с тях по начин, който няма да им донесе добро, а само ще охлади привързаността им към теб и в крайна сметка ще ги откъсне от теб.

Най-малкият ти син е своенравен, не върши правото. Сърцето му е в бунт срещу Бога и истината. Намира се под влиянието, които го правят груб, недолялан и неучтив. Той е изпитание за теб и ако не се

обърне, ще бъде голямо бреме за търпението ти. Само че суровостта и надменната строгост няма да го поправят.

Трябва да се постараш да направиш за него каквото можеш в Христовия Дух, а не в твоя собствен дух и не под влиянието на страстите си. Необходимо е да се владееш при контролирането на децата си. Не бива да забравяш, че правдата има сестра-близначка – милостта. Когато проявяваш справедливост, показвай и състрадание, милост и любов и трудът ти няма да бъде напразен.

Волята на сина ти е покварена и той се нуждае от най-благоуразумно дисциплиниране. Осъзнай в каква обстановка растат децата ти, колко вредна е тя за формирането на добри характери. Те имат нужда от състрадание и любов. Най-малкият в момента се намира в най-критичния момент от живота си. Сега се оформя интелектът му, сега чувствата му получават своя отпечатък. Целият бъдещ живот на този млад човек ще се определи от поведението, което следва сега. Той стъпва на пътека, която води или към добродетелност, или към поквара. Апелирам към него да изпълва ума си с истинни и чисти неща. Отдаването на греха няма да го ползва. Може да се ласкае, че е много приятно да върши грях и да следва собствените си пътища, но в крайна сметка, това е опасно. Ако му е приятна компанията на онези, които обичат злото и го вършат на зло, мислите му ще потекат в нисша посока и той няма да вижда нищо привлекателно в чистотата и светостта. Но ако може да види края на беззаконика – че заплатата на греха е смърт – ще се обърне с тревога и ще извика: „О, Отче мой, Ти води моята младост!“.

Успехът му в този живот до голяма степен зависи от поведението, което следва. Той трябва да носи отговорностите на живота. Не е обещаващ младеж. Нетърпелив е и му липсва самоконтрол. Такова е семето, което е посял неговият баща и ще трябва да пожъне същото, което е посял. „Понеже каквото посее човек, това и ще пожъне.“ С каква загриженост трябва да хвърляме семето, знаейки, че ще жънем онова, което сме посели! Исус все още обича този младеж. Той е умрял за него и го кани да дойде в прегръдките Му и да намери мир и щастие, тишина и покой. Сега той създава връзки, които ще оформят целия му живот. Необходимо е да се свърже с Бога и без забавяне да Му отдаде безрезервната си любов. Не бива да се колебае! Сатана ще го напада най-свирепо, но той трябва да победи изкушението.

Бяха ми показани опасностите пред младите. Сърцата им са изпълнени с най-възвишени очаквания. Виждат обаче пътя, водещ надолу, осеян с най-изкусителни удоволствия, които изглеждат много примамливи. Само че там е смъртта. Тясната пътека на живота може да им се струва лишена от привлекателност – пътека с тръни и бодили – но не е така. Това е пътека, изискваща отричане от греховните удоволствия. Тя е тясна, поставена за изкупените от Господа, за да ходят по нея. Никой не би могъл да стори това и да носи със себе си своето бреме на гордост, самолюбие, лъжа, измама, нечестие, страст и плътски похоти. Тя е така тясна, че тези неща трябва да бъдат изоставени от ходещите по нея; докато широкият път е достатъчно просторен, за да могат грешниците да вървят по него с всичките си греховни наклонности.

Млади човече, ако отхвърлиш Сатана с всичките му изкушения, ще можеш да ходиш по стъпките на своя Изкупител и да притежаваш небесен мир и Христова радост. В отдаването на греха не може да се намери щастие. Може да се заблуждаваш, че си щастлив, но няма да познаеш що е истинско щастие.

Отдаването на греха деформира характера. Всяка стъпка надолу е опасност, а тези, които могат да помогнат на младежите, не виждат това и не го осъзнават. Не проявяват към тях онзи внимателен и нежен интерес, който би трябвало. Мнозина биха могли да бъдат предпазени от греховни влияния, ако бяха заобиколени от добри отношения и ако им се говореха благи думи на любов.

Братко мой, надявам се, че няма да се обезсърчаваш, когато твоите чувства отново те завладеят, защото не е станало според волята ти. Никога не унивай! Бягай към Вседържителя! Бди, моли се и опитвай отново! „Противете се на дявола и той ще бяга от вас. Приближавайте се при Бога и ще се приближава и Той при вас.”

Трябва да внимаваш и за още нещо. Невинаги си достатъчно предпазлив, за да се въздържаш още при самата поява на злото.

Има опасност да се сближаваш твърде много със сестрите, да разговаряш с тях по лековат и безразсъден начин. Това ще навреди на влиянието ти. Пази се грижливо от това; бди за първото приближаване на изкушението. Твърде си нервен и лесно възбудим. Чаят има свойството да възбужда нервната система, а кафето сковава ума – и двете са изключително вредни. Трябва да внимаваш за диетата си. Яж пълноценна, питателна храна, дръж ума си в спокойствие, за да не изпадаш във възбудено състояние и да не се поддаваш на страстите.

Можеш да бъдеш много полезен на редакцията и да заемаш отговорно място, ако се преобразиш; но както знаеш, много е вероятно да се провалиш във вършенето на онова, което би могъл. Беше ми показано, че си груб и жесток в чувствата си. Те трябва да бъдат смекчени, пречистени и възвисени. В цялостното си поведение е нужно да дисциплинираш у себе си навика на самоконтрол. С духа, който притежаваш сега, никога не ще влезеш в небето.

„Възлюбени, сега сме Божи чедра.” Може ли каквото и да е човешко величие да се сравни с това? Какво по-възвишено положение бихме могли да заемем от това, да бъдем наречени синове на безпределния Бог? Ти си готов да извършиш велики неща за своя Учител, но не вършиш точно онези, които биха Го зарадвали най-много. Няма ли да бъдеш верен в побеждаването на себе си, за да имаш Христовия мир и обитащия в теб Спасител?

Твоят измъчен син се нуждае от спокойно и нежно отношение и от състраданието ти. Не бива да бъде излаган на безумните ти настроения и безпричинни изисквания. Необходимо е да реформираш духа, който проявяваш. Неуправляемите страсти няма да бъдат подчинени за един миг, но пред теб е целият ти живот, за да очистиш градината на сърцето си от отровните плевели на нетърпението, критикуването и надменното отношение. „А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милост, милосърдие, вярност, кротост, себеобуздание.” Които са Христови, са разпнали плътта с похотите ѝ; само че бруталната част на твоето естество поема контрола и доминира над духовната. Това е извращаване на Божия ред.

Верността в работата ти е достойна за похвала. Останалите ти колеги биха направили добре да подражават на твоя пример в преданост, старание и усърдие. Но ти липсват добродетелите на Божия Дух. Ти си интелигентен човек, но злоупотребяваш със силите си. Исус ти предлага Своята благодат,

търпение и любов. Ще приемеш ли този подарък? Внимавай върху думите и действията си. С ежедневния си живот сееш семе. Всяка мисъл, всяка промълвена дума и всяко извършено действие са семе, посято в твоята почва, което ще покълне и ще даде плод или за вечен живот, или за нещастие и разруха. Помисли, братко мой, как Божиите ангели наблюдават тъжното ти състояние, когато оставяш страстите да те контролират. И всичко това се записва в небесните книги. Каквото семе се посее, такава ще бъде и жетвата. Ще жънеш това, което си посял.

Трябва да контролираш апетита си и в името на Исус бъди победител. Здравето ти може да се подобри чрез правилни навици. Нервната ти система е силно разбита; но Великият Лекар може да излекува както тялото, така и душата ти. Облегни се на Неговата сила, нека благодатта Му стане твоя сила! Тогава физическите, моралните и духовните ти сили ще укрепнат много. Ти имаш да побеждаваш повече неща от някои други хора и затова ще преживееш по-жестоки конфликти. Но Исус ще зачете сериозните ти усилия; Той знае колко тежко трябва да работиш, за да останеш под контрола на Неговия Дух. Постави се в ръцете Му. Твоята работа е да култивираш себе си, целта ти е да станеш благословение за децата си и за всички, с които контактуваш. Небето ще погледне с одобрение всяка победа, която спечелиш в делото на побеждаването на твоето его. Ако отстраниш гнева и страстите и гледаш на Исус – Начинателя и Усъвършителя на вярата ти, ще можеш чрез Неговите заслуги да развиеш християнски характер. Направи решителна промяна отведнъж и категорично върши онова, което е ценно за твоя ум дарен ти от Бога.

Когато ми бе показано настоящото състояние на този човек – физическите, умствените и моралните му способности, както и онова, което би могъл да стане чрез Христовите заслуги – бях удивена, че се задоволява с толкова ниско ниво.

Човек може да израства в Христос – неговия жив Господ. Това не е работа за един миг, а дело на целия живот. Израствайки ежедневно в Божествения живот, той няма да достигне до пълния ръст на свършен в Христос човек до края на благодатното време. Израстването е непрекъснато дело. Хора с огнени страсти са в непрестанен конфликт със себе си. Но колкото по-тежка е битката, толкова по-славна е победата и вечната награда.

Ти си свързан с издателството. На този пост ще се развият особеностите на характера ти. Дребните дела на учтивост трябва да бъдат ценени. Приятен и приветлив характер заедно с твърди принципи на справедливост и честност, ще те превърнат във влиятелен човек. Сега е време да придобиеш морална годност за небето. Църквата, към която принадлежиш, трябва да има очистващата и възвисяваща Христова благодат. Бог изисква от последователите Си да бъдат с добра репутация, чисти, възвишени и честни; учтиви и верни. Много е важно да държат за правото по сериозните въпроси; но нямат извинение да бъдат небрежни и към по-маловажните. Принципите на Божия закон трябва да се развиват в живота и характера. Един дружелюбен нрав, съчетан с непоколебима честност и вяроност представлява моралната годност за всеки пост. Апостол Петър призовава: „Бъдете любезни”.

Ние сме ученици в Христовото училище. Не можем да следваме Неговия пример, ако не бъдем търпеливи и снизходителни. Трябва да култивираме у себе си истинска християнска учтивост. Никой не може така да опрости влиянието ни, както ние самите чрез угаждане на неконтролируемия си нрав. Раздражителният по природа човек не познава истинското щастие и рядко – дори задоволството. Той

винаги се надява да заеме по-изгодно положение или обстановката около него така да се промени, че да получи мир и спокойствие на ума. Животът му сякаш е обременен с тежки кръстове и изпитания; но ако контролираше темперамента си и слагаше юзди на езика си, щеше да избегне много от поводите за раздразнение. „Мек отговор отклонява от ярост.“ Отмъщението никога не е побеждавало неприятеля.

Добре уравновесеният характер пръска добро влияние навсякъде, а „който не владее духа си, е като съборен град без стени“.

Спомни си живота на Мойсей. Кротост сред роптания, укори и провокации бе най-ярката черта на неговия характер. Даниил притежаваше смирен дух. Макар да бе заобиколен от недоверие и подозрения и неговите неприятели да заложиха клопка за живота му, той никога не се отклони от принципа. Подхранваше тихо и жизнерадостно упование в Бога. Преди всичко, оставяй се да бъдеш поучаван от Христовия живот. Хулен, Той хула не отвръщаше; когато страдаше, не заплашваше. Този урок трябва да научиш или никога няма да влезеш в небето. Христос трябва да стане твоята сила. В Неговото име ще бъдеш повече от победител. Никаква магия срещу Яков и никакво врачуване срещу Израел не ще успеят. Ако душата ти е прикована към вечната Скала, ти си в безопасност. Дали ще дойдат радости, или скърби, нищо не ще те поклати от правото.

Ти плаваш по света, но вечната истина ще бъде твоята сигурна котва. Трябва да пазиш вярата си. Не се поддавай на импулси, нито се забавлявай със съмнителни теории. Вярата в Христос от опит и покоряването на Божия закон са от най-голяма важност за теб. Бъди готов да приемеш съвет и поучение от опитни хора. Не се бави да се заемеш с победата над себе си. Бъди искрен със себе си, с децата си и с Бога. Измъченият ти син има нужда от нежно отношение. Като баща трябва да помниш, че нервите, които могат да тръпнат от удоволствие, могат да тръпнат и от най-остра болка. Господ насочва интереса Си към страдащото човечество.

Много родители забравят, че са отговорни пред Него да възпитават децата си така, че те да станат полезни и отговорни, благословение за себе си и за околните. Често децата са разглежвани още от бебешка възраст и така у тях се утвърждават лоши навици. Родителите се огъват пред юношите си. Според начина им на възпитание, те развиват характери, които са или деформирани, или хармонични и красиви. Но докато мнозина грешат, клонейки към разглеждането, други отиват в другата крайност – да водят децата си с желязна тояга.

Нито едните, нито другите следват библейските наставления, но вършат опасно дело. Те оформят характера на своите деца и един ден ще дават сметка пред Бога за начина, по който са го правили. Вечността ще разкрие резултатите от работата, извършена в този живот. “Дървото се превива, докато е младо.”

Начинът, по който ръководиш, е погрешен, решително погрешен! Ти не си нежен и състрадателен баща. Какъв пример даваш на децата си със своите безумни яростни изблици! Каква сметка ще даваш пред Бога за извратената си дисциплина! Ако обичаше и уважаваше децата си, щеше да показваш привързаността си към тях. Поддаването на яростта никога не може да бъде извинено; това поведение винаги е сяло и извратено.

Бог те призовава да промениш начина си на действие. Можеш да бъдеш полезен и ефективен в своята работа, ако положиш решителни усилия да победиш себе си. Не поставяй собствените си възгледи като критерий. Господ те е свързал със Своя народ, за да станеш ученик в Христовото училище. Идеите ти са извратени; не бива да разчиташ на разбиранията си. Не можеш да бъдеш спасен, ако духът ти не се промени. Независимо от факта, че Мойсей бе най-кроткият човек, живял някога на земята, в един случай той си навлече Божието неодобрение. Бе силно подражен от роптанието на израилевите чедра. Незаслужените им укори спрямо него го накараха за момент да забрави, че роптанието им всъщност е срещу Бога: И вместо да се натъжи поради това, че Божият Дух е наскърбяван, той се разгневи, обиди се по един себелюбив, нетърпелив начин и удари скалата два пъти с думите: “Чуйте сега, вий бунтовници! Да ви извадим ли вода из тая канара?” Мойсей и Аарон изместиха Бога от мястото Му, макар чрез тях да бе извършено чудо. Те не прославиха Него пред народа, а себе си. В крайна сметка мнозина ще изгубят вечния си живот поради това, че са подхранвали подобно поведение.

Мойсей показва голяма слабост пред народа. Прояви определена липса на самоконтрол и дух, подобен на онзи, който обитаваше и у роптателите.

Той трябваше да бъде пример за въздържание и търпение пред множеството, което сега бе готово да извинява своите грехове, недоволство и безпричинно роптание, позовавайки се на тази грешна проява от негова страна. Най-големият грях се състои в това да заемем мястото на Бога. Почетния пост, който Мойсей заемаше дотогава, не намаляваше вината му, а я увеличаваше многократно. До този момент той бе човек неопетнен и без грях. В подобна ситуация мнозина биха твърдели, че грехът им трябва да се пренебрегне поради досегашния им дълъг живот на непоколебима вяроност. Но не – за един човек, почетен от Бога, е много по-страшно да покаже слабост на характера и да се поддаде на гнева, отколкото за такъв, който заема по-малко отговорен пост. Мойсей бе представител на Христос, а колко печално помрачи образа Му! Той съгреши и предишната му вяроност не можеше да компенсират настоящия грях. Цялото общество на Израел пишеше история за бъдещите поколения. И безпогрешното перо на вдъхновението я отбелязваше с абсолютна точност. Хората от всички бъдещи епохи трябваше да видят, че Небесният Бог е строг Управник, Който не оправдава греха по никакъв начин. Мойсей и Аарон трябваше да умрат, без да влязат в Ханаан, и да понесат същото наказание, наложено и на заемашите по-нисше положение. Те се покориха смирено, макар и с неизразима сърдечна болка. Но тяхната любов към Бога и доверието им в Него останаха непоколебими. Примерът им е урок, който мнозина подминават, без да се поучат от него както трябва. Грехът не им изглежда толкова грешен. Себевъзвеличаването не им изглежда страшно.

Малцина осъзнават чудовищната греховност на злото. Успокояват се, че Бог е твърде добър, за да наказва грешника. Случаите на Мойсей и Аарон, на Давид и още много други показват, че не е безопасно да се греши в думи, мисли или дела. Бог е Същество с безпределна любов и състрадание. В обръщението си към Израилевите чедра Мойсей казва: “Защото Господ, твоят Бог, е огън пояждащ, Бог ревнив”. Неговата трогателна молба да не му се отнема привилегията да влезе в Ханаан бе категорично отхвърлена.

Грехът при Кадис бе открит и отбелязан; и колкото по-висок бе постът, който заемаше грешникът, колкото по изтъкнат бе, толкова по-твърда биваше заповедта и по-сигурно – наказанието.

Скъпи братко, предупреждавам те. Бъди верен на светлината, огряваща пътеката ти. Павел казва: “Уморявам тялото си и го поробвам, да не би, като съм проповядвал на другите, сам аз да стана неodobрен”.

-

Глава 33

Посвещение на служителите

Преди три години Господ ми показа неща от миналото, настоящето и бъдещето. Видях младежи, проповядващи истината; по онова време някои от тях още не бяха я приели за себе си. Сега са я приели и се опитват да водят другите към нея. Брат И., беше ми показан и твоят случай. Предишният ти живот не е такъв, че да те води далеч и над самия теб. По естество си егоист и самодоволен. Имаш пълно доверие в своите собствени сили. Това ти пречи да придобиеш необходимия опит, който ще те направи смирен и успяващ служител на Христос.

Мнозина други се намират в подобно положение. Те могат да представят теорията на истината, но не им достига истинско богоподобие. Ако днес служителите, трудещи се в полето на Благовестието – включително и ти, – чувстваха необходимостта от ежедневно себеизпитване и ежедневно общение с Бога, щяха да са в състояние да приемат слово от Бога и да го предават на хората. Твоите думи и ежедневният ти живот са ухание или от живот за живот, или от смърт за смърт.

Може да вярваш истината с ума си, но все още ти предстои да доведеш всяко действие в живота си и всяко чувство на сърцето си в хармония със своята вяра. Молитвата на Христос за учениците Му непосредствено преди разпятието бе: “Освети ги чрез истината; Твоето Слово е истина”. Влиянието на истината трябва да се отрази не само на ума, но и на сърцето, на целия живот.

Наистина, практическата религия ще доведе онзи, който я изповядва, до контрол над собствените му чувства. Външното поведение трябва да бъде осветено чрез истината. Уверявам те пред Бога, че страдаш от сериозен недостиг на практическо благочестие. Служителите не трябва да си присвояват отговорността на учители на народа, подражавайки на Христос – великия Пример, – докато не бъдат осветени за това велико дело, за да могат да дават пример на Божието стадо. Неосветеният служител може да нанесе неизмерима вреда. Тъй като изповядва, че е Христов посланик, примерът му ще бъде последван от другите; и ако му липсват истинските характеристики на християнина, неговите грехове и недостатъци ще се възпроизведат и у тях.

Хората може да са способни да представят въздействащо великите истини, изнесени така задълбочено и съвършено в нашите издания; може да говорят пламенно и интелигентно за упадъка на религията в църквите; може да представят стандартите на Благовестието пред хората много умело, но да не слагат между важните въпроси ежедневния дълг на християнския живот, който изисква както

действие, така и чувство. И за теб има такава опасност! Практическата религия предявява своите изисквания както към сърцето, така и към ума, и към ежедневието. Нашата вътрешна вяра не се състои нито само от чувства, нито само от действия. В живота на християнина трябва да са съчетани и двете. Практическата религия не съществува независимо от делото на Светия Дух. Братко мой, нуждаеш се от Неговото сътрудничество; и не само ти, но и всички, които работят, за да убеждават грешниците в безнадеждното им състояние. Това сътрудничество на Светия Дух не ни освобождава от необходимостта да използваме своите способности и таланти, но ни учи как да употребим всяко средство за Божия слава. Когато човешките способности са под специалното ръководство на Божията благодат, могат да бъдат използвани за най-висши цели тук на земята, както и в бъдещия вечен живот.

Братко мой, беше ми показано, че можеш да станеш много ефективен учител, ако се посветиш на делото напълно. Но ако - не, ще бъдеш много слаб работник.

Няма да придобиеш способността на слуга – какъвто бе Изкупителят на света – тежката част от дълга на проповедника на Благовестието. Точно в това мнозина са така недостатъчни, както и ти. Те приемат заплатата си, без да помислят дали са направили всичко, за да служат на делото, а не на себе си дали са му посветили времето и талантите си напълно или просто са говорили от амвона, а са посветили останалата част от времето си на собствените си интереси, склонности и удоволствия.

Христос – Величието на небето – съблече царската Си мантия и дойде в този свят, напълно изсъхнал и помрачен от проклятието – за да научи хората как да живеят живот на себеотрицание и саможертва, как да практикуват религията в ежедневието си. Дойде, за да даде правилен пример за служител на благовестието. Работеше непрестанно в името на една цел. Всичките Му сили бяха впрегнати за спасението на хората и всяко дело на живота му бе свързано с тази цел. Пътуваше пеша, обучавайки последователите Си. Дрехите Му бяха прашни и изцапани от пътя, видът Му беше непривлекателен. Но простичките и ясни истини, които излизаха от Божествените Му устни, караха Неговите слушатели бързо да забравят за външния Му вид и да бъдат заплени не от човека, а от доктрините, които Той проповядваше. След като бе поучавал цял ден, той често посвещаваше нощта на молитва. Отправяше към Своя Отец смирените Си молитви със силен плач и сълзи. Молеше се не за Себе Си, а за онези, които бе дошъл да изкупи.

Малцина служители се молят по цяла нощ, както правеше нашият Спасител, малцина посвещават часове от деня на молитвата да бъдат направени способни проповедници на Благовестието и да помогнат на хората да забележат красотата на истината и да бъдат спасени чрез Христовите заслуги. Даниил се молеше три пъти на ден, а мнозина, които упражняват най-възвишената професия, не смиряват душите си пред Бога в молитва дори и веднъж. Исус – нашият скъп Спасител – даде ясни уроци по смирение на всички, но най-вече на проповедника на Евангелието. В смирението Си, когато делото Му на земята бе почти приключено и Той щеше да се върне при трона на Своя Отец, откъдето бе дошъл, сред последните Си поучения, Той даде и този за важността на смирението.

Докато учениците Му спореха кой ще бъде най-велик в бъдещото царство, Спасителят се препаса като слуга и изми нозете на онези, които Го наричаха Господ и Учител.

Службата му бе почти завършена. Имаше да предаде още само няколко урока. Този те не биваше да забравен никога – смирението на чистия и неоптенен Божи Агнец, великата и несравнима Жертва за човека, която смирява Себе Си, за да умие нозете на Своите ученици.

Ще бъде за твое добро, както и за доброто на всичките ни проповедници, ако често обръщат поглед към последните сцени от живота на Изкупителя. Така, обкръжени от изкушения като Него, ще научим всички уроци, от жизненоважно значение за нас. Би било добре да прекарваме всеки ден по един час в размишление върху живота на Христос – от яслата до Голгота. Да го извървяваме стъпка по стъпка и да оставяме въображението ни живо да обрисова всяка сцена, особено последните от земния Му живот. Съзерцавайки така Неговите поучения и страдания, безпределната жертва, която Той е дал за изкуплението на нашата раса, ще укрепваме вярата си, ще оживотворяваме любовта си и ще бъдем още по-дълбоко пропити от Духа, Който е подкрепял нашия Спасител. Ако в края бъдем спасени, ще сме научили всички уроци на покаяние и вяра в подножието на кръста. Христос пострада позорно, за да ни спаси от вечен позор. Съгласи се да бъде презиран, подиграван и обиждан, за да ни защити. Нашите грехове бяха тези, които обгърнаха Божествената Му душа с мрачната завеса, изтръгнала от него вика на Един поразен и забравен от Бога. Той понесе нашите скърби; понесе печал поради нашите грехове. Предложи Себе Си в жертва за грях, за да можем ние да бъдем оправдани пред Бога чрез Него. Всичко благородно и великодушно в човека ще откликне при съзерцаването на Христос на кръста.

Копнея да видя нашите проповедници да прекарват повече време в подножието на Христовия кръст. Сърцата им да бъдат смекчени и пропити от онази несравнима любов на Спасителя, която Го подтикна към безпределната жертва.

Ако едновременно с теорията на истината в тях можеше да се види повече практическо благочестие и ако говореха от сърца, пропити с духа на истината, много повече души щяха да се прилепват към стандартите на истината; сърцата им щяха да бъдат докоснати от умоляващия Христов кръст, щяха да проявяват безпределна благосклонност и състраданието на Исус към страдащия човек. Тези жизненоважни характеристики, обединени с доктрините на вярата ни, ще принесат много добро на хората. Но сърцето на учителя трябва да бъде изпълнено с познание от опит на Христовата любов.

Мощният аргумент на кръста убеждава за грях. Небесната любов на Бога към грешниците, изразена в дара на Неговия Син, Който пострада и умря позорно, за да могат те да бъдат облагородени и надарени с вечен живот, ще е предмет на изучаване през целия ни живот. Моля те още веднъж да изследваш Христовия кръст. Ако всички горди и тщеславни хора, чиито сърца жадуват за аплодисментите на хората и за въздигане над своите ближни, можеха да преценят правилно стойността на най-голямата земна слава в контраст със стойността на Божия Син – отхвърлен, презрян, оплют от същите, които бе дошъл да изкупи, – колко незначителни щяха да им изглеждат всички почести, които може да окаже смъртният човек.

Скъпи братко, въпреки несъвършените си постижения ти смяташ, че си годен да заемеш почти всеки пост. Но си намерен недостатъчен в това да контролираш себе си. Считаш се за компетентен да заповядваш на опитни хора, когато трябва да желаеш да бъдеш воден и да се поставяш в положението на учащ се. Колкото по-малко размишляваш върху Христос и колкото по-малко наподобяваш Неговия

образ, толкова по-добър изглеждаш в собствените си очи и с толкова повече гордост и самодоволство се изпълваш. Правилното познание върху Христос, непрестанното съзерцаване на Начинателя и Усъвършителя на нашата вяра ще ти даде вътрешен поглед на истински християнин. И тогава, сравнявайки живота си с този на великия Пример, няма да правиш погрешни оценки.

376

Тогава ще осъзнаеш своята слабост, невежество, любов към удобствата и нежелание да се отричаш от себе си.

Ти си в самото начало на изучаването на Божието свято Слово. Събрал си отделни бисери на истината, които с много труд и молитви са били изкопани от други. Само че Библията е пълна с такива! Превърни тази Книга в предмет на своето най-задълбочено изследване и в ръководство на живота си! Винаги има опасност да презреш съвета и да оцениш себе си по-високо, отколкото те оценява Бог. Има мнозина, които винаги са готови да ласкаят и да възхваляват проповедника, който умее да говори. Младият проповедник винаги е в опасност да бъде разглезен и възхваляван за своя собствена вреда, докато в същото време му липсват важните качества, които Бог изисква от всеки претендиращ да е Негова уста. Ти просто си влязъл в Христовото училище. Твоята годност за работата ти е дело на цял живот, на ежедневна тежка ръкопашна битка с установени навици, със склонности и унаследени предразположения. За контрола над себе си се изискват непрестанни, сериозни и бдителни усилия - за да може Исус да се издига, а Аз-ът да се смалява.

Необходимо е да бдиш за слабите страни на характера си, да обуздаваш лошите си наклонности, да укрепваш и развиваш благородните си качества, които не са били подходящо използвани. Светът никога не ще узнае какво се извършва в тайно между душата и Бога, нито вътрешната горест на духа, нито отвращението от себе си, нито непрестанните усилия да контролираме себе си. Но мнозина в света ще могат да преценят резултатите от тези усилия. Ще видят Христос, разкрит в ежедневния ти живот. Ще бъдеш живо писмо, „узнавано и прочитано от всички човеци”, ще притежаваш уравновесен и благородно усъвършенстван характер.

„Научете се от Мен – каза Христос, – защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой на душите си.” Той ще напътства онези, които идват при Него за мъдрост. В света има много фалшиви учители. Апостолът заявява, че в последните дни хората – „понеже ги сърбят ушите - ще си натрупат учители” – да им говорят приятни неща. Срещу такива Христос ни предупреждава: „Пазете се от лъжливите пророци, които дохождат при вас в овчи дрехи, а отвътре са вълци грабителни. По плодовете им ще ги познаете”.

377

Описаните тук религиозни учители претендират, че са християни. Те имат вид на благочестие и външно изглежда, че работят за доброто на душите, но в сърцата си са алчни, егоисти, любители на удоволствията, следват подтиците на неосветените си сърца. Те са в конфликт с Христос и с ученията Му, и са напълно лишени от Неговия кротък и смирен дух.

Проповедникът, който носи свещената истина за тези последни дни, не трябва да прилича на тях по нищо, но със своя живот на практическо благочестие ясно да се откроява сред фалшивите учители на стадото. Добрият Пастир дойде да потърси и да спаси погиналото. С делата Си Той показваше любов към Своите. Всички пастири, които работят под ръководството на Пастирначалника, ще притежават

същите качества – ще бъдат кротки и смирени по сърце. Детинската вяра донася почивка на душата, действа с любов и винаги се интересува от другите. Ако Христовият Дух обитава в тях, те ще бъдат подобни на Христос и ще вършат Неговите дела. Мнозина, които претендират да са служители на Христос, са си сбъркали господаря. Твърдят, че служат на Него, без да осъзнават, че маршируват под знамето на Сатана. Може да имат светска мъдрост, жажда за битки и триумфи и да дават вид, че вършат велико дело, но Бог няма полза от тях. Мотивите, които движат действията, придават стойност делото. Хората може и да не виждат своята недостатъчност, но Бог я отбелязва.

Словото на истината може и да убеди някои души, които ще застанат твърдо за вярата и в края ще бъдат спасени, но себелюбивият учител, който им е представил тази истина, няма да бъде награден от Бога за тяхното обръщане. Ще бъде съден за своята невярност, макар да е изповядвал, че е страж върху стените на Сион. Гордостта на сърцето е опасна характерна черта. „Гордостта предшества погибелта.” Това важи както за семейството, така и за църквата, така и за целия народ. Докато беше на земята, Спасителят на света избираше прости, необразовани хора и ги обучаваше да носят Неговата истина – прекрасна в своята простота – на света и особено на бедните.

Пастиреначалникът ще събере всички свои пастири при Себе Си. Той не казва, че тези неуки хора трябва да си останат невежи, за да си вършат работата, но че ще получат познание лично от Него – Източника на всяко знание, светлина и сила.

Липсата на Светия Дух и на Божията благодат правят служителите на Благовестието така немощни да убеждават и обръщат. След възнесението на Исус лекари, юристи, свещеници, управници, книжници и теолози с удивление слушаха мъдрите и силни слова на неуки и скромни човеци. Тези мъдри хора се учудваха на успеха на смирените ученици и накрая си го обясниха – за свое собствено удовлетворение – с факта, че са били с Исус и са се учили от Него. Техните характери, простотата на ученията им бяха подобни на тези на Христос. Апостолът описва това по следния начин: „Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; също избра Бог немощните неща на света, за да посрами силните; още и долните и презрените неща на света избра Бог, да! - и ония, които ги няма, - за да унищожи тези, които ги има, за да не се похвали ни една твар пред Бога”.

Онези, които днес проповядват непопулярни истини, трябва да притежават сила свише, която да се съединява с тяхната доктрина; в противен случай усилията им ще дадат слаб резултат. Има тъжен недостиг от добродетелта на смирението както сред служителите, така и в цялата църква. Хора, проповядващи истината, оценяват твърде високо собствените си способности. Истинското смирение кара човека да издига Христос и истината, да осъзнава своята пълна зависимост от Бога на истината. Болезнено е да се усвояват уроците на смирението, но нищо в края не донася по-голяма награда. Болката, придружаваща усвояването на тези уроци, идва от това, че сме се оценявали твърде високо и сме били доволни от това; били сме неспособни да видим огромната си нужда. Суета и гордост изпълват сърцата на хората. Единствено Божията благодат може да извърши реформа.

Твоята задача, братко мой, е да смириш себе си, а да не чакаш Бог да те смири. Понякога Божията ръка се спуска тежко върху човеците, за да ги смири и да ги постави в правилно положение пред Него. Колко по-добре е всеки ден сами да смиряват сърцата си пред Бога.

Можем да се снижим сами или да се надигаме горделиво и да чакаме Бог да ни смири. Днес служителите на Благовестието твърде малко страдат за истината. Ако бяха преследвани като Исусовите апостоли и като светите Божии човеци в по-късните времена, щяха да се държат по-здраво за Христос. И тази тясна връзка със Спасителя щеше да придаде сила на думите им по земята. Христос беше „Човек на скърби и навикнал на печал”. Понасяше преследването и съпротивата на грешниците; беше беден, страдаше от глад и умора; бе изкушаван от дявола, делата и поученията Му предизвикваха най-горчива ненавист. А ние от какво се отказваме заради Него? Къде е посвещението ни на истината? Избягваме нещата, които не ни харесват, заобикаляме грижи и отговорности. Можем ли да очакваме Божията сила да работи съвместно с нашата, когато сме така малко посветени на делото?

Братко мой, беше ми показано, че твоят стандарт на благочестие не е висок. Нуждаеш се от по-дълбоко чувство за своята отговорност пред Бога и обществото. Тогава няма да си доволен от себе си, нито ще се опитваш да се извиняваш, сочейки недостатъците на другите. Познанията ти върху истината не са така пълни, че да си отпочиваш от усилията да се обучаваш за наставление на другите. Имаш нужда да се обърнеш отново, за да станеш годен и посветен служител на Благовестието, човек благочестив и свят. Посвещавайки всичките си сили на Божието дело, ние не даваме кой знае какво. В най-добрия случай това е недостойната жертва, която може да принесе всеки от нас. Ако непрестанно следваш Бога и се стремиш към по-дълбоко посвещение на Него, при изследването на Писанията ще черпиш нови идеи за себе си.

За да проумяваш истината, трябва да дисциплинираш и обучаваш ума си, непрестанно да се стремиш да придобиеш добродетелите на истинската набожност. Сега почти не разбираш какво означава това. Когато Христос е в теб, ще притежаваш нещо повече от теоретично познание върху истината.

Не само ще повтаряш уроците от земното Му служене, но ще възпитаваш и другите чрез своя живот на себеотрицание и посвещение на Божието дело. Животът ти ще бъде жива проповед, притежаваща много по-голяма сила от каквото и да е слово, изнесено от амвона.

Трябва да подхранваш у себе си онзи несебелюбив дух, онова себеотрицание и чисто посвещение, които искаш да виждаш в живота на другите. За да може духовната ти интелигентност да израства и да успяваш все повече и повече, трябва да култивираш съзнателност в най-дребните задължения. Не бива да чакаш никакви по-големи възможности за велики дела, но да сграбчиш първия случай и да докажеш своята вяроност в малкото, като така ще проправиш пътя си към доверието на останалите. Ако не усещаш, че не ти достига знание и имаш склонност да пренебрегваш тайната молитва, бдителността и внимателното изследване на Писанията, ще бъдеш надвит от неприятеля. Твоите пътища може да изглеждат свършени в собствените ти очи, докато всъщност ще са напълно погрешни. Нямах време за преговори с неприятеля на душите! Сега е време да заемеш твърдо становище и да го разочароваш. Трябва да бъдеш ревниво и остро критичен към себе си. Ще бъдеш изкушаван да издигаш собствените си мнения като стандарт, независимо от мненията и преценките на опитни хора, които Бог използва за напредъка на делото Си. Днес младите служители малко познават трудностите; и мнозина ще пропуснат да станат така полезни, както биха могли - просто, защото са твърде улеснени във всичко.

В семейството си имаш отговорности, които смяташ, че разбираш, но ги познаваш доста по-слабо, отколкото би трябвало. Необходимо е да се отучиш от много неща, които си се гордял, че знаеш. Беше

ми показано, че си събрал идеи, които си приемал за абсолютна истина. Но те са в директно противоречие с Библията. Павел също се е сблъскал с тези неща при младите служители от своето време. С твърде голяма готовност приемаш за верни изказванията и твърденията на разни хора. Но бъди внимателен как изглеждат те, сравнени с библейската истина.

Внимавай на стъпките си. Надявах се, че в живота ти ще настъпи такава реформация, щото никога да не бъда призована да ти пиша тези думи.

В дома си имаш задължения, които не можеш да избегнеш, и в същото време да останеш верен на Бога и на възложеното ти доверие. Това, което споменавам сега, не ми е показано специално за твоя случай, но за стотици подобни. Затова, като те виждам да пропадеш в същото, в което пропадат и много родители от днешното време, не мога да извиня твоята небрежност към дълга. Ти имаш едно дете – една душа, поверена на грижите ти. Но когато показваш такава слабост и липса на мъдрост при възпитанието му, следвайки собствените си идеи вместо библейските заповеди, как може да ти се има доверие да поучаваш и управляваш в неща, от които зависи вечната участ на много хора?

Обръщам се както към теб, така и към твоята съпруга. Положението ми в делото Божие изисква от мен да се изказвам по въпросите на възпитанието. Примерът, който давам чрез семейните си дела, нанася голяма вреда на Божията работа. Полето на Благовестието е светът. Вие искате да го засеете с евангелската истина и чакате Бог да полее посятото семе, за да даде плод. Поверено ви е малко парче земя, но сте оставили собствения ви двор да обрасне с бурени и тръни, докато се занимавате с чуждите градини. Това не е дребно нещо, а е с много голямо значение. Вие проповядвате Благовестието на другите – практикувайте го и в дома си. Угаждате на капризите и изблиците на едно вироглаво дете и така формирате черти на характера, които Бог ненавижда и които ще го направят нещастно. Чрез вашата небрежност Сатана печели предимство и контролира ума му. Трябва да поработиш, за да покажеш, че разбираш дълга на бащата християнин за оформянето на неговото дете според Божествения Образец. Ако бяхте започнали това дело още в бебешката й възраст, сега щеше да е различно и тя щеше да е много по-щастлива. Но благодарение на вашето възпитание волята и опърничавостта на детето са се развили до краен предел.

Сега ще се изисква много по-голяма строгост и много по-постоянни и неуморни усилия, за да поправите онова, което сте направили. Ако не можете да се справите с едно малко дете, чието контролиране е ваш особен дълг, няма да ви достигне мъдрост да управлявате и духовните интереси на Христовата църква.

Допускали сте грешки в самата основа на своята опитност. Тя трябва да бъде изкоренена и вие да станете ученици в Христовото училище. Отворете очите си, за да разпознаете в какво се състои трудността, след това побързайте да се покаете за тези неща и започнете да работите от правилната насока. Работете не в себе си, но в Господа. Отмахнете гордостта, себевъздигането и суетата; научете от Христос сладките уроци на кръста. Трябва да се отдадете безрезервно на делото. Бъдете жива жертва върху Божия олтар.

Ако детето на един проповедник изпада в ярост и му се угажда почти за всичко, което поиска, това противоречи на свидетелствата, дадени ми от Бога до родителите, по отношение на правилното възпитание на техните деца. Ти вървиш директно срещу светлината, която Бог е благоволил да даде, и

предпочиташ собствените си умозаклучения. Но такива опити – в съвсем пряко противоречие с наставленията на Божието Слово – не бива да се провеждат, за да обезсилват наставленията, които Бог е дал относно възпитанието на децата ни.

Интересите ти не бива да бъдат погълнати изцяло от собственото ти семейство за сметка на другите. Ако се ползваш от гостоприемството на братята си, съвсем логично е те да очакват нещо в замяна. Нека интересите ти съвпадат с тези на родителите и децата. Старай се да наставляваш и благославяш. Освети се за Божието дело и бъди благословение за онези, които те приемат – разговаряй с родителите и в никакъв случай не се отнасяй надменно с децата. Недей да смяташ, че твоето дете е по-скъпоценно в Божиите очи от останалите деца. Имаш склонност да пренебрегваш другите, докато глезиш и угаждаш на твоето. Но същото това дете е доказателство за непълноценното ти възпитание. Тя се провинява в дела на непокорство и се разярява толкова пъти през деня, колкото пъти не се изпълнят желанията ѝ.

Какво влияние оказва това върху семействата, които Бог се старае да настави и да реформира хлабавите им представи за дисциплина!

В сляпата си и безумна привързаност и двамата сте се предали пред детето си. Позволявате ѝ да държи юздите в малките си юмручета. Тя ви е управлявала още от времето преди да проходи. Какво може да се очаква от бъдещето, имайки предвид миналото? Дано примерът на това разглежено и своенравно дете не остави уроци, които ще свидетелстват против вас и за които един ден съдът ще открие, че са причинили загубата на много деца. Ако хората те приемат като Божи учител, няма ли да пожелаят да последват гибелния ти пример и да разглезят собствените си деца? Няма ли грехът на Илий да стане твой? И няма ли възмездието, което сполетя него, да сполети и теб? Със сегашните си навици и поведение твоето дете никога няма да види Божието царство. И вие – нейните родители – ще бъдете онези, които са затворили портите на небето пред нея. Как ще се отрази това на собственото ви спасение? Не забравяйте, че ще пожънете онова, което сеете сега.

Номер двадесет и девет

Свидетелство към църквата

-

Глава 34

Съдът

В ранното утро на 23 октомври 1879 г., около два часа, Духът на Господа слезе върху мен и ми показа сцени от идещия съд. Не ми достигат думи, с които да дам подходящо описание на нещата, които минаха пред очите ми, и на ефекта, който имаха върху съзнанието ми.

Сякаш приближаваше великият ден на изпълнението на Божията присъда. Десетки хиляди по десетки хиляди бяха събрани пред голям престол, на който седеше една Личност с величествен вид. Пред него лежах няколко книги и върху корицата на всяка от тях имаше надпис със златни букви, подобни на

горящ пламък: “Небесна книга”. Една от тях, съдържаща имената на хората, които твърдят, че вярват в истината, се отвори. Изведнъж изгубих от поглед неизброимите милиони около трона и вниманието ми бе привлечено единствено от онези, които изповядват, че са деца на светлината и истината. След като биваха назовавани по име един по един и бяха споменавани добрите им дела, лицата им засияваха от свята радост, която се отразяваше във всички посоки. Но не това се запечатваше в ума ми с най-голяма сила.

Отвори се още една книга, в която бяха записани греховете на изповядващите истината. Под основното заглавие “себелюбие” бяха изредени всички останали грехове. Над всяка колона имаше заглавие и под тях – срещу всяко име – бяха записани в съответните колони по-незначителните грехове.

Под “алчност” стояха измама, кражба, грабеж, мошеничество и лакомия; под “амбиция” стояха гордост и разточителност; завистта стоеше над злоба, мнителност и омраза; невъздържанието оглавяваше дълъг списък от страшни престъпления като похотливост, прелюбодейство, задоволяване на животинските страсти и пр. Докато наблюдавах, се изпълних с неизразима болка и възкликнах: “Кой може да бъде спасен? Кой ще застане оправдан пред Бога? Чия дреха е без петно? Кой е безгрешен в очите на чистия и свят Бог?”.

Докато Светият върху престола бавно прелистваше страниците на книгата и очите Му се спираха за момент върху отделните хора, погледът Му сякаш прогаряше вътре в тях самите им души и в същия миг всяка дума и действие от живота им преминаваха пред техните очи така ясно, сякаш бяха гравирани с огнени букви. Трепет ги обхващаше и лицата им побледняваха. Когато бяха около трона в началото, изглеждаха безгрижни и безразлични. Но как се измениха лицата им сега! Чувството за сигурност изчезна и на негово място се появи неопишуем ужас. Страх обзе всяка душа, да не би да бъде намерена недостатъчна. Всяко око бе приковано върху лицето на Седящия на престола и докато погледът Му тържествено се рееше из множеството, сърцата трепереха, защото сами осъждаха себе си, без да бъде произнесена и дума. С болка в душата всеки признаваше своята вина и с ужасяваща яснота виждаше, че с греховете си е отхвърлил скъпоценния дар на вечния живот.

Една група беше записана като бreme за земята. Когато пронизителният поглед на Съдията се спря върху тях, ясно се откри какъв е гряхът им – небрежност. С бледи треперещи устни те признаха, че са предали възложеното им свято доверие. Получавали са предупреждения и привилегии, но нито са им обърнали внимание, нито са ги увеличили. Сега можеха да видят, че твърде много са приемали за даденост Божиата милост. Наистина, не няха да изповядват грехове като тези на най-долните и покварени хора, но както смокиновото дърво бяха прокълнати, защото не бяха дали плод, понеже не бяха използвали поверените им таланти.

Тази група хора бяха поставяли себе си на първо място, бяха работили единствено за себелюбивите си интереси. Не бяха богатели в Бога, не бяха отговорили на Неговите изисквания. Макар да изповядваха, че са Христови служители, те не водеха души при Него. Ако Божието дело бе зависело от техните усилия, щеше да погине, защото те не само бяха задържали поверените им от Бога средства, но

бяха задържали и самите себе си. Сега обаче можеха да видят и почувстват как, заемайки безотговорна позиция спрямо Божито дело, са застанали от лявата страна. Бяха получили възможност, но не бяха правили това, което могат и което трябва.

Споменаха се имената на някои изповядващи истината. Едни бяха изобличени за своето неверие, други – за това, че са били лениви слуги. Бяха позволили други да работят в лозето на Господаря и да носят най-тежки отговорности, докато те себелюбиво са служили на собствените си земни интереси. Ако бяха развили дадените им от Бога способности, можеха да бъдат бременосци, на които може да се разчита, работещи за интересите на Господаря. Съдията каза: “Всички ще бъдат оправдани според вярата си и съдени според делата си”. Колко живо изпъкна пред тях тогава тяхната небрежност и колко мъдра им се видя Божията наредба да даде на всеки човек да върши нещо за подпомагане на Божието дело и за спасение на ближните му. Всеки трябваше да проявява жива вяра в семейството и обкръжението си, показвайки милост към бедните и съчувствие към страдащите, да се ангажира с мисионска работа и да дава средства за делото. Но сега Божието проклятие падаше върху тях поради това, което не бяха направили. Бяха обичали онази работа, която им носеше най-големи облаги за този живот. И срещу техните имена в книгата, посветена на добрите дела, имаше печално празно поле.

Изговорените срещу тях думи бяха най-тържествени: “Претеглени сте на везните и сте намерени недостатъчни. Пренебрегвали сте духовните си отговорности, защото сте били твърде заети със земни дела, докато самото ви положение на доверени хора ви е задължавало да притежавате нещо повече от човешка мъдрост и нещо повече от ограничена преценка.

Когато сте пренебрегнали Бога и Неговата слава поради земните си дела, сте се отвърнали от благословието”.

След това бе зададен въпросът: “Защо не сте изпразнили дрехата на своя характер и не сте я избелили в кръвта на Агнето? Бог изпрати Своя Син на света не за да го съди, но за да бъде светът спасен чрез Него. Моята любов към вас е била по-себеотрицателна от майчината. Можех да излича мрачния доклад на вашите грехове и да поднеса чашата на спасението към устните ви, тъй като претърпях кръстната смърт, за да взема бремето на вашия грях и проклятието на вашата вина. Издържах предсмъртната агония, ужаса от тъмнината на гроба, за да мога да победя онзи, който имаше силата на смъртта, да строша затворническите решетки и да отворя пред вас портите на живота. Подложих се на позор и агония, защото ви обичах с безпределна любов и исках да върна Моите непокорни, заблудени овце в Божия рай, при дървото на живота. Но вие го пренебрегнахте този блажен живот, който извоювах за вас на такава цена! Вие избягвахте срама, отхвърлянето и униженията, които понесе вашият Господ! Не оценихте привилегиите, които Той направи достъпни за вас чрез смъртта Си. Не станяхте съучастници в Неговите страдания, не можете да участвате и в Неговата слава”. После бяха произнесени следните тържествени думи: “Който върши неправда, нека върши и занапред неправда; и който е нечист, нека бъде и занапред нечист; и праведният нека върши и занапред правда, и светият нека бъде и занапред свят”. Тогава книгата се затвори, мантията падна от Седящия на престола и разкри страшната слава на Божия Син.

След това сцената изчезна и аз се намерих все още на земята, неизразимо благодарна, че този ден на Господа не е дошъл и че все още имаме скъпоценно благодатно време да се подготвим за вечността.

Някои неща от голяма важност не получават полагащото им се внимание от страна на нашите издателства. Хора на отговорни постове трябваше да са разработили планове как нашите книги да се разпространяват, а не да лежат по рафтовете, умирайки затиснати. Нашите хора са изостанали и не следват откритото Божие провидение.

Много от публикациите ни се пускат на пазара в толкова малък тираж, че печалбите не са достатъчни да се поддържа редакцията и да се натрупат достатъчно средства за по-нататъшна работа. А онези от нашите хора, които носят специални отговорности в различните клонове на делото в Батъл Крийк и Оуклънд, не са информирани относно нуждите на делото и необходимите капитали за продължаването му. Не разбират размера на загубите и разходите, появяващи се всеки ден в такива институции. Изглежда, смятат, че всичко си върви и без големи грижи или разходи на средства и затова настояват, че са необходими по-ниски тиражи на изданията ни, лишавайки ни така от почти всякакви резерви. И след като цените са намалени до почти губелни стойности, те проявяват съвсем слаб интерес към нарастването на продажбите на същите тези книги, за които са настоявали да са на толкова ниски цени. Целта е постигната, отговорността им е свалена, а би трябвало да проявяват много сериозен интерес и истинска грижа за продажбата на изданията ни, които сеят семето на истината и донасят в издателствата средства за инвестиране в нови издания.

Проявява се голяма небрежност към дълга от страна на проповедниците за това да заинтересуват църквите и местата, където работят по този въпрос. Когато цените на книгите се намалят веднъж, е много трудно да бъдат вдигнати отново до пазарната им стойност, тъй като тесногръди хора ще се развикат: “Спекулация!”, без да си дават сметка, че нито един човек не се облагодетелства от това и че Божиите инструменти не бива да се осакатяват поради липса на средства. Книгите, които трябва да бъдат широко разпространени, лежат безполезни в издателствата ни, тъй като не се проявява достатъчно интерес към разпространението им.

Книгите са сила. Но когато лежат мъртви поради липса на хора, които да съставят планове за широкото им разпространение, силата им изчезва. Макар да се прояви голяма предвидливост и да се разбра, че е необходимо да се вложат средства за печатането на книги и брошури, плановете за възвръщането на инвестираните средства, за да е възможно излизането и на други издания, бяха пренебрегнати. Силата на книгите с всичките ѝ предимства е в ръцете на тези хора. Те могат да я използват по най-изгодния начин или да останат полузаспали и поради бездействие да пропуснат печалбата, която биха могли да имат. Чрез разумно пресмятане могат да бъдат разпръснати още повече светлина с помощта на книги и брошури. Могат да бъдат разпратени до хиляди семейства, които в момента се намират в тъмнината на греха.

Другите издатели имат система за редовно представяне на пазара на книги, които не са от жизнен интерес. “Чедата на този свят са по-мъдри от чедата на светлината в това поколение.” Почти всеки ден

се появяват златни възможности тези мълчаливи вестители на истината да бъдат представяни на семейства и отделни хора, но те не се оползотворяват от ленивите и небрежните. Малцина са живите проповедници. Там, където би трябвало да има сто, има само един. Мнозина допускат огромната грешка да не употребяват талантите си за спасяване душите на своите ближни. Стотици хора трябва да се заемат с разнасянето на светлината в нашите големи и малки градове и села. Необходимо е да се раздвижи общественото мнение. Бог казва: “Нека светлината бъде разпратена из всички части на полето.” Той възнамерява хората да бъдат проводници на тази светлина, като я занасят на оставащите в тъмнина.

Мисионери са нужни навсякъде. Във всички части на полето трябва да бъдат подбрани колпортьори, но не сред свободните елементи на обществото, не сред личности, които не стават за нищо друго и не са постигнали успех в нищо, а сред тези, които притежават добра репутация и тактичност, проникателност, предвидливост и способности. Такива хора са необходими, за да постигнат успех като колпортьори, пътуващи проповедници и рекламни служители.

Понякога личности, способни за тази работа, се заемат с нея, но някой неблагоприятен служител започва да ги ласкае, че тяхната дарба трябва да се изявява на амвона, а не само в колпортьорска работа. Така това дело се омаловажава. Те се подлъгват, че ще се сдобият с правата на проповедници и по този начин същите хора, които би трябвало и да могат да бъдат обучени за добри мисионери, да посещават семейства по домовете им, да разговарят и да се молят се с тях, биват привлечени да станат слаби проповедници; а полето, нуждаещо се от толкова много работа и където може да се извърши толкова добро в полза на делото, се пренебрегва. Добрият колпортьор, както и успяващият проповедник трябва да получават достатъчно възнаграждение за служенето си, стига да работят вярно.

Ако една работа може да бъде по-важна от друга, то това е работата по представянето на нашите издания пред светските хора, така да ги води към изследване на Писанията. Мисионската работа – представянето на нашите книги в домовете, разговори и молитва със и за хората – е добро дело, което обучава мъже и жени за пасторско служене.

Не всеки е способен за тази работа. Трябва да бъдат избрани хора, притежаващи най-добри таланти и способности, които ще се заемат с работата разумно и систематично и ще я вършат с постоянство. Трябва да имат цялостен организационен план, който да следват вярно. Църквите на всяко място трябва да бъдат дълбоко заинтересовани от разпространението на брошурите и от мисионската работа.

Томовете от Духа на пророчеството, както и на свидетелствата, трябва да бъдат представени във всеки пазещ съботата дом. Братята трябва да знаят тяхната стойност и да бъдат подтиквани да ги четат. Не е най-мъдрото решение тези книги да се пуснат на ниски цени и всяка църква да притежава само по един комплект от тях. Нежно е те да присъстват в библиотеката на всяко семейство, да бъдат четени отново и отново. Нека се съхраняват там, където ще могат да бъдат ползвани от мнозина, и да се изнасят, за да се четат пред съседи, близки и приятели.

Трябва да има вечерни четения, на които някой да чете на глас на събраните около зимното огнище. Твърде слаб е интересът към разпространение на дадената от Бога светлина.

Много от тези четива се отнасят до семейните задължения, дават наставления, които да спомогнат за посрещането на почти всякакви случаи и обстоятелства. Харчат се пари за чай, кафе, панделки, волани и украшения, много време и сили се инвестират в изготвяне на дрехи, а най-важната работа върху сърцето се пренебрегва. Бог е промислил скъпоценната светлина да бъде изнесена в нашите книги. Затова те трябва да бъдат притежавани и четени от всяко семейство. Родители, има опасност децата ви да тръгнат срещу дадената от Небето светлина. Затова трябва да купувате и да четете тези книги – за да бъдат благословение за вас и домашните ви. Трябва да заемате книгите от Духа на пророчеството на своите съседи и да ги убеждавате да си купуват от тях. Божии мисионери, бъдете сериозни, активни и енергични работници.

Мнозина вървят направо срещу светлината, дадена от Бога на Неговия народ, защото не четат книгите, съдържащи светлина и познание, предупреждения, изобличения и наставления. Светските грижи, увлечението по модата и липсата на религиозност отклоняват вниманието от светлината, така милостиво дадена от Бога, докато книги и списания, представящи грехове, се разнасят из цялата страна. Скептицизмът и неверието се увеличават навсякъде. Така скъпоценната светлина, извираща от Божия престол, се крие „под шиник”. Бог ще държи Своя народ отговорен за тази небрежност. Ще се иска сметка за всеки лъч светлина, който Той е дал да осветява пътя ни – дали е бил използван за напредък в небесните неща, или е бил отхвърлен, защото е било по-приятно да се следват склонностите.

Сега притежаваме големи улеснения за разпространяване на истината, но нашият народ не оценява дадените му привилегии. Хората по църквите не виждат, нито чувстват необходимост да използват способностите си за спасяване на души. Не осъзнават своя дълг да печелят абонати за нашите списания, включително и здравните, да рекламират нашите книги и брошури. С тази работа трябва да се заемат личности, които желаят да се учат как да достигат както отделните хора, така и семействата. Дрехите им трябва да бъдат спретнати, но не и контешки; маниерите им - такива, че да не отблъскват хората.

Нашият народ се нуждае много от култивиране на истинска учтивост. Тя трябва да бъде характерна черта на всеки, който се заема с мисионска работа.

Нашите издателства трябва да покажат забележителен напредък. Като народ можем да ги подкрепим, ако покажем решителен интерес към разпространяването на изданията ни на пазара. Но ако и през следващата година се прояви толкова малък интерес, колкото през изминалите, ще имаме съвсем малко поле за работа. Колкото по-широко е разпространението на книгите ни, толкова по-голяма ще бъде нуждата от още книги, които да изясняват Писанията. Мнозина са отблъснати от липсата на последователност, от грешките, от отстъплението на църквите и от празниците, панаирите, лотариите и хилядите изобретения за събиране на пари за църковни цели. Те търсят светлина в тъмнината. Ако нашите листовки, брошури и книги, изявяващи истината на прост библейски език, се разпространят навсякъде, мнозина ще открият, че точно това са търсили. Само че много от нашите братя действат така, сякаш хората трябва да дойдат при тях или ги изпращат по издателствата ни, за да си набавят книги. А хиляди дори не знаят, че такива съществуват.

Бог призовава народа Си да действат като живи личности, да не бъдат лениви, мудни и безразлични. Трябва да занесем нашите издания на хората и да ги убеждаваме да ги купуват, като им показваме, че

получават много повече от това, което плащат с пари. Издигайте стойността на книгите, които предлагате. Няма начин да ги оцените прекалено скъпо. {4Т 392.2}

Душата ми агонизира, като гледам безразличието на нашите хора, направили такава висша изповед. Беше ми показано, че кръвта на душите ще бъде върху дрехите на мнозина, които сега се чувстват спокойни и безотговорни за душите, погиващи около тях поради липса на светлина и познания. Те контактуват с тях, но изобщо не ги предупреждават, никога не се молят за тях и не полагат сериозни усилия да им представят истината. Беше ми показано, че по този въпрос се проявява странна небрежност. Проповедниците не правят и половината от това, което биха могли, за да обучат хората, за които работят, по всички точки на истината и дълга, в резултат на което те остават бездушни и бездейни.

Днес Божият народ не се изпитва чрез кладата и ешафода и точно по тази причина любовта на мнозина е охладняла. Когато се появят изпитания, благодатта нараства в съответствие с нуждата. Всеки от нас трябва лично да се посвети точно там, където Бог е казал, че ще ни срещне.

-

Глава 36

Христови посланици

Христовите посланици имат тържествена и важна задача, която някои като цяло приемат твърде лековато. Христос е Свещеник в небесното светилище, но чрез Своите посланици, е Свещеник и на земната църква. Той говори на света чрез избрани хора и провежда делото Си чрез тях така, както по време на земното Си служене го е провеждал видимо. Макар да са минали векове, времето не е променило обещанието, което на раздяла е дал на учениците Си: “И ето, аз съм с вас до свършека на света.” От Неговото възнесение до наши дни хора, посочени от Бога и получили власт от Него, стават учители на вярата. Христос, истинският Пастир, управлява делото Си чрез тези Свои инструменти – подчинените му пастири. По този начин мястото на хората, които се трудят в словото и доктрините, става много важно. От Христова страна те умоляват света да се примири с Бога.

Хората не трябва да считат проповедниците си за публични говорители и оратори, а за Христови посланици, получаващи своята мъдрост и сила от великия Глава на църквата. Омаловажаванането и незачитането на словото, изговорено от тях, показва неуважение не просто към човека, но към Господаря, Който го е изпратил. Той е представител на Христос и в неговия глас трябва да се чува гласът на Спасителя.

Много от нашите проповедници правят голяма грешка, изнасяйки проповеди, изцяло основани на логиката. Има души, които слушат теорията на истината и се впечатляват от изнесените доказателства; но, ако след това част от проповедта представи Христос като Спасител на света, посятото семе може да покълне и да даде плод за слава на Бога.

Само че в много проповеди Христовият кръст не се представя. Мнозина може би слушат последната проповед в живота си и е възможно никога повече да не чуят истината, нито да имат време да я приложат на практика в сърцата си. Тази златна възможност е пропусната завинаги. Ако Христос и Неговата изкупителна любов бяха издигнати заедно с теорията на истината, това можеше да ги определи на Негова страна.

Много повече души, отколкото можем да си представим, копнеят да разберат как могат да дойдат при Христос. Мнозина слушат от амвона популярни проповеди и след това не знаят по-добре от преди как да намерят Исус, нито мира и спокойствието, които душите им желаят. Проповедниците, които проповядват последната вест на милост към света, не трябва да забравят да издигат Христос като убежище за грешника. Мнозина смятат, че няма нужда да проповядват покаяние и вяра със сърца изцяло пропити от Божията любов. Приемат за даденост, че слушателите им са съвършено запознати с Благовестието и че вниманието им трябва да бъде ангажирано с въпроси от съвсем друг характер. Ако аудиторията им изглежда заинтересована, те приемат това като доказателство за успех. Хората са по-невежи относно спасителния план и се нуждаят от повече наставления по този най-важен въпрос, отколкото по който и да е друг.

Коиито се събират, за да слушат истината, очакват да имат полза от това. Както казва Корнилий на приятелите си, “Ние всички присъствуваме тук пред Бога, за да чуем всичко, що ти е заповядано от Господа”.

Теоретичните проповеди са важни, за да могат всички да научат доктрините и да се запознаят с веригата на истината – звено по звено, – съединена в съвършено единство. Но не бива да бъде изнасяна нито една проповед, която не издига Христос, и то разпнат, като основа на Благовестието, показвайки практическото приложение на истините и разкривайки факта, че Христовото учение не е да и не, а да и амин в Христос Исус.

След като истината е представена теоретично, следва трудната част от работата. Хората не бива да бъдат оставяни без наставление по практическите истини, свързани с ежедневиия им живот. Трябва да видят и почувстват, че са грешници и че имат нужда да се обърнат към Бога. Трябва да им бъде обяснено по възможно най-впечатляващ начин как Христос е говорил, как е действал и какво е поучавал.

Когато истината бъде открита пред умовете на хората, работата на проповедника едва е започнала. Христос е нашият Ходатай и действащ Първосвещеник в присъствието на Бог-Отец. На Йоан Той бе показан като Агнето, Което е било заклано и Чиято кръв е пролята за грешното човечество. След като пред грешника се издигне Божият закон, показващ му дълбочината на неговите грехове, трябва да бъде издигнат и Божият Агнец, Който отнема греха на света. Човеците трябва да бъдат поучени на покаяние пред Бога и на вяра в Господ Исус Христос. Така трудът на Христовия представител ще бъде в съгласие с Неговото дело в небесното светилище.

Проповедниците ще достигнат много повече сърца, ако притежават повече практическо благочестие. Често, когато се полагат усилия за представяне на истината в нови полета, трудът е почти изцяло теоретичен. Хората се колебаят. Те виждат силата на истината и трескаво търсят сигурна основа. Когато

чувствата им са смекчени, е дошло времето преди всичко Христовата религия да се всели в ума им. Само че твърде често серията проповеди приключва, без това да се извърши за онези, които имат нужда от него. Такива усилия твърде много приличат на жертвата на Каин – в нея нямаше жертвена кръв, която да я направи приемлива за Бога. Каин постъпваше добре, че принася жертва, но пропусна единственото, което ѝ придаваше стойност – кръвта на умилоствението.

Тъжен факт е, че причината много хора така да наблягат на теорията и толкова малко - на практическото благочестие е, че Христос не живее в сърцата им. Те нямат жива връзка с Бога.

Много души вземат решение в полза на истината под тежестта на доказателствата, без да бъдат обърнати. Не са им изнасяни практически проповеди, свързани с доктриналните, така че да видят прекрасната верига на истината и да се влюбят в нейния Автор, да бъдат осветени чрез послушание. Проповедникът не е свършил работата си, докато не убеди своите слушатели в необходимостта от промяна на характера в съгласие с чистите принципи на истината, която са получили. {4Т 395.4}

Трябва да се боим от формалната религия, защото в нея няма Спасител. Христос изнасяше прости, задушени, изпитващи, практически проповеди. Неговите представители трябва да следват примера Му във всяка своя проповед. Христос и Неговият Отец бяха едно; и Христос охотно, с радост приемаше всички изисквания на Своя Отец. Той имаше ум Божий. Изкупителят е съвършеният Пример. В Него се изяви Йехова. Небето слезе сред човеците и те бяха приютени в лоното на безпределната Любов. Ако проповедниците със смирение сядат в нозете на Исус, съвсем скоро ще придобият правилен възглед за Божия характер и ще станат способни да поучават другите. Някои стават проповедници, без да изпитват дълбока любов към Бога към ближните си. В живота на такива ще се проявяват себелюбие и себеугаждане. И докато тези неосветени и неверни стражи служат на себе си, вместо да пасат стадото и да изпълняват пастирските си задължения, хората ще погиват от липса на правилно наставление.

Във всяка проповед трябва да се отправят горещи апели към хората да изоставят греховете си и да се обърнат към Христос. Необходимо е популярните грехове и себеугаждането, характерни за нашето време, да бъдат осъдени, а да се насърчава практическото благочестие. Проповедникът трябва да бъде напълно искрен към себе си, да чувства с цялото си сърце, че думите, които произнася, отговарят на събственото му отношение към душите на мъжете и жените, за които е умрял Христос. Учителят казва: “Ревността за Твоя дом ме изяде”. Същата ревност трябва да изпитват и Неговите представители.

За човека е принесена неизразима жертва, но тя ще бъде напразна за всяка душа, която не приеме спасението. Колко важно е тогава онзи, който представя истината, да го прави с пълното чувство за отговорност, лежаща върху него.

Колко нежно, състрадателно и любезно трябва да е цялото му поведение и отношение към душите на хората, след като Изкупителят на света е показал, че ги цени така високо. Христос задава въпроса: “Кой е прочее верният и разумен слуга, когото господарят му е поставил над домашното си?”: Кой? И всеки проповедник на Евангелието трябва да повтори този въпрос към сърцето си. Като вижда тържествените истини и умът му съзерцава картината на верния и разумен слуга, душата му трябва да бъде разтърсена до дъно.

На всеки човек е дадена работа, никой не е извинен. Всеки има своя дял според възможностите си. И дълг на онзи, който проповядва истината, е внимателно и с молитва да изучава способностите на хората, които я приемат, и след това да ги обучава, да ги води стъпка по стъпка, карайки ги да осъзнаят бремето на отговорността, поставена върху тях, да вършат онова, което Бог иска от тях. Те трябва да бъдат призовавани отново и отново, така че никой да не устои на изкушението да отговори на Божието намерение да живее християнски живот и да се заеме със своята работа – голяма или малка – съвестно и вярно. Всеки от нас трябва да прави още нещо, освен да ходи на църква и да слуша Божието слово. Трябва да практикува истината, която слуша, да прилага принципите ѝ в ежедневието си живот. Непрестанно да работи за Христос не от себелюбива подбуди, а с поглед, отправен към славата на Този, Който е пожертвал всичко, за да го спаси от смърт.

Нека проповедниците да внушават на онези, които приемат истината, че Христос трябва да живее и в домовете им; че те се нуждаят от благодат и мъдрост от Бога, за да водят и контролират децата си; че това е част от работата, която Бог им е възложил – да възпитават и дисциплинират своите деца, да ги водят към послушание. Нека любезността и нежността на служителите се видят и в отношението му към децата. Той никога не трябва да забравя, че те са миниатюрни мъже и жени, по-малки членове на Господното семейство.

398

Те са много скъпи на Господаря и много близо до Него; ако бъдат подходящо наставлявани и дисциплинирани, ще Му служат дори и в младостта си. Христос бива оскърбен от всяка груба, сурова и необмислена дума, произнесена към децата. Техните права невини се зачитат и към тях се отнасят така, сякаш те не са пълноценни личности, чиито нужди трябва да бъдат подходящо посрещнати. Така характерите им се деформират и Божието намерение за техния живот се проваля.

Тимотей познаваше Писанията от дете и това познание му беше като стража срещу злите влияния, които го заобикаляха, и срещу изкушението да избере удоволствията и себелюбивото угаждане пред дълга. От такава стража се нуждаят и нашите деца и това част от делото на родителите като Христови представители – да се убедят, че децата са подходящо наставлявани в Божието Слово.

Ако служителът получи одобрението на своя Господ, трябва да се труди вярно, за да представи всеки човек съвършен в Христос. Методът му на работа не бива да оставя впечатлението, че не е от голямо значение дали някой ще приеме истината, дали ще практикува истинско благочестие, или не. Животът му ще бъде вяност и саможертва. Ще убеждава грешника, че вечните му интереси са поставени на карта и че душата му ще погине, ако не откликне на усърдния труд, който се полага в негова полза. Онези, които са били изведени от греха и тъмината при светлината и истината, имат да извършат много промени и ако умовете им не бъдат убедени в необходимостта от цялостна реформа, ще заприличат на човека, който се огледал в огледалото – Божия закон – и открил недостатъците на характера си, но си отишъл и забравил как изглежда. Умът трябва да бъде нащрек за своята отговорност, в противен случай ще се върне в състояние на дори още по-безгрижно невнимание, отколкото преди да е бил пробуден.

Работата на Христовия представител е далеч по-велика и по-отговорна, отколкото мнозина си мислят. Той изобщо не бива да бъде доволен от успеха си, докато чрез сериозния си труд и чрез Божието благословение не представи на своя Господ християни, способни да служат и притежаващи истинско чувство за отговорност, готови да вършат посочената им работа.

Вложените усилия и наставления ще имат за резултат включване в делото на хора със силен характер и с твърди убеждения, които няма да позволят на нищо егоистично да попречи на работата им, нито намали вярата им или да ги отклони от дълга. Ако проповедникът обучава правилно поверените на грижите му души, когато отиде в друго поле на делото, църквата която оставя, няма да пропадне, защото ще бъде здраво основана и свързана. Ако хората, които приемат истината, не се обърнат напълно и не настъпи радикална промяна в живота и характера им, душите им не ще са приковани за вечната Скала и след като проповедникът приключи работата си и възбудата от новото отmine, умът им бързо ще се отклони, истината ще изгуби силата си да ги очарова и те ще престанат да пръскат свято влияние, ставайки недостойни за изповедта на своята вяра.

Учудвам се, че с примерите, които имаме пред себе си за това какъв трябва да бъде човек и какво трябва да прави, не се чувстваме подтикнати да положим по-големи усилия да подражаваме на добрите дела на праведните. Не всеки може да заема важен пост, но всеки може да бъде полезен и достоен за доверие и чрез неуморна вяроност да направи повече добро, отколкото изобщо си е представял, че е възможно. Който прегръща истината, трябва да се стреми към ясно разбиране на Писанията и да познава Спасител от жив опит. Умът трябва да се култивира, паметта да се обогатява. Всяка интелектуална леност е грях, а духовната летаргия е смърт.

О, да притежавах достатъчно силен език, за да внуша онова, което искам, на моите съработници в Благовестието! Братя мои, вие боравите със Словото на живота, работите с умове, притежаващи най-висок потенциал, ако бъдат насочени правилно. Но в проповедите ви има твърде много изтъкване на себе си. Христос разпнат, Христос възнесен в небето и Христос идващ отново – това трябва така да смекчи, възрадва и изпълни ума на проповедника на Евангелието, че да представя тези истини пред хората с любов и дълбока сериозност.

Тогава той ще се изгуби от поглед, а Исус ще бъде прославен. Хората ще бъдат така впечатлени от тези всепоглъщащи теми, че ще ги обсъждат и възхваляват. Но ако възхваляват проповедника, а малко се интересуват от това, което проповядва, тогава той ще разбере, че истината не е осветила собствената му душа, не защото проповядва така, че слушателите му да прославят Исус и възхвалят Неговата любов.

Христос казва: “Нека свети вашата виделина пред човеците, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата”. Нека светлината ви свети така, че славата да бъде отдадена на Бога, а не на вас. Ако похвалата идва към вас, треперете и се засрамете, тъй като сте осуетили великата цел - прославя се не Бог, а слугата. Нека светлината ти свети, но внимавай, служителю на Христос, да свети правилно! Ако тя е обърната към теб, ако изтъкваш себе си и привличаш хората да ти се възхищават, трябва напълно да загубиш спокойствие, защото светлината ти свети в погрешната посока.

Проповедници на Христос, ще имате връзка с Бога, ако бдите и се молите. Нека думите ви бъдат „подправени със сол”; нека цялото ви поведение бъде пропито от християнска учтивост и истинска възвишеност. Ако във вас царува Божият мир, неговата сила не само ще ви укрепва, но и ще смекчава сърцата ви, ще бъдете живи представители на Христос. Хора, изповядващи истината, отстъпват от Бога. Исус ще дойде скоро, а те не са готови. Проповедникът трябва да си поставя по-висок стандарт, вярата

му трябва да е белязана от по-голяма твърдост, да притежава жива, жизнена опитност, да не заема същото глупаво място, обичайно за свикналите да раздават поучения. Божието слово вдига високо летвата пред вас. Дали вие – чрез пост и молитвени усилия – ще постигнете пълнота и съвършенство на християнския характер? Оправете пътеките пред нозете си, да не би да се отклонят. Тясното общение с Бога ще донесе на вас и работата ви онази жизнена сила, която събужда съвестта, убеждава грешника за грях и го кара да извика: “Що да сторя, за да бъда спасен?”

Поръчката, която Христос даде на Своите ученици точно преди възнесението Си, бе: “Идете прочее научете всичките народи и кръщавайте ги в името на Отца и Сина, и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко, що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на света.” “И не само за тях се моля, но и за ония, които биха повярвали в Мен чрез тяхното учение.” Поръчката се простира до всички, които ще повярват в Божието Слово чрез учениците. И всеки, който е призван от Бога да застане като Негов посланик, трябва да научи уроците на практическото благочестие, дадени от Христос в Словото Му, и да учи хората на тях

Христос разкри Писанията пред Своите ученици, започвайки с Мойсей и пророците, и ги настави във всичко, отнасящо се до Него; обясни им всички пророчества. В своите проповеди апостолите се връщаха към дните на Адам и водеха слушателите си през цялата пророческа история, приключвайки с Христос, и то разпнат; призовавайки грешниците да се покаят и да изоставят греховете си пред Бога, Христовите представители в наши дни трябва да следват техния пример и във всяка проповед да прославят Христос като Издигнатия над всичко и във всичко.

Формализмът съществува не само в църквите по име, но нараства до тревожни размери и сред онези, които изповядват, че пазят Божиите заповеди и очакват скорошното пришествие на Христос. Не бива да ограничаваме погледа си, нито способностите си за вършене на добро; но ако разширим влиянието и плановете си както Провидението ни отваря път, трябва да бъдем по-сериозни в избягването на идолопоклонството в света. Докато полагаме големи усилия за увеличаването на добрите ни дела, необходимо е да полагаме и съответните усилия да придобием мъдрост от Бога, за да водим всички клонове на делото Му според Неговия ред, а не според гледната точка на света.

Не бива да подражаваме на обичаите на света, но да използваме средствата, оставени от Бога на наше разположение, за да занесем истината на хората.

Когато нашите дела като народ бъдат в съответствие с изповедта ни, тогава ще видим много повече резултати, отколкото сега. Ако сред нас има хора, посветени като Илия и притежаващи същата вяра, ще видим как Бог ни се разкрива, както се е разкривал на светите човеци в древността. Ако сред нас има хора, които осъзнават своите недостатъци, но се молят на Бога с усърдната вяра на Яков, ще видим същите резултати. Сила от Бога ще дойде върху човека в отговор на молитвата с вяра. В света има много малко вяра. Малцина живеят близо до Бога. Как можем да очакваме повече сила и Бог да се открива на хората, когато се отнасяме небрежно към словото Му и сърцата ни не са осветени чрез истиината? Хора, обърнати наполовина, самоуверени и себедоволни по характер, проповядват истината. Само че Бог не работи с тях, защото не са святи по сърце и живот. Не ходят смирено с Него. Цялото ни

служене трябва да се реформира и тогава ще видим Божията светлина и Неговата сила, довеждаща всичките ни усилия до успешен край.

Древните стражи, стоящи на стените на Ерусалим и на другите градове, заемаха най-отговорен пост. От тяхната вярност зависеше безопасността на всички в града. Когато се зададеше опасност, те не трябваше да мълчат – нито денем, нито нощем. Всеки миг от тях се изискваше да се викат един друг, за да проверяват дали всички са будни и дали някой не е ранен. Те биваха разполагани и по някои възвишения, за да наблюдават важните места и да могат да надават предупредителен вик. Предаваха си съобщението един на друг, повтаряйки го, докато обиколи целия град.

Тези стражи символизират проповедниците, от чиято вярност зависи спасението на душите.

Настойниците на Божиите тайни стоят като стражи върху стените на Сион и ако видят да се задава меч, трябва да нададат вик на предупреждение. Ако са спящи войници и духовното им чувство е така притъпено, че не виждат, нито разпознават опасността, и погинат хора, Бог ще изиска тяхната кръв от ръцете на стражите.

“Сине човешки, поставих те страж за Израилевия дом; слушай, прочее, словото от устата Ми и предупреди ги от Моя страна.” Стражът трябва да живее много близо до Бога, да чува словото Му и да се вдъхновява от Духа Му, за да не разчитат на него хората напразно. “Когато кажа на беззаконника: „Непременно ще умреш”, а ти не го предупредиш и не говориш, за да предпазиш беззаконника от беззаконния му път та да спасиш живота му, оня беззаконник ще умре в беззаконието си; но от твоята ръка ще изискам кръвта му. Обаче, ако предупредиш беззаконника, но той не се върне от беззаконието си и от беззаконния си път, той ще умре в беззаконието си, а ти си избавил душата си.” Христовите представители ще внимават, да не би чрез своята невярност да погубяват собствените си души, както и душите на онези, които ги слушат.

Бяха ми показани църквите в различните щати, които изповядват, че пазят Божиите заповеди и очакват Второто пришествие на Христос. Сред тях има тревожно много апатия, гордост, любов към света и студен формализъм. Тези хора бързо заприличват на древния Израел, що се отнася до липсата на набожност. Мнозина правят възвишени и благочестиви изказвания, но не им достига самоконтрол. Апетитът и страстите са поели властта, Аз-ът се въздига. Мнозина проявяват тирания, диктаторство, надменност, самохвалство, гордост и липса на посвещение. А някои от тях са проповедници, боравещи със свещените истини! Ако не се покаят, светилникът им ще бъдат вдигнат от мястото му. Проклятието, изречено от Спасителя над безплодната смокиня, е проповед към всички формалисти и самохвални лицемери, които се държат здраво за света - пълни са с претенциозни листа, но им липсват плодовете. Какво изобличение за онези, които имат вид на благочестие, но чрез нехристиянския си живот се отричат от силата му! Този, Който предупреди с кротост самия главатар на грешниците, Който не отблъсна нито един смирен и каещ се грешник, независимо колко голяма беше вината му, произнесе остра уязвяваща присъда над онези, които правят възвишени и благочестиви изповеди, но на дело се отричат от вярата си.

Начин на говорене

Някои от най-талантливите ни проповедници си вредят много поради своя лош маниер на говорене. Докато учат хората, че са длъжни да се покоряват на Божия морален закон, не бива те самите да нарушават Божиите закони на здравето и живота. Проповедниците трябва да стоят изправени, да говорят бавно, решително и отчетливо, да поемат дълбоко въздух при всяко ново изречение и да произнасят думите, напрягайки коремните мускули. Ако спазват това просто правило и отдават внимание на здравните закони във всички останали отношения, ще опазят своя живот и ще бъдат полезни много по-дълго време от хората с каквато и да е друга професия.

Гръдният кош ще се разшири и ако говорителят упражнява гласа си, рядко ще пресипва - дори и при непрекъснато говорене. Вместо говоренето да изтощава нашите проповедници, те могат, полагайки трижи, да преодолеят всяка склонност към изтощение. Казвам на своите проповядващи братя: Ако не се обучите да говорите в съответствие със законите на здравето, ще пожертвате живота си и мнозина ще скърбят поради загубата на тези „мъченици за делото“, докато истината е, че угаждайки на вредните си навици, вие сте били нечестни към себе си и към истината, която сте представяли, ограбили сте Бога и света от службата, която сте им дължали. Бог би бил доволен да ви има живи, но вие сте извършвали бавно самоубийство.

Начинът, по който истината се представя, често влияе много силно върху решението дали да бъде приета, или отхвърлена. Всички, които работят във великото дело на реформацията, трябва да се научат как да бъдат полезни работници, за да успеят да извършат възможно най-много добро, без да накърняват силата на истината чрез собствените си недостатъци.

Проповедници и учители трябва да усвоят ясно и отчетливо произношение, да придават максимална звучност на всяка дума. Които говорят бързо, гърлено, предъвквайки думите и издигайки гласовете си до неестествено високи тонове, бързо пресипват и изговорените от тях думи губят половината от силата, която биха имали, ако бяха изговорени бавно, ясно, отчетливо и не така силно. Това събужда съжалението на слушателите към говорителя, тъй като те знаят, че той се насилва и се страхуват, че може да рухне всеки момент. Това, че той изпада в бясно вълнение и жестикулира, не е доказателство, че има ревност за Бога.

Спасителят на света желае Неговите съработници да Го представят; и колкото по-близо е един човек до Бога, толкова по-малко грешки ще допуска в отношенията си с хората, в поведението, в маниерите и жестовете си. У нашия Пример – Исус Христос – никога не можеха да се наблюдават груби и недодялани маниери. Той бе Представител на Небето и Неговите последователи трябва да бъдат подобни Нему.

Чрез Своя Дух Господ може да направи някого способен да говори като самия Него, но никога не е възнамерявал Той сам да свърши работата, която е възложил на човека. Дал ни е умствени сили и възможности да усъвършенстваме интелекта и маниерите си. И след като сме направили всичко, което можем, за себе си, използвайки по най-добрия начин предоставените ни възможности, тогава можем да

потърсим Бога в сериозна молитва и да Го помолим да направи за нас чрез Своя Дух това, което ние не можем. В нашия Спасител винаги ще откриваме сила и помощ.

Годност за служене

Често нанасяме голяма вреда на нашите младежи, като им позволяваме да започнат да проповядват, докато все още не познават достатъчно Писанията, за да представят вярата ни по интелигентен начин. Мнозина, които навлизат в делото, са съвсем начинаещи в Писанията. Не са компетентни, нито способни и за други неща.

Те четат Писанията колебливо, като употребяват погрешно и объркват думите по такъв начин, че Божието слово се извращава. Онези, които не могат да проповядват истината по подходящ начин, не бива да се чудят какъв е техният дълг. Мястото им е при учениците, а не при учителите. Младежи, които желаят да се подготвят за проповедници, биха имали голяма полза от посещаването на нашия колеж; но са нужни и други качества, за да станат способни и приемливи говорители. Трябва да се наеме учител, който да обучава младите как да говорят, без да претоварват гласовите си органи. Необходимо е да се обърне внимание и на маниерите.

Някои младежи, навлизащи в делото, са неспособни да преподават истината на другите, защото те самите не са били обучени. Онези, които не могат да четат правилно, трябва да се научат! Преди да застанат пред публика, трябва да станат годни да проповядват. Учителите в нашите училища са длъжни да се съсредоточат сериозно върху собственото си обучение, за да бъдат подготвени да обучават другите. Те няма да са готови, докато способностите им да поучават не бъдат подложени на сериозен изпит от компетентни съдии. Не по-малко внимание трябва да се отделя и на изпитването на проповедниците – на онези, които ще се заемат със священото дело на преподаването на библейските истини на света. Те трябва да бъдат изпитвани от верни, опитни хора.

Дори и след като придобият някакъв опит, все още има какво да се направи за тях. Трябва да бъдат представени пред Господа в сериозна молитва, за да може Той да покаже чрез Светия Си Дух дали ги приема. Апостолът казва: „Не прибързвай да ръкополагаш никого.” В дните на апостолите Божиите служители не си позволяваха да разчитат на собствената си преценка при избирането или приемането на хора, които да заемат тържествения и свят пост на Божи уста. Те подбираха хора, добри според тяхната преценка, и след това ги представяха пред Господа, за да видят дали Той ще ги одобри да отидат като Негови представители. Днес не бива да се прави нищо по-малко от това.

На много места срещаме хора, които набързо са били поставени на отговорни места като старейшини на църквата, без да са подготвени за това.

Те не могат да управляват правилно дори самите себе си. Влиянието им не е добро. Църквата се намира в постоянна опасност поради дефектния характер на своя водач. Тези хора са били ръкоположени твърде набързо.

Божиите служители трябва да бъдат хора с добра репутация, способни благоразумно да се справят със задачите, за които са били избрани. Изправени сме пред голямата нужда от компетентни личности,

които ще бъдат чест, а не безчестие за делото. Проповедниците трябва да бъдат специално изпитвани, за да се открие дали интелигентно проумяват истината за това време, така че да изнасят проповеди както върху пророчествата, така и върху практически теми. Ако не могат да изнасят ясно библейски теми, трябва да продължат да бъдат слушатели и ученици. Необходимо е сериозно и с молитва да изследват Писанията и да се запознават с тях, за да могат да станат учители по библейските истини на другите. Всичко това трябва да се обмисля внимателно и с молитва, преди да се бърза да се изпрачат хора в делото.

Глава 37

Служители на евангелието

Брат А., беше ми показано, че ти не си подготвен да се трудиш успешно в делото. Веднъж усилията ти бяха възнаградени с известен успех, но вместо това да те вдъхнови за още по-голямо усърдие и ревност, имаше обратен ефект. Чувството за Божията доброта трябваше да те накара да работиш със смирение и да не се доверяваш на себе си.

Но особено след своето ръкополагане ти започна да се смяташ за напълно израснал служител, способен да представя истината на големи места. Стана ленив, не чувстваше отговорността за душите и оттогава насам работата ти почти не принася полза на Божието дело. Притежаваш физически сили, но не осъзнаваш, че си отговорен за това как ги използваш, също както е отговорен онзи, който има пари, за тяхната употреба. Не обичаш физическия труд, макар да имаш физика, която изисква здраво физическо натоварване, за да бъде съхранено здравето ти, както и да са стимулирани умствените ти сили. Що се отнася до здравето, физическите упражнения биха били много полезни за всичките ни проповедници. Когато поискат да се разтоварят от активната си работа в делото, трябва да се чувстват задължени да се заемат с физически труд за издръжка на семействата си.

Брат А., ти си пропилявал времето си в сън, който вместо да подобри здравето ти, е бил пагубен за него. Скъпоценните часове, в които си пропуснал да правиш добро както на себе си, така и на другите, ще застанат срещу теб в небесните книги. Твоето име ми бе показано в графата „Лениви слуги”. Работата ти няма да издържи изпита на съда. Толкова много скъпоценно време си пропилял в сън, че всичките ти сили сякаш са се парализирали. Здравето може да бъде запазено чрез правилни житейски навици. Но този капитал – по-скъпоценен от всеки банков депозит – може да бъде пожертван чрез невъздържание в ядене и пиене или чрез оставяне на органите да „рждясат” от бездействие. Трябва да отхвърлиш себеугаждането и глезенето и да победиш леността си.

Причината, поради която много наши проповедници се оплакват от болнавоост, е, че не правят достатъчно упражнения и си угаждат с преяждане. Не осъзнават, че такъв начин на живот застрашава и най-силната физика. Онези, които като теб самия, са мудни по темперамент, трябва да се хранят много пестеливо и да не отбягват физическото натоварване. Много наши проповедници копаят гробовете си със собствените си зъби. Когато се претовари, храносмилателната система страда и от мозъка се източват сериозни умствени сили.

За всяко нарушение на здравните закони грешниците ще трябва да плащат наказанието със собственото си тяло. {4Т 408.2}

Когато не беше активно ангажиран с проповядване, апостол Павел се трудеше като майстор на шатри за прехраната си. Беше длъжен да го прави поради това, че бе приел една непопулярна истина. Преди да приеме християнството, той бе заемал високо положение и не зависеше от работа за прехраната си. Сред евреите бе прието да обучават децата си на някакъв занаят, независимо колко висок пост се очаква да заемат, за да може превратностите на обстоятелствата да не ги направят неспособни да се грижат за себе си. В съгласие с този обичай Павел бе майстор на шатри и когато от него се очакваше да подкрепя Христовото дело със средства, както и да издържа себе си, той се върна към своя занаят. {4Т 409.1}

Никога ученик на Христос не е живял по-усърден, по-енергичен и себепожертвувателен от ап. Павел. Той бе един от най-великите учители в света. Прекосяваше морета, пътуваше наблизко и далеч, докато огромна част от света чу от устата му вестта за Христовия кръст. Той притежаваше горещо желание да даде на погиващия човек познание на истината чрез любовта на Спасителя. Душата му бе погълната от делото на служенето. Той се зае с тежката работа на занаятчия, за да не бъде бремене на християнските общности, притиснати от бедност. Макар да бе основал много църкви, отказваше да бъде издържан от тях, опасявайки се, че ползотворността и успехът му като служител на Благовестието могат да бъдат помрачени от подозрения относно мотивите му. Той отстраняваше всеки повод неприятелите му да ги тълкуват погрешно и по този начин да отнемат силата на неговата вест.

Призова братята си в Коринт да разберат, че като служител на Евангелието той има право да изисква тяхната подкрепа, вместо да се издържа сам, но доброволно се е отказал от това право, опасявайки се, че приемането на средства за издръжка би могло да застане на пътя на неговото служене за тях.

Макар и с крехко здраве, той се трудеше по цял ден, служейки на Христовото дело, а след това работеше робски през част от нощта – а понякога и цяла нощ, – за да осигури средства както за своите нужди, така и за нуждите на другите. Освен това, апостолът даваше пример на своите братя – отдаваше достойнство и чест на физическия труд. Когато нашите проповедници смятат, че страдат от трудности и лишения в Христовото дело, нека чрез въображението си посетят работилницата на апостол Павел и си припомнят, че шиейки платното, този избран от Бога мъж, се е трудил за хляба, който току-ще си е спечелил чрез своята работа като апостол на Исус Христос.

Щом чуеше призива на дълга, този велик апостол оставяше работата си настрана и отиваше да се срещне с най-сурови опоненти, да смълчи хвалбите им и после пак се връщаше да се заеме със скромното си занятие. Неговият религиозен живот е изобличение за леността на някои наши служители. Когато имат възможност да работят, за да подпомогнат издръжката си, би трябвало да го правят с радост.

Бог никога не е възнамерявал човекът да живее в безделие. Когато Адам беше в Едем, му бяха поверени задачи, които да изпълнява. Макар човешката раса вече да не е така бърза или силна, все пак, онзи, който върши работата си с отпуснати ръце, ще обеднее. Усърдните в работата си може невинаги да успяват, но сънливостта и безделието със сигурност наскърбяват Божия Дух и унищожават истинското богоподобие. Застоялата вода става източник на зловоние, а чистите течащи потоци разпръскват здраве и радост по земята. Човекът на неуморния труд ще бъде навсякъде благословение.

Упражняването на физическите и умствените сили е необходимо за пълното и правилното развитие на човека.

Младите проповедници трябва да се стремят да бъдат полезни, където и да се намират. Когато ги поканят да посетят хора в домовете им, не бива да седят лениво, без да полагат усилия да помогнат на онези, от чието гостоприемство се възползват. Задълженията са взаимни – ако проповедникът се радва на гостоприемството на своите приятели, негов дълг е в замяна на тяхната любезност да бъде внимателен и загрижен в отношенията си с тях. Неговите домакини може да са хора с много грижи и тежък труд.

Като показва склонност не само да очаква за себе си, но да се отплаща с навременна помощ, проповедникът често ще намира достъп до сърцата и отворен път за приемане на истината.

Бог няма полза от мързеливци в Своето дело. Той иска благоразумни, загрижени, любезни и усърдни работници. Активното напрежение е от полза за нашите проповедници. Леността е доказателство за поквара. Всяка способност на ума, всяка кост на тялото, всеки мускул на крайниците, показват, че Бог е предвидил тези органи да работят, а не да стоят бездейни. Брат А. е твърде мързелив, за да вложи енергията си в делото и да се заеме с неуморен труд. Хора, които без нужда използват скъпоценните часове на деня за сън, не разбират стойността златните моменти на благодатта. Такива хора носят само проклятие на Божието дело. Брат А е самодоволен. Не е усърден ученик на Библията. Не е това, което би трябвало да бъде, нито това, което би могъл да стане чрез усърдно обучение. Отвреме-навреме се надига, за да свърши нещо, но неговата леност и природната му привързаност към удобствата го карат отново да пропада в коловоза на същата мудност. На хора, които не притежават нужните навици на сериозно трудолюбие и икономия на времето, трябва да бъдат поставени правила, които да ги подтикват към редовност и бързина.

Уошингтън – основателят на нацията – успявал да извърши огромно количество работа, тъй като бил приучен към стриктна точност и ред. Всеки документ имал дата и място и не се губело никакво време в търсене на нещо забутано. Божите хора трябва да бъдат усърдни в обучението, сериозни в придобиването на знания, без да пропиляват нито час. Чрез неуморни усилия могат да изкачат почти всеки връх - като християни, като силни и влиятелни хора. Но мнозина никога няма да постигнат нещо повече - било на амвона, било в бизнеса - поради това, че не умеят да се придържат към целта и поради липсата на навици, придобити в младостта им. Небрежност и невнимание бележат всичко, с което те се заемат. Един внезапен импулс тук и там не е достатъчен да извърши реформа у тези мързеливи любители на удобствата. Това е дело, което изисква търпение, постоянство и добродетелност.

Бизнесмените могат да постигнат истински успех единствено ако имат редовни часове за ставане, молитва, хранене и почивка. И ако редът е толкова важен за светските дела, колко по-важен е при вършенето на Божието дело.

Мнозина пропиляват бодрите утринни часове в леглото. Тези скъпоценни часове, изгубени веднъж, няма да се върнат никога. Изгубени са и за вечността. Само по един изгубен час на ден – какво прехосване на време за една година! Нека сънливецът помисли за това и поразсъждава как ще дава сметка пред Бога за пропуснатите възможности.

Проповедниците трябва да отделят време за четене, за изследване, размишление и молитва. Необходимо е да складират в ума си полезно знание, да съхраняват части от Писанието, да проследяват изпълнението на пророчествата и да изучават уроците, които Христос е дал на Своите ученици. Когато ще пътувате с кола или ще чакате на гарата, вземайте със себе си книга. Всеки свободен миг използвайте, за да правите нещо. По този начин пред хилядите изкушения се затваря една много удобна врата. Ако цар Давид се бе заел с някаква полезна работа, нямаше да се провини в убийството на Урия. Сатана е винаги готов да намери работа на онзи, който не може да си намери сам. Умът, постоянно жадуващ да се изигне до висините на интелектуално величие, няма да има време за евтими и глупави мисли, които са майка на злите действия. Сред нас има хора с добри способности, които могат да станат изключително полезни чрез подходящо обучение, но те не обичат да се напрягат и не смятат, че е престъпление да бъдат нехайни към максималното използване на способностите, с които са били надарени от Твореца. Прилепват се към удобствата си и умовете им остават занемарени. Много малко са онези, които имат ум Божий. Бог ще попита ленивите слуги: „Какво направихте с талантите, които ви дадох?” В онзи ден мнозина ще открият, че са като слугата, който взел своя талант, увил го в кърпа и го заровил в земята. Тези безполезни слуги ще бъдат „изхвърлени във външната тъмнина”, а които са поставили талантите си в ръцете на bankerите и са ги удвоили, ще чуят похвалата: „Хубаво, добри и верни слуго! Над малкото си бил верен, над многото ще те поставя! Влез в радостта на господаря си”.

Когато на някой човек се поверят отговорности, не се задава въпросът дали е красноречив или богат, а дали е честен, верен и трудолюбив; защото, каквито и постижения да има, без тези качества той е напълно неспособен за каквото и да е доверен пост. Мнозина, започнали живота си с чисти намерения, не успяват, тъй като им липсва трудолюбие. Младежи, които постоянно се движат в групи, събират се в магазините и по улиците, все са заети с разговори и клюки, никога няма да израснат до ръста на разумни хора. Непрестанното прилежание ще направи за човека това, което нищо друго не може. Онези, които никога не са доволни от постигнатото през деня, ще добият истински успех в живота.

Мнозина се провалят - напълно се провалят там - където биха могли да постигнат успех. Не чувстват бремето на работата, приемат нещата твърде лековато, сякаш имат на разположение хиляда години, през които да работят за спасението на душите. Поради тази липса на усърдие и ревност на малцина хората ще вярват, че наистина имат предвид това, което казват. Божието дело се нуждае не толкова от проповедници, колкото от сериозни, усърдни работници за Господа. Само Бог може да прецени силите на човешкия ум. Не е според Неговото намерение човекът да е доволен да остане в низините на невежеството, но да постигне всички висини на просветения и образован интелект. Всеки мъж и всяка жена трябва да чувстват, че върху тях лежи задължението да постигнат най-висше умствено ниво. Макар че никой да не бива да се хвали с познанието, което е придобил, привилегия на всички е да се наслаждават на удовлетворението да знаят, че с всяка следваща стъпка стават все по-способни да прославят и възхвалят Бога. Те могат да черпят от неизчерпаемия Източник на всяка мъдрост и знание.

Като влезе в училището на Христос, ученикът се подготвя да се заеме с придобиване на знания, без да се замайва от височината, която „катери”.

Придвижвайки се от истина към истина, придобивайки все по-чист и по-ясен поглед върху прекрасните закони на науката и природата, все повече ще се чувства пленен от удивителните прояви на Божията любов към човека. Ще преценява разумно, че съвършенството, знанието и мъдростта на Бога се простират отвъд неговата собствена ограниченост. Колкото повече се разширява и разпростира знанието му, толкова повече чистите потоци светлина ще се изливат в душата му. Колкото повече пие от извора на знанието, толкова по-чисто и по-радостно ще съзерцава Божиите дълбини.

Култура на ума е това, от което се нуждаем като народ, за да отговорим на изискванията на времето. Бедност, скромен произход и неблагоприятна среда не бива да възпрепятстват култивирането на ума. Умствените способности трябва да бъдат под контрола на волята; на ума не бива да се позволява да броди и да се разсейва с най-различни неща, нямащи абсолютно никаква стойност. Във всяко обучение има трудности, но никога не се отказвайте поради обезсърчение. Изследвайте, изучавайте и се молете, посрещайте всяка трудност мъжествено и енергично, викайте на помощ силата на волята и добродетелта на търпението; след това копайте още по-усърдно, докато скъпоценният бисер на истината се открие пред вас – чист и красив, още по-скъпоценен поради трудностите, с които сте го открили. След това не оставайте в тази точка и не съсредоточавайте цялата си умствена енергия върху нея, нито изисквайте постоянното внимание на другите, а се заемете с друга тема и започнете внимателно да я изследвате. Така пред вашето съзнание ще се разкриват тайна след тайна. Ще спечелите две ценни победи. Не само ще придобиете полезно знание, но и вашият ум ще е получил повече сила чрез това упражнение. Откриването на ключа за разгадаването на една тайна може да доведе до откриването на друг скъпоценен бисер на познанието, неоткрит досега.

Много наши служители не умеят добре да изнасят доктринални проповеди.

Същите усилия и усърдие, които са им помогнали да разберат едни, ще им помогнат да разберат и другите. Пророчествата и останалите доктринални теми трябва да бъдат напълно разбрани от тях. Само че някои, заети с проповядване от години, са доволни да се ограничат с няколко теми, защото са твърде лениви да изследват Писанията прилежно и с молитва, за да станат великани в разбирането на библейските доктрини и в практическите уроци на Христос. Умовете на всички трябва да бъдат изпълнени с познание на истините от Божието Слово, за да са подготвени да отговарят във всеки момент и да извадят от своя „склад“ както „нови, така и стари неща“. Поради липса на усърдие и сериозни усилия умът се осакатява и смалява. Дошло е времето Бог да каже: „Вървете напред, усъвършенствайте способностите, които съм ви дал!“.

В света изобилстват грехове и слабости. Нови и нови неща под формата на сензационни драми се появяват, за да завладеят ума; пълно е с абсурдни теории, които са гибелни за моралното и духовното израстване. Божието дело се нуждае от интелигентни хора, личности на мисълта, компетентни в Писанията, които да се противопоставят на надигащата се вълна от съпротива. Не бива да насърчаваме по никакъв начин високомерието, тесногърдието и непостоянството, макар и облечено в мантията на „вид на благочестие“. Онези, които имат осветяващата сила на истината в сърцата си, ще разпръсват убедително влияние. Ще знаят, че защитниците на греха не могат нито да създадат, нито да разрушат истината, затова ще останат спокойни и внимателни.

Не е достатъчно нашите служители да имат превъзходно познание на истината. Непрекъснато се подлагат на изследване теми, с които боравят хора, покварили дадените им от Бога сили и ги използват за събаряне на истината. Фанатизмът нека бъде оставен настрана. Сатанинските заблуди на епохата трябва да се разобличават ясно и разумно с меча на Духа, който е Божието Слово. Същата невидима Ръка, Която направлява планетите в техните орбити и държи световите чрез силата Си, е осигурила на човека, създаден по Божи образ, достатъчно, за да бъде малко по-ниско от Божиите ангели, когато изпълнява земния си дълг.

Хора, на които е поверена най-тържествената истина, давана някога на човеци, не отговарят на Божиите намерения. Той е предвидил да се издигаме все по-високо и по-високо към съвършенството, осъзнавайки и виждайки във всяка стъпка силата и славата Божи. Човек не познава сам себе си. Нашите отговорности са напълно пропорционални на светлината, възможностите и привилегиите ни. Отговорни сме за доброто, което сме могли да направим, но не сме, защото сме били твърде лениви, за да използваме и увеличаваме дадените ни средства.

Скъпоценната Божия книга съдържа правила за живота на хората от всяка класа и професия. В нея има примери, които е добре да изучаваме и на които да подражаваме. „Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи.“ Истинската чест и слава на Христовия слуга не е в броя на изнесените от него проповеди, нито в количеството на писанията му, но във вярното служене на нуждите на хората. Ако пренебрегва тази част от работата си, той няма право да се нарича служител.

Днешното време се нуждае от хора, които разбират нуждите на другите и им служат. Верният Христов служител бди за всеки случай да предупреди, да изобличи, да посъветва, да умолява и да насърчава своя ближн, работейки заедно с Божия Дух, който действа в него самия мощно, за да представя всеки човек съвършен в Христос. Такава личност е призната от Небето за служител, който ходи в стъпките на Великия Образец.

Нашите проповедници не са достатъчно взискателни към своите навици в ядене и пиене. Поемат твърде големи количества храна и твърде разнообразни блюда. Някои са реформатори само по име. Няма правила, които да регулират диетата им, но си угаждат, ядейки плодове и ядки между храненията, и така натоварват твърде много храносмилателната си система. Някои ядат три пъти на ден, когато два биха били по-благоприятни за физическото и духовното им здраве.

Ако законите, които Бог е дал да управляват физическото ни тяло, се нарушават, наказанието ще последва със сигурност.

Поради неблагоприятие в храненето, сетивата на мнозина са почти парализирани. Те са мудни и сънливи. Тези бледолики проповедници, чието страдание е последица от егоистично угаждане на апетита, не са добра реклама на здравната реформа. Когато почувстват претоварване, би било по-добре да прескачат от време-навреме по едно хранене, за да дават на тялото си възможност да се възстанови. Нашите работници трябва да действат за напредъка на здравната реформа повече чрез примера си, отколкото чрез проповядването ѝ. Когато добронамерени приятели им предложат изискани ястия, те са изкушени да пребрегнат принципа. Но отказвайки тези апетитни блюда и богато подправени ястия, чай

и кафе, те ще доказват на практика, че са здравни реформатори. Страданието на някои днес е последица от нарушаване законите на живота. Това хвърля петно върху делото на здравната реформа.

Прекомерното себеугаждане в ядене, пиене, спане и т.н. е грях. Уравновесената здравословна активност на силите на ума и тялото води към добро; и колкото по-възвишени и чисти са силите, толкова по-непомрачено и ярко е щастието. Един безцелен живот е жива смърт. Способностите на интелекта трябва да се упражняват чрез теми от вечна стойност. Това е благоприятно както за тялото, така и за ума. Има мнозина, дори и сред проповедниците, които искат да се издигнат в света без усилия. Те са амбициозни да извършат велики и полезни дела, но пренебрегват ежедневните си задължения, които могат да им помогнат да станат служители според Христовите изисквания. Желаят да постигнат онова, което постигат другите, но не им е приятна дисциплината, необходима да ги подготви за това. Този мъчителен копнеж, който изпитват и мъже, и жени, да направят нещо далеч повече, отколкото позволяват настоящите им способности, просто ги кара да се провалят решително още в началото. Те с възмущение отказват да се катерят по стълбата, желайки да се издигнат по някакъв по-малко лесен начин.

Глава 38

Нашият колеж

Възпитанието и обучението на младежите е важна и тържествена работа. Великата цел, която си поставяме, е правилното развитие на характера, за да може отделният човек да бъде добре подготвен да носи отговорностите на този живот, както и в края да получи вечния. Вечността ще открие как е била вършена тази работа. Ако проповедници и учители можеха да почувстват напълно своята отговорност, днес състоянието на нещата в света щеше да е различно. Но те са се прилепили твърде много към собствените си възгледи и намерения. Не осъзнават важността на делото си и неговите резултати.

Бог не би могъл да направи за човека повече, отколкото е направил, давайки Своя възлюбен Син. Нито би могъл да стори по-малко, за да осигури изкуплението на човека и едновременно с това да запази достойнството на Божия закон. Той изля за нас всички съкровища на Небето и, давайки ни Своя Син, отвори пред нас златните му порти; даде неизразим дар на онези, които биха приели Неговата жертва и биха се върнали към своята вяроност спрямо Бога. Христос дойде в нашия свят с любов, обширна като вечността, в сърцето Си и направи човека наследник на всичките Своя богатства и слава. Чрез този акт разкри пред нас характера на Своя Отец и показа на всяко човешко същество, че Бог може да бъде праведен и едновременно с това да оправдае всеки, който повярва в Него.

Величието на небето стори това не за свое удовлетворен. Всичко бе за спасението на човека. Себелюбието под каквато и да е форма бива изобличено в Неговото присъствие. Той прие нашето естество, за да страда като нас, принасяйки душата Си в жертва за грях. Бе поразен от Бога и наскърбен, за да спаси човека от удара, който той заслужаваше за нарушаването на Божия закон. Чрез светлината, струяща от кръста, Христос възнамерява да привлече всички хора при Себе Си. Неговото човешко сърце страда за човешката раса. Ръцете Му се отворени да ни прегърнат и Той кани всички да дойдат при Него. Животът Му на земята бе непрестанен акт на себеотрицание и снизхождение.

След като човекът струва на Небето толкова много – цената на скъпия Божи Син, – колко внимателно би трябвало да се отнасят проповедници, учители и родители към душите, намиращи се под тяхното влияние. Работата над умовете е добро дело и трябва да се заемаме с него в страх Божи. Възпитателите на младежите трябва да упражняват съвършен самоконтрол. Да се унищожи доброто влияние над някого чрез липса на търпение или за да се поддържа някакво неоправдано величие и превъзходство, е ужасна грешка, тъй като може да стане средство за изгубването на тази душа за Христос. Чрез неблагоприятно ръководство характеристиките на младежите могат да се деформират така, че нанесената вреда никога да не бъде напълно преодоляна. Христовата религия трябва да има контролиращо влияние върху възпитанието и обучението им. Примерът на Спасителя в себеотрицание, всеобща благост и дълготърпелива любов е изобличение към нетърпеливите проповедници и учители. На тези припчени наставници Той задава въпроса: “Така ли се отнасяте към душите, за които съм дал живота Си? Няма ли да оцените по-високо безпределната стойност, която съм заплатил за тяхното изкупление?”

Всички хора, свързани с нашия колеж, трябва да се боят от Бога и да имат Неговата любов в сърцата си. Те трябва да направят религията привлекателна за младежите, попадащи под тяхно влияние. Нужно е професори и учители да чувстват постоянната си зависимост от Бога. Те вършат делото си в този свят, но Източникът, от Който трябва непрекъснато да черпят мъдрост и знание, е отгоре. При учителите егоизъм не трябва да съществува. Необходимо е да бъдат водени от Светия Дух, да живеят смирено с Бога и да чувстват своята отговорност, която е не по-малка от тази на проповедника. Влиянието, което професорите и учителите ще окажат в нашия колеж, ще бъде пренесено където и да отидат след това младите хора. От този колеж трябва да излиза свято влияние, за да противостои на моралната тъмнина, доминираща навсякъде. Когато Божият ангел ми показва, че трябва да бъде основан институт за образованието на нашите младежи, видях, че това ще бъде едно от най-великите средства, предопределени от Бога за спасението на души.

Онези, които постигат успех във възпитанието на младежите, ще ги приемат такива, каквито са, а не каквито би трябвало да бъдат или каквито ще бъдат, когато ги обучат. Бавно схващащите ученици ще бъдат изпитание за тях, но те трябва да се заемат търпеливо с невежството им. С по-чувствителните и нервни студенти трябва да се отнасят нежно и много любезно, помнейки че в бъдеще ще срещнат своите ученици пред съдийския престол на Христос. Чувството за собственото им несъвършенство трябва непрестанно да води възпитателите към подхранване на нежно съчувствие и снизходителност към онези, които се борят със същите трудности. Те могат да помогнат на учениците си не като извиняват недостатъците им, но като вярно поправят грешките им така, че изобличените да се привържат още по-тясно към сърцето на учителя.

Бог е привързал млади и стари едни към други чрез закона на взаимната зависимост. Възпитателите на младежите трябва да изпитват несебелюбив интерес към агънцата на стадото така, както Христос ни е дал пример чрез живота Си. Съществува твърде малко състрадателна нежност и твърде много строга съдийска неумолимост. На всеки трябва да се отдаде точна и непредубедена справедливост, тъй като

Христовата религия изисква това; но винаги трябва да се помни, че твърдостта и справедливостта имат сестра-близначка – милостта. Резервираността спрямо учениците, индиферентното отношение към тях, непристъпността, суровостта и острата критичност са в противоречие с Христовия Дух.

Всеки от нас трябва лично да отваря сърцето си за Божията любов, за да победи себелюбието и грубостта; да остави Исус да поеме собствеността над душата му. Младежкият възпитател трябва добре да помни, че въпреки всичките предимства на възрастта, образоването и опита си, все още не е съвършен победител - самият той греша и има много пропуски. Трябва да се стреми да се отнася с младежите, поставени под грижите му така, както Христос се отнася към него самия; да помни, че те са расли с по-малко предимства и в по-неблагоприятна среда от онази, на която се е радвал той. Христос търпеше грешника при всичките му прояви на поквара и бунт. Любовта Му към него не охладняваше, усилията Му не отслабваха и Той не го изоставяше на ударите на Сатана.

Стоеше с отворени обятия, готов да приеме отново грешника, бунтовника и дори отстъпника. Имайки този Пример пред себе си, учителите трябва да представляват Христос при възпитанието и обучението на младежите. И в деня на съда няма да бъдат посрамени, когато застанат лице в лице със своите ученици и с доклада за отношението си към тях.

Отново и отново младежкият възпитател внася в класната стая мрачната сянка, обгърнала душата му. Той е претоварен, нервен или със стомашни проблеми и оцветява всичко в тъмни краски. Влиза при учениците с разстроени нерви и раздражен стомах. Сякаш не е доволен от нищо, струва му се, че учениците са склонни да проявяват неуважение към него и наляво-надясно раздава остри критични оценки.

Вероятно един-двама вършат грешки или са недисциплинирани. Умът му обаче преувеличава техния случай, той става несправедлив, груб, изобличава остро и дори започва да се подиграва на онези, за които счита, че са се провалили. По-нататък същата несправедливост му пречи да си признае, че не се е държал подходящо. За да опази достойнството на своето положение, той пропилява скъпоценна, златна възможност да прояви Христовия дух и може би да спечели една душа за небето.

Опитните хора разбират, че за младежите сега е особено опасно време. Отвсякъде ги заобикалят изкушения. Да плуват по течението е лесно, но да се опълчат срещу вълните на злото се изискват неистови усилия. Сатана полага най-големи старания да затвърди младите хора в греха, тъй като тогава е още по-сигурен и за възрастните. Неприятелят на душите е изпълнен със заслепяваща омраза към всеки, който се стреми да влияе на младежите в правилната посока. Той ненавижда всяко нещо, което им представя Бога и Спасителя в правилна светлина. Затова усилията му са специално насочени срещу онези, които са в положение да получават светлина от небето. Той знае, че всяко старание от тяхна страна да влязат във връзка с Бога, ще им даде сила да устоят на измамите. Онези, които изпитват удоволствие от греховете си, са със сигурност под неговото знаме.

Но веднага щом се положат усилия те да се отърсят от властта му, той се разгневява и започва да действа усърдно, за да попречи на Божиите намерения - ако е възможно.

Ако влиянието в нашия колеж е такова, каквото трябва, обучаващите се там младежи ще бъдат способни да познаят Бога и да Го прославят за всичките Му дела. И докато са заети с усъвършенстване

на дадените им от Него способности, ще се подготвят да Му отдадат още по-полезотворно служене. Осветеният ум ще отключва съкровищата на Божието Слово и ще събира скъпоценните му бисери, за да ги представя пред умовете на другите и да ги научи как да издирват Божиите дълбочини. Познаването на богатството на Неговата благодат ще облагороди и възвиси човешката душа. Чрез връзка с Христос тя ще стане участник в Божественото естество и ще придобие сила да устоява на сатанинските нападки.

На учениците трябва да бъде внушено, че самото знание може да се превърне в разрушителна за тях сила в ръцете на врага на всичко добро. Той самият е много интелигентно същество, което е заемало изключително високо положение сред ангелското множество, но в края се е разбунтувало. И днес много хора с изключителни интелектуални възможности са пленени от силата му. Осветеното знание, което дава Бог, е истинското и ще прославя Него.

Работата на учителите в нашия колеж е много тежка. Между онези, които посещават училището, има личности, които не са нищо друго, освен агенти на Сатана. Те не уважават училищните правила и развъртават всички, които контактуват с тях. След като учителите направят всичко възможно, за да реформират класа, след като чрез лични усилия, старание и молитва са се помъчили да ги достигнат, но те отблъскват всички усилия, положени за тях, и продължават грешното си поведение, тогава е необходимо да бъдат отстранени от училището, за да не заразяват останалите със злото си влияние.

За да може да поддържа правилна дисциплина и в същото време да проявява състрадателна любов и нежност към душите под негова опека, учителят има нужда непрекъснато да черпи мъдрост и благодат от Бога.

Той трябва да държи на реда. Но онези, които обичат душите, откупени с Христовата кръв, трябва да дадат всичко от себе си, за да спасят грешащите. Твърде често тези бедни грешници биват изоставяни на тъмнината и измамата ръководи живота им. А онези, които би трябвало да им помогнат, ги оставят да погинат. Мнозина извиняват своята небрежност към тези лекомислени и опаки деца, позовавайки се на религиозните преимущества в Батъл Крик. Казват, че ако това не ги доведе до покаяние, нищо не би го сторило. Възможността за посещаване на Съботно училище и слушането на проповеди от амвона са наистина скъпоценни преимущества. Но всички те могат да отминат незабелязани, докато един искрено заинтересован човек би могъл да се доближи със съчувствие и любов към тези души и да успее да ги достигне. Беше ми показано, че личните усилия, полагани с благоразумие, ще окажат подчертано влияние в случаи, считани за твърде тежки. Много от тези ученици може да не са с толкова закоравели сърца, колкото изглежда. Нашите хора в Батъл Крик трябва да изпитват дълбока заинтересованост към младежите, които Божието провидение е довело под тяхно влияние. Видели сме доброто дело на спасението да се реализира за мнозина, посещавали нашия колеж. Но още повече ще се извърши чрез лични усилия.

Егоистичната любов към „мен и моето“ пречи на мнозина да изпълнят дълга си към другите. Да не би да смятат, че всичко, което трябва да извършат, е само за тях и за собствените им деца? „Понеже – казва Христос – не сте направили това на един от тези най-скромните, нито на Мен сте го направили.“ Да не би вашите деца да са по-ценни в Божиите очи от децата на вашите ближни? Бог не отдава значение на различията. Ние сме длъжни да правим всичко, което можем, за да спасяваме души. Никой не бива да бъде подминат, защото нямал културата или религиозния опит на по-привилегированите

деца. Ако тези грешни и пренебрегнати деца се бяха радвали на същите преимущества в домовете си, може би щяха да покажат далеч по-голямо благородство на духа и по-големи таланти, полезни за делото, от мнозина, над които родители са бдели ден и нощ с най-нежна грижа и с преливаща любов. Ангелите състрадават на тези изгубени агънца, плачат, когато очите на хората са сухи и сърцата им - затворени за тях. Ако Бог не ми бе възложил друга работа, бих направила дело на живота си грижата за такива, които другите не желаят да си направят труда да спасят.

В Господния ден някой ще бъде държан отговорен за загубата на тези скъпи души.

Родители, които са пренебрегнали дадените им от Бога отговорности, ще отговарят за тази небрежност в съда. Тогава Господ ще ги запита: „Къде са децата, които ти дадох, за да ги възпитаеш за Мен? Защо не са от дясната Ми страна?“. Тогава много родители ще видят, че неразумната им любов е заслепила техните очи за грешките на децата им, като им е позволила да развият деформирани характери, негодни за небето. А други ще осъзнаят, че не са отделяли на децата си време и внимание, любов и нежност; и тази тяхна небрежност към дълга ги е направила това, което са. Учители ще видят къде са могли да работят за Господа, търсейки да спасят очевидно непоправими случаи, отхвърлени в крехките им невръстни години. И членовете на църквата ще видят, че са могли да принесат добра служба на Господа, старайки се да помагат на онези, които най-много се нуждаят от помощта им. Докато интересите и любовта им са били изцяло съсредоточени върху собствените им семейства, е имало много неопитни младежи, които са могли да бъдат привлечени към техните сърца и домове, и скъпоценните им души да бъдат спасени чрез дълбока и нежна грижа.

Възпитателите трябва да знаят как да пазят здравето на своите ученици. Трябва да ги възпират от претоварване на ума с твърде много учене. Ако те завършат колежа с много познания в науките, но с разклатено здраве, за тях би било по-добре никога да не бяха влизали там. Някои родители смятат, че образованието на децата им е твърде скъпо и ги притискат да завършат по-бързо. Учениците искат да вземат много часове, за да завършат образованието си за колкото е възможно по-кратко време. Позволява се на някои да напредват твърде бързо. Да, едни наистина се нуждаят от побутване, но други трябва да бъдат възпирани. Учениците трябва да бъдат винаги старателни, но не и да тъпчат умовете си така, че да получат интелектуално „разстройство“. Не бива да бъдат толкова притиснати от уроците, че да пренебрегват културата на маниерите; и най-вече не бива да позволяват на нищо да пречи на молитвените им часове, които им донасят връзка с Исус Христос – най-добрия Учител, Когото светът е познавал.

В никакъв случай те не бива да лишават себе си от духовните преимущества. Много ученици превръщат уроците си в своя първа и най-важна цел и пренебрегват молитвата, започват да отсъстват от Съботното училище и молитвените събрания. И поради пренебрегването на своя религиозен дълг се завръщат по домовете си отдалечени от Бога. Пренебрегнали са най-важната част от образованието си – онази, която лежи в основата на всяко истинско познание и на която не бива да се отдава второстепенно значение. „Страх от Господа е начало на мъдростта.“ „Търсете първо Божието царство и Неговата правда.“ Това трябва да е не на последно, а на първо място. Необходимо е ученикът да има възможност да общува със

своята Библия. А за това се нуждае от време. Ученик, който е направил Бога своя сила, който богатеє в познанието за Него, както е разкрит в Словото Му, полага основата на истинското си образование.

Бог е предвидил колежът в Батъл Крийк да постигне по-висок стандарт на интелектуална и морална култура от всеки подобен институт в нашата страна. Младежите трябва да бъдат обучени колко е важно да развият своите физически, умствени и духовни сили; да постигнат не само най-високите върхове в науката, но чрез знание от Бога да се научат да Го прославят. Да успеят да формират уравновесен характер и по този начин да бъдат напълно подготвени за полезна служба в този свят; да придобият и морална годност за вечния живот.

О, да можех да намеря думи, с които да изразя колко е важен нашият колеж! Нека всички знаят, че той е Божи инструмент, чрез който Господ се открива на човека. Учителите вършат много по-велика работа, отколкото смятат. Умове трябва да се оформят и характери да се развият чрез задълбочена опитност. В страх Божии трябва да се положи всяко усилие, за да се развият способностите на децата, дори да са белязани с големи несъвършенства. Нека те бъдат насърчавани и укрепвани. Много младежи са богати на таланти, които не могат да бъдат използвани, тъй като не са имали възможност да ги развият.

Физическите им сили са укрепвани чрез упражнения, докато способностите на ума лежат скрити, понеже възпитателят не е развил чрез употреба своята проникателност и дадения му от Бога такт. Нека на младите се дават задачи за самоусъвършенстване. Те трябва да бъдат стимулирани, насърчавани и дори принуждавани да действат.

По целия свят има нужда от работници. Божията истина трябва да бъде занесена в чужди земи, за да може живеещите в тъмнина да бъдат осветени от нея. Бог иска да покажем ревност в това направление, безкрайно по-голяма от проявената досега. Като народ сме почти парализирани. Не правим и една двадесета от доброто, което бихме могли, тъй като себелюбието вирее в големи размери сред нас. Сега Божието дело има нужда от обучени хора, тъй като новопоявявалите не могат да работят задоволително. Бог е поставил нашия колеж като средство за обучение на служители, които няма да Го посрамят. Върховете, които могат да бъдат достигнати чрез подходящо възпитание и образование, досега не са били достигнати. Повечето от половината сред нас имат способности. Ако талантите им бъдат впрегнати в работа, ще има двадесет проповедници там, където сега има само един.

Учителите не бива да смятат, че добре са изпълнили дълга си, след като са опомогнали на своите ученици да напреднат в различните науки. Нека осъзнаят, че пред тях лежи най-важното мисинско поле в света. Ако способностите на възпитателите се използват така, както Бог желае, те ще бъдат най-ефективните мисионери. Нека не забравяме, че младежите формират навици, които в девет от десет случая ще решат бъдещето им. Влиянието на компанията, в която се движат, връзките, които създават и принципите, които възприемат, ще ги съпътстват през целия им живот.

Ужасен факт, който трябва да накара сърцата на родителите да затреперят, е, че колежите, в които днешните младежи са изпращани, застрашават техния морал. Както невинен младеж, който бъде поставен заедно със закоравели престъпници, ще се научи на престъпления, които преди дори не е и сънувал, така и младежи с чисти умове изгубват своята чистота на характера, стават долни и покварени, когато попаднат в покварените компании в колежите.

Родителите трябва да се събудят за своите отговорности и да разберат какво вършат, изпращайки децата си от дома в колежи, от които не могат да очакват нищо друго, освен деморализиране. Колежът в Батъл Крийк трябва да стои по-високо в морално отношение от всеки друг в страната, за да не бъде застрашена сигурността на децата, поверени на грижите му. Ако учителите вършат работата си в страх Божии и работят заедно с Христовия Дух за спасяване душите на учениците, Бог ще увенчае усилията им с успех. Боещите се от Бога родители ще се интересуват повече от характера, с който техните деца се завръщат от колежа, отколкото от успехите и напредъка им в обучението.

Беше ми показано, че Бог е предвидил нашият колеж да върши великото дело за спасяване на души. Само когато са под контрола на Божия Дух, способностите на човека могат да се развият до висша степен. Предписанията и принципите на религията са първите стъпки в придобиването на знания и лежат в самата основа на истинското образование. Знанията и науките трябва да бъдат оживотворени от Божия Дух, за да служат на благородни цели. Единствено християнинът може да използва знанието правилно. За да бъде напълно оценена, науката трябва да се разглежда от религиозна гледна точка. Сърцето, облагодородено от Божията благодат, може най-добре да разбере истинската стойност на образованието. Качествата на Бога, както са разкрити в Неговото творение, могат да бъдат оценени само ако познаваме Твореца. За да водят младежите към Извора на истината, към Божия Агнец, Който взема греховете на света, учителите трябва да познават истината не само на теория, но да притежават и познание върху пътя на светостта от личен опит. Когато се съедини с истинското благочестие, знанието е сила.

Дългът на родителите към колежа

Нашите братя и сестри в чужбина трябва да чувстват като свой дълг да подкрепят този институт, основан от Бога. Някои ученици се връщат по домовете си с мърморене и оплаквания, а родители и църковни членове се вслушват внимателно в техните преувеличени и едностранчиви твърдения. Те биха направили добре, ако вземат предвид, че историята има две страни, вместо да позволяват на тези тенденциозни изказвания да издигат бариера между тях и колежа. Нека едва тогава започнат да се страхуват, да разпитват и изпитват подозрения относно начина, по който той се управлява. Такова влияние нанася голяма вреда. Думите на недоволство се разнасят като заразна болест и е много трудно създаденото впечатление да се заличи. При всяко повторение разказът се разширява, докато достигне гигантски размери, когато едно разследване би разкрило факта, че учители и преподаватели нямат вина. Те просто са изпълнявали дълга си, прилагайки правилата на училището, които трябва да бъдат спазвани, в противен случай то би се покварило.

Родителите невинаги се държат мъдро. Много от тях са твърде взискателни и желаят да накарат другите да споделят тяхното мнение; стават нетърпеливи и арогантни, ако не успеят. А когато от техните собствени деца се изисква да спазват правилата и изискванията на училището и наложените им ограничения ги тормозят, твърде често същите родители, които изповядват, че се боят от Бога, се

присъединяват към децата си, вместо да ги изобличат и да поправят грешките им. Често това се оказва повратната точка в характера на тези деца. Правила и ред се пречупват, а дисциплината се потъпква под нозете. Децата започват да презират ограниченията и говорят пренебрежително за институциите в Батъл Крийк. Ако родителите можеха да разсъждават правилно, щяха да видят лошите резултати, до които ще доведе поведението им. Наистина би било прекрасно, ако в едно училище с четиристотин ученици, ръководено от хора с обикновени човешки слабости, всяко решение е така съвършено и точно, че да не може да предизвика критика.

Ако родителите се поставят на мястото на учителите и видят колко е трудно да се ръководи и налага дисциплина в училище със стотици ученици на различна възраст и с различно ниво на интелект, след известен размисъл нещата щяха да им изглеждат различни. Щяха да разберат, че някои деца никога не са били дисциплинирани в домовете си. Винаги са били глезени и никога не са приучвани към послушание. В името на техния напредък много по-добре би било те да бъдат отделени от безразсъдните си родители и поставен при сурови ограничения, обучавани като войници в армията. Ако не се направи нищо за тези толкова тъжно пренебрегвани от невярващите си родители деца, те никога няма да приемат Исус. Ако върху тях не се упражни някакъв контрол, ще бъдат безполлезни в земния живот и няма да имат дял във вечния.

В небето цари съвършен ред, съвършено послушание, съвършен мир и хармония. Онези, които не уважават реда и дисциплината в този живот, няма да уважават и спазвания в небето ред. Те никога няма да бъдат допуснати там, тъй като всеки бъдещ служител на небето ще обича реда и ще уважава дисциплината. Характерът, оформен в този живот, определя бъдещата ни съдба. Когато Христос дойде, няма да промени характера на нито един човек. Дадено ни е скъпоценно благодатно време, в което да се усъвършенстваме, да „изперем дрехите“ на характера си и да ги „избелим“ в кръвта на Агнето. Премахването на петната от греха изисква доживотна работа. Всеки ден са нужни подновени усилия в отричането от себе си. Всеки ден ни предстоят нови битки и победи. Всеки ден душата е призовавана в сериозна молитва към Бога за велики победи чрез кръста. Родителите не бива да пренебрегват нито едно свое задължение в полза на децата си. Трябва да ги възпитават така, че те да станат благословение за обществото тук и да пожънат наградата на вечния живот след това.

Глава 39

Делото в Айова

Беше ми показано, че делото в Айова е в плачевно състояние. С различни негови клонове са се свързали младежи, които не са в такова духовно състояние, че да могат да служат на народа. Голям брой неопитни и неспособни хора, които имат нужда с тях да се работи много, служат в делото.

Студенти на колежа

Влиянието на брат Б. не е напълно такова, каквото би трябвало. Докато бе в колежа в Батъл Крийк, той бе в много отношения примерен млад човек. Но заедно с други млади хора направиха тайна екскурзия до _____. Това не беше благородно, открито или справедливо. Всички те знаеха, че е в разрез с правилата, но рискуваха в пътя на престъплението. Чрез тази своя постъпка, както и чрез отношението си към своето погрешно поведение, тези млади хора хвърлиха най-неправедна сянка върху колежа.

Като приеха работата на брат Б. при тези обстоятелства, братята в Айова постъпиха неправилно. Ако следват подобна линия на поведение и в други случаи, много ще оскърбят Бога. Фактът, че преди е бил младеж с отлично държание, му е осигурил голямо влияние над околните и примерът му в открито незачитане на правилата и властите, поддържащи и контролиращи училището, са повлияли и на други да постъпват като него. Законите и ограниченията нямат сила да ръководят училището, ако подобни неща се наказват от братята съвсем леко. В училището много лесно навлиза деморализиращо влияние. Мнозина с готовност ще се присъединят към духа на бунт и незачитане, ако не се полагат бързи, непрестанни, и бдителни усилия да се поддържа стандартът на училището чрез стриктни правила, регулиращи поведението на учениците.

Бог не приема работата на брат Б., докато не види напълно и не осъзнае колко зле е постъпил, като е нарушил правилника на колежа и докато не положи усилия да се противопостави на влиянието, което е разпръснал в ущърб на своята репутация.

Ако не бе това нещастно обстоятелство, още много студенти щяха да дойдат от Айова. Ако ти, брат Б., можеше да видиш и осъзнаеш влиянието на тази едничка лоша постъпка, както и страстта, завистта и почти омразата, които изпълват сърцето ти, защото поведението ти е било порицано от професор Браунсбъргър, щеше да потрепериш за себе си и за всички останали, които не могат да понасят ограничения и водят война срещу правилата и дисциплината, които им пречат да следват собствените си пътища. И тъй като изповядваш, че си ученик на кроткия и смирен Исус, твоето влияние и отговорност нарастват много.

Брат Б., надявам се, че внимателно ще изследваш подбудите си и няма да забравиш своето първо изкушение да се отклониш от правилника на колежа. Критично прецени характера на управление в нашето училище. Нито едно от правилата, които налагаме, не е прекалено стриктно. Само че таиш гняв. По този начин с времето разумът се детронира и сърцето става плячка на неуправляеми страсти. Още преди да осъзнаеш, си направил стъпка, която не би направил само няколко часа преди това под натиска на каквото и да било изкушение. Импулсите са победили разума и не можеш да върнеш назад вредата, която си нанесъл на себе си и на Божия институт. Единствената ни безопасност при всякакви обстоятелства е винаги да сме господари на себе си в силата на Исус – нашия Изкупител.

Колежът ни няма онова влияние над хорското мнение, което да го подкрепя при управлението и прилагането на правилата подобно на другите колежи. В нашия случай това е деноминационно училище и ако не се пази само, ще придобие светски характер и влияние. За да съхранят морала и религиозното влияние на училището, пазещите събатата ученици трябва да притежават повече морална смелост от тази, която са проявявали досега. В противен случай то ще се отличава от колежите на другите деноминации само по име. Бог е промислил и основал този колеж с намерението той да бъде движан от

най-висши религиозни интереси и всяка година необърнати студенти, които са изпратени там, да се връщат по домовете си като войници на Христовия кръст.

Професори и учители трябва да търсят най-добрите начини да запазят особения характер на нашия колеж. Всички би трябвало да ценят високо привилегиата, на която се радваме – това училище – и вярно да го поддържат и пазят дори от сянка на укор. Себелюбието би могло да парализира енергията на студентите и светският елемент да спечели доминиращо влияние над цялото училище. Това би нанесло Божието проклятие над него.

Студентите, които изповядват, че обичат Бога и се покоряват на истината, трябва да притежават самоконтрол и сила на религиозните принципи в такава степен, която ще ги направи способни да устояват непоклатимо пред изкушенията и да стоят на страната на Исус в колежа, в общежитията или където и да е. Религията не бива да се носи като мантия само в Божия дом, но принципите ѝ да придават облик на целия живот. Които пият от извора на живота, няма да подражават на светските хора, демонстрирайки копнеж към промени и удоволствия. В поведението и характера им ще се виждат покоят, мирът и щастието, които са намерили в Исус, поставяйки ежедневно своите притеснения и товари в нозете Му. Ще показват, че са доволни и дори радостни от това, че ходят в пътя на дълга и послушането. Такива студенти ще разпръскват над колегите си влияние, което ще обхване цялото училище. Войниците в тази вярна армия ще ободряват и укрепват своите учители и професори в усилията им, като не насърчават никакъв вид невярност, разногласия или небрежност към спазването на правилата и ограниченията. Влиянието им ще бъде спасително и делата им няма да погинат във великия Божи ден, но ще ги следват и в бъдещия свят. Благоуханието на живота им тук ще се носи през безкрайните векове на вечността. Един сериозен, съвестен и верен младеж в училището е неоценимо съкровище. Небесните ангели го гледат с любов. Скъпият Спасител го обича и в небесните книги се записва всяко негово праведно дело, всяко изкушение, на което е устоял, всяко зло, което е победил.

Така той полага добра основа за себе си идващото време, която ще издържи и през вечността.

Поведението на брат Ц. в колежа – това, че непрекъснато търси обществото на млади дами – е лошо. Не е тази целта, с която са го изпратили в Батъл Крик. Студентите не идват тук, за да създават връзки, да търсят флиртове и ухажване, а да получат образование. Ако им се позволи да следват собствените си наклонности в това отношение, колежът скоро ще се деморализира. Някои от тях използват скъпоценните училищни дни за потайни флиртове и закачки, въпреки бдителността на професорите и учителите. Когато някой учител, по който и да е предмет, използва преимуществата на своето положение, за да се домогва до привързаността на учениците си с изгледи за брак, поведението му заслужава най-сурово порицание.

Влиянието на синовете на брат Д. и още неколцина от Айова, както и това на г-н Е. от Илиноис не е полезно за училището. Роднините и приятелите на тези ученици ги подкрепят в техните критики срещу колежа. Синовете на брат Д. притежават способности и възприемчивост, които са източник на самодоволство за родителите им. Но когато тези млади хора използват способностите си, за да нарушават правилата и ограниченията в колежа, не са нещо, което трябва да носи задоволство.

Документът, съдържащ умела и остра критика срещу един от преподавателите в колежа, няма да бъде четен с такова задоволство в деня, когато делото на всеки човек ще мине на проверка пред Бога. Тогава брат и сестра Д. ще видят доклада за това какво са извършили, като са давали зле прикрито оправдание на сина си по тези въпроси. Тогава ще трябва да отговарят за влиянието, което са разпространили срещу училището – един Божии инструмент, – правейки цветисти изявления. Така те са пречили на ученици да идват в колежа, където биха могли да бъдат доведени под въздействието на истината. Вследствие на това лошо влияние ще бъдат изгубени души. Великият ден на Божия съд ще разкрие влиянието на изговорените думи и на демонстрираното отношение. Брат и сестра Д. пренебрегват някои от задълженията си в своя дом.

Пияни са от грижите на този живот. Работа, бързане и амбиции – това е техният дневен ред. И прекомерната им любов към света е имала своето оформящо влияние върху децата им, върху църквата и света. Те са лош пример за носещите истината с правда, която осъжда света.

До голяма степен съхраняването и пребъждането на нашите институти, които Бог е предвидил като средство за напредъка на делото Си във времето, зависи от младежите християни. Тази съдбоносна отговорност лежи върху днешните ни млади хора, които са на прага на своя активен живот. Никога не е имало време, когато резултатите да са зависели в такава степен от хората; колко е важно тогава, младежите да бъдат обучени за великото дело – за да може Бог да ги използва като Свои инструменти. Техният Творец има изисквания към тях, които са над всички останали.

Бог е Този, Който им е дал живота, както и всяка физическа и умствена дарба. Подарил им е способности, които те да усъвършенстват разумно, за да може да им бъде поверено дело, траещо и през вечността. Като отплата за Своите велики дарове Той изисква те да облагородяват и упражняват своите интелектуални и морални способности. Не им ги е дал просто за тяхно забавление или за да злоупотребяват с тях, работейки против Неговата воля и намерения, а да ги използват, за да разпространяват знанието за истината и светостта в света. Той изисква тяхната благодарност, дълбока почит и любов за непрестанната Си благост и безпределна милост. Справедливо изисква послушание спрямо Своя закон и спрямо всички мъдри ограничения, които ще въздържат и пазят младежите от сатанинските измами и ще ги водят в пътя на мира. Ако те можеха да видят, че спазвайки на законите и ограниченията в нашите институции, само ще подобрят репутацията си в обществото, ще възвисят характера си, ще облагородят ума си и ще увеличат щастието си, нямаше да се бунтуват срещу справедливите правила и цялостните изисквания, нито щяха да се занимават с предизвикване на подозрения и предразсъдъци спрямо тези институции. Младежите ни трябва да притежават дух на енергичност и честност, за да отговорят на изискванията и това ще бъде тяхната гаранция за успех.

Дивият и безразсъден характер на много светски младежи от това поколение разбива сърцето ми. Голяма част от обвиненията за това падат върху техните родители. Без страх от Бога никой не може да бъде наистина щастлив.

Студентите, които се дразнят от авторитетите и са се върнали по домовете си, за да хвърлят укори срещу колежа, ще трябва да признаят греха си и да компенсират влиянието, което са пръснали, преди да получат Божието одобрение. Вярващите в Айова са оскърбили Бога с лековерието, с което са приемали

тези мнения. Те би трябвало винаги да са на страната на реда и дисциплината, а не да насърчават хлабавото ръководство.

Един младеж бива изпратен от далечен щат, за да се възползва от преимуществата на колежа в Батъл Крийк. Той напуска дома си с благословията на своите родители. Всеки ден е чувал усърдните молитви, издигани пред семейния олтар, и очевидно е получил добър старт в живота с благородна решителност и чистота. В момента, в който напуска дома си, неговите убеждения и намерения са правилни. В Батъл Крийк той се среща със съученици от всички класи. Запознава се с някои, чийто пример е благословение за всички, попаднали в сферата на тяхното влияние. Среща и други, които очевидно са любезни и интересни, чийто интелект го очарова, но моралният им стандарт е нисък и нямат религиозна вяра. За известно време той устоява на всеки подтик да се отдаде на изкушението, но като наблюдава как онези, които изповядват, че са християни, сякаш се наслаждават в компанията на такива безбожници, неговите намерения и възвишени цели се разколебават. Харесва му живото остроумие и общителният дух на тези младежи и почти неосезаемо той започва да се чувства все по-привлечен и от тях. Неговата крепост се предава и смелото му до този момент сърце отслабва. Те го канят да ги придружава в разходките им, водят го в кръчми. Поръчват стриди или други лакомства, а той се срамува да се отдръпне или да откаже. Веднъж преминал границите, го прави отново и отново. Една чаша бира започва да му изглежда безобидна и той я приема; но все пак продължава да има силни угризения на съвестта.

Не заема открито страната на Бога, на истината и правдата. Компанията на лукавите и измамливи хора, с които се е свързал, му харесва и това го отвежда още една стъпка по-нататък. Неговите изкусители го убеждават, че със сигурност е съвсем невинно да изиграят една игра на карти или да наблюдават играчите в билиардната зала, и той започва редовно да се поддава на изкушението.

Нашия колеж е посещаван от младежи, които – без техните родители и настойници да подозират! – висят из кръчмите, пият бира, играят карти или билиард. Те се опитват да запазят тези неща в дълбока тайна помежду си, а преподаватели и учители са в пълно неведение относно това сатанинско дело. Когато младият човек бива подмамен да направи нещо лошо, което трябва да бъде запазено в тайна, той започва битка със съвестта си. Но склонностите триумфират. Когато е дошъл в Батъл Крийк, той е възнамерявал да бъде християнин. Но е бил твърдо и сигурно воден в пътя надолу. Злите другари и съблазнителите от младежите с пазещи съботата родители – някои от тях живеещи в Батъл Крийк – откриват, че той е податлив на изкушения и тайничко тържествуват в силата си поради факта, че той е слаб и с такава готовност се поддава на увличащото им влияние. Откриват, че може да бъде посрамен и объркан от такива, които са имали светлината, но са закоравили сърцата си в греха. Точно такива влияния могат да се открият навсякъде, където млади хора се събират заедно.

Ще дойде времето, когато този младеж, напуснал бащиния си дом чист, неопетнен и с благородни цели, ще бъде погубен. Той се научава да обича злото и да отхвърля доброто. Не вижда опасностите, не се въоръжава с бдение и молитва. Не се поставя решително под закрилящата грижа на църквата. Подтикван е да вярва, че е мъжествено да бъде независим, да не позволява свободата му да бъде ограничавана. Научен е, че пренебрегването на правилата и неподчинението на законите означава да се радва на пълна свобода; че е робско винаги да се боиш и трепериш, да не би да постъпиш погрешно.

Поддава се на влиянието на безбожни хора, които външно изглеждат честни, но вършат измама, безчестие и неправда. А те го презират и осмиват за това, че така лесно са го подлъгали.

Отива на места, където не може да очаква да намери чистота и добро. Възприема житейски обичаи и навици в говоренето, които не са нито възвисяващи, нито облагородяващи. По този начин мнозина са в опасност неусетно да бъдат отведени толкова далеч, че да пропаднат дори в собствените си очи. За да получат аплодисментите на безсърдечните и безбожните, има опасност да предадат чистотата и благодството на Христос и да станат роби на Сатана.

Млади служители

Беше ми показано, че Айова ще изостане далеч зад останалите щати в стандартите на чистотата и благочестието, ако на младежите, за които е очевидно, че нямат връзка с Бога, се позволява да имат влияние в конференцията. Смятам, че върху мен лежи най-тържествен дълг да кажа, че днес Айова би била в много по-добро състояние, ако братята Ф. и Г. си бяха мълчали. След като те лично не притежават практическо благочестие, как биха могли да водят народа към Източника, Който сами не познават?

Непрекъснато се увеличава скептицизмът по отношение свидетелствата на Божия Дух. Тези младежи насърчават въпросите и съмненията към тях, вместо да ги пресичат, тъй като са невежи по дух и нямат сила, нито мъдрост да ги разбират. Докато са така неосветени по сърце, техният труд не би могъл да донесе нищо добро. Те може да имат вид на благочестие и да убеждават душите, че притежават истината. Но къде са Духът и силата Господни, които да убедят сърцето и да пробудят съзнанието за грях? Къде е силата да се помага на хората от опит да познаят живото богоподобие? Самите те нямат и понятие от това. Как тогава ще представят Христовата религия? Ако млади хора трябва да навлязат в делото, нека не ги обезсърчаваме. Но нека първо да се учат и упражняват.

Брат Г. може да обедини усилията си с тези на лекарите от санаториума, но не може да работи в съгласие с тях. Твърде е самодоволен, за да се учи. Той е самохвалец и егоист.

Пред него е имало същите добри перспективи както пред останалите младежи, но докато те са били готови да приемат наставление и да бъдат поставени на всяко място, за да принасят вярна служба, той не се приспособява към ситуацията. Мисли си, че знае твърде много, за да заема второстепенен пост. Не се посвещава на пациентите. Толкова е надменен и арогантен, че влиянието му не може да бъде толерирано повече в санаториума. Не му липсват способности и само да беше по-склонен да се учи, би придобил практически познания, така необходими в работата на лекаря. Ако бе опазил духа си в кротост и смирение, би постигнал успех. Но природните недостатъци на характера му са останали незабелязани и непобедени. У него има склонност да мами и увърта. Това би унищожило служенето на всеки човек и със сигурност би затворило пред него вратите на делото. Трябва да култивира най-стриктна честност и да бяга от всяка измама, както се бяга от проказа. Той се смущава, понеже е дребен на ръст. Не е в неговата власт да промени това. Но дефектния си характер би могъл да промени, стига да желае. С грижи умът и характерът могат да бъдат оформяни според Божествения Образец.

Истинската възвишеност на ума, а не любовта към доминирането правят човека. Правилното развитие на умствените сили го прави това, което е. Облагородяващите способности са дадени, за да се оформи характер за бъдещия вечен живот. Човекът е създаден за по-висше, по-свято състояние на радост от това, което светът може да даде. Създаден е по Божии образ за висша и благородна цел – такава, която привлича вниманието на ангелите.

Като цяло днешните младежи не мислят задълбочено и не постъпват мъдро. Ако осъзнаваха опасностите, които ги дебнат на всяка крачка, щяха да бъдат по-предпазливи и да избягват множество примки, които Сатана е приготвил за нозете им. Бъди внимателен, братко мой, да не изглеждаш такъв, какъвто не си! Не е лесно да различиш позлатените имитации от чистия метал. Изследвай най-задълбочено не само себе си, но и положението, което заема всеки един в семейството ти.

Проследи живота на всеки и размисли какъв е резултатът от неговото поведение. Разсъди защо някои хора са обичани и уважавани от истински добрите, а други са презирани и отбягвани. Разгледай всичко това в светлината на вечността и когато откриеш, че ти или някой друг е сбъркал, внимателно отбягвай в бъдеще подобно поведение. Ще е добре да помниш, че наклонностите на характера се предават от родители на деца. Сериозно размишлявай над тези неща и след това в страх Божии препаши всеоръжието си за доживотна битка с унаследените склонности, като не подражаваш на никой друг, освен на Божествения Образец. Трябва да работиш с постоянство, упоритост и усърдие, за да успееш. Ще трябва да победиш себе си, а това е най-тежката битка. Решителното противопоставяне на собствените ти пътища и на лошите ти навици ще ти донесе скъпоценни и вечни победи. Но докато подхранваш силните черти на характера си, докато предпочиташ да водиш, вместо следваш, няма да постигнеш успех. Припрян си по естество и ако не се пазиш, започваш да угаждаш на нрава си. На младите трябва да се възлагат отговорности и да изпълняват важни задължения. Подготвяш ли се да извършиш своя дял в страх от Бога?

Брат Ф. не е подготвен за работата си. Трябва да се учи почти навсичко. Характерът му е дефектен. Не е учен от детството си да бъде грижовен, трудолюбив и да носи товари. Той не смята нито чувства, че трябва лично да свърши работата. Нито е подготвен и да оцени извършеното от другите. Самодоволен е. Въобразява си че знае повече, отколкото в действителност. Когато изцяло се предаде на Божия Дух и напълно осъзнае тържествеността и отговорността на делото на Христовия служител, тогава ще се почувства напълно недостатъчен за него. Недостатъчен е в много отношения; и недостатъците му ще се възпроизвеждат и у другите, давайки на света неблагоприятно впечатление за характера на нашето дело и за служителите, работещи в него. Той трябва да опознае товарите и задълженията на практичния живот преди да е готов да се заеме с по-отговорна работа – дори за смъртен човек.

Всички млади служители трябва да бъдат ученици¹ преди да станат учители. Макар да ги насърчавам да навлизат в делото, бих казала, че съм упълномощена от Бога да им препоръчам и да настоявам пред тях да се подготвят за това Дело.

Братята Ф. не са склонни да се грижат и да носят отговорности. Всичко, с което се заемат, е белязано с тяхната небрежност и несъвършенство. Разговорите и поведението им са необмислени. Тържественото,

възвисяващо и облагородяващо влияние, което би трябвало да характеризира всеки служител на благовестието, няма да се види в живота им, докато не бъдат преобразени и оформени според божествения Образец. Във всеки от тях има повече или по-малко егоизъм, макар у едни да е много повече, отколкото у други. В тези млади хора има дух на самодоволство и надменност, който ги прави негодни за Божието дело. Имат нужда сами сурово да дисциплинират себе си, преди да бъдат приети от Бога като работници в делото Му. Притежават природна леност, която трябва да бъде преодоляна. Необходимо е вярно да се подготвят за земните си работи. Нека да се учат и когато покажат забележителен напредък в по-малките отговорности, ще бъдат готови да им се поверят и по-големи. По-добре е различните конференции да се лишат от такива работници. Отговорността за душите не може да се възлага на хора в тяхното състояние. Те са като бебета. Не познават живота благочестие и се нуждаят от най-цялостно обръщане преди да могат дори да се нарекат християни.

Брат А.Ф. има нужда от цялостна подготовка в нашия колеж. Езикът му е дефектен. Груб е, липсва му изисканост на изказа. На всичкото отгоре е самодоволен и се мами напълно по отношение на способностите си. Няма истинска вяра в свидетелствата на Божия Дух. Не ги изследва внимателно и не прилага истините в тях. Докато е с такова ниско ниво на духовност, няма да разбира стойността им, нито истинската им цел.

Тези младежи четат Библията, но имат съвсем малко опит в молитвеното усърдно и смирено изследване на Писанията, за да бъдат напълно подготвени за всяко добро дело.

Има голяма опасност да се насърчава навлизането на хора в делото, които не са искрено загрижени за душите. Те може да са способни да заинтересоват слушателите и да водят битки, но не са хора на мисълта, които усъвършенстват способностите си и увеличават възможностите си. Делото се осакатява и поврежда. Ако Христос не пребъдва в хората, проповядващи истината, те ще снижават моралните и религиозните стандарти навсякъде, където са търпени. Имаме само един пример – Христос. “Всичкото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата, за да бъде Божият човек усъвършенствуван, съвършено приготвен за всяко добро дело.” В Библията намираме безпогрешния съвет на Бога.– Приложени на практика нейните учения ще подготвят човека за всеки дълг. Тя е Божият глас, който говори на душата. Колко внимателно младежите трябва да изследват Божието слово и да съхраняват неговите становища в сърцата си. Някои наши проповедници, както и хора, които проповядват от време-навреме, показват забележителен недостиг на познания върху Писанието. Работата на Светия Дух е да просвещава, да смекчава себелюбивото каменно сърце, да покорява бунтовния грешник и да го спасява от покваряващото влияние на света. Молитвата на Христос за Неговите ученици бе: “Освети ги чрез истината; Твоето Слово е истина”. Мечът на Духа, който е Божието слово, пронизва сърцето на грешника и го води към покаяние. Когато теорията на истината се повтаря без душата на говорителя да чувства свящото ѝ влияние, тогава тя няма сила върху слушателите и бива отхвърлена като грешка; а говорителят се натоварва с отговорността за загубата на души. Необходимо е да бъдем сигурни, че нашите проповедници са обърнати хора – скромни, кротки и смирени по сърце.

В делото трябва да настъпи решителна промяна. Необходимо е много по-критично проучване качествата на проповедника. Мойсей е бил направляван от Бога да придобие опит в обгрижването, деликатността и нежното внимание, когато е водел стадото си, за да може като верен пастир да бъде готов, когато Бог го призове да води народа Му. Онези, които се ангажират във великото дело за проповядване на истината, се нуждаят от подобна опитност. За да води душите при животворния Извор, проповедникът трябва първо сам да е пил от Него. Нужно е да осъзнава безпределната жертва, която Божият Син е дал, за да спаси падналия човек. Неговата собствена душа трябва да бъде пропита от духа на неувяхващата любов. Ако Бог ни посочи да извършим нещо трудно, трябва да го извършим без роптание. Ако пътят е труден и опасен, Бог има план да го извървим със смирение и да викаме към Него за сила. Необходимо е да се поучим от опитността на някои наши проповедници, които не знаеха почти нищо за трудностите и изпитанията, а сега гледат на себе си като на мъченици. Те трябваше да се научат да приемат с благодарност онова, което Бог им е избрал, и да помнят Начинателя на спасението си. Проповедникът трябва да работи усърдно, енергично и ревностно – много повече, отколкото в бизнес-делата си, – тъй като този труд е свещен и резултатите от него са от голямо значение. Срещу делата на всеки един ден в небесните книги трябва да бъде записано “добре свършени”, така че дори и да не се подари друг ден, в който да се работи, делото да бъде изцяло завършено. Нашите проповедници – особено младите – трябва да осъзнават каква подготовка им е нужна, за да могат да се справят със святата си работа и да са готови за общение с чистите ангели. За да се чувстваме у дома си в небето, то трябва да живее в нашите сърца още тук. Ако при нас не е така, би било по-добре да нямаме никакъв дял в Божието дело.

Неосветените служители го покваряват. Ако не се постигне цялостен по-висок стандарт в него, истината на Евангелието все повече и повече ще губи силата си. Човешкият ум е представен чрез една богата градинска почва.

Ако не бъде обработена по подходящ начин, тя ще обрасне с плевелите и тръните на невежеството. Умът и сърцето се нуждаят от ежедневна обработка и небрежността в тази област ще донесе зло. Колкото повече природни дарби е дал Бог на един човек, толкова повече е нужно да ги усъвършенства и толкова по-голяма е отговорността му да използва своето време и таланти за Божия слава. Умът не бива да остане в летаргия. Ако не се упражнява чрез придобване на познание, ще затъне в невежество, суеверия и фантазии. Ако интелектуалните възможности не се развиват както трябва за слава на Бога, ще се превърнат в силно и мощно средство за път към погубление.

Разбира се, хората трябва да се пазят да не станат надути и с претенции за независимост, но е необходимо непрестанно да бележат значителен напредък. Трябва да използват всяка възможност да развиват все повече благородните и великодушни черти на характера си. Ако младежите чувстват своята зависимост от Бога във всеки момент и подхранват молитвен дух, изливайки душата си пред Бога навсякъде и по всяко време, по-добре ще познават Божията воля. Но беше ми показано, че братята Ф. и Г. почти никак не познават действието на Божия Дух. Те работят с човешката си сили и дотолкова са заслепени спрямо себе си, че нито виждат, нито осъзнават голямата си нищета. Изказват се непочтително за Свидетелствата, дадени от Бога в полза на Неговия народ, и си навличат осъждане,

като си дават мнението и критикуват това или онова, когато би било по-добре да сложат ръка на устните си и да легнат по очи в праха, защото, колкото познават Божия Дух, толкова познават и духа на Свидетелствата.

Те са новаци в истината и джуджета в религиозната си опитност. Най-големите победи, спечелени за Божието дело, не са чрез тежки спорове, богати съоръжения, мощно влияние или изобилни материални средства, а спечелените в скришната стаичка с Бога, когато усърдната вяра се обляга на мощната десница на Силния.

Когато Яков се окаже напълно победен и в безпомощно състояние, в своята агония изля душата си пред Бога. Божият ангел му каза да го пусне, но Яков не отпусна хватката си. Поразеният мъж, страдащ от физическа болка, издигна сериозната си молитва с дързост, характерна за живата вяра. “Няма да те пусна да си отидеш – каза той, – докато не ме благословиш.”

Божие Слово съдържа велики тайни, които никога няма да бъдат открити от хора, на които Божият Дух не помага. В изкупителния план също има неизследими тайни, които никога не могат да бъдат разбрани от ограничени уми. По-добре е неопитните младежи упражняват способностите си за придобиване на знания в области, които са вече открити, защото ако не придобият повече духовно просветление от сегашното, ще им е нужен цял един живот да научат откритата Божия воля. Когато оценят светлината, която вече имат, и започнат да я прилагат на практика, ще бъдат способни да се придвижат крачка напред. Божие провидение е безкрайно училище, в което Бог непрекъснато помага на хората да видят истинската цел на живота си. Никой не е твърде млад, никой не е твърде стар, за да стане ученик в това училище и да слуша усърдно уроците, които преподава Божественият Учител преподава. Той е Добрият Пастир и призовава овцете Си по име. От пустинята се чува гласът Му: “Този е пътят, ходете по него”.

Младежи, които никога не са постигали успех в земните си дела, ще бъдат също толкова неподготвени да се заемат и с по-висши задължения. Религиозна опитност се трупа единствено чрез борби, разочарования, сурова самодисциплина и усърдна молитва. Живата вяра трябва да сграбчи непоколебимо обещанията и тогава мнозина ще дойдат до близко общение с Бога и със светнали лица ще кажат като Яков: “Видях Бога лице с лице и животът ми е опазен.”

Стъпките по пътя към небето трябва да се правят една по една. Всяка от тях ни укрепва да направим следващата. Преобразяващата сила на Божията благодат върху човешкото сърце е дело, което малцина разбират, тъй като са твърде лениви, за да положат необходимите усилия.

Уроците, които младите проповедници научават, размотавайки се насам-натам и в същото време им се угажда, докато те изобщо не са готови за делото, оказва деморализиращо влияние върху тях. Те не познават състоянието си и не ги е грижа. Не са уравновесени от твърди принципи. Говорят изкусно за неща, за които нищо не знаят, и онези, които ги приемат като учители, биват измамани. Такъв човек ще породи в умовете на хората повече скептицизъм, отколкото неколцина биха могли да премахнат, давайки най-доброто от себе си. Хората с малко ум изпитват удоволствие да се заяждат, да критикуват и търсят да подлагат на съмнение, смятайки това за белег на остър ум. Само че това ги разкрива като хора, лишени от изтънченост и възвишеност. Колко по-добре би било да се заемат със старание да

облагородяват себе си, да се пречистят и възвисят. Както цветето се обръща към слънцето, за да могат Неговите ярки лъчи да направят красотата и симетрията му съвършени, така и младежите трябва да се обръщат към Слънцето на правдата, за да може небесната светлина да ги огрее, да усъвършенства характера им и да им даде дълбока, пребъдваща опитност в Божиите неща. Тогава ще могат да отразяват Божествените лъчи светлина върху околните. Онези, които предпочитат да трупат съмнения, неверие и скептицизъм, няма да преживеят израстване в благодатта и в духовността. Те са неподготвени за тържествената отговорност да носят истината на другите.

Светът трябва да бъде предупреден за грозящата го гибел. Дрямката на хората лежащи в грехове и престъпления, е така дълбока, така смъртоносна, че е нужно да бъдат събудени от Божия глас чрез Неговите напълно будни служители. Докато самите проповедници не се обърнат, и хората не ще го направят. Студеният формализъм, който сега владее сред нас, трябва да бъде изместен от живата енергия на практическото благочестие. В теорията на истината няма грешка, тя е съвършено ясна и хармонична. Само че младите проповедници трябва да я изнасят с мъдрост, а те нямат истински усет към словото което произнасят. Не оценяват стойността на истината, която представят, и слабо осъзнават какво е струвала тя на хората, които с молитви и сълзи, сред изпитания и противопоставяне са я търсили като скрито съкровище. Всяка нова брънка към веригата на истината за тях е била скъпоценна като злато, пречистено през огън.

Сега тези брънки са съединени в едно съвършено цяло. Истините са били изровени от сметта на суеверия и грешките чрез усърдна молитва за светлина и знание. Били са представени на хората като скъпоценни бисери с неопценима стойност.

Благовестието е откровение за човека, лъч от светлина и надежда от вечния свят. Цялата светлина не идва изведнъж, но ни се дава, колкото можем да понесем. Търсещите умове, които жадуват за познание на Божията воля, никога не са доволни. Колкото по-задълбочено изследват, толкова повече осъзнават своето невежество и окайват своята слепота. Извън възможностите на човека е да схване висшите и благородни постижения, на които е способен, ако би съединил човешките си усилия с благодатта на Бога, Източника на всяка мъдрост и сила. А отвъд го чака „вечна тежина на слава”. “Око не е видяло, и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е дохождало всичко, което е приготвил Бог за тези, които Го любят.”

Притежаваме най-тържествената и истинска вест, давана някога на света. Невярващите я уважават все повече и повече, защото не могат да ѝ противоречат. И пред лицето на този факт нашите младежи стават самодоволни и горделиви! Те вземат истините, донесени от други умове, и без изследване или усърдна молитва се срещат с опоненти, влизат в спорове, използват остри думи и духовитости, ласкаейки, че така вършат делото на служители на Благовестието. За да бъдат наистина подготвени за Божието дело, тези хора се нуждаят от такова пълно обръщане, каквото е преживял ап. Павел. Проповедниците трябва да бъдат живи представители на истината, която проповядват. Необходимо е да имат по-силен духовен живот, белязан от простота. Думите трябва да се приемат от Бога и да се предават на хората. Вниманието им трябва да бъде грабнато. Нашата вест е благоухание или от живот за живот, или от смърт за смърт. Съдбата на душите е върху вземите! Множества се намират в долината на решението. Нека се чуе викът: “Йехова, ако е Бог, следвайте Го; но ако е Ваал, следвайте него.”

Незабавни, енергични и сериозни усилия могат да спасят колебаещата се душа.

Никой не би могъл да каже колко много е загубено поради опити да се проповядва без помазването на Светия Дух. Във всяка църква има души, които се колебаят, почти убедени да застанат изцяло на Божия страна. Решението се взема за сега и за вечността. Но твърде често се получава така, че проповедникът не притежава духа и силата на вестта на истината в собственото си сърце и затова не отправя директни апели към онези души, които трептят върху везните. В резултат на това впечатленията не се задълбочават в сърцата на убедените и те си тръгват от събранието, чувствайки се по-малко склонни да приемат Христос, отколкото в началото. Решават да изчакат по-благоприятна възможност, която никога не идва. Това безбожно поведение, подобно на Кайновата жертва, ограбва Спасителя. Златната възможност е пропусната и случаите на тези души са решени. Не е ли твърде рисковано да се проповядва с безразличие, без чувство за отговорността за душите?

За да бъдат трогнати човеците в този век на морална тъмнина е необходимо нещо повече от суха теория. Проповедниците трябва да имат жива връзка с Бога. Необходимо е да проповядват така, щото да показват, че вярват в онова, което говорят. Живите истини, излизащи от устните на Божия човек, ще карат грешниците да треперят, а обърнатите да извикат: „Йехова е Бог.

„Решавам да застана изцяло на страната на Господа!“ Божият вестител не бива никога да престава да се стреми към по-голяма светлина и сила отгоре. Трябва да се труди, да се моли, да се надява сред обезсърчения и мрак, решен да придобие пълно познание върху Писанията, без да търси облагодетелстване от това. Докато има и една душа, на която да послужи, трябва да продължава напред с нов кураж и с всяко усилие. Има да се върши работа, усърдна работа. Души, за които е умрял Христос, са пред погиване. След като Той е казал: „Никак няма да те оставя, никак няма да те забравя“, то короната на правдата ще се даде на победителя. Нашият Адвокат пледира в полза на грешника и Христовите служители трябва да работят с надежда, с неуморна енергия и силна вяра.

Но докато Божията истина се разнася от млади и неопитни хора, чиито сърца едва са били докоснати от Божията благодат, делото ще отслабва.

Братята Ф. и Г. с по-голяма готовност спорят, отколкото да се молят. Предпочитат да се сражават, вместо да убеждават и да се стараят да внушат на хората святия характер на делото за днешното време. Хора, които се осмеляват да поемат тази отговорност – да получават слово от Божията уста и да го предават на хората – ще дават сметка за истината, която са представяли и за влиянието, което са оказвали. Ако наистина са Божии хора, надеждата им няма да е в самите тях, а в това, което Бог ще направи за тях и чрез тях. Те не вървят напред самодоволно, привличайки вниманието на хората към своя ум и способности, а чувстват отговорността си и работят с духовна енергия, вървейки в пътя на себеотрицанието, в който е вървял и техният Учител. На всяка тяхна крачка се вижда саможертва и те скърбят поради неспособността си да направят нещо повече за Божието дело. Пътят им е осеят с изпитания и конфликти. Но е белязан от стъпките на техния Изкупител – Усъвършителя на спасението им, Който се усъвършенства чрез страдание.

В своята работа пастирите трябва да следват стриктно напътствията и да проявяват духа на Пастирначалника. Навсякъде се сблъскваме със скептицизъм и отстъпление. Бог желае в Неговото

дело да работят хора, чиито сърца са твърди като стомана и които ще стоят непоколебими за честността, без да се плашат от обстоятелствата. В изпитания и мрак те са така честни, както са били, когато перспективите им са били осветени от надежда и заобикалящата ги среда е била точно каквато те искат. Даниил в рова на лъвовете си остава същият Даниил, който стоеше пред царя, обгърнат от Божиата светлина. Апостол Павел в мрачната тъмница, очакващ изпълнението на присъдата, издадена от жестокия Нерон, бе същият Павел, който говореше от Ареопага. Човекът, чието сърце е непоколебимо в Бога в часа на най-страшни изпитания и най-обезсърчаващи обстоятелства, е било точно такава и във времето на благоденствие, когато светлината и Божието благоволение сякаш са го обграждали отвсякъде. Вярата вижда невидимото и се хваща за вечните неща.

В Айова има мнозина, които повече събарят, отколкото градят, сеят повече неверие и мрак, отколкото светлина; и Божието дело вехне, когато би трябвало да цъфти. Необходимо е проповедниците да се осмелят да бъдат верни. Павел пише на Тимотей: “Никой да не презира твоята младост; но бъди на вярващите пример в слово, в поведение, в любов, във вяра, в чистота”. “В това прилежавай, на това се предавай, за да стане явен на всички твоят напредък. Внимавай на себе си, и на поучението си, постоянствай в това; защото, като правиш това, ще спасиш и себе си и слушателите си.” Словото и волята на Бога са изразени в Писанията от боговдъхновени писатели. Нека да ги привържем като превръзки над очите си и да ходим според техните предписания. Тогава ще живеем в безопасност. Всяка глава и всеки стих са вест от Бога до човека. Изучавайки Словото, душата, която гладува и жадува за правдата, ще бъде вдъхновена от Божественото Слово. Скетптицизмът няма да има власт над човека, който със смирение изследва Писанията.

-

Глава 40

Нашите издателства

Бог желае всички хора, свързани с нашите институции, да показват схватливост, благоразумие и предвидливост. Желаете да станат мъже и жени с облагороден интелект, какъвто не може да бъде постигнат с каквото и да е образование. И когато всеки от тях почувства необходимостта от това и работи за тази цел, Исус ще му помогне в неговите усилия. Докато те се трудят за постепенното придобиване плодовите на Духа, Бог ще работи за тях и ще ги преумножава. Връзката с Него ще донесе на душата простор, ще я възвиси, ще я преобрази и ще я направи да познава собствените си сили. Ще й даде по-остро усещане за отговорността, лежаща върху всеки човек, да използва мъдро средствата, подарени му от Бога.

Всеки трябва да се придържа към стриктни икономии при изразходването на средства. Нужно е да упражнява дори още по-голяма вяност, когато борави с чужди средства, отколкото, когато се занимава със собствените си дела. Само че това става рядко. Малцина страдат поради причинените загуби, а собствеността принадлежи на Господа и Неговото дело страда материално поради начина, по който нещата се вършат. Когато делото разполага с ограничени средства, важни неща, които би могло и би трябвало да бъдат свършени, се пренебрегват.

Макар практикуването на икономия да е нужно винаги, тя никога не бива да се изражда в стиснатост. Всички работещи в нашите офиси трябва да чувстват, че боравят с Божия собственост, че носят отговорност за нарастването на инвестираните капитали и ще дават сметка в Божия ден, ако поради липса на старание или внимателно обмисляне от тяхна страна, те са намалели в ръцете им. Всички са призвани да избягват пилеенето на време и средства. Верността или неверността на работниците към повереното им в настоящето ще определи и тяхната годност да им се поверят вечни богатства. Бог изисква от всеки да върши определената си работа акуратно и бързо. Примерът на всеки трябва да вдъхновява усърдие и акуратност у другите. Чрез сериозна и добросъвестна вяност във всичко земята може да се приближи до небето и да се роди скъпоценен плод и за двата свята.

Наетите в различните отдели на нашата издателска дейност хора не извършват онова количество работа, което биха изисквали от тях във всяка подобна служба. Твърде много време се пилее в ненужни разговори. Скъпоценни часове се губят в бърборене, докато работата изостава. Някои от отделите търпят загуби, тъй като наетите да работят там не практикуват грижливост и икономии. Ако тези хора работеха за себе си, някои от тях биха свършили много пъти повече работа за един ден, отколкото сега. А други пак биха свършили толкова.

Работното време трябва да се уплътнява вяно. Да се пилеят време или средства е безчестие пред Бога. Няколко мига прахосани тук, няколко – там, събрани на едно място, биха съставили един цял ден в рамките на работната седмица; а понякога дори и повече. „Времето е пари” и пилеенето на време е пилеене на пари за Божието дело. Когато изповядващите, че вярват, са мудни и не държат сметка за времето, показвайки, че сърцата им не се интересуват от напредъка на работата, техните невярващи колеги ще последват примера им. Ако всички използваха времето си по най-рационалния начин, много средства щяха да бъдат спестени за делото на истината. Когато се върши със сърце, работата се върши усърдно, енергично и бързо. Всички трябва да се събудят и видят какво е нужно да се направи, да го схванат и бързо да го извършат, сякаш работят под непосредственото наблюдение на Великия учител Исус Христос. {4Т 451.1}

Загуби причинява и липсата на обмислена грижа при използването на материалите и оборудването. Има пропуски при оглеждането на големите и малките неща, така че нищо да не се пропилее или повреди поради небержност. Малко прахосано тук или там в края на годината се оказва в голяма сума. Някои хора никога не са се учили да упражняват своята способност да пазят остатъците въпреки заръката на Христос: „Съберете останалите къшеи, за да не се изгуби нищо”. Малко обмислена грижовност ще доведе използването на малките обрезки хартия, които сега се захвърлят и пропиляват.

Трябва да се обърне внимание на спестяването дори на такова нищожно нещо като употребяваната хартия, тъй като тя може да се обърне в пари.

Поради липсата на лична заинтересованост се пропиляват много неща, които биха били спестени само чрез няколко мига внимателно обмисляне в подходящото време. „Забравих“ носи много загуби на нашата администрация. А някои не се интересуват от никаква работа, от нищо, което не се отнася до тяхната специфична работа в делото. Това е изцяло погрешно. Себелюбието поражда мисли като: „Това не е мое и не ме е грижа за него“. Но верността и чувството за дълг ще мотивират всеки да изпитва загриженост за всичко, което забелязва.

Примерът на началниците в книговезницата се следва от техните подчинени. Всички са станали безгрижни и безразсъдни и загубите са равни на надниците им. Един загрижен човек начело на работата ще спести стотици долари годишно на администрацията само в този един-единствен отдел.

В цялата администрация трябва да царува принципът на икономисването. За да се спестят средства, и центовете трябва да се събират грижливо. Успелите в бизнеса хора винаги са икономични, неуморни и енергични. Нека сега всички, свързани с Божието дело, възпитат сами себе си като свършени домоуправители. Макар че делото им може да не бъде оценено на земята, те никога не бива да се унижават в собствените си очи чрез невярност към което и да е от възложените им дела. Необходимо е време човек така да свикне с определен стил на живот, че да се чувства щастлив в него. Сега и през вечността ще бъдем такива личности, каквито са ни направили нашите навици. Животът на онези, които формират правилни навици и са верни при изпълнението на всяко задължение, ще бъдат като блестяща светлина, разпростираща лъчите си над пътя на другите. Но ако се подхранват навици на неверие, немарливост, леност и небрежност, ако им се позволи да пуснат корени, тогава облак, по-тъмен от най-тъмната нощ ще се спусне над перспективите пред тях и винаги ще препречи пътя им към вечния живот.

Подхранването и на една себелюбива мисъл, пренебрегването и на едно задължение подготвят пътя за следващите. Това, което сме си позволили да направим веднъж, ще бъдам по-склонни да го направим отново. Навиците на здравомислие, самоконтрол, спестовност, старателност, твърдост, разумно говорене, търпение и истинска любезност не се придобиват без непрестанна бдителност над себе си. Много по-лесно е да се поквариш и развратиш, отколкото да превъзмogneш недостатъците си, да стоиш под контрола на истинските добродетели и да ги развиваш. Изискват се неуморни усилия, за да може християнските добродетели да се усъвършенстват в живота ни. {4Т 452.2}

В администрацията ни е необходимо да настъпят важни промени. Отлагането на една работа, изискваща незабавно внимание, за по-удобен момент е грешка и носи загуби. Понякога поправките отнемат двойно повече време, отколкото, ако бяха извършени навреме.

Много страшни загуби и фатални злополуки се случват поради отлагането на неща, на които е трябвало веднага да се обърне внимание. Времето за действие се прекарва в колебания, в обмисляне как всичко да се свърши утре; само че често това утре се оказва твърде късно. Служителите ни всеки ден страдат финансово поради нерешителност, шляене, безразсъдство, леност и отчасти поради очевидна невярност. В администрацията са наети хора, които подминават всичко с такова безразличие, сякаш Бог не им е дал

умствени сили, които да използват, за да се погрижат. Такива хора са негодни за какъвто и да е отговорен пост. На тях никога не може да се разчита. Мъже и жени, отбягващи задълженията си, свързани с трудности, си остават слаби и безполезни. {4Т 452.3}

Който се учи да върши работата си бързо и пестеливо, ще управлява своите дела и няма да се остави те да го управляват. Няма да бъде непрестанно забързан и притеснен, защото работата му се е объркала. Старанието и сериозната честност са жизнено необходими за успеха. Всеки работен час преминава проверката на Бога и се регистрира като вярност или невярност. Докладът за пропилените мигове и неизполваните възможности ще се представи, когато съдилището се открие и книгите се отворят, и всеки бъде съден според написаното в тях. Себелюбие, злоба, гордост, завист, безделие или какъвто и да е грях, подхранван в сърцето, ще изключи човека от блаженството на небето. „Комуто предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на онзи, комуто се покорявате.”

Администрацията ни страда поради липсата на стабилни и твърди хора. Докато ми показваха стая след стая, видях, че работата се върши с безразличие. Загуби се търпят от всеки доверен пост. Липсата на акуратност е очевидна. Докато едни носят бремето на грижи и отговорности, други – вместо да го споделят – се държат така, че увеличават тревогите и грижите им. Който не е научил урока на икономите и не е придобил навика да използва добре времето още в детството и младостта си, няма да бъде благоразумен, нито пестелив с каквато и работа да се заеме.

Грях е също и пропусъкът да се усъвършенстват способностите така, че да могат да се използват за Божия слава. Всеки има да носи отговорности и никой не е извинен.

Има най-различни характери и всички - повече или по-малко - се нуждаят от обработка и обучение. Всяко действие, свързано с Божието дело, трябва да бъде белязано от предпазливост и решителност. Без решителност човек е променлив и нестабилен като вода и никога не може да постигне истински успех. Всеки, който изповядва Христос, трябва да работи. В семейството на вярващите няма търтеи. Всеки негов член има някаква поверена му задача, някаква част от Господнето лозе, която да обработва. Единственият начин да отговорим на Божиите изисквания, е да бъдем постоянни и неуморни в усилията си за постигане на по-голяма ползност. Малко са нещата, които можем да направим съвършено. Но ежедневните усилия ще увеличат способността ни да се трудим успешно и да принасяме плод за Божия слава.

Някои не упражняват контрол над своя апетит и угаждат на вкуса си за сметка на здравето. В резултат умът се замъглява, мисленето става мудно и те не успяват да свършат това, което биха могли, ако практикуваха себеотрицание и въздържаност. Такива хора ограбват Бога от физическите и умствени сили, които биха могли да Му посветят, ако съблюдаваха въздържание във всичко. Апостол Павел беше здравен реформатор. Той казва: „Уморявам тялото си и го поробвам, да не би, като съм проповядвал на другите, сам аз да стана неодобрен”. Чувстваше, че върху него лежи отговорността да съхрани всичките си сили възможно най-добре, за да ги използва за Божия слава. Ако Павел бе заплашен от невъздържание, ние сме много повече, понеже не чувстваме и не осъзнаваме като него необходимостта да прославяме Бога с телата и душите си, които са Негови. Преляждането е грехът на тази епоха!

Божие Слово поставя греха на лакомията в една категория с пиянството. Този грях беше така отвратителен в Божиите очи, че Той даде на Мойсей специални указания. Ако едно дете не е можело да

обуздава апетита си, а се е тъпчело с всичко, което вкусът му е пожелал, е трябвало да бъде доведено от родителите си при Израилевите водачи и убито с камъни.

Състоянието на чревоугодника се е считало за безнадежно. Той не можел да бъде полезен за другите и бе проклетие за самия себе си. На него не можело да се разчита за нищо. Влиянието му винаги щяло да осквернява другите и за света би било по-добре да го няма, тъй като ужасните му недостатъци биха се преумножили и в други. Никой човек, който чувства своята отговорност пред Бога, няма да позволи на животинските страсти да контролират разума му. Онези, които допускат това, не са християни, независимо кои са и колко възвишена е изповедта им. Наставлението на Христос е: „Бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият Небесен Отец.” Тук Той ни показва, че трябва да бъдем съвършени в нашата сфера така, както е Бог в Неговата сфера.

Работещите в нашите издателства не са толкова добри, колкото Бог би желал. Показват недостатъчна сериозност и им липсва несебелюбив интерес към работата, с която се занимават. Той изисква работещите в Неговото дело всеки ден да напредват в познание. Трябва да усъвършенстват разумно дарбите, които им е дал, за да станат полезни и съвършени работници, за да вършат работата си без загуба за делото.

Най-мъдрите хора могат да научат полезни уроци от пътищата и навиците на малките земни животинки. Трудолюбивата пчела дава на разумните човешки същества пример, на който те би трябвало да подражават. Тези насекоми спазват съвършен ред и не допускат в кошера си ленивци. Те вършат определената си работа с точност и усърдие, които ние не можем да разберем. Мравките, които ние считаме единствено за напаст, в много отношения превъзхождат човека, понеже той не използва така мъдро като тях дадените му от Бога дарби. Мъдрецът обръща вниманието ни към малките неща на земята: „Иди при мравката, о ленивецо, размишлявай за постъпките ѝ и стани мъдър – която, макар че няма началник, надзирател, или управител, приготвя си храната лете, събира яденето си в жетва”.

„Мравките, които не са силни люде, но лете приготвят храната си.” От тези малки учители можем да научим урока на верността. Не трябва ли със същото старание да използваме способностите, които всемъдрият Творец ни е подарил; колко ще увеличим дарбите си в полза на другите? Божието око е и върху най-малките Му творения. Няма ли тогава Той да изисква от човека, създаден по Негов образ, съответния отговор на всичките привилегии, които му е дал?

В администрацията на издателствата трябва да се въведе ред. Работещите в тези институти трябва да имат високи цели, дълбока и богата опитност в познанието на Божията воля. Винаги трябва да застават на страната на правото и да разпръскват спасително влияние. Нека всяка душа, носеща името на Христос, да се радва на високите си привилегии и вярно да изпълнява поставените ѝ задачи, без да мърмори или да се оплаква. Всички разговори трябва да бъдат възвишени, предназначени да водят в правилната посока. Малкото внимание, което се отделя на Божията доброта и любов е белег за забележителна неблагодарност и за това, че Христос не обитава в сърцето.

Издателствата ни няма да преуспяват, ако в тях не работят повече безкористни и несебелюбиви работници - истински боящи се от Бога мъже и жени, себеотрицателно и добросъвестно действащи за Бога и за правото. Местният редактор на *Ривю енд Хералд* ще има поводи да говори с усърдие и

твърдост. Той трябва да застане в защита на правото, използвайки цялото влияние, което неговият пост му дава. Пастор Уагонър се намира в незавидно положение, но не е оставен сам. Бог му помага и при дадените обстоятелства той се справя достойно. Господ не го е освободил от поста му. Той все още трябва да работи в Оуклънд и в Сан Франциско.

От онези, на които е дал много, Бог и изисква много, а от онези, на които е дал малко, изисква подobaващо. Но всеки трябва да се отдаде и чрез действията си да покаже своята вяроност към скъпоценното дело на Христос. Мнозина могат да ограничат разходите си и така да увеличат щедростта си за Христос.

Себеотрицание в полза на Христос – това е битката, която ни предстои.

„Христовата любов – казва Павел – ни принуждава.” Това бе мотивиращият принцип на живота му и силата, която го подтикваше. Ако неговата ревност някога отпаднеше за миг, един поглед към кръста и удивителната Христова любов, разкрита в тази несравнима жертва, бе достатъчна да го накара наново да препаше чреслата на своя ум и да го тласне напред по пътя на себеотрицанието. В своята работа за братята си той се облягаше най-вече на изявата на тази безпределна любов в чудното благоволение на Христос с неговата смекчаваща, мотивираща сила.

Колко сериозен, колко затрогващ е неговият призив: „Знаете благодатта на нашия Господ Исус Христос, че, богат като бе, за вас стана сиромаш, за да се обогатите вие чрез Неговата сиромашия”. Знаете от какви висини слезе, познавате дълбините на унижението, на което бе подложен. Нозете Му стъпиха в пътя на себеотрицанието и саможертвата и Той не слезе от него, докато не отдаде живота Си. За Господа нямаше покой между небесния престол и кръста. Неговата любов към човека Го накара да преглътне всяка обида и да страда с всяко страдание. „Заради тях Аз освещавам Себе Си.” Отдавам всичката Си слава, всичко, което съм, за да спася човека. Колко малко се трогват хората днес, за да посветят себе си на Божието дело за спасяването на души.

Павел ни увещава: „Не гледайте всеки само за своето, но всеки и за чуждото”. Умолява ни да подражаваме на живота на нашия велик Образец и да имаме в себе си „същия дух, който беше и в Христа Исуса, Който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенството с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците; и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст.” Апостолът ни води стъпка по стъпка ни води, за да могат умовете ни да схванат напълно чудното снизхождение на Спасителя заради грешниците.

Представя пред нас Христос като равен с Бога, получаващ обожането на ангелите, и след това проследява Неговото смирение до най-големите дълбини на унижението, за да може с човешката Си ръка да достигне грешника и да го издигне от неговото падение до надеждата, радостта и небето.

Павел бе дълбоко загрижен хората да видят и осъзнаят смирението на Христос. Бе убеден, че ако умовете им бъдат доведени да проумеят удивителната жертва, дадена от Величието на небето, всяко себелюбие ще бъде пропъдено от сърцата им. Най-напред той насочва ума към положението, което Христос е заемал в небето в лоното на Своя Отец. След това описва как Той се отказва от славата Си, как доброволно приема всички скромни условия на човешкото естество, нагърбва се с отговорностите

на слуга и става послушен до смърт – най-позорна и отвратителна, най-срамна и болезнена – смърт на кръст. Могат ли християните да съзерцават тази чудна изява на Божията любов към човека без чувство на любов и без да осъзнават факта, че не са свои си? На такъв Господар не бива да се служи стиснато, скъпернически и себелюбиво.

„Като знаете – казва Петър, – че не с тленни неща – сребро или злато – сте изкупени от суетния живот.” О, ако те можеха да бъдат достатъчни да придобият спасението на човека, колко лесно щеше да бъде то за Онзи, Който казва: „Среброто е Мое и златото е Мое”. Само че престъпилите Божия свят закон могат да бъдат изкупени единствено със скъпоценната кръв на Божия Син. Който не цени чудната жертва, дадена за него и задържа своите средства, своите физически, умствени и морални сили от служба за Христос, ще погине в себелюбието си.

„Който няма [който не използва своите способности и средства по най-добрия начин], от него ще се отнеме и това, което има.” Онези, които са твърде мързеливи, за да осъзнаят какви са отговорностите им и не използват способностите си, няма да получат Божието благословение, а способностите, които са имали, ще им бъдат отнети и дадени на активните и ревностни работници, които увеличават талантите си чрез непрестанна употреба.

„Видял ли си човек трудолюбив в работата си? Той ще стои пред царе, няма да стои пред неизвестни хора.” Човек, който старателно работи под ръководството на Божия Дух, ще притежава сила и влияние, тъй като всички ще виждат в него дух на неразделено посвещение на Божето дело във всеки отдел, където го призове дългът.

Всички служители в нашите издателства трябва да се поставят във възможно най-благоприятно положение, за да формират добри и правилни навици. Всеки ден няколко скъпоценни златни мига трябва да се посвещават на молитва и изследване на Писанията, дори и само за да се запомни някой стих наизуст, за да може душата да поддържа духовен живот. Различните аспекти на делото ни снабдяват с храна за размисъл и ни вдъхновяват за молитва. Общението с Бога е жизнено необходимо за духовното здраве и само чрез него можем да придобием онази мъдрост и правилна преценка, така необходими за изпълнението на всеки дълг.

Изисканата в молитва сила от Бога, обединена с личните усилия за приучване на ума към обмисляне и грижовност, подготвя човека за ежедневните му задължения и запазва мира в духа му при всякакви обстоятелства, колкото и тежки да са. Изкушенията, на които сме подложени всеки ден, превръщат молитвата в необходимост. За да бъдем опазени от Божията сила чрез вяра, желанията на ума трябва непрестанно да се издигат в безмълвна молитва за помощ, светлина, сила и познание. Но размисъл и молитва не могат да заместят сериозното и вярно използване на времето. За усъвършенстването на християнския характер се изискват както работа, така и молитва.

Трябва да живеем двоен живот – на мисъл и действие, на тиха молитва и усърдна работа. Всички, които са получили светлината на истината, трябва да считат за свой дълг да пръскат лъчи светлина върху пътеката на непокаяните. Необходимо е да бъдат свидетели за Христос колкото в нашите издателства толкова и в църквата. Бог изисква от нас да бъдем живи писма, узнавани и прочитани от всички човеци. Душата, която се обръща към Бога за сила, подкрепа и мощ чрез ежедневна усърдна молитва, ще притежава благородни стремежи, ясна представа за истината и дълга, възвишени подбуди

на действията си и непрестанен глад и жажда за правда. Като поддържахме отношенията си с Бога, ще станем способни – посредством връзката си с другите – да пръскаме сред тях светлината, мира и спокойствието, които владеят в нашите сърца и да издигаме пред тях примера на непоклатима вяроност към интересите на делото, в което участваме.

У мнозина, работещи в нашите издателства, има една почти пълна липса на любов и страх от Бога. Аз-ът управлява, аз-ът контролира, а Бог и небето едва се мяркат в ума. Ако тези хора можеха да видят, че са на самата граница на вечния свят и че тяхната вечна съдба се определя от настоящите им действия, у всеки работник в издателствата щеше да настъпи решителна промяна.

Само че мнозина, заети със свящото Божие дело, са парализирани от сатанинските измами. Спят на омагьосана земя. Минават дни и месеци, а те си остават безгрижни и незаинтересовани, сякаш няма Бог, няма бъдеще, няма небе, няма наказание за пренебрегването на дълга или за бягането от отговорност. Но денят, в който случаят на всеки ще се реши според делата му, приближава бързо. Мнозина старателно са петнили доклада за себе си в небените книги.

Когато тези работници се пробудят за собствената си отговорност, когато поставят своите омърсени души пред Бога такива каквито са, и със сериозен вик се хванат за Неговата сила, тогава ще проумеят, че Бог не чува, нито отговаря на молитвите им. И когато се събудят, ще видят какво са изгубили поради своето безразличие и невяроност. Тогава ще открият, че са покрили съвсем нисък стандарт, а ако бяха усъвършенствали и обработвали своя ум и способности за Бога, щяха да са придобили богата опитност и да са станали инструменти за спасяване на своите ближни. А дори и в края да бъдат спасени, през цялата вечност ще знаят какви възможности са пропуснали през благодатното време.

Работещите в тези издателства твърде много пренебрегват религиозните си предимства. Никой, който се отнася към тези предимства с пренебрежение, не бива да работи в Божието дело, тъй като подобни хора се свързват със злите ангели и са тъмен облак и спънка пред другите. За да може работата да бъде успешна, във всеки отдел на издателствата трябва да присъстват небесни ангели. Когато Божият Дух работи в сърцето, очиствайки храма на душата от нечистотията на светския дух и от любовта към егоистичното себеугаждане, това ще стане видно на молитвените събрания – вярното изпълнение на техния дълг, сериозното и грижливо възползване от всяко възможно преимущество. Верният на Господа работник ще използва всяка възможност да стои под светлите лъчи, извиращи от Божия престол, и тази светлина ще се отразява върху околните.

Молитвените събрания трябва не само да бъдат вярно посещавани, но такива трябва да се провеждат поне веднъж в седмицата. Там трябва да обитават добротата и многообразната Божия благодат. Ако давахме израз на своята благодарност за получените милости със същата готовност, с която говорим за недоволствата, съмненията и неверието си, щяхме да носим радост на сърцата на другите, вместо да ги товарим с обезсърчения и униние. Който се оплаква и мърмори, който непрекъснато вижда поводи за обезсърчение в пътя си и говори за своите изпитания и трудности, би трябвало да съзерцава безпределната жертва, направена от Христос за него. Тогава ще оцени всичките си благословения в

светлината на кръста. Докато гледаме към Исус – Начинателя и Усъвършителя на вярата ни, Който бе прикован заради нашите грехове и натоварен с нашите скърби, – ще виждаме причини за благодарност и хваление. Мислите и желанията ни ще се покорят на Христовата воля.

В щедрите благословения, с които ни е дарил нашият Небесен Отец, виждаме неизброимите доказателства за една безпределна любов, за нежно състрадание, надвишаващо тъжния копнеж на майката по нейното непокорно дете. Когато изучаваме Божия характер в светлината от кръста, виждаме милост, нежност и прощение, заедно с безпристрастност и справедливост. И заедно с Йоан възкликваме: „Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наречем Божи чада!“.

На престола виждаме Един, Който носи върху ръцете и нозете Си следите от страданието, което е понесъл, за да свърже отново човека с Бога и Бог с човека. Несравнима любов ни разкрива Отец – безкрайният, обитаващ в непристъпна светлина Отец, – Който въпреки това ни приема в заслугите на Своя Син. В облака на възмездието, който ни заплашва единствено с нещастие и отчаяние, се отразява светлина от кръста, в която четем думите на Бога: „Живей, грешниче, живей! Вие, каещи се и вярващи души, живеете! Аз заплатих откупа!“.

Трябва да се съберем около кръста. Христос, и то разпнат, трябва да бъде темата на нашите размисли, разговори и най-радостни чувства. Нуждаем се от тези специални срещи, за да запазим пресен спомена за всичко, което сме получили от Бога и да изразим своята благодарност за великата Му любов, и както и волята си да поверим всичко на Ръката, прикована на кръста за нас. Тук трябва да се научим да говорим ханаански език, да пеем сионски песни. Чрез тайната и славата на кръста можем да оценим стойността на човека; тогава ще видим и почувстваме колко е важно да работим за своя ближен – да бъде той издигнат до Божия престол.

-

Глава 41

Светостта на обетите

Кратката, но ужасна история на Анания и Сапфира е записана от богвдъхновеното перо за поучение на всички, които изповядват, че са последователи на Христос. Този важен урок няма необходимата тежест в умовете на нашия народ. За всички ще бъде полезно задълбочено да изследват естеството на печалното престъпление, в което те се провиниха. Това забележително доказателство за Божията наказваща справедливост е страшно и трябва да накара всички да треперят, да не би да практикуват грехове, получили такова наказание. Себелюбието бе големият грях, оковал душите на тази виновна двойка.

Заедно с останалите Анания и жена му Сапфира имаха привилегията да слушат Благовестието от устата на апостолите. Божия сила придружаваше проповядваното слово и всички присъстващи бяха

пропити от дълбоко убеждение. Смекчавашото влияние на Божията благодат повлия на сърцата им и ги накара да изоставят егоистичното отношение към земните си притежания. Докато бяха под непосредственото влияние на Божия Дух, те дадоха клетва да подарят на Господа определени земи, но когато вече не бяха под това небесно влияние, впечатлението не бе така завладяващо, започнаха да се съмняват и да се отдръпват от изпълнението на направената клетва. Решиха, че твърде много са прибързали и пожелаха да преразгледат въпроса. Така бе отворена вратата, през която влезе Сатана и пое контрола над умовете им.

Този случай трябва да бъде предупреждение за всички – да бъдат срещу първия достъп на Сатана. Най-напред те подхранваха алчност. След това се срамуваха, да не би братята им да узнаят, че им се зловиди да дадат онова, което тържествено бяха посветили с клетва на Бога. И накрая извършиха измама. Заедно обсъдиха въпроса и съзнателно решиха да задържат част от парчето земя. След като измамата им стана ясна, наказанието бе незабавна смърт. Разбраха, че Господ, Когото бяха измамили, ги бе открил, тъй като Петър им каза: “Защо изпълни Сатана сърцето ти да излъжеш Светия Дух и да задържиш от цената на нивата? Докато стоеше непродадена, не беше ли твоя? И след като се продаде, не бяха ли парите в твоя власт? Защо си намислил това нещо в сърцето си? Не си излъгал човеци, но Бога”.

Беше необходим специален пример, за да може младата църква да бъде опазена от поквара, тъй като редиците ѝ бързо растяха. По този начин бе отправено предупреждение към всички, изповядващи Христос в онова време, както и към всички след тях – че Бог изисква вярност в изпълнение на обетите. Но независимо от това предупредително наказание над измамата и лъжата, същите грехове често се повтаряха в християнската църква и са широко разпространени днес. Беше ми показано, че Бог даде този пример като предупреждение към всички, които ще бъдат изкушени да извършат нещо подобно.

Себелюбие и измама ежедневно се практикуват в църквата. От Бога се задържа онова, което Той изисква. Спасителят бива ограбван и това пречи да се изпълнят заръките Му за разпространяване на светлината и познанието за истината нашир и дълж по света.

В Своя мъдър план Бог е предвидил напредъкът на делото Му да зависи от личните усилия на Неговия народ и от неговите доброволни дарения. Приемайки сътрудничеството на човека във великия изкупителен план, Той му оказва изключителна чест. Проповедникът не може да проповядва, ако не бъде изпратен. При това делото за разпространяване на светлината не лежи единствено върху него. Ставайки член на църквата, всеки човек се заклева да бъде представител на Христос, като живее истината, която изповядва. Христовите последователи трябва да продължат делото, което Той им е оставил, когато се е възнесъл в небето.

Институтите, които са Божии инструменти за продължаване на Неговото дело на земята, трябва да бъдат поддържани. Нужно е да се строят църкви, да се основават училища, издателства да се снабдяват с техника и средства, за да вършат великото си дело за разпространение на истината по всички части на света. Тези институти са постановени от Бога и трябва да бъдат издържани чрез десетъци и доброволни дарения. Делото се разширява и има нужда от средства, за да напредва във всички направления. Онези, които са били обърнати към истината и са станали съучастници в Божията благодат, могат да станат Христови съработници, като правят доброволни жертви и приноси пред Него. И когато пожелават в

сърцата си да няма повече призиви за събиране на дарения църковните членове, фактически казват, че биха били доволни, ако Божието дело не напредва.

“Яков се обрече и каза: „Ако бъде Бог с мен и ме опази в това пътуване, по което отивам, и ми даде хляб да ям и дрехи да се облека, така щото да се завърна с мир в бащиния си дом, тогава Господ ще бъде мой Бог и този камък, който изправих за стълб, ще бъде Божий дом; и от всичко, що ми дадеш, ще дам десятък на Теб.”

Обстоятелствата, които подтикнаха Яков да се обрече така на Господа, са подобни на обстоятелствата, които подтикваат мъже и жени да обричат на Господа и днес. Чрез грях той бе придобил благословието, за което знаеше, че му е обещано със сигурност от Божиите уста. Така показва голяма липса на вяра в Божията сила да изпълни Своето намерение, независимо колко обезсърчителни може да изглеждат обстоятелствата. И вместо да се намери на мястото, за което ламтеше, трябваше да бяга за живота си от гнева на Исав. Само с тояга в ръка трябваше да пропътува стотици мили през пуста земя. Смелостта му се изпари, изпълни се с угризения и боязън, стараше се да избягва хората, да не би да го върнат при разгневения му брат. Божият мир не бе с него да го утешава. Терзаше го мисълта, че се е лишил от небесна закрила.

Вторият ден от неговото пътешествие приближаваше своя край. Бе изморен, гладен, бездомен и се чувстваше изоставен от Бога. Знаеше, че сам си е причинил всичко това с лошото си поведение. Мрачни облаци на отчаяние се събираха около него. Знаеше, че е беглец. Сърцето му бе изпълнено с неописуем ужас и едва смееше да се моли. Бе така отчаяно самотен, че чувстваше нужда от Божията закрила, както никога досега. Ридаше и изповядваше греха си пред Бога, копнееше за някакво доказателство, че не е напълно отхвърлен от Него. Но обремененото му сърце не намираше облекчение. Бе изгубил всякакво доверие в себе си и се страхуваше че Бог на бащите му го е отхвърлил. Но Бог, милостивият Бог състрадаваше на самотния и поразен от скръб човек, който събираше камъни за възглавница и чиято завивка бе единствено небесният свод.

В нощно видение той видя тайнствена стълба, чиято основа бе върху земята, а върхът ѝ достигаше звездните множества на най-високите небеса. Ангели вестители се качваха и слизаха по нея сияйно блестящи, показвайки му пътя за обшуване между небето и земята.

Чу глас, който поднови обещанието за милост, закрила и бъдещи благословения. Когато се събуди от съня си, Яков каза: “Наистина Господ е на това място, а аз не съм знаел”. Огледа се, сякаш търсеше небесните вестители около себе си, но усърдният му и учуден поглед срещна единствено мъглявите очертания на околните предмети и небето над него, изпълнено с блестящи като скъпоценни камъни звезди. Стълбата и сияйните вестители бяха изчезнали и сега той виждаше славното им величие само във въображението си.

Яков се изпълнен с благоговение от дълбокия покой на нощта и от яркото впечатление, че е в непосредственото присъствие на Бога. Сърцето му преливаше от благодарност, че не бе унищожен. Тази нощ за него нямаше повече сън. Дълбока и гореща признателност, примесена със свята радост, изпълни душата му. “На сутринта, като стана Яков рано, взе камъка, който си беше турил за възглавница,

изправи го за стълб и изля масло на върха му.” И точно тук произнесе тържествената си клетва пред Бога.

Произнесе я, освежен от росата на благодатта, оживотворен от Божието присъствие и от увереността си в Него. След като небесната слава премина, той имаше своите изкушения точно както и днешните хора, но остана верен на клетвата си и не таеше мисли за възможността да бъде освободен от нея. Може и да е разсъждавал, както правят хората днес, че това откровение е било само сън, че е бил премного развълнуван, когато се е обричал, и затова не е длъжен да спази обета си. Но не постъпи така.

Много години минаха, преди Яков да се завърне в своята страна. Но когато го направи, вярно отдели своя десятък за Господа. Бе станал богат човек и много голямо количество от притежанията му мина в Господнята съкровищница.

Мнозина в наши дни се провалят там, където Яков победи. На които Бог е дал най-големи количества, имат най-голяма склонност да задържат онова, което имат, тъй като трябва да дадат сума, пропорционална на собствеността си. Яков даде десятък от всичко, което притежаваше, а след това изчисли и всичко, което Бог му бе дал да използва за себе си през годините, когато бе в езическа земя и не можеше да изпълнява обета си. Това бе огромна сума, но той не се поколеба, тъй като не считаше посветеното на Бога за свое, а за Господне.

Изискваното количество е според даденото. Колкото по-големи капитали са поверени на човека, толкова по-ценен е дарът, който Бог изисква да му бъде върнат. Ако един християнин има десет или двадесет хиляди долара, Божиите изисквания към него са безапелационни – не само да даде своя дял според десятъчната система, но и да представи пред Бога своите приноси за грях и благодарствени приноси. Левитската система се отличаваше по забележителен начин с освещаването на притежанията. Когато говорим за десятъка като стандарт на еврейските дарения за религиозни цели, не говорим, без да разбираме. Господ държи на Своите върховни изисквания и почти във всяка глава Дарителят им напомня, че от тях се изисква да Му връщат. Те бяха длъжни да плащат откуп за своя първороден син, за първородните от стадата си, за първите плодове от жетвата. Заповядано им бе да оставят краищата на нивите си неожънати за бедните. Всичко, което падаше от ръцете им по време на жетва, също се оставяше за бедните и веднъж на всеки седем години земята се оставяше да ражда от самосебе си за нуждаещите се. Освен това, имаше жертвени приноси, приноси за грях и опрощаване на всички дългове всяка седма година. Предвиждаха се и редица разходи за гостоприемство и подаръци за бедните, както и данък върху собствеността.

През определени периоди от време, за да бъде опазена целостта на Закона, народът бе изпитван дали вярно изпълнява обетите си, или не. Малцината добросъвестни връщаха на Бога около една трета от приходите си за религиозни цели и за бедните. Но тези изисквания не се отнасяха само за определена прослойка от народа, а за всички. Изискваното бе пропорционално на притежанията.

Освен всички тези системни и редовни дарения, имаше специални цели, призоваващи за доброволни приноси, като например строежът на скинията в пустинята и храма в Ерусалим. Тази система бе наложена от Бога на хората за тяхно собствено добро, както и за да се поддържа службата за Него.

По този въпрос като народ се нуждаем от пробуждане. Съвсем малко са онези, които чувстват угризения на съвестта, ако пренебрегнат своя дълг в даренията. Малко са и онези, които се разкайват за това, че ежедневно ограбват Бога. Ако един християнин умишлено или случайно оцети своя ближен или му откаже справедливо заплащане, неговата съвест – стига да не е закърняла – ще го безпокои! Няма да намери покой, въпреки че може никой друг да не знае, освен него. Има много пренебрегнати обети и неизпълнени клетви. Но колко малко са онези, които тревожат ума си с това! Колко малко са, които чувстват вина, че не са изпълнили дълга си. Необходимо е да придобием нови, по-задълбочени убеждения по този въпрос. Съвестта трябва да се пробуди и този въпрос да получи сериозно внимание, тъй като ще даваме сметка пред Бога в последния ден и трябва да отговорим на изискванията Му.

Отговорностите на бизнесмена християнин, независимо колко големи са капиталите му, съответстват точно на онова, което Бог му е дал. Измамата на богатството е погубила хиляди и хиляди. Заможните хора забравят, че са само настойници и денят, в който ще им се каже: “Дай сметка за настойничеството си”, приближава бързо. Както виждаме от притчата за талантите, всеки човек е отговорен за мъдрата употреба на дадените му дарби. Бедният човек от притчата – понеже имаше най-малък талант – чувстваше и най-малка отговорност да употребява повереното му, и затова бе изхвърлен във външната тъмнина.

Христос каза: “Трудно ще влезе богат в небесното царство.” Учениците Му се учудиха на това учение. Когато служител, който се е трудил успешно за довеждането на души при Исус Христос, напусне святата си работа, за да си осигури земна печалба, ще бъде наречен отстъпник и ще дава сметка пред Бога за талантите, с които е злоупотребил.

469

Когато бизнесмени, фермери, техници, търговци, юристи и пр. станат членове на църквата, те стават слуги на Христос. И макар че талантите им може да са съвсем различни, тяхната отговорност за напредъка на Божието дело чрез лични усилия и средства е не по-малка от тази на проповедника. Злочестието, което ще постигне проповедника, ако не проповядва Благовестието, със сигурност ще се стовари и върху бизнесмена, ако той със специфичните си таланти не стане Христов съработник за постигане на същите резултати. Когато тази истина бъде доведена до знанието на някои хора, те казват: “Това учение е тежко”, независимо, че е вярно, въпреки че непрестанно влиза в противоречие с практичния живот на някои, изповядващи, че са Христови последователи.

Бог осигури на Своя народ в пустинята хляб чрез чудо на милост и бе способен да осигури всичко необходимо и за религиозното им служене. Но не го направи, тъй като в безпределната Си мъдрост предвидя, че моралната дисциплина на народа зависи от сътрудничеството му с Него – всеки от тях да прави нещо. Докато истината върви напред, Божиите изисквания хората да дават от онова, което им е поверено, за нея, си остават. Бог – Съзателят на човека – постановявайки плана за систематичната благотворителност – направи така, че делото да се издържа поравно от всички според личните им способности. Всеки трябва сам да бъде съвест за себе си и е оставен да дава според желанието на сърцето си. Но има и такива, които се провиняват в същия грях като Ананий и Сапфира, смятайки, че ако задържат част от онова, което Бог изсква от тях чрез десетъчната система, братята им никога не ще узнаят. Така смяташе и виновната двойка, чийто пример ни е оставен като предупреждение. В този случай Бог доказа, че може да изследва сърцето. Мотивите и намеренията на човека не могат да бъдат

скрити от Него. Той е оставил на християните от всички векове едно предупреждение - да се пазят от греха, към който човешкото сърце непрестанно клони.

Макар повтарянето на този грях днес да не е последвано от никакви външни изяви на Божието неодобрение, той е все така гнусен в Божиите очи и със сигурност ще се стовари върху грешника в деня на съда; а мнозина ще усетят Божието проклятие още в този живот.

Когато нещо се обрича на делото, това е клетва пред Бога и трябва да бъде свято пазена. В Божиите очи да употребяваме по свое усмотрение онова, което веднъж е било обречено за напредъка на свящото Му дело, не е нищо друго, освен светотатство.

Когато се даде устен или писмен обет да се дари някаква сума в присъствието на братята, те са видимите свидетели на договор между нас и Бога. Клетвата се произнася не пред хора, а пред Бога и е като писмен документ, даден на друг човек. Никой юридически договор не задължава християнина да даде парите си от обета, даден на Бога.

Когато някой обещае нещо на свой ближен, като цяло не мисли как да се измъкне от обещанието си. Клетвата, дадена на Бога – Дарителя на всички блага – е още по-важна; защо тогава се мъчим да се освободим от обетите си пред Него? Ще смята ли човек, че обещанието му е по-малко обвързващо, защото е дадено на Бога? И тъй като изпълнението му няма да бъде преценявано в земно съдилище, това по-малко валидно ли го прави? Ще “ограбва ли Бога” човек, който изповядва, че е спасен чрез кръвта на неизмеримата жертва на Исус Христос? Не се ли претеглят неговите обети и действия върху справедливите везни на небесното съдилище?

Всеки от нас има висящо дело в небесния съд. Дали поведението ни ще трупа доказателства срещу нас? Случаят на Ананий и Сапфира е от най-тежките. Скривайки част от цената, те излъгаха Светия Дух. Подобна вина тежи върху всеки човек в съответствие с престъплението му. Когато бъдат смекчени от присъствието на Божия Дух, човешките сърца стават по-податливи на влиянието Му и вземат решение да се отрекат от себе си, и да жертват за Божието дело. Когато небесната светлина озари съкровените кътчета на ума с необичайна яснота и сила, тогава чувствата на плътския човек биват победени, себелюбието губи властта си над сърцето и се пробужда копнеж за подражание на Образца – Исус Христос – в себеотрицание и великодушие. Тогава егоистичният по естество човек става добър и състрадателен към изгубените грешници и дава тържествен обет пред Бога, както направиха Авраам и Яков.

На такова събитие присъстват небесни ангели. Божията любов и любовта към душите триумфира над егоизма и любовта към света. Особено когато говорителят – в Дух и сила Божии – представя изкупителния план, изпълнен от Величието на небето чрез жертвата на кръста. В тези текстове можем да видим как Бог се отнася към темата за обетите:

“Моисей говори на началниците от племената на израилтяните, казвайки: „Ето що заповяда Господ: Когато някой мъж направи обрек Господу или се закълне с клетва, та обвързва душата си със задължение, нека не наруши думата си, но нека извърши според всичко, що е излязло из устата му” (Числа 30:1,2). “Не позволявай на устата си да вкарат в грях плътта ти; и не казвай пред Божия служител {Еврейски : Пред ангела}, че е било по небрежение. Защо да се разгневи Бог на гласа ти и да

погуби делото на ръцете ти?” (Екlesiаст 5:6). “Ще вляза в дома Ти с всеизгаряния, ще изпълня пред Теб обреците, които произнесоха устните ми и говориха устата ми в бедствието ми” (Псалм 66:13,14). “Примка е за човека да казва необмислено: „Посвещавам това” и след като се е обрекъл, тогава да разпитва” (Притчи 20:25). “Когато направиш обрек на Господа, твоя Бог, да не забравяш да го изпълниш; защото Господ, твоят Бог, непременно ще го изиска от теб, и неизпълнението му ще ти се счете за грях. Но ако се въздържаш от да се обричаш, няма да ти се счита за грях. Каквото излиза из устните ти, пази го и го върши според както си обрекъл на Господа твоя Бог, сиреч, доброволния принос, който си обрекъл с устата си” (Второзаконие 23:21-23).

“Обричайте се и изпълнявайте обреците си на Господа вашия Бог; всички, които са около Него, нека принасят дарове на Достопочитаемия” (Псалм 76:11). “Но вие го осквернявате, като думате: „Трапезата Господня е скверна и това, което тя ни доставя, ястието от нея, е за презиране”. Думате още: „Ето, каква досада е тя!” И я презирате, казва Господ на Силите, като докарвате грабнатото, куцото и болното. Такъв принос като докарвате, да го приема ли от ръцете ви? – казва Господ. Затова проклет да бъде измамникът, който, като има в стадото си мъжко, и прави обрек, жертвува Господу нещо с недостатък; защото Аз съм велик Цар, казва Господ на Силите. И името Ми е страшно между народите”.

(Малахия 1:12-14).

“Когато направиш обрек Богу, не се бави да го изпълниш, защото Той няма благоволение в безумните. Изпълни това, което си обрекъл. По-добре да се не обричаш, отколкото да се обречеш и да не изпълниш” (Екlesiаст 5:4,5).

Бог е дал на човека да играе роля в спасението на своя ближен. Той може да работи във връзка с Христос, вършейки дела на милост и великодушие. Но не може да изкупи себеподобните Си, не е способен да удоветвори изискванията на оскърбената правда. Единствено Божият Син можеше да го направи. Отказвайки се от Своите почести и слава, обличайки Божественото Си естество с човешко и идвайки на земята да смири Себе си, и да пролее кръвта Си за човешката раса.

Като поръча на учениците Си: “Идете по целия свят и проповядвайте Евангелието навсяка твар”, Христос възложи на хората задачата да го разпространяват. Но докато едни отиват да проповядват, Той призовава други да отговорят на Неговите изисквания към тях в десетъците и приносите, с които да се издържа делото и да се разпространяват напечатани истини из цялата страна. Това е Божието средство за възвисяване на човека. Точно това е работата, от която той се нуждае, защото тя пробужда дълбока отзивчивост на сърцето му и раздвижва най-висшите способности на ума.

Всяко добро нещо на земята излиза от щедрата ръка на Бога като израз на Неговата любов към човека. Бедните са Негови и делото на вярата е Негово. Той е поставил средствата в ръцете на хора и небесните Му дарове могат да потекат към другите чрез тези човешки канали, когато те вършат назначената им работа за спасяване на ближните си. Всеки има какво да прави в голямото поле; но все пак никой не бива да възприема схващането, че Бог е зависим от човека. Той би могъл да каже само една дума и всеки бедняк да стане богат. В един миг би могъл да изцели човешката раса от всичките ѝ болести.

Би могъл да освободи всички проповедници и да назначи ангели за посланици на Своята истина. Би могъл да я запише върху небесната твърд, върху листата на дърветата и върху цветята в полето; или да я прогласи с гръмовен глас от небето. Но всемъдрият Бог не е избрал нито един от тези начини. Той знае, че човекът трябва да върши нещо, за да може този живот да бъде благословение за него. Златото и среброто са Господни и Той би могъл да ги направи да валият от небето, ако би поискал, но вместо това е назначил човека за Свой настойник, поверявайки му средства – не за да ги трупа за себе си, а да ги употребява в полза на другите. По този начин прави човека посредник, който да разпределя благословенията Му по света. Той постанови дарителската система, за да може човекът – подобно на своя Създател – да стане великодушен и несебелюбив по характер и накрая да стане съучастник с Него във вечната и славна награда.

Бог работи чрез човешки инструменти и който пробужда съвестта на хората, който ги предизвиква да вършат добри дела и искрено да се интересуват от напредъка на делото на истината, не върши това от себе си, но чрез Светия Дух, който действа в него. Обетите, направени при такива обстоятелства, са свещени, плод от работата на Божия Дух. Когато те се изпълнят, Небето приема жертвата и тези щедри работници получават голямо съкровище в небесната банка. Те поставят добра основа за приближаващите дни, хващат се за вечния живот.

Но когато вече не усещат непосредственото присъствие на Божия Дух и умът се заеме с временните проблеми на живота, те се изкушават да поставят под въпрос валидността на своето задължение което са поели доброволно; и, поддавайки се на сатанинските внушения, започват да смятат, че им е било оказано неправомерно влияние и че в случая са действали под натиска на вълнението; че нуждата от средства в Божието дело е преувеличена и те са били придумани да се обрекат под фалшив претекст, без да разбират проблема напълно, и затова желаят да се оттеглят.

Ще приемат ли служителите техните извинения и ще кажат ли: “Не сте обвързани от обета си, свободни сте от клетвата си”? Ако се осмелят да направят това, стават съучастници в греха, в който е виновен задържащият средствата.

От всичките си приходи първо трябва да отделяме за Бога. Дарителската система, наложена на евреите, изискваше от тях да донасят на Господа първите плодове от всичките си придобивки – било от разрастването на стадата и говедата си, било от реколтата на своите ниви, градини и лозя – или да ги откупват с материалния им еквивалент. Колко са се променили нещата в наши дни! Божиите изисквания и заръки, ако изобщо им се обърне внимание, се оставят за най-накрая. И все пак работата ни изисква много повече усилия, отколкото изискваше от евреите. Великата поръчка, дадена на апостолите, бе да отидат по целия свят и да проповядват Евангелието. Това показва колко обширна е работата и колко са нараснали отговорностите на Христовите последователи днес. Ако законът изискваше десетъци и приноси преди хиляди години, колко по-важни са те сега! Ако за еврейската икономика бе важно и богати, и бедни да дават в съответствие със придобивките си, това е двойно по-важно сега.

Болшинството от изповядващите християнството се разделят със средствата си с голяма неохота. Много от тях не дават и една двадесета от приходите си на Бога, а много дават още по-малко. Но докато има голяма група, която ограбва Бога с малки десетъци има и такива, които дават единствено десетък. Ако всички десетъци на нашия народ потекат в Господнята съкровищница както трябва, ще се получат

такива благословения, че даренията и приносите за свята цел ще се умножат многократно и така пътят между Бога и човека ще стои отворен. Христовите последователи не бива да чакат разтърсващи мисионски апели, за да се пробудят за действие. Ако са духовно будни, в ежеседмичните си приходи – големи и малки – ще чуват гласа на Бога и на съвестта си, която с авторитет изисква техните десятъци и дарения за Господа.

Даренията и трудът на Христовите последователи са не само желателни, но в известен смисъл и задължителни. Цялото небе се интересува от спасението на човека и очаква хората също да се заинтересуват от собственото си спасение и от това на своите ближни. Всичко е готово, но църквата очевидно стои на омагьосана земя. Когато се събуди и положи молитвите, богатството, цялата си енергия и ресурси в нозете на Исус, тогава делото наистината ще триумфира. Ангелите се учудват, че християните правят толкова малко, след като чрез Исус, Който не се предпази дори от смъртта, позорната смърт, им е даден такъв пример. Удивляват се, когато виждат как те влизат в контакт със себелюбието на света и стават жертва на собствените си тесногръди схващания и егоистични подбуди. {4Т 475.1}

Един от най-големите грехове в християнския свят днес е лицемерието и алчността в отношенията с Бога. Вижда се нарастващо безгрижие от страна на мнозина относно изпълнението на обетите им към различните институти и религиозни инициативи. Мнозина гледат на обрека като на нещо, което не им налага задължението да платят. Ако решат, че техните пари ще им донесат значителна печалба, като ги вложат в банка или в търговско предприятие; или, ако с института, който са се заклели да подкрепят, се свърже човек, срещу когото те имат възражения, се чувстват свършено свободни да използват средствата си както намерят за добре. Тази липса на почтеност преобладава и сред доста голяма част от онези, които изповядват, че пазят Божиите заповеди и очакват скорошната поява на своя Господ и Спасител.

Планът за систематично дарителство е лично постановен от Бога, но често вярното плащане на Божията част се отменя или отлага, сякаш тържествените обещания нямат никакво значение. Тъй като членовете на църквата са небрежни към плащането на своите десятъци и към изпълнението на обетите си, нашите институти не могат да се отърват от затруднения. Ако всички – бедни и богати – донесат своите десятъци в съкровищницата, ще има достатъчно средства както за облекчаване на финансовите проблеми в делото, така и за провеждане на мисионска работа във всичките му клонове.

Бог призовава вярващите в истината да Му отдадат онова, което е Негово. Които са смятали, че задържането на Божието им носи печалба, в края ще опитат Неговото проклятие поради това, че са ограбили Господа. Нищо освен тоталната финансова несъстоятелност не може да извини онези, които са небрежни към точното изпълнение на задълженията си към Бога. Безразличието по този въпрос показва, че те са слепи и заблудени, недостойни да носите името християни.

Църквата носи отговорност за обетите на отделните си членове. Ако види, че някой брат е небрежен към изпълнението на своята клетва, трябва да разговаря с него любезно, но ясно. Ако той не е попаднал в обстоятелства, които правят невъзможно изплащането на обета му, и в същото време е достоен

църковен член с щедро сърце, тогава нека църквата състрадателно му помогне. По този начин трудността ще бъде проедоляна и всички ще бъдат благословени.

Бог желае членовете на Неговата църква да считат задълженията си към Него за така обвързващи, както изплащането на дълговете си към търговците на пазара. Нека всеки направи преглед на изминалия си живот и провери дали няма никакви неплатени, неизкупени, пренебрегнати обети; нека след това положи допълнителни усилия да ги изплати до “последното петаче”, защото всички ще трябва да се изправим пред последното заседание на съда, където няма да издържи нищо, освен истинността и честността.

-

Глава 42

Завещания и дарения

„Недейте си събира съкровища на земята, където молец и ръжда ги изяждат, и където крадци подкопават и крадат. Но събирайте си съкровища на небето, където молец и ръжда не ги изяжда и където крадци не подкопават, нито крадат.” Себелюбието е грях, който унищожава душата. То води след себе си алчност, която е идолопоклонство. Всичко принадлежи на Бога. Цялото благоденствие, на което се радваме, е резултат от небесно благоволение. Бог е великият и щедър Дарител. Ако Той изисква някаква част от изобилните благословения, с които ни е дарил, това не е, за да се обогати от нашите дарения, тъй като на Него не Му е нужно нищо от нашата ръка, но е за да може ние да се упражняваме в себеотрицание, любов и съчувствие към своите ближни, и по този начин да се издигнем нависоко.

Във всяка Своя повеля от времето на Адам до наши дни Бог е казвал следното за човешките притежания: „Аз притежавам целия Всемир по право, затова посветете Ми първите плодове, принесете Ми своята вярност, предайте Ми Моето и така признайте Моето върховенство; Тогава ще бъдете свободни да задържите Моите блага и да им се наслаждавате, благословието Ми ще бъде с вас.” „Почитай Господа от имота си и от първаците на всичкия си доход.”

Божиите изисквания са на първо място. Ние не изпълняваме волята Му, ако Му посвещаваме от приходите си това, което остане, след като всичките ни въображаеми нужди бъдат задоволени. Преди да употребим каквато и да е част от спечеленото, трябва да отделим и да представим пред Бога онази част, която Той изисква. В древните наредби и благодарствени жертви върху олтара непрестанно гореше огън, който символизираше безкрайното задължение на човека към Бога. Ако печелим успехи в светския си бизнес, това е защото Бог ни благославя. Част от тези приходи трябва да се посветят на бедните, а голяма част да се употреби в Божието дело. Когато отдадем на Бога, това, което Той изисква от нас, останалото ще бъде осветено и благословено за наша лична употреба. Но когато човек Го ограбва, задържайки онова, което Той изисква от него, проклятието пада върху цялото.

Бог е предвидил хората да бъдат каналите, по които да текат Неговите дарби за издръжка на делото Му в света. Дал им е притежания, които те да упавляват мъдро, а не да трупат егоистично или разточително да ги харчат за луксозни неща или за себелюбиво себеугаждане с дрехи или мебели. Поверил им е средства, с които те да издържат Неговите служители в работата им на проповедници и мисионери; да подкрепят институтите, които Той е основал. Който се радва на скъпоценната светлина на истината, трябва да изпитва и пламенно желание тя да се разпространи навсякъде.

Има неколцина верни поддръжници на стандартите, които никога не отбягват дълга си, нито клинчат от отговорности. Техните сърца и портфейли са винаги отворени към всеки призив за средства в полза на Божието дело. Някои дори изглеждат готови да надхвърлят дълга си, сякаш се страхуват да не изгубят възможността да вложат своята част в небесната банка. Има и други, които правят това колкото е възможно по-малко. Те трупат съкровища или прахосват средства по себе си, обаче неохотно пускат по някое подаяние за подкрепа на Божието дело. Ако се закълнат или обречат на Бога за нещо, след това се разкайват и отлагат плащането, колкото могат по-дълго, ако не и завинаги. Намаляват десятъка си възможно най-много, сякаш се страхуват, че онова, което връщат на Бога, е изгубено. Различните ни институти може да са притеснени финансово, но тази група се държи така, сякаш за тях няма значение дали те ще преуспяват, или не. А това са Божии инструменти за евангелизирането на света.

Тези институти, за разлика от подобните им, не получават дарения, нито ги споменават в завещания. Въпреки това Бог ги благославя и подкрепя много, превърнал ги е в средство за голямо добро. Сред нас има възрастни хора, които са към края на своето благодатно време, но поради липсата на будни хора сред нас, които да осигурят преминаването на техните притежания в Божието дело, те преминават в ръцете на хора, служещи на Сатана. Тези средства са им били поверени от Бога, за да Му ги върнат, но оттегляйки се от активен живот, в девет десети от случаите тези братя се разпореждат с Божиите притежания по начин, който няма да Го прослави, тъй като нито един долар от тях никога няма да влезе в Господнята съкровищница. В някои случаи тези очевидно добри братя имат неосветени съветници, които ги съветват според личните си разбирания, а не по Божията воля. Собствеността често се завещава на деца и внуци само в тяхна вреда. Те не обичат Бога нито истината и затова тези средства – всичките Господни – преминават в царството на Сатана и биват контролирани от него. Сатана е много по-бдителен, проницателен и ловък в изобретяването на начини да осигурява средства за себе си, отколкото са нашите братя за Божието дело.

Някои завещания се правят толкова нескопосано, че не издържат проверката на закона и така хиляди долари се губят за делото. Братята трябва да чувстват, че върху тях лежи отговорността като верни Божии слуги да използват интелекта си и по този въпрос, за да осигуряват връщането на Господнята част.

Мнозина проявяват ненужна деликатност по този въпрос. Смятат, че стъпват на забранена земя, когато пред възрастни и инвалиди повдигат въпроса за тяхната собственост, за да разберат как смятат да се разпоредят с нея. Но този дълг е точно толкова свещен, колкото и проповядването на Словото за спасение на души. Ето един човек с Божиите пари и притежания в ръцете си. Съвсем скоро му предстои да предаде настояничеството си. Ще остави ли средствата, които Бог му е поверил да бъдат използвани

за делото Му, в ръцете на нечестиви човеци само защото са му роднини? Няма ли християните да се поинтересуват и разтревожат в името на бъдещото добро на този човек, както и на Божието дело, той да се разпореда правилно с Господните пари, с талантите, поверени му за мъдра употреба? Ще стоят ли неговите братя отстрани и ще го гледат ли как губи всичко, което е придобил в живота си, и в същото време ограбва Божиата съкровищница? Това би било ужасна загуба за него самия и за делото, защото, оставяйки своите средства в ръцете на хора, които нямат отношение към Божиата истина, той всъщност ги увива кърпа и ги закопава в земята във всеки смисъл на този израз.

Налага се Господ да разпределя средствата им, когато те могат да го сторят сами. Някой може да попита: „Наистина ли трябва да се откажем от правата върху всичко, което наричаме наше?“ От нас може да не се изисква да направим това сега, но трябва да сме готови да го сторим заради Христос. Трябва да признаваме, че всичките ни притежания са абсолютно Негови, като ги използваме доброволно за напредъка на Неговото дело винаги когато е нужно. Някои запущват ушите си спрямо призивите за парични дарения, предназначени за изпращането на мисионери в чужди страни, за печатането на истината и разпръскването ѝ като есенни листа по целия свят. Те оправдават алчността си с извинението, че са се разпоредили щедро в полза на делото в завещанието си.

Слагат Божието дело след собствените си желания. Затова живеят скъпернически живот, ограбват Бога в десетъците и приносите и пожелават да Му върнат съвсем малка част от онова, което им е поверил, докато голямата част се оставя на роднини, нямащи никакво отношение към истината. Това е най-лошият вид грабителство. Те ограбват Бога от това, което Му дължат не само през целия си живот, но и при смъртта си.

Пълно безумие е подготовката за бъдещия живот да се отлага до последния час на този живот. Голяма грешка е да се отлага и отговорът на Божиите призови за щедрост до момента, когато ще трябва да предадете настойничеството си на други. Онези, на които го поверявате, може и да не го изпълняват така добре, както вие. Как се осмеляват богатите да поемат такъв огромен риск! Който чака чак до смъртта си, за да се разпореда със своите притежания, ги предава по-скоро на смъртта, отколкото на Бога. Постъпвайки по този начин, мнозина действат направо срещу Божия план, ясно изразен в Словото Му. Ако искат да вършат добро, нека сграбчат златните моменти на настоящето и да работят с всички сили, сякаш се страхуват да не пропуснат изгодна възможност.

Който пренебрегва познат дълг и не откликва на Божиите изисквания към него в този живот, утешавайки съвестта си със сметки да направи посмъртно завещание, няма да получи нито похвалата на Господаря, нито награда. Той не упражнява себеотрицание, но егоистично задържа средствата колкото е възможно по-дълго, разделяйки се с тях едва когато смъртта му ги поиска. Ето така мнозина възнамеряват да отлагат този въпрос до предсмъртния си час. Но ако бяха истински християни, щяха да го решат, докато все още здраво се държат за живота. Щяха да посветят себе си и своите притежания на Бога и като Негови настойници щяха да изпитват удоволствие в изпълнението на дълга си. Превръщайки се в изпълнители на собственото си завещание, те могат да отговорят на Божиите изисквания лично, вместо да прехвърлят тази отговорност на други. Трябва да считаме себе си за настойници на Господнята собственост, а Него - за върховен Собственик, на Когото дължим всичко и пред Когото ще даваме сметка.

Когато Той дойде да прибере Своето с лихва, тогава сребролюбивите ще видят, че вместо да умножават поверените им таланти, са си навлекли присъдата, произнесена над бесполезния слуга.

Господ възнамерява смъртта на Неговите слуги да бъде считана за загуба поради доброто влияние, което са пръскали, и многобройните доброволни приноси, които са давали за попълването на Божията съкровищница. Посмъртните завещания са жалки заместители на щедростта приживе. Божиите слуги трябва да изявяват волята си всеки ден в добри дела и щедри дарения за Бога. Не бива да позволяват сумите, давани за Него да бъдат непропорционално малки в сравнение с употребяваните лично за тях. Вършейки това ежедневно, те ще помнят онези цели и приятели, които заемат най-голямо място в сърцето им. Техният най-добър Приятел е Исус. Той не е задържал от тях дори собствения Си живот. Заради тях е станал беден, та с Неговата бедност те да се обогатят. Той заслужава цялото им сърце, цялата им собственост и всичко, което имат и което са. Но мнозина изповядващи християнството отхвърлят изискванията на Исус за живота си и Го оскърбяват, подхвърляйки Му подаяния при смъртта си. Нека всички от тази група знаят, че това грабителство спрямо Бога не е някакво импулсивно действие, а добре обмислен план, тъй като в началото на своето завещание те пишат: „Бидейки в ясно съзнание...”. След като са мамили Божието дело през целия си живот, те продължават да го мамят и след смъртта си. Мнозина се съгласяват да дадат израз на волята си едва на смъртния си одър. Волеизявлението им е част от подготовката за смъртта и го правят така, че темата за притежанията да не ги безпокои в смъртния им час. Могат ли тези хора с радост да мислят сметката, която ще дават за своето настояничество?

Трябва да бъдем богати на добри дела в този живот, ако искаме да си осигурим бъдещия вечен живот. Когато съдът започне и книгите се отворят, всеки човек ще получи награда според делата си. В църковните списъци има много хора, срещу чиито имена в Небесните книги е записано, че са ограбвали Бога.

Ако те не се покаят и не заработят за Господаря с безкористна щедрост, със сигурност ще споделят присъдата над неверния настойник.

Често се случва активен бизнесмен да почине внезапно и проверката на делата му да покаже, че те са в най-объркано състояние. В старанието си да остави наследство, таксите за адвокати са изляли една огромна част от него, ако не и всичко, докато жена му, децата му и Божието дело са останали онеправдани. Верните настойници на Господните средства ще познават точното състояние на делата си и като мъдри хора ще се подготвят за всеки непредвиден случай. Ако благодатното им време внезапно приключи, няма да оставят такава бъркотия на онези, които ще се разпореждат с наследството им.

Мнозина не се замислят върху своите завещания, докато са в очевидно здраве. Но нашите братя трябва да се пазят от това. Необходимо е да познават финансовото си положение и да не позволяват бизнесът им да се обърка. Трябва да управляват притежанията си по такъв начин, че да могат да ги напуснат по всяко време.

Завещанията трябва да се съставят така, че да издържат проверката на законите. След като бъдат подписани, могат да останат така с години, без да ви смущават по никакъв начин, а вие да продължавате да правите дарения от време на време според нуждите на делото. Братя, смъртта няма да дойде на

следващия ден, след като сте написали завещанието си. Когато разпределяте своето имущество между роднините си, уверете се, че не сте забравили Божието дело. Вие сте Негови слуги, отговаряте за притежанията Му и Неговите изисквания трябва да бъдат на първо място в съображенията ви. Разбира се, жените и децата ви не бива да бъдат оставени в лишения. Необходимо е да ги осигурите достатъчно, ако имат нужда. Но недейте просто защото такъв е обичаят, да изпълвате завещанието си с дълъг списък от роднини, които не са в нужда.

Нека никога не излиза от ума ви, че съвременната система за разпределение на собствеността не е Божи план, а човешка измама. Християните трябва да бъдат реформатори и да я разрушат, давайки напълно нова насока при съставянето на завещания.

Никога не изпускате мисълта, че това, с което се разпореждате, е Господня собственост. В този случай Божията воля е Законът. Ако някой ви назначи за изпълнител на завещанието си, няма ли стриктно да изпълните волята му така, че и най-малката сума да не отиде на погрешното място? Вашият Небесен Приятел ви е поверил притежания и ви е изявил волята Си как да ги използвате. Ако тази воля се изследва с несебелюбиво сърце, това, което принадлежи на Бога, няма да отиде другаде. Господнето дело срамно се пренебрегва, докато Той е осигурил хора с достатъчно средства, за да посрещнат всеки непредвиден случай, стига те да имаха благодарни, послушни сърца.

Който направи завещание, не бива да смята, че с това е приключил задълженията си, но да работи непрестанно, използвайки поверените му таланти за съграждането на Господнето дело. Бог е съставил план така, че всеки да може разумно да разпределя средствата си. Той не е предвидил да издържа делото Си чрез чудеса. Има неколцина верни настойници, които икономисват, за да използват средствата си за напредъка на делото. Вместо да са изключение себеотрицанието и щедростта, трябва да са правило. Нарастващите нужди на Божието дело изискват средства. От нашата страна, както и от чужбина, непрестанно идват призови за изпращане на вестители, които да занесат светлината и истината. Това изисква повече работници и повече средства за тяхната издръжка.

В Господнята съкровищница влизат съвсем малко средства, които да се използват за спасението на души, и дори те идват с голям труд. Ако очите на всички можеха да се отворят и да видят как ширещата се алчност спъва напредъка на Божието дело и колко повече би могло да се направи, ако всички действаха според Божия план в десетъците и приносите, у мнозина щеше да настъпи решителна реформа, защото не биха се осмелявали повече да грешат както досега. Църквата спи спрямо работата, която би могла да извърши, ако не се откаже от всичко заради Христос.

Духът на истинска саможертва би бил аргумент в полза на реалността и на силата на Евангелието, който светът не би могъл изопачи или оспори. Тогава изобилни благословения биха се излели върху църквата.

Призовавам нашите братя да спрат да ограбват Бога. Някои са в такова положение, че трябва да направят завещания. Но вършейки това, нека се погрижат синове и дъщери да не получат средства, които трябва да отидат в Божията съкровищница. Често тези завещания стават предмет на раздори и несъгласия. За похвала на древния Божи народ е записано, че Той не се е срамувал да се нарича техен Бог. И причината за това е, че вместо егоистично да се стремят към трупане на земни притежания или да търсят щастието си в светски удоволствия, те са поставяли себе си и всичко, което са имали, в ръцете

на Бога. Живеели са само за Негова слава, заявявайки ясно, че очакват една по-добра страна – небесната. От такъв народ Бог не се срамува. Те не Го обезславяха в очите на света. Величието на небето не се срамуваше да ги нарича Свои братя.

Мнозина твърдят, че не могат да направят за Божието дело повече от това, което правят сега. Но те не дават според възможностите си. Понякога Господ отваря очите им, заслепени от себелюбие, като просто намалява приходите им до количеството, което те са пожелали да дават. В полетата и конюшните се намират мъртви коне, къщи и хамбари биват погълнати от пожари или реколтата пропада. В много случаи Бог изпитва човека с благословения и ако той прояви невярност спрямо Неговите десетъци и приноси, благословенията Му се отдръпват. „Който сее оскъдно, оскъдно ще и да пожъне.” В името на Христовите милости и богатствата на Неговата благодат, и за честта на истината и религията, умоляваме вас, които сте Христови последователи, отново да посветите себе си и своите притежания на Бога! Гледайки към любовта и състраданието на Христос, които Го изведоха от царските двореци, за да страда, да се отрече от Себе Си, да се смири и умре, нека всеки си зададе въпроса: „Колко дължа на моя Господ?” и нека след това благодарствените ви приноси бъдат в съответствие с вашата признателност за великия дар на небето – скъпия Божий Син.

Когато определяте какъв дял да дадете за Божието дело, стремете се да дадете повече, а не по-малко от задължителното. Имайте предвид за Кого правите дарението. Този размисъл ще накара алчността да отлети. Само помислете за великата любов, с която Исус ни е възлюбил, и най-богатите ни дарения ще изглеждат недостойни да бъдат приети от Него. Когато Христос е обектът на нашата любов, тогава онези, които са получили опрощаващата Му любов, няма да се спират, за да изчисляват цената на алабастровия съд със скъпо миро. Алчният Юда можеше да го направи. Но получилият дара на спасението ще съжалява единствено, че дарението му не може да бъде още по-скъп аромат, с по-висока цена. Християните трябва да гледат на себе си единствено като на проводници, по които милостите и благословенията текат от Източника на всяко добро към техните ближни, чрез чието обръщане те биха могли да изпратят към Небето вълни на слава – хваленията и приносите от онези, които по този начин са станали съучастници в него на небесния Дар.

-

Глава 43

Отношения между църковните членове

Всеки, който жадува да стане победител, има слабости, и трябва да се бори с тях. Но за хората е толкова по-лесно да виждат грешките на своите братя, вместо своите собствени; да са по-прецизни и по-критични към другите, отколкото към себе си.

Всички членове на църквата – ако са Божии синове и дъщери – ще трябва да понесат процеса на дисциплиниране, преди да станат светила на света. Бог няма да ги направи проводници на светлина,

докато те остават в тъмнина и се съгласяват с това, без да полагат специални усилия да се свържат с Източника на светлината. Който чувства собствената си нужда, обмисля я възможно най-задълбочено и постоянства в молитвата и действието, ще получи Божествена помощ. Всеки има да се отучава от много неща, както и да научи много други. Старите навици и обичаи трябва да бъдат изтръгнати. С усърдна борба е нужно да се поправят настоящите грешки. И чрез пълно приемане на истината, както и чрез прилагането на нейните принципи с Божията благодат - да се спечели победа.

Иска ми се да можех да намеря думи, с които да внуша на всички нас, че единствената ни надежда като отделни хора е да се свържем с Бога. Трябва да придобием чистота на душата, да изследваме дълбоко сърцата си, да победим много твърдоглавие и любов към себе си, а това изисква непрестанна, усърдна молитва.

Груби и придирчиви хора често извиняват или се опитват да оправдаят своята липса на християнска любезност с това, че някои от реформаторите са работили в такъв дух. Те твърдят, че делото на днешното време изисквало същия дух. Но това не е така! Спокойният дух, който винаги е контролиран напълно, е по-добър където и да е, дори и в най-грубиянската компания. Бяната ревност не носи добро на никого. Бог не е избирал реформаторите поради това, че са били арогантни и избухливи. Просто ги е приемал такива, каквито са, въпреки тези черти на характера им. Но би възложил десет пъти по-големи отговорности върху тях, ако бяха със смирен ум и ако духът им бе контролиран от разума. Христовите служители трябва да изобличават греха и безбожието, нечистотата и измамата. Понякога се налага да порицават беззаконието както сред висшестоящи, така и сред по-нисшите класи, да им показват, че Божието негодувание ще падне върху нарушителите на Неговия закон. Но въпреки това те не бива да бъдат надменни и тиранични, но да проявяват любезност и любов, дух на спасение, а не на погибел.

Дълготърпеливият Йехова дава и на проповедниците, и на църковните членове, които се стремят да бъдат Христови съработници, безпогрешни уроци по снизхождение и любов. Христос свързва Юда и импулсивния Петър със Себе Си не защото Юда е алчен или Петър - избухлив, но за да се научат от Него – Великия Учител – и да станат като Него – несебелюбиви, кротки и смирени по сърце. И у двамата Той видя добър работен материал. Юда притежава финансови способности и би бил полезен на църквата, ако би скътал в сърцето си уроците, които Христос му даваше, изобличавайки егоизма, измамата и алчността дори и в дребните неща от живота.

Често му се повтаряха думите: „Верният в най-малкото и в многото е верен, а неверният в най-малкото и в многото е неверен”.

Нашият Спасител се стараеше да внуши на слушателите Си, че човек, който би облагодетелствал себе си за сметка на своя ближен и в най-дребното нещо при благоприятна възможност, ще го направи и в по-голяма степен. И най-малкото отклонение от стриктната честност събаря бариерите и подготвя сърцето за по-голямо нечестие. Чрез поучение и пример Христос учеше, че нашите действия спрямо ближните ни трябва да бъдат управлявани от абсолютна честност. „Всяко нещо, което желаете да правят хората на вас, така и вие правете на тях.” Христос непрестанно изтъкваше нечестивия живот на фарисеите и ги изобличаваше. Те изповядваха, че пазят Божия закон. Но в ежедневните си дела

практикуваха безчестие. Ограбваха много вдовици и сираци от малкото, което те имаха, за да бъдат задоволени алчните им желаниа за печалба.

Юда можеше да се възползва от всички тези уроци, стига да имаше желание да бъде с право сърце. Но неговото користолюбие го надви и алчността му за пари стана водеща сила. Той държеше кесията със средствата, предназначени за напредъка на Христовото дело и от време на време използваше малки суми за себе си. Егоистичното му сърце възнегодува срещу дарението на Мария – алабастровия съд с миро – и той я смъмри за нейното неблагоприятно поведение. По този начин вместо да бъде ученик, той заема мястото на учител и започна да наставлява Господа относно благоприличието на нейната постъпка.

Тези двама имаха еднаква възможност и привилегия непрестанно да слушат уроците на Христос и Неговият пример да поправя злите черти на характера им. Докато слушаха смразяващите Му изобличения и осъждения над лицемерието и покварата, те виждаха, че онези, които бяха така ужасно порицани, бяха обект на загрижен и неуморен труд за тяхното реформиране. Спасителят плачеше поради тяхната тъмнина и грехове. Тъгуваше за тях с Божествено състрадание и любов, възкликвайки към Ерусалим: „Колко пъти съм искал да събера твоите чеда, както кокошка прибира пилците си под крилетата си! Но не искахте!”

Петър беше припрян и пламенен в действията си, дързък и безкомпромисен. Но Христос видя в него материал, който би имал висока стойност. Затова го свързва със Себе Си – за да съхрани всичко добро и ценно, и чрез поучения и пример да смекчи грубите черти на характера му, да заглади грапавите страни на поведението му. Ако сърцето бъде истински преобразено от Божествената благодат, ще се наблюдава една изключителна промяна към истинска доброта, съчувствие и кротост. Исус никога не бе студен и недостъпен. Хората се често нарушаваха Неговото усамотение, когато се нуждаеше от освежаване и почивка, но той ги поглеждаше мило и имаше насърчителна дума за всеки. Беше пример за истинска любезност. Петър се отрече от своя Господ, но след това се покая и дълбоко се смири поради големия си грях. И Христос показа, че прощава на Своя съгрешил ученик, като три пъти благоволи да го нарече по име след възкресението Си.

Юда се поддаде на сатанинските изкушения и предаде своя най-добър Приятел. Петър се поучи и се възползва от уроците на Христос, като продължи делото на реформата, поверено на учениците, след като техният Господ се възнесе в небесата. Тези двама мъже представляват двете класи, които Христос привързва към Себе Си, давайки им преимуществата на Своите уроци и примера на Своя живот в несебелюбие и състрадание живот, за да се поучат от Него.

Колкото повече човек се вглежда в своя Спасител и Го опознава, толкова повече ще попира Неговия образ Му и ще върши Неговите дела. Времето, в което живеем, изисква реформаторски действия. Светлината, която ни осветява, призовава хората на решителното действие и с чист морал да работят усърдно и неуморно за спасението на душите на всички, които чуват поканата на Божия Дух.

Често любовта, която би трябвало да съществува между църковните членове, бива изместена от критикуване и порицания. Те се появяват в религиозната опитност, в размишленията и в сурови лични нападки.

Проповедници, старейшини и миряни не бива да допускат подобно нещо. Църковните служби трябва да се провеждат с очи, отправени единствено към Божията слава. Когато хора със специфични виждания заемат църковни длъжности – ако Божията истина не е омекотила и укротила острите черти на характера им – църквата страда, мирът и хармонията в нея биват пожертвани за задоволяване на егоистични и неосветени черти. Търсейки старателно да открият пропуските на своите братя, Мнозина пренебрегват изследването на собствените си сърца и очистиването на собствения си живот. Това огорчава Бога. Всеки отделен член на църквата трябва да бъде ревнив за собствената си душа, критично да преценява собствените си действия, да не би да е движен от егоистични подбуди и да стане причина за препъване на по-слабите си братя.

Бог взема хората такива, каквито са – с човешките елементи на характера им – и след това ги обучава за Своя служба, стига те да се оставят да бъдат дисциплинирани и учени от Него. Коренът на всяка горчивина, злоба, недоверие, завист и дори омраза, съществуващи в сърцата на някои църковни членове, е дело на Сатана. Такива хора имат отровно влияние върху църквата. „Малко квас заквасва цялото тесто.” Религиозната ревност, проявявана в нападки срещу братята, не е според познанието. Христос няма нищо общо с такова свидетелство.

-

Глава 44

Нечестие в църквата

“Сребролюбие е корен на всякакви злини.” Някои изповядващи истината не устояват на това изкушение. Най-големите престъпления днес в света се извършват от алчност за пари. Ако богатството не може да бъде спечелено чрез честен труд, хората прибегват до измами, мошеничества и престъпления, за да се сдобият с него. Чашата на нечестие е почти пълна и справедливото Божие възмездие скоро ще се спусне над виновните. Адвокати и уж заинтересовани приятели ограбват оскъдните средства и на вдовиците. Бедните страдат за най-необходимото в живота поради нечестие, което се шири поради стремежа към разточителност на други.

Потресаващият доклад за престъпленията в нашия свят може да смрази кръвта и да изпълни душата с ужас. Но фактът, че дори и сред онези, които изповядват, че вярват в истината, се промъкват същите злини, че в по-голяма или в по-малка степен се подхранват същите грехове, призовава към дълбоко смирение на душата.

Човек, искрено боящ се от Бога, по-скоро ще се трепе денонощно, ще търпи лишения и ще яде сиромашки хляб, отколкото да подхранва стремеж към печалба за сметка на вдовици и сирачета, или с цената на отнемане правото на чужденеца. Престъпленията, извършени от стремеж към показ и от алчност за пари, превръщат този свят в свърталище на крадци и разбойници и карат ангелите да плачат.

Но християните изповядват, че не са от този свят, че са странници, отбили се тук „за една нощ”. Този живот е пара, която изчезва.

За някои придобиването на имот се е превърнало в мания. Златното правило се нарушава непрекъснато и Христос бива малтретиран в лицето на Своите светии. Всяка печалба, придобита за сметка на смъртния ближен – бил той светия или грешник – се записва в Небесните книги като измама. Бог е предвидил в своя живот да представяме живота на великия Образец – във вършене добро на другите и в работа по възвишената задача за въздигането на човека. Това дело е обкръжено от истинско величие и слава, които никога не могат да се видят или осъзнаят в този живот. Но ще бъдат напълно оценени във вечния. Докладът за добрите дела и за щедрите жестове ще достигне вечността. В степенята, в които човекът се облагодетелства за сметка на своя ближен, показва степенята, в която сърцето му е закоравяло за Божия Дух. Придобитата по този начин печалба е голяма загуба.

На важни места има поставени хора, които не бдят за интересите на другите. Те са изцяло погълнати от собствените си интереси и са небрежни в опазване репутацията на църквата. Те са себелюбиви и алчни. Очите им не са отправени към Божията слава.

Като цяло църквата в известна степен носи отговорност за греховете на отделните си членове, защото допуска злото, като не издига глас срещу него. Тя не се радва на Божието благоволение по няколко причини. Духът бива оскърбяван чрез гордост, разточителност, нечестие и измами, насърчавани от хора, изповядаващи благочестие. Всичко това навлича Божието неодобрение върху Неговия народ.

Бяха ми представени греховете и неверието на древния Израел и видях, че подобни грехове и нечестие съществуват и в съвременния Израел. Боговдъхновеното перо е записало техните престъпления за поука на онези, които живеят в последните дни, за да могат те да избегнат лошия им пример. Ахан се полакоми и скри една златна плоча и красива вавилонска дреха, взети като плячка от неприятеля. Само че Бог бе произнесъл проклетие над Ерихон и бе заповядал на народа да не взема плячка от неприятелите си за лична употреба. “Но вие се пазете във всеки случай от всичко обречено, да не би, като го обречете, да вземете от обреченото, и така да нанесете проклетия върху стана на Израила и да го смутите. Всичкото сребро и злато, и медните и железните съдове, са посветени Господу; да се внесат в Господнето съкровище.”

Но Ахан от Юдовото племе взе от обречените неща и Господният гняв пламна срещу израилтяните. Когато излязоха да се бият срещу неприятеля, армиите им бяха разбити и прогонени, а много от тях – убити. Това много обезкуражи народа. Исус Навин – техният водач – се смути и разстрои. В най-голямо смирение той падна на лицето си и се помоли: “Ах! Господи Йеова, защо преведе тия люде през Йордан, за да ни предадеш в ръцете на аморейците да ни погубят? О, да бяхме били доволни да си седим отгътък Йордан! О, Господи! Що да река, като Израил обърна гръб пред неприятелите си? И като чуят ханаанците и всичките други жители на земята, ще ни обиколят и ще направят да изчезне името ни от земята! И какво ще сториш за великото Си име?”

Отговорът на Господ към Исус Навин бе: “Стани, защо си паднал така на лицето си? Израил е съгрешил, а именно, престъпили са завета Ми, за който им дадох заповед. Да! Те са взели от

обреченото, още са откраднали, още са излъгали, още са турили откраднатото между своите вещи.” Ахан бе откраднал неща, обречени на Бога и ги бе сложил в собствената си съкровищница. Освен това си замълча, когато видя в каква беда попадна израилевият стан и не изповяда вината си, макар да бе чул как Исус Навин повтори Божите думи пред народа – да не вземат за себе си онова, което принадлежи на Господа, за да не се стовари беда върху стана.

Докато се радваше на нечестно придобитата си печалба, сигурността му бе разклатена. Чу, че ще се проведе разследване. Това го направи неспокоен. Отново и отново си повтаряше: “Тях какво ги засяга това? Аз си отговарям за моите действия.” Направи смела физиономия и по най-демонстративен начин обвини прегрешилия. Ако се бе изповядал, можеше да бъде спасен, но грехът закоравява сърцето и той продължи да отстоява своята невинност. Смяташе, че сред такова голямо множество ще успее да се прикрие. Бе хвърлен жребий за откриване на престъпника и се падна на Юдовото племе. Сега сърцето на Ахан заби от виновна боязън, тъй като това бе неговото племе, но все още се успокояваше, че ще се измъкне. Отново бе хвърлен жребий и този път бе посочен неговия род. Сега Исус Навин можеше да прочете вината върху преbledнялото му лице. Отново бе хвърлен жребий и този път се падна нещастникът. Той се изправи, посочен от Божия пръст, като виновник за всички причинени страдания.

Ако го бяха попитали Ахан, дали желае да нанесе поражение и смърт на Израилевия стан, би отговорил: “Не, не! Да не би слугата ти да е куче, та да извърши такова нечестие?” Но той флиртуваше с изкушението да задоволи алчността си. И когато му бе предоставена възможност, отиде още по-далеч, отколкото бе възнамерявало сърцето му. Точно по същия начин църковните членове неусетно биват доведени дотам да оскърбят Божия Дух, да мамят своите близни и да навлекат Божието неодобрение на църквата.

Никой не живее за себе си. Поради греха на един човек върху Израел падна позор, разгром и смърт. Закрилата, която винаги имаха над себе си, в тази битка бе оттеглена. Разнообразните грехове, които изповядващите християнството подхранват и практикуват, навличат Божието неодобрение върху църквата. В деня, когато Небесните книги се отворят, Съдията няма да произнесе и дума срещу виновния човек, но ще го погледне всепроникващо и осъдително и тогава всяко дело, всеки миг от живота му ще се върнат ярко в неговата памет. Няма да се наложи както в дните на Исус Навин да се хвърля жребий и да се хващат племена и семейства, но собствените му устни ще изповядат неговия позор, себелюбие, алчност, безчестие, лицемерие и измама. Неговите грехове, скрити от очите на хората, сега ще бъдат публично обявени - все едно от покрива.

Влиянието, от което църквата трябва да се страхува най-много, не е това на откритите противници, на невярващите и богохулниците, а на непостоянните Христови последователи. Те са онези, които отдръпват Божиите благословения от Израел и нанасят слабост и укор на църквата, който не е лесно да бъде премахнат. Докато Исус Навин лежеше по лицето си на земята и изливаше душата си пред Бога с измъчен дух и сълзи, Бог го смъмри със заповедта: “Стани, защо си паднал така на лицето си?” .

Популярните църкви са пълни с хора, които – макар да претендират, че служат на Бога – са крадци, убийци, прелюбодейци и развратници. От онези обаче, които изповядват скромната ни вяра се изисква по-висок стандарт. Те трябва да бъдат библейски хриситяни, прилежни в изучаването на библейския план за живота си. Грижливо и с молитва да изследват подбудите, които ги подтикват към действие.

Който полага доверието си в Христос, трябва да започне да изучава красотата на кръста сега. Ако е жив християнин, ще се бои от Бога и ще Му се покорява. Ако пожелае, може да спаси душата си от гибел и да постигне успех в спечелването на вечния живот.

Обичаят който съществува в света, да се хитрува при търговия, не е пример за християните. Те не бива да се отклоняват от абсолютната почтеност дори и в малките неща. Да се продава една стока на цена, по-висока от реалната и да се печели от невежеството на купувача е измама. Незаконните печалби, малките „трикове“ в търговията, преувеличаването, съперничеството, подбиването на цените – всичко това покварява чистотата на църквата и е гибелно за нейната духовност.

Бизнесделките не се намират извън обсега на Божието управление. С християнството не бива да се парадират само в събота и да се излага на показ само в църквата. То е за всеки ден от седмицата и за всяко място. Изискванията му трябва да се спазват и зачитат в работилницата, у дома, при бизнес делките с братята и със света. При мнозина всепоглъщащата любов към света затъмнява чувството за християнски дълг. Христовата религия ще влияе така върху сърцето, че ще контролира живота. Хора, които искрено вярват в истинската религия, във всичките си бизнесдела ще показват същото ясно разбиране за правото, както при издигането на молитви пред Трона на благодатта. Животът с всичките му възможности принадлежи на Бога и трябва да се използва за прогласяване на Неговата слава, а не да се извращава в служба на Сатана чрез измама на ближния.

Съветникът на някои хора е Сатана. Той им нашепва, че ако желаят да успяват, трябва да се вслушват в неговия съвет: “Не бъдете свръхсвестни относно честността и почтеността; внимавайте зорко преди всичко за собствените си интереси и не се отвличайте със състрадание, нежност или щедрост. Няма нужда да се грижите за вдовицата и сирачето. Не ги насърчавайте да смятат, че зависят от вас; оставете ги сами да се грижат за себе си. Не се интересувайте дали имат храна и дали можете да ги утешите с обмислено, любезно внимание. Грижете се за себе си. Грабете с ръцете си всичко, което успеете, и ще имате достатъчно средства да задоволите многобройните си желания”. Някои следват този съвет и презират Господа, Който им казва: “Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца, ето що е: да пригледва човек сирачетата и вдовиците в неволята им, и да пази себе си неопетнен от света”.

Сатана предлага на хората земните царства, стига те да признаят неговото върховенство. Мнозина постъпват така и жертват Небето. По-добре е да умрете, отколкото да съгрешите! По-добре да страдате от недоимък, отколкото да мамите! По-добре да гладувате, отколкото да лъжете. Нека всички изкушавани посрещнат Сатана с думите: “Блажен всеки, който се бои от Господа и ходи в Неговите пътища; защото ще ядеш плода от труда на ръцете си; блажен ще бъдеш и ще благоденствуваш”. Тук има условие и обещание, които трябва да познаваме безпогрешно. Резултатът от служенето за Господа е щастие и благоденствие.

Сестра Х., малко знам за живота ти, преди да изповядаш Христос. Но оттогава насам ти не си истински обърнат човек. Не представяш Христос – своя Учител – правилно. Приела си истината на теория, но не си осветена чрез нея. Не упражняваш самоконтрол, а угаждаш на желанията и капризите си за сметка на своето здраве и религия. Лесно се дразниш и вместо да сложиш верен страж на думите и действията си, си изпуснала юздите на своите страсти. Умът се контролира или от Сатана, или от Исус. И когато не упражняваш самоконтрол, Сатана те управлява и те кара да правиш и говориш неща, които са изцяло сатанински. Това се повтаря така често, че е станало за теб нещо обичайно.

Откакто живееш с настоящия си съпруг, си позволяваш да се гневиш за най-обикновени неща и в такива моменти сякаш си обхваната от див бяс, а Сатана стои отстрани и се смее на нещастieto, което причиняваш на себе си и на онези, които си длъжна да правиш щастливи. Децата ти са унаследили твоите характерни черти и на всичкото отгоре копират твоя пример на сляпа и безпричинна ярост, нетърпение и капризи.

Човешкото сърце по естество е егоистично и покварено и може да бъде укротено единствено с най-цялостна дисциплина и строго въздържание. Но дори и тогава се изискват години на търпеливи усилия и сериозна издържливост. Бог позволява да преживеем болестите на бедността и ни поставя в трудни положения, за да се открият дефектите в характера ни и грапавините да бъдат загладени. Но ако след всички привилегии и възможности, които Бог ни е дал, след светлината и истината, които са били доведени до нашето знание, все още продължаваме да оправдаваме деформациите на характера си и продължаваме да бъдем егоисти и завистници, сърцата ни ще станат като гранит, невъзможни за реформиране.

Бях върната назад в живота ти, когато за пръв път дойде в _____. Държеше се непоследователно, не общуваше правилно. Това, че заедно с децата си посещаваше бирарии, не оставяше благоприятно впечатление у другите по отношение на твоя морал. Това са тъжни глави от твоята опитност. Ти имаше светлина и знания, но твоите наклонности и глупави прищевки те отделиха от Бога.

Бяха ми показани много от обстоятелствата около живота ти в _____. Силната ти извратена воля те водеше до опозоряване на истината, която изповядваш. Поведението ти пред света е непростимо. Наказанието, което бе наложено на дъщеря ти в училище заради умишленото ѝ непослушание, бе така преувеличено от твоя ум, че се превърна в ужасна обида, за която реши да потърсиш закрилата на закона. Измамата, с която си послужи там, - изопачаване на истината - бе урок с най-опасни последици върху нравствеността. Тези неща стоят записани срещу теб в небесните книги. Ти си упорита и не смиряваш сърцето си, не изповядваш греха си, а оправдаваш поведението си пред хората без да те интересува как изглежда всичко това в очите на Бога. Чудно ли е тогава, че при такова опасно възпитание дъщеря ти е станала това, което е?

Какво влияние би могло да има такова обучение върху младия ѝ ум, освен да я накара да мисли, че никой няма право да контролира извратената ѝ воля? Семето, което собственоръчно си посадила, разцъфтя и роди най-горчиви плодове.

Любовта към душата ти ме кара да ти пиша сега. Притисната съм от бремето на отговорността, която съм поела върху себе си да пиша всичко това. Чрез собственото си поведение ти затваряш портите на небето пред себе си и пред своите деца така, че нито ти, нито те ще влезете някога през тях с настоящите си деформирани характери. Ти, сестро моя, играеш една тъжна, губеща игра с живота си. Святите ангели те наблюдават със скръб, а злите с триумф, като гледат как губиш - бързо губиш - добродетелите, украсяващи християнския характер, докато на тяхно място Сатана пришива собствените си зли черти.

Угаждаш си с четене на романи и истории и живееш във въображаем свят. Влиянието на такива четива е пагубно както за ума, така и за тялото, отслабва интелекта и страшно обременява физическите сили. Понастоящем ти почти не разсъждаваш смислено, тъй като въображението ти се превъзбужда и поболява от четенето на измислени истории. Умът трябва да се дисциплинира така, че всичките му сили да се развиват симетрично. Твоят стил на обучение подсилва едни способности, докато в същото време оставя други без развитие, така че тяхната полезност се осакатява. Паметта силно страда от погрешния избор на четива, имащи склонността да разбалансира силите на разума и да създават нервност и досада както и, изтощение на целия организъм. Ако въображението непрекъснато се прехранва и стимулира с измислена литература, скоро се превръща в тиранин, който контролира всички способности на ума и докарва склонност към капризи и поквара.

Имаш „киселини“ на ума. Той страшно се е задръстил със знание от всякакъв вид – политика, история, теология и анекдоти – само част от което може да бъде задържано от претоварената ти памет. Много по-малко информация и много по-добре дисциплиниран ум биха имали далеч по-висока стойност.

Не си се постарала да привикнеш своя ум към енергична дейност, затова волята и склонностите ти те управляват и са твои господари, а не слуги. Резултатът от това е загуба на физически и умствени сили.

Дълги години умът ти е бил като ромолящ поток, задръстен почти догоре с камъни и клони, които просто са хабили течащата вода. Ако силите ти бяха контролирани от висши идеали, нямаше да си този инвалид, който си сега. Въобразяваш си, че трябва да угаждаш на капризите на апетита си и на страстта ти към прекомерно четене. Видях, че посреднощ в стаята ти гори лампа, докато ти задълбочено четеш някаква увлекателна история и така стимулираш още повече и без това превъзбудения си мозък. Това къса връзката ти с живота и те омаломощава физически, умствено и морално. Нередовността е създала безредие в дома ти и ако продължава така, ще те докара до затъване в слабоумие. Ти злоупотребяваш с даденото ти от Бога благодатно време, пропиляваш го.

Бог ни е подарил таланти, за да ги употребяваме мъдро, а не да злоупотребяваме с тях. Възпитанието не е нищо друго, освен подготвяне на физическите, интелектуалните и моралните сили за възможно най-добре да изпълняваме задълженията на живота. Неподходящите четива ни възпитават фалшиво. Издръжливостта, силата и активността на ума могат да намалеят или да нараснат според начина, по

който се използват. Пред теб стои задачата да се отървеш от леките четива. Изхвърли ги от дома си. Нека изкушението, което развращава въображението ти, не стои винаги пред твоите очи, за да не разклаща нервната ти система и да не погубва децата ти. Чрез много четене ти не се подготвяш за изпълнение на дълга си като съпруга и майка, но фактически ставаш негодна да правиш добро където и да било.

Не изучаваш Библията както би трябвало, затова не помъдряваш в Писанията и не си напълно подготвена за всяко добро дело. Леките четива очароват ума ти и правят за теб четенето на Божието Слово безинтересно. Стараеш се да накараш другите да повярват, че общуваш с Писанията, но това е невъзможно, тъй като умът ти е пълен с боклук.

Библията изисква обмислено изследване с молитва. Не е достатъчно да се плъзгаш по повърхността. Някои текстове са твърде ясни, за да бъдат разбрани погрешно, но други са по-сложни и изискват внимателно и търпеливо изучаване. Както скъпоценните метали са скрити в хълмовете и планините, така и бисерите на истината трябва да бъдат издирвани и съхранявани в ума за бъдеща употреба. О, ако всички упражняваха ума си в търсене на небесното злато така усърдно, както търсят златото, което ще премине!

Когато изследваш Писанията със сериозното намерение да научиш истината, Бог ще вдъхне Своя Дух в сърцето ти и ще внуши на ума ти светлината на Словото Си. Библията сама тълкува себе си – един текст обяснява друг. Като сравняваш написаното в нея по една и съща тема, ще видиш красота и хармония, каквито никога не си сънувала. Няма друга книга, четенето на която да укрепва, разширява, въздига и облагородява ума, както четенето на тази Книга на книгите. Изследването ѝ придава нова жизненост на съзнанието, което чрез нея влиза в контакт с теми, изискващи сериозен размисъл, и в молитва към Бога изисква сила да проумява разкритите истини. Ако умът бъде оставен да се занимава само с банални теми, а не с дълбоки и трудни проблеми, ще остане по-ограничен, ще се снижи до стандарта на въпроса, който го занимава, и накрая ще изгуби силата да се обогатява.

Най-осъдителното в твоето поведение е това, че твоите грешки и пропуски се възпроизвеждат и у децата ти. И, също е погълната от четенето, умствените ѝ сили се увреждат - постоянно се увреждат - от това, че следва твоя пример. Тя няма да има вкус или склонност към ученето. Умът в ранните години е впечатлителен. Би трябвало именно тогава в почвата да се сее добро семе и то ще даде плод за вечен живот.

Навиците, придобити в младостта, макар и да претърпяват някакво допълнително оформяне в по-късните години, рядко се променят из основи. Целият ти живот се оформя от наследството на характера, предаден ти по рождение. Поквареният нрав на баща ти се вижда и в неговите деца. Божията благодат може да победи тези грешни наклонности, но каква битка трябва да се води!

Същото е и с децата ти. Ти ги глезиш, както глезиш себе си. Нямах сила да откажеш на онова, което апетитът ти пожелае и така обременяваш ужасно храносмилателната си система. Никоя жена не може да се радва на добро здраве и в същото време да угажда на прищевките си като тебе.

Тази истина важи и за твоите деца. Лошата дисциплина на майка им, когато е могла да се грижи за тях; това, че толкова дълго са оставяни без майчина грижа, почти ги е погубило. Но дори и сега едно

твърдо, непоколебимо държание ще им помогне да напреднат много. Те не са извън контрол, макар че ще е извънредно трудно да станат такива, каквито биха могли, ако родителите им си бяха на мястото. Майката може да види резултата от поведението, които би могла да има, стига да поиска да се реформира и да се постарее да неутрализира стореното зло. Пътеката, на която сега стъпват нейните деца, може да ги отведе до добродетели или до пороци, до чест или до безчестие, до небето или до ада. Влиянието на една молеща се и богобоязлива майка ще остане през цялата вечност. Тя може да умре, но делото ѝ ще пребъде.

Брат и сестра Х., нито един от двамата ви не осъзнава тъжното състояние на вашите деца. Брат Х. е бил небрежен, не е заел решителна позиция да ги контролира. Малкото ви момче до голяма степен управлява целия ви дом. Възпитанието на двете ви по-големи деца е напълно погрешно. Докато брат Х. от време на време е бил твърде суров и е изисквал от тях неща, които човек не следва да изисква от децата си, твоето държане, сестра Х., е далеч по-лошо. Ти си заемала страната на децата в тяхно присъствие и си разпалвала желание за разплата в малките им сърчица. Давала си им уроци по непокорство и си говорила без уважение за съпруга си пред тях. Такова държание е предназначено да ги доведе до презиране на всякакви ограничения. По този начин в умовете им е създадено незаличимо впечатление.

Сега започваш да виждаш резултатите от това възпитание в по-големите си деца, но продължаваш до голяма степен да вършиш същото и с децата, които Бог е поверил на грижите ти след това. Твоят непостоянен и неконтролируем дух е като сладка отрова, погълната от организма, чиито горчиви резултати ще се появят рано или късно.

Печатът ѝ е поставен не върху пясък, но върху скала и след години ще даде резултатите си.

Сестро моя, ти не притежаваш чувствителна съвест. Трябва внимателно да преценяваш какви навици формираш и усърдно да се молиш извратеният ти характер да бъде измит от нечистотията в кръвта на Агнето. Преди да можеш да видиш Божието царство, трябва да просветиш съвестта си, да укротиш страстите си и да подхранваш в душата си любов към истината.

През целия си живот си имала нужда от ясни и установени принципи. Сатана все още стои на пътя ти. Единствената ти надежда сега е в цялостно обръщане към Бога. Не се мами, Бог не е за подиграване. Ако днес приключи благодатното ти време, не храня никаква надежда, че ще бъдеш спасена. Твоето физическо, умствено и морално здраве зависи от правилното контролиране на темперамента ти. Без съмнение ще бъдеш изправена пред неща, които ще обезпокоят духа ти и сурово ще те изпитат, но нека твоят самоконтрол е силен в Исус. Соломон поставя човека, който контролира себе си по-високо от човек, спечелил битка: „Който скоро не се гневи е по-добър от храбривия и който владее духа си - от завоевател на град.”

Държанието на брат Х. не е каквото трябва. Неговите симпатии и антипатии са много силни, чувствата му не са под контрола на разума. Брат Х., здравето ти е много разклатено от преяждане и хранене в неподходящо време. Това води до прилив на кръв в мозъка.

Умът ти се обърква и не контролираш себе си правилно. Изглеждаш като човек с нарушено равновесие на ума. Правиш резки движения, лесно се дразниш и виждаш нещата преувеличено и изкривено. Много

упражнения на открито и умерена диета са жизненоважни за здравето ти. Не бива да ядеш повече от два пъти на ден. Ако почувстваш, че ти се яде през нощта, изпий една студена вода и на сутринта ще се чувстваш много по-добре поради това, че не си ял.

Не бива да позволяваш на децата си да ядат бонбони, плодове, ядки или каквото и да е между храненията. За тях е по-добре да ядат два пъти, вместо три пъти на ден. Ако родителите дават пример и са движени от принцип, децата скоро ще влязат в релси. Нередовното хранене разстройва храносмилателната система и когато децата седнат на масата, пълноценната храна не ги привлича. Апетитът им жадува за най-вредните за тях неща. Много често те боледуват от неправилното хранене. Техните родители са виновни за болестта им. Техен дълг е да формират у децата си навици на хранене, благоприятни за здравето и спестяващи много безпокойства.

Брат Х. е застрашен от инсулт и ако продължи да нарушава здравните закони, животът му ще приключи внезапно. Като семейство можете да бъдете или щастливи, или нещастни. Зависи от вас. Вашите собствени действия ще определят бъдещето ви. И двамата имате нужда да смекчите острите черти на характера си и да изговаряте само думи, от които няма да се срамувате, когато излязат наяве в Господния ден. Направете правило на живота си да вървите право напред по пътя на дълга. Напук на многобройните изкушения, които ще ви нападат, бъдете верни на чистата си съвест и на Бога, и пътят под нозете ви ще бъде равен. Ако спорите за дреболии, за които не си струва, резултатът е проблеми. Пътят на правото е пътят на мира. Той е така равен, че смиреният богобоязлив човек може да ходи по него, без да се препъва и без да се отклонява по криви пътеки. Той е тесен, но хора с различни темпераменти могат да ходят по него рамо до рамо, стига да следват Началника на своето спасение.

Който желае да носи със себе си всички свои лоши черти и егоистични навици, не може да ходи по този път, тъй като той е твърде стръмен и тесен.

Колко много пострада Добрият Пастир, за да може да призовава Своите овце да следват Неговите стъпки. Той търси изгубените. Запалва светлината от Своето Слово, за да им покаже погублението им. Говори им от небето с предупреждения и изобличения, кани ги да се върнат в правия път. Търси да помогне на грешниците чрез присъствието Си и да ги вдигне, когато паднат. Само че мнозина са ходили в пътя на греха така дълго, че не чуват гласа на Исус. Отхвърлят всичко, което може да им донесе спокойствие и сигурност, и тръгват след фалшив водач. И самонадеяно бързат в сляпата си самоувереност все по-далеч и по-далеч от светлината и мира, от щастието и покоя.

Умолявам ви да следвате дадената от Бога светлина и да се реформирате! Кръстът на Христос е нашата единствена надежда. Той ни разкрива величието на любовта на нашия Отец и факта, че Величието на небето се подложи на обиди, подигравки, унижения и страдание заради радостта да види погиващите души спасени в Своето царство. Ако обичате децата си, нека най-важната ви задача стане да ги подготвите за бъдещия вечен живот. С нещастните характери, които притежават сега, никога няма да видят Божия рай. Работете, докато е ден, изкупвайте времето и спечелете венеца на безсмъртната слава! Спасете себе си и дома си, тъй като всяка душа е скъпоценна.

Живеем в последно време, когато манията по въпроса за брака представлява един от знаците за скорошното идване на Христос. Никой не се консултира с Бога по тази тема. Религия, дълг и принципи се жертват, за да се последва подтикът на неосветеното сърце.

И един на сто брака не протича щастливо, не носи Божието одобрение и не помага на страните да Го прославят. Лошите последици от нещастните бракове са неизброими. Те се сключват под влиянието на импулси. Сериозно обмисляне на въпроса почти няма, а консултациите с опитни хора се считат за старомодни.

На мястото на чистата любов са импулсите и неосветените страсти. Мнозина погубват собствените си души и си навличат Божието проклятие, встъпвайки в брак просто за да угодят на фантазиите си. Бяха ми показани случаите на хора, изповядващи, че вярват в истината, които са направили огромната грешка да се оженят за невярващи. Те са подхранвали надеждата, че невярващият партньор ще прегърне истината. Но след като са постигали целта си, са се отдалечавали още повече от нея, отколкото преди. След това е започвали фината и неуловима обработка, постоянните усилия на неприятеля да откъсне и вярващия от вярата.

Днес мнозина губят интерес към истината и увереността си в нея, защото са влезли в тясна връзка с невярващ. Те дишат атмосфера на съмнения и безбожие. Гледат и слушат неверие. И накрая сами започват да го подхранват. Някои може и да имат куража да устояват на влиянията. Но в много случаи вярата им неусетно се е стопявала и в края е изчезвала. Така Сатана постига целите си. Той работи чрез своите инструменти толкова тихо, че бариерите на вярата и истината биват отстранени, преди вярващият дори да си е помислил, че това е възможно.

Опасно е да се правят съюзи със света. Сатана добре знае, че свадбеният ден е последният ден на религиозната опитност и полезност за много млади мъже и жени. Те са изгубени за Христос. За известно време може и да полагат усилия да живеят християнски живот, но всичките им старания се сблъскват с постоянно влияние в обратна посока. Някога за тях е било привилегия и радост да говорят за своята вяра и надежда, но сега изпитват нежелание да споменават тази тема, знаейки, че онзи, с когото са свързали съдбата си, не се интересува от нея.

В резултат на това вярата в скъпоценната истина умира в сърцето и Сатана коварно ги оплита в мрежата на скептицизма.

Като се женят за невярващи, изповядващите истината погават Божиата воля, губят Неговото благоволение и вършат нещо, за което горчиво ще съжالياват. Невярващият може да притежава отличен морален характер, но фактът, че той не откликва на Божиите изисквания и пренебрегва едно толкова велико спасение, е достатъчна причина този съюз да не се осъществява. Характерът на невярващия

може много да прилича на характера на онзи младеж, към когото Исус отправи думите: “Едно ти не достига”; но това “едно” беше единственото, от което той се нуждаеше.

Понякога се използва оправданието, че невярващият е благосклонен към религията и притежава всичко, което може да се желае, с изключение на едно нещо – не е християнин. И макар по-добрата преценка на вярващия да му подсказва, че един доживотен съюз с невярващ е неподходящ, все пак в девет от десет случая наклонностите побеждават. Духовният упадък започва от момента, в който клетвите се изрекат пред олтара. Религиозната ревност се изпарява и опорите падат една след друга, докато и двамата застанат рамо до рамо под черното знаме на Сатана. Дори и по време на сватбеното веселие духът на света триумфира над разума, вярата и истината. В новия дом молитвеният час не се уважава. Булката и младоженецът са се избрали един друг, а са отпратили Исус.

Първоначално невярващият може да показва, че няма нищо против новата религия. Но когато на неговото внимание и преценка се представят библейските истини, изведнъж възниква възражението: “Ти се ожени за мен, знаейки, че съм това, което съм. Не желая да ме безпокоиш. Нека оттук нататък стане ясно, че забранявам всякакви разговори върху особените ти възгледи”. Ако вярващият покаже някакво специално усърдие по отношение на вярата си, това може да се възприеме като липса на любов от страна на другия, който не се интересува от християнство.

Вярващият разсъждава, че трябва да направи нещо за своя избраник. Обаче той обича, светските забавления. Отначало вярващият изпитва нежелание да се занимава с тях, но интересът към истината намалява все повече и повече, вярата бива изместена от съмнение и неверие. Никой не би подозирал, че някога този твърд и съвестен вярващ, този посветен последовател на Христос би могъл да стане такава съмняваща се и колеблива личност, каквато е сега. О, какви поражения нанася неразумният брак!

Какво трябва да направи всеки християнин, когато попадне в затруднено положение, изпитващо неговата твърдост в религиозните принципи? С непоколебимост, достойна за подражание, трябва откровенно да каже: “Аз съм добросъвестен християнин. Вярвам, че седмият ден от седмицата е библейската събота. Нашата вяра и принципи са такива, че ни водят в противоположни посоки. Не можем да бъдем щастливи заедно, защото колкото повече аз се стремя да придобивам съвършено познание за Божиата воля, толкова по-малко и по-малко ще приличам на света, а ще ставам подобен на Христос. Ако ти продължаваш да не виждаш в Него никаква прелест и не си привлечен от истината, ще обичаш света, който аз не мога да обичам, а аз ще обичам Божиите неща, които ти не можеш да обичаш. Духовните неща духовно се изпитват. Без духовна проникателност ти няма да проумяваш Божиите изисквания към мен, нито да осъзнаваш какъв е моят дълг към Господаря, на Когото служа; затова ще смяташ, че те пренебрегвам заради религиозните си задължения. Няма да бъда щастлив, ще ревнуваш от любовта, която отдавам на Бога, и аз ще бъда сам в своята религиозна вяра. Когато промениш възгледите си, когато сърцето ти откликне на Божиите изисквания и се научиш да обичаш моя Спасител, тогава нашата връзка може да бъде подновена.”

По този начин вярващият прави за Христос жертва, която съвестта му одобрява и показва, че цени вечния живот твърде високо, за да поеме риска да го изгуби.

Чувства, че за него би било по-добре да остане неженен, отколкото да свърже завинаги живота си с човек, който предпочита света пред Исус и ще го отведе далеч от Неговия кръст. За съжаление опасността от отдаване на чувствата на невярващ човек не се осъзнава. В умовете на младежите бракът е обвит с романтика. Трудно е да се разкъса тази мантия, с която въображението го загръща, и умът да се съсредоточи върху тежките отговорности, които брачната клетва носи със себе си. Тази клетва свързва съдбата на двама души с връзки, които не могат да бъдат разкъсани от нищо друго, освен от ръката на смъртта.

Дали човек, търсещ славата, почитта и безсмъртието на вечния живот би направил съюз с такъв, който отказва да се нареди сред войниците на Христовия кръст? Дали вие, които изповядвате, че сте избрали Христос за свой Господар и сте обещали да Му се покорявате във всичко, ще свържете интересите си с човек, ръководен от княза на силите на тъмнината? “Ще ходят ли двама заедно, ако не се съгласят?” “Ако двама от вас се съгласят на земята за каквото и да било нещо, което да поискат, ще им бъде дадено от Отца Ми, Който е на небесата.” Каква странна гледка! Единият от двамата, така тясно свързани помежду си, избира посвещението, а другият е безразличен и незаинтересован; единият търси пътя към вечния живот, а другият върви по широкия път към смъртта. {4Т 507.1}

Стотици са пожертвали Христос и небето като последица от брака си с необърнат човек. Възможно ли е любовта и приятелството на Христос да са така нищожни за тях, че предпочитат общението на нещастни смъртни? Толкова малко ли ценят небето, че желаят да рискуват неговото блаженство заради някого, който не обича скъпия Спасител?

Щастието и благополучието на брачния живот зависят от единството на двете страни. Как е възможно един плътски ум да е в хармония с друг, подобен на ума Христов? Единият сее за плътта, мисли и действа в съответствие с подтиците на собственото си сърце, а другият сее за Духа, стараяйки се да обуздава себелюбието, да побеждава склонностите си и да живее в послушание към своя Господар, чийто слуга изповядва, че е.

Така се получава една непрестанна разлика във вкусове, наклонности и цели. Ако вярващият не успее чрез неуморно придържане към принципите да спечели непокаяния си партньор, той – което е много често срещано – ще се обезсърчи и ще предаде религиозните си принципи за жалкото общение на човек, който няма никаква връзка с Небето.

Бог строго забрани на Своя народ в древността да се свързва с околните народи чрез брак. Доводът за това запрещение бе, че евреите трябваше да бъдат предпазени от свързване с идолопоклонници и с езически семейства. Само че тогавашните езичници бяха в по-благоприятно положение от днешните непокаяни хора, които имат светлината на истината, но упорито отказват да я приемат. Съвременният грешник е далеч по-виновен от езичника, тъй като светлината на евангелието ярко огрява всичко около него. Той насилва съвестта си и преднамерено се превръща в Божий неприятел. Причината, поради която Бог забрани тези бракове, бе: “Защото ще отвърнат синовете ти от да Ме следват.” Онези от древните израилтяни, които се осмелиха да пренебрегнат тази Божия забрана, го направиха, жертвайки религиозните си принципи. Вземете за пример случая на Соломон. Неговите жени отвърнаха сърцето му от Бога.

Глава 47

Бедните на Господа

Беше ми показано, че нашите хора не оценяват достатъчно грижите и товарите на онези, които работят в Батъл Крийк, в самото сърце на делото. Те позволяват на свои църковни членове, които не могат да се издържат, да отиват там, смятайки да си намерят работа в нашите институти, без да си правят труда първо да пишат и да проверят дали няма вече излишък от работници (много от които са толкова нуждаещи се, колкото и те самите). Биват наети от съжаление и продължават да са там не защото са в услуга на институтите, а просто защото са крайно нуждаещи се.

В Батъл Крийк живеят семейства, които са свидетели на израстването на институтите ни там, които се нуждаят от работата си и са ценни за делото. Но не могат да останат, защото пристигат твърде много хора от други места и ще страдат, ако не бъдат наети. Това натоварва църквата и институтите с бремето на смущението – как да се отнесат към всеки случай с мъдрост, без да обидят никого и да покажат милост към всички. Институтите търпят загуби в старанието си да помагат на такива хора, тъй като кандидатите често са с разклатено здраве и не може да се разчита на тях. Ако на местата им се назначат способни и ефективни работници, ще бъдат спестени значителни суми за Божието дело.

Дълг на всяка църква е да се грижи за бедните в своите редици. Но много себелюбиви хора чувстват задоволство, ако успеят да ги изпратят в Батъл Крийк, защото тогава от тях няма да се изисква да ги подкрепят. Всяка година църквата в Батъл Крийк харчи между сто и петстотин долара за подкрепа на бедните и болните, чиито семейства ще страдат, ако не бъдат подпомогнати чрез благотворителност. Бог не би бил доволен, ако църквата позволи на бедните в своите редици да страдат от липса на най-необходимото за живота и затова от средствата на работещите в сърцето на делото се тегли непрестанно.

Нашите братя трябва да задържат бедните по домовете им и да освободят църквата в Батъл Крийк от онези, които вече са отишли там. Те биха могли да сторят много повече от това, което правят сега за тях – да им намерят работа и така да им помогнат да си помагат сами. Много по-добре е да наемате тези хора в светския си бизнес, отколкото да ги изпращате в голямото сърце на делото и да го обременявате с тези безполезни работници. В Батъл Крийк има нужда единствено от хора с култура, с физически и умствени сили, загрижени, свикнали да използват повече собствените си мозъци, отколкото мозъците на другите. Смятате ли, братя мои, че е препоръчително на отговорните постове да наблъскаме личности, които са некомпетентни и неспособни да се справят с най-обикновените неща от живота?

Има млади хора – и мъже, и жени, – които имат нужда да бъдат научени как да употребяват способностите си там, където са.

Това не е приятно задължение, но всяка църква носи отговорност за собствените си членове и не бива да позволява на някоя група, неспособна да се препитава там, където живее, да заминава за Батъл Крийк. Братята по селата имат ферми и могат сами да си отглеждат храна. Следователно много по-лесно е бедните да се подпомагат на село, където хранителните стоки са евтини, отколкото да идват в Батъл Крийк, където вместо да помагат на църквата и на институтите ни, непрекъснато ще изцеждат средства от касата, за да им се помага. Живеещите в градовете трябва да купуват почти всичката си храна и затова грижата за бедните струва повече.

Братя от малките църкви, ако Бог ви е поверил грижата за Своите сиромаси, утехата за отчаяните, посещаване на болните, раздаване на нуждаещите се, не бъдете така „щедри“ и не оставяйте църквата в Батъл Крийк да получи всички благословения от тази работа. Ще бъдете оправдани, ако се полакомите за благословенията, които Бог е обещал на онези, които се грижат за бедните и съчувстват на страдащите.

Трябва да се основе благотворителен фонд, който да посреща нуждите на бедните дошли в Батъл Крийк. Всяка година санаториумът дава хиляди долари на бедни пациенти. Но кой оценява тази голяма жертва от негова страна? Никой, записан в църковните списъци, не бива да бъде оставян година след година да страда от болести, когато няколко месеца в санаториума ще му донесат облекчение и ценен опит как да се грижи за себе си и за други болни около себе си. Всяка църква трябва да счита за свой библиейски дълг да се грижи за скъпите бедни и болни в своите редици.

Когато едно скъпо Божие чедо се нуждае от помощта на санаториума и може да заплати само малка част от разходите си, нека църквата прояви благородство и да допълни сумата. Някои може да не са способни да заплатят каквото и да е сами, но нека не продължават да страдат поради вашето себелюбие. Изпратете ги в санаториума, а заедно с тях и вашия залог, вашите пари за заплащане на разходите им. Вършейки това, ще се сдобиете със скъпоценно благословение. Съществуването на такъв институт струва нещо и от него не бива да се изисква да лекува болните срещу нищо.

Когато сумите, които той е изразходвал благотворително за свои пациенти, бъдат възстановени, това е голяма крачка към освобождаването му от настоящите притеснения.

Братя, не оставяйте бремето на своите сиромаси да тежи върху хората и институтите в Батъл Крийк, но благородно се заемете с работата си и изпълнявайте своя дълг. Откажете се от някои неща в домовете си, в облеклото си и на безопасно място пазете известна сума за нуждаещите с бедни. Нека вашите десетъци и доброволни приноси пред Господа не намаляват, но това да бъде нещо допълнително. Бог няма намерение да навали от небето средства, с които да издържа бедните, но е поставил Своите блага в ръцете на човешки инструменти. В лицето на Неговите светии хората трябва да разпознават Христос. И каквото направят за Неговите страдащи деца, те са го направили за Него, тъй като Той уеднаквява интересите Си с тези на страдащото човечество.

Бог призовава младежите да се откажат от ненужни украшения и предмети в облеклото си, дори и да струват само няколко десетачета, и да пуснат тази сума в кошчето за дарения. Призовава и възрастните, когато обмислят покупката на златен часовник или верижка, или скъп предмет за обзавеждането си, да си зададат въпроса: “Правилно ли е да похарча такава голяма сума за нещо, без което мога да мина, или което би могло да бъде заменено с по-евтин предмет, който да ми върши същата работа?”. Като се

отричат от себе си и издигат кръста на Исус, Който заради вас стана беден, ще направите много за облекчаване страданията на бедните сред нас. Подражавайки по този начин на примера на вашия Господ и Учител, ще получите Неговото одобрение и благословение.

-

Глава 48

Делото в Батъл Крийк

Мнозина от онези, които пристигат в Батъл Крийк, не идват, за да носят товар. Не идват, защото изпитват някаква специална тревога за напредъка на делото там, но поради собствените си интереси; поради това, че искат да се облагодетелстват.

Надяват се да си осигурят предимства от струпаните там институти, без лично да понесат никаква отговорност.

Някои такива личности от заселилите се в Батъл Крийк са виновни в себелюбие и дори измама в отношенията си с нашите братя, дошли отдалеч. Ако могат да се спечелят някакви облаги, те трябва да бъдат спечелени от нашите институти, а не от отделни хора, които не са направили нищо за тяхното съграждане и изпитват към тях единствено егоистичен интерес. Мнозина от пристигащите в Батъл Крийк не са посветени на религиозното дело. По сърце те приличат на Корей, Датан и Авирон и ако им се предостави благоприятна възможност, ще последват примера на тези нечестиви човеци. Наистина, техните мошенически сделки може да бъдат укрити от очите на братята им като цяло, но Бог си отбелязва поведението им и в края ще ги възнагради според делата им.

Някои, които от дълго време живеят в Батъл Крийк, би трябвало да са отговорни хора, но заемат доверени постове само по име. Поставени са като попечители на нашите институти, но начинът им на действие показва, че не се интересуват от тях, нито ги е грижа. Мислите им се въртят около самите тях. Ако трябва да ги съдим според делата им, ще видим, че те считат силите си за твърде скъпоценни, за да ги изразходват за Божиите инструменти, след като чрез тях могат да осигурят земни блага лично за себе си. Това са стражи, небрежни в „пазенето на крепостта” не защото са неспособни за това, а защото са загрижени за себе си и са доволни сънливо да се люлеят в люлката на плътската сигурност.

Хора, чиято цел в живота е да си доставят удоволствия и облаги, не би трябвало да остават на този важен пост. Те нямат право да бъдат там, защото директно препречват пътя на Божието дело. Който пренебрегва Господните сиромаси и не чувства отговорност за вдовицата и сирачето, не счита грижите им за свои и не се труди за въвеждането на справедливост между човека и човека, е виновен в пренебрегване на Христос в лицето на Неговите светии, тъй като онова, което не знае, не го и интересува.

Не чувства отговорността си, не полага усилие за възтържествуване на правдата. Ако в самото сърце на делото не се прояви най-сериозна бдителност спрямо интересите на това дело, църквата ще стане покварена като църквите на останалите деноминации.

Всички живеещи в Батъл Крийк ще дават страшна сметка пред Бога, ако вършат грях срещу братята си. Тревожен е фактът, че безразличието, мързелът и апатията са характерни за хора на отговорни постове и това, че има едно твърдо нарастване на гордостта, тревожно незачитане на предупрежденията на Божия Дух. Барьерите, с които Божието Слово е оградило Неговия народ, се събарят. Хора, познаващи начина, по който Бог е водил Своя народ в миналото, вместо да изследват древните пътеки и да защитават положението ни на особен народ, са кръстосали ръце със света. Най-тревожното в случая е, че предупредителните гласове, умолявания и предупреждения демонстративно не се слушат. Сякаш очите на Божия народ са заслепени, а църквата бърза да се влее в канала на материализма.

Бог не желае интересите на църквата и Неговите институти да бъдат защитавани от сковани, а от живи, работещи хора – личности, които имат способността да преценяват бързо, които имат очи и ги държат отворени, за да виждат, и сърца, чувствителни към влиянието на Неговия Дух. Той ще държи хората стриктно отговорни за това дали следят за интересите на делото Му в Батъл Крийк.

В Батъл Крийк има хора, които никога не са се поддавали на изобличение. Държат се както им харесва. Винаги – в по-голяма или по-малка степен – са упражнявали влияние срещу онези, които стоят твърдо в защита на правото и изобличават злото. Влиянието на такива хора върху новопристигналите, които влизат в контакт с тях като квартиранти или пансионери, е много лошо. Те пълнят умовете им със съмнения и неверие към свидетелствата на Божия Дух. Тълкуват ги фалшиво и вместо да водят хората към посвещение на Бога и вслушване в гласа на църквата, ги учат да бъдат независими, да не вземат под внимание мненията и преценките на другите.

Влиянието на тази група се разпространява тихомълком. Някои от тях не осъзнават каква вреда нанасят, но тъй като самите те са неосветени, горди и бунтовни, водят и другите в погрешен път. Издишват отровна атмосфера. Кръвта на душите ще е върху дрехите им и в деня на последния съд Христос ще им каже: “Махнете се от Мен вие, които вършите беззаконие!” Те ще се изненадат, но тяхната християнска изповед и живот са били една измама, една лъжа!

Ако всички в Батъл Крийк стояха верни на дадената от Бога светлина, верни на интересите на църквата и чувстваха стойността на душите, за които е умрял Христос, щяха да имат друго влияние. Но тук виждаме до голяма степен повторение на опитността на израилтяните. Докато стояха пред планината Синай и слушаха Божия глас, те бяха така силно впечатлени от свящото Му присъствие, че отстъпиха ужасени и извикаха към Мойсей: “Ти говори на нас и ние ще слушаме; а Бог да не ни говори, за да не умрем.” Те произнесоха тържествени клетви за вяност пред Бога, но едва гръмовете бяха престанали и тръбният глас на Господа едва бе заглъхнал, когато те се поклониха пред един идол. Техният водач бе призован далеч от очите им и обгърнат от гъст облак, за да разговаря с Бога.

Когато ги чу да се оплакват, че Мойсей ги е изоставил и да изразяват желание да се върнат в Египет, съработникът на Мойсей, на когото бе възложена тържествената задача да отговаря за народа в негово отсъствие, Когато ги чу да се оплакват, че Мойсей ги е изоставил и да изразяват желание да се върнат в Египет, се уплаши да не ги разгневи, и замълча. Не застана дръзновено за Бога, но за да угоди на народа

им направи златно теле. Сякаш проспa началото на злото. Когато бе произнесена първата бунтовна дума, Аарон трябваше да разследва, но той така се боеше да не обиди хората, че очевидно се обедини с тях и в крайна сметка се остави да го убедят да им направи златно теле, на което да се покланят.

Проповедниците трябва да бъдат бдителни стражи, да забелязват злото и да предупреждават хората. Непрестанно да им показват опасностите и да ги гравират в умовете им. Съветът, даден на Тимотей, бе: “Изобличавай, порицавай, увещавай с голямо търпение и непрестанно поучаване”.

В някои от случаите партньорите са неподходящи един за друг, а в други – незрели. Христос ни предупреждава, че това ще бъде характерно състояние на нещата преди Неговото Второ идване. Това е един от белезите на последното време. Преди Потопа нещата стояха по подобен начин. Умовете на хората бяха объркани по въпроса за брака. Когато съществуват такива несигурности, такива големи опасности, няма причина да парадирате или да излагате на показ толкова много, дори и страните да си подхождат свършено. Но това тепърва подлежи на проверка.

Когато хора, които изповядват, че са реформатори и със скромен живот, възприемат обичаите и модите на светските богаташи, това нанася укор върху вярата ни. Има такива, към които Бог отправи думи на предупреждение, но спря ли ги това? Не, те не се боят от Бога, тъй като омайната сила на Сатана е върху тях. А някои в Батъл Крийк са внушили на тези бедни слепци да се съобразяват със собствените си преценки. Вършейки това, те са осакатили своята годност и са си навлекли Божието неодобрение.

Бог желае хората да култивират сила на характера. Онези, които са само нагаждачи, няма да получат богатата награда. Той иска работещите за Неговото дело да бъдат хора със силни чувства и точна преценка. Да бъдат въздържани в хранене! Обилната и пикантна храна не бива да намира място на трапезите им. А когато умът им е постоянно претоварен и им липсват физически упражнения, трябва да се хранят умерено, със съвсем проста храна. Бистротата на ума и непоколебимостта на целите при Даниил, както и силата на неговия интелект в усвояването на знания до голяма степен се дължаха на простотата на диетата му и на живота му в молитва.

Илий бе добър човек с чист морал, но прекалено снизходителен. Той си навлече Божието неодобрение, тъй като не укрепил слабите страни на характера си. Не искаше да наранява ничии чувства и нямаше моралната смелост да изобличава и порицава греха. Синовете му бяха долни хора. Но въпреки това той не ги свали от доверените постове, които заемаха. Те оскверняваха Божия дом. Той знаеше това и страдаше поради последиците, тъй като обичаше чистотата и правдата. Но не му достигаше морална сила да потуши злото. Обичаше мира и хармонията и ставаше все по-безчувствен към нечистотата и престъпленията. Тогава великият Бог пое нещата в Свои ръце. Когато изобличението падна върху Илий чрез едно дете, той го прие, чувствайки, че си го е заслужил. Не се обиди на Самуил – Божия вестител. Продължи да го обича както и преди и осъди себе си.

Нечестивите синове на Илий бяха посечени в битка. Той понесе вестта за смъртта им, но не понесе вестта, че Божият ковчег е пленен. Знаеше, че грехът на неговата небрежност; това, че се провали в

отстояване на правото и не възпря греха, в крайна сметка бяха лишили Израел от неговата сила и слава. Смъртна бледност покри лицето му, той падна назад и умря.

Какъв урок намираме тук за родителите и за младежките водители, за служащите в Божието дело! Когато съществуващото зло не се разследва и не се отстранява, защото хората имат твърде малко смелост да го изобличат, или защото твърде слабо се интересуват от него, или са твърде лениви, за да се натоварват с полагането на сериозни усилия за очистване на семейството или църквата, те ще дават сметка за злините, които ще се появят като последица от пренебрегването на техния дълг. Ние сме точно толкова отговорни за злото, което може да сме забелязали у другите, ако не ги изобличим, ако не ги предупредим, ако не наложим своя родителски или пасторски авторитет, колкото и ако го бяхме извършили лично.

Най-напред Илий трябваше да се опита да отстрани злото чрез по-меки средства, но ако това не помогне, да го поправи чрез най-сурови мерки. Божията чест трябва да бъде свято пазена, дори това да ни раздели и с най-близките ни роднини. Един недостатък у човек, иначе талантилив, може да унищожи неговата годност за живота и да го накара в Господния ден да чуе нежеланите думи: “Махнете се от Мен вие, които вършите беззаконие”.

Илий бе благороден, любящ и мил, искрено се интересуваше от Божията служба и от напредъка на Неговото дело. Бе човек на силната молитва. Никога не бе се бунтувал срещу Божието слово. Но бе недостатъчен, не притежаваше твърдост на характера да изобличава греха и да прилага справедливост срещу грешниците така, че Бог да може да разчита на него, че ще пази чистотата на Израел. Не прибави на вярата си смелост и сила да каже “не” в подходящото време и на подходящото място. Грехът е грях, правдата е правда. Трябва да се издигне тръбен глас на предупреждение. Живеем в страшно нечестива епоха. Поклонението пред Бога ще се изврати, ако на всеки пост на дълга няма напълно будни хора. Сега не е време да сме обхванати от егоистично спокойствие. Нито една дума, изговорена от Бога, не бива да „пада на земята”.

Някои в Батъл Крийк привидно вярват в свидетелствата, но ги тъпчат под нозете си. Само неколцина, които ги четат с интерес, неколцина ги следват. Угаждането на себе си, на гордостта, модата и показата се смесват с поклонението пред Бога. Господ иска смели хора на действието, които няма да си издигат идоли, нито ще се сблъскват с гнусни неща, без да издигнат тръбен глас, без да покажат на народа прегрешенията му и на Якововия дом греховете му.

Веднага щом започна да съди Израел, Самуил още в младостта си призова цялото събрание на пост и молитва в дълбоко смирение пред Бога. Той получаваше своето тържествено свидетелство направо от Божиите уста. Тогава народът започна да разбира къде е силата му. Те го умоляваха да не престава да вика към Бога заради тях.

Неприятелите им се вдигнаха в битка против тях, но Бог чу отправената за Израел застъпническа молитва. Би се заради тях и победата се обърна в полза на Израел.

В Батъл Крийк има да се върши велико дело. Дългът се пренебрегва, важно доверие се предава. Тук идват хора, които с нищо не допринасят за укрепването на делото, но се трудат непрестанно да

концентрират малкото средства на другите в собствените си ръце, ограбвайки по този начин Божията съкровищница. Природният егоизъм на сърцата им се проявява навсякъде, където се появи благоприятна възможност да облагодетелстват себе си, ощетявайки другите. Те правят това, докато паднат до нивото на светските хора и разликата между техния начин на действие и този на света почти изчезне.

Нашите хора в Батъл Крийк имат да носят много по-големи отговорности от хората на което и да е друго място. Всички, които изберат да се заселят тук, трябва да го направят не просто за свое собствено удобство и полза, но вземайки предвид Божията прослава. Трябва да бъдат напълно подготвени да носят отговорности, където и когато това е нужно, и със самопожертвувателно посвещение да подкрепят институтите, които Бог е основал сред тях. Всички, които не желаят да вършат това, нека идат на място, където няма толкова тежки товари за носене. На това важно място толкова много зависи от личните усилия! Всеки трябва да изпълнява задачите си непоколебимо, да бъде напълно буден, за да може Божието дело да не пострада от загубата на нито една душа. Мнозина не успяват да постигнат стандартите на Евангелието, себелюбиво зачитат само собствените си интереси и не ги интересува какво могат да направят, за да бъдат благословение за своите ближни. Христос не желае мързеливци на лозето Си. Изисква от всеки да работи за този свят и за вечността.

Глава 49

Усъвършенстване на талантите

Божие намерение е усъвършенстването да е дело на цял живот за всички Негови последователи, да бъде ръководено и контролирано от правилна опитност. Верен е този, който е готов да пожертва собствените си интереси за доброто на другите и не престава да превързва сърцесъкрусените. Мнозина едва-едва проумяват истинската цел на живота: това, че жертват истинските и жизненоважни неща, защото подхранват грехове.

Светът смята Нерон и Цезар за велики, но дали и Бог ги смята за такива? Не. Те не са били свързани чрез жива вяра с великото Сърце на човечеството. Те са били от света и са яли, пили и спали като светски хора. По жестокостта си са били подобни на Сатана. Където и да отидат хората чудовища, техният път е белязан от кръвопролития и разруха. Докато са били живи, светът ги е възхвалявал, но когато са ги погребали, си е отдъхнал. В пълен контраст с техния живот е този на Лутер. Той не е бил роден като принц. Не е носил царска корона. Неговият глас се е чувал и влиянието му се е чувствало от монашеската килия. Той е притежавал човешко сърце, което е туптяло за доброто на хората. Смело е стоял за истината и правото, опълчвал се е срещу съпротивата на света, за да бъде от полза на своите ближни.

Само интелектът не е достатъчен, за да може човек да отговори на Божествения стандарт. Интелектът получава сила, ако е осветен и контролиран от Божия Дух. Той превъзхожда богатствата и физическата сила, но се нуждае от облагородяване, за да е от полза за човека. Правото на някого да нарича себе си „човек“ се определя от това какво прави с интелекта си. Байрон е притежавал интелектуални идеи и дълбочина на мисълта, но не е бил човек, който отговаря на Божия стандарт. Бил е инструмент на Сатана. Страстите му са били диви и необуздени. През целия си живот е слял семе,

което е разцъфтяло и е дало плод на поквара. Делото на живота му е снижило стандарта на благочестието. Бил е един от почитаните хора в света. Господ обаче, не го признава за такъв, а само за човек, злоупотребил с дадените му от Него таланти.

Скептикът Гибън, както и много други, които Бог е надарил с великански ум и които светът нарича „велики“, крачат под знамето на Сатана и използват Божиите дарби за извращаване на истината и за погубване на човешките души. Когато се използва като средство за покваряване, големият интелект е проклятие за притежателя си и за всички, които попадат под неговото влияние.

Това, което ще донесе благословение на човечеството, е духовният живот. Ако човек е в хармония с Бога, непрестанно ще чувства, че зависи от Него за сила. “Бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият Небесен Отец.” Това е дело на цял живот – да се стремим към съвършенство на християнския характер, да жадуваме непрестанно за съобразяване с Божията воля. Усилията, започнали на земята, ще продължат през вечността. Божият стандарт за човека е висок в най-висшия смисъл на тази дума и ако действа според дадената му от Бога човечност, той ще постигне щастие в този живот, което ще продължи в славата и във вечната награда на бъдещия.

Членовете на човешкото семейство биват наричани с името “хора” само когато използват талантите си по всеки възможен начин за доброто на другите. Христовият живот стои пред нас като пример. Единствено когато служим – подобно на милостивите ангели – на нуждите на другите, ние се свързваме тясно с Бога. В естеството на християнството е да прави семействата и обществото щастливи. Несъгласия, себелюбие и съперничество ще изчезнат от всеки мъж и от всяка жена, които притежават истинския Христов дух.

Съучастниците в Христовата любов нямат право да мислят, че има някаква граница на тяхното влияние и работа в старанието им да бъдат от полза на хората. Христос умори ли се да полага усилия да спаси падналия човек? Нашата работа е да бъдем постоянни и неуморни. Ще намерим какво да правим, докато Господарят ни призове да положим оръжие в нозете Му. Бог е моралният Владетел и ние трябва да чакаме, покорни на волята Му, готови с желание да скочим и изпълним своя дълг, когато делото го изисква.

Ангелите са денонощно заети да служат на Бога, като възвисяват човека в съответствие със спасителния план. Призовани сме да обичаме преди всичко Бога – с цялата си сила, ум и душа - и ближния си както себе си. Това е невъзможно, ако не се отречем от себе си. Христос казва: “Ако иска някой да дойде след Мен, нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си и така нека Ме последва”.

Себеотрицание означава да владееш духа си, когато страстите се мъчат да поемат кормилото; да устояваш на изкушението да критикуваш и мърмориш; да стоиш на поста на дълга, когато другите се отказват; да носиш отговорности, където и когато можеш, не за похвали и аплодисменти, а заради Господаря, Който ти е възложил да вършиш делото Му с непоколебима вяроност; когато можеш да възхвалиш себе си, да замълчиш и да оставиш другите да те хвалят. Себеотрицание означава да вършиш добро на ближния, когато склонностите ти те карат да служиш и да угаждаш на себе си. Макар че

твоите ближни може никога да не оценят усилията ти или да ти повярват, ти все пак продължавай да работиш.

Изследвай внимателно и виж дали истината, която си приел, е станала твърд принцип в теб. Вземаш ли Христос със себе си, когато напускаш скришната си стаичка за молитва? Твоята религия страж ли е на твоите устни? Дали сърцето ти е мотивирано от съчувствие и любов към другите извън собственото ти семейство? Старателно ли търсиш по-ясно разбиране на истините в Писанието, за да може светлината ти да осветява другите? На тези отговори можеш да си отговориш и сам. Нека думите ти бъдат подправени с благодат и държанието ти е белязано от християнска възвишеност. {4Т 521.3}

Започна една Нова година. Какъв е докладът на християнския ти живот? А какъв е докладът в небето? Умолявам те да се посветиш безрезервно на Бога. Сърцето ти раздвоено ли е? Сега го предай изцяло на Господа. Нека историята на живота ти през следващата година бъде различна от миналата. Смири душата си пред Бога. “Блажен онзи човек, който издържа изпитня; защото, като бъде одобрен, ще приеме за венец живота, който Господ е обещал на онези, които Го обичат.”

Премахнете всякакви преструвки и превземки. Бъдете прости и естествени. Бъдете истинни във всяка мисъл, дума и дело и “със смиреномъдрие нека всеки счита другия по-горен от себе си”. Винаги помнете, че моралното естество има нужда да бъде укрепвано с непрестанно бдение и молитва. Докато гледате към Христос, сте в безопасност; но в мига, в който се замислите върху своите жертви и трудности и започнете да се самосъжалявате и самоокайвате, губите доверие в Бога и сте в голяма опасност.

Мнозина ограничават Божественото Провидение и отделят милостта и любовта от Неговия характер. Настояват, че величието и могъществото на Бога не Му позволяват да се интересува от проблемите и слабостите на Своите творения. “Не продават ли се две врабчета за един асарий? И пак нито едно от тях няма да падне на земята без волята на Отца ви. А вам и космите на главата са всички преброени. Не бойте се, прочее, вие сте много по-скъпи от врабчетата!”.

Глава 50

Божиите слуги

Бог избра Авраам за Свой вестител, чрез когото да даде светлина на света. Божието Слово дойде към него не за да му предскаже примамливи перспективи за голяма заплата в живота, високо оценяване от страна на света и почести. “Излез от отечеството си, измежду рода си и из бащиния си дом, та иди в земята, която ще ти покажа” – бе Божествената вест към него. Патриархът се покори и “излезе, без да знае къде отива” като Божи светлonoсец, за да опази живо името Му на земята. Напусна родината си,

дома си, роднините си и всички приятни неща, свързани с досегашния му живот, за да стане странник и пришълец.

Много по-често, отколкото мнозина осъзнават, е жизненоважно досегашните връзки да бъдат скъсани, за да може този, който ще говори “от Христова страна” да се намери в положение, където Бог може да го обучава и прави способен за Своето велико дело. Често роднини и приятели влияят така, че според Божията преценка силно ще попречат на наставлението, което Той възнамерява да даде на Слугите Си. Към тях ще се отправят внушения, които нямат връзка с Небето и ако бъдат последвани, ще отклонят от свящото им дело онези, които би трябвало да бъдат светлоносци на света.

Преди Бог да може да го използва, Авраам бе отделен от предишните си връзки, за да не бъде под контрола на човешки влияния и да не разчита на човешка помощ.

След като се бе свързал с Бога, отсега нататък той щеше да се чувства чужденец сред тях. Характерът му щеше да им се струва странен, различен от техния. Той не можеше дори да им обясни поведението си, за да го разберат, защото те бяха идолопоклонници. Духовните неща духовно се разбират, затова неговите подбуди и действия стояха отвъд разбирането на неговите роднини и приятели.

Безрезервното послушание на Авраам е един от най-поразителните примери за вяра и упование в Бога, записани в Свещения доклад. Само с едно голо обещание, че неговите наследници ще притежават Ханаан, без каквото и да било външно доказателство, той тръгна натам, накъдето го водеше Бог, като изцяло и честно изпълни своята част от условията, уверен, че Господ също вярно ще изпълни Своята. Патриархът вървеше натам, накъдето Бог му сочеше, прекоси пустинята без страх, движеше се между идолопоклоннически народи с едничката мисъл: “Бог говори аз слушам гласа Му. Той ще ме води и Той ще ме закриля”.

Днешните Божии вестители се нуждаят от точно такава вяра и упование, каквито имаше Авраам. Но мнозина, които Господ би могъл да използва, няма да вървят напред, слушайки и покорявайки се на Неговия глас пред всички останали. Връзката им с роднини и приятели, предишните навици и обичаи твърде често оказват такова голямо влияние върху Божиите слуги, че Бог почти не може да ги наставлява, почти не може да им предава знание относно намеренията Си и често става така, че скоро ги изоставя и призовава на тяхно място други – такива, които е изпитал и проверил по същия начин. Господ би направил за Своите слуги много повече, ако те Му се посветят напълно, ако поставят службата за Него над всякакви връзки с роднини или каквито и да било други земни неща.

Служителите на Евангелието имат свещена работа. Имат да занесат на света една тържествена вест на предупреждение – вест, която е ухание от живот за живот или от смърт за смърт. Те са Божиите вестители до човека и никога не трябва да губят от поглед своята мисия и отговорности. Те не са като светските хора - не могат да бъдат като тях.

Ако са верни на Бога, трябва да поддържат своя различен, свят характер. Ако престанат да се свързват с Небето, са в по-голяма опасност от останалите и могат да повлияят по-силно в погрешната посока, тъй като Сатана ги наблюдава непрестанно, чакайки да проявят някой слабост, която да атакува успешно. И как тържествува, когато успее! Защото когато един Христов представител напусне своя пост, големият измамник може да привлече много души към себе си.

Тясно свързалите се с Бога може и да не постигнат големи успехи в нещата от този живот, често може да са тежко изтощени и болни. Йосиф бе оклеветен и затворен заради това, че опази своята добродетелност и честност. Давид – избраният Божи вестител – бе преследван като плячка от нечестивите си неприятели. Даниил бе хвърлен в ямата с лъвовете, защото остана верен и не предаде верността си към Бога. На Йов бяха отнети всички земни притежания, тялото му бе така поразено от болест, че неговите роднини и приятели се гнусяха от него, но той запази своята честност и вяност към Бога. Еремия изговаряше думи, които Бог бе вложил в устата му. И неговото ясно свидетелство така разяри царя и князете, че го хвърлиха в една отвратителна яма. Стефан бе убит с камъни, защото проповядваше Христос, и то разпнат. Павел бе хвърлен в затвора, бичуван, бит с камъни и накрая осъден на смърт заради това, че бе верен вестител, който носи Евангелието на езичниците. Възлюбеният Йоан бе заточен на остров Патмос заради “Божието Слово и свидетелството Исус Христово”.

Тези примери на човешка твърдост чрез сила и помощ от Небето са свидетели пред света за верността на Божиите обещания, за Неговото пребъдващо присъствие и подкрепяща благодат. Когато светът гледа тези скромни хора, той не може да разбере колко е висока стойността им в Божиите очи. Това е дело на вярата – тихо да се уповаваме на Бога и в най-тъмния час – колкото и да е сурово изпитанието, колкото и свирепа да е бурята, да чувстваме, че нашият Отец е на кормилото. Единствено очите на вярата могат да видят отвъд временните неща и да успеят да оценят стойността на вечните богатства.

Великият военачалник завладява народи и разбива армиите на половината свят, но умира разочарован и заточен. Философът, който ум броди из целия Всемир, навсякъде открива проявите на Божията сила и се наслаждава на хармонията в него, но често не успява в тези великолепни чудеса да види Ръката, Която ги е оформила. “Човек, който е на почит, а не разбира, прилича на животните, които загиват.” Никаква надежда за славно безсмъртие не осветява бъдещето на Божиите неприятели. Но на тези герои на вярата е обещано наследство с много по-висока стойност от всякакви земни богатства – наследство, което ще удовлетвори копнежите на душата. Тези хора може да са неизвестни и непознати за света, но са вписани в небесните книги като граждани на небето. Истинско величие, и трайна, „вечна тежина на слава” е крайната награда за онези, които Бог е направил наследници на всичко.

Служителите на Евангелието трябва да направят Божията истина тема на своите изследвания, размишления и разговори. Умът, който непрекъснато се занимава с откритата на човека Божия воля, ще стане силен в истината. Който чете и изследва със сериозно желание небесната светлина – независимо дали е проповедник или не, – скоро ще открие в Писанията красота и хармония, които пленяват вниманието, възвисяват мислите, дават вдъхновение и сила на аргументите, които ще успеят мощно да убедят и обърнат душите.

Има опасност проповедниците, които изповядват, че вярват в настоящата истина, да се задоволят единствено с излагане истината на теория, докато техните собствени души не са почувствали освещаващата ѝ сила. Някои от тях нямат Божията любов в сърцето си, която да смекчава, оформя и облагородява живота им. За добрия човек псалмистът заявява: “... но се наслаждава в Закона на Господа

и в Неговия Закон се поучава ден и нощ”. Обръщайки поглед към собствената си опитност, възкликва: “Колко обичам аз Твоя Закон! Цял ден се поучавам в него”. “Очите ми предварят нощните стражи, за да размишлявам за Твоето Слово.”

Никой не е способен да стои на светия амвон, ако не е почувствал преобразяващото влияние на Божията истина върху собствената си душа.

Тогава и само тогава той би могъл чрез слово и пример да представя правилно Христовия живот. В работата си обаче мнозина въздигат себе си, а не своя Господ и хората биват обърнати към служителя вместо към Христос.

Боли ме, когато разбера, че днес някои от проповедниците на настоящата истина са напълно необърнати. Не са свързани с Бога. Тяхната религия е религия на ума, но не и на обърнатото сърце. И точно те са най-самоуверените и най-самодоволните. Това самодоволство препречва пътя им за придобиване на онази опитност, така необходима, за да ги направи полезни работници в Господнето лозе. О, да можех да разтърся онези, които твърдят, че са стражи върху стените на Сион, да осъзнаят своята отговорност! Те трябва да се събудят и застанат по-твърдо за Бога, защото поради тяхната небрежност погиват души. Трябва да притежават онова искрено посвещение на Бога, което ще им помогне да виждат както Той вижда, да приемат Неговите думи на предупреждение и да надуют тръбата за вървящите към погибел. Господ няма да укрие Своята истина от верния страж. Който върши Божията воля, ще познава Неговите доктрини. Мъдрият ще разбере, но “нечестивите ще вършат нечестие, и никой от нечестивите не ще разбере”.

Исус казва на Своите ученици: “Научете се от Мен; защото съм кротък и смирен на сърце”. Умолявам онези, които са приели поста на учители, най-напред да станат смирени ученици и да си останат завинаги такива в Христовото училище, за да получават от Учителя уроци по смирение и кротост на сърцето. Смирението на духа, съчетано със сериозна активност, ще доведе до спасението на души, скъпо изкупени с Христовата кръв. Проповедникът може да разбира и да вярва в истината на теория, и да е способен да я изнася пред другите, но това не е всичко, което се изисква от него. “Вяра без дела е мъртва.” Той се нуждае от вяра, която действа чрез любов и очиства душата. Живата вяра в Христос ще доведе всяко дело на живота и всяка емоция на душата до хармония с Божията истина и правда.

Раздразнителност, себевъздигане, гордост, гневливост и всяка друга характерна черта, неприсъща на светия Образец, трябва да бъде победена. Тогава смирението, кротостта и искрената признателност към Исус за Неговото велико спасение непрестанно ще се изливат от чистия извор на сърцето.

Във вестта, излизаща от устните на Исусовия посланик, трябва да се чува гласът на Исус.

Служенето ни трябва да е истинско. Способностите и силата, почиващи върху истински обърнатия служител, ще накарат лицемерите в Сион да затреперят и грешниците да се боят. Стандартите на истината и светостта се тъпчат в праха. Ако онези, които издигат тържествените вести на предупреждение, могат да осъзнаят каква отговорност носят пред Бога, ще чувстват необходимост от пламенна молитва. Когато градовете са притихнавали в среднощна дрямка, когато всеки човек се е прибирал в дома си, Христос – нашият Пример – е излизал на Елеонския хълм и там, под сенките на

дърветата, е прекарвал цяла нощ в молитва. Той, в Когото нямаше и петънце от грях, а само една съкровищница с благословения; Чийто глас на небесно благоволение ужасените ученици чуха сред бурното море при четвъртата стража на нощта; Чието слово можеше да повика мъртвите от гробовете им – същият Той отправяше смирени молитви със силен плач и сълзи. Молеше се не за Себе си, а за онези, които бе дошъл да спаси. Превръщайки се в смирен молител, който търси от ръката на Своя Отец свежи сили, Той излизаше от Божието присъствие ободрен и укрепен като заместник на човека. Така се уеднакви със страдащото човечество, за да му даде пример колко е необходима молитвата.

Естеството Му бе без петънце от грях. Като Човешки Син Той се молеше на Отец, показвайки, че човешкото естество се нуждае от всичката небесна сила, която може да придобие, за да бъде готово да изпълнява своя дълг и да се подготви за изпитанията. Като Княз на живота Той имаше Божия сила и побеждаваше заради Своя народ. Този Спасител, молещ се заради онези, които не чувстваха нужда от молитва, и плачещ заради онези, които не чувстваха нужда от сълзи, сега стои пред престола, за да приема и представя пред Своя Отец прошенията на онези, за които се е молил докато е бил на земята. Ние сме длъжни да следваме Христовия пример. Молитвата е необходимост в работата ни за спасяване на души.

Единствено Бог може да направи да произрасте семето, което ние сеем.

Много пъти пропадаме, защото не осъзнаваме, че Христос е с нас чрез Духа Си - точно така истински, както в дните на Своето смирение, когато ходеше видимо по земята. Времето не е изменило ни най-малко прощалното Му обещание към апостолите, когато бе взет от тях на небето: „Ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на света.” Той е наредил винаги да има приемственост сред хората, които получават своя авторитет от първите учители на вярата, за да може проповядването на Христос, и то разпнат, да не престава. Великият Учител придаде сила на Своите слуги, които имат „това съкровище в пръстни съдове”. Христос ще управлява работата на Своите посланици, ако те чакат Неговото наставление и ръководство.

Служителите, които са истински Христови представители, ще бъдат хора на молитвата. Със сериозност и вяра, която не отпада, те ще викат към Бога да бъдат укрепени и ободрени за дълг и изпитания, и техните устни да бъдат осветени от докосването на жив въглен от олтара, за да говорят на народа Божиите думи. „Господ Йехова ми даде език на учените, за да зная как да помогна с дума на уморения; всяка заран Той събужда ухото ми, за да слушам като учащите се.”

Христос каза на Петър: „Симоне, Симоне, ето, Сатана ви изиска всички, за да ви пресее като жито; но Аз се молих за теб, да не отслабне твоята вяра”. Кой може да прецени резултатите от молитвите на Изкупителя на света? Когато Христос види плодовете от мъката на душата Си и бъде удовлетворен, тогава ще се види и оцени стойността на Неговите усърдни молитви, докато Божественото Му естество бе обвито в човешко.

Исус се молеше не само за един, а за всичките Си ученици: „Отче, желая където съм Аз, да бъдат с Мен и тези, които си Ми дал”. Неговият поглед проби тъмната завеса на бъдещето и прочете житейската история на всеки син и дъщеря на Адам. Той почувства бремето и скърбите на всяка блъскана от бурите душа и в тази усърдна молитва заедно с живите Си ученици включи и всички Свои последователи до края на времето.

„Не само за тях се моля, но и за онези, които биха повярвали в Мен чрез тяхното учение.” Да, Христовата молитва обхваща дори и нас. Би трябвало да ни утешава мисълта, че имаме велик Застъпник в небето, Който представя прошенията ни пред Бога. „Ако съгреши някой, имаме Ходатай при Отца – Исус Христос праведния.” В часа на най-голямата нужда, когато обезсърчението надвива душата, точно тогава бдящото око на Исус вижда, че се нуждаем от помощта Му. Часът на човешката нужда е часът на Божията възможност. Когато всяка човешка помощ пропадне, тогава на помощ ни идва Господ Исус, Неговото присъствие разпръсква тъмнината и вдига мрачния облак.

В своята малка лодка сред Галилейското езеро, сред бурята и тъмнината учениците отчаяно гребяха, за да стигнат брега. Но разбраха, че всичките им усилия са обречени на неуспех. Когато ги обхвана отчаяние, видяха Исус, ходещ по разпенените вълни. В началото дори не разбраха, че това е Той и ужасът им се увеличи, докато не познаха гласа Му: „Аз съм. Не бойте се!”. Това разсея страховете им, даде им надежда и радост. С какво желание тогава бедните, преуморени ученици преустановиха усилията си и повериха всичко на своя Учител.

Този поразяващ случай илюстрира опитността на Христовите последователи. Колко често отчаяно въртим „веслата”, сякаш нашите сили и мъдрост са достатъчни, докато не проумеем, че усилията ни са безполезни. Тогава с треперещи ръце и отпаднали сили предаваме делото си на Исус и признаваме, че сме неспособни да го извършим. Нашият състрадателен Изкупител съчувства на слабостта ни; и когато в отговор на вика ни от вяра поеме работата, която сме Го помолили да свърши, с каква лекота осъществява онова, което ни е изглеждало така трудно.

Историята на Божия народ в древността ни дава изобилно насърчаващи примери за побеждаваща молитва. Когато амаличаните дойдоха да нападнат Израилевия стан в пустинята, Мойсей знаеше, че неговият народ не е готов за битка.

Изпрати Исус Навин с един отряд войници да посрещне неприятеля, докато той самият заедно с Аарон и Ор зае позиция на хълма да наблюдава бойното поле. Тогава Божият човек представи случая пред Бога, Който единствен бе способен да им даде победа. С ръце, издигнати към небето, Мойсей се молеше усърдно за успеха на Израилевите армии. Скоро разбраха, че докато ръцете му са насочени нагоре, Израел надвиваше врага си, но когато поради умора той си позволяваше да ги отпусне надолу, амаличаните надвиваха. Аарон и Ор поддържаха ръцете на Мойсей до победата на Израел – пълна и окончателна – и докато техните неприятели не бяха прогонени от полето.

Този пример трябваше да бъде за урок на Израел до края на времето – че Бог е силата на Своя народ. Израел побеждаваше, защото Мойсей протягаше ръцете си към Небето и се застъпваше в тяхна полза. Така и когато днешният Божи Израил побеждава, това е защото Всемогъщият е поел техния случай и се бори заради тях. Мойсей не молеше Бога и не смяташе, че Той ще надвие техните неприятели, докато Израел стои бездейно. Той мобилизира всичките им сили и ги изпрати възможно най-добре подготвени, според колкото им позволяваха способностите. И тогава представи целия проблем пред Бога в молитва. Докато на хълма Мойсей се застъпваше пред Господа, Исус Навин със смелите си войници бе долу, в полето, и даваше най-доброто от себе си, за да посрещне и отблъсне неприятелите на Израел и на Бога.

Молитвата, идваща от усърдно, вярващо сърце, е действена, пламенна и помага много. Бог не винаги отговаря на молитвите ни така, както очакваме, защото е възможно да не се молим за това, което би било най-добро за нас. Но в безпределната Си любов и мъдрост ни дава онова, от което най-много се нуждаем. Щастлив е проповедникът, който има по един верен Аарон и Ор до себе си, които да укрепват ръцете му, когато се умори, и да го въздигат чрез вяра и молитва. Такава подкрепа е огромна помощ за Христовия слуга в работата му и често става причина делото на истината да триумфира славно.

След като Израел съгреши със златното теле, Мойсей отново отиде при Бога да се застъпи за своя народ.

Той познаваше до известна степен онези, които бяха поверени на грижите му, познаваше извратеността на човешкото сърце и осъзнаваше трудностите, с които трябва да се бори. Но от опит бе научил, че за да има влияние върху народа, трябва най-напред да има сила от Бога. Господ познаваше искреността и несебелюбивите намерения в сърцето на Своя слуга и се сниши да общува с един слаб смъртен лице в лице, както човек говори с приятеля си. Мойсей изцяло предаде себе си и своето бреме на Бога и свободно изля душата си пред Него. Господ не смъмри Своя слуга, но се наведе де изслуша жалбата му.

Мойсей дълбоко чувстваше своето недостойнство и негодност за великото дело, на което Бог го бе призовал. С неуморно постоянство Го умоляваше да върви с него. И отговорът дойде: „Самият Аз ще вървя с теб и Аз ще те успокоя”. Но Мойсей чувстваше, че не може да спре дотук. Бе придобил много, но копнееше да дойде още по-близо до Бога, да получи още по-силно уверение за пребъдващото Му присъствие. Той бе носил товарите на Израел, бе поел огромната тежест на отговорността; когато народът съгреши. Бе обхванат от горчиво разкаяние, сякаш сам бе виновен. А сега душата му бе потисната от предчувствието за ужасните резултати, които щяха да последват, ако Бог остави Израел на коравите им и непокаяни сърца. Те нямаше да се поколебаят да го убият и поради своето безразсъдство и опърничавост скоро щяха да станат плячка на неприятелите си, и така да обезславят Божието име пред езичниците. Мойсей представи своята молба с такова усърдие и жар, че получи отговора: „Това, което си рекъл, ще сторя, защото си придобил Моето благоволение и те познавам по име”.

Сега наистина би трябвало да очакваме, че пророкът ще преустанови молбата си. Но не – окрилен от своя успех, той се осмели да се приближи още повече до Бога с една свята интимност, която е почти отвъд нашето разбиране. И сега отправи молба, която нито едно човешко същество не бе изричало дотогава: „Покажи ми, моля, славата Си”. Що за молба от страна на един ограничен, смъртен човек!

Беше ли смъмрен за това? Обвини ли го Бог в дързост? Не, но чуваме благодатните думи: „Аз ще сторя да мине пред теб всичката Моя благодост”.

Нито един човек не може да види непокритата Божия слава и да остане жив. Но Мойсей получи уверението, че ще види от небесната слава толкова, колкото би могъл да понесе в настоящото си смъртно състояние. Същата Ръка, Която бе създала света, Която крепи планините по местата им, взе този тленен човек – но човек с могъща вяра – и милостиво го прикри в една пукнатина на скалата, докато Божията слава и всичката Му благодост щяха да минат пред него. Чудно ли е тогава, че лицето на Мойсей отразяваше сияйната слава на Всемогъщия така ярко, щото хората не можеха да го гледат?

Божият печат бе върху него и го правеше да изглежда като един от блестящите ангели около Божия престол.

Това преживяване и най-вече уверението, че Бог ще слуша молитвите му и Божественото Му присъствие ще бъде с него, бе по-ценно за Мойсей като водач от науките на Египет или от всичките му постижения във военното изкуство. Никаква земна сила, умение или наука не могат да заместят Божието лично присъствие. В историята на Мойсей виждаме на какво интимно общение с Бога има привилегията да се радва човекът. За грешника е страшно да попадне в ръцете на живия Бог. Но Мойсей не се боеше да остане насаме с Автора на този Закон, който бе изговорен с такова ужасяващо величие от планината Синай, тъй като душата му бе в хармония с волята на неговия Господар.

Молитвата е отваряне на сърцето към Бога като към приятел. Очите на вярата ще Го виждат съвсем наблизо и молителят ще получи скъпоценно доказателство за Божествената любов и грижа. Но защо става така, че на много молитви не се отговаря? Давид казва: „Към Него извиках с устата си и Той бе възвисен чрез езика ми. Ако в сърцето си бях гледал благоприятно на неправда, Господ не би послушал”. Чрез друг пророк Господ ни дава обещанието: „Ще Ме потърсите и ще Ме намерите, когато Ме потърсите с цялото си сърце.” Отново става въпрос за „цялото сърце”. Формални прошения и молитви, идващи само от устните, Господ не ще приеме.

Молитвата, която издигна Натанаил, докато беше под смокинята, идваше от искрено сърце и бе чута от Господаря, Който ѝ отговори. Христос му каза: „Ето истински израилтянин, у когото няма лукавщина”. Господ чете в сърцата на всички и разбира техните подбуди и намерения. „Молитвата на праведния е наслада за Него.” Той няма да се забави да чуе онези, които отварят сърцата си към Него, не въздигат себе си, но честно признават своята слабост и негодност.

Имаме нужда от молитва – най-усърдна, пламенна, страдаща молитва – такава, каквато произнесе Давид, когато възкликна: „Както еленът пъхти за водните потоци, така душата ми въздиша за Тебе, Боже.” „Копнеех за Твоите заповеди.” „Душата ми примира за Твоето спасение.” „Копнее и даже примира душата ми за дворовете Господни; сърцето ми и плътта ми викат към живия Бог.” Това е духът на борещата се молитва – такава, каквато произнасяше царят псалмист.

Даниил се молеше на Бога, без да въздига себе си или да претендира за някаква доброта: „Господи, послушай; Господи, прости; Господи, дай внимание и подействай; да не закъснееш, заради Себе Си, Боже мой!” Това е, което Яков нарича усърдна, пламенна молитва. За Христос се казва: „И като беше на мъка, молеше се по-усърдно”. В какъв контраст с това застъпничество на Величието на небето са немощните и бездушни молитви, които се издигат към Бога! Повечето се задоволяват с устно служене, а малцина са онези, които искрено, усърдно и с любов копнеят по Бога.

Общението с Бога донася на душата интимно познание на Неговата воля. Но мнозина, които изповядват, че вярват, не знаят що е истинско обръщане. Те нямат опит в общуването с Отец чрез Исус Христос и никога не са усетили силата на Божествената благодат да осветява сърцето им. Молитва и грях, грях и молитва – животът им е пълен със злоба, измама, завист, ревности и себелюбие. Молитвите на тези хора са мерзост пред Бога.

Истинската молитва ангажира силите на душата и се отразява върху живота. Който така излива желанията си пред Бога, разбира празнотата на всичко останало под небето. „Пред Теб е всичкото ми желание и стенанието ми не е скрито от Теб.” „Жадна е душата ми за Бога, за живия Бог; кога ще дойда и ще се явя пред Бога?” „Изливам душата си дълбоко в мене, като си напомням това.”

Колкото повече се увеличаваме числено, толкова по-обширни планове трябва да правим, за да посрещаме нарастващите изисквания на времето. Но не наблюдаваме никакво особено нарастване на пламенната набожност, на християнската простота и сериозното посвещение. Изглежда, църквата се задоволява само с първите стъпки към обръщането. Хората в нея с по-голяма готовност се заемат с активна дейност, отколкото със смирено посвещение. Повече с външно религиозно служене, отколкото с вътрешна работа в сърцето. Размишлението и молитвата се пренебрегват за сметка на суетнята и показа. Религията трябва да започва с опразване и очистване на сърцето, и е необходимо да бъде подхранвана чрез ежедневна молитва.

Стабилният напредък на делото и увеличаването на сградите изпълва сърцата и умовете на мнозина от нашите хора със задоволство и гордост, за които се страхуваме да не изместят Божията любов в душата. Усилената заетост с механична работа дори и за Божието дело може така да ангажира ума, че молитвата да се пренебрегне и самодоволството, себевъздигането – така напираси да излязат напред – да изместят добротата, кротостта и смирението от сърцето. Нека се чуе ревностният вик: „Храмът Господен, храмът Господен е това!”. „Ревността за Твоя дом ще ме изведе.” Но къде са бременосците? Къде са „бащите” и „майките” на Израел? Къде са онези, които носят в сърцето си отговорността за душите и съчувстват отблизо на своите ближни, готови да претърпят всичко, за да ги спасят от вечна гибел?

„Не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Духа Ми, казва Господ на Силите.” „Вие – казва Христос – сте светлината на света.” Каква отговорност! Нуждаем се от пост, смирение и молитва заради линеещата ни ревност и чезнещата ви духовност.

Любовта на мнозина замръзва. Усилията на много наши проповедници не са каквито би трябвало. Когато хора, на които им липсват Духът и силата Божии, навлязат в ново поле, те започват да осъждат другите деноминации, смятайки че така могат да убедят другите в истината – като им посочват противоречията в популярните църкви. В някои случаи може да изглежда необходимо да се говорят такива неща, но като цяло това създава единствено предразсъдъци срещу нашето дело и запушва ушите на мнозина, които иначе биха слушали истината. Ако тези учители бяха тясно свързани с Христос, щяха да притежават небесна мъдрост и да знаят как да подхождат към хората. Нямахме така бързо да забравят тъмнината и греха, страстите и предразсъдъците, които са възпирали самите тях от истината.

Ако работеха в духа на Господа, тези учители щяха да преследват съвсем различни резултати. С кротост и дълготърпение, нежност и любов, но въпреки това с решително усърдие, щяха да се стараят да обръщат грешните души към разпнатия и възкръснал Спасител. Когато това стане, ще видим как Бог затрогва човешките сърца. Великият апостол казва: „Ние сме Божии съработници”. Каква работа за нещастни смъртни! Ние сме въоръжени с духовните оръжия, за да водим „добрата битка на вярата”, но изглежда някои са извлекли от небесното всеоръжие само гръмотевиците му. Докога ще съществуват такива недостатъци?

Докато са във вихъра на религиозния интерес, някои пренебрегват най-важната част от работата. Пропускат да посещават и да се запознават с онези, които са проявили интерес и вечер след вечер са присъствали, за да слушат обясненията на Писанието. Един разговор на религиозни теми, една усърдна молитва с такива хора в подходящия момент може да отправят много души в правилната посока. Проповедници, които пренебрегват този свой дълг, не са истински пастири на стадото. Точно когато трябва да са най-активни в посещаването, в разговорите и в молитвите с тези заинтересовани, някои от тях ненужно се ангажират с писане на дълги писма до далечни хора.

О, какво правим за Господа! Когато благодатното време свърши, много хора ще видят колко възможности да послужат на своя скъп Господ, Който е умрял за тях, са пренебрегнали. Дори и онези, които са считани за най-верни, ще видят колко още са могли да направят, ако умовете им не са се разсейвали по светски неща.

Умоляваме вестителите на Христовото Евангелие никога да не се обезсърчават в работата си, никога да не считат, че и най-закоравелият грешник стои извън обсега на Божията благодат. Такъв може да приеме истината, да я обикне и да стане „сол на земята”. Този, Който обръща сърцата на хората така, както се обръщат водите на реката, може да доведе и най-егоистичното, най-закоравялото сърце до пълно предаване на Христос. Нима за Бога това е много мъчно? „Словото Ми – казва Той – не ще се върне при Мен празно, но ще извърши волята Ми и ще благоуспее в онова, за което го изпращам.”

Бог няма да положи благословието Си върху небрежните, себелюбивите и любителите на удобствата, които не носят бремето на Неговото дело. „Хубаво, добър и верен слуга!” – ще бъде произнесено само за онези, които наистина са свършили хубаво работата си. Всеки човек ще бъде възнаграден „според каквито са делата му”. Нуждаем се от активно служене – от хора на молитвата, които ще се борят с Бога като Яков, казвайки: „Няма да Те пусна, докато не ме благословиш!”. За да получим короната на победителя, трябва да напрегнем всеки нерв и да употребим всяка сила. Никога няма да бъдем спасени в безделие. Да бъдеш ленивец на Господнето лозе означава да се откажеш от всякакви права върху наградата на праведните.

Глава 51

Предупреждения и съвети

На 23 ноември 1879 г. ми бяха показани някои неща във връзка с институтите ни, нашите задължения и опасностите пред онези, които заемат водещи позиции в тях. Видях, че тези хора бяха издигнати, за да вършат специална работа като Божии инструменти, да бъдат водени, направлявани и контролирани от Неговия Дух.

Те трябва да отговарят на Божиите изисквания и никога да не считат, че са своя лична собственост и могат да употребяват силите си, както им изглежда най-изгодно за самите тях. Въпреки че целта им е да

бъдат праведни и да вършат правото, те със сигурност ще сбъркат, ако не се учат непрестанни в Христовото училище. Единствената им безопасност е в смиреното ходене с Бога.

Опасности окръжават всяка пътека и онзи, който в края излезе победител, наистина ще има за какво да пее победна песен в Божиия град. Някои притежават силни черти на характера, нуждаещи се от непрестанно потискане. Ако останат под контрола на Божиия Дух, тези черти ще бъдат благословение, но ако не, ще си навлекат проклятие. Ако онези, които сега са „яхнали вълната” на популярността не се зашеметят, това би било чудо на милостта. Ако се облягат на собствената си мъдрост, както са постъпвали мнозина на тяхно място, ще стане явно, че тяхната мъдрост е глупост. Но докато несебелюбиво се отдават на Божието дело, без да се отклоняват ни най-малко от принципа, Господ ще им протегне вечната Си ръка и ще докаже, че е техният могъщ Помощник. “Онези, които славят Мен, тях ще прославя Аз.”

Сега е опасно време за всеки, който притежава таланти, ценни за Божието дело, тъй като Сатана непрестанно засипва такъв човек с изкушенията си, опитва се да го изпълни с гордост и амбиции. И когато Бог се опита да го използва, твърде често става така, че той е станал независим, самодоволен и се чувства способен да устоява сам. Такава опасност има и за вас, братя, ако не водите живот на постоянна вяра и молитва. Необходимо е да имате дълбоко и пребъдващо чувство за вечните неща и такава любов към хората, каквато Христос показва в живота Си. Тясната връзка с Небето ще даде правилен тон на вашата вяра и чувството ви за дълг ще бъде това, което ще мотивира усилията ви. Молитва и усилия, усилия и молитва – това е делото на живота ви. Трябва да се молите така, сякаш успехите и похвалите се дължат единствено и само на Бога, и да работите така, сякаш всичко зависи изцяло от вас. Ако искате сила, ще я получите; тя просто чака вашето желание. Просто вярвайте в Бога, свържете се с Него чрез Словото Му, действайте чрез вяра и благословенията ще дойдат.

В този случай гениалността, логиката или красноречието не са от полза. Бог приема хората със смирено, уповаващо се и разкаяно сърце и чува техните молитви. А когато Той помага, всички пречки ще бъдат преодоленни. Колко хора с природни дарби и висока ерудиция са се проваляли, когато бъдат поставени на отговорни постове, докато други с по-нисък интелект, с по-неблагоприятен произход се справят чудесно. Тайната е: първите се доверяват на себе си, а вторите се обединяват с Този, Който е чудесен в съвет и мощен в дело, за да извърши волята Си.

Тъй като постоянно работят под напрежение, за някои е трудно да отделят време за размишление и молитва. Но точно това не бива да пропускат никога! Небесните благословения, придобити чрез ежедневна молитва, са като хляб за живота на душата и ще ѝ помогнат да увеличава моралната и духовната си сила, както дървото, посадено до река, чиито листа винаги са зелени и плодовете му винаги се появяват в определеното време. }

Някои правят сериозна грешка, като пропускат посещването на публичните богослужения. Привилегиите на божествената служба са толкова полезни за тях, колкото и за другите, и са от жизненоважно значение. Но те може да не успеят да се възползват от тези привилегии толкова често, колкото останалите. Лекарите често биват викани в събота да посещават болни и така тя се превръща за тях в ден на изтощителна работа. Спасителят обяви, че такава работа за облекчаване на страданията е

дело на милост и не е нарушение на съботата. Но онези, които редовно посвещават съботите си на писане или на работа, която не е спешна, вредят на собствените си души и дават на другите пример, който не е достоен за подражание и не бива да бъде уважаван.

Някои пропускат да разберат колко е важно не само посещаването на религиозни събрания, но и носенето на свидетелство за Христос и за истината. Ако тези братя не придобият духовна сила чрез вярно изпълнение на всеки християнски дълг и така да влязат в по-тясна и по-свята връзка със своя Изкупител, моралните им сили ще отслабнат.

Духовността им със сигурност ще намалее, ако не променят поведението си в това отношение.

Хората, поставени да отговарят за нашите институти, заемат важен и отговорен пост. Те не могат да бъдат освободени от дълга си, но в същото време не бива да смятат, че са незаменими. Бог би могъл да мине и без тях, но те не могат да минат без Него. Тези хора трябва да се стараят да работят в съгласие. Ако почтено вършат работата си, всеки от тях би трябвало да бди за финансовите интереси на института, поверен на грижите му. Но трябва да бъде изключително предпазлив да не създава впечатлението, че съществува само неговият клон от делото и да работи за своя отдел във вреда на останалите, които са също толкова важни.

Братя, има опасност да допуснете капитални грешки в бизнесделките си. Бог ви предупреждава да бдите, да не би да се поддадете на стадното чувство. Внимавайте да не развивате мошенически наклонности, защото те няма да издържат изпита в Божия ден. Необходими са проникателност и точни сметки, тъй като общувате с всякакви хора. Трябва да бдите за интересите на нашите институти, иначе хиляди долари ще отидат в ръцете на нечестиви човеци. Но нека тези отличителни черти не се превръщат в ръководно правило. Контролирани разумно, те са важни черти на характера; и ако се опазите в страх Божий, с Неговата любов сърцето си, ще бъдете в безопасност.

Много по-добре е да се откажете от някои привилегии, които бихта могли да спечелите, вместо да подхранвате сребролюбив дух и така да го превърнете в свое естество. Малките „резки“ не са от полза за християните. Трябва да се отделим от света с голямата „секира“ на истината. Ние невинаги виждаме собствените си лоши черти на характера, макар те да са съвсем очевидни за другите. Само че времето и обстоятелствата със сигурност ще ни изпитат и ще извадят наяве дали характерът ни е от злато, или от прост метал. Никой от нас не може да бъде „узнаван и прочитан от всичките човеци“, докато не бъде опитан в Божията огнена пещ. Всяка подла мисъл, всяко зло дело разкриват някакъв дефект на характера.

Тези „грапавини“ трябва да минат под „длетото и чука“ в голямата Божия работилница, за да може Божията благодат да ги заглади и полира, преди да бъдем годни да получим място в славния Му храм.

Бог може да направи тези братя по-скъпоценни от чисто злато, от офирско злато, ако се предадат в преобразяващата Му ръка. Те трябва да бъдат решени да използват всяка способност и всяка възможност по най-благороден начин. Божието Слово ще бъде техният учебник и тяхното ръководство, когато при всеки отделен случай трябва да преценяват кое е най-възвишено и най-добро. Единственият неопетнен характер, свършеният Образец, представен им в Евангелието, трябва да бъде изследван с най-задълбочен интерес. Най-важният урок, който трябва да научат, е този, че единствено добротата

дава истинско величие. Дано Бог ни освободи от философията на мъдрите по светски хора.

Превръщайки се в безумци, тяхната единствена надежда е да очакват, че биха могли да станат истински мъдри.

И най-слабият Христов последовател може да влезе в съюз с безпределната сила. В много случаи Бог може да постигне съвсем малко с учените хора, тъй като те не чувстват нужда да се облягат на Него – Източника на всяка мъдрост. Затова след изпита Той ги отстранява и на тяхно място поставя понискостоящи хора, които са се научили да разчитат на Него; чиито души са утвърдени в доброто, в истината, в непоколебима вяроност и които няма да се увлекат по нищо, оставящо петно върху съвестта им.

Братя, ако свържете душите си с Бога чрез жива вяра, той ще ви направи хора на Силата. Ако се доверявате на собствените си възможности и мъдрост, със сигурност ще се провалите. Бог не благоволи в това, че проявявате толкова слаб интерес към религиозната служба. Вие сте представителни хора и като такива имате по-широко влияние от хората на по-маловажни постове. Винаги е нужно да търсите първо Божието царство и Неговата правда. Трябва да бъдете активни, ангажирани работници в църквата, да подхранвате религиозните си способности и да пазите собствените си души в Божията любов. По този въпрос Господ има към вас изисквания, които не можете да пренебрегнете с лека ръка - или ще израствате в благодатта, или ще се смалвявате и ще осакатявате духовно.

Не само ваша привилегия, но и ваш дълг е да носите свидетелството на Христос където и когато можете; а като упражнявате ума си по този начин, ще придобиете любов към светите неща.

За нас е опасно да гледаме на Христовите служители просто като на хора, без да ги признаваме за Негови представители. Всички лични съображения трябва да бъдат оставени настрана и да слушаме Божието Слово чрез Неговите посланици. Христос винаги изпраща вести до тези, които чуват Неговия глас. В нощта на агонията на Спасителя в Гетсиманската градина спящите ученици не чува гласа Му. Съвсем смътно усещаха ангелското присъствие и пропуснаха славата на тази сцена поради своята сънливост и апатия; така не можаха да получат доказателство, което да укрепи душите им в предстоящите ужасни сцени. По същия начин точно хората, които най-много се нуждаят от небесно наставление, често пропускат да го получат, защото не са се поставили в общение с Небето. Сатана неуморно се стареа да впечатлява и контролира ума, и никой от нас не е в безопасност, освен ако не поддържа непрестанна връзка с Бога. Всеки миг трябва да получаваме храна от Небето и ако бъдем закриляни от Божията сила, ще бъдем послушни на повеленията Му.

Ако принасяте плод, това е доказателство, че пребъдвате в Лозата. “Пребъдвайте в Мен и Аз във вас. Както пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не остане на лозата, така и вие не можете, ако не пребъдете в Мен. Аз съм Лозата, вие сте пръчките; който пребъдва в Мен и Аз в него, той дава много плод; защото, отделени от Мен, не можете да сторите нищо. Ако някой не пребъде в Мене, той бива изхвърлен навън като пръчка и изсъхва; и събират ги, та ги хвърлят в огъня и те изгарят.”

Всичките ви добри цели и намерения не могат да ви направят способни да издържите изпита на изкушението. Трябва да бъдете хора на молитвата. Молитвите ви не бива да са немощни, случайни и спорадични, но усърдни, постоянни и неуморни. Не е необходимо да сте сами или да коленичите, за да се помолите; но и посред работата ви вашите души могат често да се издигат към Бога, да се облягат на

Неговата сила – тогава ще бъдете хора с възвишени и святи намерения, с благородна цялост, които няма да се отклонят от истината под никакъв предлог; праведни и справедливи.

Притискат ви спешни случаи, отговорности и задължения, но колкото по-голям е натискът върху вас, колкото по-тежък товар трябва да носите, толкова повече се нуждаете от божествена помощ. Исус ще бъде вашият помощник. Чувствайте своята постоянна нужда от Светлината на живота, за да осветява пътеката ви. И тогава Божествените й лъчи ще се отразят и върху другите. Божиите дела са съвършени и завършени, защото са безпогрешни във всяка своя част. Добросъвестното внимание към онези неща, които светът нарича “малки”, донася голямата красота и успеха в живота. Малки дела на милост, малки думи на любезност, малки дела на себеотрицание и мъдро използване на малките възможности; старателно обработване на малките таланти ви превръщат във велики мъже в Божиите очи. Ако на тези малки неща вярно се обръща внимание, ако тези добродетели се намират във вас и изобилстват, ще ви направят съвършено приготвени за всяко добро дело.

Не е достатъчно да даряваме щедро и доброволно от своите средства за Божието дело. Той Бог ви призовава за безрезервно посвещение на всичките ви сили. Това, че задържате себе си, е грешката на живота ви. Може да смятате, че във вашето положение е много трудно да се поддържа тясна връзка с Бога, но работата ви ще стане много пъти по-трудна, ако пропуснете да правите това. Сатана ще препречва пътя ви с изкушения и само чрез Христовата сила ще можете да спечелите победа. Именно тази непоколебима воля носи успех в интелектуалните занимания и е жизненоважна за поведението на християнина. Вие сте представители на Исус Христос. Енергията и настойчивостта в усъвършенстването на вашия характер трябва да бъдат толкова по-големи от тези, които проявявате във всяко друго направление, колкото вечните неща са много по-важни от земните дела.

Ако някога постигнете успех в християнския си живот, трябва да решите да бъдете хора по Божието сърце. Господ желае вашето влияние да се разпространява из църквата и света, за да въздига стандартите на християнството. Истинският християнски характер е белязан от твърдост на намеренията и от непоколебима решителност, която не може да бъде повлияна или оформена нито от земята, нито от ада.

Който не е сляп за привлекателността на светските почести, който не е безразличен към заплахите и го вълнуват съблазните, неочаквано дори за самия себе си, ще бъде повален от сатанинските измами.

Бог призовава за пълно посвещение и няма да приеме нищо по-малко от това. Колкото по-трудно е положението ви, толкова повече се нуждаете от Исус. Любовта и страхът Божи опазиха Йосиф чист и неопетнен в царския двор. Той се издигна до голямо богатство, до високи почести и стана първият след царя, като въздигането му беше неочаквано и велико. Не е възможно да стоиш на голяма височина безопасно. Бурята не поврежда ниските цветя в долината, но превива високото дърво на върха на планината. Има много хора, които Бог би могъл да използва с голям успех, когато бъдат притиснати от бедност. Тогава може да ги направи полезни тук и да ги увенчае със слава горе. Но благоденствието ги унищожавя; те биват повлечени в бездната, защото забравят да бъдат смирени; забравят, че Той е тяхната сила, стават независими и самодоволни.

Йосиф издържа изпита на характера в бедствие, не бе повлиян зле и от успеха. Показа еднакво свято зачитане на Божията воля и когато стоеше до престола, и в затворническата килия. Носеше своята религия навсякъде със себе си и това бе тайната на неговата непоколебима вяроност. Като Божии представители трябва да притежавате всепроникващата сила на истинското благочестие. Казвам ви в страх Божи – пътят ви е осеян с опасности, които не виждате, нито забелязвате. Трябва да се скриете в Исус. Не сте в безопасност, ако не се държите за Христовата ръка. Трябва да бдите срещу всяка самонадеяност и да подхранвате дух, който по-скоро би страдал, отколкото да извърши грях. Никоя победа не е толкова скъпоценна, колкото победата над самите вас.

Глава 52

Морална и интелектуална култура

Във видението, дадено ми на 9 октомври 1878 г., ми бе показано положението, което трябва да заема нашият санаториум в Батъл Крик, и характерът на влиянието, което трябва да упражнява върху всички, свързани с него. Този важен институт е основан по Божие провидение и Неговото благословение е жизнено необходимо за успеха му. Лекарите не са никакви шарлатани или неверници, но хора, които познават човешкия организъм и лекуват болестите му по най-добрите методи – мъже, които се боят от Бога и проявяват дълбок интерес към моралното и духовното благополучие на своите пациенти. Мениджърите на института не трябва да полагат никакви усилия да прикриват този интерес както към духовното, така и към физическото здраве. Чрез живот на истинска християнска пълноценност, те могат да дават на света пример, достоен за подражание. Те не бива да се колебаят да го демонстрират в добавка към своите умения да лекуват болестите, тъй като непрестанно черпят мъдрост и знания от Христос – най-великия Учител, Когото светът е познавал. Трябва да имат връзка с Източника на всяка мъдрост, за да имат успех в работата си.

Истината има сила да въздига този, който я приема. Ако библейската истина разпръсне своето осветяващо влияние върху сърцето и характера, ще направи вярващите по-разумни. Християнинът ще разбира своите отговорности към Бога и към своя ближн, ако е истински свързан с Божия Агнец, дал живота Си за света. Единствено чрез усъвършенстване както на моралните, така и на интелектуалните си сили можем да се надяваме да отговорим на изискванията на своя Създател.

Бог е много огорчен от онези, които са твърде безгржни или лениви, за да станат полезни и добре информирани работници. Християните трябва да притежават повече разум и по-дълбока проникателност от светските хора. Изучаването на Божието Слово означава непрестанно разширяване на ума и укрепване на интелекта. Нищо не може така да пречисти и възвиси характера, да придаде живот на всяка способност, както продължителното упражняване на ума във вникването в същината на важните истини и в оценяването на стойността им.

Човешкият ум закърнява, когато се занимава само с баналното и никога не се издига над нивото на временните неща, нито копнее да разгадае тайните на невидимото. Разумът постепенно се принизява до нивото на темите, с които се занимава постоянно. Способностите на ума ще намалееят и ще деградират, ако не се упражняват в придобиване на още знания и ако не се стремят да проумеят откровенията на небесните сили в природата и в Святото слово.

Но запознаването с факти и теории, колкото и важни да са сами по себе си, има малка стойност, ако те не бъдат приложени на практика. Има опасност онези, които придобиват образованието си главно от книгите, да не осъзнаят, че са си новаци, що се отнася до експерименталното познание. Това важи с особена сила за работещите в санаториума. Той се нуждае от мислещи и способни служители. Лекарите, управителите, старшите сестри и помощниците трябва да бъдат хора с култура и опит. Само че някои не успяват да разберат какво е необходимо за такъв институт и се влачат година след година, без да отбележат никакъв напредък. Всичко при тях е стереотипно, всеки следващ ден изглежда като повторение на предишния.

Умовете и сърцата на механично работещите са разорени. Пред тях има възможности и ако са прилежни, те биха могли да получат образование с най-висока стойност. Но не ценят привилегиите си. Никой не бива да се успокоява, удовлетворен от настоящето си образование. Всеки трябва ежедневно да се обучава, за да заеме доверена служба.

Изключително важно е всеки избран да се грижи за духовните интереси на пациентите и помощниците да бъде човек с ясна преценка и непоклатими принципи; човек с морално влияние, който знае как да апелира към умовете на хората. Необходимо е да притежава мъдрост и култура, да бъде чувствителен и интелигентен. Отначало може да не е напълно полезен във всяко отношение, но чрез усърдно размишляване и упражняване на способностите си ще се подготви за тази важна работа. Служенето на този пост се нуждае от най-голяма мъдрост и кротост, съчетани с непреклонна почтеност, за да се противостои на всеки предразсъдък, тесногърдие и грях под каквато и да е форма и вид.

Такива места не бива да бъдат заемани от хора с раздражителен темперамент, войнствени и заядливи. Трябва да се положат грижи, да не би Христовата религия да стане отблъскваща поради грубост или пса на търпимост. Божият слуга ще се старее правилно да представя нашата свята вяра с кротост, нежност и любов. Кръстът не бива да бъде прикриван, а издиган като израз на несравнимата любов на Спасителя. Работникът трябва да бъде пропит от Исусовия Дух и тогава съкровищата на душата ще се явят в думи, които ще намерят път към сърцата на слушателите. Религията на Христос, проявена в ежедневиия живот на Неговите последователи, ще има много пъти по-силно влияние и от най-сладкодумната проповед.

Разумните и боещи се от Бога работници могат да извършат неизброими добрини за реформирането на онези, които идват като пациенти да се лекуват в санаториума. Тези хора са болни не само физически, но и умствено, и морално. Възпитанието, навиците и целият живот на мнозина е изцяло погрешен. За няколко дни те не могат да направят големите промени, необходими за придобиването на правилни навици. Нужно им е време да обмислят въпроса и да се научат на правото. Ако всички

работещи в санаториума представят добре истините за здравната реформа и нашата свята вяра, ще упражняват влияние, което ще оформя мисленето на техните пациенти. Контрастът между погрешните им навици с тези на хората, които са в хармония с Божията истина, има убедителна сила. {4Т 547.2}

Човекът не е това, което може да бъде, а това, което би трябвало да бъде според Божията воля. Мощната власт на Сатана над човешката раса я държи на много ниско ниво. Но не е задължително да е така. Иначе Енох нямаше да ходи по Бога. Човекът не трябва да престава да израства интелектуално и духовно през целия си живот. Само че умовете на много хора са заети със самите тях и със собствените им себелюбиви интереси, без да оставят място за по-висши и благородни мисли. И стандартът на интелектуалните и духовните им постижения също става твърде нисък.

При мнозина е така – колкото по-отговорен пост заемат, толкова по-доволни са от себе си и толкова повече подхранват мисълта, че постът придава стойност на човека. Малцина осъзнават, че им предстои непрестанна работа – да развиват въздържаност, съчувствие, щедрост, добросъвестност и честност – жизненонеобходимите характерни черти за заемащите отговорни постове. Всички, които работят в санаториума трябва свещено да пазят правата на другите, а по този начин да се покоряват и на Божия закон.

Някои в този институт чувстват тъжната липса на качествата така необходими за щастието на всички свързани с тях хора. Лекарите и помощниците в различните клонове на делото трябва внимателно да се пазят от себелюбие и студенина, от отчуждено и необщително поведение, защото това ще охладни любовта и доверието на пациентите. Мнозина от идващите в санаториума са фини, чувствителни хора с вродена тактичност и остра проникателност. Тези хора бързо откриват подобни недостатъци веднага и започват да ги коментират. Не може хората да обичат Бога над всичко и ближния - както себе си, а в същото време да бъдат студени като айсберги. Те ограбват не само Бога от дължимата Му любов, но и ближните си. Любовта е растение с небесен произход, за което трябва да се полагат грижи и да му се дава храна. Любещи сърца, истинни и нежни думи ще създават щастливи семейства и ще действат облагородяващо на всички, които попадат в тяхната сфера на влияние.

Онези, които използват своите привилегии и възможности, са – в библейски смисъл – надарени и образовани; не просто учени, а образовани – в ум, маниери и поведение. Те са изтънчени, нежни, състрадателни и любящи. Беше ми показано, че именно това изисква Небесният Бог от институтите в Батъл Крийк. Той ни е дал сили, които да употребяваме, развиваме и укрепваме чрез образование. Трябва да разсъждаваме и реагираме, внимателно да правим връзка между причина и следствие. Когато това е така, тогава у мнозина ще се наблюдава по-голямо обмисляне и загриженост към думите и действията им, за да оправдаят напълно Божието намерение за тях.

Винаги трябва да помним, че сме не само ученици, но и учители в този свят; че трябва да се подготвяме за по-висша сфера на действие в бъдещия живот. Мярката за полезността на човека е познаването на Божията воля и вършенето ѝ. В нашите възможности е така да развием ума и маниерите си, че Бог да не се срамува от нас като Свое притежание. В санаториума трябва да съществуват високи

стандарти. Ако в нашите редици има културни и интелигентни хора с морална сила, те трябва да бъдат призовани да излязат напред и да заемат местата си в институтите ни.

Лекарите не бива да имат недостатък в нито едно отношение. Пред тях стои много широко поле за действие и ако не са умели в своята професия, мамят не само себе си. Трябва прилежно да се учат, съвестно да прилагат наученото и вярно да обръщат внимание на подробностите. Не е нужно някой да върви по петите им, за да наблюдава дали си вършат работата без грешки.

Онези, които заемат отговорни постове, така трябва да обучават и дисциплинират себе си, че всички от тяхната сфера на влияние да виждат какъв може да стане човекът и какво може да върши, когато е свързан с Бога на мъдростта и силата. И защо една така привилегирована личност да не стане интелектуално силна? Светските хора отново и отново презрително заявяват, че вярващите в настоящата истина са със слаб ум, че не им достига образование и нямат влияние. Ние знаем, че това не е вярно. Но няма ли някакъв повод за тези твърдения? Мнозина считат за белег на смирение да бъдат невежи и некултурни. Такива хора се мамят относно това какво представляват истинското смирение и християнската кротост.

Глава 53

Дълг към бедните

Ръководителите на санаториума не трябва да бъдат управлявани от принципите, властващи в други подобни институти, където ръководството поради разбираеми съображения твърде често обръща повече внимание на богатите, а пренебрегва бедните. Последните често се нуждаят от съчувствие и съвет, които не винаги получават, макар в морално отношение в очите на Бога може да стоят много по-високо от мнозина по-заможни от тях. Апостол Яков дава ясен съвет за начина, по който трябва да се отнасяме към бедните и към богатите:

„Ако влезе в синагогата ви човек със златен пръстен и с хубави дрехи, а влезе и сиромас с оплескани дрехи, и погледнете с почит към оня, който е с хубавите дрехи, та речете: „Ти седни тук на добро място“; а на сиромаса речете: „Ти стой там“, или: „Седни до подножието ми“, не правите ли различия помежду си и не ставате ли пристрастни съдии? Слушайте, любезни ми братя! Не избра ли Бог онези, които са сиромаси в светски неща, богати с вяра и наследници на царството, което е обещал на тия, които Го любяат?“.

Макар да бе богат в небесните дворове, Христос стана беден, та да можем ние да се обогатим чрез Неговата бедност. Почете бедните, като сподели скромното им положение. Историята на Неговия живот трябва да ни научи как да се отнасяме към тях. Някои довеждат делото на благотворителността до крайности. Бедните винаги се стараят както трябва. Разбира се, те не бива да бъдат пренебрегвани и оставяни да страдат, но да бъдат учени да си помагат сами.

Божие дело не бива да бъде гледано през пръсти, а в същото време бедните да получават първостепенно внимание. Веднъж Христос даде на учениците си много важен урок по този въпрос. Когато Мария изля мирото върху главата Му, сребролюбивият Юда се застъпи за бедните, мърморейки, че той счита това за прахосване на пари. Но Исус защити жеста ѝ с думите: „Защо досаждате на жената? Понеже тя извърши добро дело на Мен!“.

„Където и да се проповядва това благовестие по целия свят, ще се разказва за неин спомен и това, което тя стори.“ Оттук научаваме, че Христос трябва да бъде почитан с посвещението на най-добрите ни средства. Ако цялото ни внимание бъде отправено към облекчаване нуждите на бедните, Божието дело ще остане пренебрегнато. Естествено, Неговите настойници не бива да страдат, изпълнявайки своя дълг, но то трябва да бъде на първо място.

Към бедните трябва да се отнасяме точно толкова заинтересовано, колкото и към богатите. Практиката да се почитат богатите, а бедните да не бъдат зачитани, е престъпление в Божиите очи. Онези, които са заобиколени от всички удобства на живота, които са глезени и ласкани от света само защото са богати, не изпитват толкова голяма нужда от съчувствие и нежно внимание, колкото онези, които водят изтощителна битка с бедността. Последните имат твърде малко в този живот, което да ги направи щастливи или жизнерадостни, и те биха оценили съчувствието и любовта. Лекарите и помощниците им в никакъв случай не бива да се отнасят с пренебрежение към тази класа, защото, ако го правят, означава че се отнасят пренебрежително към Христос в лицето на Неговите светии.

Нашият санаториум е построен да облекчава страданията на човечеството – на богати и бедни – по целия свят. Много от нашите църкви се интересуват съвсем слабо от него, макар да имат достатъчно доказателства, че това е един от инструментите, предвидени от Бога да доведат хора под влиянието на истината и да спасяват много души. Църквите, в чиито редици има бедни, не бива да пренебрегват своето настойничество и да прехвърлят бремето за бедните и болните върху санаториума. Всички членове на някои църкви отговарят пред Бога за нещастните сред тях. Необходимо е те да понесат тяхното бреме. Ако има болни, на които биха могли да помогнат чрез лечение, би трябвало – ако имат възможност – да ги изпращат в санаториума. По този начин не само ще покровителстват един институт, основан от Бога, но и ще помагат на нуждаещи се, грижейки се за бедните, според както Той изисква от нас.

Не е според Божието намерение един ден бедните в света да се свършат.

Обществените слоеве никога не са били равни помежду си, тъй като различните условия, характерни за нашето конкуриране, са едно от средствата, които Бог е предвидил за изпитване и усъвършенстване на характера. Мнозина с голям ентузиазъм твърдят, че всички хора трябва да имат по равно от земните Божии блага. Но това не е според плана на Създателя. Христос каза, че сред нас винаги ще има бедни. И бедните, и богатите са изкупени с Неговата кръв. Сред онези, които изповядват, че са Негови последователи, често бедните служат с всеотдайност, докато богатите се привързват към земните си притежания и забравят Христос. Грижите на този живот и ламтежът за богатства засенчват за тях славата на вечния свят. Най-голямата беда, която някога би могла да сполети човечеството, е всички да притежават по равно от светските богатства.

Страхът Божи ще направи повече за редовните посетители на санаториума, отколкото всяко друго средство, използвано за възстановяване на здравето. Религията в никакъв случай не бива да бъде държана „зад кулисите”, сякаш е вредна за дошлите да се лекуват. Напротив, винаги трябва да се изтъква, че Божиите закони – природни и духовни – са „живот за тези, които ги намират, и здраве за цялата им снага”.

Гордостта и модата превръщат хората в абсолютни роби на обичаите, което е фатално за здравето и дори за живота им. Апетитите и страстите, настойчивият стремеж към угаждане потъпкват разума и съвестта. Това е жестокото дело на Сатана и той непрестанно полага най-решителни усилия да заздравя веригите, с които е вързал своите жертви. Който цял живот е подхранвал лошите си навици, невинаги осъзнава необходимостта от промяна. И мнозина настояват да задоволяват желанието си за греховни удоволствия на всяка цена. Нека съвестта ви се пробуди и ще спечелите много!

Нищо освен Божията благодат не може да убеди и обърне сърцето. Само чрез нея робите на навика могат да придобият сила да разкъсат оковите, които ги стягат.

Онзи, който си угажда, трябва да бъде накаран да види и почувства необходимостта от сериозно морално съживяване, ако иска да изпълни изисквания на Божия закон. Храмът на душата му е нужно да се очисти. Бог го призовава да се събуди и да се бори с всички сили да си върне даденото му от Бога, което е пожелвал на греховното себеугаждане.

Божествената истина слабо ще впечатли ума, когато нравите и обичаите се противопоставят на нейните принципи. Който пожелае да се информира относно последиците върху здравето от греховното себеугаждане, който започне делото на реформата, макар и от себелюбиви подбуди, се поставя в положение, в което Божията истина може да намери достъп до сърцето му. От своя страна онзи, който е бил достигнат чрез излагане на истините от Писанието, се е поставил в положение, в което съвестта му ще бъде пробудена и по въпросите на здравето. Ще види и ще почувства необходимостта от скъсване с тираничните навици и апетити, управлявали го толкова дълго време. Много хора приемат истините от Божието Слово. Умът им бива убеден от ясните доказателства, но плътските желания, изискващи удовлетворяване, контролират интелекта им и отхвърлят истината като лъжа, тъй като тя влиза в противоречие със собствените им похотливи наклонности.

„Страх от Господа е начало на мъдростта.” Когато хора с лоши навици и с греховни практики се поддадат на силата на Божествената истина, достъпът до Божието Слово ще им дава светлина и ще ги вразумява. Истината се прилага в сърцето и моралните сили, които са изглеждали парализирани, възкръсват. Човек придобива по-силно и по-ясно разбиране от преди. Приковава душата си към вечната Скала. Здравето се възстановява пропорционално на неговото усещане за безопасност в Христос. Така религията и законите на здравето вървят ръка за ръка.

Управлението на такъв голям институт като санаториума по необходимост налага и големи отговорности – както по материалните, така и по духовните въпроси. Едно от най-важните неща е той да се превърне в убежище за болните в тяло и ум така, че Исус – Великият Лекар – да бъде сред тях и всичко, което се върши, да бъде под контрола на Неговия Дух. Всички работещи в този институт трябва да се подготвят за вярно изпълнение на дадените им от Бога отговорности. Необходимо е да се отнасят към всяко дребно задължение с такава вярност, с каквата и към изключително важните неща. Нека всички с молитва да проучват как могат да станат по-полезни и да се грижат за болните с по-голям успех.

Ние не осъзнаваме колко разтревожени пациенти със своите най-различни болести идват в санаториума и как копнеят за помощ. Едни са изпълнени със съмнения и недоверие, а други са по-уверени, че ще бъдат излекувани. Онези, които никога преди не са посещавали този институт, наблюдават с интерес всяко проявление на принципите, спазвани от ръководството.

Всички, които изповядват, че са Божии деца, трябва постоянно да помнят, че са мисионери, тъй като работата им ги довежда в контакт с всякакви хора – изискани и недодялани, скромни и горделиви, вярващи и скептици, доверчиви и мнителни, щедри и стиснати, чисти и покварени, образовани и невежи, богати и бедни – фактически сред пациентите на санаториума могат да се намерят хора с всякакви характери и във всякакво състояние. Който идва тук, идва защото има нужда от помощ – каквото и да е състоянието му, той знае, че не е способен да си помогне сам. Не можем да се отнасяме към тези различни хора по един и същи начин, макар всички – богати и бедни, високопоставени и нисшестоящи, зависими и независими – се нуждаят от любезност, съчувствие и любов. Чрез взаимна връзка умовете ни получават полировка и очистване. Ние зависим един от друг и сме тясно свързани помежду си чрез връзките на човешкото братство.

Бог ни е направил да зависим от другар –
господар, приятел и слуга.

Моята подкрепа теб би съхранила
и слабостта у мен на други дава сила.

Чрез социалните връзки християнството контактува със света. От всеки мъж или жена, които са вкусили Христовата любов и са получили небесно просветление в сърцата си, Бог изисква да разпръсват светлина върху тъмната пътека на онези, които не познават по-добрия път. Всеки работник в санаториума трябва да стане свидетел за Исус. Силата за общуване, осветена от Христовия Дух, трябва да се използва за печелене души за Спасителя.

Който трябва да работи с толкова различни хора – са различен характер, предразположения и темперамент – ще има изпитания, притеснения и сблъсъци, дори и да дава най-доброто от себе си. Сигурно ще чувства отвращение към безразличието, гордостта и независимостта, с които се сблъсква, но това не трябва да го обезсърчава. Трябва да остане твърд, без да се поклаща; твърд като скала за принципа, с разумна вяра, непокварен от заобикалящите го влияния. Божиите люде не бива да се променят според разнообразните влияния, на които са изложени по необходимост, но да стоят за Исус и

с помощта на Неговия Дух да излъчват преобразяваща сила върху умовете, обезобразени от лоши навици и омърсени от греха.

Христос не бива да бъде укриван в сърцето и заключван като любимо съкровище – свято и сладко, на което притежателят му се наслаждава в самота. Христос трябва да бъде в сърцата ни като извор на вода, извираща за вечен живот, която освежава всички, общуващи с нас. Трябва да изповядваме Христос открито и смело, и в характера си да изявяваме Неговата кротост, смирение и любов, за да могат хората да бъдат заплени от красотата на светостта. Не е най-доброто да съхраняваме религията си като парфюм в шишенце, да не би уханието му да избяга.

Конфликтите и пречките, на които се натъкваме, трябва да ни направят по-силни и да придадат стабилност на вярата ни. Не бива като тръстика на вятъра да се поклащаме от всяко преминаващо влияние. Душите ни – стоплени и ободрени от истините на евангелието и освежени от небесната благодат – трябва да се отворят, разширят и разпръснат аромата си върху другите. Въоръжени с цялото оръжие на правдата, можем да посрещнем всяко влияние и чистотата ни ще остане непокътната.

Всички трябва да осъзнаят, че Божиите изисквания към тях стоят над всичко друго. Бог е дал на всеки човек способности, които да усъвършенства, за да отразява славата на Дарителя. Всеки ден трябва да се отбелязва някакъв напредък. Ако работниците напускат санаториума такива, каквито са влезли в него, без да отбележат решителен напредък, без да придобият познания и духовна сила, те са претърпели загуба. Бог е предвидил християните непрестанно да израстват до пълния ръст на мъже и жени в Христос. Който не израства по-силен и не се вкоренява, нито основава по-здравно в истината, непрестанно деградира.

Нужни са специални усилия, за да намерим съвестни служители, работници-християни. Божието намерение е здравният институт да бъде организиран и контролиран изключително от адвентисти от седмия ден; ако отговорните постове бъдат заети от невярващи, ще преобладава едно влияние, което ще натежи силно срещу санаториума. Бог не възнамерява този институт да бъде ръководен подобно на който и да е друг здравен институт в страната, но да бъде едно от най-ефикасните средства в Неговата ръка за разнасяне светлината по света. Той трябва да напредва в науката, в моралните и духовни сили като верен войник на реформата във всичките ѝ аспекти; затова всички, които имат някаква роля в него, трябва да бъдат реформатори, да уважават правилата му да внимават на светлината от здравната реформа, която ни е огряла като народ.

Всеки може да бъде благословение за другите, ако се постави там, където ще представя правилно религията на Исус Христос.

Само че ние се тревожим много повече как да направим външния вид по-представителен, за да пленява умовете на светските пациенти, отколкото да поддържаме една жива връзка с небето, да бдим и да се молим този Божи инструмент да успее напълно във вършенето на добро както за телата, така и за душите на хората.

Какво може да се каже, какво може да се направи, за да се пробуди убеждението в сърцата на всички, свързани с този важен институт? Как могат да бъдат накарани да видят и почувстват, че са в опасност да

направят погрешни движения, ако нямат ежедневна, жива опитност в Божиите неща? Лекарите са в позиция – стига да пръскат влияние в хармония със своята вяра – да упражняват оформяща сила върху всички, свързани стози институт. Това е едно от най-добрите мисионски полета в света и всички на отговорни постове трябва да опознаят Бога, и непекъснато да получават светлина от небето. В историята никога не е имало по-важен момент за санаториума от настоящия, никога толкова много не е било заложено на карта. Заобиколени сме от опасностите на последните дни. Сатана е слязъл с голяма сила, работи с всичките си способности да мами и с всичката си неправда в онези, които погиват, понеже знае, че му остава малко време. Сега в нашите думи и поведение светлината трябва да свети с нарастваща сила върху пътеката на ходещите в тъмнина.

Има някои, които не са такива, каквито Господ иска. Те са груби и остри, нуждаят се от смекчаващото, облагородяващо влияние на Божия Дух. Никога не е приятно да вдигнеш кръста си да следваш пътеката на себеотрицанието, но това трябва да се направи. Бог желае всички да притежават Неговата благодат и Неговият Дух да направи живота им благоуханен. Други са твърде независими, твърде самодоволни и не се съветват с другите, както би трябвало.

Братя мои, живеем в тържествено време. Имаме да извършим важна работа за собствените си души, както и за душите на другите; в противен случай ще претърпим неизмерима загуба. Трябва да бъдем преобразени от Божията благодат или ще изгубим небето, а поради нашето влияние, ще го изгубят и други.

Нека ви уверя, че битките и конфликтите, които трябва да понесем докато изпълняваме своя дълг, себеотрицанието и жертвите, които трябва да направим, ако сме верни на Христос, не са създадени от Него. Не са наложени с деспотична, ненужна заповед, не се дължат на суровия живот, който Той изисква да се води в Негова служба. Трудностите се появяват с по-голяма сила и по-многобройни, ако ние отказваме да се покорим на Христос, но станем слуги на Сатана, роби на греха. {4Т 557.3}

Исус ни кани да отидем при Него и Той ще вдигне товара от уморените ни рамене; ще го замести със Своето иго, което е благо и със Своето бремe, което е леко. Пътят, по който ни кани да ходим, никога няма да ни причини болка, стига винаги да ходим в него. Само когато се отклоним от него, той става труден и трънлив. Жертвите, които трябва да правим, за да следваме Христос, са просто многобройни стъпки, които ни връщат в пътя на светлината, мира и щастието. Себеугаждането увеличава съмненията и страховете, и колкото повече ги подхранваме, толкова по-трудни за преодоляване стават те. Най-безопасно е да изоставим всяка земна подкрепа и да хванем ръката на Онзи, Който издигна и спаси потъващия Си в бурното море ученик.

Бог ви призовава да съчетаете доверчивата простота на детето със силата и зрелостта на мъжа. Желаете да развиете истински “златен” характер и чрез Христовите заслуги може да го сторите. Душата ми е обременена поради онези, които не чувстват своята нужда от непрестанна връзка с небето, за да вършат делото си на верни войници за Бога.

Това, което е необходимо, е религия. Трябва да ядем хляба на живота и да пием водата на спасението. Трябва да подхранваме любов – не онази, която погрешно наричаме благотворителност и която ни кара да обичаме греха, докато се грижим за грешниците, но библиейската благотворителност и библиейската мъдрост, която е преди всичко чиста, умолима, мирна, пълна с милост и добри плодове.

У всички, които имат някакво влияние в санаториума, трябва да има съгласие с Божията воля, смиряване на аз-а и отваряне на сърцето към скъпоценното влияние на Христовия Дух.

Златото, опитано чрез огън, символизира любовта и вярата. Мнозина са почти лишени от любов. Самодоволството заслепява очите им и не виждат своята най-голяма нужда. Имат решителна необходимост от ежедневно обръщане към Бога, от нова, дълбока, ежедневна опитност в религиозния живот.

В сърцата на лекарите трябва да настъпи голямо пробуждане и те трябва особено сериозно да пожелаят онази мъдрост, която само Бог може да даде, защото станат ли самоуверени, са изгубени; ще последват импулсите са неосветеното си сърце. Когато виждам какви могат да станат те във връзка с Христос и какви няма да станат, ако не се свързват с Него ежедневно, се изпълвам с опасения, че ще се задоволя с постигането на светските стандарти, няма да имат ревностни копнежи, няма да гладуват, нито жадуват за красотата на светостта, за украсението на кроткия и тих дух, който има много висока стойност в Божиите очи.

Христовият мир, Христовият мир – парите не могат да го купят, блестящият талант не може да му заповядва, интелектът не може да го опази – той е дар от Бога. Христовата религия – как да накарам всички да разберат колко много губят, ако не следват святите й принципи в ежедневието си? Кротостта и смирението на Христос са силата на християнина. Те наистина са по-скъпоценни от всичко, което може да създаде геният или да купи богатият. От всичко, което търсим, подхранваме и култивираме, в очите на Бога няма нищо така ценно, както чистото сърце, както духът, пропит с благодарност и мир.

Ако Божествената хармония на истината и любовта е всърцето, тя ще се проявява в думи и дела. И най-внимателното спазване на външното благоприличие и възпитание в живота няма достатъчно сила да затвори вратата пред раздражителността, острата преценка и непристойния говор. В сърцето трябва да обитава духът на искрена щедрост. Любовта придава на онзи, който я притежава, благодат, благоприличие и красота на поведението. Любовта озарява лицето и смекчава гласа, очиства и издига целия човек.

Довежда го в хармония с Бога, защото е Божествен атрибут.

За мнозина има опасност да си помислят, че грижите по делото, писането и работата им като лекари или изпълнението на задълженията им в различните отдели ги извинява да изоставят молитвата, да пренебрегват съботата и религиозните служби. По този начин светите неща биват принизени, за да отговарят на тяхното убеждение, докато дълг, отричане и кръст остават недокоснати. Нито лекари, нито помощници не бива и да се опитват да вършат работата си, без да отделят време за молитва. Бог ще бъде помощник на всички, които изповядват, че Го обичат, ако идват при Него с вяра и чувствайки своята слабост, просят Неговата сила. Отделят ли се от Бога, тяхната мъдрост ще се окаже глупост. Когато са малки в собствените си очи и се облягат изцяло на своя Бог, тогава Той ще бъде тяхната силна ръка и усилията им ще се увенчаят с успех; но ако позволят на умовете си да се отвърнат от Бога, тогава идва Сатана, започва да контролира мислите им и да извращава преценката им.

Никой не се намира в по-голяма опасност от онзи, който смята, че стои здраво на нозете си. Точно тогава те започват да се подхлъзват. Идват изкушенията – едно след друго – и влиянието им върху

живота и характера му е така неуловимо, че ако не бъде пазен от небесни сили, ще бъде покварен от светския дух и ще се провали в изпълнението на Божието намерение. Всичко, което има човек, му е дадено от Бога и който използва способностите си за Божия слава, ще бъде инструмент за вършене на добро; но ние не сме способни да живеем религиозен живот без непрестанна молитва и изпълнение на религиозния си дълг, както не можем да придобием физически сили, ако не се храним с физическа храна. Всеки ден трябва да сядаме на Божията трапеза. Трябва да получаваме сила от живата Лоза, да се храним от Нея.

Линията следвана от някои – да използват светски методи, за да постигнат целите си – не е в хармония с Божията воля. Те виждат злини, които трябва да бъдат поправени, но не желаят да навлекат укор върху себе си и вместо смело да се изправят срещу тях, прехвърлят бремето на друг и го оставят той да се справя с трудностите, от които те са избягали; и в твърде много случаи онзи, който говори просто, бива считан за най-голям виновник.

Братя, умолявам ви да работите с очи, отправени към Божията слава. Нека Неговата сила бъде ваша опора и Неговата благодат – ваша сила. Чрез изследване на Писанията и сериозна молитва се старайте да добиете ясна представа за своя дълг и след това вярно го изпълнявайте. Жизнено важно е да упражнявате вяра в малките неща, защото като го правите, ще придобиете навици на честност и за по-големите отговорности. Малките случки от ежедневието често отминават без да им обръщаме внимание, но точно те оформят характера. Всяко събитие от живота влияе за добро или за зло. Умът трябва да се обучава чрез ежедневни проверки, за да придобие сила да устоява в трудни положения. В дни на изпитания и трудности трябва да бъдете способни да устоявате твърдо за правото, независимо от всяко противно влияние.

Бог желае да направи много за вас, стига само да почувствате своята нужда от Него. Исус ви обича. Винаги се старайте да ходите в светлината на Божията мъдрост и през всички променящи се условия на живота не намирайте покой, докато не се уверите, че вашата воля е в хармония с волята на вашия Създател. Чрез вяра в Него ще придобиете сила да устоявате на всяко сатанинско изкушение и така, с всеки следващ изпит от Бога моралните ви сили ще се увеличават.

Можете да станете отговорни и влиятелни хора, ако чрез силата на волята се свържете с небесните сили и усърдно се заемете с работа. Упражнявайте умствените си сили, но в никакъв случай не пренебрегвайте физическите. Нека интелектуалната леност не препречва пътя ви към по-голямо познание. Научете се да размишлявате, да изследвате, така че умовете ви да се разширяват, укрепват и развиват. Никога не смятайте, че сте научили достатъчно и сега можете да си отдъхнете от своите усилия. Култивирианият ум е мярката за човека. Образованието трябва да продължи през целия живот; всеки ден трябва да научавате нещо ново и прилагате на практика наученото.

Вие израствате в истинско величие и морална стойност, когато практикувате благочестие и подхранвате праведност в сърцето и живота си. Нека характерът ви не бъде опетняван от проказата на

егоизма. Благородната душа, обединена с един култивиран интелект ще ви превърне в хора, които Бог може да използва на святи, доверени постове.

Първата задача на всички, свързани с този институт, би трябвало да бъде те самите да са прави пред Бога; след това да стоят в силата на Христос, неопетнени от лошите влияния на които са изложени. Ако те направят обширните принципи на Божието слово основа на своя характер, ще могат да стоят, където и да ги призове Бог в Своето провидение; може да бъдат заобиколени от всякакви вредни влияния, но няма да се поклатят от пътя на правдата.

Мнозина се провалят там, където би трябвало да постигнат успех, защото не осъзнават колко голямо е влиянието на техните думи и дела. Те се влияят от обстоятелствата и изглежда смятат, че животът им си е само техен, че могат да следват линия на поведение, която е най-приемлива според тях, без да се съобразяват с другите. Такива хора са самодоволни, на тях не може да се разчита. Те не изследват с молитва положението си и отговорностите, които носят; не разбират, че единствено чрез вярно изпълнение на задълженията в този живот могат да се надяват да спечелят вечния.

Ако тези хора направят Божието слово предмет на своето изучаване и свой водител, ще видят, че никой човек не живее за себе си. От боговдъхновения доклад ще научат, че Бог оценява човешкото семейство много високо. Създаденото от Него през всеки творчески ден бе наречено “добро”, но за човека, създаден по образа на своя Създател, бяха произнесени думите “твърде добро”. Нито едно същество, което Бог бе създал, не предизвика у Него такава проява на любов. И когато всичко бе изгубено поради греха, Бог даде Своя възлюбен Син да изкупи падналата раса. Неговата воля бе те да не погинат в греховете си, но да живеят, за да използват своите сили за благословието на света и за слава на своя Творец. Изповядващите християнството, които не живеят в полза на другите, но следват собствената си извратена воля вместо Божията, ще бъдат призвани да дават сметка пред Господаря за това, че са злоупотребили с благословенията дадени им от Него.

Исус – Главнокомандващият небесните войски – напусна царските двореци, за да дойде в повехналия и обезобразен от проклятието на греха свят. Той взе на Себе Си нашето естество, за да може с човешката Си ръка да обгърне хората, а с небесната да сграбчи ръката на Всемогъщия, и така свърже смъртния човек с безсмъртния Бог. Нашият Изкупител дойде на света, за да покаже как трябва да живее човек, за да придобие вечен живот. Небесният ни Отец направи безгранична жертва, давайки собствения Си Син да умре за падналото човечество. Цената, платена за нашето изкупление, трябва да ни предложи възвишен поглед към това какви можем да станем чрез Христос.

Докато съзерцаваше височината, дълбочината и широчината на любовта на Отец към нашата погиваща раса, Йоан бе изпълнен с възхищение и преклонение. Не можа да намери подходящи думи, за да изрази тази любов, а само призова света да я съзерцава: “Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наречем Божии чада.” Каква стойност придава това на човека! Чрез греха човешките чада станаха подвластни на Сатана. А чрез безграничната жертва на Христос и вяра в Неговото име синовете на Адам стават Божии синове. Приемайки човешко естество, Христос въздигна човечеството. На падналите хора им се дава още един шанс и чрез връзка с Христос те могат да се обучават, усъвършенстват и издигат, за да могат наистина да заслужат името “Божии чада”.

Тази любов няма паралел. Исус изисква изкупените с цената на Неговия собствен живот, да използват по възможно най-добрия начин талантите, които им е поверил; да напредват в познание на божествената воля и непрестанно да усъвършенстват ума и морала си, докато постигнат съвършенство на характера – малко по-долу от това на ангелите.

Ако онези, които изповядват, че вярват в настоящата истина, наистина бяха нейни представители, живеещи според цялата светлина, огряла пътеката им, щяха постоянно да разпръсват едно влияние за добро и оставят една ярка следа по пътя към небето за всички, които общуват с тях.

Но липсата на вяност и честност сред тези мними християни е сериозна пречка за напредъка на Божието дело. Сатана работи чрез хора под негов контрол. Санаториумът, църквата и останалите институти в Батъл Крик трябва да се боят по-малко от невярващите и откритите богохулници, отколкото от непостоянните последователи на Христос. Те са като Ахановци в стана, които донесат позор и поражение. Точно те възпират Божиите благословения и обезверяват ревностните и себеотрицателни работници в Христовото дело.

В своите отношения с пациентите всички трябва да бъдат движени от по-възвишени мотиви, отколкото само от егоистичния интерес. Всички трябва да чувстват, че този институт е един от Божиите инструменти да се облекчават болките на тялото и да се посочва на болната от грях душа Онзи, Който може да изцели както тялото, така и душата. Освен да изпълняват специалните си задължения, които са им възложени, всички трябва да се интересуват и от благополучието на другите. Себелюбието няма нищо общо с християнския дух. То е изцяло сатанинско по естество и развитие.

В един от Своите скъпоцени уроци към учениците Спасителят описа Божията грижа към творенията Му със следните думи: “Не продават ли се две врабчета за един асарий? И пак ни едно от тях няма да падне на земята без волята на Отца ви. А вам и космите на главата са всички преброени”. Този, Който се навежда, за да обърне внимание дори на малките птички, се грижи по особен начин за всички аспекти на делото Си. Всички работещи в нашите институти са пред погледа на безкрайния Бог. Той наблюдава дали изпълняват дълга си със стриктна честност, или са небрежни и неверни. Невидими ангели постоянно обикалят всяка стая в тези институти. После се възнасят към небето, за да отнесат доклада си с радост или мъка. Всеки акт на вяност се отбелязва; всеки акт на нечестие също се отбелязва; и в края всеки човек ще бъде възнаграден според делата, които е вършил.

Глава 56

Християнско влияние

Всички в санаториума, които са последователи на Христос, в своите отношения с хората трябва да се стараят да издигат християнските стандарти. Колебала съм се да говоря за това, тъй като някои, винаги готови да залитат в крайности, ще стигнат до заключението, че трябва да дискутират с пациентите доктринални въпроси и на религиозните събрания в санаториума да говорят, сякаш са сред братя и сестри на домашно богослужение. Някои не проявяват мъдрост при поднасяне на свидетелството си в тези малки събрания. В ревността си бързат да говорят за Тройната ангелска вест или за други

специфични неща от нашата вяра. Но тези болни хора не разбират повече, отколкото, ако им се говореше на гръцки.

Може да е подходящо тези теми да се предлагат на молитвени събрания от вяраващи, но не и там, където целта е да бъдем от полза на хора, които не знаят нищо за вярата ни. Трябва да приспособяваме молитвите и свидетелствата си според случая и според присъстващата аудитория. Които са неспособни на това, няма нужда да идват на събранията. Има теми, върху които християните винаги могат да размишляват ползотворно, като: християнската опитност, Христовата любов и простотата на вярата. Но ако техните собствени сърца са пропити от тази любов, тя ще свети от молитвите и проповедите им. Нека плодовете на осветяващата истина бъдат видими в живота ни чрез богоподобен пример и тогава тя ще предизвика впечатление, на което не може да противостои никакво друго влияние.

Позор за името „християни“ е това, че в живота на мнозина, изповядващи Христос, се наблюдава толкова малко твърдост и истинско благочестие. Когато се сблъскат със светски вливания, сърцето им се раздвоява. Клонят повече към света, отколкото към Господ. Ако няма някакво мощно вълнение, което да разтърси чувствата им, никой не би си и помислил – гледайки поведението им, – че обичат истината или че са християни.

Някои признават истинността на моите писания, но не извършват никаква радикална промяна; не могат да разпознаят измамните дела на плътското сърце и поради своята духовна слепота се съблазняват от вливания, които могат да покварят и погубят душата.

Магията на изкушението държи под своята власт онези, които не виждат, нито усещат колко е опасна. При всяка благоприятна възможност противникът на душите ги използва като свои инструменти и подклажда всяка искрица поквара, съществуваща в неосветеното им естество. Те проявяват постоянна склонност към зло. Апетитите и страстите им крещат за задоволяване. Навиците, изграждани с години, стават явни под мощното влияние на сатанинските изкушения. Ако тази група хора беше на много мили далеч от който и да е институт в Батъл Крик, Божието дело щеше да напредва далеч повече.

Ако правилно разбират състоянието си и гибелното влияние, което разпръскват, такива хора ще се реформират и ще положат решителни усилия да поправят грешките си. Само че те не размишляват, нито се молят, нито четат Писанията както трябва. Повърхностни са и непостоянни. Не са закотвени никъде. За верните, които имат спасително влияние върху другите, тази група са камък за препъване по пътя им, която многократно затруднява работата им.

Беше ми показано, че лекарите трябва да влязат в по-тясна връзка с Бога, да станат и да работят усърдно с Неговата сила. Тяхната роля е много отговорна. На карта е заложен не само животът на пациентите им, но и техните собствени души. Онези, които получават физическо подобрение, в същото време биха могли да бъдат и духовно подпомогнати. Както здравето на тялото, така и спасението на душата до голяма степен зависят от поведението на лекарите. Съдбоносно значение има това дали са праведни, дали притежават не само научни познания, но и познание върху Божията воля и пътища. Върху тях лежи огромна отговорност.

Братя мои, трябва да видите и да почувствате своята отговорност и, като я имате предвид, да смирите душите си пред Бога, да Го молите за мъдрост. Нямаме представа до каква степен спасението на душите

на хората, чиито тела се стараете да облекчите от страданията им, зависи от вашите думи, действия и поведение.

Вършете работа, която трябва да издържи изпита на съда. Необходимо е да пазите собствените си души от греха на себелюбието, самодоволството и самоувереността.

Трябва да излъчвате истинско християнско достойнство, като избягвате превземките. Бъдете абсолютно честни в сърцето и в живота си. Нека вярата – като палмово дърво – проникне с корените си отвъд външния вид на нещата, за да бъдете духовно освежавани от живия извор на Божията благодат и милост. Има един кладенец на живота, от който извира вода за вечен живот. Трябва да поддържате живота си от този скрит извор. Ако се отърсите от егоизма и укрепите душите си чрез непрестанно общение с Бога, ще донесете щастие на всички, с които общувате. Ще забелязвате пренебрегнатите, ще образовате невежите, ще насърчавате потиснатите и отчаяните, и доколкото имате възможност, ще облекчавате страдащите. Не само ще сочите пътя към небето, но самите вие ще ходите по него.

Не се задоволявайте с повърхностни познания. Не се въодушевявайте от ласкателства, нито се депресирайте от критики. Сатана ще ви изкушава да се държите така, че да ви възхваляват и ласкаят. Но вие бягайте от неговите измами. Вие сте слуги на живия Бог!

Общуването с болните е изтощителна работа и пресушава самия извор на живота, ако няма никакви промени, ако няма възможност за отдых и ако Божиите ангели не ви пазят и закрилят. Ако можехте да видите през колко много опасности ви превеждат тези небесни вестители всеки ден, без да бъдете увредени, от сърцата ви щеше да избликне благодарност, която ще изразите с устни. Ако направите Бога своя сила, и при най-отчайващи обстоятелства ще постигнете висотата и широтата на християнското съвършенство, за което сте смятали, че едва ли някога ще успеете. Мислите ви ще се възвисят, стремежите ви ще се облагородят, ще придобиете ясен поглед върху истината и подбудите ви ще се издигнат над досегашните ви ниски мотиви.

За да постигнете съвършенство на характера, са ви нужни както мисъл, така и действие. Докато общувате със света, трябва да се пазите да не би да търсите твърде пламенно похвалата на хората и да живеете заради тяхното мнение. Живейте внимателно, за да живеете в безопасност! Подхранвайте добродетелта на смирението и полагайте безпомощните си души върху Христос. Можете да бъдете Божии хора във всяко отношение. Посред объркване и изкушения, сред светската тълпа можете да запазите душите си независими и със съвършена приветливост.

Ако ежедневно общувате с Бога, ще се научите да преценявате хората с Неговата преценка и тогава задължението, което Той ви е възложил – да бъдете за благословение на страдащите, – ще намери радушен отклик. Вие не сте свои си! Вашият Господ претендира свято за най-върховните ви чувства и за най-възвишеното ви служене. Той има право да ви използва – и тялото, и духа ви – до предела на вашите възможности за Своя почест и слава. Какъвто и кръст да ви възложи, с каквото и бреме или мъка да ви натовари Неговата ръка, трябва да го приемете без роптание.

Тези, за които работите, са ваши братя в беда, страдащи от физически болести и от духовната проказа на греха. Ако с нещо сте по-добри от тях, то се дължи на Христовия кръст. Мнозина са без Бога

и без надежда в света. Те са натоварени с вина, покварени и деградирани, роби на сатанинските измами. И точно за тях Христос слезе от небето. Те са обект на най-нежното Му състрадание, съчувствие и неуморни усилия, тъй като са на ръба на пропастта. Те страдат поради незадоволените си желания, объркани страсти и обвиненията на собствената си съвест; те са нещастни във всеки смисъл на тази дума, защото виждат, че губят този живот, а нямат никаква перспектива за бъдещия.

Имате много важно работно поле, трябва да бъдете активни и бдителни, да отдавате радостно и неразделено послушание на призивите на Господаря. Винаги имайте предвид, че усилията ви да реформирате другите трябва да се полагат в дух на безусловна любезност. Никога нищо няма да спечелите, ако страните от онези, на които искате да помогнете.

Трябва да издигате пред умовете на пациентите факта, че като им предлагате да променят своите навици и обичаи, вие им предлагате нещо, което няма да ги погуби, но напротив – ще ги спаси; че като се отказват от онова, което досега са ценили и обичали, ще положат много по-сигурна основа. Реформите трябва да се защитават непоколебимо и решително, но нека всяка проява на тесногърдие и надменен дух се избягва внимателно. Христос ни е дал скъпоценни уроци по търпение, издръжливост и любов. Грубостта не е енергичност, нито пък тиранията – героизъм. Божият Син убеждаваше. Държеше се така, че привличаше всички към Себе Си. Неговите последователи трябва да изучават живота Му позадълбочено и да живеят в светлината на Неговия пример, независимо какво се налага да пожертват. Реформа, постоянна реформа – това трябва да представяте пред хората; и нека вашият пример подкрепя ученията ви.

Беше ми представен случай на Даниил. Макар да бе човек със същите страсти като нас, боговдъхновеното перо го обрисова с неопетнен характер. Неговият живот е блестящ пример за това какъв може да стане човек дори в този живот, ако направи Бог своя сила и мъдро използва възможностите и привилегиите, които има. Даниил беше интелектуален великан, но въпреки това не преставаха да търси все по-голямо познание, по-висши постижения. И други младежи имат същите предимства, но те не впрягат като него всичките си сили в търсене на мъдрост – в познание за Бога, както е разкрито в Неговото Слово и дела. Въпреки че Даниил бе един от великите хора на света, не беше нито горделив, нито самодоволен. Чувстваше нужда от освежаване на душата си в молитва и всеки ден можеше да бъде намерен да издига усърдни молитви пред Бога. Не се отказа от тази привилегия дори и когато ровът на лъвовете се отвори да го погълне, ако продължи да се моли.

Даниил обичаше Бога, боеше се от Него и Му се покоряваше. Въпреки това не избяга от света, за да избегне покваряващото му влияние. По Божие провидение той бе в света, но не и от света. С всичките изкушения и прелести на дворцовия живот около себе си, той стоеше с неопетнена душа, твърд като скала в своята вярност към принципа.

Той направи Бога своя сила и не бе изоставен от Него във времето на най-голямата си нужда.

Даниил бе истинен, благороден и великодушен. Винаги се стараеше да бъде в мир с всички, но не позволи на никаква сила да го отклони от пътя на дълга. Желаше да се покорява на онези, които управляваха над него, докато може да го прави с чиста съвест, с истина и правда; но царе и укази не можеха да го накарат да се отклони от своята вярност към Царя на царете. Той бе само на осемнадесет

години, когато го отведоха в езическия палат, за да служи на вавилонския цар. И поради неговата младост и благородното отхвърляне на злото, както и поради непоколебимата му привързаност към правото благородният му пример носи сила на уморените и изкушаваните дори и днес.

Стриктното придържане към библейските изисквания е благословение не само за душата, но и за тялото. Плодът на духа не е само любов, радост и мир, но и себеобуздание. Забранено ни е да рушим телата си, защото те са храм на Светия Дух. Случаят с Даниил ни показва, че благодарение на религиозните си принципи младите хора могат да победят похотите на плътта и да останат верни на Божиите изисквания, дори и това да им струва големи жертви. Ами ако той бе направил компромис с езическите военачалници и се бе поддал на натиска да яде и пие в съгласие с обичаите на Вавилон? Тази едничка погрешна стъпка вероятно щеше да доведе до други, докато накрая връзката му с Небето се скъса и той бъде отнесен от изкушението. Но докато се държешше за Бога с непоколебимо упование, мощният пророчески дух слизаше върху него. Относно задълженията си към дворцовия живот той бе наставляван от хора. Но лично Бог го научи да разгадава тайните на бъдещите векове.

Глава 57

Икономия и себеотрицание

Икономииите в разхода на средства са прекрасен аспект на християнската мъдрост. Този въпрос не се разглежда достатъчно от онези, които заемат отговорни постове в нашите институти. Парите са прекрасен дар от Бога. В ръцете на Неговите деца те са храна за гладните, пиене за жадните и облекло за голите; закрила за потиснатите и средство за лечение на болните. Те не бива да се харчат ненужно и разточително за задоволяване на гордост и амбиции.

За да се задоволят истинските нужди на хората, контролираща сила трябва да бъдат твърдите мотиви на религиозните принципи. Когато християни и светски хора се събират на едно място, християните не бива да бъдат погълнати от светското. Контрастът между двете групи трябва да се запази – ясен и категоричен. Те служат на различни господари. Едните копнеят да ходят в пътя на смирено послушание към Божиите изисквания – пътя на прототата, кротостта и смирението – подражавайки на Образца Исус Христос. А другите се различават от тях по всичко. Те служат на света – нетърпеливи и амбицирани да следват неговите моди в разточително облекло и угаждане на апетита. Точно в тази област Христос даде определена задача на всички, свързани със санаториума. Не бива да намаляваме дистанцията между нас и светските хора, доближавайки се до техните стандарти и отстъпвайки от възвишения път, по който трябва да ходят изкупените от Господа. От друга страна, очарованието на християнския живот – приложените в ежедневието принципи, подчиняването на апетита под контрола на разума, придържането към простота в облеклото и воденето на святи разговори – ще бъде светлина, непрестанно огряваща пътя на хората с лоши навици.

Има слаби и суетни хора, които не притежават дълбочина на ума, нито сила на принципите; които са достатъчно глупави, за да се влияят и да покваряват простотата на Евангелието с преклонение пред модата. Когато виждат някой, които изповядващи че са реформатори, също да си угаждат на апетита и да се обличат според обичаите на света, доколкото им позволяват обстоятелствата, робите на себеугаждането окончателно се затвърждават в покварените си навици.

Заклучават, че в края на краищата не са чак толкова зле и че няма нужда да правят някаква драстична промяна. Божият народ твърдо трябва да издига стандарта на правдата и да пръска влияние, с което да поправа лошите навици на покланящите се пред олтара на модата, и да унищожават магията, с която Сатана държи тези бедни души. Светските трябва да видят забележителен контраст между собствената си разточителност и простотата на реформаторите, следващи Христос.

Тайната на житейския успех е в грижливото и съзнателно внимание към малките неща. Бог създаде простия лист, малкото цветче, стръкчето трева точно толкова грижливо, колкото и света.

Балансираният, силен и красив характер се изгражда чрез отделни действия за изпълнение на дълга. Всички трябва да се научат да бъдат верни в най-малкото, както и в най-голямото. Работата им няма да издържи Божията проверка, ако не включва вярна, старателна и икономична грижа към малките неща.

Всички, свързани с нашите институти, трябва ревностно да се грижат нищо да не се похабява, дори и да става въпрос за неща, за които не отговарят пряко. Всеки може да направи нещо по отношение на икономииите. Всеки трябва да върши работата си не за да получи похвала от хората, но така, че тя да устои пред изпитателния поглед на Бога.

Веднъж Христос даде на учениците си урок по икономия, който заслужава най-внимателно изследване. Той направи чудо, за да нахрани хиляди гладни, които бяха слушали поученията Му; и след като всички се нахраниха добре, не позволи остатъците да се разпилеят. Той, Който можеше да нахрани огромни множества с Божествената Си сила, заповяда на учениците да съберат остатъците, за да не се изгуби нищо. Този урок бе даден както за поука на хората от Христовото време, така и за нас. Божият Син се грижеше за нуждите на земния живот.

Не презря натрошените остатъци след угощението, въпреки че можеше да направи същото угощение когато пожелае. Работниците в нашите институти ще направят добре да последват съвета Му:

„Съберете останалите къшеи, за да не се изгуби нищо”. Това е дълг на всички, а заемащите ръководни постове трябва да дават пример.

Онези, чиито ръце са отворени да откликнат на всеки призив за средства в подкрепа на Божието дело и за облекчаване на страдащите и нуждаещите се, не са нито празни, нито лениви, нито мудни в управлението на делата си. Те винаги внимават разходите да не превишават приходите им. Те са икономични по принцип, считат за свой дълг да пестят, за да могат да дават.

Някои работници – подобно на израилтяните – позволяват на извращения си апетит и на старите навици за угаждане да се домогват до победа. Копнеят – пак като тях – за „праза и лука” на Египет. Всички, свързани с тези институти, трябва стриктно да се придържат към законите на живота и здравето, а не да насърчават чрез примера си лошите навици на другите.

Точно съгрешаването в дребните неща първо отвежда душата далеч от Бога. С едничкия грях на вземането от забранения плод Адам и Ева отвориха вратите пред окаянството на света. Някой може да счита това за нещо малко, но виждаме, че последиците никак не бяха малки. Небесните ангели се движат в много по обширни и възвишени сфери от нас, но и за тях, и за нас важат едни и същи неща.

{4Т 573.3}

Това, което кара съответните служители да изобличават съществуващите грешки и да изискват от всички работници точност, икономии и себеотрицание, не е някакъв зъл скъпернически дух. Не е под достойнството им да бдят за интересите на институтите по този въпрос. Който сам е верен, естествено ще изисква вяност и от другите. Абсолютната честност трябва да управлява делата на ръководителите и да бъде налагана на всички, работещи под тяхно ръководство.

Хората на принципа нямат нужда от ограниченията на ключалки и ключове, нямат нужда да бъдат наблюдавани и вардени.

Те работят истинно и честно винаги – както сами, без нито едно око, което да ги гледа, така и пред погледа на всички. Няма да сложат петно на душата си за каквато и да е печалба или егоистична придобивка. Те презират безчестните дела. Макар друг да не знае, те самите знаят и това би унищожило самоуважението им. Който не е съвестен и верен в малките неща, няма да се реформира, колкото и закони, ограничения и наказания да му се налагат.

Малцина имат моралната издръжливост да устояват на изкушението, особено на апетита, и да упражняват себеотрицание. За някои е твърде тежко да устоят на изкушението да гледат как другите ядат трето ястие, въобразявайки си, че са гладни. Но това усещане не е вик на стомаха за храна, а желание на ума, което не е било обуздано от твърд принцип, нито дисциплинирано чрез себеотрицание. Бариерите на самоконтрола и самоограничението не бива да бъдат отслабвани и сивани в един миг. Павел – апостолът на езичниците – казва: „Уморявам тялото си и го поробвам, да не би, като съм проповядвал на другите, сам аз да стана неодобрен.”

Който не побеждава в малките неща, няма да има морална сила да се противопоставя на по-големите изкушения. Всеки, който се старае да превърне честността в ръководен принцип на ежедневните си дела, трябва да бди, да не би да се полакоми за „среброто, златото и вещите”. Докато се задоволява с проста храна и облекло, ще открие, че е лесно да пази сърцето и ръцете си далеч от осквернението на алчността и нечестието.

Навиците, формиращи в детството и младостта, имат много по-голяма сила от всички останали природни дарби да направят човека интелектуално велик или недоразвит и осакатен. А и най-добрите таланти могат да бъдат деформирани и отслабени чрез погрешни навици. До голяма степен характерът се определя от ранните години. Правилни навици и добродетели, формиращи в младия човек, като цяло бележат живота му до края. В повечето случаи, който почита Бога и зачита правото, ще е научил този урок, преди светът да успее да отпечата своя греховен образ върху душата му.

Общо взето, зрелите хора не се поддават на нови внушения, подобно на твърда скала, докато младите са впечатлителни и тогава е най-лесно да се оформи правилен характер.

Работниците в нашите институти в много отношения имат най-благоприятни възможности за формиране на правилни навици. Никой не е недосегаем за изкушенията, тъй като всеки характер има своите слаби места и е в опасност, когато го атакуват. Който изповядва Христовото име, не бива като самодоволния фарисей да изпитва голямо удоволствие да изброява добрите си дела, а е необходимо да бди за своя морал непрестанно. Като верен войник трябва да пази крепостта на душата си; никога да не

смята, че може да се отпусне и да отслаби своята бдителност дори и за миг. Единствената му безопасност е в усърдната молитва и живата вяра.

Който стане небрежен към стъпките си, преди да усети, нозете му ще се заплетат в мрежа, от която е невъзможно да се освободи сам. За всички трябва да бъде абсолютен принцип да са истинни и честни. Богати или бедни, с приятели или самотни, каквито и да са, трябва да решат с Божията сила никакво влияние да не ги подмамва да извършат и едно лошо дело. Всички трябва да осъзнаят, че от всеки лично зависи как ще напредват различните институти, които Бог е основал сред нас.

-

Глава 58

Мястото и делото на санаториума

Докато пътувахме през щата Мейн, се запознахме със сестра А. – дама, която прие истината по време на престоя си в санаториума. Някога съпругът ѝ бил заможен фабрикант, но нещата се обърнали и той стигнал до бедност. Сестра А. изгубила здравето си и отишла в санаториума на лечение. Там приела настоящата истина, която украсила с верен християнски живот.

Тя има четири прекрасни, умни деца, които са завършени здравни реформатори, и могат да ви обяснят защо. Подобно семейство може да бъде от голяма полза за църквата. Те разпространяват силно влияние в правилната посока.

Мнозина, идващи в санаториума на лечение, стигат до познание на истината и така не само изцеляват тялото си, но и тъмните кътчета в ума им биват осветени от любовта на скъпия Спасител. Но колко повече добро би могло да се извърши, ако всички, свързани с този институт, бяха най-напред свързани с мъдрия Бог и така да се превърнат в проводници на светлина за другите. Обичаите и навиците на света, гордостта на външния вид, себелюбието и себевъздигането се натрапват твърде често и тези грехове на хората, изповядващи, че са Негови последователи, така оскърбяват Бога, че Той не може да работи със сила в тях или чрез тях.

Който е неверен в земните си дела, ще бъде също толкова неверен и в духовните неща. А небрежността към Божиите изисквания, от друга страна, води до небрежност и към нуждите на хората. Неверността преобладава сред това пропаднало поколение, разпространява се и в нашите църкви и институти. Гнусната ѝ следа се вижда навсякъде. Това е един от осъдителните грехове на епохата, който ще отведе хиляди и хиляди в погибел. Ако онези, които изповядват истината в нашите институти в Батъл Крийк, са истински представители на Христос, от тях ще излиза сила, която ще се усети навсякъде. Сатана добре знае това и работи с пълна мощ, с всичката измама на неправдата в онези, които погиват, за да може Христовото име да не се прославя чрез хората, изповядващи, че са Негови последователи. Сърцето ме боли, като гледам как Исус бива позорен чрез недостойния живот и дефектните характери на онези, които биха могли да бъдат украшение и чест за делото Му.

Изкушенията, с които Христос бе нападат в пустинята – апетита, любовта към света и самонадеяността – са трите големи съблазни, които хората най-често трябва да побеждават. Ръководителите на санаториума често ще бъдат изкушавани да нарушават принципите, които би трябвало да управляват подобен институт.

Но те не бива да се отклоняват от правилния курс, за да удовлетворяват наклонностите си или да угаждат на извратения апетит на заможните си пациенти или приятели. Влиянието на подобно поведение е само за зло. Отклоненията от ученията, проповядвани в лекциите или публикувани в изданията ни, се отразяват възможно най-зле върху влиянието и морала на института и до голяма степен обезсмислят усилията му да наставлява и реформира жертвите на извратени апетити и страсти и да ги води при Христос – единственото сигурно убежище.

Но злото не свършва с това. Влиянието се разпростира не само върху пациентите, но и върху служителите. След като бариерите веднъж са съборени, следват стъпка след стъпка в погрешната посока. Сатана представя съблазнителни светски перспективи пред всички, които се отдалечат от принципите и жертват честността и християнската си чест, за да спечелят одобрението на безбожните. Често усилията му се увенчават с успех. И той печели победа там, където би трябвало да се натъкне на съпротива и отпор.

Христос се съпротиви на Сатана заради нас. Ние имаме примера на нашия Спасител, който да укрепва слабите ни решения и успехи. Само че въпреки всичко някои се провалят пред сатанинските изкушения, но не падат сами. Всяка душа, която не успее да постигне победа, повлича и други чрез влиянието си. Който не успее да се свърже с Бога и да получи мъдрост и благодат, които да очистят и възвисят живота му, ще бъде съден за доброто, което е могъл да направи, но не е, защото се е задоволил със суетността на ума и с приятелството на неосветените.

Цялото небе се интересува от спасението на човека и е готово да излее върху него благи дарове, стига той да се съгласи с условията, дадени от Христос: “Излезте изсред тях и отделете се – казва Господ, – и не се допирайте до нечисто”.

Носещите отговорността за санаториума трябва извънредно много да бдят, да не би забавленията там да са такива, че да снижават християнските стандарти, да принижават института до нивото на останалите и да отнемат силата на истинското благочестие в умовете на онези, които са свързани с него.

Светски и тетрални забавления не са нужни за напредъка на санаториума или за здравето на пациентите. Колкото повече забавления от този род получават те, толкова повече ще искат подобни неща - в противен случай няма да им е интересно. Умът става трескав и неспокоен за нещо ново и вълнуващо, което не му трябва. А навлязат ли веднъж подобни забавления, те се чакат отново с нетърпение и пациентите губят всякакъв вкус към простите занимания за запълване на времето. Но това, от което наистина имат нужда, не е вълнението, а упованието.

Веднага щом се въведат подобни забавления, възраженията срещу ходенето на театър отпадат в много умове и доводът, че в театъра могат да се играят и високоморални сцени, събаря и последната бариера. Който желае да допусне забавления от този род в санаториума, по-добре нека потърси мъдрост от Бога, как да води тези бедни, гладни и жадни души при Извора на радостта, мира и щастието.

Когато има отстъпление от правия път, завръщането в него е трудно. Барьерите са премахнати, предпазните стени – съборени. Една стъпка в погрешната посока подготвя пътя за следващата. Една единствена чаша вино може да отвори вратата на изкушението и да доведе до пиянство. Подхранването на едничко желание за отмъщение може да отприщи цяла верига от чувства, които в края да завършат с убийство. И най-малкото отклонение от правото и принципа довеждат до разделение с Бога и могат да приключат с отстъпление. Каквото сме направили веднъж, ще го направим отново – с по-голяма готовност и по-естествено; а ходенето по определена пътека – правата или погрешната – е по-лесно от тръгването по нея. Много по-малко време и труд отнема покваряването на нашите пътища пред Бога, отколкото всаждането на навици в правда и истина. С каквото и да свикне човек – добро или зло, – му е трудно да се откаже от него.

Ръководителите на санаториума трябва веднъж завинаги да решат, че никога няма да угаждат на онзи тип хора, които могат да бъдат щастливи само с нещо ново и вълнуващо.

Твърде много хора са на интелектуална „диета” през целия си живот - страдат както от умствено, така и от физическо разстройство. Мнозина страдат от болести на душата много повече, отколкото от болести на тялото. И няма да намерят облекчение, докато не дойдат при Христос – Извора на живота. Тогава ще престанат да се оплакват от изтощение, самота и неудовлетворение. Задоволство и радост ще придават жизненост на ума, здраве и витална енергия на тялото.

Ако лекари и работници се ласкаят, че могат да открият „панацея” за разнообразните заболявания на пациентите си, като ги обграждат със забавления, подобни на онези, с които те са свикнали през целия си живот, ще останат разочаровани. Нека тези забавления не заемат мястото, което се полага на живия Извор. Гладната и жадна душа ще продължи да гладува и жадува, докато взема участие в тези безполезни удоволствия. А който пие от живата вода, няма да жадува повече за лекомислени, чувствени и възбуждащи забавления. Облагородяващите принципи на религията ще укрепят умствените сили и ще премахнат вкуса към подобен род удоволствия.

Бремето на греха със своите неспокойни и неудовлетворени желания стои в самата основа на широко разпространените болести сред страдащите грешници. Христос е Великият Лекар за болната от грях душа. Тези бедни и нещастни хора имат нужда от по-ясно познание за Него, защото познанието за Него е вечен живот. Те трябва да бъдат търпеливо и любезно (но сериозно!) поучавани как да отворят „прозорците” на душата си, за да може слънцето на Божията любов да освети тъмните кътчета на ума им. Най-възвишените духовни истини трябва да направят сърцето свое обиталище чрез нещата от природата. Птиците в небето, цветята в полето със своята ярка красота, поникващото зрънце и натезжалите от плод клони на лозата, дърветата, разтварящи нежните си пъпки, величественият залез, пурпурните облаци, предвещаващи ясно утро, повторението на сезоните – всички те ни преподават уроци по упование и вяра. Тук въображението намира плодно поле за изява. Будният ум съзерцава с най-голямо задоволство тези уроци на Божествената истина, които Изкупителят на света е свързал с нещата в природата.

Христос остро изобличи хората от Своето време, че не са извлекли от природата онези уроци, които би трябвало. Всички неща – одушевени и неодушевени – издигат пред човека познание за Бога. Същият Божествен ум, който работи върху природните обекти, говори и на умовете и сърцата на хората, създавайки в тях неутолим копнеж по нещо, което нямат. Нещата в света не могат да удовлетворят този копнеж. Към всички тези жадуващи души е отправена небесната вест: „Духът и невестата казват: „Дойди!“ И който чуе, нека рече: „Дойди!“ И който е жаден, нека дойде. Който иска, нека вземе даром водата на живота”.

Божият Дух непрестанно внушава в умовете на хората да търсят онези неща, които единствено могат да донесат мир и покой – по-висшите, по-святите радости на Небето. Христос – Господарят на живота и славата – даде Своя живот, за да откупи човека от властта на Сатана. Нашият Спасител действа непрекъснато чрез влиянието на видимото и невидимото, за да обръща умовете на хората от безполезните удоволствия на този живот към безценното съкровище, което може да бъде тяхно във вечния живот.

Бог желае Неговите люде да заявят пред света с думи и поведение, че никакви земни съблазни или светски притежания не са достатъчни да компенсират загубата на небесното наследство. Онези, които наистина са чеда на светлината и деня, няма да водят лекомислени разговори, да са суетни в облекло и украшение, но ще бъдат трезвени и мислещи, непрестанно ще пръскат влияние, което привлича душите към Изкупителя. Христовата любов, идваща от кръста, пледира в полза на грешника, привлича го с нишките на безпределната Си любов към мира и щастиято, скрити в нашия Спасител. Бог възлага на всички Свои последователи да носят живот чрез свидетелството на непогрешимия език на поведението, облеклото и разговорите, на всичките си житейски стремежи, че силата на истинското благочестие е от полза както за този живот, така и за бъдещия; че единствено то може да задоволи душата на човека.

Славата на Бога се вижда в делата на ръцете Му. Те крият тайни, които ще укрепят човешкия ум, ако ги изследва. Хора, които са се вълнували четейки на измислени истории, ще открият в природата „отворена книга” и ще прочетат в нея истината за Божиите дела. Всеки може да намери тема за изучаване в обикновеното листо на горското дърво, в стръкчетата трева, покриващи земята със своя зелен кадифен килим, в растенията и цветята, във величествените дървета в гората, в могъщите планини, в гранитните скали, в неспокойния океан, в скъпоценните перли светлина, блещукащи в небето, за да направят нощта красива, в неуморното изобилие на слънчевата светлина, в тържествената слава на луната, в зимния мраз, в летния пек, в смяната на сезоните, в съвършения ред и хармония, контролирани от една безпределна Сила – това са теми, които предизвикват дълбок размисъл и разпалват въображението.

Ако лекомислените и търсещи удоволствия хора позволят на ума си да се задълбочава върху истинските, реалните неща, сърцето им не може да не се изпълни с благоговение и те ще прославят Бога на природата. Съзерцаването и изучаването на Божия характер, какъвто е разкрит в Неговото творение, ще отвори поле пред мисълта и ще отвлече ума от долните, пошли и изтощителни забавления. Познанието за Божиите дела и пътища само започва в този свят; изследването им ще продължи през

цялата вечност. Бог е осигурил на човека теми за размисъл, които да задвижат всяка способност на ума. Можем да разчетем характера на Твореца в небето над нас и в земята под нас. Сърцата ни може да са изпълнени с признателност и благодарност. Всеки нерв и сетиво ще откликват на изявите на Божиата любов в чудните Му дела. Сатана измисля земни съблазни, за да може плътският ум да се занимава с неща, които не възвишават, не пречистват, нито облагородяват. Но тогава силите на човека намаляват и се осакатяват. Така мъже и жени, които биха могли да придобият съвършенство на характера, стават тесногръди, слаби и пълни с недостатъци.

Бог възнамерява санаториума, който Той е основал, да стои като запален фар за предупреждение и изобличение. Желаете да докаже на света, че институт, ръководен от религиозни принципи, като прибежище за болните, може да се издържа без да жертва своя особен, свят характер; че може да остане свободен от съмнителните предимства на подобни заведения. Той трябва да бъде инструмент в Неговата ръка за донасяне на големи реформи. Лошите житейски навици трябва да се поправят, моралът да се въздигне, вкусовете да се променят, облеклото да се реформира.

Нездравословният моден стил на обличане води до всякакви болести и този факт трябва да стане известен, за да се проведе реформа, която да предшества успешното лечение. На извращения апетит се угажда и в резултат се стигна до болести. Осакатените и намалени способности на органите не могат да бъдат укрепени и оживотворени без решителна реформа. И ако работещите в санаториума не представят правилно тези истини на здравната реформа във всяко отношение, те самите трябва да преживеят решителна реформа, която да ги направи каквито трябва. В противен случай нека напуснат института.

Мнозина са паднали така ниско, че Бог не може да работи за тях и с тях. Посоката на мислене трябва да се промени, моралната чувствителност да се събуди, за да разберат Божиите изисквания. Същността и есенцията на истинската религия е в това да се осъществява и признава непрестанна връзка с Бога – с думи, облекло и поведение. Смирението да заеме мястото на гордостта, уравновесеността – на лекомислието и посвещението – на безбожното и безгрижно безразличие.

Който има дългогодишен опит в Божието дело, би трябвало много повече от всички останали да използва поверените му от Господаря таланти за най-висши цели. За съжаление примерът на много от тях е повече за съгласие със света. Те влияят повече в полза на угаждането на апетита и склонността към обличане според светските стандарти, отколкото на тяхното обуздаване. Всичко това е в противоречие с делото, което Бог и ангелите се стараят да извършат за нас като народ – да излезем, да се отделим, да се отличаваме от света.

Трябва да се осветим като народ и да искаме сила от Бога, за да отговорим на изискванията на днешното време. Когато неправдата превземе света, Божият народ трябва да се старае да бъде още по-тясно свързан с Небето. Приливът на моралното зло ни връхлита с такава сила, че бихме изгубили равновесие и бихме се подхлъзнали по течението, ако нозете ни не са твърдо основани във Скалата Христос Исус.

Напредъкът на санаториума зависи не само от интелигентността и познанията на лекарите, но и от Божието благоволение. Ако бъде ръководен така, че Бог да може да го благославя, ще успява много и

ще стои далеч пред всеки подобен институт в света. Дадени са голяма светлина, големи знания и най-висши привилегии. И осъждението ще бъде според дадената и получена светлина, която обаче не е била използвана и затова не е светила върху другите.

Умовете на някои са се обърнали в пътя на неверието. Те смятат, че имат причини да се съмняват в думите и делата на Бога, тъй като поведението на някои изповядващи християнството им изглежда съмнително. Но дали това премахва основата? Не бива да превръщаме поведението на другите в основа на своята вяра. Трябва да подражаваме на Христос – съвършения Образец. Ако някой си позволи да отслаби връзката си с Него поради грешките на хората, поради това, че вижда недостатъци в характера на изповядващите истината, винаги ще стои върху подвижни пясъци. Очите ни трябва да бъдат отправени към Начинателя и Усъвършителя на нашата вяра. Необходимо е да укрепим душите си с уверението на великия апостол: „Твърдата основа, положена от Бога, стои, имайки този печат: Господ познава Своите Си.” Бог не може да бъде мамен. Той правилно чете в характера. Претегля подбудите. Нищо не може да избегне от Неговото всевиждащо око. Мислите, намеренията и желанията на сърцето – всичко е открито пред Него.

Няма извинение за съмненията и скептицизма. Бог е дал достатъчно основания за вярата на всички хора, стига те да пожелаят да вземат решения според доказателствата.

Но ако чакат да видят оборено всяко въображаемо възражение, преди да повярват, никога няма да бъдат основани, вкоренени и здраво хванати за истината. Бог никога няма да отстрани всички възможни трудности от пътя ни. Който иска да се съмнява, ще намери причина за това; а който желае да вярва, ще намери изобилие от доказателства, върху които да основе вярата си. Позицията на някои е необяснима, дори за самите тях. Те се носят по вълните без котва, бият се с мъглата на несигурността. Сатана бързо хваща кормилото и отнася крехката им лодка, накъдето пожелае. Те стават покорни на неговата воля. Ако тези хора не бяха го слушали, нямаше да бъдат измамени от софистиката му. Ако бяха останали на страната на Бога, нямаше сега да се чувстват объркани и смутени.

Бог и ангелите наблюдават с голям интерес развитието на характера и претеглят моралната годност. Който устои на сатанинските измами, ще излезе като злато, пречистено през огън. А който оставя нозете си по вълните на изкушението, въобразявайки си като Ева, че ще придобие чудна мъдрост, че ще надскочи невежеството и тесногърдието си, също като нея ще открие, че е жестоко измамен; че е преследвал сенки, че е разменил небесната мъдрост за повърхностна човешка преценка. Малките им познания са ги накарали да се самоизмамят. По-дълбокото и по-цялостно познание за тях самите и за Бога би ги направило разумни и здравомислещи хора, би ги укрепило на страната на истина, на ангелите и Бога.

Божието Слово ще осъди всеки от нас в последния велик ден. Млади хора разговарят за наука и мъдруват повече от писаното, стараят се да обясняват пътищата и делата на Бога, за да ги нагодят според собственото си ограничено разбиране. Но всичко това е ужасен провал. Истинската наука и Боговдъхновението са в съвършена хармония. Фалшивата наука е нещо независимо от Бога. Тя е предвзето невежество. Тази измамна сила пленява и поробва умовете на мнозина и те предпочитат тъмнината пред светлината. Заемат страната на неверието, сякаш да се съмняваш е белег за

добродетелност и знак за величие на ума, докато всъщност е знак за слаб ум и ограничено възприятие за Бога в Неговото творение.

Те не биха могли да проумеят тайните на Неговото провидение, но трябва да ги изследват с всички сили през целия си живот. И тъй като Божиите дела не могат да бъдат обяснени от ограничени ум, Сатана ги обърква със своите софистики и ги оплита в мрежите на неверието. Ако тези съмняващи се души бяха влезли в тясна връзка с Бога, Той би разяснил намеренията Си пред тях.

Духовните неща духовно се разбират. Плътският ум не може да проумее тези таайни. Ако съмняващите се и колебаещите се продължават да следват големия измамник, внушенията и нашепванията на Божия Дух ще отслабват все повече и повече, Сатана ще настоява все по-често, докато умът изцяло се предаде под неговия контрол. Тогава за тези объркани хора глупостта ще изглежда като Божия сила, а онова, което Бог счита за глупост, ще им се струва сила на мъдростта.

Една от големите злини, които сполетяват търсенето на знания и научните изследвания, е че хората, заети с това, твърде често губят от поглед небесния характер на чистата и неподправена религия. Притежаващите светска мъдрост се опитват да обяснят влиянието на Божия Дух в сърцето с научни принципи. Най-малката вреда, която се нанася в случая, е – душата да бъде оставена в лабиринта на скептицизма. Библейската религия просто е тайната на благочестието – нито един човешки ум не може да я схване напълно, а за необновеното сърце е напълно неразбираема.

Божият Син сравни действието на Светия Дух с вятъра, който „духа където ще, и чуваш шума му; но не знаеш откъде иде и накъде отива”. И отново в Свещения доклад четем, че Изкупителят на света се радва в Духа с думите: „Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и земята, задето си утаил това от мъдрите и разумните, а си го открил на младенците.”

Спасителят се радваше, че спасителният план е такъв, щото всички, които са мъдри в собствените си очи, които се надуват със своите учения и празни философии, да не могат да видят красотата, силата и скритата тайна на благовестието. Но всички, които са със смирено сърце, които притежават ученолюбиво, честно, детинско желание да узнаят и да вършат волята на своя Небесен Отец – на тях Словото се открива като Божия сила за спасение. Действията на Божия Дух са глупост за необновения човек. Апостол Павел казва: „Ако Благовестието, което проповядваме, е покрито, то е покрито за тези, които погиват – за тези, невярващите, чийто ум богът на тоя свят е заслепил, за да ги не озари светлината от славното Благовестие на Христа, Който е образ на Бога”.

Успехът на санаториума зависи от запазването на неговата простота на благочестието и от отхвърлянето на светските безумия в ядене, пиене, обличане и забавления. Той трябва да бъде реформаторски във всяко отношение. Нека не бъде създавано нищо само за удовлетворяване желанията на плътта и да не се отнема от мястото, нито от времето, посветено на Христос и службата за Него, защото това ще унищожи силата на института като Божи инструмент за обръщане на бедните и болни от грях души, които поради своето невежество са търсили щастие в гордостта и празното безумие.

„Здраво вкоренени в истината” – това трябва да е състоянието на всички, обвързани със санаториума. Никой не бива да натрапва нашата вяра на пациентите или да влиза в религиозни спорове с тях, но

внимателно подбрани наши вестници и статии трябва да бъдат оставяни навсякъде, пред погледите на всички. Религиозният елемент трябва да доминира. В това винаги е била и винаги ще бъде силата на нашия институт. Нека нашето здравно убежище не се извращава да служи на светския дух и на модата. В нашата страна има достатъчно здравни институти, които приличат повече на удобни хотели, отколкото на места, където болните и страдащите могат да намерят облекчение от физическите си недъзи, а болните им от греха души – мир покой в Исус, както никъде другаде.

Нека религиозните принципи бъдат издигнати на пиедестал и държани там! Нека гордостта и стремежът към популярност бъдат изоставени. Нека простотата и яснотата, любезността и верността се виждат навсякъде! Тогава санаториумът ще стане точно това, което Бог е планирал да бъде. Тогава Господ ще благоволи в него.

-

Глава 59

Влиянието на взаимоотношенията

В нашите институти, където много хора работят заедно, влиянието на взаимоотношенията е много голямо. Съвсем естествено е да се търсят приятелства. Всеки си намира или създава приятели. И влиянието, което приятелите имат един върху друг за добро или зло, е в съответствие със силата на тяхното приятелство. Всеки има приятели, влияе им по някакъв начин и се влияе от тях.

Връзките, които свързват две човешки сърца, са тайнствени; както и начинът, по който се обвързват тясно чувствата, вкусовете и принципите на двама души. Единият улавя духа на другия и копира маниерите и действията му. Както восъкът задържа образа от печата, така и умът задържа впечатленията, създадени от общуването и взаимоотношенията. Влиянието може да е несъзнателно, но това не го прави по-малко мощно.

Ако младежите можеха да бъдат убедени да се обвързват само с чисти, разумни и приветливи хора, това щеше да бъде изключително полезно за тях. Ако си избират приятели, които се боят от Господа, тяхното влияние, ще ги води към истината, към дълга и светостта. Истинският християнски живот е сила за добро. От друга страна, онези, които се обвързват с хора със съмнителен морал, с лоши принципи и практики, скоро ще тръгнат в същия път. Наклонностите на плътското сърце са винаги в посока надолу. Който се сприятелява със скептици, скоро сам ще стане скептик; който избира обществото на долни хора, съвсем сигурно е, че скоро самият той ще бъде такъв. Да се следва съветът на безбожните е първата стъпка към заставането в пътя на грешниците и в събранието на присмивателите.

Нека всички, които искат да оформят праведен характер, да избират да се обвързват със сериозни и разумни хора с религиозни наклонности. Който е изчислил цената и е избрал да гради за вечността,

трябва да влага добър материал в своята сграда. Ако приеме изгнили греди, ако се задоволи с недостатъци в характера си, сградата му е осъдена на срутване. Нека всеки да внимава как строи. Бурята на изкушението ще помете къщата. Но ако тя е здраво и правилно основана, ще издържи изпита.

Доброто име е по-скъпоценно от злато. Младежите имат склонност да се обвързват с хора, притежаващи нисък морал и долен ум. Какво истинско щастие може да очаква един млад човек от доброволната връзка с хора, които имат нисък стандарт на разума, чувствата и поведението? Някои имат извратен вкус и покварени навици и всеки, който си избере такива приятели, скоро ще последва примера им. Живеем в гибелно време, което ще накара сърцата на всички да затреперят. Виждаме как мнозина се лутат в лабиринтите на скептицизма. Причините за това са невежество, гордост и недостатъци в характера. За падналия човек смирението е труден урок. В човешкото сърце има нещо, което въстава срещу изявената истина по въпросите, свързани с Бога и грешниците, с престъпването на Божия закон и с опрощението чрез Христос.

Мои братя и сестри, стари и млади, когато имате един свободен час, отворете Библията и складирайте в ума си нейните скъпоценни истини. Когато сте заети с работа, пазете ума си, дръжте го при Бога, по-малко говорете и повече размишлявайте. Помнете: „За всяка празна дума, която кажат хората, ще отговарят в съдния ден”. Нека думите ви бъдат подбрани – това ще затвори вратата пред противника на душите. Нека денят ви започва с молитва. Работете като пред Божиите очи. Неговите ангели са винаги до вас. Те записват вашите думи, поведение и начина, по който вършите работата си. Ако обърнете гръб на добрия съвет и предпочетете да се обвържете с хора, за които подозирате, че нямат склонност към религията, но все пак твърдят, че са християни, скоро ще станете като тях.

Стъпвате в пътя на изкушението, на бойното поле на Сатана, и ако не бдите непрестанно, ще бъдете победени от измамите му. Има хора, които някога са направили изповед на вярата, но които във всичките си намерения и стремежи са без Бога и без разумна съвест. Те са суетни и нищожни, разговорите им са за празни неща. Ухажването и бракът заемат ума им до такава степен, че изключват всички по-възвишени и благородни мисли.

Взаимоотношенията, избрани от работниците, определят съдбата им както за този свят, така и за бъдещия. Някои, които са били съвестни и верни, са се променили към зло, прекъснали са връзката си с Бога и Сатана ги е подмамил на своя страна. Сега те са невярващи и непочтителни, оказват лошо влияние върху онези, които се поддават лесно. Лошите връзки покваряват характера, принципите се подкопават. „Ходи с мъдрите и ще станеш мъдър, а другарят на безумните ще пострада зле.”

Младежите са в опасност, но са слепи и не разпознават нито посоката, нито резултатите от поведението, което имат. Много от тях се занимават с флиртуване. Сякаш са си изгубили ума. В такива връзки няма нищо благородно, достойно или свято; тъй като са подбуждани от Сатана, влиянието им е такова, че му доставя удоволствие. Предупрежденията към такива хора са напразни. Те са твърдоглави, своеволни и непокорни. Смятат, че предупрежденията, съветите и изобличенията не се отнасят за тях. Поведението им не ги тревожи. Непрестанно се отдалечават от светлината и от Божията любов. Изгубват всякакъв усет към святите и вечни неща. И макар да спазват сухата форма на християнските задължения, в тези религиозни упражнения те не влагат никакво сърце. Твърде късно тези измамници

души ще разберат, че „тясна е портата и стеснен е пътят, който води в живот, и малцина са ония, които ги намират”.

Думи, дела и подбуди се записват; но колко малко осъзнават тези празни, самодоволни глави и твърди сърца, че Божи ангел стои и записва начина, по който използват своите скъпоценни мигове.

Бог ще извади на светло всяка дума и всяко дело. Той е навсякъде. Неговите вестители, макар и невидими, присъстват и в работната стая, и в спалнята. Скрытите дела на тъмнината ще излязат на светло. Мислите, намеренията и целите на сърцето ще се открият. Всичко е голо и открито пред очите на Този, пред Когото ще се изправим.

Във всеки елемент от своята работа служителите трябва да вземат със себе си Исус. Всичко, което вършат, трябва да е точно и пълно, та да издържи изпита. Нужно е да влагат сърце в работата си. Верността е жизненоважна както за обикновените житейски задължения, така и за големите отговорности. Някой може да си помисли, че неговата работа не го облагородява, но ако това е така, то е само защото той е избрал да бъде така. Единствено в негова власт е да унижи или възвиси своя труд. Желаям всеки търтей да бъде накаран да работи за насъщния си хляб, тъй като трудът е благословение, а не проклятие. Съвестната работа ще ни пази от много клопки на Сатана, който „намира работа за празните ръце”.

Никой от нас не трябва да се срамува да работи, независимо колко дребна или робска му изглежда работата. Трудът облагородява. Всеки, който се труди здраво с ум и ръце, е работник. И всеки изпълнява дълга си и отдава почит на вярата си, независимо дали пере, мие чинии или изнася проповеди. Докато ръцете са заети с най-обикновен труд, умът може да се издига и облагородява чрез чисти и святи мисли. Когато някой работник проявява липса на уважение към религиозните неща, трябва да бъде отстраняван от работа. Нека никой не смята, че институтът зависи от него.

Който от дълго време работи в нашите институти, трябва да бъде отговорен работник, благонадежден за всеки пост, верен на дълга, както компасът на полюса. Ако правилно е използвал дадените му възможности, сега ще има уравновесен характер и дълбока жива опитност в религиозните неща. Само че някои от тези работници са се отделили от Бога.

Оставили са религията настрана. Тя не е техен вътрешно присъщ принцип, внимателно съхраняван и пазен, където и да идат, в каквато и компания да попаднат, тяхна котва за душата. Бих желала всички работници сериозно да разсъдят, че успехът в този живот, както и в бъдещия, зависи до голяма степен от верността в малките неща. Който копнее за по-големи отговорности, трябва да проявява вяроност в изпълнението на дълга си там, където го е поставил Бог.

Съвършенството на Божието дело се вижда както в най-малкото насекомо, така и в царя на птиците. Душата на малкото дете, вярващо в Христос, е точно толкова скъпоценна в Неговите очи, колкото са ангелите около трона Му. „Бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият Небесен Отец.” Както Бог е съвършен в Своята област, така и човекът трябва да бъде съвършен в своята. „Всичко, що намери ръката ти да прави според силата ти, направи го.” Верността и честността в малките неща, изпълнението на дребните задължения и малките дела на добротата ще издигнат и изгладят пътя на

живота. И когато работата ни на земята приключи, всеки малък изпълнен дълг, всяка честност ще бъде оценена като скъпоценна перла пред Бога.

-

Глава 60

Сдруженията за брошури

В моето последно видение ми бяха посочени възходът и напредъкът на делото на настоящата истина. Когато бе основано издателството ни в Батъл Крийк, приятелите на делото бяха малцина и нашите хора като цяло бяха бедни. Но когато бяха отправени призови за помощ, мнозина благородно излязоха напред и подпомогнаха делото, подкрепяйки издателската дейност. Господ бе удовлетворен от проявения дух на саможертва.

Оттогава изминаха двадесет и шест години и светлината бе пръсната навсякъде. Началото бе скромно и бяха необходими големи жертви от страна на първите приятели на делото. На всяка крачка се натъквахме на големи препятствия, които да преодоляваме.

Нашите братя, които вложиха средствата си в администрацията на Ривю, извършиха точно онова, което Господ искаше от тях. Той им бе дал средства, които да използват именно за напредъка на делото.

Ходът на времето промени много неща. Светлината се увеличи и разпространи широко. Хората, които искрено се вълнуват за истината, викаха: “Стражо, колко е часът на нощта?” и получаваха разумния отговор: “Утрото иде, още и нощта.” Чрез щателно изучаване на пророчествата разбираме къде се намираме в световната история и знаем със сигурност, че Второто идване на Христос е близо. Резултатите от нашето изучаване трябва да бъдат изнесени пред света чрез пресата. Делото се е разраства и разширява. От година на година изисква все по-големи сгради, развитието му върви стабилно напред. За света е чудо, че е постигнало такъв успех, проповядвайки една така непопулярна истина. Но въпреки нарастването на светлината и утвърждаването на истината, въпреки все по-големите предимства от всякакъв род за напредъка на делото, делата ни все още не съответстват на вярата.

Братята постъпиха право, като се погрижиха за издателството, когато делото бе скромно и влиянието ни – слабо. Не е ли тогава много по-логично сега, когато разрасналото се дело върви напред, да расте и нуждата от средства? Доказателствата за нашето положение се увеличават с всяка изминала година. Наново бяхме уверени, че притежаваме истината такава, каквато е разкрита в Божието Слово; че приемайки Тройната ангелска вест, не следваме никакви басни, а “сигурното пророческо Слово”. Сега живеем в пълната светлина на библейската истина.

Господ призовава Своя народ да стане и да покаже вярата си чрез дела. В миналото, когато бяхме малцина, когато всеки, който имаше възможност, считаше за свой дълг да подпомогне издателството, тогава техните молитви, и дарения – плодът от постоянните им себеотрицателни усилия – се издигаше пред Бога като сладко благоухание. А братята и сестрите, които получиха скъпоценния хляб на живота

чрез нашите издания, трябва да изпитват още по-силно желание да дават от средствата си в подкрепа на това дело.

Братя, Бог ще благослови интереса, който проявявате към издателството, грижейки се за него като за своя собственост. Онези, които нямат никакъв капитал в него, имат привилегиата да инвестират средствата си в това добро нещо. Нуждаем се от вашето съчувствие, молитви и средства. Нуждаем се от сърдечното ви сътрудничество. Надяваме се, че всички, чиито сърца Господ ще направи меки, ще излязат напред със своите средства, които да вложат в тези институти. Не е ли вярно, че носим последната вест на милост към света? Не е ли вярно, че делото ни скоро ще приключи? Така казва Божието Слово. Краят на всичко стои непосредствено пред нас. Следователно предупреждението трябва да бъде разпратено до всяка част на земята.

Нашите издателства станаха сила в света. Настъпи голяма промяна. С нарастването на средствата за просветление на седящите в тъмнина сега не е така трудно, както беше някога, да се види и приеме истината. Онези, които първи поведоха делото, бяха обект на обединените атаки на зли човеци и зли ангели. Омразата на Сатана, който използва хората като свои инструменти, се увеличи поразително. Но от друга страна, вярващите, макар и малобройни, бяха усърдни и ревностни да бранят Божията чест, въздигайки Неговия Закон, който бе потъпкан, и да отхвърлят делата на Сатана, разкрити във всякаква форма на разрушителен грях.

Отначало Сатана се противопостави лично на делото. Бе решен да впрегне всичките си сили, за да смълчи и унищожи от земята онези, които се трудеха за напредъка на светлината на истината. И постигна някакъв успех. Използва злословия и най-свирепо противопоставяне, за да премаже скъпоценната истина, обезсърчавайки нейните защитници. Големият лъжец използва всичките си адски измами по най-различни начини и положи всяко усилие, за да привлече на своя страна един или повече от изповядващите Христос.

Онези, чиито сърца са плътски и са в съгласие повече с архиизмамника, отколкото с Христос, след известно време ще открият истинския си характер и ще се присъединят към неговата армия.

Сатана държи под своя контрол неколцина, които минават за приятели на истината и чрез тях работи срещу нейния напредък. Използва ги, за да сее „плевели” сред Божия народ. Така, без дори да подозираме опасността, сред нас съществува голямо зло. Но докато Сатана работи с всичката измама на нечестieto в онези, които погиват, непоколебимите защитници на истината възпират прилива на противопоставянето и сред потопа от ереси пазят Словото непокътнато. Макар че е имало време, когато църквата е отслабвала поради най-различни обезсърчения и поради бунта, с който е трябвало да се сблъсква, истината все пак е засиявала още по-ярко след всеки конфликт. Силите на Божия народ не са изтощени. Мощта на Небесната благодат съживява, възстановява и облагородява твърдите и истинните.

Отново и отново древният Израел биваше нападан от бунтовни роптатели. Това невинаги бяха хора със слабо влияние. В много случаи именити мъже, водачи в Израел се обръщаха срещу ръководството на Божието провидение и започваха да работят ожесточено за събарянето на онова, което някога бяха градили с ревност. Виждаме как подобни неща се повтарят и в наше време, в нашия живот. Не е

безопасно за никоя църква да се обляга на свой любим проповедник, да се уповава на плътско рамо. Единствено Божията ръка може да удържи всеки, който се облегне на нея.

Докато Христос се появи в небесните облаци със сила и голяма слава, хората ще стават все по-извратени по дух и ще се обръщат от истината към басните. За църквата ще дойдат тежки времена. Ще пророкува във вретисце. Но макар да се сблъсква с ереси и преследвания, макар че ще трябва да се бори с невярващите и отстъпниците, все пак с Божията помощ ще смаже главата на Сатана. Господ ще има народ, твърд като стомана, с вяра – непоклатима като гранитна скала. Те ще бъдат Негови свидетели в света, Негови инструменти за извършване на специалното велико дело за деня на Неговото явление.

Евангелската вест не може да спечели и едничка душа за Христос, не може да намери път към нито едно сърце, без да смаже главата на Сатана. Когато пленникът се отскубне от хватката и се освободи от потисничеството, тиранинът е победен. Издателствата и публикациите са инструменти в Божията ръка за разпращане скъпоценната светлина на истината до всеки език и народ. Тази светлина достига до езическите земи и постоянно атакува суеверията и всеки възможен грях.

Проповедници, които са проповядвали истината с цялата си ревност и усърдие, може да отстъпят и да се присъединят към редиците на нашите неприятели. Но това превръща ли Божията истина в лъжа? “Да не бъде! – казва апостолът. – Но утвърждава Закона.” Вярата и чувствата на хората може да се променят, но Божията истина - никога. Тройната ангелска вест звучи. Тя е непогрешима.

Никой не може да служи на Бога, без да обедини срещу себе си злите хора и злите ангели. Злите духове ще застават на пътя на всяка душа, която иска да се присъедини към редиците на Христос, защото Сатана иска да си върне плячката, изтръгната от хватката му. Зли човеци ще се заставят да вярват в забуди, които може и да са проклинали. Ще се загърнат с мантия на искреност и ще се стараят да мамят, ако е възможно, и избраните.

Че притежаваме истината е толкова сигурно, колкото е сигурно, че Бог е жив. И Сатана с всичките си изкусни адски сили не може да промени Божията истина в лъжа. Докато големият измамник се напруга до крайност, за да обезсили Божието Слово, истината трябва да върви напред като пламтящ факел.

Господ ни е извел и направил обекти на своята чудна благодат. Ще се оставим ли да бъдем омагьосани от празните приказки на отстъплението? Ще изберем ли да застанем на страната на Сатана и неговите армии? Ще се присъединим ли към престъпниците на Божия Закон? Нека по-скоро нашата молитва бъде: “Господи, постави вражда между мен и змията”. Ако не сме във вражда с делата на тъмнината, мощните демонски армии ще ни обградят и Сатана всеки миг ще бъде готов да забие жилото си в сърцата ни. Трябва да го считаме за смъртен враг.

Трябва да му се противопоставим в името на Христос. Нашата работа все още предстои. Трябва да се бием за всеки сантиметър територия. Нека всички, които се наричат с името на Христос, се облекат във всеоръжието на правдата. {4Т 595.5}

Братя и сестри, заради нашите издателства ви призоваваме да се погрижите за тях! Няма от какво да се боите! Вложете парите си в нещо, което ще върши добро! Пръскайте лъчите на светлината из най-тъмните кътчета на света. Това дело не знае що е провал. Ваша привилегия и дълг днес е да правите

онова, което са правили братята ви, когато делото на истината е имало само неколцина приятели. Погрижете се за издателствата така, че да се чувствате ангажирани с техните интереси. Мнозина влагат парите си в светски спекулации и така биват ограбени до последния долар. Молим ви да проявите своята щедрост, като направите инвестиции в нашето издателско дело. Това ще ви донесе добро. Парите ви няма да се изгубят, но ще бъдат вложени в небесната банка като капитал, който нараства. Христос отдаде всичко заради вас; какво ще дадете вие за Него? Той иска сърцето ви – дайте Му го! То е Негово. Исква ума ви – дайте Му го! Той е Негов. Исква парите ви – дайте му ги! Те са Негови. “Вие не сте свои си, защото сте били с цена купени.” Бог иска вас и вашите притежания. Нека думите на царя-псалмист бъдат израз на вашите собствени чувства: “Всичко е от Теб, и от Твоето даваме на Теб.”

Дошло е времето, когато трябва за себе си да знаем защо вярваме това, което вярваме. Трябва да стоим за Бога и за истината срещу безразсъдното невярващо поколение. Човек, който веднъж е познал пътя на живота и се е отвърнал от убежденията на сърцето си към софистиките на Сатана, ще бъде по-непристъпен и по-неподатлив на внушения от онзи, който никога не е опитвал Христовата любов. Ще бъде мъдър да върши зло. Той се обвързва със Сатана въпреки светлината и познанието. Казвам на своите братя: Нашата единствена надежда е в Бога. Трябва да бъдем облечени в Христовата правда, ако искаме да устоим на преобладаващото безбожие. Трябва да покажем своята вяра чрез делата си.

Нека положим добра основа за приближаващото време и да се хванем за вечния живот. Трябва да работим не в своята сила, но в силата на възкръсналия Господ. Какво ще направим, какво ще се осмелим за Исус?

Нашите издателства принадлежат на целия ни народ и всички трябва да работим за освобождаването им от притеснения. За да могат да се разпространяват, изданията ни се предлагат на такива ниски цени, че в администрацията постъпват съвсем малки печалби, които не стигат дори за преиздаването им. Това се прави с най-добри подбуди, но не и с опит и с далновидна преценка.

С ниските цени на книгите издателството не може да натрупа работен капитал. Това не е предвидено напълно и не е внимателно обмислено. Ниските цени карат хората да подценяват книгите. И не е преценено достатъчно добре, че след като веднъж са предложени на ниска цена, ще бъде много трудно тя да бъде вдигната до реалната ѝ стойност.

Служителите ни не са получили подходящо насърчение. Нужни са им средства, за да живеят. Ниските цени на книгите показват тъжна липса на далновидност. Но още една такава се проявява и с отклоняването на крупни средства за брошури и мисионерски общества. Този проблем е доведен до крайност и ще има реакция. За да могат мисионерските общества и брошурите да процъфтяват, инструментите, които ги създават и печатат, също трябва да процъфтяват. Осакатете тези инструменти, обременете издателствата с дългове и брошурите и мисионерските общества няма да постигнат успех.

Ръководството е лошо, но не умишлено, а от ревност и плам за по-бърз напредък на мисионската работа. Поради широкото и изобилно разпространение на книги, брошури и статии институтите, които ги произвеждат, са изтощени и объркани. Опасно е, когато дори едно добро дело стига до крайност. Има опасност отговорните лица да се превърнат в хора на едничката цел, да съсредоточат всичките си мисли върху един клон от делото и да пренебрегнат останалите му части.

Като народ сме длъжни да бдим за всяко нещо. Никой не е в безопасност, ако не търси мъдрост от Бога ежедневно и се осмелява да върви със собствени сили. Опасностите ни обграждат отвсякъде и трябва да внимаваме изключително много, да не би някоя част от делото да стане привилегирована, а другите бъдат ощетявани.

Направена е грешка, като цените на изданията са занижени, за да се решат някакви трудности. Това трябва да се промени. Онези, които са предприели тази стъпка, са били искрени. Те са смятали, че тяхната щедрост ще провокира служителите и народа да работят така, че да се стигне дори до недостиг на книги.

Проповедници и миряни трябва да се отнасят благородно и щедро към нашите издателства. Вместо да търсят начини и да умуват как да се снабдят с възможно най-малко списания, брошури и книги, те трябва да се стараят да помагат на хората да разберат истинската стойност на тези издания. Всички тези центове, отнетити от хилядите издания, са нанесли загуби за хиляди долари на издателствата, докато отделният човек едва ли ще усети няколко цента отгоре.

„Ривю енд Херълд” и „Знамения на времето” като цяло са евтини вестници. „Ривю” е ценен вестник, който разглежда много интересни за църквата теми и трябва да стигне до всяко вярващо семейство. Ако някой е твърде беден, за да си го купува, би трябвало църквата чрез абонамент да увеличи тиража на вестника и да снабди затруднените семейства. Колко по-добро е това, от колкото бедните да бъдат оставяни на милостта на издателството или мисионерското общество.

Същата линия трябва да се следва и със „Знамения”. С някои изключения този вестник става все по-интересен и ценен като издание на пионерите още от основаването си. Тези два вестника преследват една и съща цел. И двата са инструмент в голямото поле и вършат своята особена работа за разпространяване на светлината за днешното време – подготовката за Божия ден. Всички трябва да се ангажират с подкрепата както на единия, така и на другия.

„Очите на Господа са върху праведните и ушите Му - към техния вик.”

Христос ще подкрепи онези, които отиват при Него за мъдрост и сила. Ако изпълняват дълга и делото си със смирение на душата, облягайки се на Исус, Неговият мощен ангел ще се опълчва около тях и Този, на Когото са се облегли, ще докаже, че е всемогъщ Помощник във всяка беда. Всички, заемащи отговорни постове, трябва ежедневно все по-отблизо да опознават превъзходството, верността и любовта на Христос. Трябва да бъдат готови да възкликнат с увереност: „Зная в кого съм повярвал!” Необходимо е да работят като братя, без никакво съперничество. Всеки да изпълнява своя дълг, знаейки, че Божието око изследва подбудите и намеренията и чете най-скритите помисли на душата. Делото е едно. И ако водачите не оставят своя ум, чувства и идеи да заемат водещото място, но ги променят според Господното намерение, тогава между тези два клона на делото ще има свършена хармония.

Нашият народ трябва да положи по-големи усилия за увеличаване разпространението на „Ривю”. Ако братята и сестрите проявяваха по-голямо усърдие да се захванат с това и после по-голямо постоянство в това, всичко щеше да бъде добре. Всяко семейство трябва да има този вестник. Ако се откажат от скъпите си и луксозни вещи, от чая и кафето, мнозина, които сега се лишават от тази

ежеседмична духовна храна, щяха да могат да си плащат, за да може вестителят на светлината да влиза и в техния дом. Почти всяко семейство получава един или повече светски вестника, често съдържащи любовни истории и вълнуващи разкази за злодеяния и убийства, които вредят на всекичитател. Който се съгласява да мине и без „Ривю енд Херълд”, губи много. От неговите страници Христос може да му отправя Своите предупреждения, изобличения и съвети, които да променят хода на мислите му и да бъде за него Хлябът на живота.

Вестниците ни не бива да бъдат пълни с дълги дискусии или с доктринални спорове, които обременяват читателя, но да съдържат кратки и интересни доктринални и практични статии. Цената им не бива да бъде толкова ниска, че работата по тях да е на „ръба”. Същият интерес, който се проявява към разпространението на „Знамения на времето”, трябва да се порявява и към „Ривю”. Ако това стане, усилията ще се увенчаят с успех.

Намираме се на омагьосана земя и Сатана непрестанно действа, за да люлее приспивно нашия народ в люлката на плътската сигурност. Има някакво безразличие и липса на усърдие, които парализират усилията ни. Исус беше ревностен работник и когато Неговите последователи разчитат на Него, и работят както работеше Той, ще видят и усетят същите резултати. Нежно е да се положи усилие нашите издания да получат подходяща цена и постепенно да бъдат върнати към реалната си стойност. Не бива да се плашим от виковете за спекулации и трупане на пари! Трябва да вървим уверено напред, да не се разколебаваме от критика, да не се покваряваме от аплодисменти. Работата по връщането на вестника към реалната му стойност е много по-трудна задача, отколкото мнозина предполагат. Но тя трябва да бъде извършена, за да се спасят издателствата ни от притеснения.

Братята трябва да се пазят да не би плановете и работата им да станат стереотипни; да не би да изразходват време и пари, за да подготвят точни указания за извършването на това дело по определен начин, сякаш в противен случай няма да бъде осъществена правилно. Има опасност от прекалена прецизност. Трябва да бъдем по-внимателни, за да избягваме разходи по транспортирането на книги и хора. Това влияе лошо върху Божието дело. Братя, действайте предпазливо, икономично и разсъдливо. Имаме да вършим велико дело, а издателствата ни са притеснени. В офисите на Батъл Крийк вярно работят хора, които не получават еквивалентното възнаграждение за своя труд. Към тях не се отнасяме справедливо. Ако работеха другаде, щяха да получават двойно повече от тук, но те съвестно си вършат работата, защото разбират, че Божието дело се нуждае от помощта им.

Има да се свърши много работа по съставянето и изпълнението на плановете за напредъка на Божието дело. Изданията ни трябва широко да се разпространяват, защото вършат голяма работа. Но ми беше показано, че има опасност тя да стане толкова механична, сложна и обърквана за нас, че да се върши по-малко, отколкото, ако се действаше по-простичко, по-директно, ясно и решително.

Нямаме нито време, нито средства да поддържаме всички части на този механизъм в хармонично действие.

Братята, които носят отговорност за планирането в тази част от делото, трябва да помнят, че макар известно образование и опит да са много важни за разумното вършене на работата, има опасност да им

се придаде твърде голямо значение. Ако придобием възможно най-пълното образование - до най-малките подробности, - но загърбим жизненоважните принципи, ще се превърнем в сухи и формални работници. Сърцата, които Бог е направил меки чрез действието на Своята благодат, са най-подготвени за тази работа.

Бог иска работа от сърце. Ще приеме само несебелюбиви намерения, чисти и възвишени принципи, висши и святи подбуди. Неговата благодат и сила ще работят заедно с такива хора. Всички, които осъзнаят, че Бог е Този, Който подготвя хората за Своето идване, при всяка възможност ще полагат безкористни усилия за създаването на брошури и за вършенето на мисионска работа. Само че може би твърде много средства се използват и твърде много време се пропилява, за да се направи всичко абсолютно точно, докато работата от сърце се пренебрегва, а се запазва сухата форма.

Казвам ви откровенно, че Исус и силата на Неговата благодат са били изключени! Резултатите показват, че механичната работа е заела мястото на благочестието, смиренieto и светостта на сърцето и живота. По-духовните, по-посветените и смирените работници не намират място, което да заемат и се отдръпват. Младите и неопитните научават формата и вършат работата си също механично, но нямат истинска любов, нито чувстват отговорност за душите. Този тържествен и страшен ден на отговорности се нуждае повече от силата на благочестието, отколкото от външни форми и механично действие.

В Небето има ред; на земята също би трябвало да има ред и система, за да може делото да напредва без объркване и фанатизъм. Нашите братя работят за тази цел, но докато някои служители постоянно носят бремето за душите и винаги се стараят да водят хората към духовни постижения, има и други, които не са така съвестни, не са вдигнали кръста на Христос и не познават стойността на душите – такава, каквато е представена на Голгота. И обучавайки останалите също на механична работа, стават безпомощни формалисти, без да занасят Спасителя на хората.

Сатана непрестанно се труди да принизи службата за Бога до глупава форма, безсилна да спасява души. Енергията, усърдието и способностите на работниците губят жизненост от усилията всичко да се направи абсолютно систематично. Изнурителния труд, който служителите трябва да полагат, за да поддържат в действие този сложен механизъм, им отнема толкова много време, че духовната работа се занемарява. И освен всичко друго тази работа изисква толкова много средства, че останалите клонове на делото ще залиняват и загиват, поради това че не получават дължимото им внимание.

Мълчаливите вестители на истината трябва да бъдат разпръснати като есенни листа, но проповедниците не бива превръщат тази работа във форма, оставяйки настрана посвещението и истинската набожност. Десет истински обърнати, мотивирани и несебелюбиви работници могат да направят повече в мисионското поле от сто, които ограничават усилията си до създаване на форми и спазване на механични правила; които работят без дълбока любов към душите.

Бдителната мисионска работа в никакъв случай не бива да се пренебрегва. Тя прави много за спасението на душите. Успехът на Божието дело до голяма степен зависи от нея. Но онези, които я вършат, трябва да бъдат духовни; думите им да дишат светлината и любовта на Исус, да чувстват бремето на делото. Трябва да бъдат мъже и жени, които могат да се молят, които имат близка връзка с Бога. Нужни са готов ум, осветена воля и твърда преценка. Те са научили от Небесния Учител най-

ефективния метод за апелиране към душите. Научили са уроците си в Христовото училище. Вършат работата си, интересувайки се единствено от Божията слава.

Без това обучение, заедно с всички уроци, които сте получили от своите учители относно формите и правилата – колкото и пълни да са – ще си останете само новаци в работата.

Трябва да се учите от Христос! Трябва да се отречете от себе си заради Христос! Трябва да подложите врата си под игото на Христос! Трябва да носите бремето на Христос! Трябва да чувствате, че не сте свои си, но Христови слуги, които правят това, което Той им е възложил – и не за похвала, почести или слава, а само заради Неговата скъпоценна Личност! Във всичките ви дела трябва да са вплетени Неговата благодат, Неговата любов, Неговото посвещение, Неговата ревност, Неговото неуморно постоянство, Неговата несломима енергия – сега и през вечността.

Брошурите и мисионската работа са добро дело. Божие дело! В никакъв случай не бива да бъдат омаловажавани, но има една непрестанна опасност те да бъдат отклонени от истинската си цел. Нужни са колпортьори, които да работят в мисионското поле. Хора с недодялани маниери не са подходящи за тази работа. Мъже и жени, които притежават такт, умеят да общуват, предвидливи са и имат проницателен ум, които знаят стойността на душите – те са които могат да постигнат успех.

Работата на колпортьора е възвишена и той ще постигне успех, ако е честен, усърден и търпелив, ако стабилно върши онова, с което се е заел. Трябва да влага сърце в работата си – да става рано, да работи прилежно, да използва по най-подходящия начин способностите, които Бог му е дал. Ще среща трудности. Но ако се изправя срещу тях с непресекващо постоянство, ще ги преодолее. Много може да се спечели чрез любезност. Колпортьорът трябва постоянно да работи за формирането на уравновесен характер. Великият характер се формира чрез малки дела и усилия.

Има опасност да не насърчаваме достатъчно своите служители. Бяха ми показани някои хора, които Бог е призовал за служба, да навлизат в полето като колпортьори. Това е отлична подготовка, ако тяхната цел е да разнасят светлината, да носят истината, разкрита в Божието Слово, направо в домашния кръг. Често в разговори се отваря дума за религиозни теми и за Библията. Ако те вършат работата си както трябва, ще посещават семейства, ще имат съчувствителни сърца, ще изпитват любов към душите и с думи и поведение ще разнасят аромата на Христовата благодат. Резултатът от това ще бъде едно голямо добро. Ще бъде една прекрасна опитност за всеки, който има намерение да служи на Бога.

Само че мнозина в колпортьорското поле са изкушени да продават книги и картини, които не отразяват нашата вяра и не носят светлина. Склонни са да правят това, защото финансовата изгода е по-съблазнителна, отколкото, ако работеха само като проповедници. Тези хора не притежават специална годност за духовна служба. Не притежават онзи опит, който би ги направил годни за работа. Губят както времето, така и възможностите си с подобна работа. Не се учат да носят бремето за душите и всеки ден да придобиват знания за най-успешните начини, по които да печелят хора за истината. Такива често се отвръщат от нашепванията на Божия Дух и получават светски отпечатък на характера. Забравят

колко много дължат на Господа, Който е дал живота Си за тях. Употребяват силите си за собствените си себелюбиви интереси и отказват да се трудят в лозето на Господа.

Разтревожих се, като видях различните мрежи, които Сатана плете около онези, които Бог би могъл да използва, като ги отвръща от делото на служенето. Със сигурност ще настъпи недостиг на служители, ако не насърчаваме повече хората да използват способностите си, за да работят за Господа. Сатана постоянно и неуморно им представя финансовата изгода на светските начинания, за да пленява ума им и да не им позволява да изпълняват онези задължения, които са жизненоважни за придобиване на опит в Божиите неща. И когато вижда, че те напредват и се посвещават на делото за проповядване на истината, прави всичко възможно да ги накара да изпаднат в някаква крайност, която ще отслаби влиянието им и ще им причини загубата на онова, което биха спечелили, ако бяха уравновесени от Божия Дух.

Беше ми показано, че нашите служители си вредят много, като са небрежни в начина си на говорене. Вниманието им бе обърнато към този важен проблем, бяха им дадени предупреждения и наставления чрез Божия Дух.

Техен дълг бе да се научат как най-мъдро да използват дара на речта. Гласът – този небесен дар – е мощно средство за добро и ако не бъде увреден, ще прославя Бога. Всичко, което трябва да се направи, е съвестно да се следват няколко прости правила. Само че, вместо да се обучават, което би могло да стане чрез съвсем обикновени упражнения, те си наемат преподавател по ораторско изкуство.

В резултат на това мнозина, които чувстват, че Бог има работа за тях – да преподават истината на другите, – се увличат и побъркват по красноречието. Всичкото, от което определени хора се нуждаят, е да им бъде представено такова изкушение. Интересът им бива привлечен от това ново нещо. Така и младежи, и някои проповедници силно са се увлекли. Те напускат своите работни полета – пренебрегват всичко в Господното лозе – и дават пари, отделят от скъпоценното си време, за да посещават курсове по ораторско изкуство. Когато се върнат от такова обучение, те вече са скъсали с посвещението и религията, захвърлили са бремето за душите така, както се захвърля дреха. Поддали са се на сатанинските внушения и той ги води, където си поиска.

Някои се самопровъзгласяват за учители по красноречие, но не притежават нито благоразумие, нито способности. Стават отвратителни за аудиторията, тъй като не прилагат правилно придобитите знания. На изявите им липсва достойнство и добър усет. „Геройството“ им затваря вратите за всяко влияние, което биха могли да придобият в бъдеще като вестители на истината пред света. Това е сатанинска измама. Добре е говорът да се усъвършенства, но да се влагат време и пари единствено в това и то да обсебва ума, означава да се изпадне в крайност и да се покаже голяма слабост.

Млади хора, наричащи себе си пазители на съботата, прикачват „прпреподавател“ към имената си и така обиждат общността с нещо, което не разбират. По този начин мнозина извращават светлината, която Бог е счел за необходимо да им даде. Те не притежават уравновесен ум. Красноречието се е превърнало за тях във фиксидея. Впримчило ги е да се заемат с работа, която не могат да вършат мъдро, и проваля възможностите им да постигнат нещо, което – ако бяха смирени и скромни в страх Божи – щяха да постигнат с величествен успех.

Тези младежи можеха да се подготвят и да бъдат полезни в мисионското поле като колпортьори или като проповедници, да се заемат с мисионска работа и да направят нещо както за тук, така и за вечността. Но те са полудели от мисълта да станат учители по ораторско изкуство, а Сатана стои отстранен и се смее, че е успял да ги хване в мрежите, които е заложил за тях.

Божиите слуги винаги трябва да са балансиранни личности. Необходимо е да потискат и контролират силните черти на характера си и ден след ден полека да започнат да отразяват естеството на онзи живот, който градят. Дали са християнски джентълмени в ежедневието си? Виждат ли се в живота им благородни и почтени дела, които ще направят постройката на характера им да стои твърдо като неопетнен Божи храм? Както една некачествена дъска може да доведе до потъването на кораба и една пукнатина да направи веригата безполезна, така и една неморална черта на характера, разкрита в думи или дела, пръска влияние за зло и ако не бъде победена, ще погуби всяка добродетел. }

Всяка способност на човека е работник, който гради за тук и за вечността. Ден след ден сградата расте, дори и нейният собственик да не осъзнава това. Тя ще стои или като предупредителен сигнал поради своята уродливост, или като постройка, на която Бог и ангелите се възхищават заради нейното съответствие с Божествения Образец. Умствените и нравствени способности, които ни е дал Бог, не съставляват характера. Те са таланти, които трябва да употребим. И ако го направим както трябва, ще формират правилен характер. Човек може да държи в ръката си скъпоценно семе, но това семе не е градина. То трябва да бъде посадено, за да се превърне в дърво. Умът е градината, а характерът е плодът. Бог ни е дал способностите, за да ги култивираме и развиваме. Собственото ни поведение определя и характера ни. Упражняването на тези способности така, че да са в съгласие помежду си и да формират ценен характер, е дело, което никой друг не може да извърши за нас.

Който притежава остри и груби черти на характера, се провинява пред Бога, ако чрез упражняване не ги потиска и не изкоренява горчивината от своето естество.

Човек, който се поддава на нетърпението, служи на Сатана. „Комуто предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на онзи, комуто се покорявате.” В Божиите очи добрият характер е по-скъпоценен от офирско злато. Господ желае хората да работят за тук и за вечността. В наследство сме получили както добри, така и лоши черти, но чрез култивиране можем да направим лошите още по-лоши или добрите още по-добри. Дали в нашите души, както при Юда, лошите ще вземат надмощие, или ще бъдат прогонени и добрите ще победят?

Принципите, правото и честността винаги трябва да бъдат ценени. Честността не може да остане там, където има хитрост. Двете никога не могат да бъдат в съгласие – едната е Ваал, а другата – Бог. Господ изисква от Своите слуги да бъдат почтени в подбуди и действия. Всяка алчност и сребролюбие трябва да бъдат победени. Който избере честността за свой спътник, тя ще се въплъти в делата му. Светът не харесва такива хора, но пред Бога те са прекрасни.

Сатана се натрапва навсякъде. Разделя и най-добри приятели. Има хора, които непрекъснато приказват, клюкарстват и разнасят лъжливи свидетелства, сеят семената на несъгласието и предизвикват кавги. Небето гледа на такива като на най-успешните слуги на Сатана. Потърпевшият човек е в далеч по-малко опасно положение от онзи, когото ласкаят и величаят за малкото положени от

него усилия, които, изглежда, са се увенчали с успех. Похвалата от мними приятели е по-опасна от укора.

Всеки, който сам хвали себе си, унищожавя блясъка и на най-добрите си усилия. Истински благородният характер не се обръща, за да се възмуцава от фалшивите обвинения на неприятелите. Всяка изречена дума пада без да му навреди, защото това, което не го поваля, го прави по-силен. Господ желае Неговият народ да се свърже тясно с Него – с Бога на търпението и любовта. Всички трябва да проявяват Христовата любов в живота си. Нека никой не се осмелява да омаловажава репутацията или положението на друг – това е самоизтъкване. Сякаш казва: „Аз съм толкова по-добър и способен от теб, че Бог ме предпочита. Ти не струваш толкова много”.

Нашите служители на отговорни постове са хора, приети от Бога.

Няма значение с какъв произход са, какъв пост са заемали преди, дали са вървели след ралото, дали са работили в дърводелска работилница, или са имали привилегията да учат в колеж – щом Бог ги е приел, нека всеки човек се пази, да не би да хвърли и петънце върху тях. Никога не говорете презрително за когото и да е, защото той може да е велик в Господните очи, докато онези, които се смятат за велики, да бъдат оценени от Бога като недостатъчни поради извратеността на сърцата им. Единствената ни сигурност е да стоим ниско, в подножието на кръста, да бъдем малки в собствените си очи и да се уповаваме на Бога, тъй като единствено в Неговата власт е да ни направи велики.

Нашите служители са в опасност да си припишат заслугите за онова, което вършат. Те смятат, че Бог благоволи в тях и тогава се държат като независими, самодоволни. В този случай Господ ги предава на приспивното люлеене на Сатана. За да може работата ни за Бога да бъде приета, трябва да притежаваме кротък дух, смирен ум и всеки да счита другия по-горен от себе си. Много е зложено на карта. Всички се нуждаем от способност за преценка. Работата на всеки човек е достатъчно важна, за да се изисква да я върши грижливо и с вяроност. Един не може да върши работата на всички. Всеки заема своето си място и има своята си работа, и всеки трябва да осъзнае, че начинът, по който я върши, трябва да издържи проверката на съда.

Делото пред нас е важно и обширно. Денят на Бога приближава бързо и всички работници в голямото Господно поле трябва да жадуват да станат свършени, да не им липсва нищо, да не изостават в никоя дарба, но да очакват появата на Човешкия Син в небесните облаци. Нито един миг от скъпоценното ни време не бива да бъде посветен на довеждане другите в съгласие с личните ни идеи и мнения. Бог ще обучи хора за свои съработници във великото Си дело, за да достигнат най-висши изяви на вярата и развитие на уравновесен характер.

Хората имат най-различни дарби и някои подхождат повече на един отдел в делото, отколкото на друг. Това, в което някой се провали, неговият брат служител ще бъде достатъчно силен да довърши. Работата на всеки на неговото място е важна.

Умът на един не може да контролира ума на друг. Ако някой се изправи, чувствайки, че никой не може да му влияе, че притежава преценка и способност да разбира всеки клон от делото, на такъв не му достига Божията благодат.

Моят съпруг притежава опит и способности, които са много ценни, ако бъдат осветени от Христовата благодат. Бог ще приеме труда му напълно, ако подражава на Образеца.

Бог желае старейшини Хаскел, Бътлър, Уитни и Уайт да се приближат повече до Него. Тези мъже може да притежават скъпоценни качества, но ако Христос не се открие в характера им, техните жертви няма да бъдат приети повече от жертвата на Каин. Неговата жертва беше добра според него, но в нея нямаше Спасител.

-

Глава 61

Любов към света

Скъпи братя и сестри в _____, вие живеете в богата и красива страна, където изобилните дарове на Божието провидение са пръснати със щедра ръка; но ако не се употребяват мъдро, същите благословения ще нанесат проклятие. Някои от вас са претоварени от грижите на този живот, а други се опиват от духа на света. Намирате се в опасност. Това с особена сила важи за младите сред. Родителите не са тясно свързани с Бога, за да могат да работят разумно, в неговия Дух и сила за обръщането на своите деца. Дългите разговори няма да ги обърнат. Често са необходими изобличения и ограничения, но често с тях се отива твърде далеч, особено когато живото благочестие в живота на онези, които отправят изобличенията, не е за пример.

Нашите думи и дела са плодът, който принасяме. Посветеният живот е ежедневна, жива проповед. Вътрешната набожност и истинското посвещение бързо намират външен израз. Голямата нужда на църквата в _____ е чиста и неопетнена религия.

Всеки от тях трябва да полага лични усилия да се приближава към Бога. Никой не може да бъде спасен с пълномощно, а всеки мъж и жена трябва да изработва личното си спасение със страх и трепет. Сатана има много по-голяма власт над някои от изповядващите истината, отколкото мнозина осъзнават. Вместо Христос в сърцето царува Аз-ът. Самолюбие, себичност, завист и гордост пропъждат Божието присъствие.

Божията любов трябва да попие в душата. В противен случай плодовете на правдата няма да се появят. Не е безопасно да се угажда на суетността и гордостта, да се обичат властта и печалбата. Най-лошият аспект на себелюбието е да тормозите, да критикувате и да се оплаквате - просто защото имате власт да го правит, и защото онези, над които издевателствате, не могат да ви попречат. Именно себелюбието поражда вражди в семейния кръг и в църквата. Нехристиянското сърце смята, че открива големи грешки у другите там, където изобщо няма такива, и се задълбочава в дребните неща, докато те започнат да изглеждат силно увеличени. Работата по оправянето на тези малки неща, които на някои им изглеждат така огромни, Бог е оставил на Своите последователи да я свършат сами. Нека тези зловещи различия не стоят, докато се превърнат в горчиви корени за църквата, които да осквернят

мнозина. Когато Христос обитава в сърцето, то ще бъде така меко и пропито от любов към Бога и към човека, че тормозът, намирането на грешки и раздорите изобщо няма да съществуват. Христовата религия в сърцето ще донесе на своя притежател пълна победа над онези страсти, които се стремят да го завладеят.

Христос казва: “Първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави”. Това обещание никога няма да пропадне. Не можем да се радваме на Божието благоволение, ако не приемем условията, според които се дава то. Ако ги изпълняваме, ще получим такъв мир, задоволство и мъдрост, каквито светът никога не може нито да ни даде, нито да ни вземе. Ако като църква искате си осигурите богатите Божии благословения, тогава за всеки от вас лично Той трябва да бъде Първият и Последният, и всичко във всяка мисъл, план и дело. Послушанието към Бога е пръв дълг на всеки християнин. Смиреният ум и благодарното сърце ще ни въздигнат както над незначителните проблеми, така и над истинските трудности.

Колкото по-малко сериозни, енергични и бдителни сме в службата си за Господа, толкова повече умът ни ще се занимава със самите нас, ще увеличава „къртичините” до „планини” от трудности. Ще се чувстваме оскърбени дори когато никой не е имал намерение да прояви неуважение към нас.

Бремето на Божието дело, възложено на Мойсей, го направи силен. Докато в продължение на много години пасеше стадата на Йотор, той придоби опит, който го научи на истинско смирение. Но Божият призив го завари – както ще завари и нас – неподготвен, колеблив и изпълнен с недоверие към себе си. Заповедта да изведе Израел му изглеждаше неизпълнима. Но в страх Божи той прие доверието. Забележете резултата – Мойсей не доведе делото до самия му край, но със сила от Бога положи най-сериозни усилия да се издигне и освети за своята свещена мисия.

Мойсей никога нямаше да се подготви за своя доверен пост, ако искаше от Бога Той да му свърши работата. Светлина от Небето ще дойде върху онези, които чувстват нужда от нея и я търсят като скрито съкровище. Ако обаче потънем в състояние на бездействие и доброволно се оставим под контрола на сатанинските сили, Бог няма да ни изпрати вдъхновението Си. Ако не напъраме до крайност силите, които ни е дал, завинаги ще си останем слаби и безполезни. Нужни са много молитви и най-енергични действия, за да се подготвим за работата, която Бог ни поверява. Мнозина никога не стигат до положението, до което биха могли, защото чакат Бог да свърши онова, за което Той им е дал сили да извършат сами. Всички, подготвени да принесат полза на този свят, трябва да се обучават чрез най-сурова интелектуална и морална дисциплина. И тогава Бог ще им помогне, като съчетае небесната сила с човешките усилия.

Мнозина в _____ ще се провалят, защото не се интересуват от напредъка на делото и не представят правилно освещението чрез истината в своето ежедневие. Не възвишават живота си като Мойсей, за да отговорят на високите стандарти. Ако го правеха, към техните редици щяха да се присъединяват още много хора, които да ликуват в истината. Страшно нещо е да отдалечаваме души от Христос чрез своя неосветен живот.

Нашата религия трябва да бъде нещо повече от религия на ума. Тя трябва да въздейства на сърцето и едва тогава ще упражни коригиращо влияние върху живота. Лошите навици не се побеждават с едно

усилие. Аз-ът може да бъде покорен само чрез продължителни и сурови битки. Това самообучение трябва да се проведе от всеки църковен член. Боклукът, събран в сърцето, трябва да се изхвърли преди човекът да може да служи на Бога целеустремено, украсявайки своята изповед с добре организиран живот и думи. Тогава и само тогава ще може да поучава грешниците на истината и да печели души за Христос.

В тази църква има хора, които смятат, че могат да наставляват другите в истината, а са раздразнителни, нетърпеливи и търсят грешки в собствените си семейства. Такива имат нужда някой да учи тях, докато станат търпеливи и боящи се от Бога у дома. Необходимо е да научат първите принципи на истинската религия. Трябва да търсят Бога с усърдие в душата, защото са нападнати за семействата си и опустошителна градушка, която потиска и унищожава братята им. Такива хора не заслужават званието “съпруг”, защото не свързват семейството с християнска любов, съчувствие и истинско достойнство на набожен живот и Христов подобен характер.

Тържествената и свята истина – изпитващата вест, дадена ни от Бога, за да я предадем на света – възлага върху всеки от нас най-строгото задължение да се стремим да преобразим ежедневието си живот и характер така, че да я представят. Непрестанно трябва да чувстваме близостта на времето и страшните събития, които пророчеството предрича, че ще настанат скоро. Тъй като тези истини не са станали реалност в живота ни, между него и истината, която изповядваме, няма съответствие. Мнозина „заравят в земята” талантите, които би трябвало да вложат, за да бъдат увеличени, когато Бог се завърне и им каже: “Дай сметка за настойничеството си”. Мойсей стана велик, тъй като използваше талантите си в служене за Бога. Той стана красноречив, търпелив, благонадежден и способен да извърши най-великото дело, поверявано някога на смъртен човек.

Такъв е резултатът за характера, когато човекът се предаде на Бога с цялата си душа, когато слуша заповедите Му и им се покорява.

Доброволното послушание на Божиите изисквания дава жизнена енергия и сила на душата. Работа, дълговечна като слънцето, се извършва както за работника, така и за онези, за които той работи. Колкото и ограничен да е капацитетът на някого, ангажиран с това дело, трудът, който принася в своята скромна сфера, ще бъде приет от Бога.

“В онзи ден мнозина ще Ми рекат: Господи! Господи! Не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име бесове изгонвахме и не в Твоето ли име направихме много велики дела?”. Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал! Махнете се от Мен вие, които вършите беззаконие!”. И тъй, всеки, който чуе тези Мои думи и ги изпълнява, ще се оприличи на разумен човек, който е построил къщата си на канара; и заваля дъждът, придойдоха реките, духнаха ветровете, и устремиха се върху тая къща; но тя не падна, защото бе основана на канара. И всеки, който чуе тези Мои думи, и не ги изпълнява, ще се оприличи на неразумен човек, който построи къщата си на пясък; и заваля дъждът, придойдоха реките и духнаха ветровете и устремиха се върху тая къща; и тя падна, и падането ѝ бе голямо.”

Причината, поради която нашият народ няма повече сила, е в това, че те изповядват истината, но не я практикуват. Имат съвсем малко вяра и упование в Бога. Малцина са онези, които носят товари, свързани с делото. Господ претендира за силата на ума, костите и мускулите ни, но ние твърде често я посвещаваме не на Него, но на света. Служенето за Бога става нещо второстепенно, докато светските

интереси получават първостепенно внимание. По този начин маловажните работи стават много важни, а към Божиите изисквания – духовни и вечни – се отнасяме с безразличие като към нещо, с което можем да се заемем по желание или да изоставим за свое удоволствие.

Ако умът е вкоренен в Бога и ако истината разпростре своето осветяващо влияние върху сърцето, аз-ът ще се скрие в Христос. Ако осъзнаем важността на истината, която изповядваме, ще почувстваме, че имаме да изпълняваме свещена мисия – отговорност с вечни последици. Всички земни интереси щяха да се подчинят на това.

Братя в _____, вие не осъзнавате задължението си пред Бога, а също и личната работа, която Той е възложил на всеки от вас. Притежавате истината на теория, но не усещате нейната сила в душата си. Безплодната смокиня развяваше претенциозните си клони пред лицето на Небето, но когато Изкупителят потърси плод, уви, нямаше нищо друго, освен листа. Ако не вършите пълноценна работа като отделни личности и като църква, Божието проклятие със сигурност ще падне върху вас, както падна върху безплодното дърво.

Членовете на църквата в _____ притежават таланти, които биха били много ценни, ако се употребяваха правилно. Слабият ще стане силен, боязливият – смел и колебливите и нерешителни хора ще решават бързо и твърдо, когато почувстват, че Бог ги счита за достойни да приеме работата им.

Хората в тази църква трябва да почувстват, че Бог желае от тях да заработят за Неговото дело с всичките си сили. Ако не променят поведението си, някои ще изпаднат в положение, подобно на това на фарисеите, когато Христос се обърна към тях с думите: “Бирниците и блудниците ви изпреварват в Божието царство”. Мнозина считат, че са в безопасност, понеже изповядват истината, докато в същото време не допускат осветяващото ѝ влияние върху сърцата си, нито напредват в небесния живот.

Братя, макар да изповядвате, че имате светлина, която далеч превъзхожда светлината на останалите деноминации, делата ви не съответстват на вашата изповед. Мнозина, които са били в тъмнина и грях, приемат истината, щом се открие пред тях. Макар да са прекарвали живота си в грях, когато дойдат при Бога в разкаяние и почувстват своята греховност, Той ги приема. Такива хора се намират в по-благоприятно положение за усъвършенстване на християнския характер, отколкото онези, които са имали голяма светлина и са пропуснали да се възползват от нея.

Това, което оставя хората в тъмнината, е тяхната небрежност към използването на светлината и дадените им възможности. Христос мрази всяка суетна преструвка. Докато беше на земята, Той винаги се отнасяше с нежност към каещите се, дори да са били “главният грешник”, но присъдите му се стоварваха тежко върху всички лицемери.

Бог е дал на всеки да върши своята си работа и никой друг не може да я свърши вместо него. О, ако можеше всеки от вас да помаже очите си с колурий, за да види недостатъците в своя характер и да осъзнае как гледа Бог на вашата любов към света, която изгласква любовта към Бога. Нищо не може да ви даде такава сила, такава упование и благородство на душата, както чувството за възвишеността на вашата работа и увереността, че сте съработници на Бога във вършенето на добро и в спасението на души.

Божият Син дойде в този свят, за да остави пример за съвършен живот. Той се пожертва за радостта, която Му предстоеше – радостта да види спасени от ноктите на Сатана души - спасени в Божието царство. “Следвай Ме” – бе Неговата заповед. Онези, които следват Христовия пример, ще вършат и Неговата работа за добро и накрая ще влязат в радостта на своя Господар.

Днес има много хора, които живеят смирено и които Господ може да нарече като Авраам “Божии приятели”. Такива личности одобряват онова, което Бог одобрява, и осъждат онова, което Той осъжда. В тяхно присъствие дори грешникът изпитва някакво благоговение и въздържание. Тъй като Бог е с тях, те са живи писма, узнавани и прочитани от всичките човеци. В поведението им се наблюдава смекчаваща нежност, достойнство и небесно благоприличие, което им дава власт над сърцата на техните ближни.

Като следвате Христос и гледате на Него – Начинателя и Усъвършителя на вярата ни, ще усещате, че работите под Неговия поглед, че сте повлияни от Неговото присъствие и Той познава подбудите ви. На всяка крачка смирено ще питате: “Това ще зарадва ли Исус? Ще прослави ли Бога?” Сутрин и вечер усърдните ви молитви за благословение и ръководство ще се издигат към Бога.

Истинската молитва се хваща за Всемогъщия и ни донася победа. На колене християнинът се сдобива със сила да устоява на изкушенията.

Бащата и съпругът в семейството ще свързва своите деца с Божия трон чрез жива вяра. Без да се доверява на своите сили, ще привързва своята безпомощна душа за Исус и за силата на Всевишния. Братя, молете се у дома, в семейството си, денем и нощем; молете се усърдно в скришната си стаичка; докато се занимавате с ежедневните си дела, издигайте душата си към Бога в молитва. Точно така Енох ходеше по Бога. Безмълвната пламенна молитва на душата се издига като сладко благоухание към престола на благодатта и Бог я приема, все едно че е поднесена в светилището. За всички, които Го търсят така, Христос е благоприятна помощ във време на нужда. Те ще бъдат силни в деня на изпитанието.

Божие Слово е светилник за нозете ни и виделина за пътеката ни. “В сърцето си опазих Твоето слово, за да не ти съгрешавам.” Сърце, което е преизпълнено с Божие Слово, е непревземаемо за Сатана. Онези, които направят Христос свой постоянен спътник и близък Приятел, ще почувстват как силите на невидимия свят ги обграждат и че, гледайки на Исус, придобиват Неговия образ. Чрез гледане те се променят според Божествения Образец, характерът им се смекчава, пречиства и облагородява за небесното царство.

Когато във вашия харктер и дела, братя от _____, се прояви истинска и усърдна ревност, във вашето поведение невярващите ще видят и във ваше присъствие ще усетят, че притежавате мир, за който те нямат никакво понятие, безметежност, която им е напълно чужда. Ще повярват, че работите за Бога, защото делата ви ще бъдат извършени в Него. Беше ми показано, че това е характеристиката на християнина. Сатана е погубил много души, като ги е накарал да застанат на пътя на изкушението. Той отива при тях, както отиде при Христос, и ги изкушава да обичат света. Казва им, че могат успешно да инвестират в това или в онова начинание и те доверчиво следват внушенията му. Скоро биват изкушени да отстъпят от своята честност, за да придобият за себе си колкото е възможно по-големи печалби.

Делата им може да са свършено законни според светските стандарти за право, но все пак да не издържат проверката на Божия закон. Техните братя подлагат на съмнение подбудите им и те биват заподозрени в измама с цел извличане полза за себе си и така те жертват онова скъпоценно влияние, което трябва да бъде свято пазено в полза на Божието дело. Сделка, която може да донесе финансова изгода на някой мошеник, продаващ своята честност за светска печалба, е напълно неподходяща за един Христов последовател.

Всякакви подобни спекулации се натъкват на невидими изпитания и трудности, и са страшно мъчение за всеки въввлечен в тях. Често се появяват обстоятелства, които естествено навеждат на размисъл върху подбудите на тези братя. Но макар някои неща да изглеждат решително неправилни, невинаги могат да бъдат считани за истински изпит на характера. Все пак често се оказва, че те са повратната точка в нечия опитност и съдба. Характерът се променя под натиска на обстоятелствата, в които човек сам е навлязъл.

Беше ми показано, че за нашите хора е много опасен експеримент да се захващат със спекулации. По този начин те стъпват на вражеска територия, подлагат се на големи изкушения, разочарования, изпитания и загуби. След това идва трескавото безпокойство, страстният копнеж за придобиване на средства много по-бързо, отколкото позволяват настоящите обстоятелства. Те променят обстановката около себе си в съответствие с надеждата си да спечелят повече пари. Обаче, очакванията им често не се сбъдват, те се обезсърчават и вместо да вървят напред, дръпват назад. Точно такъв е случаят и с някои в _____. Те са се отдръпнали от Бога. Ако Господ беше благословил някои от нашите скъпи братя в техните спекулации, това щеше да доведе до вечната им гибел. Бог обича Своя народ, обича и онези, които се претърпели неуспех. Ако те научат уроците, които Той иска да им даде, тяхното поражение в края ще се превърне в скъпоценна победа. Любовта към света е изместила любовта към Христос. Когато боклукът се измете през вратата на сърцето и то се отвори, за да откликне на Христовата покана, Той ще дойде и ще направи обиталище в храма на душата.

Ако думите на апостола бяха четени по-внимателно, много трудности щяха да бъдат спестени:

“Не се впримчвайте в сребролюбието; задоволявайте се с това, що имате, защото сам Бог е рекъл: "Никак няма да те оставя и никак няма да те забравя". “Благочестието със задоволство е голяма печалба, защото нищо не сме внесли в света, нито можем да изнесем нещо. А като имаме прехрана и облекло, те ще ни бъдат доволно. Които ламтят за обогатяване, падат в изкушение, в примка и в много глупави и вредни страсти, които потопяват човеците в разорение и погибел. Защото сребролюбието е корен на всякакви злини, към което, като се стремяха някои, се отстраниха от вярата и пронизаха себе си с много скърби. Но ти, човече Божи, бягай от тия неща и следвай правдата, благочестието, вярата, любовта, търпението, кротостта. Подвизавай се в доброто войнстване на вярата; хвани се за вечния живот, на който си бил призван, като си направил добрата изповед пред мнозина свидетели.”

Това, което ни е поверено, е настоящето. На всеки човек е даден някакъв особен талант или дарба, които да използва за царството на Изкупителя. На всички отговорни Божии служители – от най-малкия и незначителния до заемащия най-висок пост в църквата – са поверени Господните блага. Проповедникът не бива да работи сам за спасението на душите. Онези, които притежават и най-малки дарби, не са освободени от употребата им и от работата по тяхното умножаване. Не е безопасно да се

отнасяме нехайно към моралните отговорности или да презираме малките неща. Божието providение разпределя доверието Си според различните способности на хората. Никой не би трябвало да скърби, понеже не може да прослави Бога с таланти, които никога не е притежавал и за които не носи отговорност.

Една от големите причини за слабостта на църквата в _____ е тази, че вместо да използват своите таланти за прослава на Бога, те са ги „увили в кърпа” и са ги „заровили в света”.

Макар на някои да е бил даден само един талант, ако те го употребяват, той ще се умножи. Бог оценява службата според това, което човек има или няма. Ако изпълняваме ежедневните си задължения с вяръност и любов, ще получим одобрението на Господа, все едно че сме извършили велико дело. Трябва да престанем да копнеем да вършим велики неща и да работим с големи таланти, докато ни се търси сметка само за малките ни таланти и за изпълнението на скромните ни задължения. Като презираме малките ежедневни задължения и търсим високи отговорности, ние изцяло се проваляме в извършването точно на онази работа, която Бог ни е дал.

О, ако можех да внуша на тази църква факта, че Христос има изисквания към тяхното служене! Братя и сестри мои, станахте ли Христови слуги? Ако въпреки това посвещавате по-голямата част от времето си на себе си, какво ще отговорите на Господаря, когато ви каже да дадете сметка за настойничеството си? Поверените ни таланти не са наши, независимо дали става въпрос за притежания, сили или умствени способности. Ако злоупотребяваме с който и да е от тях, справедливо ще бъдем осъдени за невяръното си настойничество. Какъв голям дълг лежи върху нас – да предадем на Бога всичко, което е Негово.

Ако тази църква не се събуди от летаргията си и не се отърси от светския дух, ще скърбят твърде късно – когато открият, че са изгубили своите възможности и привилегии - изгубили са ги завинаги. Понякога Господ изпитва Своя народ с благополучие в земните неща. Но Неговото намерение е те да използват правилно тези дарби. Техните притежания, време, сили и възможности – всички са Божии. За тези благословения ще трябва да дават сметка пред Дарителя. Докато сред нашите братя има недоимък и бедност, а ние задържаме от тях помощта си, въпреки че всичките ни нужди са задоволени, пренебрегваме един ясен дълг, разкрит в Божието Слово. Той ни дава щедро, за да можем и ние да даваме на другите. Благодеянията побеждават егоизма, облагородяват и очистват душата. Някои злоупотребяват с дадените им от Бога таланти; затварят очите си, за да не виждат нуждите на Неговото дело и запушват ушите си, за да не чуват Неговия глас, който им сочи дълга да хранят гладните и да обличат голите.

Някои изповядват, че са Божии чеда, а сякаш нямат търпение да влагат средствата си в света, вместо да ги върнат на Дарителя във вид на дарби и приношения. Забравят Божествената си мисия и ако продължават да следват повелите на своите егоистични сърца и прахосват скъпоценно време и средства, за да удовлетворяват гордостта си, Бог ще им даде точно обратното и те ще почувстват потискаща нищета поради своята неблагодарност. Той ще повери Своите таланти на по-верни настойници, които ще откликват на изискванията Му към тях. {4Т 619.2}

Богатството е сила за вършене на добро или на зло. Ако се използва правилно, то става източник на непрестанна признателност, защото Божиите дарове се оценяват и Дарителят бива почетен, като се използват според Неговото намерение. Онези, които ограбват Бога, като ощетяват делото Му и страдащите сиромаси, ще получат наказателна присъда. Нашият Небесен Отец, Който ни е дал всеки добър дар, скърби поради безразличието, слабохарактерността и безнадеждното ни състояние. За да ни спаси от смъртта, Той доброволно даде Своя възлюбен Син. Изисква от нас всичко, което считаме за свое! Пренебрегването на Неговите страдащи сиромаси е пренебрежение към Христос, тъй като Той е заявил, че бедните са Негови представители на земята. Състраданието и щедростта, проявени към тях, се приемат от Христос така, сякаш са проявени лично към Него.

Когато Господните сиромаси се презират и забравят, или се посрещат със студени погледи и груби думи, нека провинилите се в този грях, помнят, че така презират Христос в лицето на Неговите светии. Нашият Спасител уеднакви интересите Си с тези на страдащото човечество. Както сърцето на майката гори от съчувствие и нежност за страдащото ѝ дете, така и сърцето на нашия Изкупител състрадава на най-бедните и низшите измежду земните Му чеда. Оставил ги е сред нас, за да събуди в сърцата ни онази любов, която Той изпитва към страдащите и потиснатите. И присъдата му ще падне върху всеки, който съгрешава срещу тях, обижда ги или ги насилва.

Нека не забравяме, че Исус понесе всичките скърби и печал, бедност и страдания на човека в собственото Си сърце и ги превърна в част от личната Си опитност. Макар да бе Князът на живота, Той сподели престола Си не с великите и почитаните, а със смирените, потиснатите и страдащите.

621

Той бе презреният Назарянин. Нямахше къде глава да подслони. Стана беден заради нас - за да се обогатим ние чрез Неговата бедност. Сега той е Царят на славата. Ще дойде увенчан с величие и мнозина ще Му отдадат слава. Всички ще се изпреварват да Му засвидетелстват почитта си, всички ще копнеят да бъдат в Неговото присъствие. Сега ни се дава възможност да приемем Христос в лицето на Неговите светии. Бог желае да оценявате даровете Му и да ги използвате за Негова слава. Умолявам ви да отворите сърцата си за истината и за безкористната благотворителност.

Скъпи братя, като църква тъжно сте пренебрегвали дълга си към децата и младежите. На тях трябва да им се налагат правила и ограничения, но в същото време трябва да им показвате и огромната си загриженост, за да виждат Христоподобната, а не сатанинската страна на характера ви. Децата се нуждаят от постоянна бдителност и нежна любов. Привържете ги към сърцето си и непрестанно издигайте пред тях любовта към Бога и страха Божи. Бащи и майки не контролират собствения си дух и затова не са годни да ръководят другите. Да обуздавате и предупреждавате децата си не е всичко, което се изисква от вас. Трябва още да се научите да вършите правда и обичате милост, както и да ходите смирено с Бога. Всяко нещо оставя отпечатък върху младите им умове. Те изучават лицето ви, влияят се от гласа ви и силно подражават на поведението ви. Раздражителни и избухливи бащи и майки дават на децата си уроци, които децата им в определен период от живота си ще покажат на света. И ако можеха, щяха да се отучат от тях. В живота на своите родители децата трябва да виждат последователност, която е в съгласие с вярата им. Като водят порядъчен живот и упражняват самоконтрол, родителите могат да формират характера на своите деца.

Нашите семейства са претоварени с твърде много грижи и товари, а твърде малко се подхранват естествената простота, мир и щастие. По-малко трябва да се притесняваме какво ще каже външният свят и да обръщаме повече внимание на членовете на нашия домашен кръг. Трябва да има по-малко показ и любов към светската изисканост, а повече нежност и любов, жизнерадост и християнска любезност сред обитателите на един дом.

Мнозина имат нужда да се научат как да направят дома си по-привлекателен, да го превърнат в място на радост. Благодарни сърца и мили погледи са по-ценни от богатства и лукс. И задоволството от простите неща ще направи дома щастлив, ако любовта е там.

Исус – нашият Изкупител – ходеше по земята с с достоинството на Цар и все пак беше кротък и смирен по сърце. Той бе светлина и благословение за всеки дом, защото носеше със Себе Си бодрост, надежда и кураж. О, ако можем да се задоволяваме с по-малко сърдечни копнежи, с по-малко трудно придобити вещи, за да украсяваме домовете си и да ценим повече онова, което Бог цени повече от скъпоценностите – кроткия и тих дух. Добродетелите на простотата, кротостта и истинската обич ще превърнат и най-скромния дом в рай. По-добре е бодро да понасяме всяко неудобство, отколкото да се разделим с мира и задоволството.

Отчаяно се нуждаете да смирите сърцата си пред Бога, след като виждате тъжното състояние на своите деца – без Бога и без надежда в света. Те не ценят и не почитат святите неща, защото обикновените светски дела са поставени на едно ниво с вечните. Сред вас има младежи, чието служене за Бога ще бъде прието, ако те Му предадат сърцата си и се свържат с Него, както сториха Даниил и неговите другари. Обаче малцина имат представа за гибелта, която окръжава днешните млади хора. Изисква се много голяма морална смелост и непоколебима устойчивост срещу изкушенията, за да се постигне благородно и истинско християнство. Рядко се среща неопетнен пред Бога характер. Мнозина, които нямат страх Божии и чиито нозе ходят в широкия път на смъртта, чакат да станат другари на вашите деца. Искат ми се да можех да накарам младежите да видят и да почувстват опасността пред себе си – особено опасността да създадат нещастни бракове.

И малкото време, посветено на вашите младежки увлечения, скъпи млади приятели, ще даде плод, който ще вгорчи целия ви живот. Един час на безразсъдство, едно поддаване на изкушението може да промени напълно хода на вашия живот и да го отправи в погрешната посока.

Имате само една младост, използвайте я мъдро! Веднъж преминали през живота, никога не можете да се върнете, за да поправите грешките си. Който отказва да се свърже с Бога и застава на пътя на изкушението, със сигурност ще се провали. Бог изпитва всеки млад човек. Мнозина извиняват своето нехайство и непочтителност с лошия пример, който са им дали по-опитните „учители”. Но това не трябва да възпира никого от вършенето на добро. В деня на последната равностетка няма да предявите същите оправдания, които предявявате сега. Ще бъдете справедливо осъдени, защото сте знаели пътя, но не сте избрали да ходите по него.

Сатана – този архиизмамник – се преправя на светъл ангел, отива при младежите със своите външно примамливи изкушения и успява да ги отклони стъпка по стъпка от пътя на дълга. Той е описан като обвинител, измамник, лъжец, мъчител и убиец. “Който върши грях, от дявола е.” Всяко прегрешение

поставя душата под осъждане и предизвиква божественото неодобрение. Бог познава помислите на сърцето. Когато се подхранват нечисти мисли, няма нужда те да бъдат изразявани чрез думи или дела, за да се счита грехът за извършен и да донесе осъждане на душата. Чистотата ѝ е опетнена и изкусителят триумфира.

Всеки човек, който се отдалечава от похотите и съблазните, бива изкушаван. Тогава се отвърща от добродетелното поведение и от истинското добро, ако последва собствените си склонности. Ако младите притежават морална почтеност, тогава и най-силните изкушения ще им бъдат предлагани напразно. Изкушението е сатанинско дело, но поддаването пред него е ваше дело. Не е във властта на всички сатанинско воинство да ви принуди да съгрешите. Няма извинение за греха!

Докато едни младежи пропиляват силите си в суета и безумие, други дисциплинират ума си, трупат знания и препасват всеоръжието, необходимо за битките на живота, решени да ги проведат с успех. Но те не могат да имат успешен живот, колкото и високо да се опитват да се изкачат, ако не фокусират своята любов в Бога. Ако се обърнат към Господа с цялото си сърце, отхвърляйки всякакви ласкателства, които биха могли да отслабят и в най-малка степен тяхното намерение да вършат добро, ще имат сила и вяра в Бога.

Който обича света, често угажда на тази своя склонност, докато тя се превърне във всепоглъщаща страст. Да се издокарват, да посещават места за забавления, да се смеят и бърборят върху напълно лековати и суетни неща – това е целта на живота им. Не могат да издържат да четат Библията и да размишляват върху небесните неща. Чувстват се нещастни, ако няма нещо вълнуващо. Вътре в себе си не притежават способността да бъдат щастливи. Щастието им зависи от компанията на други младежи – също толкова безразсъдни и лекомислени като тях. Силите, които биха могли да бъдат отдадени на благородни цели, те отдават на безумия и разгул на ума.

Младежи, които намират радост и щастие в четенето на Божието Слово и в часа за молитва, непрестанно са освежавани със струите от Извора на живота. Те ще постигнат висши морални добродетели и широта на мисълта, каквито другите не могат и да си представят. Общението с Бога насърчава добрите мисли, благородните стремежи, ясното възприемане на истината и възвишените подбуди. Онези, които по такъв начин свържат душите си с Бога, Той ще признае за Свои синове и дъщери. Те непрекъснато ще се изкачат все по-нагоре и по-нагоре, придобивайки все по-ясен поглед върху Бога и вечността, докато Той ги превърне в проводници на светлина и мъдрост за света.

Някои младежи в _____ са закоравели в греха. Те са груби, нелюбезни, вулгарни и бунтовни. Имали са голяма светлина, но са я отхвърлили. Ако сега изберат пътя на мира, ще трябва да го направят заради принципа, а не поради чувствата си. Между греха и светостта не може да има никакъв компромис. Библията не съдържа нито дума на одобрение за безбожието. Няма сладки, снизходителни и благи думи за упорито непокаяните. Исус дойде, за да привлече всички при Себе Си и Неговите последователи трябва да живеят в светлината на Неговия славен пример, независимо какви жертви на удобства или репутация ще им струва това, каква загуба на житейски притежания. Само по този начин биха могли да водят добрата битка на вярата.

На младежите се предлага бисер с голяма стойност. Те могат да продадат всичко и да го купят. Но може и да откажат да го сторят и да си навредят неизмеримо. Небето е достъпно за всеки, който се съгласи с условията, записани в Божието Слово. Изкупителят бе послушен до смърт; даде Себе Си в жертва за греха. Ние сме изкупени със скъпоценната Му кръв като Агнец без недостатък. “Кръвта на Сина Му Исус Христос ни очиства от всеки грях.” Млади приятели, може да си поставяте сериозни цели според собствените си сили, може да се ласкаете, че сте способни да се държите порядъчно без да предавате сърцето си под контролиращото влияние на Светия Дух. Но това не ви прави щастливи. Неспokoйният ви дух има нужда от промяна и жадува за удоволствието от забавленията и веселбите в компанията на младите ви другари. Превръщате се в пробити щерни, които не задържат вода. Една измамна сила контролира ума и действията ви. Щастие ще намерите единствено в покаяние пред Бога чрез вяра в Господ Исус Христос, защото сърцето ви е пълно с бунт и думите ви идват от него. Вашите егоистични молитви и религиозни форми може да успокояват съвестта ви, но само увеличават опасността. Естеството ви не е обновено!

Скъпоценната кръв на Исус е извор, който очиства душата от осквернението на греха. Когато решите да станете Негови приятели, нова и трайна светлина започва да излиза от Христовия кръст. Истинско разбиране за жертвата и застъпничеството на скъпия Спасител съкрушава сърцето, закоравяло от греха. И тогава любов, благодарност и смирение изпълват душата. Да предадеш сърцето си на Христос – това превръща бунта в покаяние и тогава думите на покорната душа са: “Старото премина! Ето, всичко стана ново!”. Това е истинската библийска религия. Всичко по-малко от това е измама.

Младите не осъзнават, че свободата и светлината могат да бъдат опазени единствено чрез себеотрицание, непрестанна бдителност и молитва, с непресекващо упование в заслугите на Христовата кръв. Когато Светият Дух обитава в душата, волята и силите на човека откликват на Неговото влияние.

Който пребъдва в Исус е щастлив, бодър и радостен в Бога. Мека благодат се забелязва в гласа му, действията му изразяват благоговение пред духовните и вечните неща. Музика - радостна музика - блика от устните му, защото идва от Божия престол. Това е тайната на благочестието – не е лесна за обяснение, но е осезаема и желана. Упоритото и бунтовно сърце може да затвори вратите пред всяко сладко влияние на Божията благодат и пред всяка радост в Светия Дух. Но пътищата на мъдростта са пътища на веселост и всичките й пътеки са мир. Колкото по-тясно сме свързани с Христос, толкова повече нашите думи и действия ще показват смекчаващата и преобразяваща сила на Неговата благодат.

Апелирам към младежите в _____ да се вгледат в пътищата си и да променят поведението си, преди да е станало твърде късно. Някои от вас се гордеят със способностите си, но колкото по-ценни таланти са ви поверени, толкова по-голямо ще бъде осъждането ви, ако тези небесни дарби се употребяват в служба на Сатана. Бог може без вас, но вие не можете без Него. Вие сте тези, които ще страдате без Исус. За някои младежи в _____ Божиите заповеди са като тръни и бодили. Познанието на истината им пречи да угаждат на греховните си страсти, защото не могат напълно да изхвърлят от ума си Божиите изисквания към тях. Изпитват обаче някаква нетърпимост към наложените им ограничения. Опитват се да избягат от този предупредителен глас, но разбират, че ритат срещу остен и пронизват

себе си с много скърби. О, дано дойдат при Извора на живота, преди да скърбят далеч от Божия Дух в последните дни!

Още няколко думи към църковните членове. Христос казва: “Ако иска някой да дойде след Мен, нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си и така нека Ме последва”. Не бива сами да си правим кръстове, обличайки се във вретиче, изтезвайки телата си или отказвайки си пълноценна питателна храна. Не е нужно да се затваряме в манастири, далеч от света, и да не правим нищо добро за своите ближни, смятайки, че това е Христовият кръст; нито пък от нас се изисква да рискуваме здравето и живота си без нужда, да ридаем, катерейки стръмния християнски път, и да смятаме, че да бъдеш бодър, доволен, щастлив и радостен е грях.

Всичко това са изкуствени, измислени от нас кръстове, но не и кръстът на Христос.

Да се носи Христовият кръст означава да контролираме греховните си страсти; да практикуваме християнска любезност дори и когато не ни е приятно; да се отричаме от себе си, за да облекчим нуждите на бедните и обременените; да отваряме сърцата и вратите си за бездомните сирачета, въпреки че, вършейки това, може да жертваме време и търпение. Тези деца са по-малките членове на Божието семейство и трябва да получават любов и грижа, да бъдат водени и възпитавани с Господните съвети. Това е кръстът, който – ако бъде вдигнат и носен с радост за Христос – ще донесе славен венец в Божието царство.

Братя, заради Христос изпълнете живота си с добри дела, макар че светът няма да оцени усилията ви и няма да ви похвали. Това е себеотрицание! Егоизмът е най-унизителният хомот, под който членовете на църквата някога са подлагали врат. Но все пак много от онези, които изповядват, че са Христови последователи, го харесват. Всичко, което имате, принадлежи на Бога. Пазете се, да не би себелюбиво да пазите за себе си благословенията, които ви е дал за вдовиците и сирачетата. Христос остави Своята слава, почести, върховно владичество и заради нас стана беден, за да можем ние да се обогатим чрез Неговата бедност. Сега възниква въпросът какво ще направи лично всеки от нас за Исус, Който даде живота Си за погиващия свят.

Глава 62

Простота в облеклото

В Планинската проповед Христос поучава Своите последователи да не си позволяват умовете им да бъдат погълнати от земни неща. Той обяснява простичко: „Не можете да слугувате на Бога и на мамона. Затова ви казвам: Не се безпокойте за живота си - какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото си, какво ще облечете. Не е ли животът повече от храната, и тялото от облеклото?” „И за облекло защо се безпокойте? Разгледайте полските кремове как растат; не се трудят, нито предат; но казвам ви, че нито Соломон с всичката си слава не се е обличал като един от тях.”

Тези думи притежават дълбоко значение. Приложими са както за Христовите дни, така и за нашите. Тук Исус противопоставя естествената простота на полските цветя на изкуствените украшения и облекло. Заявява, че дори славата на Соломон не би могла да издържи сравнението с едно-едничко цвете в неговата природна прелест. Това е урок за всички, които желаят да познават и вършат Божията

воля. Исус отбелязва какви грижи и посвещение се отделят на облеклото и ни предупреждава (дори заповядва!) да не бъде така. Важно е да се вслушаме внимателно в Неговите думи. Соломон бе така погълнат от мисли за външен показ, че забрави да издига ума си чрез постоянна връзка с Бога на мъдростта. Съвършенството и красотата на характера бяха пренебрегнати в опитите му да придобие външна красота. Той продаде своята чест и почтеност, стараяйки се да прослави себе си пред света, и накрая се превърна в деспот, който – за да задоволи своето разточителство – налагаше тежки данъци на народа. Разврати се най-напред в сърцето си, после отстъпи от Бога и накрая стана идолопоклонник.

Като гледаме как нашите сестри се отдалечават от простотата в облеклото и подхранват любов към светските моди, се чувстваме загрижени. Правейки крачки в тази посока, те се отделят от Бога и пренебрегват вътрешната красота. Те не бива да се чувстват в правото си да използват даденото им от Бога време за ненужно украсяване на дрехите си. Колко по-добре би било да го използват за изследване на Писанията, за да придобият по-пълно познание върху пророчествата и практичните Христови уроци.

Като християни не бива да се заемаме с нищо, за което не можем с чиста съвест да изпросим Господното благословение. Сестри мои, чиста ли е съвестта ви с ненужната работа, която хвърляте по дрехите си? Възможно ли е – докато умът ви е омотан в набори, панделки и фльонги, да издига душата ви в молитва към Бога да благослови тези ваши усилия? Прекараното по този начин време би могло да се посвети на вършене добро за другите или за вашето усъвършенстване.

Много наши сестри са личности с големи способности и ако талантите им се използват за Божия слава, ще постигнат успех в печеленето на души за Христос. Няма ли тогава да носят отговорност за онези души, които биха могли да бъдат спасени, ако разточителството в облеклото и светските грижи не бяха осакатили и унищожили дадените им от Бога сили дотолкова, че те да не чувстват бремето на делото? Сатана е изобретил модата, за да държи умовете на жените така ангажирани с въпроса за дрехите, че те да не могат да мислят за нищо друго.

Дългът на майките да възпитават децата си в грижа и наставление Господне не може да бъде изпълнен, докато те продължават да се обличат както досега. Те нямат време за молитва или за изследване на Писанията, за да разбират истините и да поучават в тях своите деца. Не само привилегия, но и дълг на всеки е ежедневно да израства в познание на Бога и истината. Сатана обаче е постигнал целта си, ако успее да измисли нещо, което така да плени умовете ни, че това да не се осъществи. Причината толкова много хора да не желаят да посещават молитвените събрания или да се занимават с религиозни дейности е, че мисълта им е посветена на други неща. Те се съобразяват със света по въпроса за облеклото; и докато вършат това, душите на които са могли да помогнат, оставяйки светлината си да свети в добрите им дела, се закоравяват в неверието си поради противоречивото поведение на изповядващите Христос.

Бог ще бъде доволен да види нашите сестри облечени в спретнати дрехи и сериозно заети с работа за Него.

Способностите им не са достатъчни, но ако употребяват правилно талантите, които вече имат, успехът им значително ще нарасне. Ако времето, което сега използват за ненужна работа, бъде посветено на

изследване на Божието Слово и на разясняването му пред другите, техният собствен ум ще се обогати с бисерите на истината. Те ще укрепнат и ще се облагородят чрез усилията им, положени да разберат основите на нашата вяра. Ако нашите сестри са съвестни библейски християни, които се страят да използват всяка възможност за просвещаване на другите, ще видим множество души, които прегръщат истината, благодарение единствено на техните самопожертвувателни усилия. Сестри, в деня, когато сметката ви ще бъде претеглена, ще изпитате ли радост от прегледа на вашия живот, или ще откриете, че сте търсили само красотата на външния човек, а почти напълно сте пренебрегнали вътрешната красота на душата?

Нямат ли нашите сестри достатъчно ревност и морална смелост да застанат без извинение на библейската платформа? Апостолът дава най-ясни указания по този въпрос: „И тъй... жените да украсяват себе си със скромна премяна, със срамежливост и целомъдрие, не с плетена коса и злато или бисери, или скъпи дрехи, а с добри дела, както прилича на жени, които са се посветили на благочестието”. Тук Господ чрез Своя апостол говори изрично срещу носенето на злато. Нека онези, които имат опит, да не отклоняват другите по този въпрос чрез собствения си пример. Пръстенът вашия пръст може да е много прост, но е ненужен и носенето му има лошо влияние върху другите.

Особено съпругите на нашите проповедници трябва да бъдат много внимателни да не се отклоняват от ясните учения на Библията по въпроса за облеклото. Мнозина гледат на тези наставления като на твърде старомодни, за да им се обръща внимание. Но Този, Който ги е дал на Своите ученици, знаеше за опасността от любов към облеклото в наше време и ни отправя предупреждение. Ще последваме ли това предупреждение и ще проявим ли мъдрост? Разточителството в облеклото непрекъснато се увеличава. Това все още не е краят. Модата непрестанно се променя и нашите сестри я следват плътно, независимо от времето и средствата.

За дрехи се изразходват огромни суми, които би трябвало да бъдат върнати на Дарителя - Бог.

Простите и спретнати дрехи на по-бедната класа често са в забележим контраст с тоалетите на техните по-заможни сестри и тази разлика често внася смут в душите на бедните. Някои от тях се опитват да подражават на своите по-богати сестри и започват да къдрят, пристягат и подреждат понискокачествени платова така, че да се доближат максимално до тях в облеклото. Бедни момичета, които получават не повече от два долара на седмица, изразходват за дрехи всеки цент, за да са точно като онези, които не са задължени да работят, за да се прехранват. Тези младежи нямат какво да сложат в Божиата съкровищница. И времето им е така тотално заето с превръщането на дрехите им в толкова модерни, колкото и на техните сестри, нямат време да се усъвършенстват, да изучават Божието Слово, за лична молитва или да посещават молитвени събрания. Умът им е зает изцяло с кроежи как да изглеждат така добре, като сестрите си. За да постигнат тази цел, те жертват своето физическо, умствено и морално здраве. Щастието и Божието одобрение се полагат върху олгара на модата.

Мнозина не посещават Божиите служби в събота, защото дрехите им така много се различават от тези на техните сестри християнки в стил и украса. Ще видят ли моите сестри тези неща в истинската им светлина и ще осъзнаят ли напълно тежестта на своето влияние върху другите? Самите те, ходейки по забранени пътеки, водят и останалите в същия път на непослушание и отстъпление. Християнската простота се жертва пред външния показ. Сестри мои, как да променим всичко това? Как да се измъкнем

от примките на Сатана и да разкъсаме оковите, които ни държат в робството на модата? Как да възстановим пропуснатите възможности? Как да употребяваме силите си за здравословни, енергични действия? Има само един начин и той е да направим Библията свое правило за живот. Всички трябва да работят усърдно за доброто на другите, да бдят в молитва, да вдигнат дълго пренебрегвания кръст и да последват предупрежденията и наставленията на Онзи, Който казва: „Ако иска някой да дойде след Мен, нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си и така нека Ме последва”

Мои сестри християнки, огледайте се в огледалото – Божия закон – и изпитайте поведението си чрез първите четири заповеди. Те ясно дефинират нашия дълг към Бога. Той изисква нашата неразделена привързаност; и всяко нещо, което може да погълне ума и да ни отклони от Него, Той счита за форма на идолопоклонство. Истинският и жив Бог е изблъскан от мислите и сърцето и храмът на душата е осквернен от поклонението пред други богове освен Него. „Да нямаш други богове, освен Мен” – гласи заповедта. Нека изследваме сърцето си, нека сравним живота и характера си с постановленията и предписанията на Йехова и тогава да се постареем усърдно да поправим грешките си.

Останалите шест заповеди определят дълга на човека към неговите ближни. Пред нашия поглед се представят тържествени задължения, които всеки ден биват погазвани от онези, които изповядват, че спазва заповедите. Който е бил просветен от Божията благодат, който е бил осиновен в царското семейство, не винаги се проявява като царско дете в Господното дело. Ако мъдро използва дадената му благодат, неговите способности ще се увеличават, познанието му ще се разширява и ще му се повери още по-голяма мярка от небесната сила. Като полага сериозни и целенасочени усилия да довежда своите ближни до познание на истината, той ще укрепва в Господа. Изработвайки праведност на земята, ще получи наградата на вечния живот в небесното царство. Това е привилегията на нашите сестри. Но когато ги виждаме да използват Божието време и пари за ненужен показ в облеклото, не можем да не ги предупредим, че нарушават не само първите четири, но и останалите шест заповеди. Те не правят от Бога върховен обект на своето поклонение, нито обичат ближния като себе си.

Христос е нашият пример. Този Образец трябва да бъде винаги пред очите ни и постоянно да съзерцаваме неизмеримата жертва, дадена, за да ни изкупи от игото на греха. Ако се чувстваме осъдени, гледайки се в „огледалото”, нека не се осмеляваме да се задълбочаваме в беззаконието, но да се обърнем в обратна посока и изперем дрехите на характера си в кръвта на Агнето, която ще ги направи без петно.

633

Нека извикаме като Давид: „Отвори очите ми, за да гледам чудесни неща в Твоя закон!”. Онези, на които Бог е поверил време и средства за благословение на хората, но те са пряхосали ненужно тези дарове за себе си и децата си, ще трябва да дават страшен отчет пред Божия съд.

„Защото, ето, иде денят, който ще гори като пещ; и всичките горделиви, и всички, които вършат нечестие, ще бъдат плява. И този ден, който иде, ще ги изгори, казва Господ на Силите, та няма да им остави ни корен, ни клонче.” Скоро невярващият свят ще има да мисли за нещо друго, освен за облекло и външен вид. И когато умовете им бъдат пронизани от объркване и смут, те няма да имат към какво да се обърнат. Не са пленници на надеждата и затова се не обръщат към Всемогъщия. Обезсърчават се с роптание и страх. Не са направили Бога свое прибежище и Той няма да бъде тяхна утеха.

Онези от пазителите на съботата, които са се поддали на светско влияние, ще бъдат изпитани. Гибелта на последните дни е над нас и на Божия народ предстои изпитание, каквото те не са очаквали. Искреността на вярата им ще трябва да бъде доказана. Мнозина са се съединили със светските хора в гордост, суета и търсене на удоволствия, самозалъгвайки се, че могат да правят всичко това, и все пак да си останат християни. Но именно такава себеугаждане ги отделя от Бога и ги превръща в деца на света. Христос не ни е оставил такъв пример. Само онези, които се отрекат от себе си и живеят трезвен, смирен и свят живот, са истински последователи на Исус. А такива не могат да се наслаждават на компанията на любителите на света.

Мнозина се обличат като света, за да имат влияние сред невярващите, но с това правят тъжна грешка. Ако искат да имат истинно, спасяващо влияние, нека живеят своята изповед и да показват вярата си чрез своите праведни дела. Нека поставят ясна граница между християните и светските. Думите, дрехите, действията им трябва да говорят за Бога.

Тогава свято влияние ще се разпростира над всички около тях и дори невярващите ще познаят, че са били с Исус. Ако някой иска влиянието му да е в полза на истината, нека живее своята изповед и така да подражава на смирения Образец.

Гордостта, невежеството и глупостта винаги вървят заедно. Господ се наскърбява от гордостта, която проявява Неговият народ. Той е обезславян от тяхното съобразяване с нездравословната, безсрамна и скъпа мода на това пропаднало поколение.

Модата управлява света. А тя е тиранична господарка, която често принуждава своите поклонници да се съобразяват с най-голямо неудобство и дискомфорт. Изисква без разум и прибира без милост. Тя има очарователна власт и е винаги готова да критикува и да подиграва бедните, ако не я следват плътно и на всяка цена, дори жертвайки самия си живот. Сатана триумфира заради това, че измамите му са така успешни, а смъртта се смее на разрушаващите здравето глупост и сляпо усърдие на поклонниците пред олтара на модата.

За да бъде опазен Божият народ от покваряващото влияние на света и да се укрепи физическото и моралното му здраве, сред нас започна реформа в облеклото. Тя не бива да бъде робски хомот, но благословение; не да увеличава грижите, а да ги намалява; не да оскъпява облеклото, а да спестява разходи. Това ще отличи Божия народ от света и така ще служи като бариера пред неговите моди и безумия. Този, Който знае края от началото, Който разбира нашето естество и дела – нашият състрадателен Спасител – видя опасностите и трудностите пред нас и се снижи, за да ни даде навременно предупреждение и наставление относно навиците на живота, дори и в правилния подбор на храна и облекло.

Сатана непрекъснато измисля различни нови стилове на обличане, които нанасят поражения върху физическото и моралното здраве; и тържествува, когато вижда как изповядващите християнството с нетърпение приемат модите, изобретени от него. Размерът на физическите страдания, настъпили в резултат на противоестествено и нездравословно облекло, не може да бъде определен.

Мнозина са останали инвалиди за цял живот поради съобразяването си с изискванията на модата. Измествания и деформации, злокачествени тумори и други ужасни болести са някои от тежките последици на модните дрехи.

Много стилове на обличане, които са неподходящи и дори смешни, са били широко възприемани, просто защото са модерни. (...) В контраст с това бяха представени спретнати, скромни и прилични дрехи, освободени от обръчи и шлейфове, осигуряващи подходящо облекло за крайниците. Това се отнася и за всяка друга дреха, която сменя тежестта от бедрата, окачвайки я на раменете. Разумното облекло премахва тесните корсети, които притискат дробовете, стомаха и другите вътрешни органи, причиняват гръбначни изкривявания и безброй други болести. Реформата в облеклото осигурява защита и свобода на действие за всяка част от тялото.

На онези, които съвестно са я приели, оценили са нейните предимства и жизнерадостно са заели своята позиция срещу гордостта и модата, тя носи благословение. Когато е правилно проведена, тя осигурява прилично и трайно облекло, възприема се добре от искрените хора дори и сред онези, които не са от нашата вяра.

Може да се зададе въпросът: „Защо това облекло е изоставено и по каква причина реформата в облеклото спря да се популяризира?“. Сега ще изложа накратко причината за тази промяна. Макар много наши сестри да приеха тази реформа като принцип, други се противопоставиха на простия и здравословен стил на обличане. Изискваше се много работа, за да се въведе тази реформа сред нашия народ. Не беше достатъчно пред нашите сестри само да се представят предимствата на такова облекло и да бъдат убедени, че то ще им донесе Божието одобрение. Модата ги държеше така здраво, че те се бавеха да отхвърлят нейната власт и да се покорят на заповедите на разума и съвестта.

А мнозина, които изповядваха, че приемат реформата, не направиха никакви промени в лошите си навици на обличане, освен че скъсиха полите и облякоха крайниците.

Но и това не е всичко. Някои, приели реформата, не бяха съгласни да показват чрез примера си предимствата на това облекло и когато ги попитат за причините, поради които са го възприели, да ги обясняват и да спират дотук. Те се стремяха да контролират съвестта на другите. Ако те носят това облекло, останалите също трябва да го носят. Забравиха, че никой не бива да бъде принуждаван да носи реформаторски дрехи.

Не е мой дълг да принуждавам сестрите си по този въпрос. След като им го представя така, както е бил представен на мен, ги оставям на собствената им съвест. Действията на реформатора винаги са съпроводени от саможертва. Реформата изисква любовта към удобствата, егоистичните интереси и страстните амбиции да бъдат подчинени на принципите на правдата. Който има смелостта да реформира, ще се натъкне на препятствия. Ще получи противопоставяне от страна на консерватизма на онези, чийто бизнес или удоволствия ги карат да контактуват с поклонниците на модата и които биха слезли на по-ниско обществено стъпало, ако се променят.

Много мрачни чувства са предизвикали и онези, които непрестанно са натрапвали реформаторското виждане за облеклото на своите сестри. За тези екстремисти това сякаш е алфата и омегата на тяхната религия. Това е темата на техните разговори и бремето на сърцето им. Но по този начин умовете им се отклоняват от Бога и от истината. Те не подхранват Христовия Дух и проявяват голяма липса на

истинска любезност. Вместо да изтъкват действителните предимства на дрехата, те сякаш се гордеят с нейната чудатост. Вероятно сред нас не е бил повдиган друг въпрос, който да изисква такова развитие на характера, както реформата в облеклото.

Много от младежите възприеха това облекло, но други се постаряха да избегнат кръста, като претовариха дрехите с много допълнителни украшения и така ги превърнаха по-скоро в проклятие, отколкото в благословение. За онези, които се обличат така неохотно, от чувство за дълг, това става мъчителен хомот. Други пък, които очевидно бяха сред най-ревностните реформатори, проявиха тъжна липса на ред и спретнатост в облеклото си.

Не го направиха според одобрения образец. Някои от тях носят странни костюми – рокли от един плат и дълги панталони от друг, превръщайки по този начин облеклото в грозно и безвкусно. Тези гротескни и неугледни костюми отвращават мнозина, които са биха възприели с радост една правилна реформа в тази област.

Някои са силно обезпокоени, тъй като аз не превърнах облеклото в пробен камък, а други, защото съветвах хората с невярващи съпрузи или деца да не възприемат реформата в облеклото, тъй като това би могло да доведе до нещастие, обезсмислящо всяко добро, което би могло да донесе неговото възприемане. В продължение на години аз носих бремето на това дело и работа – да наложим придържането към единен образец в облеклото сред нашите сестри.

Във видение, дадено ми в Батъл Крик на 3 януари 1875 г., ми бе показано състоянието на нещата, които представих тук, и че широките различия в облеклото нанасят вреда на делото на истината. Това, което трябваше да бъде за благословение, ако единството се приеме и прилага правилно, донесе укор, а в някои случаи дори позор.

Някои от онези, които носят дрехите, въздишат поради тях, сякаш са тежко бреме. Езикът на сърцето им е: „Всичко друго, но не и това! Ако бяхме свободни да изоставим този странен стил, щяхме с радост да възприемем просто облекло, без украшения и с подходяща дължина. Краката ни ще бъдат пак така топло облечени, както и преди, и ще можем да получим повече физическа полза, с по-малко усилия. Твърде много труд се изисква да се изработи една реформаторска дреха по подходящия начин!”
Мърморенето и оплакването бързо разрушиха живото благочестие. {4Т 637.3}

Не съм натоварена със свидетелство по въпроса за облеклото. Все пак не го споменах – нито го защитих, нито осъдих. Това бе Господно намерение – да изпита Своя народ и да открие мотивите на сърцата им. На лагерни събрания рядко съм имала какво да кажа по тази тема. Избягвала съм всички въпроси и не съм отговаряла на писма.

Преди една година отново ми бе представен въпросът за облеклото. Видях, че нашите сестри се отдалечаваха от простотата на Евангелието. Същите, които смятаха, че реформата в облеклото изисква ненужен труд и твърдяха, че на тях светският дух не им влияе, сега бяха възприели модата, която някога бяха осъждали. Дрехите им бяха украсени с всякакви ненужни украшения, също като на светските жени по начин, неподходящ за християни и напълно в разрез с вярата.

Така се развива гордостта на сърцето, подхранвана от хора, които изповядват, че са излезли от света и са се отделили от него. Боговдъхновеното Слово заявява, че приятелството със света е вражда против Бога, но въпреки това Неговият народ полага дадените му от Него време и средства върху олтара на модата.

Нашият народ твърдо отстъпва от делото на реформата. Сякаш мъдростта и преценката са парализирани. Себелюбие и любов към показата са покварили сърцето и са изродили характера. Наблюдава се все по-засилваща се тенденция здравето и Божието одобрение да се жертват върху олтара на вечно променящата се и никога не доволна мода.

За санаториума няма по-подходящо облекло от реформаторското. Идеята, която някои поддържат, че то ще накърни достойнството или успехите му, е погрешна. Точно такова облекло биха очаквали хората да видят там и то не бива да се изоставя. В такива дрехи помощниците могат да вършат работата си с далеч по-малко усилие, отколкото се изисква сега. Такова облекло ще изнася своя собствена проповед на поклонниците на модата. Контрастът между техните собствени нездравословни, надиплени, влачещи се рокли и тези на реформаторите – ако са правилно представени (подказващи удобство и лекота при използването на крайниците) – ще говори сам за себе си. Много пациенти биха отбелязали по-голям напредък, ако възприемат реформата в облеклото.

Съжаляваме, че никакви влияния са попречили на носенето на това спретнато, скромно и здравословно облекло. Плътското сърце винаги се застъпва в полза на светските обичаи и когато едно усилие се полага в погрешната посока, то е многократно по-силно.

Макар никой да не трябва да бъде принуждаван да възприеме реформата в облеклото, нашият народ може и трябва да оцени нейните предимства и да я възприеме като благословение. Лошите резултати от противоположно поведение сега са налице. В санаториума лекари и помощници много са се отдалечили от Господните наставления относно облеклото. Простотата се наблюдава рядко. Вместо спретнато и неукрасено облекло, каквото ни предписва боговдъхновеното перо, можем да видим почти всякакви модни дрехи. Тук, както и навсякъде, същите, които се оплакваха колко работа е нужна, за да се изработи една реформаторска дреха, сега са отишли в големи крайности в ненужното украсяване. Всичко това отнема толкова много време и труд, че мнозина са принудени да искат два пъти повече за труда си, отколкото биха искали, ако дрехите им бяха изработени просто, както прилича на жени, изповядващи благочестието. Ушиването на тези модни рокли често струва повече, отколкото самата рокля. И за украса често се харчи двойно повече, отколкото за самия плат. Така жената излага на показ своята гордост и суета, както и голямата си липса на истински принципи. Ако се задоволяваха с просто, обикновено облекло, мнозина, които сега зависят от седмичните си доходи, биха могли да си шият повечето неща сами. Но сега това е невъзможно и сметките за шивача отнемат значителна част от малките им заплати.

Бог е предвидил реформата в облеклото да бъде бариера, която да предпазва сърцата на нашите сестри от отчуждение спрямо Него и от следване на светските моди. Който вдига тази бариера, не се натоварва със задължението да предупреждава за опасностите, които следват. Някои хора на отговорни

постове упражняват влияние в полза на светските обичаи и напълно в разрез с библейските стандарти. Те са допринесли много за настоящото състояние на любов към света и отстъпление.

Бог изпитва Своя народ. Той допусна свидетелството относно облеклото да бъде смълчано, за да може нашите сестри да последват собствените си склонности и така да се разкрие истинската гордост, съществуваща в сърцата им. Реформата в облеклото щеше да предотврати това състояние на любов към света. Мнозина презират идеята, че то е необходимо, за да ги предпази от следване на модата, но Господ им позволи да изявят, че подхранват гордост в сърцето си, и точно това те вършат.

Сега става явно, че са имали нужда от ограниченията, които реформата в облеклото предлага.

Ако всички наши сестри възприемат просто облекло, без украшения и с умерена дължина, така установеното единство ще зарадва Бога много повече и ще има много по-благоотворно влияние върху света, отколкото различията, показани преди четири години. След като сестрите като цяло не възприеха реформаторското облекло такова, каквото трябва да бъде, сега се появи друг стил, предизвикващ по-малко възражения. Това облекло е свободно от ненужни украшения, от силно пристегнати горни поли. То се състои от проста рокля или свободно елече и пола, достатъчно къса, за да избегне калта и мръсотията по улиците. Платът не бива да бъде на големи карета или фигури, а едноцветен. Същото внимание трябва да се обърне и на обличането на крайниците.

Ще възприемат ли сестрите този стил на обличане и ще откажат ли да подражават на модата, измислена от Сатана, която непрестанно се мени? Никой не може да каже каква откачена мода ще последва. Светските хора, чиято единствена грижа е: „Какво ще ядем и какво ще облечем” не бива да бъдат критерий за нас.

Някои казват: „След като износя тази рокля, следващата ще си ушия по-обикновена”. Е, ако съобразяването със светската мода беше правилно и радваше Бога, щеше ли да има нужда от промяна изобщо? Но ако е погрешно, дали е най-доброто да продължим с него по-дълго, отколкото е явно необходимо, за да извършим промяната? Точно тук ще ви напомним за ревността и усърдието, уменията и постоянството, които сте проявили, за да изработите дрехите си според модата. Не е ли достойно за похвала да проявите най-малко същото усърдие, за да ги преправите в съгласие с библейските стандарти? Скъпоценните, дадени от Бога време и средства са използвани за ушиването на модни дрехи, а сега не желаете ли да жертвате, за да поправите грешния пример, който давате на другите?

Срамота е нашите сестри да забравят святия характер на своя дълг пред Бога, като подражават на светските моди. Няма извинение за нас, освен извратеността на собствените ни сърца. Така не засилваме влиянието си. То е несъвместимо с нашата изповед на вярата и ни прави смешни в очите на светските хора.

Много души, които са били убедени от истината, са били доведени до решение срещу нея поради гордостта и любовта към света, проявявани от нашите сестри. Проповядваните доктрини изглеждат ясни и хармонични и слушателите чувстват, че трябва да вдигнат тежкия кръст и да приемат истината. Но когато тези хора видят нашите сестри, които демонстрират такъв показ в облеклото, си казват: „Тези хора се обличат напълно като нас. Не е възможно наистина да вярват това, което изповядват. Сигурно в

края на краищата са се заблудили. Ако наистина смятаха, че Христос идва скоро и че делото на всяка душа се решава за вечен живот или за вечна смърт, не е възможно да посвещават толкова време и пари, за да се обличат според модата”. Колко малко осъзнават тези мними сестри каква проповед изнасят техните дрехи!

Нашите думи, нашите действия и нашите дрехи са ежедневни, живи проповеди, събиращи заедно с Христос или разпиляващи против Него. Не е нещо обикновено да бъдеш подминат с присмех. Темата за облеклото изисква сериозен размисъл и много молитва. Много невярващи усещат, че не вършат правото, позволявайки си да бъдат роби на модата. Но като виждат как хора, направили висшата изповед на благочестието, се обличат като светските и се наслаждават на лекомислени компании, решават, че в поведението им няма нищо лошо.

„Защото – казва боговдъхновеният апостол – станахме показ на света, на ангели и на човеци.” Цялото Небе отбелязва ежедневното влияние, което последователите на Христос пръскат в света. Сестри мои, вашето облекло говори или в полза на Христос и святата истина, или в полза на света. Кое ще предпочетете? Помнете, че всички ще отговаряме пред Бога за влиянието, което упражняваме. {4Т 641.4}

По никой начин не насърчаваме небрежността в облеклото.

642

Нека тоалетът бъде приличен и подходящ. Макар и от басма от два цента, той трябва да бъде спретнат и чист. (...) Семействата се обременяват много, старейки се да обличат децата си в съответствие с модата. Каква загуба на време! Малките биха изглеждали много привлекателни в дрешки без панделки и украшения, но сладки и чисти. Толкова е лесно да се перат и гладят такива дрехи, че трудът няма да изглежда като бремене.

Защо нашите сестри да ограбват Бога от дължимото Му служене, както и съкровищницата Му от парите, които би трябвало да дадат за Неговото дело, за да служат на модата? Първите и най-добри мисли се отдават на дрехите; пилеят се време и пари. Културата на ума и сърцето се занемарява. Характерът се счита за по-малко важен от облеклото. Украшението на кроткия и тих дух има неоценима стойност; и най-голямото нечестие и глупост е възможностите за придобиване на това скъпоценно украшение на душата да се прахосват за лекомислени цели.

Сестри, можем да извършим благородно дело за Бога, ако пожелаем. Жената не познава силата си. Бог не е възнамерявал нейните способности да бъдат погълнати от въпросите: „Какво да ям? Какво да пия? И какво да облека?” За жената има много по-висши цели, много по-велика съдба. Тя трябва да развива и култивира силите си, за да може Бог да ги използва във великото дело за спасяване на души от вечна гибел.

В неделя популярните църкви приличат повече на театър, отколкото на място за поклонение пред Бога. Там се появява всеки вид модна дреха. Бедните нямат смелост да влязат в такива молитвени домове. Със собствените си уши чух тези думи, изречени от служител в една от тези модни църкви: „Предоставя ми се такава добра възможност да изследвам модата. Мога да проследя развитето на различните стилове в облеклото! И знаете ли, бизнесът ми има голяма полза от това, че наблюдавам как различните дрехи пасват на различните телосложения и тен на лицето. Забелязахте ли този величествен шлейф и тази прекрасна шапка?”

Зная точно как са били направени. Цял ден вземам уроци, които ще приложа на практика”.

Нито дума за Христос или изнесената проповед. Как – мислех си аз – се отнася Господ към това общество с неговия показ на украса и разточително облекло? Какъв позор за Божия дом! Ако Той бе на земята и трябваше да влезе в такива църкви, нямаше ли да бъде изгонен от тези осквернители на дома на Неговия Отец?

Но най-голямото зло е влиянието на такива хора върху децата и младежите. Почти веднага след като навлязат в света, те стават обект на модните изисквания. Малките деца слушат повече за дрехи, отколкото за спасението. Гледат как майките им по-сериозно се съветват относно модните сребърни прибори, отколкото за Библията. Повече посещават галантерии и шапкарници, отколкото църквата. На външния показ в облеклото се отдава по-голямо значение, отколкото на украсата на характера. За изцапване на красивите дрехи им се отправят остри порицания, умовете им стават раздразнителни и избухливи поради непрестанните ограничения.

Деформираният характер на детето не тревожи майка му толкова, колкото изцапаната дреха. То слуша повече за дрехи, отколкото за благочестие, тъй като майка му познава по-добре модата, отколкото своя Спасител. Твърде често нейният пример обгражда младия ум с отровна атмосфера. Покварата, загърната в модна дреха, нахлува направо сред децата ни.

Простотата в облеклото ще направи да изпъкнат най-добрите страни на разумната жена. Ние съдим за характера на човека по стила дрехи, който носи. Крещящото безвкусно облекло издава суета и слабост. Разумната, богобоязлива жена ще се облича скромно. Фин вкус и обогатен ум – това разкрива изборът на семпли и прилични дрехи.

Има украшение, което никога няма да се развали, което ще донесе щастие на всички около нас в този живот и ще блести с непомрачен блясък и в безсмъртното бъдеще. Това е украшението на кроткия и тих дух. Бог ни наставлява да облечем душата си в най-скъпата дреха. Всеки поглед в огледалото трябва да напомня на поклонниците на модата, че пренебрегват душата си.

Всеки час, пропилян по тоалета им, трябва да ги изобличава за това, че са оставили ума си неизползван. Тогава трябва да настъпи реформация, която да въздигне и облагороди стремежите и намеренията на живота. Вместо да се търсят златни украшения за външна украса, нека се положат сериозни усилия за придобиване на онази мъдрост, която струва повече от злато и е по-ценна от скъпоценни камъни.

Онези, които служат пред олтара на модата, притежават съвсем малка сила на характера и още по-малко физическа енергия. Те не живеят за някаква велика цел и не постигат нищо ценно в живота си. Навсякъде срещаме жени, чиито ум и сърце са изцяло погълнати от любовта към облеклото и показа. Същността на тяхната женственост е осакатена и смалена, мислите им са съсредоточени върху тяхното жалко, окаяно его. Докато една модно облечена млада жена минаваше покрай няколко мъже на улицата, един от тях зададе няколко въпроса за нея. Отговорът бе: „Тя е хубаво украшение за бащиния си дом, но от друга страна, не става за нищо”. Жалко, за някои, изповядващи, че са Христови ученици, които смятат, че е нещо прекрасно да подражават в дрехите и маниерите на тези „безполезни украшения”.

Петър дава ценни наставления относно облеклото на жените християнки: „Вашето украшение да не е външно, сиреч плетене косата, кичене със злато, или обличане със скъпи дрехи, но скришният в сърцето

живот, с нетленното украшение на кротък и тих дух, което е скъпоценно пред Бога. Защото така някога и светите жени, които се надяваха на Бога, украсяваха себе си.” Всичко, за което настояваме, е съобразяване с наставленията на Божието Слово. Четем ли Библията, следваме ли нейните учения? Ще се покорим ли на Бога, или ще се съобразяваме с обичаите на света? На Бога ли ще служим, или на мамона? Можем ли да очакваме да се наслаждаваме на мир в ума и на Божието одобрение, докато директно вървим срещу ученията на Неговото Слово?

Апостол Павел увещава християните да не се съобразяват със света, но да се преобразяват чрез обновяване на ума, „за да познаете от опит що е Божията воля – това, което е добро, благоугодно Нему и съвършено”.

Мнозина обаче, които изповядват, че са Божии чеда, нямат скрупули срещу съобразяването с обичаите на света в носенето на злато, перли и скъпи накити. Които са твърде съвестни, за да носят такива неща, биват считани за тесногръди, суеверни и дори фанатици. Само че Бог е Този, Който се е снижил, за да ни даде тези наставления. Те са изявления на безпределната Мъдрост и който не ги зачита, прави това за свое собствено погубление и щета. Който се привързва към украшенията, забранени в Божието Слово, подхранва гордост и суета в сърцето си. Желает да привлече вниманието. Облеклото му казва: „Вижте ме, възхитете ми се”. Така суетността, присъща на човешкото естество, уверено нараства чрез себеугаждане. Когато умът е съсредоточен върху това да се угоди единствено на Бога, всякакви ненужни украшения изчезват от човека.

Апостолът поставя външната украса в директен контраст с кроткия и тих дух, като така утвърждава несравнимо по-високата стойност на последния: „...което е скъпоценно пред Бога.” Има решително противоречие между стремежа към външната украса и добродетелта на кроткия, тих дух. Само когато във всичко се стараем да се съобразим с Божията воля, мирът и радостта ще царуват в душата.

Любовта към облеклото застрашава морала и превръща жената в противоположност на истинската християнка, за която са характерни умереност и здравомислие. Показните и разточителни дрехи често насърчават похотта на сърцето у този, който ги носи, и събуждат низките страсти у онзи, който го наблюдава. Бог знае, че опорочаването на характера често се предхожда от задоволяване на гордостта и от суета в облеклото. Явно е, че скъпото облекло задушава желанието за вършене на добро.

Колкото повече харчи един човек за дрехи, толкова по-малко ще има, за да храни гладните и да облича голите. И тогава потоците на изобилието, които трябва да текат непрестанно, ще пресъхнат. Всеки долар, спестен от него, като се е отказал от някои ненужни украшения, може да бъде даден за нуждаещите се или вложен в Господнята съкровищница за издръжка на Благовестието, за изпращане на мисионери в чужди страни, за размножаване на издания, които да разпръскват лъчи светлина върху душите в тъмнината на греха.

Всеки долар, употребен неправилно, лишава този, който го е похарчил, от скъпоценната възможност да върши добро.

Сестро моя, колко време употребяваш за ненужно разкрасяване – време, за което ще даваш сметка пред Бога? Колко пари харчиш, за да угаждаш на капризите си и да печелиш възхищението на сърца, точно толкова празни, колкото и твоето? Това са Божии пари! Колко добро можеше да извършиш с тях!

И каква загуба е за теб – както за този живот, така и за бъдещия, – че не го направи! Всяка душа ще бъде съдена според делата, извършени в тялото. Бог чете намеренията и подбудите. Всяко дело и всяко тайно нещо са открити пред Неговото всевиждащо око. Нито една мисъл, дума или действие не избягва от Неговото внимание. Той знае дали обичаме и дали прославяме Него, или си угаждаме и въздигаме себе си. Знае дали любовта ни е отправена към Небесните неща, където Христос седи отдясно на Бога, или към земните, чувствените, сатанинските.

Когато за ненужни дрехи и неща разточително харчите, вие ограбвате голите от дрехите им. Когато покривате трапезите си с излишно разнообразие от скъпи храни, вие пропускате да нахраните гладните. Какъв е докладът за вас, християни? Умолявам ви, не харчете за глупави и вредни страсти средства, които Бог очаква в Своята съкровищница и част от които трябва да бъде дадена на бедните. Нека не се обличаме със скъпи дрехи, но – като жени, изповядващи благочестието – с добри дела. Нека викът на вдовицата и сирачето не се издигат към небето против нас. Нека кръвта на душите не се намери върху нашите дрехи. Нека скъпоценното благодатно време не бъде пропиляно в задоволяване гордостта на сърцето. Няма ли бедни за посещаване? Няма ли заслепени очи, на които да четем Божието слово? Няма ли отчаяни и обезсърчени, които се нуждаят от нашите думи на утеха и от молитвите ни?

Бог ви е благословил, а в същото време не нараства ли вашата суетност и себеугаждане?

Докато посвещавате скъпоценно време на модата, пренебрегвате вътрешната украса и не израствате в благодатта. Вместо все повече да придобивате небесно мислене, вие все повече и повече придобивате земно. Глупавите и вредни страсти, както и отдаването на апетита притъпява чувството ви за святите неща. Защо всеки, който изповядва, че обича Исус, не избяга от тези гибелни за душата неща? Светът е полудял по показа, модата и удоволствията. Безнравствеността стабилно и застрашително се увеличава. Защо християните да не са верни на своята висша изповед!

Христос се срамува от онези, които твърдят, че са Негови последователи. По какво приличаме на Него? В какво облеклото ни е в съгласие с библейските изисквания? Не желая греховете на народа да лежат върху мен и затова ще издигна силен тръбен звук. В продължение на години съм носила ясно и решително свидетелство по този въпрос – писано и изговорено от амвона. Не съм се поколебала да изявя целия Божий съвет. Трябва да бъда чиста от кръвта на всички. Фактът, че светският дух и гордостта носят почти повсеместно отклонение, не е извинение за един християнин да прави каквото правят другите. Бог казва: „Да не следваш множеството да правиш зло”.

Недейте, сестри мои, да се колебаете между своите души и Бога. Беше ми показано, че главната причина за вашето отстъпление е любовта към облеклото. Това води до пренебрегване на съдбоносни отговорности и искрица любов към Бога не остава в сърцата ви. Без бавене отхвърлете причината за своето отстъпление, защото това е грях срещу вашите собствени души и срещу Бога. Не се закоравявайте в измамата на греха. Модата изражда ума и пояжда духовността на нашия народ. Покорството пред нея е проникнало и сред църквите на адвентистите от седмия ден и върши много повече за отделянето на нашия народ от Бога, от колкото всяка друга сила. Беше ми показано, че нашите църковните ни правила са твърде недостатъчни. Всяка проява на гордост в облеклото, която е забранена от Божието Слово, трябва да бъде достатъчна причина за църковна дисциплина. Ако има упорство пред

лицето на предупрежденията, апелите и увещанията и следва същата покварена воля, това нека се счита за доказателство, че сърцето по никой начин не наподобява Христос.

Аз-ът и само Аз-ът е обект на украсяване и един такъв християнин ще откъсне мнозина от Бога.

Върху нас като народ лежи ужасен грях – че сме позволили на своите църковни членове да се обличат по начин, несъответстващ на вярата им. Трябва решително да се пробудим и да затворим вратата срещу съблазните на модата. Ако не го сторим, нашите църкви ще се деморализират.

-

Глава 63

Подходящо образование

Образованието включва нещо повече от книжно познание. Правилното образование е умствена дисциплина, но такава, която води до здрав морал и правилно поведение. Много сме се страхували, че онези, които приемат студенти в домовете си, няма да осъзнават своята отговорност и ще бъдат небрежни в упражняването на подходящо влияние върху тези младежи. Така в колежа те няма да могат да получат всички предимства, които биха могли. Твърде често се задава въпросът: “Страж ли съм аз на брат си? Каква грижа, какво бреме на отговорност нося за студентите, които заемат стаи в дома ни?” Отговарям: “Същата грижа и отговорност, каквито имам за собствените си деца.”

Христос казва: “Да се обичате един друг, както Аз ви възлюбих”. Душите на младежите, влизайки под вашия покрив, са скъпоценни в Господните очи както душите на вашите собствени скъпи деца. Когато младите момчета и момичета бъдат отделени от смекчаващото и покоряващо влияние на домашния кръг, дълг на онези, които се грижат за тях, е да упражняват върху тях домашно влияние. Така ще попълнят една голяма празнина и ще вършат Божието дело точно толкова, колкото и проповедникът на амвона. Да се пръска над тези учащи влияние, което да ги предпазва от изкушенията за неморалност, и да бъдат водени при Исус, е дело, което Небето одобрява.

Съдбоносни отговорности лежат върху онези, които живеят в самия център на делото и трябва да защитават важни интереси. Които избират да установят домовете си в Батъл Крик, трябва да са хора на вярата, на мъдростта и на молитвата.

Стотици младежи с различен характер и възпитание се събират в училището и са нужни голяма загриженост и търпение, за да може умовете, изкривени от лошо възпитание да бъдат балансирани в правилната посока. Някои никога не са били дисциплинирани, а други са били контролирани твърде много и смятат, че като са далеч от бдителните ръце, държали юздите на контрола може би прекалено изкъсо, сега са свободни да правят каквото им харесва. Те презират и самата мисъл за ограничения. Тези най-разнообразни характери, събрани на едно място в колежа, носят грижи, товари и тежки отговорности не само на учителите, но и на цялата църква.

Студентите в нашия колеж са изложени на многобройни изкушения. Те контактуват с хора с почти всякакъв начин на мислене и морал. Които притежават религиозна опитност, заслужават порицание, ако не застават така, че да устоят на всяко зло влияние. Но мнозина избират да последват наклонностите си. Те не разбират, че сами коват или помрачават щастието си. В тяхна собствена власт е да използват времето и възможностите си, за да развият характер, който ще ги направи щастливи и полезни.

Младежите, живеещи в Батъл Крик, са в постоянна опасност, защото нямат връзка с небето. Ако са верни на своята изповед, те могат да бъдат живи мисионери за Бога. Проявявайки християнска доброта, съчувствие и любов, те могат да бъдат от голяма полза за младежите, идващи тук от други места. Трябва да полагаме сериозни усилия, да предпазваме тези пришълци от избора на повърхности, лекомислени и търсещи удоволствията другари. Тази група пръска деморализиращо влияние в колежа, санаториума и издателството. Ние непрекъснато се увеличаваме, а бдителността и усърдието ни да продължим напред постоянно намаляват. Ако отворят очи, всички ще видят накъде води това.

Мнозина се местят в Батъл Крик, за да може децата им да се възползват от предимствата на колежа, но в същото време не чувстват своята отговорност за това преместване. Не осъзнават, че трябва да се съобразят и с нещо друго, освен със себелюбивите си интереси; че ще бъдат пречка вместо благословение, ако не решат напълно да вършат добро и да бъдат истински християни. Все пак, никой не е длъжен да изгуби своята духовност, идвайки в Батъл Крик; ако следваме Христос, никой няма власт да ни отклони от пътя, в който Господните изкупени са решили да ходят. Никой не е принуден да копира грешките на мнимите християни. Виждайки греховете и пропуските на другите, той е отговорен пред Бога и пред своя ближък, ако не дава по-добър пример. Само че някои превръщат грешките на другите в извинение за дефектите на собствения си характер и дори копират същите лоши черти, които осъждат. Такива хора карат онези, от които се оплакват, да закоравяват и да продължат със същото нехристиянско поведение. С отворени очи стъпват в капана на неприятеля. Не са малко в Батъл Крик онези, които се държат по подобен начин. Някои пристигат на мястото, където са съсредоточени нашите институти, с егоистичната подбуда да печелят пари. Тази група не може да бъде в помощ на младежите – нито с поучение, нито с пример.

Опасностите за младите хора се увеличават много, когато те попаднат в обществото на своите многобройни връстници - личности с най-различен характер и житейски навици. При тези обстоятелства много родители имат склонност да си отдъхнат, вместо да удвоят усилията си да пазят и контролират своите деца. По този начин те стоварват невероятно бреме върху онези, които се чувстват отговорни. Когато тези родители видят, че децата им се деморализират, са склонни да търсят грешката в хората, които отговарят за делото в Батъл Крик, докато злото е причинено именно поради поведението, което те самите са имали.

Вместо да се обединят с отговорниците за издигане на моралните стандарти и да работят с цяло сърце и душа в страх от Бога за поправяне грешките у своите деца, много родители успокояват съвестта си с думите: “Децата ми не са по-лоши от другите”.

Стараят се да прикриват очевидните им грехове, така омразни на Бога, да не би децата им да се почувстват обидени и да направят нещо отчаяно. Ако в сърцата им има бунтовен дух, далеч по-добре е той да бъде пречупен сега, отколкото чрез угаждане да му се позволява да расте и укрепва. Ако родителите изпълнят своя дълг, ще станем свидетели на друго състояние на нещата. Много от тях обаче са отстъпили от Бога. Нямаат мъдрост от Него да разпознават измамите на Сатана и да устояват на примките му.

В тази епоха децата трябва да бъдат стриктно наблюдавани, съветвани и ограничавани. Илий си навлече Божието проклятие, защото не порицаваше незабавно и решително нечестивите си синове. В Батъл Крийк има родители, които не се справят по-добре от Илий. Страхуват се да контролират своите деца. Гледат ги как своеволно служат на Сатана, но подминават това като неприятна необходимост, която трябва да бъде изтърпяна, понеже не се лекува.

Всеки син или дъщеря трябва да дава отчет, ако е отсъствал от дома си през нощта. Родителите трябва да знаят в каква компания са децата им и в чия къща прекарват вечерите си. Някои деца мамят родителите си с лъжи, за да избегнат порицанието на лошото си поведение. Има такива, които търсят компанията на пропаднали другари, тайно посещават салоните и други забранени места в курорта и града. Има учащи, които посещават билиардните зали, занимават се с картоиграчество и се самозаблуждават, че не са в опасност. И тъй като целта им е единствено забавлението, се чувстват в пълна безопасност. Това правят студенти не само от долните курсове. Някои от тях са били грижливо отгледани и възпитани да се отнасят към такива неща с отвращение, но те рискуват и стъпват на забранена почва.

Младежите трябва да бъдат контролирани от здрави принципи, за да могат правилно да употребяват дадените им от Бога сили. Но те следват импулсите си толкова много и така сляпо, без съобразяване с принципите, че са в постоянна опасност.

Тъй като не могат да бъдат непрестанно под ръководството и закрилата на родители и възпитатели, трябва да бъдат научени да разчитат на себе си и да се самоконтролират; да мислят и действат според принципите на съвестта.

Който се занимава с учене, не трябва да се отпуска. Умът не бива постоянно да се затваря в размишления, тъй като деликатният умствен механизъм се претоварва. Както тялото, така и умът се нуждаят от упражнения. Но е нужна голяма умереност в забавленията, както и във всяко друго занимание. Освен това, естеството на тези забавления трябва внимателно и щателно да се обмисля. Всеки младеж да се пита: “Какво влияние ще окаже това забавление на физическото, умственото и моралното ми здраве? Дали умът ми няма така да се омае, че да забрави Бога? Дали няма да престана да търся Неговата слава?”

Играта на карти трябва да се забрани. Връзките и последствията са опасни. Князът на силите на мрака властва в игралните зали и навсякъде, където се играят карти. Злите ангели познават отблизо посетителите на тези места. В тези забавления няма нищо полезно нито за душата, нито за тялото; нищо, което да укрепя ума, никакви ценни идеи, които да се съхранят за бъдеща употреба. Разговорите са по обикновени, унижителни теми. Чуват се неприлични шеги, долни, низки приказки, които унижават и погубват истинското достойнство на човека. Тези игри са най-безсмисленото, безполезно, празно и

опасно занимание, в което младежите могат да бъдат въввлечени. Който се занимава с карти, се превъзбужда силно и скоро губи всякакъв вкус към полезни и възвишени занимания. Вещината в картите скоро води до желание това знание и умения да се приложат за някаква лична изгода. Залагат се малки суми, после по-големи, докато се появи жаждата за хазарт, която определено води в погибел. Колко много хора са били доведени до всякакви греховни практики, до бедност, затвор, убийства и накрая бесилка от това гибелно забавление! И въпреки това много родители не виждат ужасната гибелна пропаст, която е зейнала да погълне техните младежи.

Сред най-опасните места за забавление е театърът.

Вместо да бъде училище по морал и добродетелност, както често се рекламира, той е истински развъдник на неморалност. Покварени навици и греховни предразположения биват укрепени и утвърдени от това забавление. Пошли песни, нецензурни шеги, изрази и отношения развращават въображението и снижават морала. Всеки младеж, който има обичая да го посещава, ще се поквари по принцип. В нашата страна няма друго влияние, което по-мощно да отравя въображението, да унищожава религиозните пориви и да притъпява вкуса към тихите удоволствия и трезвите реалности на живота както театралните представления. Увлечението по тези сцени се увеличава с всяко ново задоволяване както желанието за опияняващи напитки се засилва, колкото повече се употребяват. Единственото безопасно поведение е да се избягват театърът, циркът и всяко друго съмнително място за забавления.

Има начини за почивка, които са много по-полезни както за ума, така и за тялото. Един просветен и проникателен ум ще открие изобилие от средства за забавление и развлечение единствено в невинни, но въздигащи източници. Почивката на открито, съзерцаването на Божиите дела в природата са най-доброто нещо.

Великият Бог, Чиято слава озари небесата и Чиято чудна ръка поддържа милионите светове, е наш Баща. Само трябва да Го обичаме, да Му се доверяваме като малки деца с вяра и упование, и Той ще ни приеме за Свои синове и дъщери; ще бъдем наследници на цялата неописуема слава на вечния свят. Той ще води кротките с правосъдие и ще ги учи на пътищата Си. Ако ходим в послушание към Неговата воля и учим радостно и прилежно уроците на Неговото провидение, Той скоро ще ни каже: “Дете мое, ела си у дома в небесния дом, който Аз съм приготвил за теб!”

Глава 64

Отговорност пред Бога

Ние отговаряме пред Бога за мъдрата употреба на всяка способност на ума и за всяка физическа сила. Кой би могъл да измери тази отговорност? Ще даваме сметка за влиянието, което упражняваме. Това, което ни се струва дребен недостатък на характера, ще бъде възпроизведено у другите в много по-висока степен и така влиянието за зло ще се увеличава и увековечава.

Нека никой не се осмелява да се отнася лековато към предупрежденията, дадени от онези, чийто дълг е да бдят за неговия морал и духовно благополучие. Може да изглежда, че думите имат слабо въздействие и произвеждат само временен ефект върху умовете на слушателите. Но това не е всичко. В

много случаи тези думи намират отклик в неосветените сърца на младежи, които никога не са се поддавали на предупреждения и ограничения. Влиянието на необмислените думи може да се отрази върху вечната съдба на душата! Всеки човек пръска влияние върху живота на останалите. Ние сме или светлина, която да осветява и освежава пътеките им, или опустошителна буря, която ги унищожава. Водим своите другари или нагоре към щастие и вечен живот, или надолу към скърби и вечна погибел. Никой няма да погине сам в нечестието си. Колкото и да е ограничена нечия сфера на влияние, тя все пак е или за добро, или за зло. Един човек на смъртния си одър възкликнал: „Съберете влиянието ми и го изгорете заедно с мен”. Възможно ли е това? Не и не! Като семе на плевел то е било пръснато навсякъде, пуснало е корени и ще даде изобилна жетва.

Малцина са онези, които формират навиците си обмислено. Чрез често повтаряне на лоши дела, несъзнателно се оформят навици, които така здраво се вкореняват, че са необходими най-настойчиви усилия, за да бъдат променени. Никога не бива да се бавим в изкореняването на някой грешен навик. Ако лошите навици не бъдат победени, те ще победят нас и ще унищожат щастieto ни. Има много окаяни същества, които сега са нещастни, разочаровани и пропаднали - проклетие за всички около себе си, - които са могли да станат полезни и щастливи хора, ако бяха използвали дадените им възможности.

Много младежи пропиляват скъпоценните часове на живота си в празни блянове. Такива хора не притежават много сила на характера и принципите. Люлеят се насам-натам, подвластни на всяко променливо обстоятелство. Постоянно гледат другите, търсят от тях съчувствие и напразно се осланят на тях за собственото си щастие. Надеждата на всички, които следват подобно поведение, ще претърпи крах, както за този живот, така и за бъдещия.

Млади хора, които общуват един с друг, могат да превърнат тези връзки или в проклетие, или в благословение. Могат да се поучават, благославят и укрепват един друг, напредвайки в поведение, характер и познание; а могат и – позволявайки си да стават небрежни и неверни – да пръснат само деморализиращо влияние.

Исус е помощник на всеки, който полага доверието си в Него. Който се е свързал с оспод, има на свое разположение щастие. Следва пътя, по който го води неговият Спасител и заради Него разпъва себе си със страстите и похотите си. Такива хора са съградили надеждата си в Христос и земните бури са безсилни да ги поклатят от сигурната им основа.

От вас зависи, млади момчета и момичета, дали ще станете достойни за доверие, честни и истински полезни хора. Трябва да сте готови и непоколебими да заемате страната на правото при всякакви обстоятелства. Не можем да вземем със себе си в небето своите лоши навици. И ако не ги победим тук, те ще ни изключат от обиталището на праведните. Когато им се противопоставим, тези лоши навици проявяват силна жизнеспособност и устойчивост. Но ако водим битката с енергия и постоянство, ще ги надвием.

За да формираме правилни навици, трябва да търсим компанията на хора с твърд морал и религиозно влияние. Нужно е непрестанно да помним, че се готвим да обитаваме небесните дворове. Скъпоценните часове на благодатното време са ни подарени, за да отстраним всеки недостатък на характера и трябва да се стремим към това не само за да придобием вечния живот, но да бъдем полезни и тук.

Младите хора трябва да гледат на добрия харктер като на капитал, по-ценен от злато, сребро или ценни книжа. Той не се поврежда от инциденти и пропуски, а ще донесе богата жетва, когато земните притежания ще бъдат унищожени. Младежите се нуждаят от по-висш, по-благороден поглед към стойността на християнския характер. Грехът заслепява очите и покварява сърцето. Честност, твърдост и постоянство са качества, които всички трябва сериозно да се стараят да култивират, тъй като те обличат своя притежател със сила, на която никой не може да устои, която го прави силен да върши добро и да устоява на злото. Именно така истинското превъзходство на характера засиява с най-силен блясък.

Силата на характера се състои в две неща – сила на волята и сила на самоконтрола. Много младежи бъркат силните и неконтролируеми страсти със силата на характера. Но истината е, че който е управляван от страстите си, е слаб човек. Истинското величие и благородство на човека се измерват със силата на чувствата, който той владее, а не със силата на чувствата, които го владеят. Най-силен е този, който – макар и чувствителен към обиди – ще обуздае чувствата си и ще прости на своите неприязтели. Това са истинските герои.

Мнозина имат толкова слаба представа какви могат да станат, че завинаги си остават недоразвити и тесногръди. Но ако използват дадените им от Бога способности, могат да развият благороден характер и да пръскат влияние, което печели души за Христос. Знанието е сила, но интелектуални способности без доброта на сърцето са сила за зло.

Бог ни е дал умствени и морални качества, но до голяма степен всеки човек сам е архитект на собствения си характер. Всеки ден зданието расте. Божието Слово ни предупреждава да внимаваме как строим, да основаваме сградата си върху вечната Скала. Идва време, когато делото ни ще застане открито, каквото е. Сега е време всички да култивират способностите, които Бог им е дал, за да оформят характери, полезни тук и в по-висшия живот след това.

Всяко дело в живота, колкото и маловажно да е, оказва своето влияние върху оформянето на характера. Добрият характер е по-скъпоценен от светските притежания и работата по неговото формиране е най-благородното дело, в което един човек може да участва.

Характер, оформян от обстоятелствата, е променлив и нехармоничен – бъркотия от противоречия. Такива хора нямат висши идеали, нито цел в живота. Не упражняват облагородяващо влияние върху околните. Те са слабохарактерни и безволеви.

Краткият живот, който ни е отреден тук, трябва да бъде използван мъдро. Бог желае Неговата църква да е жива, посветена и работеща. Но нашият народ като цяло е далеч от това. Бог призовава силни и смели души да бъдат активни, живи християни, които следват истинския Образец и решително пръскат влияние в полза на Бога и правото. Господ ни е поверил със свято доверие най-важните и тържествени истини! И ние трябва да изявяваме влиянието им в своя живот и характер.

Превод от английски:

Мира Василева